Tom
CLANCY
Ordine prezidenţiale
*

Tom CLANCY

Ordine Prezidenţiale

*

Traducere din limba engleză: ANCA NISTOR, EUGENIA POPESCU şi DIANA GHIDO

V.3.0

ISBN:
978-973-57-6556-9

TOM CLANCY
Executive Orders
1996
Editura RAO Bucureşti
2003

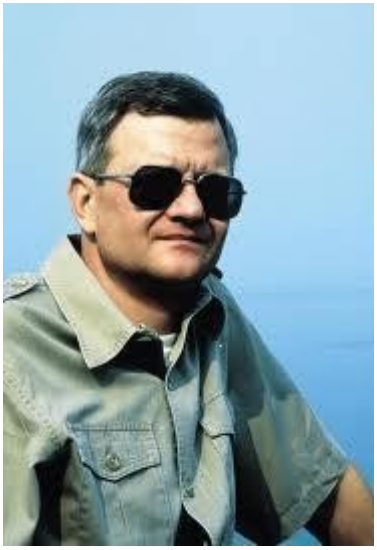

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii ’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„Ca de obicei atunci când este vorba despre un roman scris de Tom Clancy, cititorul va avea sentimentul că nu dă pagina suficient de repede pentru a ţine pasul cu acţiunea trepidantă.”

Publishers Weekly

„Încă un roman marca Tom Clancy, adică un roman incitant, rapid şi… furios.”

USA Today

LUI RONALD WILSON REAGAN,
AL PATRUZECILEA PREŞEDINTE
AL STATELOR UNITE,
OMUL CARE A CÂŞTIGAT RĂZBOIUL

În ediţia originală a cărţii *Without Remorse*[1] se află cuvintele unei poezii peste care am dat din întâmplare; titlul şi autorul ei n-am putut să le identific. Am găsit în ele un memento perfect pentru „micul meu amic”, Kyle Haydock, care a fost răpus de cancer la vârsta de opt ani şi douăzeci şi şase de zile. Niciodată nu-l voi putea considera cu adevărat plecat dintre noi.

Mai târziu, am aflat că titlul poeziei este *Ascension*[2] şi că autoarea care a scris acele cuvinte minunate este Colleen Hitchcock, o poetă de un deosebit talent, care trăieşte în Minnesota. Vreau să profit de această ocazie pentru a recomanda opera ei tuturor celor care se ocupă de poezie. Cuvintele ei mi-au atras şi captat atenţia; sper că vor avea acelaşi efect şi asupra altora.

1 *Fără remuşcări* (engl.). Cartea a apărut la noi cu titlul „*Fără şovăire”*, (n. tr.).

2 *Înălţare* (engl. n. tr.).

„Fie ca Providenţa să binecuvânteze casa aceasta
şi pe toţi cei care vor locui aici în zilele ce vin!
Cinstiţi şi înţelepţi să fie aceia
care vor conduce de sub acest acoperiş.”

JOHN ADAMS,
Al doilea preşedinte al SUA
Scrisoare către Abigail,
2 noiembrie 1800,
cu ocazia mutării la Casa Albă

MULŢUMIRI

Şi de data aceasta am avut nevoie de mult ajutor…

Îi mulţumesc lui Peggy, pentru unele idei preţioase;

lui Mike, Dave, John, Janet, Curt şi Pat de la Spitalul „Johns Hopkins”;

lui Fred şi amicilor săi de la U.S.S.S.;

lui Pat, Darrell şi Bill, toţi agenţi de la F.B.I.;

lui Fred şi Sam, oameni care au cinstit uniforma prin activitatea lor;

lui H.R., Joe, Dan şi Doug, pentru ceea ce fac.

America există mulţumită celor asemenea lor.

Prolog
ÎNCEPÂND AICI

„Trebuia să fie şocul momentului”, îşi spuse Ryan. Părea ca două persoane diferite trăiesc în el în acelaşi timp. O parte a lui se uita pe fereastra sălii de mese a sediului C.N.N. de la Washington şi vedea flăcările care învăluiau ceea ce mai rămăsese din clădirea Capitoliului; erau săgeţi galbene ce ţâşneau dintr-o strălucire portocalie ce semăna cu o inflorescenţă sinistră, reprezentând cele peste o mie de vieţi care fuseseră curmate cu nici o oră în urmă. Amorţeala înăbuşea durerea de moment, deşi el ştia că aceasta avea să revină, aşa cum reapărea întotdeauna după o explozie puternică resimţită în plin, însă nu imediat. Moartea, în toată măreţia ei oribilă, voise încă o dată să-l ia în stăpânire. O văzuse venind, apoi se oprise şi se retrăsese; singurul lucru bun îi privea pe copiii lui: ei nici nu ştiuseră ce aproape fuseseră de un sfârşit prematur. Pentru ei, totul fusese doar un accident pe care nu îl înţelegeau. Acum erau cu mama lor şi aveau să se simtă în siguranţă lângă ea, în timp ce tatăl lor era plecat. Era o situaţie cu care atât el, cât şi ei se obişnuiseră, din nefericire, de mult. Astfel, John Patrick Ryan se uita la urmele lăsate de Moarte; o parte din el încă nu simţea nimic.

Cealaltă parte a lui privea aceeaşi imagine ştiind că trebuia să facă ceva şi, deşi se chinuia să gândească logic, raţiunea nu izbândea, pentru că ea nu ştia ce să-l îndemne să facă, de unde să înceapă.

— Domnule preşedinte!

Era vocea agentului special Andrea Price.

— Da? spuse Ryan fără să se întoarcă.

În spatele lui – le vedea siluetele în geam – alţi şase agenţi ai Serviciului Secret stăteau cu armele scoase pentru a-i ţine pe ceilalţi la distanţă. Dincolo de uşă erau vreo douăzeci de angajaţi ai C.N.N.-ului, care se adunaseră în parte din pricina interesului profesional – la urma urmei, erau jurnalişti – dar, mai mult din simpla curiozitate omenească de a se afla la faţa locului într-un moment istoric. Se întrebau cum era să fie acolo şi nu prea pricepeau faptul că asemenea evenimente erau resimţite la fel de toată lumea. Indiferent dacă se confruntă cu un accident rutier sau cu o boală subită şi gravă, mintea omenească nepregătită se opreşte şi încearcă să înţeleagă ceva ce pare lipsit de sens. Şi, cu cât este mai gravă problema, cu atât pare mai dificilă perioada în care îţi revii. Dar, cel puţin cei pregătiţi pentru criză aveau proceduri la care să recurgă.

— Domnule, trebuie să vă ducem…

— Unde? Într-un loc sigur? Şi care-ar fi ăsta? îi întrebă Jack, dar, apoi, se mustră în gând pentru cruzimea cuvintelor sale.

Cel puţin douăzeci de agenţi erau în rugul care ardea la un kilometru distanţă, toţi fiind prietenii bărbaţilor şi femeilor care se aflau în sala de mese împreună cu noul lor preşedinte. Nu avea nici un drept să-şi verse furia pe ei.

— Familia mea…? întrebă el după câteva clipe.

— Sunt în Cazarma Infanteriei Marine, la intersecţia lui Eight cu I Street, aşa cum aţi ordonat, domnule.

„Da, era bine pentru ei să poată raporta că executaseră nişte ordine”, îşi spuse Ryan dând din cap încet. De asemenea şi lui îi făcea bine să ştie că aceste ordine fuseseră executate. Făcuse un lucru corect, oricum. Oare, mai exista ceva de la care să se poată porni?

— Domnule, dacă a fost ceva organizat…

— N-a fost. Niciodată lucrurile nu stau aşa, nu, Andrea? făcu preşedintele Ryan.

Era uimit de cât de obosită îi părea vocea şi îşi aminti că şocul şi stresul erau mai extenuante decât cel mai greu exerciţiu fizic.

Părea că nici nu mai avea energia necesară pentru a da din cap pentru a-şi limpezi gândurile.

— Pot fi, zise agentul special Price.

„Da, presupun că are dreptate.”

— Şi care e procedura pentru asta?

— *Kneecap*, spuse Price, referindu-se la Postul de Comandă Naţional pentru urgenţe Aeriene, un 747 modificat care era ţinut la Baza Aeriană Andrews.

Jack se gândi un moment la sugestie, după care se încruntă:

— Nu, nu pot să fug! Cred că trebuie să mă întorc acolo, spuse preşedintele Ryan arătând spre vâlvătaie. „Da, acolo e locul meu, nu?”

— Nu, domnule, e prea periculos.

— Acolo e locul meu, Andrea.

„Deja gândeşte ca un politician”, îşi spuse Price dezamăgită.

Ryan îi văzu expresia de pe chip şi ştiu că trebuia să se explice. Învăţase ceva odată, poate singurul lucru care era valabil în clipa aceea, iar gândul îi apăruse în minte asemenea unui indicator strălucitor de pe autostradă.

— E o obligaţie a conducerii. M-au învăţat asta la Quantico. Oamenii trebuie să te vadă făcându-ţi datoria. Trebuie să ştie că eşti acolo pentru ei. „Şi trebuie să mă conving că totul e real, că sunt cu adevărat preşedinte.”

Oare era?

Cei din Serviciul Secret aşa considerau. Depusese jurământul, rostise cuvintele, invocase numele Domnului pentru a-i binecuvânta

efortul, dar totul se petrecuse prea repede. Nu era pentru prima oară când John Patrick Ryan închise ochii şi îşi impuse să se trezească din acel vis care era prea puţin verosimil ca să fie real şi totuşi când îi deschise din nou, strălucirea portocalie era încă acolo, la fel ca şi flăcările gălbui care se înălţau spre cer. Ştia că rostise cuvintele, ba chiar ţinuse un mic discurs, nu? Dar acum nu îşi mai amintea nici măcar un cuvânt.

„Să ne apucăm de treabă”, spusese cu un minut mai înainte. Asta îşi amintea. Era un lucru care trebuia zis, asemenea unui reflex. Dar, oare, însemna ceva?

Jack Ryan clătină din cap – chiar şi acest lucru părea o mare realizare – după care se întoarse cu spatele la fereastră şi se uită direct la agenţii din încăpere.

— Bun… Ce-a mai rămas întreg?

— Ministrul Comerţului şi cel de Interne, răspunse agentul special Price, care fusese informată prin staţia ei personală. Cel al Comerţului e în San Francisco şi cel de Interne, în New Mexico. Au fost chemaţi deja; forţele aeriene îi vor aduce. I-am pierdut pe toţi ceilalţi membri ai cabinetului: directorul Shaw, toţi cei nouă judecători de la Curtea Supremă, şefii Statului-Major Interarme. Nu ştim sigur câţi membri ai Congresului erau absenţi când s-a-ntâmplat.

— Doamna Durling?

Price clătină din cap.

— Nu, domnule. Copiii sunt la Casa Albă.

Jack încuviinţă încruntat gândindu-se la acea tragedie care avea să se adauge celorlalte, strânse din buze şi închise ochii la gândul că mai era un lucru pe care trebuia să-l facă personal. Pentru copiii lui Roger şi Anne Durling, acesta nu era un eveniment, o dramă a vieţii publice. Pentru ei era un lucru tragic ce-i privea în mod direct şi care era îngrozitor de simplu: mama şi tatăl lor muriseră şi ei erau acum orfani. Jack îi văzuse, vorbise cu ei – nimic mai mult decât acel zâmbet şi salutul pe care le adresa cineva copiilor altuia, dar ei erau doar nişte copii. Numele de familie era tot ce le mai rămăsese, iar chipurile aveau să le fie schimonosite de şoc şi stupefacţie. Aveau să fie ca Jack, clipind din ochi în încercarea de a scăpa de un coşmar care nu voia să dispară, însă lor avea să le fie şi mai greu din cauza vârstei lor fragede.

— Ei ştiu?

— Da, domnule preşedinte, spuse Andrea. Se uitau la televizor şi agenţii au fost nevoiţi să le spună. Au bunici care încă sunt în viaţă şi alţi membri ai familiei. Îi aducem şi pe ei.

Nu mai adăugă faptul că exista o procedură şi pentru acel gen de lucruri, că la centrul de operaţiuni al Serviciului Secret, care se afla la câteva blocuri la vest de Casa Albă, era un dulap cu plicuri sigilate

care conţineau planuri de rezervă pentru tot felul de posibilităţi, iar aceea era doar una dintre ele.

Cu toate acestea, acum erau sute – ba nu, mii – de copii rămaşi fără părinţi, nu doar doi. Jack trebuia să nu se mai gândească la copiii Durling pentru moment. Oricât ar fi fost de greu, simţi o uşurare când lăsă problema aceea deoparte deocamdată. Se uită din nou la agentul Price.

— Vrei să spui că, în clipa asta, din întregul guvern am rămas doar eu?

— Aşa s-ar părea, domnule preşedinte… De aceea, noi…

— De aceea, *eu* voi face lucrurile pe care trebuie să le fac, zise Jack îndreptându-se spre uşă şi făcându-i pe agenţii Serviciului Secret să intre imediat în acţiune prin gestul său.

Pe coridor erau oameni cu camere video, dar Ryan trecu pe lângă ei, cei doi agenţi din faţă croind drum printre şirurile de ziarişti care erau şi ei prea şocaţi pentru a face altceva decât să îşi manevreze aparatele. Nici măcar o singură întrebare. Acest lucru era ceva inedit, îşi spuse Jack fără să zâmbească. Nici nu îi trecu prin minte să se întrebe cum arăta. Un lift aştepta şi, treizeci de secunde mai târziu, el cobora în holul spaţios de la intrare. Nu mai era nimeni acolo în afară de agenţi, dintre care mai mult de jumătate aveau automatele scoase şi le ţineau îndreptate spre tavan. Trebuia să fi venit din altă parte; erau mai mulţi decât îşi amintea că văzuse cu douăzeci de minute în urmă. Apoi, îi văzu pe puşcaşii marini afară, cei mai mulţi îmbrăcaţi neglijent, unii dintre ei tremurând în tricourile roşii trase peste pantalonii de camuflaj.

— Am vrut mai mulţi oameni, îi explică Price. Aşa că am cerut ajutorul celor de la cazarmă.

— Da, încuviinţă Ryan.

Nimănui nu i s-ar fi părut ciudat ca preşedintele Statelor Unite să fie înconjurat de puşcaşii marini în asemenea momente. Cei mai mulţi erau nişte adolescenţi, pe ale căror chipuri proaspete şi tinere nu se vedea nici un fel de emoţie; ochii lor scrutau parcarea ca nişte câini de pază, în timp ce îşi ţineau mâinile încleştate pe arme. Un căpitan se afla chiar lângă uşă, vorbind cu un agent. Când Ryan ieşi, ofiţerul se încordă în poziţia de drepţi şi salută. „Aşadar şi el crede că totul e real.” Ryan dădu din cap la salutul lui şi îi făcu semn celui mai apropiat H.M.M.W.V.

— La Hill, ordonă preşedintele John Patrick Ryan scurt.

Drumul a fost mai rapid decât se aşteptase. Poliţia amplasase cordoane de pază pe străzile principale şi maşinile pompierilor erau deja acolo, probabil, după ce se dăduse alarma generală, chiar dacă nu prea mai putea face nimic. Maşina Serviciului Secret – o ciudată combinaţie între un camion militar şi o camionetă – îşi deschidea

drum cu ajutorul girofarului şi al sirenei în funcţiune, în timp ce membrii grupului special de protecţie şi pază asudau şi, probabil, înjurau în gând nebunia noului lor „Şef” cum era numit preşedintele de cei din jurul lui.

Nesperat, coada avionului 747 era aproape intactă – cel puţin, palonierul era recognoscibil, ca o săgeată afundată în trupul unui animal mort. Ryan era surprins că focul încă mai ardea. Capitoliul fusese o clădire din piatră, în definitiv, însă înăuntru erau birouri de lemn, imense cantităţi de hârtie şi Dumnezeu mai ştie ce alte lucruri lăsate pradă focului şi oxigenului. Elicopterele armatei se învârteau prin aer ca nişte molii, rotoarele lor reflectând lumina portocalie înapoi pe pământ. Maşinile roşu cu alb ale pompierilor erau peste tot şi luminile lor tot roşii şi albe dădeau mai multă culoare fumului şi aburului care se înălţau. Pompierii alergau în toate părţile şi pământul era acoperit de furtunuri ce şerpuiau spre fiecare hidrant existent, alimentând pompele cu apă. Multe îmbinări erau slabe, astfel că apa ţâşnea prin locurile respective, îngheţând repede în aerul rece al nopţii.

Capătul dinspre sud al Capitoliului era devastat. Se puteau recunoaşte treptele, însă coloanele şi acoperişul dispăruseră şi însăşi Camera Reprezentanţilor era un crater ascuns de o protuberantă dreptunghiulară din pietre care nu mai erau albe, ci arse şi înnegrite de funingine. În partea de nord, cupola era căzută, porţiuni din ea fiind încă recognoscibile, pentru că fuseseră construite din fier forjat în timpul Războiului Civil, iar câteva dintre părţile ca nişte felii de tort îşi păstraseră oarecum forma. Cea mai mare parte a activităţii pompierilor se desfăşura acolo, în locul unde fusese centrul clădirii. Nenumărate furtunuri, unele pe pământ, altele agăţate de vârfurile scărilor şi turnurilor de apă, răspândeau apa în speranţa că aveau să împiedice focul să se întindă mai mult, deşi, după părerea lui Ryan, nu se ştia de cât succes aveau să fie urmate eforturile.

Dar centrul scenei era constituit de mulţimea de ambulanţe, grupate în câteva locuri, ale căror echipe de medici stăteau şi priveau cu amărăciune, cu paturile ambulatorii pliante goale, neavând altceva de făcut decât să se uite la palonierul alb pe care era pictat un cocor roşu şi acesta înnegrit de foc, dar încă groaznic de recognoscibil. Liniile Aeriene Nipone. Războiul cu Japonia se încheiase, aşa se gândea toată lumea. Dar, oare, chiar se încheiase? Oare, acesta era un ultim gest de sfidare sau de răzbunare? Sau numai un accident de o ironie îngrozitoare? Jack remarcă deodată că locul semăna foarte mult cu cel al unui accident rutier, chiar dacă în ceea ce priveşte dimensiunile era deosebit, iar pentru oamenii pregătiţi care veniseră acolo reprezenta aceeaşi poveste ca de multe alte ori: era prea târziu. Prea târziu pentru a stinge focul. Prea târziu pentru a salva vieţile pe

care juraseră să le salveze. Prea târziu ca să mai facă ceva.

H.M.M.W.V.- ul opri aproape de colţul sud-estic al clădirii, chiar lângă mulţimea de maşini ale pompierilor şi, înainte ca Ryan să coboare, un întreg detaşament de infanterişti îl înconjură din nou. Unul dintre ei, căpitanul, îi deschise uşa noului preşedinte.

— Aşadar, cine răspunde de toate astea? o întrebă Jack pe agentul Price.

Pentru prima oară observă cât de frig era.

— Presupun că unul dintre pompieri.

— Hai să-l găsim, spuse Jack pornind spre un grup de pompieri.

Deja începuse să tremure în costumul său subţire de lână.

Şefii trebuia să fie cei cu căşti albe, nu? Şi maşinile obişnuite, din câte îşi amintea din tinereţea pe care şi-o petrecuse în Baltimore. Şefii nu umblau în camioane. Zări trei Sedan-uri vopsite cu roşu şi se îndreptă spre ele.

— La naiba, domnule preşedinte! strigă, pur şi simplu, la el Andrea Price.

Alţi agenţi alergau ca să i-o ia înainte şi infanteriştii nu ştiau dacă să meargă în faţa grupului sau să-i urmeze. În nici un manual nu scria nimic referitor la asemenea situaţii şi orice reguli ar fi avut Serviciul Secret, şeful lor tocmai le încălcase. Apoi, unuia dintre ei îi veni o idee şi o luă la fugă spre cel mai apropiat camion cu scară, de unde se întoarse cu o haină cauciucată.

— Asta o să vă ţină de cald, domnule, promise agentul special Raman, ajutându-l pe Ryan să se îmbrace, deghizându-l astfel într-unul dintre cele câteva sute de pompieri care mişunau peste tot.

Agentul special Price îi făcu cu ochiul aprobator şi încuviinţă din cap, fiind primul moment de aproximativă uşurare de la sosirea avionului 747 la Capitol Hill. Mai bine că preşedintele Ryan nu pricepuse adevăratul motiv pentru care i se dăduse haina, se gândi ea. Acel moment avea să fie ţinut minte de către agenţii de pază ca fiind începutul întrecerii, Serviciul Secret contra preşedintele Statelor Unite, în general, o întrecere între orgoliu şi linguşire.

Primul şef pe care îl găsi Ryan vorbea la o staţie pe care o ţinea în mână şi încerca să îşi dirijeze oamenii mai aproape de flăcări. O persoana în civil era în apropiere, ţinând o foaie mare de hârtie desfăşurată pe capota unei maşini. „Erau probabil planurile clădirii”, îşi spuse Jack. Ryan aşteptă la câţiva metri distanţă, timp în care cei doi îşi mişcau mâinile peste planuri, iar şeful dădea instrucţiuni scurte prin staţie.

— Şi, pentru Dumnezeu, aveţi grija la pietrele alea desprinse, încheie şeful Paul Magill, după care se întoarse şi se frecă la ochi. Tu cine naiba eşti?

— Dânsul e domnul preşedinte, îl informă Price.

Magill clipi de câteva ori. Aruncă repede o privire spre cei înarmaţi, după care se întoarse spre Ryan.

— E al naibii de rău, spuse şeful la început.

— A ieşit cineva?

Magill clătină din cap.

— Din partea asta, nu. Trei persoane din partea cealaltă, toţi răniţi. Cred că s-au aflat prin preajma vestiarului preşedintelui Camerei şi probabil că explozia i-a aruncat prin ferestre. Doi oameni de serviciu şi un tip din Serviciul Secret, cu arsuri îngrozitoare. Am deschis o anchetă – adică, încercăm s-o facem, dar, deocamdată, chiar şi celor care n-au fost arşi, le-au fost zburate măştile de oxigen şi au fost asfixiaţi.

Paul Magill era la fel de înalt ca Ryan, dar era un negru solid. Pe mâini avea nişte pete mari albicioase care trădau faptul ca, odată, în trecutul său profesional, se confruntase foarte de aproape cu focul. Pe chipul său ridat se citea numai tristeţe acum, căci focul nu era un inamic uman, ci doar un lucru care îi mutila pe cei norocoşi şi îi ucidea pe ceilalţi.

— S-ar putea să avem noroc. Câteva persoane în încăperi mici, uşi închise, chestii din astea, domnule. Sunt un milion de încăperi afurisite aici, dacă e să ne luăm după planurile astea. S-ar putea să scoatem vreo două persoane în viaţă. Am mai văzut întâmplându-se aşa ceva. Dar majoritatea… zise Magill clătinând din cap o clipă. Focul n-ar trebui să se întindă mai mult.

— Nimeni din Cameră? întrebă agentul Raman.

De fapt, voia să ştie numele agentului care fusese salvat, însă n-ar fi dat dovadă de profesionalism dacă ar fi întrebat.

— Nu, spuse Magill uitându-se spre strălucirea care se diminua, după care adăugă: Cred că totul s-a întâmplat foarte repede.

Şi clătină din cap iarăşi.

— Vreau să văd, spuse Jack dintr-un impuls.

— Nu, zise Magill imediat. E prea periculos. Domnule, e incendiul meu, deci, eu fac regulile.

— *Trebuie* să văd, spuse Ryan mai încet.

Cele două perechi de ochi se întâlniră, părând a comunica. Lui Magill tot nu îi plăcea ideea. Îi văzu din nou pe indivizii înarmaţi şi hotărî, în mod greşit, că ei aveau să-l sprijine pe acel nou preşedinte – asta era. Magill nu se uita la televizor când primise telefonul.

— N-o să fie prea frumos, domnule.

În Hawaii, soarele de-abia apusese. Contraamiralul Robert Jackson ateriză la Baza de Hidroavioane de la Barbers Point. Cu coada ochiului zări hotelurile bine luminate de pe ţărmul de sud al Insulei Oahu şi se întrebă cât mai costa să locuieşti într-unul dintre ele acum. Nu o mai

făcuse de la douăzeci şi ceva de ani, când doi sau trei piloţi de hidroavioane împărţeau o cameră pentru a economisi bani ca să se ducă prin baruri şi să le impresioneze pe localnice cu aerele lor mondene. Tomcat-ul său ateriză uşor, în ciuda zborului îndelungat şi celor trei realimentări aeriene, deoarece Robby încă se considera un pilot de vânătoare şi, deci, un fel de artist. Avionul de vânătoare încetini conform indicaţiilor, după care întoarse exact pe pistă.

— Tomcat 5-0-0, continuă până la capătul…

— Am mai fost aici, domnişoară, spuse Jackson zâmbind, încălcând regulile.

Dar era amiral, nu? Pilot de vânătoare *şi* amiral. Cui îi păsa de reguli?

— 5-0-0, te aşteaptă o maşină.

— Mulţumesc, spuse Robby văzând-o lângă cel mai depărtat hangar, împreună cu unul dintre aceia care dirija aterizările, agitând obişnuitele bastoane luminoase.

— Nu-i rău pentru un bătrân, remarcă cel de pe scaunul din spate împăturindu-şi hărţile şi alte hârtii care nu erau necesare, dar care erau extrem de importante pentru el.

— Observaţia ta aprobatoare e înregistrată, zise Jackson, după care admise în sinea lui: „Niciodată n-am amorţit aşa” şi se mişcă pe scaun.

Fundul parcă îi era de plumb. „Cum puteau să dispară toate senzaţiile şi totuşi să rămână durerea?” se întrebă el cu un zâmbet trist „Prea bătrân”, răspunse mintea lui la întrebare. Apoi piciorul începu să-l doară şi el. „Artrita, fir-ar să fie.” Trebuise să-i ordone lui Sanchez să-i dea avionul de vânătoare. Era prea mare distanţa pentru ca un COD să îl ia de pe USS *John C. Stennis* pentru a-l aduce înapoi la Pearl şi ordinul fusese destul de clar: „întoarcere grabnică”. De aceea, împrumutase un *Tom* al cărui sistem de reglare a tirului era defect, aşa încât oricum nu putea fi trimis în misiune. Aviaţia îi dăduse combustibil. Astfel că, după şapte ore de linişte plăcută, traversase jumătate de Pacific cu un avion de vânătoare – fără îndoială, pentru ultima oară. Jackson s-a mişcat din nou când a manevrat avionul spre locul de parcare şi a fost răsplătit cu o durere acută de spate.

— Asta nu e CINCPAC? întrebă el zărind silueta îmbrăcată în alb lângă maşina bleumarin a Marinei.

Era amiralul David Seaton, care nu stătea drept, ci sprijinit de maşină şi răsfoia mesajele, în timp ce Robby opri motoarele şi deschise carlinga. Fu adusă o scară, de genul celor folosite de mecanici, pentru a-i uşura coborârea lui Robby. Alt angajat – o femeie, mai precis – îi scoase geanta din compartimentul pentru bagaje de dedesubt. Cineva se grăbea foarte tare.

— Necazuri, spuse Seaton în clipa în care Robby ajunse la sol.

— Credeam că am învins, zise Jackson rămânând complet nemişcat pe betonul încins al pistei.

Şi creierul îi era obosit. Avea să mai treacă puţin timp până când mintea să înceapă să-i funcţioneze în ritmul obişnuit, deşi instinctele îi spuneau că se petrecea ceva neobişnuit.

— Preşedintele a murit şi avem unul nou, spuse Seaton dându-i *clipboard*-ul. Un prieten de-al tău. Deocamdată, am revenit la DEFCON 3.

— Ce naiba…?! făcu amiralul Jackson citind prima pagină a documentelor, după care ridică privirea. Jack e noul…?

— Nu ştiai că era vicepreşedinte?

Jackson clătină din cap.

— Am fost prins cu alte treburi înainte să debarc azi-dimineaţă. Dumnezeule, încheie el clătinând din cap iarăşi.

Seaton încuviinţă. Ed Kealty demisionase în urma scandalului sexual, preşedintele îl convinsese pe Ryan să fie vicepreşedinte până la alegerile din anul următor, Congresul îi confirmase numirea, dar, înainte să treacă de Cameră, uite ce se întâmplase… Avionul lovise în plin.

— Şefii de Stat-Major au murit toţi. Adjuncţii intră în scenă. Mickey Moore… – generalul de armată Michael Moore, vicepreşedinte al şefilor de Stat-Major – … i-a chemat pe toţi din C.I.N.C. la Washington, urgent. Un KC-10 ne aşteaptă la Hickham.

— Consiliul de Apărare? întrebă Jackson a cărui sarcină permanentă, în prezent, atât cât putea fi de permanentă o mutare în interes de serviciu, era de adjunct J-3, ofiţerul de rezervă numărul doi pentru şefii de Stat-Major.

Seaton ridică din umeri:

— Teoretic, nu mai funcţionează, Contraspionajul s-a calmat. Japonezii nu se mai ţin de războaie…

— Dar America n-a fost niciodată lovită atât de rău, încheie Jackson fraza.

— Avionul ne aşteaptă. Poţi să te schimbi la bord. În momentul ăsta, aspectul îngrijit nu prea mai contează, Robby.

„La fel ca întotdeauna, lumea era împărţită de timp şi spaţiu, îndeosebi de timp” şi-ar fi spus ea, dacă ar fi avut un moment de gândire, dar rareori i se întâmpla asta. Avea peste şaizeci de ani, iar trupul ei mărunt era încovoiat de anii de muncă altruistă, care fusese cu atât mai grea, cu cât tinerii care o lăsau să se odihnească erau din ce în ce mai puţini. Nu era drept, zău aşa! Pe vremea ei, îi schimbase pe alţii şi cei din generaţiile trecute făcuseră la fel la vremea lor, însă nu şi acum, nu şi pentru ea. Făcu tot posibilul ca să nu se mai gândească la acest lucru. Nu era demn de ea, nu era demn de locul ei

în lume şi, cu siguranţă, nu era demn de promisiunile pe care i le făcuse lui Dumnezeu cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. Acum avea îndoieli legate de acele promisiuni, dar nu le dezvăluise nimănui, nici măcar duhovnicului ei. Faptul că nu putea să pomenească de ele era şi mai tulburător pentru conştiinţa ei decât îndoielile în sine, deşi ea ştia vag că preotul i-ar fi vorbit cu blândeţe despre păcatul ei, dacă asta era. „Dar asta era?" se întreba ea. Chiar dacă ar fi fost, da, i-ar fi vorbit cu blândeţe despre el. Întotdeauna o făcea, probabil, pentru că el avea asemenea îndoieli şi amândoi erau la vârsta la care priveşti înapoi şi te întrebi cum ar fi putut să fie, în ciuda tuturor realizărilor unei vieţi productive şi utile.

Sora ei, la fel de religioasă ca ea, alesese cea mai banală dintre vocaţii şi, acum, era bunică, iar sora M. Jean Baptiste se întreba oare cum era. Ea îşi făcuse alegerea cu multă vreme în urmă, într-o tinereţe pe care încă şi-o mai amintea şi, la fel ca toate deciziile de acest gen, o luase fără să se gândească prea mult, chiar dacă alegerea în sine fusese corectă. Pe atunci, păruse destul de simplu. Femeile înveşmântate în negru erau respectate. Îşi amintea cum, în foarte depărtata ei tinereţe, văzuse cum trupele germane de ocupaţie le salutau politicos când treceau, căci, deşi călugăriţele erau bănuite de faptul că îi ajutau pe piloţii aliaţilor şi chiar şi pe evreii care încercau să fugă, era ştiut, de asemenea, că ordinele monahale îi tratau pe toţi în mod egal şi drept, pentru că Dumnezeu cerea acest lucru. Până şi nemţii voiau să fie duşi la spitalul lor când erau răniţi, pentru că acolo aveau mai multe şanse decât în orice altă parte. Era o tradiţie de care erau mândre şi, deşi mândria era un păcat, era unul pe care doamnele în negru îl adoptaseră ca pe o modă, zicându-şi, că, probabil, Dumnezeu nu se supăra, deoarece tradiţia era ţinută întru cinstirea Numelui Lui Sfânt. Şi, astfel, când venise momentul, ea luase hotărârea şi gata. Unele plecaseră, dar momentul critic în care ea trebuise să aleagă fusese dificil, date fiind situaţia ţării după război, faptul că era nevoie de priceperea ei şi o lume care încă nu se schimbase suficient de mult pentru ca ea să îşi dea seama care îi erau opţiunile. Aşa că în treacăt se gândise să plece, dar alungase acea idee şi îşi văzuse de treabă în continuare.

Sora Jean Baptiste era o infirmieră pricepută şi cu experienţă. Venise în acel loc când acesta încă mai aparţinea ţării ei natale şi rămăsese şi după ce situaţia se schimbase. Pe vremea aceea, îşi îndeplinise sarcinile la fel, cu aceeaşi pricepere, în ciuda modificărilor politice furtunoase care se petrecuseră în jurul ei, indiferent dacă pacienţii ei erau africani sau europeni. Dar cei patruzeci de ani, dintre care peste treizeci şi-i petrecuse în acelaşi loc, îşi spuseseră cuvântul.

Nu că nu i-ar mai fi păsat. Sigur nu era vorba despre asta. Dar avea aproape şaizeci şi cinci de ani, fiind prea în vârstă ca să mai fie o

infirmieră cu puţine ajutoare, muncind adesea câte paisprezece ore pe zi, acordând câteva ceasuri rugăciunilor, care îi făceau atât de bine sufletului ei, dar care ar fi fost obositoare dacă le-ar fi dedicat altui lucru. În tinereţe fusese robustă – pentru a nu spune solidă – şi sănătoasă, mai mulţi medici poreclind-o Sister Rock[3], însă medicii îşi văzuseră de drum, în timp ce ea rămăsese, rămăsese şi rămăsese în continuare locului, deşi până şi stâncile se tocesc. Şi, o dată cu oboseala, au venit greşelile.

Ştia de ce să se ferească. Nu puteai să fii o profesionistă în îngrijirea sănătăţii în Africa fără să fi prudentă, dacă voiai să supravieţuieşti. Creştinismul încerca de secole să îşi facă loc acolo, dar, deşi înregistrase nişte progrese, era posibil să nu mai facă altele. Una dintre probleme era promiscuitatea sexuală, un obicei local care o îngrozise când sosise acolo, cu aproape două generaţii în urmă, dar care, acum, i se părea foarte… normal. Şi, adesea, mortal de normal. O treime dintre pacienţii din spital aveau ceea ce era cunoscut pe plan local ca fiind „boala slăbirii” şi, în alte părţi, ca SIDA. Modalităţile de prevenire a acelei boli erau săpate în stâncă şi sora Jean Baptiste le făcuse cunoscute la cursuri. Tristul adevăr era că, la fel ca în cazul vechilor epidemii, tot ce puteau face medicii era să se protejeze.

Din fericire, în privinţa acelui pacient, nu se punea problema unei asemenea boli. Băiatul nu avea decât opt ani, fiind prea mic pentru o viaţă sexuală activă. Un băiat frumuşel, bine dezvoltat şi deştept; fusese un elev excelent la şcoala catolică din apropiere şi, pe deasupra, un „complice”. Probabil că auzise chemarea într-o zi şi se făcuse preot – acest lucru era mai uşor pentru africani decât pentru europeni de când Biserica, din respect faţă de obiceiurile africane, le permitea preoţilor de acolo să se căsătorească, un secret care nu era prea cunoscut în restul lumii. Însă, băiatul era bolnav. Sosise cu numai câteva ore în urmă, la miezul nopţii, fiind adus de tatăl său, un om cumsecade care făcea parte din administraţia locală şi avea maşină proprie. Doctorul de serviciu pusese diagnosticul de malarie cerebrală, însă ceea ce scria în fişă nu era confirmat de testul obişnuit de laborator. Probabil că proba de sânge se rătăcise. Dureri de cap puternice, vărsături, tremurături ale membrelor, dezorientare, febră foarte mare. Malarie cerebrală. Ea spera ca *acea* epidemie să nu izbucnească iarăşi. Era tratabilă, dar problema era de a-i face pe oameni să accepte să fie trataţi.

În rest, în salon era linişte la ora aceea atât de târzie – ba nu, atât de matinală, de fapt – un moment plăcut în acea parte a lumii. Aerul era atât de răcoros, nemişcat şi liniştit – ca şi pacienţii. Cea mai gravă problemă a băiatului în clipa aceea era febra, astfel că ea dădu

3 Sora Stâncă (engl., n. tr.).

cearşaful la o parte şi îl şterse cu buretele. Acest lucru păru să-i liniştească trupul tânăr şi ea profită pentru a căuta alte simptome. Doctorii erau doctori, iar ea nu era decât o infirmieră, dar, chiar şi aşa, era acolo de foarte multă vreme şi ştia după ce să se uite. De fapt, nu erau prea multe lucruri, în afară de un bandaj vechi pe mâna lui stângă. Cum de nu observase asta doctorul? Sora Jean Baptiste se duse înapoi în camera infirmierelor, unde cele două ajutoare ale ei moţăiau. Ceea ce avea să facă era exact treaba lor, dar nu avea nici un sens să le trezească. Se întoarse la pacient cu pansamente curate şi dezinfectant. Acolo trebuia să fi atent la infecţii. Încet şi cu grijă, îi desfăcu bandajul, în timp ce ochii i se închideau din cauza oboselii. Văzu că era o muşcătură, ca de câine… sau de maimuţă. Asta o făcu să devină mai atentă. Putea fi periculos. Ar fi trebuit să se ducă să ia o pereche de mânuşi, dar camera infirmierelor se afla la vreo patruzeci de metri distantă, picioarele îi erau obosite, pacientul se odihnea şi mâna îi era nemişcată. Destupă sticla de dezinfectant, după care răsuci mâna încet pentru a vedea rana mai bine. Când agită sticla cu mâna cealaltă, puţin dezinfectant scăpă pe lângă degetul ei mane şi stropi faţa pacientului. Acesta înălţă capul în somn şi strănută, obişnuiţii stropi zburând în aer. Sora Jean Baptiste se sperie, dar nu se opri din treabă; îmbibă un tampon de vată cu dezinfectant şi şterse rana cu grijă. Apoi, închise sticla şi o lăsă jos, punând noul bandaj şi de-abia după aceea îşi şterse faţa cu dosul mâinii, fără să îşi dea seama că, atunci când pacientul ei strănutase, mâna lui rănită tresărise într-a ei, murdărind-o de sânge, care rămăsese pe mâna ei când se frecase la ochi. Aşadar, mănuşile nu ar fi schimbat lucrurile deloc, fapt care nu ar fi liniştit-o prea mult, chiar dacă şi l-ar fi amintit, trei zile mai târziu.

„Ar fi trebuit să-mi văd de treabă”, îşi spuse Jack. Doi medici de ambulanţă îl conduseseră pe treptele din partea de est, împreună cu mulţimea de infanterişti marini şi agenţi, toţi deplasându-se cu armele încă scoase, ceea ce oferea o privelişte de un caraghioslâc sumbru, dar pentru că nimeni nu ştia ce să facă. După aceea, întâlniseră un şir compact de pompieri cu furtunuri a căror apă stropi feţele tuturor, făcându-i să îngheţe până în măduva oaselor. Acolo, flăcările fuseseră domolite de şuvoiul de apă şi, deşi furtunurile continuau să stropească, cei din echipele de salvare puteau să se strecoare în ceea ce mai rămăsese din Cameră. Nu trebuia să fi expert ca să pricepi ce găsiră. Nici un cap ridicat, nici un gest, nici un strigăt. Bărbaţii – şi femeile, deşi nu se putea vedea de la distanţa aceea – înaintau cu grijă, mai atenţi la propria siguranţă decât la orice altceva, pentru că, pur şi simplu, nu avea nici un sens să-ţi rişti viaţa pentru nişte morţi.

„Dumnezeule mare!”, îşi spuse el. Acolo erau oameni pe care îi

cunoştea. Nu numai americani. Jack văzu locul în care o întreagă secţiune a galeriei se prăbuşise în casa scării. Galeria diplomaţilor, dacă îşi amintea el bine. Diverşi demnitari împreună cu familiile, dintre care pe mulţi îi cunoscuse şi care veniseră la Hill ca să-l vadă depunând jurământul… Asta însemna că era vinovat de moartea lor?

Plecase din clădirea C.N.N.-ului pentru că simţise nevoia să facă ceva; aşa îşi spusese în sinea lui. Ryan nu mai era atât de sigur acum. Poate voise doar o schimbare de peisaj? Sau era, pur şi simplu, atras de locul acela la fel ca toţi cei din jurul Capitoliului, care stăteau la fel de tăcuţi ca şi el, privind doar, fără să facă nimic. Amorţeala nu dispăruse. Venise acolo aşteptându-se să găsească ceva de văzut, să simtă ceva şi, apoi, să acţioneze şi descoperise alt lucru care îi făcea sufletul să se strângă.

— E frig aici, domnule preşedinte. Cel puţin, ieşiţi de sub jetul ăsta de apă, îl îndemnă Price.

— Bine, spuse Ryan încuviinţând şi coborând treptele din nou.

Descoperi că haina nu-i ţinea prea mult de cald. Tremura iar şi speră că numai din cauza frigului.

Văzu că reporterii se mişcaseră încet, dar, acum, camerele erau în funcţiune. Erau din cele mici, portabile – toate de fabricaţie japoneză, remarcă el încruntat – cu luminiţe mici, puternice. Reuşiseră să treacă de cordoanele de poliţişti şi de şefii pompierilor. În faţa fiecăruia dintre ei se afla câte un reporter – cei trei pe care putea să-i vadă erau bărbaţi – care ţineau un microfon şi încercau să dea impresia că ştiu mai mult decât oricine altcineva. Câteva lumini erau aţintite asupra lui, observă Jack. Oameni din toată ţara şi din lume îl urmăreau, aşteptând din partea lui să ştie să reacţioneze. Cum de se iluzionau acei oameni că oficialităţile guvernamentale erau mai inteligente decât medicul lor de familie, avocatul sau contabilul? Se întoarse cu gândul la prima lui săptămână ca sublocotenent în Marină, când instituţia pe care o servea presupusese că ştia cum să comande şi să conducă un pluton – şi când un sergent cu zece ani mai în vârstă decât el venise cu o problemă de familie, aşteptându-se ca „superiorul lui”, care nu avea nici nevastă, nici copii, să ştie ce să-i spună unui om care avea necazuri cu amândoi. Astăzi, îşi aminti Jack, o astfel de situaţie era numită *provocare a conducerii*, ceea ce însemna că habar nu aveai ce să faci mai departe. Dar acolo erau camere video şi el trebuia să facă ceva.

Numai că habar nu avea ce. Venise acolo sperând să găsească un catalizator pentru acţiune şi găsise, în schimb, o senzaţie de neputinţă şi mai intensă. Şi, poate, o întrebare.

— Arnie van Damm?

Categoric, avea nevoie de Arnie.

— E la Casă, domnule, spuse Price, referindu-se la Casa Albă.

— Bun, hai să mergem acolo! ordonă el atunci.

— Domnule, zise Price după o clipă de ezitare, probabil că nu e un loc sigur. Dacă a fost…

— Nu pot să fug, fir-ar să fie! Nu pot să-mi iau zborul cu Kneecap. Nu pot s-o şterg la Camp David. Nu pot să mă vâr într-o afurisită de gaură. Nu pricepi?

Era mai degrabă frustrat decât furios. Braţul drept îi era îndreptat spre ceea ce mai rămăsese din clădirea Capitoliului.

— Oamenii ăia au murit şi eu *sunt* guvernul acum, Domnul să mă ajute! Şi guvernul nu fuge!

— Cel de colo pare a fi preşedintele Ryan, spuse un prezentator în studioul său cald şi uscat. Probabil încearcă să vadă cum progresează operaţiunile de salvare. Ryan este obişnuit cu situaţiile de criză, aşa cum ştim cu toţii foarte bine.

— Îl cunosc pe Ryan de şase ani, opină un analist mai în vârstă al reţelei de televiziune, având grijă să nu privească spre cameră, aşa încât să dea impresia că îl informa pe prezentatorul mai bine plătit, care încerca să comenteze evenimentul.

Amândoi se aflaseră în studio pentru a comenta discursul preşedintelui Durling şi citiseră materialul despre Ryan, pe care analistul nu îl cunoştea cu adevărat, deşi se întâlniseră la diverse dineuri de-a lungul ultimilor ani.

— E un gentleman remarcabil de modest, dar, fără îndoială, unul dintre cei mai inteligenţi oameni din slujba guvernului.

O asemenea remarcă nu putea fi lăsată fără replică. Tom, prezentatorul, se aplecă puţin, uitându-se pe jumătate la colegul său, pe jumătate la camere.

— Bine, John, dar nu e politician! Nu are nici un fel de pregătire sau experienţă politică. E un specialist în securitate naţională într-o vreme când securitatea naţională nu mai e problema care a fost odată, zise el.

John, analistul, izbuti să se abţină de la a-i da replica pe care o merita atât de mult. Altcineva, însă, nu se putu abţine:

— Da, mormăi Chavez. Şi avionul care a spulberat clădirea era de fapt, un Delta care s-a rătăcit. Iisuse! încheie el.

— Slujim o ţară mare, Ding, băiete! Unde în altă parte sunt plătiţi oamenii cu cinci milioane pe an ca să fie proşti? spuse John Clark hotărându-se să-şi termine berea.

Nu avea nici un sens să se ducă înapoi la Washington până când nu suna Mary Pat. În definitiv, el era o albină lucrătoare şi doar mai-marii de la C.I.A. se agitau acum. Şi avea să fie o agitaţie serioasă. Nu aveau să rezolve prea mult, dar, în asemenea momente, nu rezolvi

nimic, în afară de a părea istovit şi important… şi, albinelor lucrătoare, ineficient.

Neavând prea multe lucruri de arătat publicului, reţeaua prezenta din nou înregistrarea cu discursul preşedintelui Durling. Camerele C-SPAN din sală fuseseră manevrate prin intermediul telecomenzii, iar tehnicienii din camera de control opreau imaginea din când în când pentru a arăta primul rând de oficialităţi ale guvernului şi din nou, a fost citită lista celor morţi: toţi membrii Cabinetului, în afară de doi, şefii de Stat-Major, directorii agenţiilor, preşedintele consiliului director al Rezervelor Federale, directorul Bill Shaw de la F.B.I., directorul Biroului pentru Management şi Buget, administratorul N.A.S.A., toţi cei nouă judecători de la Curtea Supremă. Prezentatorul citea numele şi funcţiile, iar banda înaintă cadru cu cadru până în clipa când agenţii Serviciului Secret se văzură dând buzna în sală, speriindu-l pe preşedintele Durling şi producând o scurtă agitaţie. Oamenii întoarseră capetele, căutând pericolul şi, probabil, cei mai ageri la minte dintre ei se gândiseră că era vreun individ înarmat pe undeva, însă imediat urmară trei cadre filmate cu o cameră cu rază mare care arătau spulberarea ca prin ceaţă a peretelui din spate, apoi se făcu întuneric. Prezentatorul şi comentatorul apărură din nou pe ecran, privind în jos spre monitoare, după care se uitară unul la altul şi, probabil, abia acum începură să îşi dea seama de proporţiile evenimentului, aşa cum i se întâmpla şi noului preşedinte.

— Principala sarcină a preşedintelui Ryan va fi aceea de a reface guvernul, dacă va putea, spuse John analistul după un moment îndelungat de pauză. Dumnezeule, atâţia oameni buni, bărbaţi şi femei… morţi…

De asemenea, îi trecu prin minte că, în urmă cu câţiva ani, înainte să devină comentatorul principal al reţelei, s-ar fi aflat în sala aceea, împreună cu atâţia prieteni; şi el trecu de starea de şoc şi mâinile începură să-i tremure sub masă. Deşi era un profesionist cu multă experienţă care nu îşi lăsa vocea să tremure, nu putu totuşi să-şi controleze expresia chipului, pe care se citea o durere îngrozitoare şi subită, iar pe ecran faţa îi deveni pământie sub machiaj.

— Pedeapsă dumnezeiască, murmură Mahmoud Haji Daryaei la peste nouă mii de kilometri distanţă, luând telecomanda şi dând sonorul încet pentru a elimina trăncăneala de prisos.

Pedeapsă dumnezeiască! Era logic, nu? America. Colosul care dejucase planurile atâtor oameni, un tărâm păcătos cu oameni păcătoşi, aflat la apogeul puterii sale, câştigător al încă unei întreceri, iar acum, foarte rău lovit. Cum altfel se putea întâmpla aşa ceva decât din voia Domnului? Şi ce altceva ar fi putut să însemne decât propria

judecată a Domnului şi binecuvântarea Domnului? Binecuvântare pentru ce? se întrebă el. Ei bine, poate că asta avea să înţeleagă după ce se gândea mai profund.

Îl întâlnise pe Ryan doar o dată şi i se păruse dispreţuitor şi arogant – tipic american – însă nu şi acum. Camerele arătau un bărbat care îşi ţinea haina cu mâinile încleştate, întorcând capul în dreapta şi în stânga, cu gura uşor deschisă. Nu, acum nu era arogant. Era uluit, nici măcar suficient de conştient pentru a fi înfricoşat. Era o expresie pe care o mai văzuse pe chipurile multora. Ce interesant!

Aceleaşi cuvinte şi aceleaşi imagini inundau lumea chiar în clipa aceea, transmise prin sateliţi unui număr de peste un miliard de ochi care urmăriseră buletinul de ştiri sau care fuseseră anunţaţi de eveniment şi schimbaseră canalul în timpul emisiunilor de dimineaţă, în unele ţări, de prânz sau de seară, în altele. Avusese loc un eveniment istoric şi era absolut obligatoriu să te uiţi.

Acest lucru era valabil pentru cei influenţi, pentru care informaţia era materia primă a puterii. Un alt individ, într-un alt loc, se uită la ceasul electronic care se afla lângă televizor pe biroul său şi făcu un calcul simplu. O zi oribilă se încheia în America, în timp ce ziua abia începuse acolo unde se găsea el. Prin fereastra din spatele biroului se vedea o suprafaţă mare pavată, o piaţă, de fapt, traversată în toate părţile de oameni care circulau îndeosebi cu bicicletele, deşi numărul de maşini pe care le vedea el acum era destul de mare, crescând cu zece la sută în ultimii câţiva ani. Şi totuşi, bicicletele erau încă principalul mijloc de transport, ceea ce nu era drept, nu?

El plănuise să schimbe asta, repede şi decisiv în termeni istorici – şi doar fusese un student serios la istorie – însă, planul său, pe care îl alcătuise cu atâta grijă, fusese distrus din faşă de către americani. Nu credea în Dumnezeu, nu crezuse niciodată şi nici nu avea să creadă vreodată, însă credea în Soartă şi Soarta era ceea ce văzuse pe ecranul televizorului fabricat în Japonia. „Soarta era instabilă ca o femeie”, îşi spuse el întinzând mâna după cana fără toartă cu ceai verde. Cu numai câteva zile în urmă, îi binecuvântase pe americani cu noroc şi, acum, asta… Deci, care era intenţia Doamnei Soartă? Propriile intenţii, necesităţi şi dorinţe contau mai mult, hotărî omul. Vru să pună mâna pe telefon, dar întâi se gândi. Avea să sune destul de curând şi alţii aveau să-i ceară părerea, iar el trebuia să răspundă ceva, aşa că era timpul să se gândească. Sorbi din ceai. Lichidul fierbinte i-a fript interiorul gurii şi acest lucru i-a priit. Trebuia să fie alert şi durerea îi adânci concentrarea, punct din care luau naştere întotdeauna gândurile importante.

Eşuat sau nu, planul său nu fusese unul rău. „Prost executat de către agenţii lui ignoranţi, în mare parte din cauza Doamnei Soartă şi

a generozităţii ei momentane faţă de America, dar fusese un plan bun”, îşi spuse el din nou. Avea să mai aibă o şansă să dovedească acest lucru. Datorită Doamnei Soartă… Acel gând îi aduse pe buze un zâmbet slab şi o privire distantă, când mintea sa cercetă viitorul şi îi plăcu ceea ce văzu. Spera că telefonul nu avea să sune câtva timp, pentru că trebuia să privească şi mai departe şi acest lucru se făcea cel mai bine fără întreruperi. După ce se mai gândi puţin, realiză că adevăratul obiectiv al planului sau fusese atins, nu? Voise ca America să fie schilodită şi aşa şi era… Nu în maniera pe care o alesese el, dar era schilodită. „Şi mai bine?” se întrebă el.

„Da.”

Şi, astfel, jocul putea continua, nu?

Era, într-adevăr, Doamna Soartă, care se juca mereu cu fluxul şi refluxul istoriei. De fapt, nu era nici prietena, nici duşmanca nimănui. Sau era? Omul pufni. Poate că doar avea simţul umorului.

Pentru altcineva, emoţia era furie. Cu câteva zile în urmă, venise umilinţa, amara umilinţă de a fi aflat de la un străin – nimic mai mult decât un fost guvernator de provincie! – ce trebuia să facă naţiunea ei suverană. Fusese foarte atentă, bineînţeles. Totul fusese făcut cu multă pricepere. Guvernul însuşi nu fusese implicat în altceva decât în nişte exerciţii navale extinse în largul mării, pe unde, bineînţeles, oricine era liber să treacă. Nici un bilet de ameninţare nu fusese trimis, nu se făcuse nici un demers oficial, nu se luase nicio poziţie şi, în ceea ce îi privea, americanii nu făcuseră altceva decât să – cum era expresia aceea arogantă a lor, „a zgâlţâi cuşca[4]”? – şi convocaseră o reuniune a Consiliului de Securitate, la care nu prea era nimic de spus, din moment ce nu se petrecuse nimic oficial şi ţara ei nu făcuse nici un anunţ. Nu făcuseră decât nişte *exerciţii*, nu? *Exerciţii paşnice*. Desigur, acele exerciţii ajutaseră la reducerea posibilităţilor Americii în comparaţie cu Japonia, dar ea nu avusese de unde să ştie înainte, nu? Sigur că nu.

Chiar în clipa aceea avea documentul pe birou: era momentul ca flota să fie readusă la capacitatea sa maximă. Dar, nu, clătină ea din cap, nu avea să fie suficient. Nici ea, nici ţara ei nu puteau acţiona singure acum. Avea să fie nevoie de timp, de prieteni şi de planuri, însă ţara avea anumite nevoi şi sarcina ei era de a se ocupa de acestea. Nu de a primi ordine de la alţii, nu?

Nu.

Şi ea bea ceai, dintr-o ceaşcă din porţelan fin, cu zahăr şi puţin lapte, în stil englezesc, ca urmare a originii şi educaţiei ei, care, împreună cu răbdarea, o aduseseră în acel birou. Dintre toţi oamenii

---

4 În original, *rattle their cage* (engl., n. tr.).

din lume care urmăriseră aceleaşi imagini transmise de acelaşi satelit, probabil că ea înţelegea cel mai bine ce ocazie se ivise, cât de vastă şi de atrăgătoare trebuia să fie, cu atât mai dulce cu cât se ivise atât de curând după numirea ei în acel birou. De către un om care, acum, era mort. Era prea bună ca să fie ratată, nu?

Da.

— E înspăimântător, domnule C, spuse Domingo Chavez frecându-se la ochi – era treaz de mai multe ore decât putea să suporte creierul său afectat de diferenţa de fus orar – şi încercă să îşi pună ordine în gânduri.

Stătea întins pe canapeaua din living, cu picioarele descălţate sprijinite pe măsuţa de cafea. Femeile din casă se duseseră la culcare, una gândindu-se la munca de a doua zi şi cealaltă având în faţă un examen de admitere la colegiu. Aceasta din urmă nu se gândise că era posibil ca, a doua zi, să nu se mai ţină nici un fel de cursuri.

— Spune-mi de ce, Ding, zise John Clark.

Trecuse timpul pentru a-şi face griji în privinţa talentului discutabil al unor personalităţi TV şi, la urma urmei, tânărul său partener urmărea să-şi ia diploma în Relaţii Internaţionale.

Chavez vorbi fără să deschidă ochii:

— Nu cred că s-a mai întâmplat aşa ceva pe timp de pace. Lumea nu se deosebeşte prea mult de săptămâna trecută, John. Săptămâna trecută situaţia a fost cu adevărat complicată. Am câştigat nesemnificativul război în care eram implicaţi, dar lumea nu s-a schimbat cu mult şi noi nu suntem mai puternici decât în acel moment, nu?

— Natura are oroare de vid? întrebă John încet.

— Cam aşa ceva, zise Chavez căscând. Al naibii să fiu dacă nu aşa stau lucrurile aici şi acum!

— Nu rezolv prea multe, nu? întrebă Jack cu o voce tăcută şi sumbră în acelaşi timp.

Acum îl izbea din plin. Încă se mai vedea o strălucire, deşi, în cea mai mare parte, ceea ce se înălţa spre cer era mai degrabă abur decât fum. Ceea ce intra în clădire constituia priveliştea cea mai deprimantă. Saci pentru cadavre. Din material cauciucat, cu mânere la capete şi un fel de fermoar pe mijloc. Erau o mulţime şi o parte ieşeau acum, purtate de perechi de pompieri, care coborau treptele ocolind fragmentele de zidărie. Abia începuse şi nu avea să se termine prea curând. În cele câteva minute pe care le petrecuse sus, el nu văzuse nici un cadavru. Într-un fel, vederea primilor saci înrăutăţi lucrurile.

— Nu, domnule, spuse agentul Price, al cărei chip arăta la fel ca al

lui. Nu e bine pentru dumneavoastră.

— Ştiu, zise Ryan încuviinţând şi uitându-se în altă parte.

„Nu ştiu ce să fac, îşi spuse el. Unde e manualul, cursul de instruire pentru această operaţiune? Pe cine să întreb? Unde să mă duc?”

„Nu vreau slujba asta!” strigă mintea sa. Ryan se mustră pentru egoismul acelui gând, dar venise în acel loc îngrozitor pentru a demonstra capacitatea de conducere, fâţâindu-se prin faţa camerelor TV de parcă ar fi ştiut ce făcea, ceea ce era o minciună. Poate nu una cu rea intenţie. Dar una stupidă. „Du-te la comandantul pompierilor şi întreabă-l cum merge treaba, de parcă asta ar fi fost greu de văzut!”

— Aştept sugestii, spuse el, în cele din urmă.

Agentul special Andrea Price respiră adânc şi transformă în realitate fantezia oricărui agent special al Serviciului Secret al Statelor Unite, de la Pinkerton până în prezent:

— Domnule preşedinte, trebuie neapărat să vă adunaţi... – nu puteţi împinge atât de departe lucrurile. Pe unele le puteţi face, pe altele nu. Aveţi oameni care lucrează pentru dumneavoastră. Pentru început, căutaţi să aflaţi care sunt aceia şi lăsaţi-i să-şi facă treaba. Apoi, poate că veţi putea începe să v-o faceţi pe a dumneavoastră.

— Înapoi la Casă?

— Acolo sunt telefoanele, domnule preşedinte.

— Cine e şeful Grupului Special de Pază?

— Era Andy Walker.

Price nu trebuia să-i mai şi spună unde era acesta acum. Ryan se uită la ea şi luă prima sa decizie prezidenţială:

— Tocmai ai fost promovată.

Price încuviinţă:

— Urmaţi-mă, domnule!

Îi făcea plăcere să vadă că acel preşedinte, la fel ca toţi ceilalţi, putea învăţa să execute ordine. Uneori, cel puţin. După ce făcură câţiva paşi, Ryan alunecă pe gheaţă şi căzu, fiind ajutat de doi agenţi să se ridice. Acest lucru îl făcu să pară şi mai vulnerabil. Un fotoreporter surprinse momentul, oferind revistei *Newsweek* coperta pentru numărul următor.

— După cum vezi, preşedintele Ryan pleacă în momentul ăsta cu ceva ce pare a fi un vehicul al armatei, în locul maşinii Serviciului Secret. Ce crezi că intenţionează să facă? întrebă prezentatorul.

— Cu toată obiectivitatea, cred că nici el nu ştie în clipa asta, zise John comentatorul.

Părerea aceea făcu înconjurul globului un sfert de secundă mai târziu, în acordul tuturor, atât al prietenilor cât şi al duşmanilor.

Unele lucruri trebuie făcute repede. Nu ştia dacă erau cele potrivite

– ei bine, ştia şi nu erau – dar, la un anumit nivel, regulile deveneau puţin neclare, nu? Fiind descendentul unei familii politice care acţiona în slujba publicului de două generaţii, el cunoscuse viaţa publică încă de când terminase Facultatea de Drept, ceea ce era un alt mod de a spune că nu avusese o slujbă adevărată în viaţa lui. Poate că avea puţină experienţă în domeniul economiei, cu excepţia faptului că era beneficiarul ei – directorii financiari ai familiei lui conduceau diverse fonduri şi afaceri cu atâta pricepere, încât nu se întâlnea cu ei decât la plata impozitelor. Poate că nu practicase Dreptul niciodată, deşi se pricepuse să se sustragă de la mii de impozite. Poate că nu îşi servise ţara în uniformă, deşi se considera un expert în siguranţa naţională. Poate că multe lucruri militau împotriva faptului de a face ceva. Dar cunoştea guvernul deoarece aceea îi fusese profesia în toată viaţa activă – pentru a nu spune „de lucru” – şi, într-un asemenea moment, ţara avea nevoie de cineva care cunoştea guvernul cu adevărat. „Ţara avea nevoie să fie vindecată”, se gândi Ed Kealty şi el se pricepea la acest lucru.

Astfel că luă telefonul şi formă un număr.

— Cliff, Ed la telefon…

1
ÎNCEPUTUL

Centrul de comandă de urgentă al F.B.I. de la etajul cinci al clădirii Hoover este o încăpere de o formă ciudată, aproximativ triunghiulară şi surprinzător de mică, în care aveau loc doar vreo cincisprezece persoane una lângă alta. Numărul 16, care urma să sosească, fără cravată şi îmbrăcat în haine de stradă, era directorul adjunct asistent Daniel E. Murray. Ofiţerul de serviciu era vechiul său prieten, inspectorul Pat O'Day. Un bărbat solid şi sever care creştea vite din pasiune la ferma sa din nordul Virginiei – acel cowboy se născuse şi studiase în New Hampshire, însă cizmele lui erau confecţionate la comandă – O'Day era cu receptorul la ureche şi încăperea era surprinzător de tăcută pentru un centru de criză în timpul uneia adevărate. O încuviinţare scurtă şi o mână ridicată anunţară intrarea lui Murray. Acesta aşteptă ca O'Day să termine convorbirea.

— Ce se petrece, Pat?

— Am vorbit cu Andrews. Au înregistrări ale radarului şi alte chestii din astea. Am trimis agenţi de la Washington Field Office acolo ca să discute cu oamenii din turn. Şi Comitetul pentru Siguranţa Transportului Naţional o să trimită oameni acolo, ca să asiste. La prima vedere, se pare că un 747 al Liniilor Aeriene Nipone s-a prăbuşit deasupra clădirii într-o misiune sinucigaşă. Oamenii lui Andrews spun că pilotul a anunţat că era o situaţie de urgenţă a unui zbor K.L.M. Neprogramat, a trecut pe deasupra pistelor, s-a înclinat puţin spre stânga şi... ei bine... spuse O'Day ridicând din umeri. W.F.O. are oameni la Hill pentru a începe investigaţiile. Bănuiesc că o să fie considerat un atac terorist, ceea ce înseamnă că e în jurisdicţia noastră.

— Unde e D.A.I.-ul? întrebă Murray, referindu-se la directorul asistent însărcinat cu departamentul de la Washington al Biroului, care era staţionat la Buzzard's Point, pe râul Potomac.

— În St. Lucia cu Angie, în vacanţă. Ce ghinion pe Tony! spuse inspectorul încruntat.

Tony Caruso plecase cu numai trei zile în urmă.

— E o zi îngrozitoare pentru multă lume. Numărul victimelor o să fie imens, Dan, ceea ce e mult mai îngrozitor decât ceea ce s-a petrecut în Oklahoma. Am dat alarmă generală pentru experţii legişti. Cu un dezastru ca ăsta, va trebui să identificăm multe cadavre după ADN. Ah, tipii de la televiziune întreabă cum de Aviaţia a lăsat să se întâmple aşa ceva.

O clătinare din cap însoţi concluzia aceea. O'Day avea nevoie de cineva pe care să-şi verse năduful şi comentatorii TV constituiau ţinta cea mai bună pentru moment. Cu timpul, aveau să fie alţii; amândoi sperau că F.B.I.-ul nu avea să se numere printre aceste ţinte.

— Mai ştim şi altceva?

Pat clătină din cap:

— Nu. O să dureze ceva, Dan.

— Ryan?

— A fost la Hill, acum ar trebui să fie în drum spre Casa Albă. L-au dat la televizor. Părea cam răvăşit. Şi fraţii noştri de la U.S.S.S. au o noapte îngrozitoare. Tipul cu care am vorbit acum zece minute aproape că şi-a pierdut controlul. S-ar putea să se işte un conflict în legătură cu cine va conduce investigaţiile.

— Grozav! pufni Murray. O să-l lăsăm pe P.G. să rezolve treaba asta…

Însă nu exista nici un procuror general şi nici un ministru al trezoreriei pe care să îi sune.

Nu era nevoie ca inspectorul O'Day să se gândească prea mult. O lege federală împuternicea Serviciul Secret al Statelor Unite ca principala agenţie care investiga orice atac asupra preşedintelui. Dar o altă lege federală oferea F.B.I.-ului jurisdicţie asupra terorismului. De asemenea, o lege locală privitoare la crime aducea în scenă şi Poliţia Metropolitană din Washington. Mai intra în joc şi Comitetul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor – până când nu se dovedea contrariul, ar fi putut să fie doar un teribil accident aviatic şi acesta era numai începutul. Fiecare agenţie avea autoritate şi pricepere. Serviciul Secret, mai mic decât F.B.I.-ul şi cu mai puţine resurse, avea nişte anchetatori excelenţi şi unii dintre cei mai buni experţi tehnici. C.N.S.T.-ul ştia mai mult decât oricine altcineva din lume despre prăbuşirile avioanelor. Însă, F.B.I.-ul trebuia să fie principala agenţie pentru acea investigaţie, nu? îşi spuse Murray. Numai că directorul Shaw murise şi, dacă nu mai era el cu mâna lui de fier…

„Dumnezeule mare!" îşi spuse Murray. El şi Bill fuseseră colegi la Academie. Lucraseră în aceeaşi echipă ca agenţi de stradă începători în Philadelphia riverană, urmărind spărgători de bănci…

Pat îi citi totul pe chip şi încuviinţă.

— Da, Dan, durează ceva timp până te obişnuieşti, nu? Ne-au decimat, omule, spuse el dându-i o foaie de hârtie scrisă de mână, cu lista decedaţilor cunoscuţi.

„O bombă nucleară nu ne-ar fi făcut atâta rău", îşi dădu seama Murray aruncând o privire peste numele acelea. O criză în evoluţie ar fi dat posibilitatea unui avertisment strategic şi, încet, în linişte, persoanele importante ar fi părăsit Washington-ul, retrăgându-se în diverse locuri sigure, astfel că mulţi dintre ei ar fi supravieţuit – cel

puţin, aşa era planul – şi, după lovitură, ar fi existat un fel de guvern funcţional care să adune rămăşiţele. Nu şi acum însă…

Ryan fusese la Casa Albă de nenumărate ori, în vizită, să predea rapoarte, pentru întruniri importante şi, mai recent, pentru a lucra în biroul său pe post de consilier pentru Securitatea Naţională. Acum era prima oară când trebuise să arate legitimaţia şi să treacă prin detectoarele de metale – mai exact, trecu de unul din obişnuinţă, numai că, de data aceasta, când alarma începu să ţiuie, el îşi văzu de drum mai departe, fără ca măcar să încerce să scoată cheile. Comportamentul agenţilor Serviciului Secret era uimitor.

La fel ca toată lumea, erau liniştiţi de împrejurimile familiare şi, deşi întreaga ţară tocmai primise încă o lecţie privitoare la cât de iluzorie era „securitatea”, iluzia era suficient de reală pentru ca profesioniştii să se simtă în largul lor în minciună. Armele erau în tocuri, hainele încheiate şi respirară cu toţii uşuraţi când grupul trecu prin intrarea dinspre răsărit.

O voce lăuntrică îi spuse lui Jack că aceea era casa lui acum, dar el nu dorea să creadă acest lucru. Preşedinţilor le plăcea să îi spună Casa Poporului, să folosească vocea politică a falsei modestii pentru a descrie un loc pentru care unii dintre ei ar fi trecut bucuroşi peste cadavrele propriilor copii, ca apoi să spună că, de fapt, nu era cine ştie ce. „Dacă minciunile ar fi pătat pereţii, se gândi Jack, clădirea aceea ar fi avut o cu totul altă denumire”. Dar acolo se petrecuseră şi evenimente măreţe şi aceasta intimida mai mult decât meschinăria politicii. Acolo, James Monroe promulgase Doctrina Monroe şi dăduse ţării un loc important în strategia mondială. Acolo, Lincoln îşi ţinuse ţara unită prin simpla forţă a propriei voinţe. Acolo, Teddy Roosvelt făcuse din America un adevărat jucător mondial şi îşi trimisese Marea Flotă Albă prin lume pentru a-i face cunoscuţi pe americani. Acolo, vărul îndepărtat al lui Teddy îşi salvase ţara de haosul intern şi de disperare, cu puţin mai mult decât o voce nazală şi un portţigaret răsucit în sus. Acolo, Eisenhower îşi exercitase puterea cu atâta pricepere, încât aproape nimeni nu observase că făcea ceva. Kennedy îl înfruntase pe Hruşciov şi nimănui nu-i păsase că, făcând acest lucru, acoperise o mulţime de boacăne. Acolo, Reagan pusese la cale distrugerea celui mai periculos duşman al Americii, numai pentru a fi acuzat că dormea aproape tot timpul, în cele din urmă, ce conta mai mult – realizările sau micile lucruri murdare comise de oameni imperfecţi, care păşiseră numai pentru scurt timp dincolo de slăbiciunile lor? Însă, acei paşi mici şi şovăitori făceau istoria care dăinuia, în timp ce restul era uitat, cu excepţia istoricilor revizionişti care, pur şi simplu, nu pricepeau faptul că oamenii nu trebuiau să fie perfecţi.

Totuşi, nu aceea era casa lui.

Intrarea era un fel de tunel care trecea pe sub Aripa Estică, unde Prima Doamnă, Anne Durling, până în urmă cu nouăzeci de minute, îşi avea birourile. Prin lege, Prima Doamnă era o persoană particulară – o noţiune ciudată în privinţa cuiva care avea angajaţi plătiţi – însă, în realitate, funcţiile sale erau adesea extrem de importante, chiar dacă neoficiale. Acolo, pereţii erau asemenea celor dintr-un muzeu, nu dintr-o casă, văzu el când trecură pe lângă micul cinematograf al Casei Albe, unde preşedintele putea să vizioneze filme împreună cu aproximativ o sută de prieteni apropiaţi. Erau şi câteva sculpturi, dintre care multe realizate de Frederic Remington, iar atmosfera dominantă generală trebuia să fie „pur" americană. Tablourile erau ale foştilor preşedinţi şi privirea lui Ryan a fost atrasă de ele – ochii lor lipsiţi de viaţă păreau să-l privească suspicios şi cu îndoială. Toţi acei oameni care dispăruseră, buni şi răi, indiferent dacă fuseseră judecaţi corect sau greşit de către istorici, se uitau la el.

„Sunt istoric, îşi spuse Ryan. Am scris câteva cărţi. Am judecat acţiunile altora de la o distanţă confortabilă oferită de timp şi spaţiu. De ce n-a văzut asta? De ce n-a făcut asta?" Acum era prea târziu, ştia prea bine. *Acum* era acolo şi, din interior, lucrurile se vedeau cu totul altfel. Din afară, puteai să vezi înăuntru, să arunci întâi o privire în jur pentru a prinde toate informaţiile şi să le analizezi când treceau pe lângă tine, să le opreşti atunci când era nevoie, ba chiar să le dai înapoi, pentru a înţelege totul mai bine, fără să te grăbeşti, tocmai ca să pricepi totul cât se putea de corect.

Din interior, însă, nu era deloc aşa. Acolo, totul venea spre tine ca un şir de trenuri în viteză, din toate direcţiile deodată, deplasându-se conform propriilor orare, lăsându-ţi prea puţin loc de manevre sau pentru a reflecta. Ryan simţea deja acest lucru. Iar oamenii din tablouri veniseră acolo, în principal, beneficiind de luxul de a fi avut timp să se gândească la ascensiunea lor, de luxul de a fi avut consilieri de încredere şi bine intenţionaţi. Acelea erau avantaje pe care el nu le avea. Cu toate astea, pentru istorici, astea n-ar fi reprezentat decât un simplu paragraf sau, poate, chiar o pagină întreagă, înainte ca scriitorul să-şi continue analiza necruţătoare.

Jack ştia că tot ce spunea sau făcea avea să fie supus analizei retrospective, iar nu numai începând din clipa aceea. Oamenii aveau să caute acum în trecutul lui informaţii despre caracterul, convingerile, acţiunile lui bune şi rele. Încă din clipa în care avionul lovise clădirea Capitoliului, el era preşedinte şi *fiecare* gură de aer trasă în piept de atunci avea să fie examinată într-o lumina nouă şi necruţătoare multe generaţii de atunci încolo. Nu avea să mai cunoască intimitatea şi, nici chiar după moarte, nu avea să fie la adăpost de curiozitatea oamenilor care habar nu aveau cum era să te

afli în acel muzeu-birou-cămin imens, ştiind că reprezenta închisoarea ta pentru eternitate. Gratiile probabil că erau invizibile, dar păreau cu atât mai reale din acest motiv.

Atâţia tânjiseră după acel post şi descoperiseră cât de oribil şi de frustrant era. Jack ştia asta din propriile lecturi de istorie şi după ce studiase de aproape trei oameni care ocupaseră Biroul Oval. Cel puţin, se presupunea că aceştia veniseră acolo cu ochii deschişi şi, probabil, puteau fi învinuiţi pentru faptul că aveau minţile mai înguste decât ego-urile. Cu cât era mai rău pentru cineva care nu îşi dorise niciodată acel loc? Oare istoria avea să-l judece pe Ryan cu mai multă blândeţe pentru asta? Acest gând merita un pufnit ironic. Nu, el intrase în acea Casă într-un moment când ţara sa avea nevoie şi, dacă el nu satisfăcea acea nevoie, avea să fie etichetat pentru totdeauna ca nefiind bun de nimic, chiar dacă picase acolo din întâmplare, condamnat de un om acum mort să facă treaba după care celălalt tânjise.

Pentru agenţii Serviciului Secret, era momentul să se relaxeze puţin. „Norocoşii!”, îşi spuse Ryan lăsând tristeţea să i se strecoare în gând, indiferent dacă era corect sau nu. Sarcina lor era aceea de a-i proteja pe el şi familia lui. Sarcina lui era de a-i proteja pe ei şi pe ai lor, la fel ca şi familiile altor milioane de oameni.

— Pe aici, domnule preşedinte, spuse Price luând-o la stânga pe coridorul de la parter.

Acolo, Ryan văzu primii angajaţi ai Casei Albe, care stăteau nemişcaţi pentru a-şi vedea noul şef, pe cel pe care aveau să-l slujească atât cât puteau de bine. La fel ca toţi ceilalţi, stăteau, pur şi simplu şi se uitau, fără să ştie ce să spună, cântărindu-l, fără să arate ce gândeau, deşi, cu siguranţă, aveau să schimbe impresii în intimitatea vestiarului sau a sălilor de mese cu prima ocazie. Jack încă mai avea cravata înnodată la gât şi nu se dezbrăcase de haina de pompier. Picăturile de apă care îngheţaseră în părul lui, făcându-l să pară încărunţit, se topeau acum. Unul dintre membrii conducerii se făcu repede nevăzut, în timp ce grupul îşi continua drumul spre vest. Apăru din nou un minut mai târziu, făcându-şi loc printre agenţi şi dându-i lui Ryan un prosop.

— Mulţumesc, spuse acesta surprins.

Stătu nemişcat câteva clipe, apoi începu să-şi şteargă părul. Atunci văzu un fotograf alergând cu spatele şi manevrând aparatul în timp ce făcea poză după poză. Agenţii Serviciului Secret nu îl împiedicau în nici un fel. „Asta însemna că era un membru al personalului, îşi spuse Ryan, fotograful oficial al Casei Albe, care avea sarcina de a imortaliza totul. Nemaipomenit, propriii oameni mă spionează!” Dar nu avea timp să se amestece în treburile astea, nu?

— Unde mergem, Andrea? întrebă Jack când treceau pe lângă alte

portrete de preşedinţi şi prime doamne, care îl priveau cu toţii…

— În Biroul Oval. Credeam…

— În Biroul pentru Urgenţe, spuse Ryan oprindu-se brusc, continuând să se şteargă. Încă nu sunt pregătit pentru încăperea aceea, bine?

— Desigur, domnule preşedinte.

La capătul coridorului larg o luară la stânga, intrând într-un hol micuţ ai cărui pereţi erau căptuşiţi cu grilaje din şipci de lemn cu aspect ieftin, apoi la dreapta şi ieşiră din nou, pentru că nu exista un coridor de la Casa Albă până în Aripa Vestică. „De aceea nimeni nu îi luase haina”, îşi dădu seama Jack.

— Cafea, ceru el.

Cel puţin, mâncarea avea să fie bună acolo. Popota Casei Albe era condusă de stewarzi ai Marinei şi prima lui cafea în noua calitate de preşedinte a fost turnată într-o ceaşcă splendidă, dintr-o cafetieră de argint, de către un marinar al cărui zâmbet era şi profesional şi sincer şi care, la fel ca toţi ceilalţi, era curios în legătură cu noul şef. Lui Ryan îi trecu prin cap că era asemenea unui animal de la grădina zoologică. Interesant, chiar fascinant, dar cum avea să se adapteze noii cuşti?

Aceeaşi încăpere, alt loc. Preşedintele stătea la mijlocul mesei, astfel încât consilierii săi să se poată înşira de ambele părţi. Ryan se aşeză pe scaun destul de degajat. La urma urmei, nu era decât un scaun. Aşa-numitele ornamente ale puterii nu erau decât nişte simple lucruri şi puterea însăşi era o iluzie, deoarece o asemenea putere era însoţită întotdeauna de obligaţii şi mai mari. Pe prima puteai să o vezi şi să o exerciţi. Cele din urmă puteau fi doar resimţite. Obligaţiile se înmulţiseră o dată cu aerul pe care-l respira, care, brusc, părea mai greu în acea încăpere fără ferestre. Jack luă o înghiţitură scurtă de cafea, uitându-se înjur. Ceasul de perete arăta ora 23:14. Era preşedinte de… cât? De nouăzeci de minute? Cam de cât dura drumul cu maşina de acasă de la el până la… noua lui casă… în funcţie de trafic.

— Unde e Arnie?

— Aici, domnule preşedinte, spuse Arnold van Damm intrând în încăpere.

Şef al personalului pentru doi preşedinţi, avea să stabilească acum un record al tuturor timpurilor ca şef al personalului în slujba celui de-al treilea. Primul preşedinte demisionase în dezonoare. Al doilea murise. Oare, al treilea avea să fie cel meritat sau lucrurile rele vin întotdeauna câte trei? Două proverbe, la fel de mult citate şi care se excludeau reciproc… Ochii lui Ryan îl sfredeleau, punându-i întrebarea pe care nu putea să o rostească: „Ce fac acum?”

— Bună declaraţia de la televizor, cât se poate de bună, zise şeful personalului aşezându-se de partea cealaltă a mesei.

Părea liniştit şi inspira competenţă, ca întotdeauna, dar Ryan nu se gândi la efortul pe care îl cerea asta, lucru din partea unui om care pierduse mai mulţi prieteni decât avea Ryan.

— Nici măcar nu ştiu ce naiba am spus, zise Jack, căutând în minte amintiri care dispăruseră.

— E ceva normal pentru o situaţie când trebuie să improvizezi, admise van Damm. Totuşi, a fost destul de bine. Întotdeauna am considerat că ai instincte bune. O să ai mare nevoie de ele.

— Primul lucru? întrebă Jack.

— Băncile, bursele de valori, toate birourile federale sunt închise, probabil până la sfârşitul săptămânii – poate chiar mai mult. Trebuie să organizăm funeraliile lui Roger şi Anne. O săptămână de doliu naţional – probabil că drapelele vor fi coborâte în bernă timp de o lună. În Cameră au fost şi câţiva ambasadori. Asta înseamnă o mare activitate diplomatică mai presus de orice. O să le numim chestiuni de organizare internă – ştiu, zise van Damm ridicând mâna. Îmi pare rău, dar trebuie să le spunem într-un fel.

— Cine…

— Avem aici un Biroul de Protocol, Jack, indică van Damm. Oamenii sunt deja la posturile lor şi lucrează la asta pentru tine. Avem o echipă de oameni care scriu discursuri; ei o să-ţi pregătească declaraţiile oficiale. Ziariştii o să vrea să te vadă – vreau să spun că va trebui să apari în public. Să linişteşti oamenii… Trebuie să le redai încrederea…

— Când?

— Cel târziu, la timp pentru buletinele de ştiri de dimineaţă. C.N.N.-ul, toate posturile. Aş prefera să apărem în faţa camerelor într-o oră, dar nu e obligatoriu. Putem să spunem că eşti ocupat. O să fii, îi promise Arnie. Va trebui să fii pus la curent cu ce poţi să spui şi ce nu, înainte să apari în faţa camerelor. O să lăsăm la latitudinea ziariştilor să hotărască ce pot să întrebe şi ce nu şi, într-un asemenea caz, vor fi cooperanţi. Cred că te poţi baza pe o săptămână de tratament blând. Asta e luna ta de miere cu presa şi cam atât o să dureze.

— Şi pe urmă? întrebă Jack.

— Pe urmă, vei fi preşedinte în toată puterea cuvântului şi va trebui să te comporţi ca atare, spuse van Damm fără ocolişuri. N-a fost nevoie să depui jurământul, ţii minte?

Cuvintele acelea îl făcură pe Ryan să întoarcă brusc capul şi, cu coada ochiului, văzu expresiile rigide ale celorlalţi din încăpere – toţi, agenţi ai Serviciului Secret în momentul acela. El era noul şef şi ochii lor nu erau prea diferiţi acum de cei din tablourile pe care le văzuse când venise din Aripa Estică. *Se aşteptau* ca el să facă ce trebuia. Aveau să-l sprijine, să-l apere de alţii şi de el însuşi, dar el trebuia să-şi facă datoria. Nici nu aveau să-l lase să fugă. Serviciul Secret era împuternicit să-l apere de pericolele fizice. Arnie van Damm avea să

încerce să-l apere de pericolele politice. Şi alţi membri ai personalului aveau să-l slujească şi să-l apere. Cei de la reşedinţă aveau să-l hrănească, să-i calce cămăşile şi să-i aducă cafeaua. Dar nici unul dintre ei nu avea să-l lase pe Ryan să fugă, nici din acel loc, nici de obligaţiile sale.

Era o închisoare.

Dar ceea ce tocmai spusese Arnie era adevărat. Ar fi putut să refuze să depună jurământul, ba nu putea, nu, îşi spuse Ryan, uitându-se la masa lustruită din lemn de stejar. Ar fi fost catalogat pentru totdeauna ca laş, ba mai rău, în propria minte ar fi devenit asta, câci avea o conştiinţă care era un duşman mai periculos decât orice om. Era în firea lui să se uite în oglindă şi să nu vadă suficient. Oricât de bun ştia că este, nu era niciodată suficient de bun, fiind impulsionat de ce anume? De valorile pe care le învăţase de la părinţii lui, de la profesori, în Marină, de la numeroşii oameni pe care îi cunoscuse, din pericolele prin care trecuse? El se folosise de toate acele valori abstracte sau acestea îl folosiseră pe el? Ce anume îl adusese în acel punct? Ce anume îl făcuse ceea ce era – şi ce devenise, de fapt, John Patrick Ryan? Ridică privirea şi se uită în jur, întrebându-se ce credeau *ei* că devenise el, dar nici ei nu ştiau. Era preşedinte acum, cel care dădea ordine, pe care ei aveau să le execute; cel care ţinea discursuri pe care ceilalţi aveau să le analizeze, căutând nuanţe şi greşeli; cel care decidea ce avea să facă S.U.A., după care avea să fie judecat şi criticat de alţii, care, de fapt, habar nu aveau să facă lucrul în privinţa căruia obiectaseră. Nu era o persoană, ci devenise o funcţie. În interiorul acestui lucru trebuia să fie un om – sau, într-o zi, curând, o femeie – care avea să se gândească şi să încerce să facă ceea ce trebuia. Şi, pentru Ryan, peste mai puţin de o oră şi jumătate, ceea ce trebuia însemna să depună jurământul. Şi să încerce să îşi dea toată silinţa… Judecata istoriei era, în cele din urmă, mai puţin importantă decât ceea ce gândea el despre sine, uitându-se în oglindă în fiecare dimineaţă, contemplând ceea ce nu reuşise să ducă la capăt. Adevărata închisoare era şi avea să fie întotdeauna el însuşi.

La naiba…

Şeful Magill văzu că focul era stins acum. Oamenii lui trebuia să fie atenţi. Întotdeauna existau puncte periculoase, unde focul se stinsese, nu datorită apei reci, ci, mai degrabă, a lipsei de oxigen şi aştepta momentul în care să reizbucnească, luându-i prin surprindere şi ucigându-i pe cei imprudenţi. Însă, oamenii lui erau precauţi şi acele mici zvâcniri malefice de viaţă nu aveau să fie importante în ordinea evenimentelor din acel loc. Furtunurile se strângeau deja şi unii dintre oamenii lui duceau camioanele înapoi. Luaseră utilaje din tot oraşul

pentru acel incendiu şi trebuia să trimită înapoi o mare parte dintre ele, ca nu cumva să izbucnească un incendiu în altă parte şi mulţi oameni să moară degeaba.

Era înconjurat de alţi oameni acum, toţi purtând geci din vinilin cu litere mari şi galbene care arătau cine erau. Un contingent al F.B.I.-ului, altul al Serviciului Secret, Poliţia Metropolitană, C.N.S.T.-ul, Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc al Departamentului Trezoreriei şi propriii anchetatori, fiecare căutând să preia conducerea. În loc să ţină o întrunire neoficială şi să stabilească cine era şeful, ei se strânseseră în mici grupuri omogene, probabil aşteptând ca altcineva să le spună cine conducea lucrurile. Magill clătină din cap. Mai văzuse aşa ceva.

Cadavrele erau scoase mai repede acum. Deocamdată, erau duse la Muzeul Armelor la peste un kilometru la nord de Hill, în apropiere de calea ferată. Magill nu invidia echipele de identificare, deşi încă nu se ostenise să coboare în crater – aşa numea acel loc acum – pentru a vedea proporţiile dezastrului.

— Şefule? întrebă o voce în spatele lui şi Magill se întoarse.

— Da?

— C.N.S.T.-ul. Putem să începem să căutăm cutia neagră? întrebă omul arătând spre palonier.

Deşi partea din spate a avionului era departe de a fi intactă, se putea observa ce fusese şi aşa-numita cutie neagră – în realitate, vopsită în portocaliu Day-Glo – trebuia să fie pe undeva pe acolo. Zona era destul de curată. În cea mai mare parte, resturile fuseseră aruncate în partea de vest şi s-ar fi putut să existe şansa de a o recupera repede.

— Bine, spuse Magill şi făcu semn la doi pompieri să însoţească echipa care investiga prăbuşirea.

— Poţi să le spui oamenilor dumitale să încerce să nu mişte componentele avionului? Trebuie să reconstituim incidentul şi ar fi bine ca lucrurile să nu fie deplasate.

— Oamenii sunt pe primul plan, sublinie Magill.

Funcţionarul federal încuviinţă cu o grimasă. Nu era amuzant pentru nimeni.

— Înţeleg, spuse el şi făcu o pauză. Dacă îi găsiţi pe membrii echipajului, vă rugăm să nu-i mişcaţi deloc. Chemaţi-ne şi o să ne descurcăm noi. Bine?

— Cum o să-i recunoaştem?

— Cămăşi albe, epoleţi pe umeri şi probabil că sunt japonezi.

Ar fi trebuit să pară o nebunie, dar nu era aşa. Magill ştia că trupurile oamenilor erau găsite intacte adesea în urma accidentelor aviatice chiar şi în condiţiile cele mai incredibile, aşa încât numai un ochi format putea distinge urmele unei răni mortale la prima vedere.

Acest lucru îi tulbura adesea pe civilii care ajungeau primii la locul accidentului. Era atât de ciudat că un corp omenesc părea mai robust decât viaţa căreia îi fusese suport. Era o binecuvântare, deoarece supravieţuitorii erau scutiţi de chinul îngrozitor de a identifica o bucată de carne sfâşiată şi arsă, însă acea binecuvântare era contracarată de cruzimea faptului de a recunoaşte pe cineva care nu mai putea răspunde. Magill clătină din cap şi îl trimise pe unul dintre oamenii săi să transmită acel ordin. Pompierii se săturaseră de ele deja. Primul ordin special, bineînţeles, fusese de a localiza şi înlătura cadavrul preşedintelui Roger Durling. Orice altceva era pe planul doi şi o ambulanţă specială aştepta numai pentru cadavrul său. Până şi Prima Doamnă, Anne Durling, trebuia să-i dea întâietate soţului, pentru ultima oară. O macara mobilă era manevrată în partea îndepărtată a clădirii pentru a ridica acele blocuri de piatră care acopereau podiumul ca nişte cuburi de lemn de jucărie; în lumina puternică, se părea că numai literele şi cifrele lipseau de pe ele pentru ca iluzia să fie desăvârşită.

Lumea se îndrepta în număr mare spre toate departamentele guvernamentale, îndeosebi oficialităţile. Nu era deloc ceva obişnuit ca locurile de parcare ale personalităţilor să fie pline la miezul nopţii, dar, în seara aceea, erau şi Departamentul de Stat nu făcea excepţie. Au fost chemaţi şi agenţii de pază, deoarece un atac asupra unei agenţii guvernamentale era un atac asupra tuturor şi, deşi felul atacului asupra guvernului era un motiv pentru a chema oameni înarmaţi, asta nu prea avea importanţă în acel moment. Când se întâmpla A, rezulta B, pentru că era scris undeva că B era ceea ce făceai. Oamenii înarmaţi se uitau unii la alţii şi clătinau din cap, ştiind că aveau să fie plătiţi în plus, ceea ce îi punea în avantaj faţă de mai-marii care aveau să vină repede de la locuinţele lor din Chevy Chase şi din suburbiile Virginiei ca să dea fuga sus şi, apoi, să pălăvrăgească între ei.

O astfel de persoană îşi găsi locul de parcare de la subsol şi îşi folosi cartela magnetică pentru a pune în funcţiune liftul personalităţilor cu care urcă până la etajul al şaptelea. Ceea ce îl făcea să fie diferit de alţii era faptul că avea o misiune adevărată pentru seara aceea, chiar dacă era una la care se gândise tot drumul de la casa lui din Great Falls. Era ceea ce el numea verificarea instalaţiilor, deşi expresia aceea nu era prea potrivită acum. Totuşi, ce altceva ar fi putut să facă? Îi datora totul lui Ed Kealty – locul în societatea Washingtonului, cariera la Externe, atâtea alte lucruri. Ţara avea nevoie de un om ca Ed în acel moment. Aşa îi spusese Ed, argumentând puternic în favoarea acelei idei şi ceea ce făcea el însuşi acum era, oare, ce reprezenta? O voce stinsă în maşină o numise trădare, dar, nu, nu era aşa, pentru că „trădarea” era singura crimă

definită în Constituţie, unde se menţiona că „oferă ajutor” sau îi favorizează pe duşmanii ţării şi, indiferent ce ar fi făcut Ed Kealty, nu *asta* se întâmpla, nu?

Totul se reducea la loialitate. El era omul lui Ed Kealty, la fel ca mulţi alţii. Relaţia începuse la Harvard, cu beri, întâlniri duble şi weekend-uri petrecute la casa familiei lui de pe ţărm – momente plăcute ale unei tinereţi pline de viaţă. El fusese oaspetele din clasa de mijloc al uneia dintre marile familii ale Americii. De ce? Pentru că îi atrăsese atenţia tânărului Ed. Dar de ce se întâmplase asta? Nu ştia, nu întrebase niciodată şi, probabil, nu avea să afle vreodată. Aşa este prietenia. Se leagă, pur şi simplu şi numai în America se poate întâmpla ca un puşti, care provine din mijlocul clasei muncitoare şi care ajunge la Harvard cu bursă, să devină prietenul unui băiat dintr-o familie bună. Probabil că s-ar fi descurcat bine şi prin propriile puteri. Nimeni altul decât Dumnezeu îi dăruise inteligenţa cu care se născuse. Părinţii lui îl încurajaseră să-şi dezvolte acel dar şi îl învăţaseră bunele maniere şi... valorile. Acel gând îl făcu să închidă ochii în clipa în care uşile liftului se deschiseră. Valori. Ei bine, loialitatea era una dintre acele valori, nu? Fără protecţia lui Ed, poate ar fi ajuns doar un adju*nct* al asistentului ministrului de Externe. Primul cuvânt dispăruse de mult din titlul pictat cu litere aurii pe uşa biroului său. Într-o lume dreaptă, ar fi trebuit să lupte şi pentru îndepărtarea următorului cuvânt din titlu, pentru că era la fel de bun pentru politica externă ca oricine altcineva de la etajul al şaptelea, nu? Da, cu siguranţă că era şi asta nu avea să se întâmple dacă nu era omul lui Ed Kealty. Fără petrecerile la care îi cunoscuse pe ceilalţi indivizi influenţi şi la care trăncănise, urcând încetul cu încetul. Şi banii... Nu luase niciodată nici un fel de mită, însă prietenul lui îl sfătuise cu înţelepciune (sfatul venise de la unul din propriii consilieri, dar asta nu avea importanţă) în privinţa investiţiilor, permiţându-i să devină independent financiar şi, apropo, să cumpere casa cu o suprafaţă de o mie cinci sute de metri pătraţi în Great Falls şi să îşi trimită propriul fiu la Harvard, nu cu bursă, căci Clifton Rutledge III era fiul *cuiva* acum, nu al unui simplu muncitor. Nici toată munca pe care ar fi putut să o facă prin propriile puteri nu l-ar fi adus în acel loc şi loialitatea era atunci o datorie, nu?

Acest lucru făcea să-i fie mai uşor lui Clifton Rutledge II (de fapt, în certificatul de naştere scria Clifton Rutledge, *Junior* dar „Jr.” nu era deloc sufixul potrivit pentru o persoană cu statutul lui), subsecretar de stat la Externe.

Restul ţinea numai de momentul potrivit. Etajul al şaptelea era întotdeauna păzit, cu atât mai mult acum. Dar toţi paznicii îl cunoşteau şi nu trebuia decât să dea impresia că ştia ce face. La naiba, îşi spuse Rutledge, ar fi putut să dea greş, iar acesta ar fi putut

fi cel mai bun lucru posibil – „îmi pare rău, Ed nu era acolo…” Se întrebă dacă era cumva un gând nedemn, stând în faţa uşii biroului său şi ciulind urechile după paşi care s-ar fi potrivit cu ritmul rapid al bătăilor inimii. Acum trebuia să fie doi paznici pe etaj, patrulând fiecare separat. Nu era nevoie de prea multă pază într-un asemenea loc. Nimeni nu intra în incinta Departamentului de Externe fără un motiv anume. Chiar şi în timpul zilei, când veneau vizitatori, aceştia trebuiau însoţiţi oriunde voiau să meargă. La ora aceea târzie, lucrurile erau şi mai stricte. Numărul lifturilor care funcţionau era redus. Era nevoie de cartele-cheie până sus, la ultimul etaj şi un al treilea paznic se afla întotdeauna lângă casa lifturilor. Aşa că totul se reducea la momentul potrivit. Rutledge îşi verifica ceasul ascultând ciclurile de paşi şi văzu că intervalul era regulat, încadrându-se în zece secunde. Bun. Nu trebuia decât să-l aştepte pe următorul.

— Salut, Wally.

— Bună seara, domnule, răspunse paznicul. Îngrozitoare seară.

— Ne faci un serviciu?

— Ce anume, domnule?

— Cafea. Nu e nici o secretară care să pună aparatele în funcţiune. Poţi să dai o fugă până la bufet şi să rogi pe unul dintre oamenii de-acolo să aducă o cafetieră sus? S-o ducă în sala de conferinţe. O să avem o şedinţă în câteva minute.

— Mi se pare normal. Chiar acum?

— Dacă poţi, Wally.

— Mă-ntorc în cinci minute, domnule Rutledge, spuse paznicul pornind hotărât, după care, la o distanţă de douăzeci de metri, o luă la dreapta şi dispăru din raza lui vizuală.

Rutledge numără până la zece şi porni în direcţia opusă. Uşile duble ale biroului ministrului de Externe nu erau încuiate. Rutledge trecu de prima şi, apoi, de a doua, aprinzând şi lumina în acelaşi timp. Avea la dispoziţie trei minute. O parte din el spera că documentul era încuiat în seiful din birou al lui Brett Hanson, în care caz, sigur avea să dea greş, din moment ce numai Brett, doi dintre asistenţii săi şi şeful pazei cunoşteau combinaţia, iar seiful avea conectată o alarmă. Însă, Brett fusese un domn şi chiar unul neglijent, atât de încrezător, pe de o parte şi de uituc, pe de alta – genul de om care nu îşi încuia niciodată maşina sau uşa casei, dacă nu îl punea soţia să o facă. Dacă era într-un loc accesibil, acesta trebuia să fie unul din două. Rutledge deschise sertarul din mijloc al biroului şi văzu obişnuitele creioane, pixuri ieftine (el şi le pierdea întotdeauna) şi agrafe. Trecu un minut, în timp ce Rutledge căută cu grijă prin sertar. Nimic. Aproape că răsuflă uşurat, până când se uită pe birou şi îi veni să râdă. Chiar acolo, vârât în marginea de piele, era un plic alb adresat ministrului de Externe, însă fără timbru. Rutledge îl luă, ţinându-l de margini. Nu era lipit îl

deschise şi scoase ce era înăuntru. O singură foaie de hârtie, două paragrafe dactilografiate. În clipa aceea, Cliff Rutledge simţi că îl ia cu frig. Până în acel punct, exerciţiul fusese pur teoretic. Ar fi putut să-l pună la loc, să uite că fusese acolo, să uite de telefon, să uite de tot… Două minute…

Oare, Brett semnase pentru el? Probabil că nu. Fusese din nou un gentleman în toate privinţele. Nu l-ar fi umilit pe Ed aşa. Ed făcuse un lucru onorabil dându-şi demisia şi Brett i-ar fi răspuns la fel de onorabil, fără îndoială că i-ar fi strâns mâna cu o privire tristă şi asta ar fi fost tot. Două minute şi cincisprezece.

Hotărâre: Rutledge vârî scrisoarea în buzunarul hainei, se îndreptă spre uşă, stinse lumina şi reveni pe coridor, oprindu-se abia la uşa propriului birou, unde aşteptă jumătate de minut.

— Salut, George!

— Bună seara, domnule Rutledge.

— Tocmai l-am trimis pe Wally după cafea pentru etajul ăsta.

— Bună idee, domnule. E o seară îngrozitoare. E adevărat că…

— Mă tem că da. Probabil că Brett a murit împreună cu ceilalţi.

— La naiba!

— Ar fi bine dacă i-ai încuia biroul. Adineauri am verificat uşa şi…

— Da, domnule, zise George Armitage scoţând inelul cu chei şi alegând-o pe cea potrivită. E întotdeauna atât de…

— Ştiu, admise Rutledge dând din cap.

— Ştiţi, acum două săptămâni i-am găsit seiful deschis. Ca şi cum ar fi răsucit clanţa, dar ar fi uitat să formeze combinaţia, spuse el clătinând din cap. Bănuiesc că n-a fost jefuit niciodată, nu?

— Asta-i problema cu securitatea, spuse subsecretarul de stat de la Externe. Oamenii importanţi par să nu fie niciodată atenţi, nu?

Ce frumos era… Cine o făcuse? Întâmplător, întrebarea avea un răspuns. Reporterii TV, neavând altceva de făcut, tot spuneau în faţa camerelor să se privească partea din spate a avionului. El îşi amintea foarte bine de sigla aceea, deoarece, cu mult timp în urmă, luase parte la o operaţiune în timpul căreia se aruncase în aer un avion cu cocorul roşu pe palonier. Aproape că regreta acum, dar invidia îl împiedica să o facă. Era o chestiune de decenţă. Fiind unul dintre cei mai mari terorişti ai lumii – folosea cuvântul în mintea sa şi, în acel for lăuntric, adora termenul. Deşi nu îl putea folosi nicăieri altundeva – un asemenea lucru ar fi trebuit să fie opera lui, nu a unui amator. Pentru că asta fusese. Un amator al cărui nume avea să-l afle la timpul cuvenit, o dată cu toţi ceilalţi oameni de pe planetă, din emisiunile de televiziune. Ironia era suficient de izbitoare. Încă din adolescenţă se dedicase studiului şi practicării violenţei politice, învăţării, gândirii, plănuirii şi executării unor asemenea acte, mai întâi ca participant şi,

apoi, ca lider. Şi acum ce se întâmplase? Un *amator* îl depăşise, întrecuse întreaga lume clandestină căreia îi aparţinea. Ar fi fost stânjenitor, dacă n-ar fi fost atât de frumos.

Mintea lui antrenată trecu în revistă posibilităţile şi analiza veni repede. Un singur om. Poate doi. Mai mult ca sigur, unul. Ca întotdeauna, îşi spuse el dând din cap şi strângând din buze, un om dispus să moară, să se sacrifice pentru Cauză – oricare ar fi fost Cauza pe care o slujea – putea fi mai bun decât o armată. În acel caz, omul respectiv avusese talente deosebite şi acces la mijloace speciale, ambele servindu-i perfect pentru atingerea scopului.

Acesta era un noroc, ca şi faptul că fusese unicul actor al situaţiei. Unui singur om îi era uşor să ţină un secret. Se încruntă. Aceea era problema cu care se confruntase el întotdeauna. Partea cu adevărat grea era găsirea oamenilor potriviţi, oameni în care putea să aibă încredere, care nu se lăudau sau se confesau altora, care împărtăşeau propriul lui simţ al misiunii, care aveau propria lui disciplină şi care erau cu adevărat dispuşi să-şi rişte vieţile. Acest ultim criteriu era preţul de pornire, unul suficient de uşor de stabilit, care acum însă devenea din ce în ce mai greu într-o lume în schimbare. Fântâna la care adăsta seca şi nu avea nici un rost să nege acest lucru. Avea din ce în ce mai puţini oameni cu adevărat devotaţi.

Întotdeauna mai deştept şi cu vederi mai largi decât contemporanii săi, el însuşi se confruntase cu necesitatea de a participa la trei operaţiuni adevărate şi, deşi avusese în suflet tăria pentru a face ceea ce trebuia făcut, nu dorea să repete experienţele. În definitiv, era prea periculos. Nu că s-ar fi temut de consecinţele acţiunilor sale – teroristul era mort, la fel de mort ca şi victimele sale, iar morţii nu mai îndeplinesc nici o misiune. Fusese pregătit pentru martiriu, dar nu îl căutase niciodată în mod special. La urma urmei, voise să *învingă,* să culeagă roadele acţiunilor lui, să fie recunoscut ca învingător, eliberator, cuceritor, să apară în cărţile în care generaţiile viitoare să citească despre el ceva mai mult decât o notă de subsol. Majoritatea aveau să îşi amintească de misiunea încununată de succes despre care se vorbea la televizorul din dormitorul său ca fiind un *lucru* îngrozitor. Nu părea acţiunea unui om, ci mai degrabă, un dezastru natural, pentru că nu servea nici unui scop politic. Aceea era problema cu gestul nebunesc al unui martir devotat. Norocul nu era suficient. Trebuia să existe un motiv şi un rezultat. O acţiune era reuşită numai dacă ducea la altceva. Era limpede că aceea nu dusese. Păcat! Nu se întâmpla prea des ca…

Nu, bărbatul sorbi din sucul de portocale înainte să îşi lase vocea interioară să continue. Nu se întâmpla des? Dar nu se întâmplase niciodată, nu? Aceea era o întrebare filosofică. Revenind la istorie, putea spune că Asasinii fuseseră capabili să răstoarne sau, cel puţin,

să decapiteze guverne, dar, pe atunci, o asemenea sarcină însemna eliminarea unui singur om şi, în ciuda curajului arătat de emisarii acelei fortăreţe din vârful colinei, lumea modernă era mult prea complexă. Dacă era ucis un preşedinte sau un prim-ministru – chiar şi unul dintre regii de care unele naţiuni se mai agăţau – un altul îi lua locul imediat. Lucru care, evident, se întâmplase şi în acel caz. Dar acesta era diferit. Nu exista nici un cabinet ca să-l sprijine pe cel nou, un guvern în care membrii furioşi să devină solidari şi determinaţi să acţioneze. Numai dacă altceva, ceva măreţ şi mai important fusese pregătit când se prăbuşise avionul, atunci acel lucru frumos ar fi fost cu adevărat superb. Faptul că nu se întâmplase aşa ceva nu putea fi schimbat, dar, la fel ca în cazul tuturor evenimentelor de acel gen, erau multe de învăţat, atât din succesul, cât şi din eşecul său, iar urmările, indiferent dacă fuseseră plănuite sau nu, erau foarte, foarte reale.

În acel sens, era tragic. O ocazie fusese irosită. Măcar dacă ar fi ştiut. Măcar dacă cel care pilotase acel avion spre destinaţie i-ar fi spus cuiva ce era plănuit. Dar martirii nu făceau aşa ceva, nu? Proştii trebuiau să gândească singuri, să acţioneze singuri şi să moară singuri; şi, în succesul lor personal, se afla eşecul suprem. Sau poate că nu. Urmarea se făcea simţită…

— Domnule preşedinte? spuse un agent al Serviciului Secret care ridicase receptorul.

În mod normal, ar fi fost un infanterist marin, dar Grupul Special de Pază era încă puţin prea zguduit pentru a lăsa chiar pe oricine să stea în Sala de Şedinţe.

— F.B.I.-ul, domnule.

Ryan luă telefonul din suportul său:

— Da?

— Dan Murray la telefon.

Jack aproape că zâmbi când auzi acea voce familiară, mai precis, sfatul unui prieten. El şi Murray se cunoşteau de foarte multă vreme. La celălalt capăt al firului, Murray trebuia să fi vrut să spună „Salut, Jack”, dar nu o făcuse – nu putea să fie atât de familiar fără să fie încurajat – şi, chiar dacă Jack l-ar fi încurajat, el s-ar fi jenat să o facă şi ar fi riscat să-şi facă un renume de linguşitor în interiorul propriei organizaţii. „Încă un obstacol în calea comportamentului normal”, se gândi Jack. Chiar şi prietenii lui se distanţau acum.

— Ce e, Dan?

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să ştim cine conduce investigaţiile. În clipa asta, sunt o mulţime de oameni în jurul Capitoliului şi…

— Unitate în conducere, remarcă Jack trist.

Nu era nevoie să-l întrebe pe Murray de ce îl sunase. Toţi cei care ar fi putut să rezolve problema aceea de la un nivel inferior erau morţi.

— Ce spune legea în cazul ăsta?

— De fapt, nu spune nimic, zise Murray şi neliniştea i se simţea în glas.

Nu dorea să-l deranjeze pe cel care îi fusese prieten odată şi care ar fi putut să-i fie încă, în împrejurări mai puţin oficiale. Dar era vorba de afaceri şi acestea trebuiau rezolvate.

— Jurisdicţie multiplă?

— Aşa s-ar zice, confirmă Murray încuviinţând fără să fie văzut.

— Bănuiesc că-i spunem un incident terorist. Noi doi avem o experienţă comună în chestiile astea, nu-i aşa? întrebă Jack.

— Aşa e, domnule.

„Domnule, se gândi Ryan. La naiba!”. Dar trebuia să mai ia o hotărâre. Se uită în jurul său înainte să răspundă.

— F.B.I.-ul este organizaţia principală în această investigaţie. Toată lumea îţi raportează ţie. Alege un om foarte bun care să se ocupe de treburi.

— Am înţeles, domnule.

— Dan?

— Da, domnule preşedinte?

— Cine e şef la F.B.I.?

— Directorul adjunct este Chuck Floyd. Acum e în Atlanta, ţine un discurs şi…

Mai erau şi directorii asistenţi, toţi superiori lui Murray…

— Nu-l cunosc. Dar pe tine te cunosc. Tu vei fi directorul până când voi spune altfel.

Ryan simţi imediat că acele cuvinte îl zguduiseră pe cel de la capătul celălalt al firului.

— Ăăă, Jack, eu…

— Şi mie mi-a plăcut Shaw, Dan. Postul e al tău.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

Ryan puse telefonul la loc şi explică ceea ce tocmai făcuse.

Price a fost prima care obiectă:

— Domnule, orice atac asupra preşedintelui intră în jurisdicţia…

Însă, Ryan o întrerupse:

— Ei au mai multe resurse şi cineva trebuie să conducă investigaţia. Vreau ca totul să fie lămurit cât se poate de repede.

— Avem nevoie de o comisie specială, spuse Arnie van Damm.

— Condusă de cine? îl întrebă preşedintele Ryan. De un membru al Curţii Supreme? De vreo doi senatori sau congresmeni? Murray e un vechi profesionist. Alegeţi unul bun, indiferent cine e şeful Secţiunii de Criminalistică din Departamentul Justiţiei, ca să supravegheze

investigaţiile. Andrea, găseşte-mi-l pe cel mai bun anchetator din cadrul Serviciului ca să fie asistentul principal al lui Murray. Doar nu vrem să folosim oameni din afară, nu? O să facem totul din interior. Să-i alegem pe cei mai buni oameni şi să-i lăsăm să-şi facă treaba. Ne purtăm de parcă am avea încredere în organizaţiile care ar trebui s-o facă, zise el şi făcu o pauză. Vreau ca investigaţia asta să meargă repede, bine?

— Da, domnule preşedinte, spuse agentul Price dând din cap şi Ryan surprinse un gest aprobator din partea lui Arnie van Damm.

„Poate că făcea bine", îşi permise Jack să gândească. Satisfacţia a fost însă de scurtă durată. În capătul îndepărtat al încăperii, lângă perete, era un şir de televizoare şi toate prezentau acum aceeaşi imagine, iar sclipirea aparatului unuia dintre fotoreporteri pe toate cele patru ecrane îi atrase atenţia preşedintelui. Se întoarse şi văzu patru imagini ale unui sac de cadavre coborât pe treptele aripii de vest a Capitoliului. Încă un cadavru care trebuia identificat, mare sau mic, de bărbat sau de femeie, important sau nu, nimeni nu putea să îşi dea seama de aceste lucruri numai după materialul cauciucat al sacului. Nu erau decât feţele încordate, reci şi triste ale pompierilor care duceau acel lucru afurisit şi acestea atrăseseră atenţia unui fotoreporter fără nume, readucându-l pe preşedinte la realitatea de care el fugea acum, din nou. Camerele TV îi urmăriră pe cei trei, doi în viaţă şi unul mort, în jos, pe trepte, îndreptându-se spre o ambulanţă prin ale cărei uşi deschise se vedea o grămadă compusă din alţi asemenea saci. Cel pe care îl cărau a fost dat deoparte cu grijă, profesioniştii dând dovadă de milă şi de atenţie faţă de trupul pe care lumea celor vii îl uitase. După aceea, urcară treptele din nou pentru a-l lua pe următorul. În Biroul pentru Urgenţe se făcu linişte când toţi priviră aceeaşi imagine. Câţiva respirară adânc şi ochii erau prea încremeniţi sau prea şocaţi pentru lacrimi încă, astfel că, doi câte doi se întoarseră la loc, aţintindu-şi privirile asupra mesei din lemn de stejar lustruit. O ceaşcă de cafea zdrăngăni pe farfurioară. Acel zgomot slab nu făcu decât ca liniştea să fie şi mai apăsătoare, deoarece nimeni nu îşi găsea cuvintele pentru a umple golul.

— Ce altceva mai trebuie făcut acum? întrebă Jack.

Oboseala momentului îl izbi puternic. Bătăile rapide ale inimii de mai devreme în faţa morţii, de teamă pentru familia sa şi de durere pentru pierderea suferită, îşi spuneau cuvântul acum. Pieptul îi părea gol şi braţele îi atârnau grele, ca şi cum mânecile hainei ar fi fost de plumb, astfel ca, deodată, trebuia să facă un efort chiar şi pentru a-şi ţine capul sus. Era 23.35, după o zi care începuse la 4.10 dimineaţa, plină de interviuri legate de o slujbă pe care o avusese timp de opt minute înainte de subita sa promovare. Valul de adrenalină care îl susţinuse nu se mai simţea, iar faptul că durase două ore îl făcea să

se simtă şi mai epuizat. Se uită în jur şi puse ceea ce părea a fi o întrebare importantă:

— Unde voi dormi în noaptea asta?

„Nu aici”, hotărî el imediat. Nu în patul unui mort, în aşternuturile unui mort, la numai câţiva metri de copiii unui mort. Trebuia să fie alături de propria familie. Simţea nevoia să se uite la propriii copii, care probabil că dormeau deja, deoarece ei treceau peste orice moment greu dormind; apoi să simtă îmbrăţişarea soţiei lui, pentru că ea era singura constantă din lumea lui Ryan, singurul lucru pe care el nu avea de gând să-l lase să se schimbe niciodată, în ciuda evenimentelor furtunoase care le luaseră cu asalt viaţa, pe care el nici nu le dorise, nici nu le aşteptase.

Agenţii Serviciului Secret se priviră uimiţi, înainte ca Andrea Price să vorbească, preluând comanda, aşa cum îi stătea în fire şi cum îi cerea acum slujba.

— La Cazarma Infanteriei Marine? La intersecţia lui Eighth Street cu I?

Ryan încuviinţă:

— Merge, deocamdată.

Price vorbi apoi în microfonul prins de gulerul taiorului.

— SPADASINUL se mută. Aduceţi maşinile la intrarea dinspre vest.

Agenţii Grupului Special de Pază se ridicară. Ca unul, îşi încheiară paltoanele şi, de cum ieşiră, duseră mâinile la pistoale.

— O să te trezim la 5.00, îi promise van Damm, după care adăugă: Ai grijă să dormi cât trebuie.

Răspunsul pe care îl primi a fost o privire scurtă şi goală din partea lui Ryan în clipa în care acesta ieşi din încăpere. Imediat, un agent al Casei Albe îi puse un palton pe umeri – fără ca Jack să se întrebe al cui era sau de unde apăruse. Urcă pe bancheta din spate a maşinii Chevy Suburban, care porni în clipa următoare, având un vehicul identic în faţă şi altele trei în spate. Jack putea să evite privelişte a, dar nu şi zgomotele, căci sirenele încă urlau dincolo de geamurile blindate şi, oricum, ar fi fost o dovadă de laşitate, dacă şi-ar fi ferit privirea. Strălucirea flăcărilor dispăruse, fiind înlocuită de licăririle mulţimii de vehicule de urgenţă, dintre care unele erau în mişcare, majoritatea stând pe loc însă pe Hill sau în preajmă. Poliţia avea grijă ca străzile din centru să fie libere, iar convoiul prezidenţial se îndreptă rapid spre est, zece minute mai târziu sosind la Cazarma Infanteriei Marine. Acolo, toată lumea era trează, cu uniformele la punct şi fiecare infanterist marin prezent avea o puşcă sau un pistol la vedere. Saluturile au fost rigide.

Locuinţa comandantului Corpului de Infanterie Marină data de la începutul secolului al XIX-lea, fiind una dintre puţinele clădiri oficiale care nu fuseseră incendiate de către britanici în timpul vizitei lor din

1814. Însă comandantul murise. Fusese un văduv cu copii ajunşi la vârsta maturităţii, locuise singur acolo până în seara precedentă. Acum, un colonel stătea pe verandă, în uniformă, cu pistolul la brâu şi cu un întreg pluton desfăşurat în jurul casei.

— Domnule preşedinte, familia dumneavoastră se află sus şi în deplină siguranţă, raportă colonelul Mark Porter imediat. Avem o întreagă companie de puşcaşi desfăşurată în perimetru şi o alta este pe drum în acest moment.

— Presa? întrebă Price.

— N-am primit nici un ordin în această privinţă. Ordinele mele au fost de a-i proteja pe oaspeţi. Singurele persoane care se află pe o rază de două sute de metri sunt cele al căror loc este aici.

— Îţi mulţumesc, domnule colonel, spuse Ryan, fără să-i pese de ziarişti şi îndreptându-se spre uşă.

Un sergent i-o ţinu deschisă, salutând aşa cum trebuia să facă un infanterist marin şi, fără să se gândească, Ryan îi întoarse salutul. Înăuntru, un ofiţer mai mare în grad îi făcu semn spre scară, salutând şi el, din moment ce era sub arme. Acum lui Ryan îi era limpede că nu se putea duce nicăieri singur. Price, încă un agent şi doi infanterişti marini îl urmau în sus pe scări. Pe coridorul de la etajul doi se aflau doi agenţi ai Serviciului Secret şi încă cinci infanterişti. În sfârşit, la 23.54, intră într-un dormitor, unde îşi văzu soţia stând jos.

— Bună!

— Jack, spuse ea întorcând capul. E adevărat totul?

El încuviinţă, după care ezită înainte să se aşeze alături de Cathy.

— Copiii?

— Dorm, zise ea şi făcu o pauză. Nu prea ştiu ce se întâmplă. Şi bănuiesc că suntem patru persoane în situaţia asta, adăugă ea.

— Cinci.

— Preşedintele e mort? îl întrebă Cathy întorcându-se pentru a-şi vedea soţul încuviinţând. Nici n-am apucat să-l cunosc.

— Un tip de treabă… Copiii lor sunt la Casa Albă. Dorm. N-am ştiut dacă ar fi trebuit să fac ceva. Aşa că am venit încoace, spuse Ryan lărgindu-şi cravata.

I se păru că trebuia să facă un mare efort pentru acel gest. „Era mai bine să nu deranjeze copiii”, hotărî în sinea lui. Oricum, i-ar fi fost greu să meargă până acolo.

— Şi acum?

— Trebuie să dorm. O să mă trezească la 5.00.

— Ce-o să facem?

— Nu ştiu, zise Jack şi izbuti să se dezbrace, sperând că ziua următoare avea să aducă o parte din răspunsurile pe care noaptea le ascundea numai.

2
ÎNAINTEA ZORILOR

Era de aşteptat să fie punctuali, aşa cum îi făceau să fie ceasurile lor electronice. Ryan avu impresia că abia închisese ochii când bătăile uşoare din uşă îl făcură să ridice capul de pe pernă speriat. Apoi, urmă momentul scurt de nedumerire caracteristic trezirii în altă parte decât în propriul pat: „Unde mă aflu?” Primul gând lucid îi spuse că visase o mulţime de lucruri şi, poate... Dar, imediat după acel gând veni anunţul lăuntric că partea cea mai rea a visului era reală. Se afla într-un loc ciudat şi nu exista altă explicaţie pentru acest lucru. Furtuna îl luase pe sus şi îl dusese într-un vârtej de teroare şi nedumerire, după care îl lăsase acolo şi acol*o nu* era nici Kansas, nici Oz. Cam cel mai bun lucru pe care putea să-l spună, după vreo cinci sau zece secunde în care încercă să se dezmeticească, era că nu avea durerea de cap caracteristică lipsei de somn şi că nu era nici prea obosit. Se strecură afară din aşternut şi se îndreptă spre uşă.

„Bine că m-am trezit”, îşi spuse trecând pe lângă uşa de lemn.

După aceea îşi dădu seama că încăperea aceea nu avea baie şi trebuia să deschidă uşa, ceea ce şi făcu.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse un agent tânăr şi cu o înfăţişare sinceră, întinzându-i un halat.

Iarăşi, era sarcina unui soldat, dar singurul infanterist marin pe care îl văzu pe coridor purta centură pentru pistol. Jack se întrebă dacă mai fusese vreun conflict cu o seară în urmă între Corpul de Infanterie Marină şi Serviciul Secret pentru a hotărî cine răspundea de protecţia noului lor comandant suprem. Apoi, îşi dădu seama surprins că halatul era chiar al său.

— V-am adus câteva lucruri aseară, îi explică agentul în şoaptă.

Un alt agent îi dădu capotul maron cam uzat al lui Cathy.

Aşadar, cineva le spărsese casa cu o seară în urmă – trebuia să o fi făcut, îşi dădu seama Jack, din moment ce el nu dăduse cheile nimănui; învinsese alarma pe care el o instalase cu câţiva ani în urmă. Se întoarse apoi lângă pat şi lăsă capotul acolo înainte să iasă din nou. Un al treilea agent îi făcu semn spre un dormitor liber de pe culoar. Patru costume erau agăţate de un pat cu baldachin, împreună cu patru cămăşi, toate proaspăt călcate şi, pe lângă toate acestea, mai erau o duzină de cravate şi tot ce mai trebuia. „Nu era atât patetism cât disperare”, îşi dădu seama Jack. Personalul ştia sau, cel puţin, avea o idee în legătură cu situaţia în care se afla el şi fiecare lucru pe care puteau să-l facă pentru a i-o uşura era făcut la perfecţie.

Cineva chiar îi lustruise cele trei perechi de pantofi negri după standardele Infanteriei Marine. „Niciodată nu arătaseră atât de bine”, îşi spuse Ryan, îndreptându-se spre baie, unde, bineînţeles, îşi găsi toate lucrurile, chiar şi săpunul lui obişnuit, Ze*st.* Lângă acesta erau loţiunile şi cremele pe care le folosea Cathy. Nimeni nu îşi închipuia că e uşor să fi preşedinte, dar era înconjurat acum de oameni hotărâţi să alunge orice grijă măruntă pe care ar fi avut-o.

Un duş cald îl ajută să-şi relaxeze muşchii şi aburi oglinda, după care se bărbieri. Termină totul până la 5.20, când coborî scările. Pe o fereastră văzu un grup de infanterişti marini în uniforme de camuflaj stând de pază în curte, răsuflările lor fiind vizibile din cauza aburilor. Cei dinăuntru luară poziţie de drepţi când trecu. Poate că el şi ai lui apucaseră câteva ore de somn, dar nimeni altcineva nu dormise. „Asta era ceva ce nu trebuia să uite”, îşi spuse Jack lăsându-se ademenit de arome spre bucătărie.

— Atenţie, drepţi! spuse sergentul major al infanteriştilor marini puţin mai încet în semn de respect faţă de copiii care dormeau sus şi, pentru prima oară după cina din seara precedentă, Ryan izbuti să zâmbească.

— Liniştiţi-vă, domnilor infanterişti marini, spuse el îndreptându-se spre cafetieră, însă un caporal i-o luă înainte.

Cantităţile corecte de frişcă şi de zahăr fuseseră puse în cană – iarăşi, cineva se documentase foarte bine – după care femeia îl servi.

— Membrii personalului s-au strâns în sufragerie, domnule, îi spuse sergentul major.

— Mulţumesc, zise Ryan pornind în direcţia respectivă.

Oamenii arătau groaznic, ceea ce îl făcu pe Jack să se simtă vinovat pentru înfăţişarea lui de om care tocmai ieşise de sub duş. Apoi văzu teancul de documente pe care le pregătiseră.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse Andrea Price.

Ceilalţi începură să se ridice de pe scaune, dar Ryan le făcu semn să rămână pe loc şi i se adresă lui Murray.

— Ce ştim, Dan?

— Acum vreo două ore, am găsit cadavrul pilotului. Actele îi sunt intacte. Numele lui e Sato, aşa cum era de aşteptat. Un pilot cu foarte multă experienţă. Încă mai căutăm copilotul, spuse Murray, după care făcu o pauză. Se caută droguri asupra pilotului, dar ar fi ceva surprinzător dacă s-ar găsi. Cei de la C.N.S.T. au găsit cutia neagră, au găsit-o în jurul orei 4.00 şi, în momentul ăsta, o verifică. Am recuperat peste două sute de cadavre…

— Şi pe cel al preşedintelui Durling?

Price răspunse la întrebarea aceea clătinând din cap.

— Nu încă… în partea aceea a clădirii… Ei bine, e dezastru şi au hotărât să aştepte lumina zilei ca să se ocupe de treburile mai grele.

— Supravieţuitori există?

— Numai cei trei despre care ştim că se aflau în partea aceea a clădirii în momentul impactului.

— Bine, spuse Ryan clătinând şi el din cap, deoarece informaţia aceea era importantă, dar acum irelevantă. Am aflat ceva cu adevărat important?

Murray îşi consultă notiţele:

— Avionul a decolat de pe Vancouver International. Au completat un plan de zbor fals pentru Aeroportul Heathrow din Londra, s-au îndreptat spre est şi au părăsit spaţiul aerian canadian la 7.51, ora locală. Chestii de rutină… Bănuim că a înaintat o vreme, după care s-a întors şi a continuat spre sud-est, spre Washington. După aceea, a trecut de controlul traficului aerian într-un fel.

— Cum?

Murray făcu semn spre cineva pe care Ryan nu îl cunoştea.

— Domnule preşedinte, sunt Ed Hutchins de la C.N.S.T. Nu e greu deloc. A spus că e un avion charter K.L.M. care se întoarce la Orlando. Pe urmă, a anunţat că are o urgenţă. Când este vorba de o urgenţă în timpul zborului, oamenii noştri sunt pregătiţi să aducă avionul la sol imediat. Am avut de-a face cu un individ care ştia exact cum să acţioneze. Nimeni n-ar fi putut să împiedice asta, încheie el defensiv.

— Pe bandă nu se aude decât o singură voce, observă Murray.

— Oricum, avem înregistrările radarului, continuă Hutchins. A simulat că ar fi un avion cu dificultăţi de control, a cerut un vector de urgenţă spre Andrews şi a obţinut ceea ce a vrut. De la Andrews la Hill nu e nici un minut de zbor.

— Unul dintre oamenii noştri a găsit o bombă Stinger, zise Price cu un fel de mândrie.

Hutchins însă clătină din cap. Era gestul la modă în dimineaţa aceea la Washington.

— Era o nimica toată pentru un avion atât de mare.

— Ce se aude din Japonia?

— Sunt în stare de şoc, spuse Scott Adler, ofiţer de carieră în cadrul Departamentului de Stat şi unul dintre prietenii lui Ryan. Imediat după ce aţi venit aici, am primit un telefon de la prim-ministrul lor. Nu se poate spune că a avut o săptămână uşoară, deşi părea bucuros să se afle din nou la cârma lucrurilor. Vrea să vină încoace să-şi ceară scuze personal. I-am spus că o să-l sunăm noi…

— Spune-i da.

— Eşti sigur, Jack? întrebă Arnie van Damm.

— Ştie cineva că a fost un act intenţionat? întrebă Ryan la rândul său.

— Nu ştim, zise Price.

— Nici un exploziv la bord, remarcă Dan Murray. Dacă ar fi fost.

— Eu nu m-aş fi aflat aici, spuse Ryan terminându-şi cafeaua, iar femeia caporal îi umplu ceaşca imediat. O să descoperim că a fost vorba de unul sau doi nebuni, aşa cum s-a-ntâmplat mereu.

Hutchins încuviinţă încet.

— Explozibilele sunt destul de slabe. Chiar dacă ar fi fost şi câteva tone, la capacitatea unui 747-400, n-ar fi compromis deloc misiunea şi consecinţele ar fi fost dezastruoase. Ceea ce avem aici e, pur şi simplu, o prăbuşire. Dezastrul ulterior a fost produs de aproape jumătate de rezervor de combustibil, vreo optzeci de tone. Ceea ce înseamnă destul de mult, încheie el.

Hutchins investiga accidentele aviatice de aproape treizeci de ani.

— E mult prea devreme ca să tragem concluzii, spuse Price.

— Scott?

— Dacă a fost… la naiba, zise Adler clătinând din cap. Ăsta n-a fost un act pus la cale de guvernul lor. Cei de acolo sunt înnebuniţi. Ziarele cer capetele celor care au corupt guvernul de la început şi prim-ministrul Koga aproape că plângea la telefon. Să zicem că, dacă cineva de acolo a făcut treaba asta, ei vor afla asta pentru noi.

— Ei nu se grăbesc la fel de mult ca noi, zise Murray. Andrea are dreptate. E prea devreme ca să tragem concluzii, dar totul indică o pură întâmplare, nu ceva intenţionat, adăugă el şi apoi tăcu un moment. De fapt, ştim că partea cealaltă a creat arme nucleare, vă amintiţi?

Până şi cafeaua se răci la acea remarcă.

Pe acesta îl găsi lângă o tufă, în timp ce mişca scara dintr-o parte a faţadei dinspre vest în alta. Pompierul lucra de şapte ore fără nici o pauză. Amorţise deja. După ce vezi o mulţime de orori, mintea începe să privească trupurile şi părţile de corpuri omeneşti ca pe nişte simple lucruri. Rămăşiţele unui copil sau chiar ale unei femei drăguţe puteau să îl zguduie, pentru că el însuşi era încă tânăr şi necăsătorit, însă cadavrul peste care dădu din întâmplare nu era de acel fel. Nu avea cap şi părţi din ambele picioare îi lipseau, dar era sigur cadavrul unui bărbat, acoperit de zdrenţele unei cămăşi albe, cu epoleţi pe umeri. „Câte trei dungi pe fiecare”, observă el. Se întrebă ce însemna acest lucru, dar era prea obosit ca să mai poată gândi prea bine. Se întoarse şi îi făcu semn locotenentului său, care, la rândul lui, o bătu pe braţ pe o femeie îmbrăcată cu un impermeabil din vinilin al F.B.I.-ului.

Aceasta se apropie sorbind dintr-un pahar de plastic şi dorindu-şi să-şi poată aprinde o ţigară – „încă era prea mult fum pentru asta”, mormăi în sinea ei.

— Tocmai l-am găsit pe ăsta. Un loc ciudat, dar…

— Da, ciudat, spuse ea făcând vreo două fotografii pe care avea să se vadă ora exactă.

Apoi, scoase un carneţel din buzunar şi îşi notă locul unde se afla cel de al patrulea cadavru de pe lista ei personală. Nu văzuse prea multe care să ţină de atribuţiile ei. Câţiva pari de plastic şi o panglică galbenă aveau să marcheze locul; se apucă să noteze datele.

— Puteţi să-l întoarceţi.

Sub cadavru văzură o bucată neregulată dintr-o sticlă plată sau ceva din plastic asemănător cu o sticlă. Agentul F.B.I. făcu altă fotografie şi, prin vizor, lucrurile păreau oarecum mai interesante decât văzute cu ochiul liber. Ridică privirea şi văzu o gaură în balustrada de marmură. O altă privire aruncată în jur dezvălui o mulţime de obiecte metalice mici, care, cu o oră în urmă, ea hotărâse că erau bucăţi din avion şi care atrăseseră atenţia unui anchetator C.N.S.T., care acum stătea de vorbă cu acelaşi ofiţer al pompierilor cu care discutase ea cu un minut în urmă. Trebui să-i facă de trei ori cu mâna pentru ca el s-o vadă.

— Ce este? întrebă el ştergându-şi ochelarii cu o batistă.

Femeia îi arătă:

— Uită-te la cămaşă.

— E un membru al echipajului, spuse el, după ce îşi puse ochelarii. Poate chiar unul dintre piloţi. Ce-i asta? întrebă apoi, arătând ceva, la rândul lui.

Avea o ciudată delicateţe. În cămaşa albă a uniformei era o gaură imediat în dreapta buzunarului înconjurată de o pată ruginie. Agentul F.B.I. apropie lanterna şi văzu că pata era uscată. Temperatura era de aproape minus douăzeci de grade. Trupul fusese aruncat în acel loc practic în momentul impactului, iar sângele din jurul gâtului retezat era îngheţat, având culoarea unui oribil şerbet de prune. Ea văzu că sângele de pe cămaşă se uscase înainte să apuce să se congeleze.

— Nu-l mai mişcaţi, îi spuse ea apoi pompierului.

La fel ca majoritatea agenţilor F.B.I. şi ea lucrase în poliţie înainte să se mute la agenţia federală. Frigul o făcea să fie palidă.

— Prima investigaţie a unei prăbuşiri? o întrebă cel de la C.N.S.T. Văzându-i faţa şi interpretându-i greşit paloarea.

Ea încuviinţă:

— Da, dar nu e crima de care mă ocup, spuse ea, după care deschise staţia pentru a-şi suna şeful.

Pentru cadavrul acela voia o echipă şi medici legişti.

Telegramele sosiră din partea tuturor guvernelor din lume. Majoritatea erau lungi şi toate trebuiau citite – ei bine, cel puţin cele din ţările importante. Cea din Togo putea să mai aştepte.

— Ministrul de Interne şi cel al Comerţului se află în oraş şi aşteaptă să ia parte la o şedinţă a cabinetului împreună cu toţi adjuncţii, spuse van Damm, în timp ce Ryan răsfoia mesajele, încercând să citească şi

să asculte totodată. Şefii de Stat-Major Interarme şi toţi adjuncţii sunt adunaţi, împreună cu toţi comandanţii C.I.N.C. pentru a discuta despre securitatea naţională...

— Consiliul pentru Apărare? întrebă Jack fără să ridice privirea.

Până în urmă cu o zi, el fusese consilierul pentru problemele de securitate naţională al preşedintelui Durling şi nu părea că lumea se schimbase prea mult în douăzeci şi patru de ore.

Scott Adler răspunse acum:

— E întreg.

— Washington-ul e închis în mare parte, spuse Murray. La radio şi la televizor, oamenii sunt sfătuiţi să nu-şi părăsească locuinţele, cu excepţia serviciilor esenţiale. Garda Naţională a oraşului e pe străzi. Avem nevoie de oameni pentru Hill şi Garda este o brigadă a poliţiei militare. S-ar putea chiar să fie de folos. Pe lângă asta, pompierii trebuie să fie deja epuizaţi.

— Peste cât timp o să avem nişte informaţii concrete? întrebă preşedintele.

— Nu ştim precis, Ja... Domnule...

Ryan îşi ridică privirea de pe telegrama oficială a Belgiei.

— De cât timp ne cunoaştem noi, Dan? Nu sunt Dumnezeu, bine? Dacă îmi spui pe nume din când în când, n-o să te împuşte nimeni.

A fost rândul lui Murray să zâmbească.

— Bine. Nu se poate spune nimic sigur când e vorba de o asemenea investigaţie. Răspunsurile apar, mai devreme sau mai târziu, dar apar, promise Dan. Avem o echipă formată din oameni foarte buni acolo.

— Ce le spun ziariştilor? întrebă Jack frecându-se la ochi, obosit deja de atâta citit.

Poate avea dreptate Cathy. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de ochelari. În faţă avea o foaie de hârtie pentru apariţiile la televiziune din dimineaţa aceea, care fuseseră alese dintr-un număr foarte mare. C.N.N. la 7.08, C.B.S. la 7.20, N.B.C. la 7.37, A.B.C. la 7.50, Fox la 8.08, toate din Sala Roosvelt de la Casa Albă, unde camerele erau instalate deja. Cineva hotărâse că un discurs oficial era prea mult pentru el şi nu tocmai potrivit pentru situaţia aceea, până când nu aveau ceva substanţial de anunţat. Doar o autoprezentare liniştită, demnă şi, mai presus de toate, cuprinzătoare, în faţa oamenilor care îşi citeau ziarul şi îşi beau cafeaua de dimineaţă.

— Vor fi întrebări uşoare. Am avut grijă de asta deja, îl asigură van Damm. Răspunzi şi vorbeşti rar şi clar. Arată-te cât poţi de relaxat. Nimic dramatic. Oamenii nu se aşteaptă la asta. Vor să ştie că cineva se ocupă, răspunde la telefoane, mă rog. Ştiu că e prea devreme ca să spui sau să faci ceva hotărâtor.

— Şi copiii lui Roger?

— Presupun că încă mai dorm. Rudele lor au venit în oraş. Sunt la Casa Albă acum.

Preşedintele Ryan încuviinţă fără să ridice privirea. Îi era greu să se uite în ochii celor din jurul mesei, mai ales când era vorba de asemenea lucruri. Exista un plan şi pentru asta. Probabil că oamenii pentru mutat erau deja pe drum. Membrii familiei Durling – cei care mai rămăseseră – aveau să fie îndepărtaţi din Casa Albă cu amabilitate, dar repede, pentru că nu mai era casa lor. Ţara avea nevoie de altcineva acolo şi acel cineva trebuia să se simtă cât mai confortabil cu putinţă, ceea ce însemna eliminarea oricăror urme vizibile care ar fi putut aminti de foştii ocupanţi. Jack îşi dădu seama că nu era ceva cinic. Era vorba de afaceri. Fără îndoială că aduseseră un psiholog care să-i ajute pe membrii familiei să suporte durerea, să-i „pregătească" pentru a trece peste ea atât cât permitea medicina. Dar ţara era pe primul loc. În necruţătorul calcul al vieţii, chiar şi o naţiune atât de sentimentală ca aceea a Statelor Unite ale Americii trebuia să meargă mai departe. Când avea să vină momentul ca Ryan să plece de la Casa Albă, într-un fel sau altul, avea să se întâmple acelaşi lucru. Fusese o vreme când un fost preşedinte coborâse dealul spre Union Station de la instalarea succesorului său pentru a-şi lua un bilet de tren spre casă. Acum apelau la companii de transport şi, fără îndoială, membrii familiei aveau să zboare cu un avion al Forţelor Aeriene, dar copiii aveau să plece, lăsând în urmă şcolile şi prietenii pe care şi-i făcuseră, întorcându-se în California şi la viaţa pe care aveau să le-o reclădească rudele lor. „Afaceri sau nu, era un lucru lipsit de sentiment", se gândi Ryan uitându-se absent la telegrama belgiană. Cât de bine ar fi fost pentru toată lumea dacă avionul nu s-ar fi prăbuşit peste clădirea Capitoliului…

Şi, pe deasupra, Jack fusese nevoit rareori să consoleze copiii unui cunoscut şi, cu siguranţă, nici nu le luase locuinţa. Clătină din cap. Nu era vina lui, dar era sarcina lui.

Îndreptându-şi atenţia din nou asupra telegramei, observă că America ajutase de două ori la salvarea acelei ţărişoare în mai puţin de treizeci de ani, după care o protejase când intrase în alianţa N.A.T.O., că exista o legătură de sânge şi prietenie între America şi o ţară pe care majoritatea americanilor ar fi găsit-o greu pe hartă. Şi asta era adevărat. Oricare ar fi fost defectele ţării sale, oricare i-ar fi fost imperfecţiunile, oricât de dure ar fi părut unele dintre acţiunile sale, ţara lui făcuse ceea ce trebuia de cele mai multe ori. Lumea era mult mai bună din acel motiv şi, de aceea, afacerile trebuiau rezolvate.

Inspectorul Patrick O'Day era recunoscător pentru frigul acela. Cariera sa se întindea pe o perioadă mai lungă de treizeci de ani şi nu

era pentru prima oară când se afla în faţa unei grămezi de cadavre şi de tot felul de părţi disparate ale acestora. Primul caz fusese în Mississippi; într-un an, în mai, o şcoală de duminică bombardată de Ku-Klux-Klan. Unsprezece victime. Cel puţin, aici, frigul alunga mirosul îngrozitor al cadavrelor. Nu îşi dorise niciodată să aibă un grad mare în cadrul F.B.I.-ului; „inspector” era titlul cu o importanţă variabilă în sensul avantajelor. În cazul lui, ca şi în cel al lui Dan Murray, O’Day era ca un depanator, fiind adesea trimis pentru a se ocupa de cazurile mai delicate.

Recunoscut ca un agent de stradă excelent, reuşise să aibă cazuri adevărate, atât importante, cât şi mai puţin importante, în loc să supravegheze lucrurile, ceea ce i se părea plictisitor.

Directorul adjunct Tony Caruso străbătuse alt drum. El fusese agent special însărcinat cu două birouri de teren, ajunsese să conducă Departamentul de Antrenament al F.B.I.-ului, după care preluase Biroul de Teren din Washington, care era suficient de mare pentru a merita gradul „AD” pentru comandantul său, împreună cu unul dintre cele mai neplăcute locuri din America de Nord. Lui Caruso îi plăceau puterea, prestigiul, salariul mare şi locul de parcare rezervat pe care i-l conferea poziţia sa, dar o parte din el îl invidia pe vechiul lui prieten Pat pentru faptul că încă mai făcea şi munca de jos.

— Ce părere ai? întrebă Caruso, uitându-se la cadavru.

Încă mai aveau nevoie de lumină artificială. Soarele răsărea, dar din partea cealaltă a clădirii.

— Nu pot să spun încă nimic sigur, dar tipul ăsta a murit cu câteva ore înainte ca avionul să se prăbuşească.

Amândoi se uitau la un expert cărunt de la laboratorul sediului cum examina cadavrul. Trebuie făcute o mulţime de teste. Aflarea temperaturii interioare a corpului era unul dintre acestea; un computer ţinea seama de condiţiile de mediu şi, deşi se putea conta pe informaţiile respective mult mai puţin decât ar fi vrut cei doi ofiţeri, orice lucru petrecut înainte de ora 9.46 în seara precedentă avea să le spună ceea ce doreau să afle.

— Înjunghiat în inimă, spuse Caruso, cutremurându-se la acel gând.

Niciodată nu te puteai obişnui cu brutalitatea crimei. Indiferent dacă era vorba de o persoană sau de o mie, moartea nenaturală rămânea nenaturală şi numărul îţi spunea doar câte dosare *individuale* existau.

— Am găsit pilotul, zise el apoi.

O’Day încuviinţă:

— Am auzit. Trei dungi, înseamnă că e copilotul. Şi a fost ucis. Aşa că, poate, n-a fost decât un singur individ.

— Câţi membri are echipajul unui asemenea avion? îl întrebă Caruso pe supraveghetorul de la C.N.S.T.

— Doi. Cele mai vechi aveau un inginer de zbor, dar cele noi nu se ostenesc cu aşa ceva. Pentru zborurile foarte lungi s-ar putea să existe un pilot de rezervă, dar aparatele astea sunt destul de automatizate acum şi motoarele nu se prea defectează.

Tehnicianul de la laborator se ridică şi le făcu semn să intre celor cu sacul de cadavre înainte să se ducă lângă cei doi.

— Vreţi să auziţi o primă părere?

— Bineînţeles, spuse Caruso.

— Categoric a murit înainte de prăbuşire. Nu are nici o rană provocată în timpul impactului. Rana din piept e relativ veche. Ar trebui să existe contuzii de la centura de siguranţă, dar nu există, sunt doar zgârieturi şi tăieturi, din care a curs foarte puţin sânge. N-a curs suficient sânge când i-a fost retezat capul. De fapt, nu e suficient sânge nicăieri în rămăşiţele de-aici. Să zicem că a fost omorât pe scaunul lui în avion. Centurile îl ţin în poziţie şezând. În urma morţii, sângele se scurge spre extremităţile inferioare şi picioarele i-au fost smulse în clipa în care avionul a lovit clădirea – de aceea e atât de puţin sânge. Am multă treabă de făcut, dar, acum, pe loc, pot să spun că a murit cu cel puţin trei ore înainte ca avionul să ajungă aici, spuse Will Gettys, dându-le portofelul. Aici sunt actele tipului. Sărmanul ticălos! Bănuiesc că n-a avut de-a face cu toată treaba asta.

— Ce şanse sunt să te înşeli? întrebă O'Day.

— M-aş mira, Pat... O oră, două în privinţa momentului în care a survenit moartea – mai degrabă, mai devreme decât mai târziu – da, asta s-ar putea. Dar nicăieri nu e suficient sânge pentru ca acest individ să fi fost în viaţă în clipa impactului. A murit înainte de prăbuşire. Puteţi fi siguri de asta, le spuse Gettys, ştiind că era în joc cariera lui, dar convins că avea dreptate.

— Slavă Domnului, oftă Caruso.

Acel lucru făcea mai mult decât să uşureze investigaţia. În următorii douăzeci de ani, aveau să se avanseze tot felul de teorii legate de o conspiraţie şi F.B.I. avea să îşi vadă de treabă mai departe, verificând fiecare posibilitate, ajutat, cu siguranţă, de poliţia japoneză, dar un singur individ pilotase avionul spre pământ şi asta făcea foarte probabil ca acea crimă *grand mal,* la fel ca majoritatea celorlalte, să fi fost opera unui singur om, nebun sau nu, priceput sau nu, în orice caz, unul singur. Nu că ar fi crezut cineva aşa ceva *vreodată*.

— Transmite-i informaţia lui Murray, spuse Caruso. E cu preşedintele.

— Am înţeles, domnule, zise O'Day pornind spre locul unde îi era parcată camioneta.

„Probabil că a lui era singura din oraş", îşi spuse inspectorul, care avea girofar de poliţie conectat la brichetă. Aşa ceva nu se spunea

prin staţie, indiferent dacă era codificat sau nu.

Contraamiralul Jackson îşi puse haina albastră cu vreo nouăzeci de minute înainte să ajungă la Andrews, după ce izbutise să prindă vreo şase ore de somn bine venit după ce fusese pus la curent în legătură cu nişte lucruri care nu contau foarte mult, de fapt. Uniforma era şifonată pentru că fusese împachetată în geanta lui de voiaj. Acest lucru nu prea avea importanţă şi, pe deasupra, materialul respectiv ascundea cutele destul de bine. Cele cinci şiruri de panglici şi aripi aurii atrăgeau atenţia, oricum. Probabil că bătea un vânt dinspre est în dimineaţa aceea, deoarece avionul zbura dinspre Virginia şi cuvintele „Dumnezeule, uitaţi-vă la asta!” se auziră murmurate de cei de pe rândurile din spate care se duseră repede în partea din faţă a avionului, îngrămădindu-se la geamuri ca nişte turişti. Între apariţia zorilor şi mulţimea de lumini de la sol, era limpede că ornamentul primului oraş al ţării lor, clădirea Capitoliului, nu mai era ce fusese. Într-un fel, acest lucru era mai şocant, mai real decât imaginile pe care majoritatea dintre ei le văzuseră la televizor înainte să urce în avion în Hawaii. Cinci minute mai târziu, avionul ateriză la Baza Aeriană Andrews. Ofiţerii văzură un avion al Primei Escadrile *Heli* a Forţelor Aeriene care aştepta să-i ducă la Pentagon. Zborul, mai jos şi mai lent, le permise să vadă mai bine dezastrul suferit de clădire.

— Dumnezeule! spuse Dave Seaton în interfon. Oare, a mai ieşit cineva în viaţă de acolo?

Robby nu se grăbi să răspundă:

— Mă întreb unde era Jack când s-a întâmplat…

Îşi aduse aminte de un toast britanic – „Pentru războaiele sângeroase şi anotimpurile ce aduc molime!” – care se referea la două modalităţi sigure în care ofiţerii puteau fi promovaţi în locurile rămase libere. Cu siguranţă, destule persoane aveau să avanseze în urma acelui incident, dar nimeni nu îşi dorea cu adevărat să avanseze aşa, cu atât mai puţin cel mai apropiat prieten al său, care se afla undeva jos, în oraşul afectat.

Inspectorul O’Day observă că infanteriştii marini păreau foarte încordaţi. Îşi opri camioneta pe Eigth Street. Cazarma era extrem de bine baricadată. Bordurile erau complet blocate cu maşini parcate, iar golurile dintre clădiri şi mai mult. Coborî din camionetă şi se îndreptă spre un sergent; era îmbrăcat cu trenciul F.B.I.-ului şi îşi ţinea legitimaţia în mâna dreaptă.

— Am treabă înăuntru, sergent!

— Cu cine, domnule? întrebă infanteristul, uitându-se la fotografie şi la chipul lui.

— Cu domnul Murray.

— Vă supăraţi dacă lăsaţi arma aici? Acestea sunt ordinele, îi explică sergentul.

— Deloc, spuse O'Day dându-i tocul în care se aflau pistolul său Smith & Wesson 1076 şi două încărcătoare de rezervă.

Nu se ostenea să poarte asupra lui şi altă armă:

— Câţi oameni aveţi în jur în momentul ăsta?

— Aproximativ două companii. Încă una se instalează la Casa Albă.

Nu exista un moment mai bun pentru a încuia uşa grajdului decât după ce a fugit calul şi Pat ştia acest lucru. Era cu atât mai sumbru cu cât el aducea vestea că totul era de prisos, dar nimănui nu avea să-i pese cu adevărat. Sergentul îi făcu semn unui locotenent care nu avea altceva mai bun de făcut – oricum, subofiţerii se ocupau de astfel de lucruri – decât de a-l conduce pe vizitator. Locotenentul salută doar pentru că era infanterist marin.

— Am venit la Daniel Murray. Mă aşteaptă.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule!

La colţurile interioare ale clădirii erau alţi infanterişti marini, aceştia având şi o mitralieră de calibru mare. Două companii însemnau în jur de trei sute de puşti. „Da, preşedintele Ryan era în destulă siguranţă acolo, îşi spuse inspectorul O'Day, doar dacă nu cumva vreun maniac cu un avion se afla în preajmă". Pe drum, un căpitan vru să confrunte iar fotografia de pe legitimaţie cu chipul său. Exagerau. Cineva trebuia să le spună asta înainte sa înceapă să scoată tancuri pe străzi.

Murray îi ieşi în întâmpinare pe verandă:

— Cât de bine e?

— Destul de bine, spuse inspectorul.

— Vino, zise Murray conducându-şi prietenul în camera în care se lua micul dejun. El este inspectorul O'Day. Pat, cred că ştii cine sunt aceşti oameni!

— Bună dimineaţa. Am fost pe Hill şi, cu puţin timp în urmă, am descoperit ceva ce ar trebui să ştiţi, începu el, continuând încă vreo două minute.

— E verificată această informaţie? întrebă Andrea Price.

— Ştii doar cum sunt chestiile astea, spuse O'Day. Sunt nişte rezultate preliminare, dar mie mi se par destul de argumentate şi, după prânz, o să avem rezultatele testelor. Identitatea e deja în curs de verificare. S-ar putea să fie ceva mai delicat, pentru că nu există capul, iar mâinile sunt făcute praf. Nu spunem că am închis cazul, ci doar că avem nişte indicii preliminare care arată altceva.

— Pot să spun asta la televizor? îi întrebă Ryan pe toţi cei din jurul mesei.

— Categoric nu, zise van Damm. În primul rând, nu e ceva verificat. În al doilea rând, e prea curând ca să creadă cineva.

Murray şi O'Day schimbară o privire. Nici unul din ei nu era

politician. Arnie van Damm era. Pentru ei, controlul informaţiei însemna protejarea probelor pentru ca juraţii să nu fie influenţaţi. Pentru Arnie, controlul informaţiei însemna protejarea oamenilor de lucruri pe care el nu credea că le-ar fi putut înţelege până când nu erau verificate şi administrate cu linguriţa, înghiţitură cu înghiţitură. Amândoi se întrebară dacă Arnie fusese tată vreodată şi dacă copilul lui nu cumva murise de foame tot aşteptând morcovii pasaţi. Amândoi observară apoi că Ryan îi aruncă o privire lungă şefului personalului.

Binecunoscuta cutie neagră nu era, de fapt, altceva decât un casetofon care înregistra ce se petrecea în cabină. Acolo se adunau informaţii de la sistemele de comandă ale motorului şi ale altor mecanisme de zbor, plus, în acel caz, de la microfoanele membrilor echipajului. Japan Airlines era o companie guvernamentală, astfel că avionul acela era dotat numai cu aparatură de ultimă oră. Aparatul era complet digital, ceea ce ajută la transcrierea rapidă şi clară a informaţiilor. În primul rând, un tehnician făcu o copie în mare viteză a casetei metalice originale, aceasta din urmă fiind închisă apoi într-un seif, în timp ce el lucra cu copia. Cineva se gândi să aducă un vorbitor de japoneză.

— La prima vedere, aceste informaţii sunt perfecte. Nimic nu era defect, raportă un analist, citind pe un ecran de computer. Întoarceri frumoase şi uşoare, motoarele funcţionau foarte bine. Un profil de zbor ca la carte… până aici – spuse el bătând în ecran – aici a efectuat o întoarcere radicală de la zero-şase-şapte la unu-nouă-şase… şi a continuat să coboare până în momentul prăbuşirii.

— Nici un fel de sporovăială în cabină, spuse un alt tehnician derulând segmentul vocal al benzii înainte şi înapoi şi găsind numai obişnuitul dialog dintre aeronavă şi diversele turnuri de control de la sol. O să derulez înapoi şi o s-o ascult de la început.

De fapt, banda nu avea un început. Mergea continuu, deoarece avionul 747 efectua, de obicei, zboruri lungi, peste oceane, de câte patruzeci de ore. Îi luă câteva minute până când localiză sfârşitul zborului precedent şi, acolo, găsi schimbul normal de informaţii şi comenzi între doi membri ai echipajului şi, de asemenea, între aeronavă şi sol, primul în japoneză, al doilea în engleză, limba utilizată în aviaţia internaţională.

Acesta se sfârşi, la puţin timp după ce avionul se opri în dreptul pistei repartizate. Urmară două minute de linişte, după care înregistrarea reîncepu o dată cu punerea în funcţiune a instrumentelor de pe panoul de comandă. Vorbitorul de japoneză – un ofiţer de armată în civil – era de la Agenţia Naţională de Securitate.

Sonorul era excelent. Auziră foarte clar declicurile butoanelor şi uruitul de pe fundal al diverselor instrumente, însă cel mai tare se

auzea respiraţia copilotului, a cărui identitate era menţionată pe bandă.

— Stop, spuse ofiţerul de armată. Dă înapoi puţin. Se mai aude o voce, nu-mi dau seama… Aşa, e bine. „Totul e pregătit, semnul întrebării”. Trebuie să fie pilotul. Da, s-a închis o uşă, pilotul tocmai a intrat. „Verificarea dinaintea zborului e gata… Suntem pregătiţi pentru verificarea dinaintea decolării…” Oh… oh, Doamne! L-a omorât. Dă înapoi din nou, spuse ofiţerul, un maior, care nu îl văzu pe agentul F.B.I. punându-şi o a doua pereche de căşti.

Amândurora li se întâmpla acest lucru pentru prima oară. Agentul F.B.I. văzuse o crimă într-o cameră de luat vederi a unei bănci, dar nici el, nici ofiţerul de informaţii nu auziseră una vreodată, un geamăt provocat de impact, un moment de ţinere a respiraţiei care trăda uimire şi durere şi un bolborosit, poate o încercare de a spune ceva, urmată de o altă voce.

— Ce-i asta? întrebă agentul.

— Pune-o din nou, spuse ofiţerul uitându-se fix la perete. „Îmi pare foarte rău că trebuie să fac asta”, traduse el, după care se auzi iarăşi o respiraţie îngreunată, urmată de un oftat prelung. Dumnezeule!

A doua voce se auzi pe un alt canal, după aproape un minut anunţând turnul că avionul 747 pornea motoarele.

— Ăsta e pilotul, Sato, spuse analistul de la C.N.S.T. Cealaltă voce trebuie să fie a copilotului.

— A fost…

Singurele zgomote care se mai auzeau pe canalul copilotului erau nişte sunete de fundal.

— L-a omorât, spuse şi agentul F.B.I.

Aveau să pună banda de încă o sută de ori, pentru ei înşişi şi pentru alţii, însă concluzia avea să fie aceeaşi. Chiar dacă ancheta oficială avea să dureze câteva luni, cazul era efectiv închis la mai puţin de nouă ore după ce începuse totul.

Străzile Washingtonului erau ciudat de pustii. În mod normal, la ora aceea din zi, Ryan ştia foarte bine acest lucru din proprie experienţă, prin capitală circulau o mulţime de maşini, ale funcţionarilor federali, ale *lobby*iştilor, ale membrilor Congresului şi ale angajaţilor acestora, ale unui număr de cincizeci de mii de avocaţi şi ale secretarelor acestora, ale tuturor angajaţilor din industria privată care îi susţineau pe toţi. Nu şi în ziua aceea… Cu fiecare intersecţie în care se afla o maşină a Poliţiei Metropolitane sau un vehicul al Gărzii Naţionale vopsit în culori de camuflaj, traficul semăna, mai degrabă, cu cel dintr-un weekend de vacanţă şi mai multe erau maşinile care se îndepărtau de Hill decât cele care se îndreptau într-acolo, curioşii fiind întorşi din drum de la o distanţă de zece blocuri de locul unde voiau să ajungă.

Convoiul prezidenţial continuă să înainteze pe Pennsylvania. Jack se afla din nou în maşina Chevy Suburban şi infanteriştii marini erau tot în faţa şi în spatele convoiului de vehicule ale Serviciului Secret. Soarele era pe cer acum şi acesta era senin. Dură puţin până îşi dădu seama că imaginea oraşului era ciudată.

Ryan văzu că avionul nu distrusese pomii. Nu îşi irosise energia pe altceva în afara ţintei. Jumătate de duzină de macarale funcţionau acum, ridicând blocuri mari de piatră din craterul care luase locul Camerei Reprezentanţilor şi punându-le în camioane care urmau să le ducă undeva. Numai câteva maşini ale pompierilor rămăseseră. Partea dramatică se încheiase deocamdată. Rămânea cea sumbră.

Restul oraşului părea intact la ora 6.40 dimineaţa. Ryan mai aruncă o privire cu coada ochiului spre Hill prin geamurile fumurii, în timp ce maşina îşi continua drumul pe Constitution Avenue. Dacă maşinile erau întoarse din drum, cei care făceau jogging în fiecare dimineaţă erau lăsaţi în pace. Probabil că aveau să alerge până la Mall ca o parte a ritualului matinal, dar acolo se opreau. Ryan le privi chipurile, dintre care câteva se întorceau pentru a se uita la maşina în care se afla el, după care îşi îndreptau privirile spre răsărit, vorbeau între ei, arătând în direcţia respectivă şi clătinând din capete. Jack observă că agenţii Serviciului Secret care se aflau cu el în maşină se întoarseră să-i privească, probabil aşteptându-se ca vreunul dintre ei să scoată vreo *bazooka* din trening.

Era ceva neobişnuit să se deplaseze cu viteză prin Washington. Făceau acest lucru, pe de o parte pentru că o ţintă care se deplasa cu repeziciune era mai greu de lovit şi, pe de alta, pentru că timpul lui Ryan era mult mai valoros acum şi nu trebuia irosit. Mai mult decât orice altceva, însemna că acesta se grăbea spre ceva ce ar fi preferat să evite. Cu numai câteva zile în urmă, acceptase propunerea lui Roger Durling de a deveni vicepreşedinte, dar o făcuse numai pentru a scăpa definitiv de serviciul în cadrul guvernului. Acel gând îi aduse o privire îndurerată în dosul pleoapelor lăsate. De ce, oare, nu putuse niciodată să fugă de ceva? Cu siguranţă, nu semăna a curaj. Mai degrabă, semăna cu opusul acestuia. Atât de des se temuse, se temuse să spună nu, pentru ca oamenii să nu-l considere laş. Se temuse să facă altceva decât ceea ce îi dicta conştiinţa şi, adesea, acest lucru nu fusese unul care să-i placă şi, uneori, se temuse să-l ducă până la capăt, însă nu avusese o alternativă onorabilă.

— O să fie în ordine, îi spuse van Damm, văzându-i expresia de pe chip şi bănuind ce gândea noul preşedinte.

„Ba n-o să fie”, însă Jack nu putea să-i răspundă.

3
PRIVIRE SCRUTĂTOARE

Sala Roosvelt se numeşte astfel în cinstea lui Teddy, iar pe peretele dinspre răsărit se afla Premiul Nobel pentru pace pe care îl primise pentru „reuşita” mediere a războiului ruso-japonez. Istoricii ar putea spune acum că efortul lui nu făcuse altceva decât să încurajeze ambiţiile imperialiste ale japonezilor şi atât de rănit fusese sufletul Rusiei, încât Stalin – deloc un prieten al dinastiei Romanov! – simţise nevoia să răzbune umilirea ţării sale, dar acel premiu avusese întotdeauna o semnificaţie mai mult politică decât reală. Încăperea era folosită pentru dejunuri şi întruniri de mărimi medii şi era convenabilă pentru că era aproape de Biroul Oval. Dar a fost mai greu să ajungă acolo decât se aşteptase Jack. Coridoarele Casei Albe sunt înguste pentru o clădire atât de importantă şi agenţii Serviciului Secret erau mulţi; armele lor de foc nu erau la vedere. Ceea ce era o uşurare. Ryan trecu pe lângă alţi zece agenţi, în afara celor care alcătuiseră grupul său de pază mobil, fapt care îl făcu pe SPADASIN să ofteze exasperat. Totul era nou acum, iar Grupul Special de Pază care, altădată, păruse practic, uneori chiar amuzant, acum, nu era decât un lucru în plus care îi amintea că viaţa lui se schimbase în mod traumatizant.

— Şi acum? întrebă Jack.

— Pe aici, zise un agent deschizând o uşă şi Ryan o văzu pe experta în machiaj a preşedintelui.

Era un aranjament neoficial şi femeia, în jur de cincizeci şi ceva de ani, îşi ţinea totul într-o cutie mare din imitaţie de piele. Oricât de des apăruse la televizor – şi asta se întâmplase destul de mult când fusese consilier pe probleme de securitate naţională – machiajul era un lucru cu care Jack nu se obişnuise niciodată şi avu nevoie de tot autocontrolul său ca să nu se mişte când fondul de ten lichid i se aplica pe faţă cu un burete, după care urmară pudra şi fixativul şi agitaţia în jurul lui, totul fără un cuvânt din partea femeii, care părea gata să izbucnească în plâns în orice clipă.

— Şi mie mi-a plăcut de el, îi spuse Jack.

Mâinile ei se opriră şi privirile li se întâlniră.

— Era întotdeauna atât de amabil. Nici dânsului nu-i plăcea treaba asta, cum nu vă place nici dumneavoastră, dar nu s-a plâns niciodată şi, de fiecare dată, spunea o glumă. Uneori, îi machiam şi pe copii ca să ne amuzăm. Le plăcea, chiar şi băiatului. Se jucau în faţa televizorului, cei din echipă le dădeau benzi…

— E în regulă, spuse Ryan luându-i mâna.

În sfârşit, găsise pe unul dintre membrii personalului care nu era atât de rigid şi care nu îl făcea să se simtă ca un animal la grădina zoologică.

— Cum te numeşti?

— Mary Abbot, spuse ea începând să plângă şi vrând să se scuze.

— De când lucrezi aici?

— Exact de dinainte să plece domnul Carter, zise doamna Abbot ştergându-şi ochii şi liniştindu-se puţin.

— Atunci, poate că dumitale ar trebui să-ţi cer sfaturi, spuse el cu blândeţe.

— Ah, nu, nu mă pricep deloc la lucrurile astea, zise ea izbutind să schiţeze un zâmbet stânjenit.

— Nici eu... Presupun că va trebui să învăţ, pur şi simplu, spuse Ryan uitându-se în oglindă. Ai terminat?

— Da, domnule preşedinte.

— Îţi mulţumesc, doamnă Abbot!

Îl aşezară pe un scaun de lemn cu braţe. Luminile erau aprinse deja, ceea ce făcea să fie foarte cald sau cel puţin aşa i se părea lui. Un tehnician îi prinse un microfon la cravată cu mişcări la fel de delicate ca ale doamnei Abbot, totul pentru că un agent al Serviciului Secret supraveghea fiecare membru al echipei, iar Andrea Price îi supraveghea pe toţi din prag. Ochii îi erau îngustaţi şi suspicioşi, în ciuda faptului că fiecare obiect din încăpere fusese verificat şi fiecare persoană urmărită, privită continuu de ochi la fel de pătrunzători şi de atenţi ca ai unui chirurg. Într-adevăr, se putea confecţiona un pistol din materiale nemetalice – filmele aveau dreptate – dar pistoalele erau totuşi voluminoase. Grupul Special de Pază le transmitea tensiunea aceea aproape palpabilă şi celor din echipa de televiziune, care îşi ţineau mâinile la vedere şi le mişcau doar foarte uşor. Privirile scrutătoare ale agenţilor Serviciului Secret puteau speria aproape pe oricine.

— Două minute, spuse producătorul ascultând indicaţiile din cască. Tocmai a început pauza publicitară.

— Aţi dormit ceva azi-noapte? întrebă principalul corespondent al C.N.N.-ului la Casa Albă care, la fel ca toată lumea, voia să îşi dea seama cât mai repede de felul cum era noul preşedinte.

— Nu suficient, spuse Jack, dintr-o dată încordat.

Erau două camere de luat vederi. Se aşează picior peste picior şi îşi împreună mâinile în poală ca să nu facă mişcări nervoase. De fapt, cum ar fi trebuit să pară? Grav? Îndurerat? Uşor încrezător? Copleşit? Era puţin cam târziu pentru toate astea acum. De ce nu îl întrebase pe Arnie înainte?

— Treizeci de secunde, spuse producătorul.

Jack încercă să se calmeze. Poziţia aceea avea să-i menţină corpul nemişcat. „Răspunde doar la întrebări. Faci asta de destulă vreme.”

— Este ora 7.08, spuse corespondentul direct în camera din spatele lui Jack. Ne aflăm la Casa Albă împreună cu domnul preşedinte John Ryan. Domnule preşedinte, a fost o noapte lungă, nu-i aşa?

— Mă tem că da, aprobă Ryan.

— Ce ne puteţi spune?

— După cum ştiţi, operaţiunile de recuperare sunt în plină desfăşurare. Trupul preşedintelui Durling nu a fost găsit încă. Investigaţiile se efectuează sub conducerea F.B.I.-ului.

— Au descoperit ceva?

— Probabil că vom avea câteva lucruri de spus mai târziu, în cursul zilei de astăzi, dar în acest moment e prea devreme.

În ciuda faptului că reporterul fusese bine pus la curent în legătură cu acel aspect, Ryan nu putu să nu-i citească dezamăgirea din ochi.

— De ce F.B.I.-ul? Nu Serviciul Secret ar trebui să…

— Nu e momentul pentru un asemenea conflict. O asemenea investigaţie trebuie să se desfăşoare imediat. Aşadar, am hotărât că F.B.I.-ul va fi principala agenţie – sub supravegherea Departamentului Justiţiei şi cu ajutorul altor agenţii federale. Vrem răspunsuri, le vrem repede şi acesta pare a fi cel mai bun mod de a le obţine.

— S-a anunţat că aţi numit un nou director al F.B.I.-ului.

Jack încuviinţă:

— Da, Barry, într-adevăr. Deocamdată, l-am rugat pe Daniel E. Murray să ocupe postul de director. Dan este un agent F.B.I. de carieră care, în ultima vreme, a fost asistentul special al directorului Shaw. Ne cunoaştem de mulţi ani. Domnul Murray este unul dintre cei mai buni poliţişti din slujba guvernului.

— Murray?

— Un poliţist despre care se presupune că e expert în terorism şi spionaj, zise ofiţerul de informaţii.

— Hm, spuse el şi continuă să soarbă din cafeaua dulce-amăruie.

— Ce ne puteţi spune despre pregătirile pentru… adică, pentru următoarele câteva zile? întrebă apoi corespondentul.

— Barry, aceste planuri se pun la punct chiar acum. În primul şi în primul rând, trebuie să-i lăsăm pe cei de la F.B.I. şi de la celelalte agenţii să-şi facă treaba. Mai târziu, în cursul zilei de azi, vom primi mai multe informaţii, dar a fost o noapte lungă şi grea pentru multă lume.

Corespondentul încuviinţă şi hotărî că era momentul pentru o întrebare de interes uman.

— Unde aţi dormit dumneavoastră şi familia? Ştiu că nu aici.

— La Cazarma Infanteriei Marine, la intersecţia lui Eight Street cu I, spuse Ryan.

— Ah, *la naiba*, şefule, mormăi Andrea Price care se afla chiar lângă uşă.

Unii ziarişti aflaseră, dar Serviciul nu confirmase nimic, astfel că majoritatea spuseseră că familia lui Ryan se afla într-un „loc necunoscut”. Ei bine, în noaptea aceea, aveau să doarmă în altă parte. Şi, de data aceasta, locul nu avea să mai fie divulgat. La naiba!

— De ce acolo?

— Păi, trebuia să dormim undeva şi acolo a părut a fi convenabil. Şi eu am fost infanterist marin pe vremuri, Barry, zise Jack încet.

— Mai ţii minte când i-am aruncat în aer?

— O noapte grozavă, spuse ofiţerul de informaţii, amintindu-şi cum privise prin binoclu de pe terasa lui Holiday Inn din Beirut.

Ajutase la punerea la punct a acelei misiuni. Singurul lucru greu fusese alegerea şoferului. Infanteriştii marini americani aveau o caracteristică ciudată, ceva aproape mistic de care se agăţa naţiunea acelui Ryan. Dar mureau la fel ca orice alt necredincios. Se întrebă amuzat dacă exista în Washington un camion mare pe care unul dintre oamenii săi să-l poată cumpăra sau închiria… Alungă acel gând amuzant. Avea treabă de făcut. Oricum, nu era practic. Fusese la Washington de mai multe ori şi Cazarma Infanteriei Marine era unul dintre locurile pe care le studiase. Era mult prea uşor de apărat. Păcat. Importanţa politică a ţintei o făcea să fie extrem de atrăgătoare.

— N-a fost o mişcare bună, spuse Ding în timp ce îşi bea cafeaua de dimineaţă.

— Te aşteptai să se ascundă? îl întrebă Clark.

— Îl cunoşti, tată? făcu Patricia.

— Da. Ding şi cu mine l-am păzit când am fost agenţi de protecţie şi pază. Pe vremuri l-am cunoscut pe tatăl lui… adăugă John fără să se gândească, ceea ce nu îi stătea deloc în fire.

— Cum e Ding? îl întrebă Patsy pe logodnicul ei, inelul fiind de puţină vreme pe degetul ei.

— Destul de deştept, recunoscu Chavez. Un pic tăcut. Un tip de treabă, întotdeauna are de spus o vorbă bună. Mă rog, de obicei.

— A fost şi dur când a trebuit, zise John aruncându-i o privire partenerului său, care, în curând, avea să-i devină ginere, gând care aproape că îi dădu fiori.

După aceea, văzu expresia din ochii fiicei sale şi fiorul deveni foarte real. *La naiba!*

— Aşa e, a fost de acord bărbatul mai tânăr.

Luminile îl făceau pe Ryan să transpire sub machiaj şi abia se abţinea să nu se scarpine pe faţă. Izbuti să îşi ţină mâinile nemişcate, însă muşchii fetei începură să-i zvâcnească uşor, lucru care spera să nu fie surprins de cameră.

— Mă tem că nu-ţi pot spune, Barry, continuă el, ţinându-şi mâinile strâns împreunate. E prea devreme ca să răspund concret la multe întrebări în acest moment. Când o să putem da răspunsuri clare, o s-o facem. Până atunci, nu.

— Vă aşteaptă o zi grea, spuse reporterul de la C.N.N. Compătimitor.

— Pe toţi ne aşteaptă, Barry.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, spuse el şi aşteptă până când se stinse lumina şi auzi o voce de la sediul din Atlanta, după care vorbi din nou. Un interviu bun. Vă mulţumesc.

Van Damm apăru atunci, împingând-o pe Andrea Price la o parte. Puţini atingeau un agent al Serviciului Secret fără să suporte consecinţe serioase, cu atât mai puţin împingeau unul, însă Arnie era una dintre persoanele care putea să o facă.

— Destul de bine. Să nu schimbi nimic. Răspunde la întrebări! Dă răspunsuri scurte!

Doamna Abbot veni apoi să verifice machiajul lui Ryan. Cu o mână blândă îi atinse fruntea, în timp ce, cu cealaltă, îi aranjă părul cu o perie mică. Nici chiar pentru balul de absolvire – cum o chema pe partenera lui? se întrebă el inutil – nici el, nici altcineva nu se agitase atât pentru părul lui negru şi aspru. În alte împrejurări ar fi râs.

Reportera de la C.B.S. avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi era dovada vie că deşteptăciunea şi frumuseţea nu se excludeau.

— Domnule preşedinte, ce a mai rămas din guvern? întrebă ea după ce îi puse vreo două întrebări obligatorii de introducere.

— Maria – zise Ryan, care fusese instruit să li se adreseze reporterilor pe numele de botez; nu ştia de ce, dar părea destul de rezonabil să facă aşa – indiferent cât de oribile au fost ultimele douăsprezece ore pentru noi toţi, aş vrea să-ţi amintesc de un discurs pe care preşedintele Durling l-a ţinut acum câteva săptămâni: America rămâne America. Toate agenţiile federale cu mandat executiv vor funcţiona astăzi sub conducerea adjuncţilor şi…

— Dar la Washington…

— Din motive de securitate publică, Washington-ul este practic izolat, e adevărat…

Ea îl întrerupse din nou, nu atât din cauza lipsei de maniere, cât din cauza faptului că nu avea decât patru minute la dispoziţie şi voia să le folosească din plin.

— Trupele de pe stradă…?

— Maria, poliţia şi pompierii din oraş au avut cea mai îngrozitoare noapte. A fost o noapte lungă şi rece pentru aceşti oameni. Garda Naţională din Washington a fost chemată să sprijine agenţiile civile. Aşa se procedează şi după uragane şi tornade. De fapt, în realitate, e o sarcină a municipalităţii. F.B.I.-ul colaborează cu primarul pentru a rezolva situaţia.

Era cea mai lungă declaraţie a lui Ryan din dimineaţa aceea şi aproape că îl lăsă fără suflare, atât fusese de încordat. Atunci îşi dădu seama că îşi încleştase mâinile atât de tare, încât i se albiseră degetele, aşa că trebui să facă un efort conştient pentru a şi le relaxa.

— Uită-te la braţele lui, observă prim-ministrul. Ce ştim despre acest Ryan?

Şeful serviciului de spionaj al ţării ţinea în poală un dosar pe care îl memorase deja, după ce avusese luxul unei zile lucrătoare pentru a se familiariza cu noul şef al statului.

— E un ofiţer de informaţii de carieră. Ştiţi de incidentul de la Londra şi, mai târziu, în Statele Unite, acum câţiva ani…

— Ah, da, zise ea sorbindu-şi ceaiul şi ignorând acel episod istoric. Aşadar, un spion…

— Unul foarte bine văzut. Prietenii noştri ruşi au o părere foarte bună despre el. La fel şi Century House, spuse generalul de armată, a cărui pregătire fusese efectuată în tradiţia britanică.

La fel ca şi premierul său, studiase la Oxford şi, în cazul lui, la Sandhurst.

— Este foarte inteligent. Avem motive să credem că, în calitatea sa de consilier al lui Durling pe probleme de securitate naţională, a avut un rol important în dirijarea operaţiunilor americane împotriva Japoniei…

— Şi a noastră? întrebă ea fără să îşi ia ochii de la ecran.

Cât de convenabil era să ai sateliţi de comunicaţii – iar reţelele americane ajungeau în toată lumea acum. Nu trebuia să-ţi mai petreci o zi întreagă într-un avion ca să te duci să vezi un şef de stat rival – şi în condiţii de maximă protecţie. Acum putea să-l vadă cum reacţiona sub presiune. Ofiţer de informaţii de carieră sau nu, el nu părea să se simtă în largul său. Fiecare om are limitele sale…

— Fără îndoială, doamna prim-ministru.

— Este mai puţin formidabil decât indică sursele tale, îi spuse ea consilierului. *Şovăielnic*, *stânjenit, zguduit*… delo*c în largul lui.*

— Când credeţi că ne veţi putea spune mai multe despre ceea ce s-a întâmplat? îl întrebă Maria.

— Nu ştiu exact. Acum e prea curând. Mă tem că unele lucruri nu pot fi grăbite, spuse Ryan.

Îşi dădu seama vag că pierduse controlul asupra acelui interviu, deşi era unul scurt şi nu ştia de ce. Nu îi dădea prin cap că reporterii TV erau înşiraţi dincolo de uşa sălii Roosvelt asemenea unor oameni într-un magazin, la rând la casă, că fiecare dintre ei voia să-l întrebe ceva nou şi diferit – după o întrebare, două de început – şi că fiecare voia să facă impresie, nu în faţa noului preşedinte, ci în ochii telespectatorilor, oamenilor nevăzuţi care urmăreau fiecare emisiune de dimineaţă din loialitate, pe care reporterii trebuiau să o consolideze ori de câte ori le stătea în putinţă. Oricât de grav rănită ar fi fost ţara în acel moment, relatarea ştirilor era afacerea care le aducea mâncare pe mese şi Ryan nu era decât o parte din acea afacere. De aceea, Arnie fusese optimist când spusese că fuseseră instruiţi cu privire la întrebările pe care trebuiau să le pună. Singurul lucru cu adevărat bun era că interviurile erau limitate – în acel caz, de ştirile locale transmise de diversele canale după douăzeci şi cinci de minute. Indiferent ce tragedie ar fi lovit Washington-ul, oamenii *trebuiau* sa afle cum erau vremea şi condiţiile de trafic pentru a-şi duce viaţa de zi cu zi, un fapt pierdut din vedere, probabil, de cei din Beltway, dar nu şi de staţiile locale din ţara. Maria a fost mai amabilă decât se simţea, când regizorul o întrerupse. Zâmbi spre camera de luat vederi…

— Vom reveni.

Şi Ryan avu douăsprezece minute libere înainte de a-l prelua N.B.C.-ul. Cafeaua pe care o băuse la micul dejun îşi făcea efectul acum şi el trebuia să se ducă la baie, dar când se ridică, a fost cât pe ce să se împiedice în firul microfonului.

— Pe aici, domnule preşedinte, spuse Price arătându-i să o ia la stânga, pe coridor şi, apoi, la dreapta, spre Biroul Oval, îşi dădu seama Jack prea târziu.

Se opri brusc în faţa uşii. În mintea lui, biroul continua să fie al altcuiva, dar o baie era tot o baie şi, în acel caz, era, de fapt, o parte a unui salon anexat biroului. Acolo, cel puţin, avea parte de intimitate, scăpând chiar şi de „garda pretoriană”, care îl urmărea ca o haită de câini Collie apărând o oaie ce valora mult. Jack nu ştia că, atunci când cineva se afla în acel loc, o lumină se aprindea pe partea de sus a tocului uşii, iar un orificiu în uşa biroului permitea Serviciului Secret să cunoască până şi acel aspect din viaţa cotidiană a preşedintelui.

Spălându-se pe mâini, Ryan se uită în oglindă, ceea ce întotdeauna era o greşeală în asemenea momente. Machiajul îl făcea să pară mai tânăr, ceea ce nu era chiar atât de rău, dar, de asemenea, îi dădea tenului o falsă roşeaţă pe care nu o avusese niciodată. Trebui să facă un efort ca să nu se şteargă înainte de a se întoarce pentru a sta de vorbă cu reprezentantul N.B.C.-ului. Acesta era un bărbat negru şi, când îi strânse mâna, în clipa în care se întoarse în Sala Roosvelt,

simţi un fel de consolare observând că machiajul lui era şi mai grotesc decât al său. Jack nu ştia că luminile TV puteau să afecteze culoarea pielii atât de mult, încât pentru ca aceasta să pară normală pe ecranul unui televizor, o persoană trebuia să arate ca un clovn în ochii celorlalţi.

— Ce veţi face astăzi, domnule preşedinte? a fost cea de a patra întrebare a lui Nathan.

— Am o nouă întâlnire cu directorul F.B.I.-ului, Murray – de fapt, o să ne întâlnim de câte două ori pe zi pentru o perioadă. De asemenea, am programată o întâlnire cu personalul Departamentului de Securitate Naţională şi, pe urmă, cu câţiva dintre membrii guvernului care au supravieţuit. Astăzi după-amiază avem şedinţă de guvern.

— Şi funeraliile? spuse reporterul bifând o altă întrebare de pe lista pe care o ţinea în poală.

Ryan clătină din cap:

— E prea devreme. Ştiu că e frustrant pentru noi toţi, dar aceste lucruri necesită ceva timp.

Nu spuse şi că Biroul de Protocol al Casei Albe avea să-i ia cincisprezece minute din după-amiază pentru a-l informa ce se plănuia.

— A fost un avion japonez, de fapt, chiar unul din proprietatea guvernului. Avem cumva motive să bănuim…

Ryan se aplecă în faţă când auzi întrebarea.

— Nu, Nathan, nu avem. Am luat legătura cu guvernul nipon. Prim-ministrul Koga a promis că va coopera cu noi şi îl credem. Aş vrea să subliniez faptul că ostilităţile cu Japonia s-au încheiat definitiv. Ceea ce s-a întâmplat a fost o greşeală îngrozitoare. Ţara aceea face tot posibilul să-i aducă în faţa Justiţiei pe cei care au provocat acel conflict de la bun început. Încă nu ştim cum s-a întâmplat totul – mă refer la incidentul de aseară. *Chiar nu ştim.* Până când o să aflăm ceva, nu vreau să fac nici o speculaţie. Asta nu poate ajuta la nimic, ba chiar ar putea face mult rău şi, în ultima vreme, s-au întâmplat destule lucruri rele. Acum trebuie să ne gândim cum să reparăm totul.

— *Domo arigato,* mormăi prim-ministrul nipon.

Era prima oară când îi vedea chipul lui Ryan sau îi auzea vocea. Ambele erau mai tinere decât se aşteptase, deşi fusese informat în legătură cu persoana lui Ryan mai devreme în ziua aceea. Koga observa încordarea şi stinghereala acestuia, dar când avea de spus altceva în afară de un răspuns obişnuit – de ce tolerau americanii, oare, insolenţa ziariştilor? – vocea i se schimba puţin, la fel şi ochii. Diferenţa era subtilă, dar Koga era obişnuit să observe şi cea mai mică nuanţă. Era un avantaj al faptului că crescuse în Japonia şi îi era de folos că îşi petrecuse viaţa de adult în lumea politicii.

— A fost un inamic formidabil, remarcă încet un oficial al Ministerului de Externe. Şi, în trecut s-a dovedit a fi un om de curaj.

Koga se gândi la hârtiile pe care le citise cu două ore în urmă. Acel Ryan făcuse uz de violenţă, lucru pe care premierul nipon îl ura. Dar aflase de la doi americani, care probabil că îl salvaseră de proprii compatrioţi, că violenţa avea locul ei, ca şi chirurgia şi că Ryan recursese la acţiuni violente pentru a-i proteja pe oameni, suferise în timp ce făcuse aşa ceva, după care o făcuse din nou înainte de a trece la soluţii paşnice. Împotriva ţării sale dăduse dovadă de aceeaşi ambivalenţă, luptând cu pricepere şi neînduplecare şi, apoi, arătând compasiune şi consideraţie. Un om de curaj…

— Şi de onoare, cred, spuse Koga făcând o pauză scurtă.

Era atât de ciudat faptul că ar fi trebuit deja să existe prietenie între doi oameni care nu se cunoscuseră niciodată şi care, cu doar o săptămână în urmă, se aflaseră în război.

— Este un adevărat samurai.

Corespondentul A.B.C. era o femeie blondă cu numele de Joy[5], care, dintr-un anumit motiv, lui Ryan i se păru că nu se potrivea deloc cu ziua aceea, dar, probabil, era numele pe care i-l dăduseră părinţii ei şi cu asta, basta. Dacă Maria, de la C.B.S., fusese drăguţă, Joy era superbă şi, probabil, acela era un motiv pentru care emisiunea de dimineaţă era transmisă de postul A.B.C. înregistra cele mai mari cote de audienţă. Strângerea mâinii ei a fost caldă şi prietenoasă şi într-un alt fel care aproape că îi făcu inima lui Jack să se oprească.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse ea cu o voce mai potrivită pentru un dineu, decât pentru un buletin de ştiri matinal.

— Te rog, spuse Ryan arătându-i fotoliul din faţa lui.

— Este ora opt fără zece. Ne aflăm în Sala Roosvelt din incinta Casei Albe pentru a sta de vorbă cu domnul preşedinte John Patrick Ryan, spuse ea cu o voce caldă spre cameră. Domnule preşedinte, a fost o noapte lungă şi grea pentru ţara noastră. Ce ne puteţi spune?

Ryan spusese aceleaşi lucruri de atâtea ori, încât răspunse fără să se gândească. Vocea îi era calmă şi puţin mecanică şi se uita direct în ochii ei, aşa cum fusese instruit. În acest caz, nu îi era greu să se concentreze asupra ochilor ei de un căprui lichid, deşi era deconcertant să privească atât de adânc în ei la o oră atât de matinală. Spera să nu se observe acest lucru.

— Domnule preşedinte, ultimele câteva luni au fost traumatizante pentru noi toţi, iar noaptea trecută mai mult decât atât. Peste câteva minute vă veţi întâlni cu cei responsabili cu securitatea naţională. Care sunt cele mai mari preocupări ale dumneavoastră?

---

5 *Bucurie* (engl., n. tr.).

— Joy, cu mult timp în urmă, un preşedinte american a spus că singurul lucru de care trebuie să ne temem e teama însăşi. Ţara noastră este la fel de puternică astăzi ca şi ieri…

— Da, e adevărat.

Daryaei îl mai văzuse pe Ryan o singură dată. Acesta fusese arogant şi sfidător atunci, ca un câine care se aşeza în dreptul stăpânului său mârâind curajos – sau doar părând astfel. Acum, însă, stăpânul nu mai era şi iată câinele, cu privirea aţintită asupra unei femei frumoase, dar cu înfăţişare de stricată, iar Daryaei se miră că nu îi atârna limba afară. Oboseala avea o legătură cu asta. Ryan era obosit; acest lucru se vedea foarte limpede. Cum altfel mai era? La fel ca ţara sa, hotărî ayatolahul în sinea lui. Puternic pe dinafară, probabil. Ryan era încă tânăr, lat în umeri, cu o ţinută dreaptă. Ochii îi erau limpezi şi vocea fermă, dar, când fusese întrebat de forţa ţării sale, vorbise de teamă şi de frica de teamă. Interesant…

Daryaei ştia foarte bine că forţa şi puterea erau lucruri ce ţineau, mai degrabă, de minte decât de trup, un adevăr valabil atât în cazul naţiunilor cât şi al oamenilor. America era un mister pentru el, la fel ca şi liderii ei. Dar cât de mult trebuia să ştie el? America era o ţară păgână. De aceea, vorbise de teamă acel tânăr Ryan. Fără Dumnezeu, atât ţara, cât şi omul nu aveau un sens pe care să-l urmeze. Unii spuseseră că acelaşi lucru era valabil şi pentru ţara lui Daryaei, dar, dacă era aşa, cu totul altul era motivul, îşi spuse el.

La fel ca toată lumea de pe glob, Daryaei se concentra asupra chipului şi vocii lui Ryan. Răspunsul la prima întrebare a fost, evident, mecanic. Indiferent ce ştia în legătură cu gloriosul incident, America nu spunea nimic. Probabil că nu ştiau prea multe, dar asta era lesne de înţeles. Avusese o zi lungă şi Daryaei o folosise în mod profitabil. Îşi sunase ministrul de Externe şi îl pusese pe şeful biroului care se ocupa de America (mai exact, un întreg departament din clădirea oficială din Teheran) să întocmească un raport despre guvernul american. Situaţia era chiar mai bună decât sperase el. Nu puteau să promulge legi noi, nu puteau să perceapă nici un nou impozit, nu puteau să cheltuiască nici un ban până când nu se refăcea Congresul şi, pentru acest lucru, era nevoie de timp. Aproape toate ministerele lor rămăseseră fără conducători. Acel tânăr Ryan – Daryaei avea şaptezeci şi doi de ani – *era* guvernul american şi el nu era impresionat de ceea ce vedea.

Statele Unite ale Americii i se împotriviseră ani de zile. Atâta putere… Chiar şi după ce îşi diminuase forţa în urma căderii Uniunii Sovietice – „mica Satană” – America tot putea să facă lucruri care nu stăteau în puterea nici unei alte naţiuni. Nu era nevoie decât de hotărâre politică şi, deşi acest lucru era destul de rar, ameninţarea sa

era şi mai supărătoare. Din când în când, ţara pornea la luptă cu un singur ţel, aşa cum se întâmplase nu de mult împotriva Irakului, cu consecinţe atât de uluitoare şi de decisive în comparaţie cu puţinul pe care îl reuşise mica sa ţară într-un război care durase aproape zece ani. Acela era pericolul american... însă, acum, America era o trestie subţire – sau, mai degrabă, era, dacă nu chiar lipsită de conducător, pe aproape. Cel mai puternic trup era schilodit şi transformat în ceva inutil de o rană la gât; cu atât mai rău făcea una la cap...

„Un singur om", îşi spuse Daryaei, fără să mai audă ce se vorbea la televizor. Cuvintele nu contau; acum Ryan nu spunea nimic important, dar atitudinea lui îi spunea multe omului care se afla la jumătate de glob distanţă. Noul conducător al acelei ţări avea un gât care deveni ţinta privirii lui Daryaei. Simbolismul său era limpede. La urma urmei, problema teoretică era completa separare a capului de trup, iar între cele două era gâtul.

— Mai sunt zece minute până la următorul interviu, spuse Arnie după ce Joy plecă spre aeroport.

Reporterul de la Fox era la machiaj.

— Cum mă descurc? întrebă Jack scoţându-şi microfonul înainte să se ridice de data aceasta.

Simţea nevoia să-şi dezmorţească picioarele.

— N-a fost rău, zise van Damm generos.

Unui politician de carieră i-ar fi spus altceva, dar acesta ar fi trebuit să se confrunte cu întrebări cu adevărat dure. Era ca şi cum un jucător de golf s-ar fi confruntat cu handicapul său, nu cu un adversar profesionist şi acest lucru era drept, atâta timp cât dura. Şi mai important, Ryan avea nevoie să i se insufle încredere, dacă era să ajungă să facă lucrurile să decurgă cum trebuia. Preşedinţia era destul de dificilă şi în cele mai bune momente şi, în timp ce fiecare dintre cei care se aflaseră în acel post îşi dorise de nenumărate ori să scape de Congres şi de celelalte agenţii şi departamente, Ryan trebuia să descopere cât de indispensabil îi era întregul sistem guvernamental – şi o descoperise pe cea mai grea cale.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu multe, nu? întrebă Jack rezemându-se de peretele exterior al Sălii Roosvelt şi uitându-se în susul şi în josul coridorului.

— O să înveţi, îi promise şeful personalului.

— Poate, zise Jack zâmbind, fără să îşi dea seama că activitatea din dimineaţa aceea îl făcuse să nu se mai gândească la celelalte lucruri care îl aşteptau în cursul zilei.

Apoi, un agent al Serviciului Secret îi dădu o foaie de hârtie.

Oricât de nedrept ar fi fost faţă de celelalte familii, era lesne de

înţeles că principala prioritate trebuia să fie găsirea trupului preşedintelui Durling. Nu mai puţin de patru macarale mobile fuseseră instalate în partea de vest a clădirii, operând sub supravegherea unor şefi de echipă din construcţii cu căşti de protecţie pe cap, care stăteau împreună cu o echipă de lucrători pricepuţi la parterul Camerei, mult prea aproape pentru a fi în siguranţă, dar cei de la O.S.H.A. (Occupational Health and Safety Division) nu erau acolo în dimineaţa aceea. Singurii inspectori guvernamentali care contau erau cei ai Serviciului Secret – poate că F.B.I.-ul avea jurisdicţie generală, dar nimeni nu putea să stea între ei şi trista lor misiune. În apropiere se mai afla un doctor, împreună cu o echipă de medici de ambulanţă, pentru eventualitatea puţin probabilă că ar fi existat supravieţuitori. Greu era să se coordoneze mişcările macaralelor, care coborau în crater – aşa arăta – asemenea unui grup de patru girafe care beau apă din acelaşi loc, fără să se ciocnească una de alta. Şi asta, graţie priceperii celor care manevrau utilajele.

— Uitaţi-vă aici! striga şi arătă supraveghetorul.

În mâna înnegrită a unui mort era un pistol automat. Trebuia sa fie Andy Walker, şeful agenţilor din Grupul Special de Pază al lui Roger Durling. În ultima secvenţă prezentată la televizor, fusese văzut la câţiva metri de preşedinte, alergând să-l îndepărteze de pe podium, dar nereuşind altceva decât să-şi dea duhul la datorie.

Următoarea coborâre a următoarei macarale. Un cablu a fost înfăşurat în jurul unui bloc de gresie, acesta ridicându-se încet şi răsucindu-se puţin în cablul de oţel. Rămăşiţele trupului lui Walker erau vizibile acum, împreună cu picioarele în pantaloni ale altcuiva. În jurul celor doi erau aşchii şi bucăţi din podiumul din lemn de stejar, ba chiar şi câteva foi de hârtie arse. Focul nu pătrunsese prea mult în grămada de pietre din partea aceea a clădirii distruse. Arsese prea repede.

— Staţi pe loc! zise constructorul apucându-l de braţ pe agentul Serviciului Secret şi nelăsându-l să se mişte. Nu pleacă nicăieri. Nu merită să murim pentru ei. Încă vreo două minute.

Aşteptă ca o macara să îi facă loc celeilalte şi îşi agită braţele, spunându-i operatorului cum să manevreze maşinăria, unde să coboare braţul şi când să se oprească. Doi lucrători petrecură două cabluri în jurul următorului bloc de piatră, iar şeful de echipă răsuci mâna în aer. Piatra a fost ridicată.

— L-am găsit pe PARAŞUTIST, spuse agentul în microfon.

Echipa de medici se apropie imediat, în timp ce câţiva dintre constructori le strigau să fie prudenţi, însă era limpede că îşi pierdeau timpul. În mâna stângă ţinea dosarul în care se afla ultimul său discurs scris. Pietrele, în cădere, îl omorâseră probabil înainte ca flăcările să ajungă la el. O mare parte a corpului era deformată din

cauza greutăţii pietrelor, dar costumul, acul de cravată prezidenţial şi ceasul de aur spuneau foarte clar că era vorba de preşedintele Roger Durling. Totul se opri. Macaralele rămaseră nemişcate, motoarele lor continuând să funcţioneze, în timp ce operatorii lor sorbiră din cafele sau îşi aprinseră o ţigară. O echipă de fotografi legişti apăru ca să facă poze din fiecare unghi posibil.

Nu se grăbiră deloc. În jur, membrii Gărzii Naţionale puneau cadavrele în saci şi le luau de acolo – preluaseră acea sarcină de la pompieri cu două ore în urmă – dar, pe o rază de cincizeci de metri, nu erau decât agenţi ai Serviciului Secret, care îşi făceau ultima datorie oficială faţă de PARAŞUTIST, cum obişnuiseră să îi spună preşedintelui în onoarea perioadei când acesta fusese locotenent în Divizia a 82-a de Aeropurtate. Trecuse timpul lacrimilor, deşi, pentru toţi agenţii adunaţi acolo, acestea aveau să revină, mai târziu, de mai multe ori. Când medicii se retraseră, când fotografii fură mulţumiţi, patru agenţi cu geci cu înscrisul *SERVICIUL SECRET* îşi făcură loc spre blocurile de piatră rămase. Întâi, ridicară trupul lui Andy Walker, al cărui ultim gest conştient fusese acela de a-şi apăra „şeful” şi îl puseră cu grijă în sacul cauciucat. Agenţii îl ţinură în aşa fel, încât alţi doi colegi ai lor putură să plece cu el. Următoarea sarcină era preşedintele Durling. Aceasta se dovedi dificilă. Corpul se contorsionase în clipa morţii şi, din cauza gerului, îngheţase. Un braţ îi stătea întins perpendicular în raport cu trupul şi nu încăpea în sac. Agenţii se priviră, neştiind ce să facă. Corpul era o probă şi nu puteau să modifice nimic. Probabil că le era mai groază să nu facă rău unui om deja mort şi, astfel, preşedintele Durling a fost vârât în sac cu braţul întins asemenea lui Ahab. Cei patru agenţi îl duseră afară, străbătând toată încăperea, ocolind blocurile de piatră căzute, după care se îndreptară spre ambulanţa care aştepta special. Acest lucru îi împinse pe toţi reporterii să facă fotografii după fotografii sau să pună în funcţiune camerele pentru a înregistra momentul.

Acele imagini întrerupseră interviul lui Ryan cu reporterul de la Fox şi acesta urmări scena pe monitorul aşezat pe masă. Într-un fel, în mintea lui, acest lucru făcu să fie totul oficial. Durling era cu adevărat mort, iar el cu adevărat preşedintele. Camera din încăpere surprinse expresia care se schimba pe chipul lui Ryan, care îşi amintea cum fostul preşedinte îl adusese acolo, avusese încredere în el, contase pe el, îl îndrumase…

„Asta era”, îşi dădu seama Jack. Înainte, avusese întotdeauna pe cineva pe care să se sprijine. Desigur, alţii se sprijiniseră pe el, cerându-i părerea, ascultându-l în momente de criză, însă avusese mereu pe cineva care să-i spună că făcuse ceea ce trebuia. El putea să facă acest lucru acum, dar, în schimb, ar fi primit doar păreri, nu judecăţi critice. Acestea erau ale sale acum. Avea să audă tot felul de

lucruri. Consilierii săi aveau să fie precum avocaţii, unii argumentând într-un fel, alţii în alt fel, pentru a-i spune că avea dreptate sau se înşela, însă, în final, hotărârea îi aparţinea numai lui.

Preşedintele Ryan îşi trecu o mână peste faţă, fără să se gândească la machiaj, pe care îl întinse. Nu ştia că ceea ce transmiteau Fox şi celelalte canale apărea pe o bucată de ecran, deoarece toţi aveau acces la transmisiunea din Sala Roosvelt. Clătină din cap încet, dintr-o parte în alta, ca un om care trebuia să accepte ceva ce nu îi plăcea, chipul său fiind prea uluit acum pentru a părea doar trist. Dincolo de treptele Capitolului, macaralele începură să funcţioneze din nou.

— Ce facem acum? întrebă reporterul de la Fox.

Întrebarea aceea nu se afla pe lista sa. Era, pur şi simplu, o reacţie omenească la o scenă tulburătoare. Transmisiunea de la Hill luase o bună parte din timpul alocat interviului şi pentru un alt subiect pe care ar fi trebuit să îl discute apoi, însă regulile de la Casa Albă erau de nezdruncinat.

— E foarte multă treabă de făcut, răspunse Ryan.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Este ora 8.14.

Jack privi cum se stinse beculeţul camerei TV. Producătorul aşteptă câteva secunde înainte să facă un semn şi preşedintele îşi scoase microfonul şi firul. Primul maraton de presă se încheiase, înainte să iasă din sală, se uită mai atent la camere. Cu ani în urmă, fusese profesor de istorie, iar, mai recent, ţinuse conferinţe, însă toate acestea avuseseră loc în faţa unor oameni ai căror ochi îi putea vedea şi după ale căror reacţii îşi putea modifica discursul oarecum, vorbind mai repede sau mai încet, poate făcând câte o glumă, dacă împrejurările îi permiteau, sau repetând ceva pentru a se face mai bine înţeles. Acum, vorbele lui se adresau unui *obiect.* Un alt lucru care nu îi plăcea. Părăsi încăperea, în timp ce, pe tot globul, toţi evaluau ceea ce înţeleseseră din atitudinea noului preşedinte american. Comentatorii de televiziune aveau să discute despre el în cincizeci de ţări sau chiar mai multe, în timp ce el se îndrepta din nou spre baie.

— Asta e cel mai bun lucru care i s-a-ntâmplat ţării noastre de la Jefferson încoace.

Bărbatul mai în vârstă se considera un bun cunoscător al istoriei. Îi plăcea Thomas Jefferson pentru afirmaţia sa în legătură cu faptul că o ţară guvernată mai puţin era guvernată mai bine, ceea ce reprezenta cam tot ce ştia din vorbele înţeleptului din Monticello.

— Şi, din câte se pare, a trebuit s-o facă un japonez.

Cuvintele acelea au fost urmate de un hohot ironic. Un asemenea eveniment putea chiar să-i invalideze concepţiile rasiste. Şi aşa ceva nu se putea, nu?

Stătuseră treji toată noaptea – era 5.20 ora locală – şi se uitaseră la buletinele de ştiri care nu se întrerupseseră. Observară că reporterii păreau şi mai obosiţi decât acel tip Ryan. Zonele orare prezentau, într-adevăr, un avantaj. Amândoi încetaseră să mai bea bere pe la miezul nopţii şi trecuseră pe cafea două ore mai târziu, când începuseră să moţăie. Nu puteau să lase să se întâmple aşa ceva. Ceea ce vedeau, schimbând mereu canalele pe care le priveau cu ajutorul antenei de satelit de afară, era ca un fel de telefon fantastic, numai că acela nu avea scopul de a strânge bani pentru copiii invalizi, bolnavii de SIDA sau şcolile pentru negri. Acela era amuzant. Toţi ticăloşii aceia de la Washington probabil că arseseră zdravăn.

— Grătar de birocraţi, spuse Peter Holbrook pentru a şaptesprezecea oară de la 11.30, când îşi spusese părerea în legătură cu evenimentul.

Întotdeauna fusese cel care dăduse dovadă de cea mai bogată imaginaţie.

— Ah, *la dracu',* Pete! zise Ernest Brown, vărsând puţină cafea în poală.

Era totuşi amuzant, suficient de mult ca să nu sară imediat din cauza senzaţiei neplăcute care rezultă din greşeala sa.

— A fost o noapte lungă, recunoscu Holbrook râzând.

Urmăriseră discursul preşedintelui Durling din două motive. Unul – toate posturile îşi modificaseră programele normale, aşa cum se făcea de obicei când era vorba de un eveniment important; dar adevărul era că antena lor le permitea accesul la 117 canale în total şi nici nu trebuie să închidă televizorul pentru a evita intervenţiile guvernului pe care ei şi prietenii lor îl dispreţuiau. Motivul adevărat era faptul că îşi cultivau furia faţă de guvern şi, de obicei, urmăreau asemenea discursuri – amândoi se uitau cel puţin o oră pe zi la C-SPAN-1 şi 2 – pentru a-şi alimenta acele sentimente, făcând tot felul de comentarii în fiecare minut de discurs prezidenţial.

— De fapt, cine e acest Ryan? întrebă Brown, căscând.

— Se pare că tot un birocrat. Unul care debitează toate porcăriile lor…

— Da, aprobă Brown. Cu nimic pe care să se bazeze, Pete.

Holbrook se întoarse şi se uită la prietenul lui:

— E ceva, nu?

După ce rosti acele cuvinte, se ridică şi se duse la rafturile de cărţi care îmbrăcau partea de sud a sufrageriei sale. Constituţia lui era o ediţie mult frunzărită pe care o citea cât de des putea pentru a înţelege mai bine *intenţiile* celor care o redactaseră.

— Ştii, Pete, aici nu e nimic care să acopere o situaţie ca asta.

— Zău?!

Holbrook încuviinţă:

— Da, da…
— Nu mai spune…
Aceasta necesita puţină gândire, nu?

— Ucis? întrebă preşedintele Ryan încă ştergându-şi machiajul cu şerveţele ude de genul celor pe care le folosise pentru a şterge funduleţele bebeluşilor.

Cel puţin, asta îi dădu senzaţia că avea faţa curată când termină.

— Asta e o concluzie preliminară, trasă atât în urma unei examinări rapide a cadavrului, cât şi a ascultării înregistrărilor din cabină, zise Murray răsfoindu-şi însemnările pe care le primise prin fax cu numai douăzeci de minute în urmă.

Ryan se lăsă pe spate în scaun. La fel ca aproape toate celelalte lucruri din Biroul Oval, acesta era unul nou. Toate fotografiile de familie şi personale ale lui Durling fuseseră îndepărtate de pe dulapul din spatele lui. Hârtiile de pe birou fuseseră luate pentru a fi examinate de către secretarii prezidenţiali. Lucrurile care rămăseseră sau fuseseră înlocuite erau din magaziile Casei Albe. Scaunul, cel puţin, era bun, creat special şi în schimbul multor bani pentru a proteja spatele celui care îl ocupa şi, în curând, avea să fie înlocuit cu unul creat special pentru a se potrivi spatelui său de către cineva care făcea acest lucru gratis şi – remarcabil – fără multă publicitate. „Mai devreme sau mai târziu, trebuia să lucreze în acel loc”, hotărâse Jack în sinea lui cu câteva minute în urmă. Secretarele erau acolo şi nu era drept să le facă să străbată clădirea şi să urce şi să coboare scările de nenumărate ori. În ceea ce privea dormitul acolo, aceasta era cu totul altă chestiune deocamdată; şi asta trebuia să se schimbe, nu? „Aşadar, crimă”, îşi spuse el uitându-se la Murray peste birou.

— Împuşcat?

Dan clătină din cap.

— Înjunghiat exact în inimă, o singură dată. Agentul nostru e de părere că ar fi vorba de o lamă subţire, cum e cea a unui cuţit de friptură. Conform înregistrărilor, se pare că a fost comisă înainte de decolare. Putem să stabilim ora cu destulă precizie. Dinainte de pornirea motoarelor şi până în momentul impactului, singura voce de pe bandă este cea a pilotului. Numele acestuia era Sato, un pilot cu foarte multă experienţă. Poliţia japoneză ne-a trimis o mulţime de informaţii. S-ar părea că şi-a pierdut un frate şi un fiu în război. Fratele se afla la comanda unui distrugător care s-a scufundat cu toţi oamenii de la bord. Fiul era pilot de vânătoare şi s-a prăbuşit la aterizare la încheierea unei misiuni. Amândoi în aceeaşi zi sau destul de aproape. Aşadar, a fost ceva personal. Motiv şi ocazie, Jack, îşi permise Murray să spună, deoarece erau aproape singuri în birou.

Şi Andrea Price era acolo. Ea nu prea era de acord cu acest lucru;

nu i se spusese exact de cât timp se cunoşteau cei doi.

— Am aflat identitatea destul de repede, remarcă Price.

— Trebuie să facem, totuşi, testul ADN, ca să fim mai siguri, zise Murray. Înregistrarea este destul de bună pentru a se face analiza vocii, cel puţin aşa i-au spus agentului nostru. Canadienii au înregistrări ale radarului care a urmărit ieşirea avionului din spaţiul lor aerian, aşa că e simplu să se confirme ora la care a avut loc evenimentul. Avionul a fost identificat din Guam până în Japonia şi Vancouver şi, în final, în clădirea Capitoliului. Cum e o vorbă, peste tot se aud strigăte. Şi o să se audă multe strigăte. Domnule preşedinte – Andrea Price se simţi mai bine de data aceasta – vor trece cel puţin două luni până când vom analiza şi verifica fiecare informaţie şi presupun că s-ar putea să ne înşelăm, dar, după părerea mea şi a principalilor noştri agenţi implicaţi, acest caz este pe cale de a fi închis.

— Ce anume v-ar putea face să vă înşelaţi? întrebă Ryan.

— Câteva lucruri, dar există consideraţii practice. Pentru ca acesta să fie altceva decât actul unui singur fanatic – nu, nu e drept, nu? Al unui individ foarte furios. Oricum, pentru ca aceasta să fie o conspiraţie, trebuie să presupunem că a fost plănuită cu multă grijă, ipoteză greu de susţinut. De unde ştiau că o să piardă războiul, cum puteau să ştie de sesiunea reunită – şi, dacă ar fi fost plănuită ca o operaţiune de război, aşa cum a zis tipul de la C.N.S.T., la naiba, zece tone de exploziv de mare putere ar fi fost simplu de încărcat într-un avion.

— Sau o armă nucleară, interveni Jack.

— Sau o armă nucleară, încuviinţă Murray. Asta m-a făcut să-mi aduc aminte: ataşatul Forţelor Aeriene o să le viziteze astăzi fabrica de armament nuclear. Japonezilor le-au trebuit vreo două zile ca să descopere unde se află. Chiar acum un om de-al nostru care se pricepe la chestiile astea zboară într-acolo, spuse Murray apoi, după care îşi consultă însemnările. Doctorul Woodrow Lowell. Ah, îl cunosc... Are laboratorul de la Lawrence Livermore. Prim-ministrul Koga i-a spus ambasadorului nostru să scoată toate porcăriile astea cât mai repede din ţara lui.

Ryan se răsuci cu scaunul. Ferestrele din spatele lui dădeau spre Monumentul lui Washington. Obeliscul era înconjurat de un cerc de catarge pentru steaguri, toate drapelele fiind coborâte în bernă. Dar văzu că oamenii aşteptau la rând pentru a lua liftul până sus. Turişti care veniseră să viziteze oraşul... Ei bine, acum aveau ce să vadă, nu? Observă că geamurile Biroului Oval erau incredibil de groase, pentru cazul în care unul dintre acei turişti ar fi avut o armă cu lunetă ascunsă sub haină...

— Cât dintre aceste informaţii putem să dăm publicităţii? întrebă

preşedintele Ryan.

— Sunt de acord să facem publice câteva lucruri, zise Murray.

— Eşti sigur? întrebă Price.

— Nu e vorba să ţinem secrete probele pentru un proces penal. Subiectul în acest caz e mort. O să verificăm toate posibilităţile de a exista alţi conspiratori, dar lucrurile pe care le vom da publicităţii astăzi nu vor compromite asta în nici un fel. Nu sunt un adept al publicării probelor, însă oamenii vor să afle ceva şi, într-un asemenea caz, trebuie să le dai nişte informaţii.

„În plus, aruncă o lumină bună asupra F.B.I.-ului", îşi spuse Price. Cu acea observaţie mută, cel puţin o agenţie guvernamentală începea să revină la normal.

— Cine se ocupă de treaba asta la Justiţie? întrebă ea însă.

— Pat Martin.

— Da? Cine l-a ales? întrebă ea şi Ryan se întoarse pentru a urmări discuţia aceea.

Murray aproape că roşi:

— Cred că eu. Preşedintele a spus să-l aleg cel mai bun procuror de carieră şi acesta e Pat. De nouă luni e şeful Compartimentului Penal. Înainte de asta, l-a condus pe cel de Spionaj. Fost agent F.B.I. e un avocat extrem de bun, cu experienţă de aproape treizeci de ani. Bill Shaw a vrut ca el să fie judecător. A vorbit despre asta cu procurorul general chiar săptămâna trecută.

— Eşti sigur că e suficient de bun? îl întrebă Jack şi Price se decise să răspundă.

— Şi noi am lucrat cu el. E un adevărat profesionist şi Dan are dreptate, e un judecător excelent, foarte dur, dar şi foarte corect. S-a ocupat de un caz de falsificare de bani în care a fost implicată Mafia, pe care fostul meu partener l-a investigat în New Orleans.

— Bine, lăsaţi-l pe el să decidă ce să dea publicităţii! Poate să înceapă să le vorbească ziariştilor imediat după prânz, spuse Ryan uitându-se la ceas.

Era preşedinte de fix douăsprezece ore.

Colonelul din armata americană Piere Alexandre, pensionat, încă mai arăta ca un soldat, înalt, slab şi în formă, lucru care nu îl deranja deloc pe decan. Lui Dave James îi plăcu imediat ceea ce văzu când vizitatorul său luă loc, îi plăcea de el şi mai mult pentru ceea ce citise în C.V.-ul lui şi, chiar mai mult, pentru ceea ce aflase la telefon. Colonelul Alexandre, „Alex" pentru prieteni şi avea o mulţime, era un expert în boli contagioase care îşi petrecuse douăzeci de ani în serviciul guvernului, împărţindu-se, în principal, între Spitalul Militar Walter Reed din Washington şi Fort Detrick din Maryland, cu numeroase misiuni de teren strecurate din când în când. Doctorul

James văzu că absolvise Academia Militară West Point şi Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii din Chicago. Bun… îşi aruncă din nou privirea peste informaţiile despre studiile şi experienţa lui profesională. Lista cu articolele publicate se întindea pe opt pagini. Fusese nominalizat pentru vreo două premii importante, dar încă nu avusese noroc. Ei bine, poate că Hopkins putea să schimbe acest lucru. Ochii săi negri nu erau deosebit de pătrunzători în clipa aceea. Era, în mod categoric, un tip arogant; Alexandre ştia cine şi ce este, ba mai mult, ştia că şi decanul James ştia.

— Îl cunosc pe Gus Lorenz, spuse decanul James zâmbind. A lucrat împreună la Peter Brent Brigham.

Pe care, între timp, Harvard îl transformare în Brigham and Women's.

— Un tip extraordinar, aprobă Alexandre cu accentul său de creol.

Aproape toată lumea considera că munca lui Gus în privinţa febrei „Lassa şi Q" îl făcuse candidat la Premiul Nobel.

— Şi un doctor excelent.

— Atunci, de ce nu vrei să lucrezi cu el în Atlanta? Gus mi-a spus că el vrea foarte mult asta.

— Domnule decan James…

— Dave, zise decanul.

— Alex, răspunse şi colonelul.

La urma urmei, viaţa civilă avea avantajele ei. Alexandre îl considera pe decan asemănător unui militar ce purta trei stele. Poate chiar patru. Johns and Hopkins se bucura de un mare prestigiu.

— Dave, aproape toată viaţa am lucrat într-un nenorocit de laborator. Vreau să tratez pacienţi din nou. C.D.C. (Center for Disease Control and Prevention) ar fi cam acelaşi lucru. Oricât de mult mi-ar plăcea să lucrez cu Gus… Am făcut-o mult timp în Brazilia în 1987; ne-am înţeles foarte bine, îl asigură el pe decan. M-am săturat să mă uit tot timpul la diapozitive şi radiografii.

Şi, din acelaşi motiv refuzase o ofertă excelentă din partea companiei Pfizer Pharmaceuticals, de a conduce unul dintre noile sale laboratoare. Bolile contagioase aveau să devină un lucru central în medicină şi amândoi sperau să nu fie prea târziu. „De ce naiba n-a ajuns tipul ăsta general? se întrebă James. Poate din cauza politicii", îşi spuse el. Şi Armata se confrunta cu problema aceea, la fel ca Hopkins. Dar ei pierduseră…

— Am vorbit aseară cu Gus despre tine.

— Da?

Nu îl mira. La acel nivel al medicinei, toţi se cunoşteau între ei.

— A zis să te angajez imediat…

— Ce drăguţ din partea lui! spuse Alexandre râzând uşor.

— … înainte ca Harry Tuttle de la Yale să te ia pentru laboratorul

lui.

— Îl cunoşti pe Harry?

— Da şi, de asemenea, toţi ştiau ce făceau ceilalţi.

— Am fost colegi aici, explică decanul. Amândoi am ieşit cu Wendy. El a câştigat. Ştii, Alex, nu-ţi cer prea mult...

— Sper că asta e bine.

— Este. Poţi începe ca profesor asociat şi să lucrezi cu Ralph Forster. O să faci multă muncă de laborator, o să ai o echipă bună. El a pus pe picioare un laborator excelent în ultimii zece ani. Dar începem să primim o mulţime de trimiteri la clinică. Ralph e cam bătrân ca să mai călătorească atât, aşa că poţi să te aştepţi să călătoreşti destul de mult. De asemenea, vei răspunde şi de clinică peste vreo... şase luni, ca să ai timp să te obişnuieşti.

Colonelul încuviinţă gânditor.

— Ai dreptate. Trebuie să învăţ din nou unele lucruri. La naiba, când termini, oare, de învăţat?

— Când devii administrator, dacă nu eşti atent.

— Da, ei bine, acum ştii de ce am renunţat la halatul verde. Voiau să conduc un spital, ştii, să învârt hârtii. La naiba, ştiu că sunt bun în laborator, da? Sunt foarte bun în laborator. Dar am semnat să tratez şi oameni din când în când şi să şi predau, bineînţeles, dar îmi place să consult oameni bolnavi pe care să-i trimit acasă sănătoşi. Cu mult timp în urmă, în Chicago, cineva mi-a spus că asta era treaba mea.

„Dacă era o slujbă care se vindea, îşi spuse decanul James, atunci, el luase lecţii de la Olivier". Yale putea să-i ofere cam acelaşi post, dar acesta avea să-l ţină pe Alexandre aproape de Fort Detrick, la o distanţă de nouăzeci de minute de zbor faţă de Atlanta şi aproape de Chesapeake Bay; în autoprezentarea sa scria că lui Alexandre îi plăcea să pescuiască. Ei bine, era de înţeles, din moment ce crescuse în zona lacurilor din Louisiana. Pe scurt, era ghinionul celor de la Yale. Profesorul Harold Tuttle era bun, poate chiar puţin mai bun decât Ralph Forster, dar, peste vreo cinci ani, Ralph avea să iasă la pensie, iar Alexandre avea un aer de vedetă. Mai mult decât orice altceva, decanul James se ocupa de recrutarea viitorilor aşi. Într-o altă viaţă, ar fi putut fi administrator pentru o echipă de base-ball victorioasă. Aşadar, totul era aranjat. James închise dosarul de pe birou.

— Domnule doctor, bun venit la Facultatea de Medicină a Universităţii Johns and Hopkins!

— Mulţumesc, domnule!

4
OJT

Restul zilei decurse ca prin ceaţă. Deşi trăia fiecare clipă personal, Ryan ştia că nu avea să îşi amintească niciodată mai mult decât nişte simple fragmente. Prima experienţă cu computerele o avusese ca student la Colegiul Boston. Înainte de moda PC-urilor, el folosise unul dintre cele mai proaste terminale – un teletip – comunicând cu unul principal de undeva, împreună cu alţi colegi ai săi, de la alte şcoli din zonă. Acest lucru se numea „împărţirea timpului”, un alt termen dintr-o perioadă îndepărtată, când computerele costau în jur de un milion de dolari pentru performanţe care, acum, puteau fi copiate de ceasul unui om obişnuit. Jack află însă că termenul era încă aplicat la preşedinţia Americii, unde posibilitatea de a urmări un singur gând de la început până la sfârşit era cel mai rar lux, iar munca însemna să urmărească diverse fire de la o şedinţă la alta, ca atunci când ţii minte ce se întâmplă într-un serial TV de la un episod la altul, încercând să nu le confunzi între ele şi ştiind că evitarea acelei greşeli era absolut imposibilă.

După ce se despărţise de Murray şi de Price, acţiunea începuse cu adevărat.

Ryan lucrase, pentru început, cu o prezentare a situaţiei securităţii naţionale oferită de unul dintre ofiţerii de informaţii naţionale, repartizaţi la Casa Albă. Acolo, într-un interval de douăzeci şi şase de minute, află ceea ce ştia deja graţie postului pe care îl ocupase până în urmă cu o zi. Dar trebuia să asculte, oricum, dacă nu pentru alt motiv, pentru a-l cunoaşte mai bine pe cel care avea să facă parte din echipa sa de informări zilnice. Erau diferiţi cu toţii. Fiecare avea o părere personală şi Ryan trebuia să înţeleagă nuanţele fiecărei voci pe care o auzea.

— Aşadar, nimic la orizont deocamdată? întrebă Jack.

— La Consiliul pentru Securitate Naţională n-am văzut nimic, domnule preşedinte. Cunoaşteţi posibilele puncte-problemă la fel de bine ca mine, bineînţeles şi acestea se schimbă de la o zi la alta.

Omul se eschiva cu graţia cuiva care dansa de ani de zile pe acelaşi gen de muzică. Expresia de pe chipul lui Ryan nu se schimbă, numai pentru că mai văzuse acest lucru şi altădată. Un adevărat ofiţer de informaţii nu se temea de moarte, nu se temea că şi-ar fi putut găsi soţia în pat cu cel mai bun prieten, nu se temea de nici una dintre vicisitudinile normale ale vieţii. Un ofiţer de informaţii se temea să nu se descopere că se înşelase asupra unui lucru pe care îl spusese în

calitatea sa oficială. Cu toate acestea, era un lucru simplu de evitat: nu luai niciodată o poziţie fermă în nici o privinţă. La urma urmei, era o boală care nu se întâlnea numai la oficialii aleşi. Numai preşedintele *trebuia* să ia o poziţie fermă şi avea norocul să aibă experţi atât de buni care să îi ofere informaţiile de care avea nevoie, nu?

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise Ryan după ce se gândi câteva secunde.

— Ce anume, domnule? întrebă ofiţerul cu prudenţă.

— Nu vreau să aud doar ce ştii. Vreau să aud şi ce *credeţi*, dumneata şi oamenii dumitale. Eşti răspunzător de ceea ce ştii, dar eu voi fi judecat pentru acţiunile mele în baza lucrurilor pe care le crezi. Am fost şi eu în locul dumitale şi am făcut asta, bine?

— Desigur, domnule preşedinte, spuse omul schiţând un zâmbet care îi mască groaza pe care i-o provoca acea perspectivă. O să le spun oamenilor mei.

— Mulţumesc, spuse Ryan dându-i drumul şi ştiind chiar în clipa aceea că avea nevoie de un consilier pentru probleme de securitate naţională, în care să se poată încrede, întrebându-se unde avea să-l găsească.

Uşa se deschise ca prin farmec pentru a-l lăsa pe ofiţer să iasă; un agent al Serviciului Secret făcuse acest lucru, după ce urmărise aproape toată şedinţa prin ferestruica de observaţie. După aceea, intră echipa de prezentare D.O.D.

Şeful era un ofiţer cu două stele care îi dădu o cartelă de plastic.

— Domnule preşedinte, trebuie să puneţi această cartelă în portmoneu.

Jack încuviinţă, ştiind ce era chiar înainte ca mâinile sale să atingă plasticul portocaliu. Semăna cu o carte de credit, dar conţinea o serie de grupuri de numere…

— Care dintre ele? întrebă Ryan.

— Dumneavoastră decideţi, domnule.

Ryan se conformă, citind de două ori cel de al treilea asemenea grup. Alături de general mai erau doi ofiţeri, un colonel şi un maior, care notară imediat grupul de cifre ales de el şi i-l citiră de două ori. Preşedintele Ryan putea acum să ordone declanşarea armelor nucleare strategice.

— De ce este necesar acest lucru? întrebă el. Doar am distrus ultimele arme balistice anul trecut.

— Domnule preşedinte, încă mai avem rachete care pot fi acţionate cu focoase W-80, plus arme gravitaţionale B-61 repartizate bombardierelor noastre. Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră pentru a permite Nucleelor de Acţiune Permisibile – N.A.P.-urile – şi ideea este să le permitem acest lucru cât mai curând posibil, în eventualitatea că…

— Sunt scos din circulaţie repede, încheie Ryan fraza.

„Eşti un om cu adevărat important acum, Jack”, îi spuse o voce neplăcută. Poţi iniţia un atac nuclear.”

— Nu pot să sufăr lucrurile astea afurisite. Niciodată nu mi-au plăcut.

— Nu trebuie să vă placă, domnule, spuse generalul înţelegător. După cum ştiţi, acum, infanteriştii marini au escadrila de elicoptere VMH-1 care este pregătită în orice clipă să vă scoată de aici şi să vă ducă într-un loc sigur şi…

Ryan ascultă restul, în timp ce se întreba dacă ar fi trebuit să facă ceea ce făcuse Jimmy Carter în acel moment: „Bun, ia să vedem. Să le spun că aş vrea să mă ia ACUM.” Ordin prezidenţial care se transformase într-o mare stânjeneală pentru mulţi infanterişti marini. Dar el nu putea să facă aşa ceva acum, nu?

S-ar fi dus vestea că Ryan era un nebun paranoic, nu un om care voia să vadă dacă sistemul chiar funcţiona, aşa cum spuneau ceilalţi. În plus, în ziua aceea, escadrila de elicoptere trebuia să fie folosită intens, nu?

Cel de al patrulea membru al echipei de prezentare era un ofiţer de armată subaltern, îmbrăcat civil, care ţinea o servietă cu aspect destul de comun, cunoscută sub denumirea de „mingea de fotbal”, în care se afla o mapă, în interiorul căreia era planul de atac – de fapt, un întreg set de planuri…

— Vreau să văd, spuse Ryan arătând spre servietă.

Ofiţerul ezită, după care deschise servieta şi îi dădu mapa de culoare bleumarin, pe care Ryan o răsfoi.

— Domnule, nu le-am schimbat de când…

Jack văzu că prima secţiune era intitulată PRINCIPALA OPŢIUNE DE ATAC. Aceasta înfăţişa o hartă a Japoniei, multe dintre oraşe fiind marcate cu puncte multicolore. Legenda explica ce însemnau punctele sub forma megatonajelor livrate; probabil, pe o altă pagină, avea să fie trecut numărul de victime prevăzut. Ryan deschise mapa complet şi scoase întreaga secţiune.

— Vreau ca aceste pagini să fie arse. Vreau ca această P.O.A. (Police Officer Association) să fie eliminată imediat.

Aceasta însemna doar că avea să fie vârâtă în vreun sertar la Planurile de Război ale Pentagonului şi, de asemenea, în Omaha. Astfel de lucruri nu dispăreau niciodată.

— Domnule, încă n-am confirmat că japonezii şi-au distrus toate lansatoarele şi nici că le-am neutralizat armele. Vedeţi…

— Domnule general, e un ordin, spuse Ryan fără să ridice glasul. Ştii că pot să fac asta.

Celălalt luă poziţie de drepţi imediat.

— Da, domnule preşedinte!

Ryan răsfoi şi restul hârtiilor din mapă. În ciuda postului pe care îl deţinuse până atunci, ceea ce descoperi fu o revelaţie. Jack evitase întotdeauna să ştie prea multe despre acele lucruri blestemate. Nu se aşteptase niciodată să fie folosite. După incidentul terorist de la Denver şi toată groaza care măturase suprafaţa planetei după aceea, oamenii de stat de pe toate continentele, care aveau diverse convingeri politice, se gândiseră la armele pe care le aveau sub control.

Chiar şi în timpul războiului cu Japonia, care tocmai se încheiase, Ryan ştiuse că, undeva, o echipă de experţi întocmise un plan pentru o lovitură nucleară punitivă, însă îşi concentrase eforturile pentru a face ca aceasta să nu fie necesară şi noul preşedinte se mândrea foarte mult cu faptul că nici nu îi trecuse prin cap vreodată să pună în aplicare planul pe care încă îl mai ţinea în mâna stângă. Numele de cod era PUŞCA LUNGĂ, văzu el. De ce trebuia ca denumirile să fie aşa, virile şi incitante, ca pentru un lucru de care să fi mândru?

— Ce e asta? ÎNTRERUPĂTORUL...?

— Domnule preşedinte, răspunse generalul, aceasta este o metodă de folosire a unui atac P.E.M. Puls electromagnetic. Dacă faci să explodeze un mecanism la o altitudine foarte mare, nu mai e nimic – de fapt, nu mai e aer – care să absoarbă energia iniţială a detonării şi să o transforme în energie mecanică – nici o undă de şoc, adică. Drept urmare, toată energia este emanată sub forma sa electromagnetică originară. Valul de energie care rezultă este o crimă pentru firele de electricitate şi telefonice. Întotdeauna am avut câteva arme pregătite pentru o explozie la mare altitudine în SIOP-urile noastre pentru Uniunea Sovietică. Sistemul lor de telefonie era atât de primitiv, încât ar fi putut fi distrus foarte uşor. Este o misiune uşoară de distrugere, care n-ar afecta pe nimeni la sol.

— Înţeleg, spuse Ryan închizând mapa şi dându-i-o înapoi ofiţerului, care încuie imediat documentul devenit mai uşor acum. Înţeleg că nu se întâmplă nimic care să necesite o lovitură nucleară de orice fel, nu?

— Aşa este, domnule preşedinte.

— Atunci, de ce trebuie ca acest om să stea lângă uşa biroului meu în permanenţă?

— Nu pot fi prevăzute toate împrejurările posibile, nu-i aşa, domnule? făcu generalul.

Trebuia să-i fi fost greu să rostească acele cuvinte cu o expresie serioasă pe chip, realiză Ryan imediat după ce trecu şocul.

— Bănuiesc că nu, zise preşedintele spăşit.

Biroul de Protocol al Casei Albe era condus de o femeie, pe nume Judy Simmons, care fusese repartizată în personalul de la Casa Albă de la Departamentul de Stat cu patru luni în urmă. În biroul ei de la

subsol, agitaţia începuse imediat după miezul nopţii, când sosise de acasă, din Burke, Virginia. Sarcina ei, lipsită de satisfacţii, era aceea de a se ocupa de aranjamentele necesare pentru ceea ce avea să fie cea mai mare înmormântare oficială din istoria Americii, o treabă pentru care peste o sută de membri ai personalului fuseseră deja repartizaţi şi încă nu era ora prânzului.

Lista cu toţi morţii încă nu fusese încheiată, însă, după o examinare atentă a casetelor video, se cam ştia cine se aflase în Cameră şi existau informaţii biografice despre fiecare din ei – stare civilă, religie etc. – din care se puteau face planuri, chiar şi preliminare. Orice avea să se decidă în final, Jack avea să fie maestrul acelei ceremonii sumbre şi trebuia să fie informat în legătură cu fiecare stadiu al planificării. „O înmormântare pentru mii de oameni, îşi spuse Ryan, dintre care pe majoritatea nu îi cunoscuse, mulţi dintre acei oameni, ale căror trupuri nu fuseseră încă recuperate, fiind aşteptaţi de soţii, soţi şi copii.”

— Catedrala Naţională, văzu el întorcând pagina.

Numărul aproximativ al convingerilor religioase fusese trecut, ceea ce avea să determine clerul să ţină slujbe diferite.

— Acolo au loc ceremoniile de acest gen, domnule preşedinte, confirmă un oficial foarte afectat. Nu va fi loc pentru toţi, zise, fără să adauge că unul din membrii personalului Casei Albe sugerase ca slujba să aibă loc pe Stadionul R.F.K. pentru a încăpea toate victimele. Dar va fi loc pentru preşedintele Durling şi soţia sa şi pentru câţiva reprezentanţi ai Congresului. Am contactat unsprezece guverne străine pentru diplomaţii care s-au aflat acolo. De asemenea, voi avea o lista preliminară cu reprezentanţii guvernelor străine care vor veni la ceremonie, spuse ea apoi dându-i şi hârtia respectivă.

Ryan se uită repede pe ea. Acest lucru însemna că, după funeralii, avea să se întâlnească „neoficial” cu numeroşi şefi de stat pentru a avea discuţii la fel de „neoficiale”. Urma să aibă nevoie de câte o pagină pentru fiecare întâlnire şi, pe lângă orice l-ar fi întrebat sau ar fi dorit toţi, fiecare avea să-l examineze. Jack ştia cum erau acele situaţii. În toată lumea, preşedinţi, premieri şi câţiva dictatori care mai existau, citeau în acel moment propriile documentări – cine este acest John Patrick Ryan şi la ce putem să ne aşteptăm de la el? Se întrebă dacă ei aveau un răspuns mai bun decât el. Probabil că nu. Ofiţerii lor de informaţii nu puteau fi mult mai diferiţi decât ai săi, la urma urmei. Astfel, mulţi dintre ei aveau să vină cu avioane guvernamentale, pe de o parte pentru a-şi arăta respectul faţă de preşedintele Durling şi guvernul american şi, pe de alta, pentru a-l examina pe noul preşedinte american, pentru cursul politicii interne de acasă şi pentru că era de aşteptat să facă acest lucru. Şi astfel, acel eveniment, atât de îngrozitor cum era pentru mii de oameni, era, pur şi simplu, încă un

exerciţiu mecanic în lumea politicii. Lui Jack îi venea să strige de furie, dar ce altceva ar fi putut să facă? Morţii erau morţi şi nici durerea lui nu îi putea aduce înapoi, iar ţara sa şi celelalte îşi vedeau de treabă mai departe.

— Spune-i lui Scott Adler să se ocupe de asta, te rog!

Cineva trebuia să decidă cât timp să petreacă în compania fiecărui vizitator oficial şi Ryan nu era calificat pentru asta.

— Da, domnule preşedinte!

— Ce fel de discursuri va trebui să ţin? întrebă Jack.

— Oamenii noştri lucrează la asta pentru dumneavoastră. Ar trebui ca, până mâine după-amiază, să primiţi ciornele, spuse doamna Simmons.

Preşedintele Ryan încuviinţă şi puse hârtiile la un loc cu celelalte. După ce ieşi şefa de protocol, intră o secretară, al cărei nume nu îl ştia, cu un teanc de telegrame, pe care nu apucase să le citească cât timp se aflase în sediul de la intersecţia lui Eight Street cu I, plus o foaie pe care erau trecute activităţile sale din ziua aceea, alcătuită fără consultarea sau sprijinul său. Tocmai se pregătea să-şi exprime nemulţumirea în legătură cu acest lucru, când ea spuse:

— Am primit peste zece mii de telegrame şi e-mail-uri de la... ei bine, de la cetăţeni.

— Spunând ce?

— În principal, că se roagă pentru dumneavoastră.

— Ah...

Într-un fel, asta era o surpriză, ba chiar una plăcută. Dar, oare, Dumnezeu avea să-i asculte?

Jack reîncepu apoi să citească mesajele oficiale şi prima zi continuă astfel.

Ţara se oprise în loc, practic, în timp ce noul său preşedinte se chinuia să se înveţe cu noua slujbă. Băncile şi pieţele financiare erau închise, ca şi şcolile şi numeroase firme. Toate posturile de televiziune îşi mutaseră punctele de transmisie în diverse sedii din Washington într-un proces haotic care le făcu să coopereze unele cu altele. O mulţime de camere video postate în jurul lui Hill transmiteau continuu imagini în legătură cu operaţiunile de recuperare, în timp ce reporterii trebuiau să comenteze ceva. Pe la unsprezece dimineaţa, o macara scoase la iveală coada avionului, care a fost aşezată pe o platformă mare pentru a fi transportată la un hangar de la baza aeriană Andrews. Acela era locul unde se făcea „investigarea epavei”, numit astfel în lipsa unui termen mai bun, iar camerele prezentară imaginea vehiculului ce se îndepărta pe străzi. Două dintre motoare urmară la scurt timp după aceea.

Diverşi „experţi” ajutau la umplerea momentelor de tăcere, făcând speculaţii cu privire la ce se întâmplase şi cum. Acest lucru era dificil

pentru toţi cei implicaţi, deoarece nu se dăduseră publicităţii prea multe – cei care încercau să afle ce se petrecuse erau prea ocupaţi, stând de vorbă cu reporterii, oficial sau neoficial şi, deşi ziariştii nu puteau să spună, cea mai bună sursă de informaţii zăcea distrusă în faţa a treizeci şi patru de camere video, lucru care nu le oferea experţilor prea multe de spus. Martorilor li se luau interviuri legate de chestiunile pe care şi le aminteau – spre surprinderea tuturor, nu exista nici o înregistrare video a avionului în timp ce se prăbuşea. Numărul era cunoscut, din moment ce era vopsit pe coada avionului şi reporterii verificară acest lucru la fel de uşor ca autorităţile federale. Faptul că avionul aparţinea companiei Japan Airlines a fost confirmat imediat, ca şi ziua în care ieşise din fabrica Boeing de lângă Seattle. Oficialilor companiei li se luară interviuri şi, în timp, se stabili că aparatul tip 747-400(PIP) cântărea cu puţin peste două sute de tone gol, o cifră dublată de masa combustibilului, a pasagerilor şi a bagajelor pe care le putea transporta în zbor. Un pilot al companiei United Airlines, care cunoştea aparatul, le explica reporterilor de la două posturi de televiziune cum se putea apropia un pilot de Washington şi cum putea să execute apoi picajul morţii, iar, în acest timp, un coleg al său de la Delta făcea acelaşi lucru în faţa altor reporteri. Amândoi se înşelau în privinţa unor amănunte, dar nici unul dintre acestea nu era important.

— Dar Serviciul Secret e dotat cu rachete antiaeriene, nu-i aşa? întrebă un reporter.

— Dacă un camion cu optsprezece roţi se îndreaptă spre tine cu nouăzeci de kilometri pe oră şi tragi într-una dintre roţi, asta nu va opri camionul, nu? spuse pilotul, observând expresia inteligentă de pe chipul unui jurnalist foarte bine plătit, care înţelegea puţin mai mult decât ceea ce apărea pe prompter. Un avion de trei sute de tone *nu se opreşte*, pur şi simplu, înţelegeţi?

— Aşadar, nu exista nici o modalitate de a-l opri? întrebă reporterul strâmbându-se.

— Absolut nici una, spuse pilotul văzând că reporterul nu pricepea, însă el nu putea să lămurească lucrurile mai mult.

Regizorul, în cabina de control din apropiere de Nebraska Avenue, schimbă camerele pentru a-i urmări pe doi membri ai Gărzii Naţionale care coborau treptele cu alt cadavru. Un regizor secund supraveghea acel set de camere, încercând să ţină evidenţa trupurilor scoase dintre ruine. Acum se ştia că trupurile preşedintelui şi doamnei Durling fuseseră recuperate şi se aflau la Centrul Medical al Armatei „Walter Reed” pentru autopsie, aceasta fiind obligatorie în cazul unei morţi nenaturale. La sediul postului, în New York, fiecare părticică de bandă despre Durling era prelucrată şi pregătită pentru a fi prezentată pe tot parcursul zilei. Colegii erau căutaţi şi intervievaţi. Psihologii erau

rugaţi să explice cum aveau să suporte copiii soţilor Durling acea traumă, după care se vorbi despre impactul acelui incident asupra ţării, în general şi despre felul în care avea să reacţioneze populaţia. Singurul lucru care nu a fost examinat la televizor era aspectul spiritual; faptul că multe dintre victime crezuseră în Dumnezeu şi se duseseră la biserică din când în când nu merita minute de emisie, deşi prezenţa multor oameni în biserici a fost considerată de către un post suficient de interesantă pentru a i se acorda trei minute, după care, datorită faptului că fiecare îi urmărea pe ceilalţi pentru idei noi, acel lucru a fost preluat de toţi în cursul următoarelor câteva ore.

Jack ştia că totul se rezuma la asta, de fapt. Cifrele nu făceau decât să adauge alţi indivizi; toate cazurile inspirau la fel de multă groază. Amânase momentul cât putuse de mult şi în cele din urmă, laşitatea îl părăsise.

Copiii Durling oscilau între stupefacţie şi groaza în faţa unei lumi distruse chiar în faţa propriilor ochi în timp ce îşi priveau tatăl la televizor. Nu aveau să-şi mai vadă niciodată părinţii. Trupurile erau mult prea sfârtecate pentru ca sicriele să fie ţinute deschise. Nici un ultim adio, nici un cuvânt, doar dispariţia traumatizantă a bazei pe care îşi clădiseră vieţile fragede. Şi cum puteau copiii să priceapă că mama şi tata nu erau, pur şi simplu, mama şi tata, ci reprezentau – fuseseră – cu totul altceva pentru alţii, motiv pentru care moartea lor fusese necesară pentru cineva căruia nu-i păsase de copii?

Membrii familiei sosiseră la Washington, cei mai mulţi fiind aduşi din California de către Forţele Aeriene. Totuşi, deşi erau la fel de şocaţi în faţa copiilor, trebui să-şi adune toate forţele pentru a uşura oarecum situaţia acestora. Şi acest lucru le oferea o ocupaţie. Agenţii Serviciului Secret în sarcina cărora căzdeau JUNIPER şi JUNIOR erau, probabil, cei mai traumatizaţi. Pregătiţi pentru a fi extrem de protectori faţă de orice „şef”, agenţii care aveau grijă de copiii familiei Durling – dintre care mai mult de jumătate erau femei – purtau în plus povara solicitudinii pe care orice adult o avea faţă de orice copil şi nici unul n-ar fi ezitat nici o fracţiune de secundă să îşi dea viaţa pentru a-i apăra pe micuţi, ştiind că ceilalţi agenţi ar fi scos imediat armele şi ar fi tras fără să stea pe gânduri. Bărbaţii şi femeile din acea subgrupă se jucaseră cu copiii, le cumpăraseră cadouri de Crăciun şi de ziua lor, îi ajutaseră să îşi facă temele. Acum îşi luau adio de la copii, de la părinţi şi de la colegi. Ryan le văzu expresiile de pe chipuri şi îşi puse în gând să o întrebe pe Andrea dacă avea să li se dea şi lor un psiholog.

— Nu, nu i-a durut, spuse Jack aşezându-se, aşa încât copiii să îl poată privi în ochi. Nu i-a durut deloc.

— Bine, spuse Mark Durling.

Copiii erau îmbrăcaţi impecabil. Unul dintre membrii familiei

considerase că era important să arate bine când îl cunoşteau pe succesorul tatălui lor. Jack auzi pe cineva cum încearcă să-şi ţină respiraţia şi, cu coada ochiului, zări chipul unui agent – bărbat – care era pe punctul de a se pierde cu firea. Price îl apucă de braţ şi îl conduse spre uşă, înainte să observe copiii.

— O să stăm aici?

— Da, îl asigură Jack.

Era o minciună, dar nu de genul care să facă rău cuiva.

— Şi, dacă o să aveţi nevoie de ceva, de orice, puteţi să veniţi la mine, da?

Băiatul încuviinţă, făcând tot posibilul să pară curajos; venise momentul să îi lase în seama familiei. Ryan îi strânse mâna tratându-l ca pe bărbatul care n-ar fi trebuit să devină decât peste mulţi ani şi pentru care responsabilităţile unui matur năvăliseră mult prea curând. Băiatul simţea nevoia să plângă şi Ryan se gândi că trebuia să o facă în intimitate, deocamdată.

Jack ieşi în holul imens al etajului cu dormitoare. Agentul care plecase, un bărbat de culoare şi cu înfăţişare de om dur, suspina la vreo trei metri mai încolo. Ryan se duse la el:

— Te simţi bine?

— La dracu' – mă scuzaţi – vreau să spun – la naiba! zise agentul clătinând din cap, ruşinat de acea manifestare a emoţiei.

Price ştia că tatăl lui murise într-un accident în timpul unui antrenament militar la Fort Rueker, când el avea doisprezece ani, iar agentul special Tony Wills, care jucase la Grambling înainte să intre în Serviciul Secret, era neobişnuit de atent cu copiii. În asemenea momente, forţa se transformă adesea în slăbiciune.

— Nu te scuza pentru că eşti om. Şi eu mi-am pierdut părinţii. Pe amândoi deodată, continuă Ryan cu o voce visătoare şi tremurătoare din cauza oboselii. Pe Aeroportul Midway, un 737 a aterizat forţat în zăpadă. Dar eu eram bărbat în toată firea când s-a-ntâmplat asta.

— Ştiu, domnule, spuse agentul ştergându-şi ochii şi se îndreptă cutremurându-se. O să-mi revin…

Ryan îl bătu pe umăr şi se îndreptă spre lift, spunându-i lui Andrea Price:

— Scoate-mă naibii de-aici!

Maşina se îndreptă spre nord, luând-o la stânga pe Massachusetts Avenue, care ducea spre Observatorul Naval şi şopronul imens şi de prost gust pe care ţara îl punea la dispoziţia vicepreşedintelui. Şi acesta era păzit de puşcaşi marini, care lăsară convoiul să treacă. Jack intră în casă. Cathy aştepta la intrare. N-a fost nevoie decât de o singură privire:

— A fost greu?

Ryan nu putu decât să încuviinţeze. O îmbrăţişă strâns, ştiind că, în

curând, aveau să-l podidească lacrimile. Zări agenţii din holul de la intrare şi îşi dădu seama că trebuia să înceapă să se înveţe cu ei, stând aşa, ca nişte statui, prezenţi şi în cele mai intime momente.

„Urăsc slujba asta.”

Însă generalul de brigadă Marion Diggs o iubea pe a sa. Nu toată lumea se odihnea. În timp ce Cazarma Puşcaşilor Marini din Washington cunoştea o activitate febrilă, urmând să primească forţe şi de la Quantico, Virginia, la fel şi alte organizaţii rămaseră ocupate sau deveniră şi mai aglomerate de treburi, deoarece erau oameni care nu aveau voie să doarmă – cel puţin, nu toţi în acelaşi timp. Una dintre acele organizaţii era la Fort Irwin, în California. Situată în nordul Deşertului Mojave, baza era foarte mare, întinzându-se pe o suprafaţă mai mare decât cea a statului Rhode Island. Peisajul era atât de deprimat, încât ecologiştii trebuiau să se chinuie să găsească o urmă de viaţă printre firavele tufe de creozot, iar în faţa unui pahar, chiar şi cei mai devotaţi profesiei dintre ei mărturiseau că suprafaţa lunii li se părea mult mai interesantă. „Nu că nu i-ar fi făcut viaţa insuportabilă”, îşi spuse Diggs pipăindu-şi binoclul. Exista o specie de broască ţestoasă de deşert care se deosebea de cea obişnuită într-un fel sau altul (generalul habar nu avea cum) şi pe care soldaţii trebuia să o protejeze. Pentru asta, soldaţii săi adunaseră toate broaştele ţestoase pe care le găsiseră şi le puseseră într-o îngrăditură atât de mare, încât reptilele probabil că nici nu vedeau gardul. Era cunoscută ca fiind cea mai mare rezervaţie de broaşte ţestoase din lume. După ce se avu grijă de acest lucru, orice alte animale sălbatice existau la Fort Irwin păreau să se poată descurca singure. Câte un coiot apărea şi dispărea din când în când – şi asta era tot. În plus, coioţii nu erau o specie în pericol.

Vizitatori erau însă. Fort Irwin era locul unde se afla Centrul Naţional de Antrenament al Armatei. Rezidenţii permanenţi erau OpFor, „forţa de reacţie”. La origine, fiind alcătuită din două batalioane, unul de blindate şi unul de infanterie mecanizată, OpFor se autointitulase la un moment dat „Regimentul 32 de Puşti Motorizate”, o denumire *sovietică*, deoarece, la înfiinţarea sa, în anii ’80, C.N.A.A.-ul fusese însărcinat să înveţe Armata Statelor Unite să lupte, să supravieţuiască şi să domine într-o luptă împotriva Armatei Roşii în câmpiile Europei. Soldaţii din 32 erau îmbrăcaţi în uniforme după modelul rusesc, conduceau vehicule de tipul celor sovietice (cele cu adevărat ruseşti se dovediseră a fi prea greu de întreţinut, iar cele americane fuseseră modificate după modelul sovietic), foloseau tactici ruseşti şi se mândreau când izgoneau unităţile care veneau să se joace pe terenul lor. Nu era tocmai corect. OpFor trăia şi se antrena acolo, găzduind unităţi regulate de maximum paisprezece ori pe an, în

timp ce echipa vizitatoare avea noroc dacă venea acolo o dată la patru ani. Însă nimeni nu spusese vreodată că războiul era corect.

Vremurile se schimbaseră o dată cu desfiinţarea Uniunii Sovietice, dar nu şi misiunea C.N.A.A.-ului. De curând, OpFor fusese mărit şi avea trei batalioane, numite acum „escadroane”, deoarece unitatea preluase identitatea Regimentului 11 de Cavalerie Blindată „Black-horse Cav” – şi simula brigăzi sau formaţii inamice mai mari. Singura concesie reală pe care o făceau noii situaţii politice era faptul că nu îşi mai spuneau ruşi. Acum erau „krasnoveni”, un cuvânt derivat, probabil, de la, *„krasnîi”,* care însemna „roşu” în ruseşte.

Generalul de corp de armată Ghenadi Iosefovici Bondarenko cunoştea cea mai mare parte a acestor lucruri; în legătură cu rezervaţia de broaşte ţestoase nu fusese informat; cu toate acestea, află când făcu turul bazei şi a fost extrem de interesat.

— Ai început la Unitatea de Transmisiuni? îl întrebă Diggs.

Comandantul bazei era scump la vorbă şi eficient în mişcări, îmbrăcat în uniforma de camuflaj a deşertului numită „fulgi de ciocolată”. Şi el fusese complet informat, deşi, la fel ca vizitatorul său, trebuia să dea impresia că nu fusese.

— Corect, spuse Bondarenko încuviinţând. Dar am tot dat de necazuri. Întâi, în Afganistan, apoi când mujahedinii au intrat în Uniunea Sovietică. Au atacat un centru tadjik de cercetări în domeniul apărării în timp ce eu mă aflam acolo. Erau luptători curajoşi, dar prost conduşi. Am izbutit să-i ţinem la distanţă, spuse rusul pe un ton studiat.

Diggs văzu decoraţiile pe care le primise ulterior; el comandase un escadron de cavalerie conducând Divizia 24 de Infanterie Mecanizată a lui Barry McCaffrey în „Furtună în deşert”, după care trecuse la comanda Regimentului 10 de Blindate „Buffalo”, care încă îşi mai avea baza în Deşertul Negev, ca parte a angajamentului Americii faţă de securitatea israeliană. Amândoi aveau patruzeci şi nouă de ani. Amândoi îşi dăduseră seama de oportunitatea ivită. Amândoi erau în ascensiune.

— Aveţi o regiune ca asta acasă? întrebă Diggs.

— Avem terenuri de toate felurile posibile. Face ca antrenamentul să fie o provocare, mai ales astăzi. Uite! spuse el. A început…

Primul grup de tancuri îşi făcu apariţia printr-o trecătoare largă, în formă de U, numită Valea Morţii. Soarele apunea în spatele munţilor maronii şi întunericul se lăsa repede acolo. Prin preajmă circulau şi H.M.M.W.V.-urile observatorilor-supraveghetori, zeii C.A.N.-ului, care urmăreau totul şi notau tot ce vedeau la fel de rece ca Moartea însăşi. C.A.N. era cea mai interesantă şcoală din lume. Cei doi generali ar fi putut urmări lupta de la cartelul general al bazei, într-un loc numit Sala Războiului Stelelor. Fiecare vehicul avea microfon, transmiţând

punctul în care se afla, direcţia de mişcare şi, când venea timpul, unde trăgea şi dacă lovise ţinta sau nu. După acele informaţii, computerele din „Sala Războiului Stelelor” transmiteau semnale, spunându-le oamenilor când muriseră, deşi, rareori, de ce. Acest lucru îl aflau ei mai târziu de la observatori. Cu toate acestea, generalii nu voiau să privească ecranele computerelor, ofiţerii lui Bondarenko făceau acest lucru, dar locul generalului era acolo. Fiecare câmp de luptă avea un miros caracteristic, iar generalii trebuia să aibă nas pentru el.

— Echipamentul vostru parcă e dintr-un roman SF.

Diggs ridică din umeri:

— Nu s-a schimbat prea mult faţă de acum cincisprezece ani. Totuşi, acum avem mai multe camere de televiziune în vârfurile dealurilor.

America avea să le vândă o mare parte din acea tehnologie ruşilor. Acest lucru îi era cam greu lui Diggs să-l accepte. Fusese prea tânăr pentru Vietnam. A lui fusese prima generaţie de ofiţeri generali care scăpase de acea încurcătură. Însă, Diggs crescuse cu o singură realitate în viaţa lui: lupta împotriva ruşilor în Germania. Fiind un ofiţer de cavalerie întreaga sa carieră, se pregătise pentru a face parte dintr-unul din regimentele – de fapt, brigăzile mărite – care trebuiau să stabilească primul contact. Diggs îşi amintea că, de câteva ori, i se păruse foarte probabil că avea să-şi găsească sfârşitul în Defileul Fulda, având în faţă un individ ca acela care se afla acum lângă el şi cu care dăduse gata şase sticle de bere cu o seară în urmă, în timp ce îi povestise cum se reproduceau broaştele ţestoase.

— Înăuntru, spuse Bondarenko zâmbind cu viclenie.

Într-un fel, americanii îi credeau pe ruşi lipsiţi de umor. *Trebuia* să rectifice acea impresie greşită înainte să plece.

Diggs numără până la zece înainte să răspundă serios:

— Afară.

Alte zece secunde:

— Înăuntru.

Amândoi izbucniră în râs apoi. Când i se spusese prima oară gluma preferată a bazei, Bondarenko avusese nevoie de jumătate de minut ca s-o înţeleagă. Dar hohotele de râs care urmaseră îi provocaseră dureri abdominale. Redeveni serios şi zise:

— Aşa ar trebui să fie războiul.

— O să fie destul de tensionat. Aşteaptă şi o să vezi.

— Folosiţi tactica *noastră.*

Acest lucru se vedea foarte limpede după felul în care se desfăşura în vale grupul de recunoaştere.

Diggs se întoarse:

— De ce nu? În Irak, mi-a prins bine.

Scenariul pentru seara aceea – prima luptă din programul de antrenament – era unul dur: Forţa Roşie în atac, avansare, contact şi eliminarea grupului de recunoaştere al Forţei Albastre. În acest caz, Forţa Albastră era o brigadă a Diviziei 5 de Mecanizate, care se apăra în grabă. Ideea generală era că aceea era o situaţie tactică foarte fluidă. R.B. 11 simula un atac asupra unei forţe recent apărute, care avea un sfert din dimensiunile sale teoretice. Era cea mai bună modalitate de a le ura bun venit oamenilor în deşert. O gură de ţărână.

— Să mergem, zise Diggs sărind înapoi în H.M.M.W.V.-ul său şi şoferul porni spre un loc numit Triunghiul de Fier.

Un scurt mesaj prin radio de la un ofiţer îl făcu pe generalul american să mormăie:

— Fir-ar să fie!

— Vreo problemă?

Generalul Diggs îi arătă o hartă:

— Dealul ăla e cel mai important din zonă, dar ei nu l-au văzut. Ei bine, o să plătească pentru această mică eroare. Aşa se întâmplă mereu…

Deja, OpFor îşi trimisese oameni în goană spre piscul neocupat.

— E prudent din partea Albaştrilor să ţintească atât de departe şi atât de repede?

— Generale, după cum o să vezi, e foarte sigur că n-ar fi prudent să n-o facă.

— De ce n-a vorbit mai mult, de ce n-a apărut în public mai mult?

Şeful serviciului de spionaj ar fi putut spune multe lucruri. Preşedintele Ryan era ocupat, fără îndoială. Avea atâtea lucruri de făcut! Guvernul ţării sale era făcut praf şi, înainte să poată vorbi, trebuia să-l pună la punct. Avea de aranjat nişte funeralii de stat. Trebuia să discute cu numeroase guverne străine, să le ofere asigurările obişnuite. Trebuia să asigure securitatea multor obiective, nu în ultimul rând siguranţa sa personală. Guvernul american şi principalii consilieri ai preşedintelui dispăruseră… Dar nu asta voia să audă.

— L-am verificat pe acest Ryan, a fost răspunsul dat.

În principal, din articolele din ziare – o mulţime – trimise prin fax de la misiunea O.N.U. a guvernului său.

— A ţinut puţine discursuri în public până acum şi numai pentru a face cunoscute gândurile şefilor săi. Era ofiţer de informaţii – de fapt, un om de „interior”, un analist. Evident, unul bun, dar din interior.

— Şi de ce l-a educat Durling aşa?

— Asta a fost în ziarele americane de ieri. Guvernul lor necesită prezenţa unui vicepreşedinte. De asemenea, Durling a mai vrut un om

care să-i consolideze echipa de Externe şi acest Ryan avea ceva experienţă. Nu uitaţi că, în timpul conflictului lor cu Japonia, s-a descurcat bine.

— Era adjunct, nu şef.

— Corect. N-a aspirat niciodată la funcţia de conducere. Am aflat că a acceptat-o pe cea de adjunct cu mai puţin de un an în urmă.

— Nu mă mir, spuse Daryaei privindu-şi însemnările: *asistent* al viceamiralului James Greer, D.D.I./C.I.A.; pentru scurt timp, *director adjunct* D.D.I. (Device Driver Interface); apoi, *director adjunct* al C.I.A.; apoi, *consilier* pentru probleme de Securitate Naţională al preşedintelui Durling; în cele din urmă, acceptase postul *temporar* de vicepreşedinte.

Impresia lui în legătură cu acel Ryan fusese corectă de la bun început: era un om care îi ajuta pe alţii. Probabil unul priceput, aşa cum el însuşi avea asistenţi pricepuţi, însă nici unul dintre aceştia n-ar fi putut să-şi asume sarcinile lui. Nu avea de-a face cu cineva egal cu el. Bun.

— Ce altceva?

— Ca specialist în informaţii, trebuie să fie pus la curent cu afacerile externe. De fapt, cunoştinţele lui în acest domeniu ar putea fi cele mai bune pe care le-a avut America în ultimii ani, însă, cu preţul unei ignoranţe aproape complete în privinţa problemelor interne, continuă ofiţerul.

Acea ultimă informaţie fusese culeasă din *New York Times.*

— Ah…

Şi, cu acele ultime cuvinte, începu întocmai planului. Acum, nu era decât un simplu exerciţiu al minţii, însă în curând acest lucru avea să se schimbe.

— Aşadar, cum stau lucrurile în armata voastră? întrebă Diggs.

Cei doi generali stăteau singuri în vârful principalei forme de relief, urmărind lupta prin nişte ochelari speciali în lumina din ce în ce mai slabă. Aşa cum se prevăzuse, Divizia 32 – Bondarenko trebuia să se gândească la ei în acest mod – distrusese grupul de recunoaştere al Forţei Albastre, se deplasase spre stânga şi, acum, se ocupa de brigada „inamică”. Dar fiindcă nu erau victime reale, era minunat să vezi cum luminile galbene ale „morţilor” se aprindeau una câte una. Apoi, trebui să răspundă.

— Îngrozitor. Trebuie să o luăm iar de la zero.

Diggs se întoarse:

— Ei bine, asta am făcut şi eu.

„Cel puţin, voi nu trebuie să vă luptaţi şi cu drogurile”, îşi spuse americanul. Îşi amintea cum, în perioada când era proaspăt sublocotenent, îi era teamă să intre în cazarmă neînarmat. Dacă ruşii

ar fi acţionat la începutul anilor ’70…

— Chiar vreţi să folosiţi modelul nostru?

— Poate.

Singurul lucru pe care americanii îl prindeau greşit – şi corect – era faptul că Forţa Roşie le permitea comandanţilor de subunităţi să ia iniţiative tactice, ceva ce armata sovietică nu ar făcut niciodată. Însă, în combinaţie cu doctrina Academiei Vorosilov, rezultatele puteau fi văzute foarte limpede. Acest lucru trebuia ţinut minte şi Bondarenko încălcase nişte reguli în propriile confruntări tactice, un motiv pentru care era un general în viaţă şi nu colonel mort. De asemenea, era proaspăt numitul şef al operaţiunilor pentru Armata Rusă.

— Problema o reprezintă banii, bineînţeles…

— Am mai auzit refrenul ăsta, generale, spuse Diggs râzând uşor şi trist.

Bondarenko avea un plan pentru asta. Voia să reducă efectivul militar cu cincizeci la sută şi banii economisiţi să meargă direct la pregătirea jumătăţii rămase. Parcă vedea în faţa ochilor rezultatele unui asemenea plan. În mod tradiţional, Armata Sovietică depinsese de mase, dar americanii dovediseră şi acolo şi în Irak, că antrenamentele erau extrem de importante pe câmpul de luptă. Oricât de bun ar fi fost echipamentul lor – a doua zi avea să primească raportul în legătură cu acesta – îl invidia pe Diggs pentru oamenii săi mai mult decât pentru orice altceva. Dovada sosi chiar în clipa când gândea acest lucru.

— Domnule general? spuse nou-venitul şi salută. *Blackhorse!* I-am făcut praf.

— Dânsul este colonelul Al Hamm. E comandantul Diviziei a 11-a. E a doua oară când vine aici. Era ofiţer OpFor. Să nu joci cărţi cu el, îl preveni Diggs.

— Domnul general e prea amabil. Bun venit în deşert, domnule general Bondarenko! spuse Hamm întinzând o mână foarte mare.

— Atacul dumneavoastră a fost bine executat, domnule colonel, zise rusul examinându-l.

— Mulţumesc, domnule. Am nişte copii grozavi. Forţa Albastră a fost mult prea şovăitoare. I-am prins la mijloc, explică Hamm.

„Semăna cu un rus, îşi spuse Bondarenko: înalt, solid şi cu un ten alb şi rumen în jurul ochilor albaştri, strălucitori”. Pentru ocazia aceea, Hamm era îmbrăcat în vechea sa uniformă în stil „rusesc”, cu o stea roşie pe bereta sa de tanchist şi cu tocul pistolului peste bluza lungă. Nu prea îl făcea pe rus să se simtă în largul său, dar acesta aprecia respectul pe care i-l arătau americanii.

— Ai avut dreptate, Diggs. Albaştrii ar fi trebuit să facă totul pentru a ajunge aici primii. Dar i-ai pus să pornească prea din spate pentru ca această opţiune să li se pară atrăgătoare.

— Asta e problema cu câmpul de luptă, răspunse Hamm în locul superiorului său. Aproape întotdeauna, el te alege pe tine şi nu invers. Asta e lecţia numărul unu pentru băieţii dintr-a 5-a Mecanizate. Dacă laşi pe altcineva să determine condiţiile de desfăşurare a luptei, ei bine, nu prea e amuzant…

5
ARANJAMENTE

Se dovedi că atât Sato, cât şi copilotul său, donaseră sânge pentru ajutorarea victimelor în războiul eşuat cu America şi răniţii, din fericire puţini, nu avuseseră nevoie de acel sânge. Localizate prin computer de către Crucea Roşie japoneză, probele fuseseră obţinute de către poliţie şi trimise la Washington, via Vancouver, prin curier, deoarece, lesne de înţeles, avioanele comerciale japoneze nu aveau voie să pătrundă în spaţiul aerian al Statelor Unite, nici măcar în Alaska, iar, din Canada, cu un VC-20 până la Washington. Curierul era un ofiţer de poliţie, cu servieta din aluminiu prinsă de încheietura mâinii stângi. Trei agenţi F.B.I. îl aşteptară la Andrews, după care îl conduseră la clădirea Hoover de la intersecţia Tenth Street cu Pennsylvania. Cei de la laborator luară probele şi se apucaseră să le compare cu sângele şi alte probe de ţesuturi de la cadavre. Deja aveau grupele sanguine corespunzătoare şi rezultatele testelor păreau a fi o concluzie anticipată, dar aveau să fie tratate ca şi cum ar fi fost singurul indiciu firav într-o anchetă extrem de dificilă. Dan Murray, directorul în exerciţiu, nu era tocmai un sclav al „manualului” în ceea ce privea investigarea unei crime, însă, în acest caz, manualul era echivalent cu Sfânta Scriptură. Îl susţinea Tony Caruso, care se întorsese din concediu şi lucra nonstop, conducând investigaţia din partea F.B.I.-ului, Pat O’Day, în calitatea sa de inspector special şi sute de oameni, dacă nu cumva, deja, erau mii. Murray se întâlni cu reprezentantul japonez în sala de conferinţe a directorului. Şi lui îi era greu să se mute imediat în biroul lui Bill Shaw.

— Efectuam şi noi teste, îi spuse inspectorul-şef Jisaburo Tanaka, verificându-şi ceasurile – se hotărâse să poarte două, unul pentru ora de la Tokio şi unul pentru cea de la Washington. Rezultatele vor fi trimise încoace prin fax imediat ce vor fi primite, zise el şi apoi deschise servieta din nou. Acesta este programul căpitanului Sato pentru ultima săptămână, însemnări în timpul discuţiilor cu membrii familiei şi colegi, biografia sa.

— Aţi lucrat repede. Mulţumim, spuse Murray luând foile şi neştiind ce să mai facă după aceea.

Era clar că vizitatorul său voia să spună ceva. Murray şi Tanaka nu se mai văzuseră niciodată, dar lucrurile care se ştiau despre oaspetele său erau destul de impresionante. Anchetator priceput şi cu experienţă, Tanaka se specializase în corupţia politică, domeniu care îl ţinuse foarte ocupat. Chiar arăta a astfel de poliţist. Profesia îl

transformase într-un fel de preot cum erau cei folosiţi de spanioli pentru a conduce arderile pe rug. Acest lucru îl făcea să fie perfect pentru cazul respectiv.

— Vă oferim cooperarea noastră totală. De fapt, dacă doriţi să trimiteţi un ofiţer de la agenţia dumneavoastră să supravegheze modul în care decurge investigaţia în partea noastră, sunt autorizat să vă spun că suntem perfect de acord, zise el, după care făcu o pauză de câteva secunde, privind în jos. E o ruşine pentru ţara mea. Felul în care acei oameni ne-au folosit pe toţi…

Pentru un reprezentant al unei ţări renumite pentru faptul că locuitorii ei nu îşi arătau emoţiile, Tanaka era o surpriză. Îşi ţinea pumni încleştaţi, iar ochii negri îi ardeau de furie. Din sala de conferinţe, amândoi puteau vedea Pennsylvania Avenue până la Capitol Hill, care era distrus şi încă luminat în întunericul de dinaintea zorilor de sute de becuri de lucru.

— Copilotul a fost ucis, spuse Murray.

Poate că asta avea să ajute puţin.

— Oh…

Dan încuviinţă:

— Înjunghiat şi se pare că acest lucru s-a petrecut înainte de decolare. Se pare că Sato a acţionat singur – cel puţin în ceea ce priveşte pilotarea avionului.

Laboratorul stabilise deja că arma folosită era un cuţit de friptură cu lama subţire şi zimţată, de genul celor folosite în avioane. Chiar dacă lucra de multă vreme ca anchetator, Murray tot rămânea uimit de ceea ce se putea descoperi la laborator.

— Înţeleg. E limpede, spuse Tanaka. Soţia copilotului e însărcinată, cu gemeni, de fapt. Acum e la spital, ţinută sub observaţie. Din ceea ce am aflat până acum, el părea să fie un soţ devotat şi un om care nu manifestase interes pentru politică în mod deosebit.

— Oamenilor mei li s-a părut puţin probabil să se fi sinucis astfel.

— Sato a avut vreo legătură cu…

Japonezul clătină din cap:

— N-am descoperit nici una. L-a transportat pe unul dintre conspiratori la Saipan şi au vorbit foarte puţin. În plus, Sato era pilot pe curse internaţionale. Colegii lui îi erau prieteni. Trăia liniştit într-o casă modestă de lângă Aeroportul Internaţional Narita. Dar fratele său era ofiţer în Forţa de Autoapărare Maritimă şi fiul său era pilot de vânătoare. Amândoi au murit în timpul ostilităţilor.

Muray ştia deja aceste lucruri. „Motiv şi prilej”. Notă pe o hârtie să fie trimis cineva la Tokio, ca urmare a invitaţiei de a participa la investigaţiile japonezilor, dar trebuia să primească aprobarea de la Justiţie şi Externe, pentru că oferta părea destul de sinceră. Bun.

— Ce-mi place traficul! spuse Chavez.

Mergeau pe I-95, trecând pe lângă Springfield Mall. În mod normal, la ora aceea – era încă întuneric – autostrada era plină de birocraţi şi lobbyişti. Nu şi în ziua aceea, deşi John şi Ding fuseseră chemaţi, confirmând statutul lor „esenţial" tuturor celor care se îndoiau. Clark nu răspunse, aşa că ofiţerul mai tânăr continuă:

— Ce crezi că face doctoriţa Ryan?

John mormăi şi ridică din umeri:

— Probabil că munceşte pe rupte. Mai bine el decât mine.

— Am înţeles, domnule C. Toţi prietenii mei de la George Mason o să se distreze pe cinste.

— Crezi?

— John, are un guvern de refăcut. O să fie un eveniment istoric trăit pe viu. Nimeni n-a mai făcut asta vreodată, *mano.* Ştii ce o să aflăm?

O încuviinţare din cap:

— Da, dacă locul ăsta funcţionează cu adevărat sau nu.

„Mai bine el decât mine", îşi spuse John din nou. Fuseseră chemaţi pentru o misiune de supraveghere a operaţiunilor din Japonia. Era destul de delicat. Clark lucra în domeniu de mai mult timp, dar nu de suficient de mult ca să-i placă să le povestească altora despre lucrurile pe care le făcuse. El şi Ding uciseseră – nu pentru prima oară – şi, acum, trebuia să descrie acest lucru detaliat în faţa altora, dintre care majoritatea nu ţinuseră în viaţa lor o armă în mână, cu atât mai puţin trăseseră la furie. Chiar dacă depuneau jurământul de păstrare a secretului, unii dintre ei tot ar fi putut să vorbească într-o bună zi, cea mai neînsemnată consecinţă a acestui fapt fiind dezvăluirile stânjenitoare în presă. Mai era şi mărturia în faţa unei comisii a Congresului – ei bine, asta nu avea să fie prea curând, se corectă John – cu întrebări puse sub jurământ şi cu obligaţia de a răspunde întrebărilor unor oameni care nu înţelegeau mai bine decât indivizii de la C.I.A. care stăteau la birouri şi îşi câştigau existenţa judecându-i pe cei care lucrau pe teren. Cel mai rău caz era procesul, pentru că, deşi lucrurile pe care le făcuse nu erau tocmai ilegale, nici legale nu erau. Într-un fel, Constituţia şi Codul Statelor Unite, adnotat, nu se împăcaseră niciodată cu activităţile pe care le desfăşura guvernul, dar pe care nu le recunoştea public. Deşi conştiinţa lui era curată în acea privinţă şi în multe altele, părerile lui în legătură cu moralitatea nu le-ar fi împărtăşit prea mulţi. Probabil că Ryan avea să înţeleagă, totuşi. Ar fi ceva…

— Ce e nou în dimineaţa asta? întrebă Jack.

— Ne aşteptăm ca operaţiunile de recuperare să se încheie până deseară, domnule, spuse Pat O'Day, care dădea raportul F.B.I. în dimineaţa aceea.

Explicase că Murray era ocupat. Inspectorul îi dădu o foaie de hârtie cu numărul de cadavre recuperate şi Ryan se uită repede pe ea. „Cum naiba putea să ia micul dejun cu asemenea lucruri în faţă?” se întrebă preşedintele. Din fericire, deocamdată trebuia să îşi bea numai cafeaua.

— Altceva?

— Se pare că lucrurile încep să se lămurească. Am recuperat ceea ce credeam că este trupul copilotului. Acesta a fost ucis cu multe ore înaintea prăbuşirii, fapt care ne-a făcut să ne gândim că pilotul a acţionat singur. Vom efectua testele de ADN asupra rămăşiţelor pentru a avea confirmarea identităţilor, spuse inspectorul răsfoindu-şi însemnările, deoarece nu se putea baza numai pe memorie. Testele pentru depistarea drogurilor şi alcoolului efectuate asupra ambelor cadavre s-au dovedit negative. Analizarea cutiei negre, a benzilor radio, a benzilor radar, a tot ce am reuşit să găsim, toate conduc la aceeaşi idee: un individ care a acţionat singur. Dan se întâlneşte chiar în acest moment cu un ofiţer de poliţie japonez.

— Următorul pas?

— Va fi o investigaţie ca la carte. Reconstituim tot ce a făcut Sato – acesta e numele pilotului – în ultima lună aproximativ şi o luăm de acolo. Înregistrări telefonice, unde s-a dus, cu cine s-a văzut, prieteni sau asociaţi, jurnal, în caz că ţinea unul, tot ce putem să descoperim. Ideea e de a-l reconstrui pe tip în întregime şi de a hotărî dacă a făcut parte dintr-o posibilă conspiraţie. Va dura ceva. E un proces exhaustiv.

— Ce bănuieşti deocamdată? întrebă Jack.

— Că un individ a acţionat de unul singur, spuse O’Day şi mai categoric de data aceasta.

— E prea devreme ca să tragem vreo concluzie, obiectă Andrea Price şi O’Day se întoarse.

— Nu e o concluzie. Domnul Ryan m-a întrebat ce bănuiesc că ar putea fi. Lucrez în domeniul ăsta de destul timp. Pare a fi un act destul de elaborat, comis sub impulsul momentului. Metoda uciderii copilotului, de exemplu. Nici măcar n-a scos cadavrul din cabină. *I-a cerut scuze* tipului imediat după ce l-a înjunghiat, potrivit înregistrărilor.

— Act *elaborat* comis sub impulsul momentului? obiectă Andrea.

— Piloţii de linii aeriene sunt nişte oameni foarte organizaţi, spuse O’Day. Lucruri care ar fi extrem de complicate pentru un neiniţiat, pentru ei sunt la fel de simple ca a trage un fermoar. Majoritatea asasinatelor sunt comise de indivizi bolnavi care au noroc. Din păcate, în acest caz, am avut un individ foarte capabil care, în cea mai mare parte şi-a făcut norocul cu mâna lui. În orice caz, asta e tot ce avem deocamdată.

— Ce ar trebui să căutaţi, dacă ar fi vorba de o conspiraţie? întrebă Jack.

— Domnule, conspiraţiile criminale de succes sunt greu de descoperit chiar şi în cele mai bune împrejurări.

Price se enervă din nou, dar O'Day continuă:

— Problema o reprezintă firea omului. Cei mai normali dintre noi suntem lăudăroşi; ne place să împărtăşim secrete ca să arătăm cât de deştepţi suntem. Majoritatea criminalilor ajung în puşcării, într-un fel sau altul, pentru că vorbesc prea mult. Bun, într-un caz ca acesta, nu e vorba de un borfaş de rând, dar principiul se păstrează. Ca să pui la punct o conspiraţie e nevoie de timp şi de discuţii, rezultatul fiind scurgerile de informaţii. Apoi, mai e şi problema alegerii... „trădătorului", pentru că nu găsesc un termen mai bun. Acest timp n-a existat. Sesiunea reunită a fost convocată prea târziu pentru a mai putea să aibă loc ceva discuţii. Felul în care a fost ucis copilotul indică foarte clar că s-a acţionat sub impulsul momentului. Un cuţit e mai puţin sigur decât un pistol şi un cuţit de friptură nu e deloc bun, pentru că se poate îndoi prea uşor la contactul cu o coastă.

— De câte crime v-aţi ocupat? întrebă Price.

— De destule. Am asistat la investigarea multora dintre cazurile poliţiei locale, îndeosebi aici. Departamentul de Investigaţii pe Teren din Washington a ajutat ani de zile poliţia din oraş. Oricum, dacă Sato era „trădătorul" în cadrul unei conspiraţii, ar fi trebuit să se întâlnească cu diverşi oameni. Putem afla ce a făcut în timpul liber şi vom face asta cu ajutorul japonezilor. Dar, până în acest moment, nu există nici măcar un indiciu în acest sens. Dimpotrivă, toate dovezile indică o persoană care a văzut o ocazie unică şi a profitat de ea dintr-un impuls.

— Şi dacă pilotul nu era...

— Doamnă Price, înregistrările din cabină sunt de dinainte de decolarea din Vancouver. Am descifrat totul în laboratorul nostru; e o bandă digitală şi calitatea sunetului e excelentă. Acelaşi om care a decolat de pe Narita s-a prăbuşit cu avionul aici. Aşadar, dacă nu era Sato, atunci de ce n-a observat copilotul? Dacă au zburat împreună, în echipă. Sau, dacă pilotul şi copilotul ar fi făcut parte din conspiraţie de la început, de ce a fost omorât copilotul înainte de decolarea din Vancouver? Canadienii stau de vorbă cu restul echipajului pentru noi şi toţi au spus că membrii echipajului din avion erau cei care trebuiau să fie. Procesul de identificare pe baza ADN-ului va dovedi acest lucru cu siguranţă.

— Domnule inspector, eşti foarte convingător, remarcă Ryan.

— Această investigaţie va fi destul de încurcată, cu toate lucrurile care trebuie verificate, însă esenţialul e foarte simplu. E al naibii de greu să falsifici circumstanţele crimei. Sunt prea multe lucruri pe care

putem să le facem. Teoretic, e posibil să se aranjeze lucrurile în aşa fel încât să ne păcălească oamenii? întrebă retoric O'Day. Da, domnule, poate că este, dar, pentru asta, ar fi nevoie de luni întregi de pregătiri, iar ei n-au avut luni de zile la dispoziţie. Un singur lucru e limpede: decizia de a se convoca sesiunea reunită s-a luat în timp ce avionul se afla deasupra Pacificului.

Oricât de mult ar fi vrut, Price nu putea să-l contrazică. Ea însăşi îl verificase pe Patrick O'Day. Emil Jacobs reinstituise postul de inspector special cu ani în urmă şi aduna oameni care preferau investigaţiile în locul muncii administrative. O'Day era un agent căruia nu-i prea plăcea să conducă un compartiment de teren. Făcea parte dintr-o mică echipă de anchetatori cu experienţă care lucrau pe lângă biroul directorului, un inspectorat neoficial care mergea pe teren pentru a ţine lucrurile sub observaţie, mai ales cazurile delicate. Era un poliţist bun căruia nu-i plăcea munca de birou şi Price trebuia să admită că ştia să conducă o anchetă, ba mai mult, era o persoană din afara scării ierarhice, care nu ţinea neapărat să fie avansat. Inspectorul venise la Casa Albă într-o camionetă 4x4 – cu cizme de cowboy! – şi, probabil că îşi dorea publicitate la fel de mult cum îşi dorea să se îmbolnăvească de sifilis. Astfel că directorul adjunct Tony Caruso, aflat cu numele la conducerea investigaţiei, avea să raporteze la Departamentul Justiţiei, însă Patrick O'Day avea să-i raporteze direct lui Murray, care, la rândul său, îl trimitea pe O'Day la preşedinte pentru a strânge favoruri personale. Ea îşi închipuise că Murray era inteligent. La urma urmei, Bill Shaw îl folosise ca reparator personal. Iar Murray era loial faţă de instituţia F.B.I.-ului. Ar fi putut fi cineva cu referinţe mai proaste, recunoscu în sinea ei. Pentru O'Day era şi mai simplu. Îşi câştiga existenţa din anchetarea delictelor şi, deşi părea să se grăbească să tragă concluzii, acel cowboy adus acolo lucra ca la carte. Trebuia să fi atent cu cei de felul lui. Se pricepeau să-şi disimuleze perspicacitatea. „Dar n-ar fi reuşit niciodată să facă parte din Grupul Special", se consolă ea.

— Te bucuri de vacanţă?

Clark observă că Mary Pat Foley venea ori prea devreme, ori prea târziu. Se gândi din nou că, dintre toţi oamenii mai importanţi din conducere, preşedintele Ryan probabil că se bucura de cele mai multe ore de somn, deşi nu erau deloc suficiente. Era o situaţie teribil de grea. Oamenii nu îşi fac bine treaba când nu dorm multă vreme, lucru pe care el îl învăţase în condiţii grele pe teren, dar, imediat cum se ajungea într-o funcţie înaltă, asta se uita: nişte aspecte atât de plictisitoare ca factorii umani dispăreau în ceaţă. Apoi, după o lună, se întrebau cum de greşiseră în asemenea hal. Dar asta se întâmpla, de obicei, după ce vreun biet nenorocit murea la datorie.

— M.P., când naiba ai dormit ultima oară?

Nu mulţi îi puteau vorbi astfel, dar John fusese ofiţerul care o pregătise cu ani în urmă.

Un zâmbet stins:

— John, nu eşti nici evreu şi nici mama.

Clark aruncă o privire în jur.

— Unde-i Ed?

— Se întoarce din Golf. De la o conferinţă cu saudiţii, îi explică ea apoi.

„Deşi, teoretic, doamna Foley era mai mare în grad decât domnul Foley, cultura saudită nu era pregătită pentru a accepta un Rege-Fantomă feminin, o Regină-Fantomă, se corectă John zâmbind şi, oricum, probabil că Ed se descurca mai bine la conferinţe."

— Ceva important?

Ea clătină din cap:

— Rutină. Aşadar, Domingo, ai pus întrebarea?

— Joci tare în dimineaţa asta, spuse Clark înainte ca partenerul său să apuce să vorbească.

Chavez zâmbi doar. Chiar dacă ţara era dată peste cap, unele lucruri erau mai importante.

— Ar putea fi şi mai rău, domnule C. Nu sunt avocat, nu?

— Ce mai companie, mormăi John, după care veni vremea să se gândească la treabă. Ce face Jack?

— Trebuie să mă văd cu el după prânz, dar nu m-ar mira dacă ar anula întâlnirea. Sărmanul nefericit trebuie să fie îngropat de viu.

— E adevărat ceea ce scriu ziarele despre felul în care a intrat în treaba asta?

— Da. Aşadar, avem ca preşedinte o Kelly Girl, spuse directorul adjunct (la Operaţiuni), făcând o glumă care circula printre ei. O să facem o evaluare amănunţită a pericolului. Vreau ca voi doi să vă ocupaţi de asta.

— De ce noi? întrebă Chavez.

— Pentru că m-am săturat ca toate astea să fie făcute de către directorul de la Informaţii. O să vă spun eu ce-o să se-ntâmple: acum avem un preşedinte care înţelege ce facem aici. O să fac Departamentul Operaţiuni să meargă atât de bine, încât, atunci când o să ridic receptorul şi o să pun o întrebare, o să primesc un răspuns pe care o să-l înţeleg.

— PLANUL ALBASTRU? întrebă Clark şi i se răspunse cu o încuviinţare din cap.

Aceasta fusese ultima lui misiune înainte de a părăsi baza de antrenament a C.I.A., cunoscută sub denumirea de „Ferma", care se afla în apropierea depozitului de arme nucleare al Marinei din Yorktown, Virginia. În loc să angajeze un grup de intelectuali de Ivy

League – cel puţin, nu mai fumau pipă – propusese ca Agenţia să recruteze poliţişti, ofiţeri de poliţie luaţi direct de pe stradă. Se gândea că poliţiştii ştiau să se folosească de informatori, nu era nevoie să fie învăţaţi şmecheriile străzii şi ştiau să se descurce în zone periculoase. Aşa aveau să economisească bani de antrenamente şi, probabil, aveau să dea ofiţeri de teren mai buni. Propunerea fusese trecută în Dosarul 13 de către doi directori adjuncţi succesivi, dar Mary Pat ştiuse de la început de ea şi o aproba.

— Poţi să-l vinzi?

— John, o să mă ajuţi să-l vând. Uite cât de bine a reuşit cu Domingo!

— Vreţi să spuneţi că eu nu particip la acţiune? întrebă Chavez.

— Nu, Ding, asta o faci numai cu fiică-sa, sugeră doamna Foley. Ryan o să fie de acord. Nu-l prea agreează pe director. Oricum, deocamdată, vreau ca voi să vă documentaţi în legătură cu SANDALWOOD.

— Şi acoperirea noastră? întrebă Clark, care nu trebui să explice la ce se referea.

Mary Pat nu îşi murdărise niciodată mâinile în munca de teren; făcea parte din spionaj, nu din ramura paramilitară a Directoratului Operaţiunilor, dar înţelegea foarte bine.

— John, aţi executat nişte ordine prezidenţiale. E scris negru pe alb şi în manual. Nimeni n-o să pună sub semnul întrebării nimic din ce aţi făcut, mai ales că l-aţi salvat pe Koga. Amândurora vi se va da Intelligence Star pentru asta. Preşedintele Durling a vrut să vă vadă şi să vă confere medaliile personal la Camp David. Bănuiesc că şi Jack o să vrea acelaşi lucru.

„Excelent”, îşi spuse Chavez fără să clipească, dar, oricât de plăcut ar fi fost acel gând, altceva fusese în mintea lui în cele trei ore pe care le făcuse din Yorktown.

— Când începe evaluarea pericolului?

— Partea care ne priveşte pe noi mâine. De ce? întrebă M.P.

— Cred că o să fim foarte ocupaţi.

— Sper să te înşeli, zise ea după ce încuviinţă.

— Am două operaţii programate astăzi, spuse Cathy, plimbându-şi privirea peste masa cu micul dejun.

Din moment ce nu ştiau ce le plăcea membrilor familiei Ryan să mănânce dimineaţa, oamenii pregătiseră câte ceva – destul de mult – din toate. Sally şi Little Jack găseau că era grozav – ba şi mai bine, şcolile erau închise. Katie, care făcuse cunoştinţă de curând cu mâncarea adevărată, ronţăia o bucăţică de costiţă pe care o ţinea în mână şi contempla o felie de pâine prăjită cu unt. Pentru copii, momentul prezent era cel mai important. Sally, care avea

cincisprezece ani (şi mergea pe treizeci, cum se plângea, uneori, tatăl ei), era cea mai capabilă să facă evaluări pe termen lung dintre cei trei, dar, în clipa aceea, acest lucru se limita la modul cum avea să fie afectată viaţa ei socială. Pentru toţi, el era tăticul, indiferent ce slujbă ar fi avut. Jack ştia că aveau să-şi schimbe părerea, dar fiecare lucru se va întâmpla la timpul său.

— Nu ne-am gândit la asta, zise soţul ei, alegând ouă prăjite cu costiţă pentru a-şi pune în farfurie.

Avea nevoie de energie în ziua aceea.

— Jack, înţelegerea a fost că pot să lucrez în continuare, ai uitat?

— Doamna Ryan? spuse Andrea Price, stând prin preajmă asemenea unui înger păzitor, deşi avea un pistol automat. Încă ne gândim ce măsuri de securitate să luăm şi…

— Pacienţii mei au nevoie de mine. Jack, Bernie Katz şi Hal Marsh pot să-mi ţină locul de multe ori, dar unul dintre pacienţii mei chiar are nevoie *de mine* astăzi. Şi trebuie să ţin şi nişte cursuri, spuse ea uitându-se la ceas. Peste patru ore.

Ceea ce era adevărat, Ryan nu trebuia să mai întrebe.

Profesoara Caroline Ryan, doctor în medicină, membră a Federaţiei Oamenilor de Ştiinţă Americani, era expertă în operaţiile cu laser pe retină. Veneau oameni din întreaga lume pentru a o vedea lucrând.

— Dar şcolile sunt… zise Price, însă se întrerupse imediat, aducându-şi aminte că ea ştia mai bine.

— Nu şi facultăţile de Medicină. Nu putem trimite pacienţii acasă. Îmi pare rău. Ştiu cât de complicate sunt lucrurile pentru toată lumea, dar şi de mine depind oameni şi trebuie să fiu lângă ei, spuse Cathy uitându-se la chipurile adulţilor din bucătărie, aşteptând ca o hotărâre să se ia în favoarea ei.

Personalul de la bucătărie – cu toţii marinari – îşi vedeau de treabă ca nişte roboţi, prefăcându-se că nu auzeau nimic. Agenţii Serviciului Secret adoptaseră o expresie absentă, ce producea şi mai multă nelinişte.

Prima Doamnă probabil că era un „adjunct” incomod pentru soţul ei. Aceea era o regulă care trebuia modificată la un moment dat. La urma urmei, mai devreme sau mai târziu, avea să fie şi o femeie preşedinte şi *asta* chiar avea să tulbure apele, o realitate bine cunoscută, dar ignorată până în acel moment al istoriei americane. Soţia obişnuită a omului politic trebuia să fie o femeie care să-i stea alături zâmbind adorabil, care să spună câteva cuvinte alese cu grijă, care să suporte plictiseala campaniei şi strângerile de mână surprinzător de brutale; categoric, Cathy Ryan nu avea să-şi supună mâinile de chirurg *la aşa ceva*, se gândi Price deodată. Dar *acea* primă doamnă chiar avea o slujbă. Ba mai mult decât atât, era o doctoriţă pe a cărei poliţă a căminului avea să stea în curând Premiul pentru

Serviciul Public „Lasker Memorial” (dineul pentru decernarea premiilor nu avusese loc încă) şi, dacă Price aflase ceva în legătură cu Cathy Ryan, acest lucru era faptul ca era dedicată profesiei sale, nu numai soţului. Oricât de admirabil ar fi fost acest lucru, avea să fie o pacoste pentru Serviciu, Price era sigură de asta. Şi mai rău chiar, agentul principal repartizat doamnei doctor Ryan era Roy Altman, un fost paraşutist înalt şi solid, pe care ea nu îl cunoscuse încă. Hotărârea aceea fusese luată ţinându-se cont atât de constituţia lui Roy, cât şi de mintea lui. Niciodată nu era ceva rău în a avea un bodyguard vizibil în preajmă şi, din moment ce Prima Doamnă le părea multora o ţintă uşoară, una dintre sarcinile lui Roy era de a-l face pe respectivul individ-problemă să se gândească mai bine. Alţi membri ai Grupului Special aveau să fie, practic, invizibili. Una dintre celelalte sarcini ale lui Altman era de a-şi aşeza corpul solid în calea gloanţelor, lucru pentru care agenţii se antrenau, dar la care nu se mai gândeau.

De asemenea, fiecare dintre copiii Ryan trebuiau protejaţi şi acest lucru îl făcea o subgrupă care era împărţită în segmente. Agentul lui Katie fusese cel mai greu de ales, deoarece toţi se bătuseră pentru post. Şeful avea să fie cel mai în vârstă membru al echipei, pe nume Don Russell şi care era bunic. Little Jack căzuse în grija unui agent tinerel, care era un practicant serios al sportului, în timp ce, lui Sally Ryan, i se repartiză o agentă tânără, ce trecuse cu puţin peste treizeci de ani, era necăsătorită şi dură (termenul aparţinea lui Price), care ştia cum să se poarte cu puştii şi era cumpătată în privinţa cumpărăturilor din marile magazine. Ideea era de a-i face pe membrii familiei să se simtă cât mai bine cu putinţă în condiţiile în care trebuia să fie urmăriţi pretutindeni, cu excepţia băii, de oameni cu arme încărcate şi radio-emiţătoare. Bineînţeles că, în cele din urmă, era o sarcină îngrozitoare. Preşedintele Ryan era pregătit să accepte necesitatea tuturor acestor lucruri. Familia sa avea să se obişnuiască să le suporte.

— Doamnă doctor Ryan, când trebuie să plecaţi? întrebă Price.

— Peste vreo patruzeci de minute. Depinde de tra…

— Acum, nu, o corectă Price.

Ziua avea sa fie destul de grea. Iniţial, se dorise ca ziua precedentă să fi fost folosită pentru informarea familiei vicepreşedintelui în legătură cu lucrurile ce trebuiau făcute, dar planul fusese dat peste cap, la fel ca multe altele. Altman se afla în altă încăpere, unde studia nişte hărţi. Erau trei modalităţi de a ajunge în Baltimore: Interstate-95, Baltimore-Washington Parkway şi US Route 1, toate fiind aglomerate în fiecare dimineaţă, iar un convoi al Serviciului Secret ar fi dat peste cap tot traficul; ba mai rău, pentru orice potenţial asasin, drumurile acelea erau previzibile, îngustându-se pe măsură ce se apropiau de Baltimore. Spitalul „John Hopkins” avea pe acoperişul clădirii de

pediatrie o platformă pentru elicoptere, dar nimeni nu se gândise încă la consecinţele politice care ar fi rezultat din aducerea Primei Doamne la serviciu în fiecare zi cu un VH-60 al Corpului de Puşcaşi Marini. „Poate că aceea era o soluţie pentru acel moment”, hotărî Price. Ieşi din încăpere pentru a sta de vorbă cu Altman şi, deodată, membrii familiei Ryan rămaseră singuri, luând micul dejun ca şi cum încă ar mai fi fost o familie normală.

— Dumnezeule, Jack! oftă Cathy.

— Ştiu…

În loc să vorbească, se bucurară de linişte un minut întreg, amândoi uitându-se în farfurii şi învârtind mâncarea cu furculiţele, în loc să mănânce.

— Copiii au nevoie de haine pentru înmormântare, spuse Cathy, în cele din urmă.

— Să-i spun lui Andrea?

— Bine.

— Ştii când o să fie?

— O să aflu astăzi.

— O să pot lucra în continuare, da?

Acum, când Price nu mai era de faţă, ea putea să-şi exprime îngrijorarea.

Jack ridică privirea:

— Da. Uite ce e, o să încerc să fac tot posibilul să trăim cât mai normal cu putinţă. Ştiu cât de importantă e munca ta. De fapt, nici n-am avut ocazia să-ţi spun ce părere am despre premiul pe care tocmai l-ai primit, zise el zâmbind. Sunt foarte mândru de tine, iubito!

Price reveni în încăpere.

— Doamna doctor Ryan? spuse ea şi amândoi întoarseră capetele.

Îşi dădură seama privindu-i chipul. Cea mai importantă dintre probleme nu fusese discutată încă. Trebuia să-i spună „doamna doctor Ryan”, „doamna Ryan” sau…

— Ca să fie mai uşor pentru toată lumea, spune-mi Cathy.

Price nu putea să facă acest lucru, dar trecu peste problema respectivă deocamdată.

— Până când o să găsim altă modalitate, o să zburaţi cu elicopterul până acolo. Puşcaşii marini au trimis unul încoace.

— Nu e costisitor? întrebă Cathy.

— Ba este, dar trebuie să stabilim anumite lucruri şi, pentru moment, această soluţie e cea mai simplă. De asemenea, spuse ea şi un bărbat foarte solid intră în cameră, dânsul este Roy Altman. Va fi agentul dumneavoastră principal pentru un timp.

— Ah, a fost tot ce a putut să spună Cathy în clipa aceea.

Roy Altman, înalt de aproape doi metri şi cântărind o sută zece kilograme, îşi făcu apariţia în încăpere. Avea un păr blond şi rar, o

piele albă şi o expresie de parcă s-ar fi ruşinat de dimensiunile sale. La fel ca toţi agenţii Serviciului Secret, avea haina costumului mai largă pentru a putea ascunde pistolul automat din dotare şi, în cazul său, i-ar fi fost destul de uşor să ascundă şi o mitralieră. Altman îi strânse mâna cu o delicateţe considerabilă.

— Doamnă, ştiţi care e sarcina mea. Voi încerca să stau cât pot de retras.

Alţi doi inşi intrară în încăpere şi Altman îi prezentă ca fiind restul grupului ei special în ziua aceea. Toţi erau temporari. Şi toţi trebuiau să se înţeleagă bine cu şeful, ceea ce nu era prea uşor de realizat, chiar şi în cazul unor şefi agreabili, cum păreau deocamdată să fie toţi membrii familiei Ryan.

Cathy a fost tentată să întrebe dacă toate acele lucruri erau cu adevărat necesare, dar ştia asta prea bine. Pe de altă parte, cum avea să umble cu oamenii aceia prin Maumenee Building?

Schimbă o privire cu soţul ei şi îşi aminti că nu s-ar fi aflat în acea situaţie nefericită dacă ea nu ar fi fost de acord cu promovarea lui Jack în postul de vicepreşedinte, care durase... cât? Cinci minute? Poate nici atât. Chiar în clipa aceea se auzi vuietul elicopterului Black Hawk Sikorsky, aterizând şi stârnind un mic viscol în spaţiul în care fusese odată un mic observator astronomic. Soţul ei se uită la ceas şi îşi dădu seama că puşcaşii marini de la VMH-1 acţionau, într-adevăr, rapid. „Cât avea să mai treacă până când acea atenţie sufocantă îi va înnebuni pe toţi?” se întrebă el.

— Această imagine e *în direct* de pe terenul Observatorului Naval de pe Massachusetts Avenue, spuse reporterul N.B.C. îmboldit de regizor. Şi acesta seamănă cu unul dintre elicopterele puşcaşilor marini. Probabil că preşedintele se duce undeva, continuă el şi imaginea deveni mai clară când norul de zăpadă se mai aşeză.

— Un Black Hawk american mult modificat, spuse un ofiţer de informaţii. Vedeţi? Acela e un sistem de intercepţie cu infraroşii a rachetelor sol-aer care se ghidează după căldura motorului.

— Cât de eficient e?

— Foarte, dar nu şi împotriva armelor pe bază de laser, adăugă el. Şi nici împotriva celor de foc.

Imediat ce principalul rotor al elicopterului încetă să se mai învârtească, un grup de puşcaşi marini îl înconjură.

— Am nevoie de o hartă a zonei. Indiferent unde s-ar afla camera asta şi o mortieră ar fi eficientă. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa suprafeţei pe care se află Casa Albă, bineînţeles.

Şi ştiau că oricine ar fi putut folosi o mortieră, cu atât mai mult cu cât acum existau cele ghidate de laser, care, iniţial, fuseseră create de englezi şi, la puţin timp după aceea, fuseseră copiate de restul

lumii. Într-un fel, americanii fuseseră cei care arătaseră cum. La urma urmei, aveau şi o zicală a lor: „Dacă poţi să-l vezi, poţi să-l loveşti. Dacă poţi să-l loveşti, poţi să-l distrugi.” Şi pe toţi cei care se aflau înăuntru, indiferent unde.

O dată cu acel gând, începu să se formeze un plan. Se uită la ceas, care avea un buton de cronometru, îl apăsă şi aşteptă. Regizorul TV, care se afla la nouă mii de kilometri distanţă, nu avea nimic mai bun de făcut decât să ţină camera pe imaginea respectivă. În acel moment, o maşină mare se apropie de elicopter şi, din ea, coborâră patru persoane, care se duseră direct spre aparat, un om din echipaj ţinând uşa deschisă.

— Iat-o pe doamna Ryan, spuse comentatorul. Este chirurg la Spitalul Johns Hopkins din Baltimore.

— Crezi că o să zboare cu elicopterul până la serviciu? întrebă reporterul.

— Vom afla peste un minut.

Şi cam atât dură. Ofiţerul de informaţii apăsă pe butonul ceasului în clipa în care uşa se închise. Rotorul începu să se învârtească peste câteva secunde, pus în mişcare de două motoare puternice, după care elicopterul se înălţă, cu botul în jos, aşa cum făceau toate, luând înălţime pe măsură ce se îndepărta, probabil spre nord. Se uită la ceas pentru a vedea cât timp trecuse de când se închisese uşa şi până la decolare. Acel aparat avea un echipaj militar şi aceştia se mândreau cu faptul că făceau totul la fel, de fiecare dată. Era timp mai mult decât suficient pentru ca o mortieră să parcurgă distanţa de trei ori dacă era nevoie, socoti el.

Era prima oară când zbura cu un elicopter. O puseră să stea pe scaunul din spate şi între cei doi piloţi. Nu îi spuseră de ce. Aparatul Black Hawk era proiectat în aşa fel, încât să facă faţă în cazul unei prăbuşiri şi, statistic, acel loc era cel mai sigur. Rotorul cu patru elice funcţiona fără probleme şi singurul neajuns era frigul. Încă nu proiectase nimeni un aparat de zbor militar cu un sistem de încălzire eficient. A fost plăcut, dacă nu ar fi simţit acea stânjeneală prelungită şi dacă agenţii Serviciului Secret nu s-ar fi uitat tot timpul înjur, evident căutând un pericol sau altul. Devenea din ce în ce mai clar că puteau să strice farmecul oricărui lucru.

— Presupun că merge la lucru, hotărî reporterul.

Camera urmărise elicopterul până când acesta dispăru. Fu un moment rar de uşurare. Toate reţelele de televiziune făceau acelaşi lucru pe care îl făcuseră după asasinarea lui John Kennedy. Toate emisiunile obişnuite erau anulate, în timp ce posturile dedicau fiecare oră – douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, acum, ceea ce nu se

întâmplase în 1963 – dezastrului şi urmărilor sale. Acest lucru era o comoară pentru firmele de conectare prin cablu, aşa cum se dovedise din studiul diverselor sondaje privind audienţa, însă reţelele de televiziune trebuiau să se dovedească responsabile şi, astfel, făceau un jurnalism moderat.

— Ei bine, e medic, nu? E uşor să uităm că, în ciuda dezastrului care ne-a spulberat guvernul, dincolo de Beltway, încă mai există oameni care muncesc. Se nasc copii. Viaţa îşi continuă cursul, spuse comentatorul pe un ton important, pentru că aceea îi era meseria.

— La fel şi ţara, spuse reporterul uitându-se direct la cameră pentru trecerea la reclame, fără să audă vocea de foarte departe.

— Deocamdată.

Copiii fură luaţi de bodyguarzii lor şi adevărata zi de muncă începu. Arnie van Damm arăta ca naiba. Jack observă că era pe punctul de a se prăbuşi; combinaţia de muncă istovitoare şi durere aproape că îl distrusese. Ryan ştia că preşedintele trebuia scutit cât mai mult cu putinţă, dar nu cu preţul distrugerii unor oameni de care el depindea atât de mult.

— Spune ce ai de spus, Arnie, după care dispari un timp şi odihneşte-te!

— Ştii că nu pot să fac asta...

— Andrea?

— Da, domnule preşedinte.

— După ce terminăm aici, pune pe cineva să-l ducă pe Arnie acasă! Să nu-i dai voie să se întoarcă până la 16.00, zise Ryan mutându-şi privirea. N-o să te stingi în faţa mea, Arnie! Am prea multă nevoie de tine.

Şeful de personal era prea obosit ca să mai arate vreun semn de recunoştinţă şi îi dădu un dosar.

— Aici sunt planurile pentru funeraliile de poimâine.

Ryan deschise dosarul, dezumflându-se brusc, abia ce îşi mai exercitase puţin din autoritatea prezidenţială.

Cel care întocmise planul dăduse dovadă şi de inteligenţă şi de sensibilitate. Poate că, undeva, existase un plan de rezervă pentru o astfel de situaţie; era o întrebare pe care Ryan nu ar fi avut curajul niciodată să o pună, dar, indiferent care ar fi fost adevărul, cineva făcuse treabă bună. Roger şi Anne Durling aveau să fie expuşi pe un catafalc de onoare la Casa Albă, din moment ce Rotonda Capitoliului nu era disponibilă şi, timp de douăzeci şi patru de ore, populaţia va avea voie să intre prin faţă şi să iasă prin Aripa Estică. Tristeţea evenimentului avea să fie atenuată pentru îndoliaţi de o prezentare, mai târziu, a portretelor preşedinţilor. În dimineaţa următoare, soţii Durling aveau să fie duşi cu dricul la Catedrala Naţională, împreună cu trei membri ai Congresului, un evreu, un protestant şi un catolic,

pentru slujba interconfesională. Ryan trebuia să ţină două discursuri ample. Ambele texte se aflau la sfârşitul dosarului.

— Pentru ce-i ăsta? întrebă Cathy, care purta o cască legată la interfonul elicopterului, arătând spre un alt elicopter la vreo cincizeci de metri în dreapta-spate.

— Întotdeauna zburăm însoţiţi. În caz că se defectează ceva şi suntem nevoiţi să aterizăm, n-am vrea să vă facem să întârziaţi, îi explică pilotul de pe scaunul din dreapta, fără să mai adauge că, în elicopterul însoţitor, se mai aflau patru agenţi ai Serviciului Secret, dotaţi cu arme de calibru mai mare.

— Cât de des se întâmplă asta, domnule colonel?

— De când lucrez eu aici, nu s-a întâmplat, doamnă.

Nu spuse nici că un Black Hawk al puşcaşilor marini se prăbuşise în Potomac în 1993, accident în care muriseră toţi cei care se aflaseră înăuntru. Ei bine, trecuse mult timp de atunci. Ochii pilotului scrutau văzduhul în permanenţă. Unul dintre lucrurile despre care li se amintea mereu era ceea ce păruse a fi o tentativă de prăbuşire deasupra locuinţei din California a preşedintelui Reagan. În realitate, fusese o eroare a unui pilot particular neatent. După întrevederea cu Serviciul Secret, probabil că sărmanul nenorocit renunţase definitiv să mai piloteze. Erau oamenii cei mai lipsiţi de umor, colonelul Hank Goodman ştia acest lucru dintr-o experienţă îndelungată. Aerul era curat şi rece, lipsit de turbulenţe. Manevra maneta cu vârfurile degetelor, zburând de-a lungul 1-95 spre nord-est. Oraşul Baltimore se vedea deja şi el cunoştea drumul spre Hopkins, din vremea când lucrase la Baza Aero-Navală Patuxent River, ale cărei elicoptere şi puşcaşi marini transportau din când în când victime ale accidentelor de zbor. Îşi amintea că, la Hopkins, ajungeau cazurile de traumatisme pediatrice.

Acelaşi gând trecu şi prin mintea lui Cathy în clipa când zburară peste Spitalul pentru Şocuri şi Traumatisme al Universităţii din Maryland. Nu era prima oară când zbura cu elicopterul, nu-i aşa? Numai că, atunci, fusese inconştientă. Cineva încercase să le ucidă pe ea şi pe Sally şi toţi cei din jurul ei erau în primejdie dacă altcineva ar fi încercat să o facă din nou – de ce? Din cauza funcţiei soţului ei.

— Domnule Altman? auzi Cathy în interfon.

— Da, domnule colonel.

— Ai sunat înainte, nu?

— Da, ştiu că venim, îl asigură Altman.

— Nu, mă referam la altceva. Acoperişul e verificat pentru „60”?

— Cum adică?

— Elicopterul ăsta e mai greu decât cele folosite pentru transportul răniţilor. Acoperişul e autorizat pentru noi?

Tăcerea a fost un răspuns. Colonelul Goodman se uită la copilotul său şi se strâmbă.

— Bine, o să ne descurcăm de data asta.

— În stânga e liber.

— În dreapta e liber, spuse Goodman.

Făcu roată o dată, verificând forţa vântului pe acoperişul clădirii de dedesubt. Bătea doar o adiere dinspre nord-vest. Coborârea a fost lină şi colonelul – foarte atent la antena radio din dreapta sa. Atinse solul uşor, lăsând rotorul să se învârtească pentru ca elicopterul să nu se lase cu toată greutatea pe acoperişul din beton armat. Probabil că nu era necesar, bineînţeles. Inginerii civili întăreau întotdeauna clădirile mai mult decât era nevoie. Dar Goodman nu ajunsese colonel riscând numai de dragul de a risca. Şeful echipajului deschise uşa şi agenţii Serviciului Secret coborâră primii, uitându-se în jur, în timp ce Goodman ţinea mâna pe manetă, gata să se ridice într-o clipă şi să se îndepărteze de pe clădire. Apoi o ajutară pe doamna Ryan să coboare şi el putu să-şi vadă de treburile din ziua aceea.

— La întoarcere, sună chiar tu aici şi întreabă de starea acoperişului! Pe urmă, cere-le planurile pentru dosarele noastre!

— Am înţeles, domnule! Totul s-a petrecut prea repede, domnule…

— Mie-mi spui? zise el şi deschise radioul. Puşcaşii Marini 3, Puşcaşii Marini 2.

— 2, răspunse imediat cineva din elicopterul de susţinere.

— Plecăm, spuse Goodman trăgând de manetă şi îndreptându-se spre sud. Pare destul de simpatică.

— I-a fost teamă înainte să aterizăm, remarcă şeful echipajului.

— Şi mie la fel, zise Goodman. O să-i sun chiar *eu* la întoarcere. Serviciul Secret îl sunase însă pe doctorul Katz, care aştepta înăuntru, împreuna cu trei ofiţeri de pază ai spitalului. Se făcură prezentările, după care se împărţiră ecusoane, care îi transformară pe cei trei agenţi în angajaţi ai Facultăţii de Medicină şi ziua doamnei profesor universitar Caroline M. Ryan, doctor în medicină şi membră F.A.C.S. (Field Activity Collection System) începu.

— Cum se mai simte doamna Hart?

— Am văzut-o acum douăzeci de minute, Cathy. E foarte bucuroasă că o s-o opereze Prima Doamnă, spuse profesorul Katz, care a fost surprins de reacţia profesoarei Ryan.

6
EVALUAREA

Nu era uşor ca Baza Aeriană Andrews să devină una aglomerată; avea nişte rampe cât Nebraska, dar, acum, poliţia păzea un număr la fel de mare de avioane şi la fel de diverse ca în locul din Arizona unde le păstrau pe cele care nu mai funcţionau. Mai mult, fiecare avion avea propriul grup special de pază, toate trebuind să se coordoneze cu americanii într-o atmosferă de neîncredere instituţională, din moment ce agenţii de pază erau antrenaţi să privească pe toată lumea prezentă cu suspiciune. Erau două Concorde, unul britanic şi unul francez. Celelalte erau de diverse tipuri, majoritatea purtând culorile drapelelor respectivelor ţări. Sabena, K.L.M. şi Lufthansa conduceau şirul N.A.T.O. SAS se ocupa de cele trei ţări scandinave, fiecare cu propriul 747. Şefii de stat călătoreau beneficiind de tot luxul şi nici unul dintre avioane nu era plin măcar pe sfert. Întâmpinarea lor era o sarcină ce punea la încercare priceperea şi răbdarea celor de la birourile de protocol ale Casei Albe şi Departamentului de Stat, iar, prin intermediul ambasadelor, se anunţă că preşedintele Ryan, pur şi simplu, nu avea timp să le acorde tuturor atenţia cuvenită. Dar Garda de Onoare a Forţelor Aeriene îi întâmpină pe toţi, aşezându-se în formaţie, rupând rândurile şi aşezându-se din nou de mai multe ori pe oră, în timp ce covorul roşu n-a fost mişcat din loc şi liderii mondiali se succedau unul după altul. Un avion se îndrepta spre locul său de staţionare şi altul venea spre locul de sosire, unde se aflau fanfara şi podiumul. Discursurile erau scurte şi sobre pentru şirurile de camere, după care vizitatorii erau conduşi repede spre maşinile care îi aşteptau.

Transportarea lor la Washington a fost altă bătaie de cap. Fuseseră aduse toate maşinile care aparţineau Serviciului de Protecţie Diplomatică, alcătuind patru seturi de escorte care mergeau în oraş şi se întorceau, însoţind limuzinele ambasadelor şi îngreunând circulaţia pe Suitland Parkway şi pe Interstate 395. Partea cea mai uluitoare, probabil, era faptul că fiecare preşedinte, prim-ministru şi chiar şi regii şi prinţii izbutiră să fie duşi la ambasade – din fericire, majoritatea acestora aflându-se pe Massachusetts Avenue. Până la urmă, se dovedi a fi o organizare improvizată destul de reuşită.

Fiecare ambasadă dădea câte o recepţie discretă. Oamenii de stat, adunaţi la un loc, trebuiau să se întâlnească, bineînţeles, pentru afaceri sau numai ca să stea de vorbă. Ambasadorul britanic, cel mai în vârstă, atât dintre ţările N.A.T.O., cât şi din Commonwealth-ul ţării

sale, avea să găzduiască în seara aceea un dineu „neoficial” pentru douăzeci şi doi de şefi de stat.

— Bun, de data asta, a venit regulamentar, spuse căpitanul Forţelor Aeriene, când întunericul se lăsă asupra bazei.

Echipa din turnul de la Andrews era, ca o ironie, aceeaşi din „Acea Seară”, cum o numiseră oamenii. Priveau cum avionul JAL 747 înainta pe pista 0-1 Dreapta. Membrii echipajului de la bord ar fi trebuit să fi observat că rămăşiţele unui avion înrudit cu al lor se aflau într-un hangar mare din partea de est a bazei. Chiar în acel moment, un camion aducea resturile deformate ale unui motor, recent scos din subsolul clădirii Capitoliului, dar avionul urmă indicaţiile şi o lua în stânga şi rulă în urma unui vehicul până în punctul în care trebuiau să fie debarcaţi pasagerii. Pilotul observă camerele şi pe reporterii care părăsiră căldura relativă a unei clădiri, îndreptându-se spre aparatele lor pentru cea mai recentă şi mai interesantă sosire. Se gândi să-i spună ceva copilotului, dar renunţă. Căpitanul Torajiro Sato fusese, ei bine, dacă nu un prieten apropiat, atunci un coleg şi chiar unul prietenos, dar ruşinea adusă ţării sale, companiei aeriene pentru care lucra şi profesiei sale avea să fie greu de suportat ani de zile. Singurul lucru mai rău ar fi fost dacă Sato ar fi transportat pasageri, pentru ca protejarea acestora era cea dintâi regulă a vieţii lor, dar, deşi cultura sa respecta suicidul ca fiind un gest onorabil şi, în afară de aceasta, ar fi conferit un alt statut unei astfel de morţi, acel exemplu îi şocase şi îndurerase o ţară întreagă, mai mult decât orice altceva de când se ştia el. Pilotul îşi purtase întotdeauna uniforma cu mândrie. Acum abia aştepta să o dezbrace, atât în străinătate, cât şi acasă. Alungă acele gânduri, frână uşor şi opri avionul în aşa fel încât demodata scară pe roţi se afla exact în dreptul uşii din faţă a Boeing-ului. În clipa aceea, el şi copilotul schimbară o privire încărcata de ironie şi ruşine pentru faptul că îşi făcuseră meseria atât de bine. În loc să fie cazaţi la obişnuitul hotel de categorie medie din Washington, aveau să fie duşi în dormitoarele ofiţerilor din incinta bazei şi, probabil, cu cineva care să-i păzească. Înarmat.

Uşa avionului a fost deschisă de şefa stewardeselor. Prim-ministrul Mogataru Koga, cu paltonul încheiat şi cu cravata îndreptată de către un asistent fâstâcit, stătu puţin în prag, asaltat de aerul rece de februarie, după care coborî treptele. Fanfara începu *Ruffles and Flourishes.*

Secretarul de stat interimar, Scott Adler, aştepta la baza scării. Cei doi nu se întâlniseră niciodată, dar fiecare fusese complet informat în legătură cu celălalt – Adler, cam în viteză, din moment ce aceea era cea de-a patra şi cea mai importantă sosire a zilei. Koga arăta exact ca în fotografii. Era un individ comun, de un metru şaizeci şi cinci

înălţime, între două vârste şi cu o claie de păr negru. Ochii săi negri erau inexpresivi – sau încercau să fie, îşi spuse Adler privindu-l mai cu atenţie. Se vedea tristeţe în ei. Deloc surprinzător, se gândi diplomatul întinzând mâna.

— Bine aţi venit, domnule prim-ministru!

— Mulţumesc, domnule Adler.

Cei doi se îndreptară spre podium. Adler rosti câteva cuvinte de bun venit – discurs a cărui punere la punct, la Foggy Bottom, durase o oră şi pentru rostirea căruia n-a fost necesar decât un minut. După aceea, Koga veni la microfon.

— În primul rând, trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră, domnule Adler şi să-i mulţumesc ţării dumneavoastră pentru că mi-aţi permis să vin astăzi. Oricât de surprinzător ar fi acest gest, am început să înţeleg că asemenea lucruri reprezintă o tradiţie în marea şi generoasa dumneavoastră ţară. Îmi reprezint ţara astăzi într-o misiune tristă, dar necesară. Sper că va fi o misiune care va repara ceva, atât în privinţa ţării dumneavoastră, cât şi în privinţa propriei ţări. Sper ca popoarele noastre să vadă în această tragedie o punte spre un viitor paşnic.

După aceea, Koga se dădu înapoi şi Adler îl însoţi pe covorul roşu, în timp ce fanfara cânta *Kimagayo,* scurtul imn al Japoniei, care, de fapt, fusese scris de un compozitor englez cu o sută de ani în urmă. Prim-ministrul trecu în revistă garda de onoare şi încercă să citească pe acele chipuri tinere, căutând ură sau dezgust, însă nu desluşi decât impasibilitate în drum spre maşina în aşteptare. Adler urcă în urma lui.

— Cum vă simţiţi, domnule? îl întrebă secretarul de stat.

— Bine, mulţumesc. Am dormit în avion, spuse Koga, presupunând că întrebarea fusese pusă din pură amabilitate, după care îşi dădu seama că nu era aşa.

Fusese ideea lui Ryan, nu a lui Adler, destul de ciudat şi picase foarte bine la ora respectivă. Soarele era aproape de orizont acum şi apusul avea să dureze puţin, deoarece norii avansau dinspre nord-vest.

— Dacă doriţi, putem să ne vedem cu domnul preşedinte Ryan în drum spre ambasadă. Domnul preşedinte m-a însărcinat să vă spun că, dacă preferaţi să nu o faceţi, din cauza oboselii sau din alte motive, dânsul nu se va simţi jignit.

Scott fu uimit când văzu că Koga nu ezită nici o clipă.

— Primesc această onoare cu mare plăcere.

Secretarul de stat scoase atunci un radio-emiţător din buzunarul hainei.

— VULTURUL către SWORDBASE. Afirmativ.

Adler râsese cu câteva zile în urmă, când aflase numele de cod al

Serviciului Secret. Numele său de familie germano-evreiesc însemna în englezeşte „vultur”.

— SWORDBASE recepţionează afirmativ, se auzi răspunsul o dată cu sunetele caracteristice staţiilor de radioemisie.

— VULTURUL, terminat.

Coloana de maşini străbătea cu viteză Suitland Parkway. În alte împrejurări, un elicopter al emisiunilor de ştiri i-ar fi urmărit cu o cameră, în direct, însă spaţiul aerian al Washingtonului era închis deocamdată. Chiar şi Aeroportul Naţional era închis, zborurile fiind deviate spre Dulles sau Baltimore-Washington International. Koga nu îl observase pe şofer, care era american. Maşina o luă în dreapta, ieşind de pe bulevard şi parcurse o distanţă de un cvartal până la I-292, care dădu aproape imediat în I-395, un drum accidentat ce traversa râul Anacostia şi ducea spre centrul oraşului Washington. Când acel drum dădu în şoseaua principală, limuzina Lexus, în care se afla el, o luă la dreapta şi o altă maşină identică îi luă locul, în timp ce a sa se alătură unui şir de trei Suburban ale Serviciului Secret într-o manevră care nu dură decât cinci secunde. Străzile pustii făcură ca restul călătoriei să fie parcurs uşor şi, în numai câteva minute, maşina sa intră pe poarta de vest.

— Au sosit, domnule, spuse Price, care fusese anunţată de paznicul de la intrare.

Jack ieşi exact în clipa în care maşina opri, neştiind exact ce cerea protocolul în asemenea situaţii; era încă un lucru pe care trebuia să-l înveţe în legătură cu noua sa slujbă. Era cât pe ce să deschidă uşa el însuşi, dar un caporal al puşcaşilor marini a fost mai iute, trăgând brusc de uşă şi salutând ca un robot.

— Domnule preşedinte, spuse Koga coborând.

— Domnule prim-ministru. Pe aici, vă rog, zise Ryan indicându-i direcţia cu braţul.

Koga nu mai fusese niciodată la Casa Albă şi, deodată, îşi dădu seama că, dacă ar fi venit – când anume? Cu trei luni în urmă? – pentru a discuta despre problemele comerciale care duseseră la izbucnirea conflictului... Alt eşec ruşinos. Apoi, purtarea lui Ryan îi atrase atenţia. Citise undeva că, acolo, ceremonia primirii unui şef de stat nu era un semn al importanţei – ei bine, acest lucru nu era posibil sau adecvat, în orice caz, îşi spuse Koga. Dar Ryan stătuse singur la uşă şi asta trebuia să fi însemnat ceva, se gândi premierul japonez urcând scările. Un minut mai târziu, după ce traversară Aripa de Vest, el şi Ryan erau singuri în Biroul Oval, despărţiţi numai de o măsuţă joasă pe care se afla o tavă pentru cafea.

— Vă mulţumesc pentru asta, spuse Koga simplu.

— Trebuia să ne întâlnim, zise preşedintele Ryan. Cu altă ocazie, oamenii ne-ar urmări fiecare mişcare, ne-ar cronometra şi ar încerca

să ne citească pe buze, adăugă el turnând cafea într-o ceaşcă pentru oaspetele său şi, apoi, pentru sine.

— *Hai,* presa din Tokio a devenit mult mai îndrăzneaţă în ultimele zile, spuse Koga dând să ridice ceaşca, dar se opri. Cui trebuie să-i mulţumesc că m-a salvat din Yamata?

Jack ridică privirea:

— Decizia s-a luat aici, cei doi ofiţeri sunt în preajmă, dacă doriţi să-i revedeţi.

— Dacă se poate, spuse Koga sorbind din cafea.

Ar fi preferat ceai, dar Ryan îşi dădu toată silinţa să fie o gazdă bună şi calitatea gestului îl impresionă pe oaspetele său.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să vin, domnule preşedinte Ryan.

— Am încercat să discut cu Roger despre problema comerţului, dar… n-am fost destul de convingător. Pe urmă, m-am gândit că s-ar putea întâmpla ceva cu Goto, dar nu m-am mişcat suficient de repede, din cauza călătoriei în Rusia şi a altor lucruri. Totul a fost o imensă greşeală, dar bănuiesc că aşa e războiul, de obicei, în orice caz, de noi doi depinde vindecarea acestor răni. Şi vreau ca asta să se întâmple cât mai repede cu putinţă.

— Conspiratorii sunt arestaţi cu toţii. Vor fi judecaţi pentru trădare, promise Koga.

— Asta e treaba dumneavoastră, spuse preşedintele, ceea ce nu era tocmai adevărat.

Sistemul juridic japonez era unul ciudat, în care tribunalele încălcau adesea Constituţia ţării în favoarea unor moravuri culturale mai liberale, dar nescrise, lucru de neconceput pentru americani. Ryan şi America se aşteptau ca procesele să decurgă perfect, fără asemenea variaţii. Koga înţelegea foarte bine acest lucru. O reconciliere între America şi Japonia depindea în întregime de aceasta, împreună cu o mulţime de alte înţelegeri care nu puteau fi exprimate în cuvinte, cel puţin nu la acel nivel. Koga avusese grijă deja ca judecătorii aleşi pentru diversele procese să ştie care erau regulile.

— N-aş fi crezut niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva şi, pe urmă, acel nebun Sato… Ţara şi poporul meu simt o imensă ruşine pentru asta. Am atâtea de făcut, domnule Ryan…

Jack încuviinţă:

— Amândoi avem. Dar o să reuşim, spuse el şi, după o pauză, adăugă: Chestiunile tehnice se pot rezolva la nivel ministerial, între noi fie vorba, voiam doar să mă asigur că ne înţelegem. Voi avea încredere în bunăvoinţa dumneavoastră.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, spuse Koga lăsând ceaşca jos pentru a-l examina pe cel care stătea pe canapeaua din faţa sa.

Era atât de tânăr pentru un asemenea post, deşi nu era cel mai tânăr preşedinte american. Probabil că Theodore Roosvelt avea să

deţină acel record pentru eternitate. În timpul orelor îndelungate de zbor, se documentase în legătură cu John Patrick Ryan. Omul ucisese de mai multe ori cu propriile mâini; atât el, cât şi familia sa fuseseră ameninţaţi cu moartea şi făcuse alte lucruri în legătură cu care consilierii săi pe probleme de informare emiseseră doar speculaţii. Studiindu-i chipul timp de câteva secunde, încercă să priceapă cum de era posibil ca o asemenea persoană să militeze pentru pace, însă nu văzu nici un indiciu şi se întrebă dacă era ceva în caracterul american ce el nu înţelesese niciodată. Desluşi inteligenţă şi curiozitate; pe una voia s-o evalueze, pe a doua s-o testeze. Văzu oboseală şi tristeţe. Ultimele zile trebuiau să fi fost un adevărat infern. Koga era sigur de asta. Probabil că, undeva, în acea clădire, încă se mai aflau copiii lui Roger şi Anne Durling, ceea ce trebuia să fie o povară teribilă pentru acel om. Prim-ministrul se gândise că Ryan, la fel ca majoritatea occidentalilor, nu prea se pricepea să-şi ascundă emoţiile, dar lucrurile nu păreau a sta aşa. Probabil că erau şi alte gânduri în dosul acelor ochi albaştri, care nu ajungeau să fie cunoscute. Nu erau periculoase în nici un fel, dar existau. Acel Ryan era, într-adevăr, un samurai, aşa cum spusese el însuşi în biroul său cu câteva zile în urmă, dar mai exista acolo ceva ce el simţea că era destul de complex. Koga îşi îndepărtă acel gând. Nu era chiar atât de important şi trebuia să întrebe ceva, o decizie personală pe care o luase în timp ce se aflase deasupra Pacificului.

— Aş avea o rugăminte, dacă îmi este permis.

— Care anume, domnule?

— Domnule preşedinte, nu e o idee bună, obiectă Price câteva minute mai târziu.

— Bună sau nu, o s-o facem. Aranjează totul, îi spuse Ryan.

— Am înţeles, domnule, zise Andrea Price retrăgându-se din încăpere.

Koga urmări scena şi mai află ceva. Ryan era capabil să ia decizii şi să dea ordine fără să joace teatru.

Maşinile se aflau tot la intrarea dinspre vest şi ei nu trebuiau decât să-şi pună paltoanele şi să se urce în ele. Patru Suburban întoarseră în parcare, după care porniră spre sud şi, apoi, spre est şi Hill. De data aceasta, nu se mai folosiră sirenele şi luminile, maşinile mergând aproape în conformitate cu regulile de trafic, dar nu întocmai. Străzile pustii făceau să le fie uşor să treacă pe roşu şi, destul de curând, intrară pe Capitol Street, luând-o la stânga spre clădire. Acum se vedeau mai puţine lumini. Treptele fuseseră curăţate, ceea ce le permise să urce uşor după ce maşinile opriră şi agenţii Serviciului Secret coborâră. Ryan îl conduse pe Koga pe scări şi, în clipa următoare, priveau amândoi în jos, la golul care fusese odată Camera

Reprezentanţilor.

Prim-ministrul stătu drept, la început. Bătu tare din palme o dată, pentru a atrage atenţia spiritelor care, după cum îi spuneau convingerile sale religioase, încă se mai aflau acolo. După aceea, făcu o plecăciune şi se rugă pentru ele. Ryan a fost tentat să facă la fel. Nu exista nici o cameră de televiziune care să înregistreze momentul, de fapt, încă mai erau câteva camere în preajmă, dar buletinele de ştiri ale serii se terminaseră, aşa că aparatele nu erau în funcţiune, iar operatorii se aflau în camionetele de control, bând cafea şi neştiind ce se petrecea la o sută de metri mai încolo. Oricum, nu dură mai mult de un minut, două. La sfârşit, o mână americană se întinse şi cea japoneză o strânse, două perechi de ochi ajunseră la o înţelegere pe care ministerele şi tratatele nu ar fi realizat-o niciodată şi, în vântul rece de februarie, pacea se încheie complet între cele două ţări. Stând la vreo trei metri distanţă, Andrea Price se bucură că venise şi fotograful Casei Albe, iar lacrimile pe care le alungă clipind nu erau cauzate de vânt. După aceea, îi conduse pe cei doi înapoi, urcându-i în maşini separate.

— De ce au reacţionat atât de exagerat? întrebă premierul înainte să soarbă din paharul de sherry.

— Ei bine, după cum ştiţi, n-am fost informat pe deplin, spuse prinţul de Wales, referindu-se la propria persoană, din moment ce nu vorbea în numele guvernului Maiestăţii Sale. Dar exerciţiile dumneavoastră navale au constituit un gest ameninţător.

— Sri Lanka trebuie să ajungă la o înţelegere cu tamilii. Aceştia au dat dovadă de o regretabilă şovăială în a începe nişte negocieri serioase şi noi am încercat să-i influenţăm. În definitiv, avem trupe acolo pentru menţinerea păcii şi n-am vrea ca oamenii să ajungă să fie luaţi ostatici.

— Exact, atunci de ce nu vă retrageţi trupele de menţinere a păcii aşa cum a cerut guvernul?

Premierul indian oftă obosită – şi pentru ea fusese un zbor îndelungat şi, în împrejurările actuale, avea voie să se arate uşor exasperată.

— Alteţă, dacă ne retragem trupele şi situaţia va deveni iarăşi incendiară, vom avea probleme cu cetăţenii noştri tamili. Este o situaţie extrem de dificilă. Am încercat să ajutăm la depăşirea unui impas politic neplăcut, pe cheltuiala noastră în totalitate, dar guvernul sri-lankez este incapabil să acţioneze aşa cum ar trebui pentru a evita o situaţie stânjenitoare pentru ţara mea şi continuarea rebeliunii într-a lor. Atunci, americanii se amestecă fără un motiv real şi nu fac decât să amplifice determinarea sri-lankezilor.

— Când soseşte premierul lor? întrebă prinţul.

Ea ridică din umeri întâi, după care zise:

— I-am oferit şansa de a călători împreună ca să putem discuta problema, însă din păcate el a refuzat. Cred că va sosi mâine. Dacă nu cumva o să se defecteze ceva în timpul zborului, adăugă ea.

Avioanele de acel tip aveau tot soiul de probleme tehnice, pentru a nu mai vorbi de gradul de periculozitate.

— Dacă doriţi, probabil că domnul ambasador o să poată aranja o întâlnire discretă.

— Poate că n-ar fi complet inutil, acceptă doamna prim-ministru. Aş vrea ca şi americanii să pună lucrurile la punct cumva, întotdeauna au ignorat zona noastră.

Prinţul înţelese că acela era şi scopul exerciţiilor. El şi preşedintele Ryan erau prieteni de ani de zile şi India îl voia ca mijlocitor. N-ar fi fost prima oară când ar fi avut o asemenea misiune, dar, în toate cazurile, prinţul moştenitor era nevoie să ceară îndrumarea guvernului, care, de data aceea, însemna ambasadorul. Cineva din Whitehall hotărâse că prietenia Alteţei Sale Regale cu noul preşedinte american era mult mai importantă decât un contact interguvernamental şi, în plus, făcea ca imaginea monarhiei să arate bine într-un moment când asemenea aparenţe erau şi utile şi necesare. De asemenea, acest lucru îi oferea Alteţei Sale o scuză pentru a vizita un teren din Wyoming, care era deţinut în secret de Familia Regală, sau de „Firmă”, cum îi spuneau, uneori, cei din interior.

— Înţeleg, a fost singurul răspuns pe care putu să-l dea, însă Marea Britanie trebuia să ia în serios acea rugăminte a Indiei.

Altădată, cea mai strălucitoare nestemată dintr-o coroană ce cuprindea mare parte a lumii, acea ţară încă mai era un important partener comercial, deşi, adesea, putea fi o adevărată pacoste. Un contract direct între cei doi şefi de guverne ar fi putut fi stânjenitor. Hărţuirea flotei indiene de către americani nu era un lucru foarte mediatizat, încetând către sfârşitul ostilităţilor dintre America şi Japonia şi era în interesul tuturor ca lucrurile să rămână aşa. Preşedintele Ryan avea destule probleme, vechiul său prieten ştia asta foarte bine. Prinţul spera ca Jack să se mai şi odihnească. Pentru cei din sala de primire, somnul era doar o modalitate de apărare împotriva diferenţei de fus orar. Pentru Ryan, era combustibilul necesar, de care avea mare nevoie în următoarele două zile.

Rândul se întindea la nesfârşit, clişeu tipic. Depăşea cu mult clădirea Trezoreriei şi capătul îndepărtat semăna cu cel destrămat al unei frânghii, alţi oameni aşezându-se mereu, astfel încât coada părea să se regenereze în permanenţă, în timp ce aceia care o alcătuiau înaintau în aerul rece. Intrau în clădire în grupuri de vreo cincizeci de persoane, iar deschiderea şi închiderea uşilor era operată de cineva

cu un cronometru, sau care, poate, doar număra încet. Era o gardă de onoare, alcătuită din câte un membru al fiecărui serviciu militar. Grupul Special de Pază era comandat, în acel moment, de un căpitan al Forţelor Aeriene. Ei şi sicriele stăteau nemişcaţi, în timp ce oamenii se perindau încet.

Ryan le examină chipurile pe monitorul din biroul său imediat după ce intră, iarăşi înainte de răsăritul soarelui, întrebându-se ce gândeau şi de ce veniseră. Puţini votaseră pentru Roger Durling. La urma urmei, acesta fusese omul numărul doi şi preluase funcţia numai după demisia lui Bob Fowler. Dar America îşi iubea preşedinţii şi, după moarte, oamenii dovedeau o dragoste şi un respect de care Roger nu prea se bucurase în timpul vieţii. Unii oameni întorceau capetele pentru a se uita în jur, la holul unei clădiri pe care mulţi, probabil, nu o mai văzuseră niciodată, folosindu-şi cele câteva secunde în mod ciudat pentru a se uita la altceva decât la lucrurile pentru care se aflau acolo, după care coborau treptele şi treceau pragul ieşirii dinspre est, unde nu mai era rând şi se alăturau grupurilor de prieteni sau rudelor ori plecau singuri, părăsind oraşul şi văzându-şi de treburi mai departe. Era timpul ca şi el să facă acelaşi lucru – mai exact, să se întoarcă la familia lui şi să studieze ce avea de făcut a doua zi.

„De ce nu?” hotărâseră ei când ajunseseră la Dulles. După ce avuseseră suficient noroc pentru a găsi un motel ieftin la capătul lui Metro’s Yellow Line, luaseră metroul până în oraş şi coborâseră în staţia Farragut Square, la câteva cvartale de Casa Albă, aşa încât să poată studia terenul. Avea să fie o premieră pentru amândoi, de fapt, mai multe, din moment ce nici unul din ei nu mai fusese vreodată la Washington, oraşul blestemat de pe malul unui râu lipsit de importanţă care polua întreaga ţară şi căreia îi sugea sângele şi bogăţiile – lozinci preferate ale membrilor organizaţiei „Oamenii muntelui”. Durase ceva timp până când găsiseră capătul rândului şi ţinuseră pasul cu ceilalţi câteva ore, singurul lucru bun fiind că ştiau cum să se îmbrace pentru a se feri de frig, spre deosebire de idioţii de pe Coasta de Est din jurul lor, cu hainele lor subţiri şi cu capetele descoperite. Pete Holbrook şi Ernest Brown de-abia dacă se puteau abţine să nu facă glumele lor obişnuite în legătură cu cele întâmplate. În schimb, ascultau ce vorbeau ceilalţi de la coadă, lucru ce se dovedi dezamăgitor. Poate că mulţi dintre ei erau angajaţi federali, se gândiră cei doi. Auziră câteva smiorcăieli despre cât de trist era totul, despre faptul că Roger Durling fusese un om foarte de treabă, iar nevastă-sa o femeie atât de atrăgătoare, despre cât de drăguţi erau copiii şi cât de îngrozitor trebuia să li se pară lor totul acum.

Ei bine, cei doi membri de la „Oamenii muntelui” trebuiră să fie de acord că, desigur, era foarte greu pentru copii – şi cui nu-i plăceau

copiii? – şi probabil că o cloşcă nu avea chef să vadă ouă prăjite, nu? Dar câtă suferinţă le provocase tatăl lor cetăţenilor oneşti care nu voiau decât să li se respecte dreptul constituţional de a fi lăsaţi în pace de către toţi acei ticăloşi de la Washington, care n-aveau nici o treabă? Dar nu spuseră acest lucru. Îşi ţinură gurile tot timpul cât stătură la coadă. Amândoi cunoşteau povestea clădirii Trezoreriei, care îi apără de vânt un timp, cum Andy Jackson hotărâse să o mute ca să nu mai vadă Capitoliul de la Casa Albă (încă era prea întuneric ca să poată distinge foarte mult), cauzând celebrul şi supărătorul (jog) pe Pennsylvania Avenue – nu că asta ar mai fi contat acum, din moment ce strada fusese închisă în faţa Casei Albe. Şi de ce? Pentru a-l apăra pe preşedinte de *cetăţeni!* Le era teamă ca nu cumva cetăţenii să se apropie prea mult de marele grangur. Nu putură să spună aşa ceva, bineînţeles. Dar discutaseră despre asta în avion. Nu se ştia câţi spioni ai guvernului erau în jur, mai ales la coada pentru Casa Albă, o denumire pe care o acceptaseră numai de când, chipurile, fusese aleasă de Davy Crockett. Holbrook îşi amintea acest lucru dintr-un film de la televizor, deşi nu mai ştia ce film şi bătrânu' Davy era, fără îndoială, genul lor de american, un tip care îşi botezase puşca preferată. Asta da…

Clădirea nu arăta rău şi câţiva indivizi de treabă locuiseră acolo. Andy Jackson, care le spusese celor din Curtea Supremă unde să se ducă. Lincoln, un tip al naibii de dur. Ce păcat că fusese ucis înainte să-şi pună în aplicare planul de a-i expedia pe negri înapoi în Africa sau în America Latină! (Amândurora le plăcea şi de James Monroe, pentru că venise cu ideea de a ajuta la transformarea Liberiei într-un loc unde să fie trimişi înapoi sclavii; păcat că nimeni nu continuase acest lucru.) Teddy Roosvelt avea destule lucruri bune la activ, era un vânător, un tip căruia nu-i plăcea să stea în birou, era un soldat, care mersese puţin cam prea departe cu „reforma" administrativă. Dar, de atunci, nu mai fuseseră mulţi, după părerea lor, însă nu era vina clădirii că, în ultima vreme, fusese locuită de oameni care lor nu le erau pe plac. Asta era problema cu clădirile din Washington. La urma urmei, Capitoliul fusese, odată, locuinţa lui Henry Clay şi Dan'l Webster. Nişte patrioţi, spre deosebire de indivizii care fuseseră prăjiţi de acel pilot japonez…

Lucrurile deveniră puţin mai încordate când intrară pe teritoriul Casei Albe, ca şi cum ar fi ajuns pe terenul inamicului. La poartă erau paznici în uniforma Serviciului Secret, iar înăuntru erau puşcaşi marini. Nu era asta o ruşine? Puşcaşi marini! Adică americanii adevăraţi, chiar când venea vorba de cei de culoare, pentru că se antrenau la fel ca şi cei albi şi, probabil, unii dintre ei erau şi patrioţi. Păcat că erau doar nişte cioroi, pentru că, în privinţa acestui lucru, nu se putea face nimic. Şi totuşi, puşcaşii marini făceau ce le spuneau

oficialităţile. Cu toate astea, nu erau decât nişte copii şi, poate, aveau să mai înveţe. În definitiv şi în „Oamenii muntelui” erau câţiva foşti soldaţi. Puşcaşii marini tremurau în hainele lor lungi şi cu mânuşi albe şi, în cele din urmă, unul dintre ei, un sergent după însemne, deschise uşa.

„Ce mai clădire”, îşi spuseră Holbrook şi Brown, rotindu-şi privirile prin holul maiestuos. Acum puteai să-ţi dai seama de ce aceia care stăteau acolo se credeau aşa de importanţi. Lucru de care trebuia să te fereşti… Lincoln crescuse într-o cabană de lemn, iar Teddy cunoscuse viaţa în cort, vânând în munţi, dar, în ziua de azi, oricine ar fi locuit acolo nu ar fi fost decât un blestemat de hârţogar. Înăuntru erau alţi puşcaşi marini, garda de onoare postată în jurul celor două sicrie şi cu adevărat tulburător, nişte indivizi în civil cu şnururi de plastic răsucite care porneau de sub gulerele hainelor spre urechi. Serviciul Secret. Agenţii federali. Chipul inamicului, membri ai aceluiaşi departament guvernamental de care aparţinea Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Prima oară când cetăţenii obiectaseră împotriva guvernului fusese în legătură cu alcoolul. „Rebeliunea whiskyului”, motiv pentru care toţi „Oamenii muntelui” îl admirau pe George Washington. Cei mai liberali dintre ei afirmau că până şi un om bun putea să aibă o zi proastă, iar George nu era un tip cu care să se fi putut glumi. Brown şi Holbrook nu se uitară direct la nenorociţii din Serviciul Secret. Trebuia să ai grijă să nu glumeşti nici cu ei.

Agentul special Price intră în hol atunci. Şeful ei se afla în siguranţă în birou, iar responsabilităţile ei ca şefă a Grupului Special de Pază se extindeau asupra întregii clădiri. Procesiunea nu reprezenta un pericol pentru Casă. Era, mai degrabă, o bătaie de cap. Chiar dacă o bandă de indivizi înarmaţi s-ar fi infiltrat printre cei de la coadă, în dosul uşilor închise din zona aceea se aflau douăzeci de agenţi înarmaţi, mulţi dintre ei având puşti-mitralieră Uzi în genţile lor pentru armele de acţiune rapidă, cunoscute sub denumirea neplăcută de genţi FAG. Un detector de metale ascuns în tocul uşii transmitea unei echipe de la Divizia de Securitate Tehnică la cine să se uite şi alţi agenţi ţineau fotografii ascunse în mâini ca nişte cărţi de joc, pe care le frunzăreau tot timpul, până când fiecare persoană care trecuse pragul era comparată cu răufăcători cunoscuţi sau bănuiţi. În rest, se bazau pe instincte şi antrenament, adică atunci când era vorba de oameni care arătau „ciudat”, termenul american obişnuit, folosit pentru a categorisi comportamentul nepotrivit al cuiva. Problema era frigul de afară. Oamenii intrau şi mulţi dintre ei arătau straniu. Unii băteau din picioare uşor. Alţii îşi vârau mâinile în buzunare, îşi aranjau hainele, tremurau sau, pur şi simplu, se uitau în jur într-un fel puţin cam ciudat – toate acestea atrăgând atenţia cuiva din Grupul Special. Atunci când gesturile erau făcute de o persoană care declanşase detectorul de

metale, un agent ridica mâna ca şi cum şi-ar fi scărpinat nasul şi vorbea într-un microfon. „Haină albastră, bărbat, un metru optzeci”, de exemplu, făcea ca patru, cinci capete să se întoarcă pentru a se uita mai atent la un dentist din Richmond, care tocmai mutase încălzitorul de mâini dintr-un buzunar în altul. Semnalmentele sale au fost confruntate cu fotografiile celor care aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi aceeaşi greutate, dar nu corespundea nici uneia. Totuşi, îl ţinură sub observaţie, o cameră TV urmărindu-i chipul. În câteva cazuri extreme, un agent ieşea o dată cu oamenii şi-l urmărea pe subiect, luându-i numărul maşinii. Demult desfiinţatul Comandament al Aviaţia Strategice îşi luase ca moto oficial cuvintele „PACEA ESTE PROFESIA NOASTRĂ”. Pentru agenţii Serviciului Secret, profesia lor era paranoia, a cărei necesitate era dovedită foarte limpede de cele două sicrie din holul Casei Albe.

Brown şi Holbrook beneficiară de cele cinci secunde pentru a contempla sicriele. Amândouă erau scumpe, fără îndoială cumpărate din banii guvernului şi – blasfemie! – după părerea lor, erau învelite în drapelul naţional. Ei bine, poate nu şi în privinţa soţiei. La urma urmei, soţiile trebuiau să le fie loiale soţilor şi, în această privinţă, nu se putea face nimic. Valul de oameni îi purtă spre stânga şi cordoanele din catifea îi ghidară în jos pe trepte. Simţiră schimbarea petrecută cu ceilalţi. Un oftat colectiv şi câţiva îşi şterseră lacrimile, îndeosebi femeile. Cei doi membri ai organizaţiei „Oamenii muntelui” rămaseră impasibili, ca majoritatea bărbaţilor. Sculpturile Remington de lângă ieşire îi făcură pe amândoi să se oprească puţin şi să le admire, după care ieşiră din nou, aerul rece fiind purificator după cele câteva minute de căldură sufocantă federală. Nu vorbiră nimic până când nu se depărtară de zona Casei Albe şi de ceilalţi.

— Frumoase coşciuge le-am mai cumpărat, a fost primul lucru pe care îl spuse Holbrook.

— Păcat că nu erau deschise, zise Brown uitându-se în jur.

Nu era nimeni suficient de aproape pentru a-i auzi.

— Au şi copii, sublinie Pete mergând spre sud, astfel încât vedeau tot bulevardul Pennsylvania.

— Da, da, da. Şi, când o să crească, o să fie şi ei nişte birocraţi, zise celălalt şi, după câţiva paşi, adăugă: La naiba!

Nu se mai putea spune nimic, poate doar „La dracu!” se gândi Holbrook, dar nu-i plăcea să repete ce spunea Ernie.

Soarele răsărea şi absenţa clădirilor înalte din partea de est a lui Hill însemna că acea clădire albă se profila superb. Deşi era prima oară când veniseră la Washington, fiecare din ei ar li putut să facă o schiţă a acesteia din memorie, iar *neregula* orizontului n-ar fi fost mai evidentă. Pete era bucuros că se lăsase convins de Ernie să vină.

Numai priveliştea aceea făcea ca toată oboseala călătoriei să merite. Spuse un lucru pe care şi celălalt îl gândea:

— Ernie, zise Holbrook cu veneraţie în glas, e inspirator.

— Da.

O problemă în legătură cu boala era faptul că semnele prevestitoare erau ambigue şi principala ei îngrijorare era legată de unul dintre pacienţi. Era un băiat atât de drăguţ, dar era grav bolnav, îşi dădu seama acum sora Jean Baptiste, văzând că febra urcase la 40,4 grade, ceea ce era destul de grav. Însă, celelalte semne erau şi mai îngrijorătoare. Gradul de dezorientare se agravase. Voma din ce în ce mai des şi, acum şi cu sânge. Erau indiciile unei hemoragii interne. Ştia că toate acestea puteau să însemne mai multe lucruri, dar cel care o îngrijora era numit Ebola Zair. Existau multe boli în jungla din ţara aceea – uneori, ea tot o mai socotea Congoul belgian – şi, în timp ce concurenţa pentru cea mai cumplită era mai strânsă decât îşi putea închipui cineva, Ebola se afla la fundul acelui abis. Trebuia să îi ia sânge pentru o altă analiză şi făcu acest lucru cu mare grijă, după ce prima probă se pierduse într-un fel sau altul. Angajatele mai tinere nu erau suficient de atente... Părinţii lui îi ţinură braţul pentru ca ea să-i ia sânge, mâinile fiindu-i protejate de mânuşi chirurgicale. Totul decurse fără probleme, băiatul nefiind nici măcar semiconştient în clipa aceea. Ea scoase acul apoi şi îl puse imediat într-o cutie de plastic pentru a-l arunca. Eprubeta era, de asemenea, sigură, dar şi aceasta a fost pusă într-o altă cutie. Prima ei grijă era acul. Prea mulţi angajaţi încercau să economisească bani pentru spital refolosind instrumentele, în ciuda pericolului de răspândire pe calea sângelui a unor boli precum SIDA şi altele. De acesta se ocupa personal, ca să fie mai sigură.

Nu avu timp să se uite mai mult la pacient. Ieşind din rezervă, se duse în clădirea alăturată. Spitalul avea o istorie îndelungată şi onorabilă şi fusese construit ţinându-se cont de condiţiile locale. Numeroasele clădiri joase erau legate între ele prin alei acoperite. Cea care adăpostea laboratorul se afla la numai cincizeci de metri distanţă. Acel loc era, parcă, unul binecuvântat; de curând, Organizaţia Mondială a Sănătăţii îşi făcuse simţită prezenţa acolo, aducând utilaje modeme şi şase medici tineri, dar, din păcate, nici o infirmieră. Toţi erau pregătiţi în stil englezesc sau american.

Doctorul Mohammed Moudi se afla la masa de lucru. Înalt, subţire, negricios, el avea în general o atitudine oarecum distantă, dar era un medic eficient. Se întoarse când o auzi venind şi o văzu cum aruncă acul.

— Ce era, soră?

— Pacientul Mkusa. Benedict Mkusa, băiat african, în vârstă de opt

ani, spuse ea dându-i dosarul.

Moudi îl deschise şi citi repede. Pentru infirmieră – creştină sau nu, era o credincioasă şi o foarte bună infirmieră – simptomele apăruseră pe rând. Hârtiile îi oferiră doctorului o imagine mult mai clară. Dureri de cap, frisoane, febră, dezorientare, stări de agitaţie şi, acum, semnele unei hemoragii interne. Când ridică privirea, în ochii lui nu se citea nimic. Dacă avea să-i apară şi… (petechia) pe piele…

— E în salonul cel mare?

— Da, domnule doctor.

— Mută-l imediat la izolare. Vin şi eu în jumătate de oră…

— Am înţeles, domnule doctor, spuse ea şi ieşi, masându-şi fruntea.

Trebuia să fi fost din cauza căldurii. Niciodată nu te puteai obişnui cu ea, mai ales dacă veneai din nordul Europei. Poate avea să ia o aspirină după ce se ocupa de pacient.

7
IMAGINEA PUBLICĂ

Totul începu devreme, când două avioane E-3B Sentry, care decolaseră de la baza aeriană Tinker din Oklahoma spre baza aeriană Pope din Carolina de Nord, îşi luară zborul de la aceasta din urmă la 8.00, ora locală, îndreptându-se spre nord. Se hotărâse că închiderea tuturor aeroporturilor locale ar fi fost prea mult. Washington National rămase închis – şi, fără congresmeni care să ia repede avionul spre districtele lor (parcarea lor specială era bine cunoscută), se părea că aşa avea să şi rămână – iar, la celelalte două, Dulles şi Baltimore-Washington International, controlorii de trafic primiseră instrucţiuni foarte precise. Avioanele care veneau sau plecau trebuiau să ocolească o „bulă" având peste douăzeci de mile diametru, care era poziţionată deasupra Casei Albe. În cazul în care orice avion s-ar fi îndreptat spre „bulă", ar fi fost interpelat imediat. Dacă ignora apelul, în scurt timp, se trezeau cu un avion de vânătoare alături. Dacă nici acest lucru nu dădea rezultate, a treia etapă se impunea de la sine şi era una spectaculoasă. Două escadrile, formate din câte patru avioane de vânătoare F-16, dădeau roată oraşului cu schimbul la o altitudine de cinci şi, respectiv, şase mii de metri. Înălţimea la care zburau făcea să se diminueze zgomotul (de asemenea, le permitea şi să se răsucească şi să prindă o viteză supersonică aproape instantaneu), dar dârele albe lăsate pe cerul senin erau la fel de vizibile precum cele ale Escadrilei 8 care zburaseră odată pe deasupra Germaniei.

Cam în acelaşi timp, Brigada 260 a Poliţiei Militare din Washington, care făcea parte din Garda Naţională, a fost însărcinată cu „controlul traficului". Peste o sută de H.M.M.W.V.-uri erau parcate pe străzile laterale, fiecare având în apropiere câte un vehicul al poliţiei sau F.B.I.-ului, controlând traficul prin blocarea străzilor. O gardă de onoare alcătuită din membrii tuturor serviciilor marca străzile care trebuiau folosite. Nu puteai să-ţi dai seama care dintre arme avea încărcătorul plin.

Unii se aşteptaseră chiar ca măsurile de securitate să fie ţinute secrete pentru că se renunţase la vehiculele blindate.

În oraş se aflau în total şaizeci şi unu de şefi de stat; ziua aceea avea să fie un infern pentru toată lumea, iar presa avea grijă ca toţi să împărtăşească experienţa asta. Pentru ultima ocazie de acel gen, Jacqueline Kennedy hotărâse să se poarte haine de zi, dar, de atunci, trecuseră treizeci şi cinci de ani şi, acum, erau suficiente costumele

de lucru închise la culoare, excepţie făcând oficialităţile guvernelor străine care purtau diverse uniforme (prinţul de Wales chiar era ofiţer numit prin decret regal) sau oaspeţii din ţările tropicale. Unii dintre aceştia aveau să poarte costumul tradiţional şi aveau să suporte consecinţele în numele demnităţii ce le fusese conferită. Numai transportarea prin oraş şi aducerea lor la Casa Albă a fost un coşmar. Apoi urma problema modului în care trebuia înşiraţi în cadrul procesiunii. În ordine alfabetică, după ţară? În ordine alfabetică după numele fiecăruia? Dacă erau aşezaţi după numărul de ani de când se aflau în funcţie, s-ar fi acordat o întâietate nemeritată celor câţiva dictatori care veniseră să-şi caute puţina legitimitate în cadrul marilor organizaţii diplomatice, acordând sprijin ţărilor şi guvernelor cu care America avea relaţii oficiale, dar pentru care America nutrea puţină dragoste. Veniră cu toţii la Casa Albă, trecând pe lângă sicrie după ce dispăruse şi ultimul şir de cetăţeni americani, oprindu-se pentru a aduce omagiul personal şi intrând apoi în Sala Răsăriteană, unde un pluton de oficiali din cadrul Departamentului de Stat se chinuiau să organizeze lucrurile în timp ce beau cafele şi mâncau pateuri.

Ryan şi familia sa erau sus, aducând ultimele retuşuri hainelor lor de doliu, asistaţi de personalul Casei Albe. Copiii se descurcară cel mai bine, obişnuiţi fiind ca mama şi tata să-i pieptene în drum spre uşă, acum văzând amuzaţi că mama şi tata beneficiau de acelaşi tratament. Jack ţinea în mână o copie a primului său discurs. Trecuseră acele momente când putea să închidă ochii şi să-şi dorească să dispară totul. Acum se simţea ca nişte boxeri, copleşiţi de adversarii lor, dar incapabili să renunţe, încasând fiecare pumn în plin, dar încercând să nu se facă de râs. Mary Abbot termină să-i aranjeze părul şi îl dădu cu fixativ, lucru pe care Ryan nu-l făcuse niciodată de bunăvoie.

— Vă aşteaptă, domnule preşedinte, spuse Arnie.

— Da, zise Jack dându-i mapa cu discursul unuia dintre agenţii Serviciului Secret şi ieşi din încăpere urmat de Cathy, care o ţinea în braţe pe Katie.

Sally îl luă de mână pe Little Jack şi ieşiră pe coridor, coborând apoi scara. Preşedintele Ryan o luă şi el încet pe scara în spirală şi coti spre stânga, spre Sala Răsăriteană. În clipa în care intră, toate capetele se întoarseră. Toate privirile celor din încăpere au fost aţintite asupra lui, dar nu era deloc întâmplător acest lucru; doar câteva păreau înţelegătoare. Erau acolo aproape numai şefi de stat şi ambasadori, fiecare dintre ei urmând să întocmească un raport în seara aceea despre noul preşedinte american. Norocul lui Ryan a fost că primul care îl abordă era unul care nu trebuia să facă aşa ceva.

— Domnule preşedinte, spuse bărbatul îmbrăcat cu vestonul de gală al Marinei Regale.

Ambasadorul pusese la punct foarte bine lucrurile. În general, Londrei îi convenea noul aranjament. „Relaţia specială” avea să devină şi mai specială, fiindcă preşedintele Ryan era cavaler-comandor (onorific) al Ordinului Victorian.

— Alteţă, spuse Jack şi făcu o pauză, permiţându-şi un zâmbet când îi strânse mâna. A trecut multă vreme din ziua aceea la Londra, amice!

— Într-adevăr...

Soarele nu era atât de cald cum ar fi trebuit să fie – şi asta din pricina vântului – şi umbrele pe care le arunca făceau ca lucrurile să pară şi mai reci. Poliţia din Washington deschise coloana cu un şir de motociclete, după care veneau trei toboşari urmaţi de soldaţi infanterişti; ei alcătuiau un detaşament al celui de al treilea pluton al companiei Bravo al primului batalion al celui de-al 501-lea regiment de infanterie al celei de a 82-a divizii de aeropurtate, din care, odată, făcuse parte şi Roger Durling – apoi era calul fără călăreţ, cu cizmele vârâte invers în scări şi afeturile de tun, unul lângă altul la această înmormântare, soţ şi soţie. După aceea, urmau convoaiele de maşini. Aerul rece mai făcea ceva. Bătăile de tobă răsunau puternic în susul şi în josul canioanelor create de om. În timp ce procesiunea se îndrepta spre nord-vest, soldaţii, marinarii şi puşcaşii marini prezentară armele, întâi pentru fostul şi, apoi, pentru noul preşedinte. Pentru primul, bărbaţii doar îşi scoaseră ce purtau pe cap (unii uitară).

Brown şi Holbrook nu uitară. Durling o fi fost el un birocrat, dar drapelul era drapel şi nu era vina lui că era acolo. Soldaţii mărşăluiau pe străzi, purtând uniforme de luptă cu berete roşii şi cizme de paraşutişti pentru că, spuse comentatorul radio, Roger Durling fusese unul de-ai lor. În faţa afetului mergeau alţi doi soldaţi, primul ţinând drapelul prezidenţial şi cel de-al doilea, o placă înrămată pe care se aflau decoraţiile primite de Durling în luptă. Preşedintele decedat primise o medalie pentru salvarea unui soldat aflat sub foc încrucişat. Acesta se afla undeva în mijlocul celorlalţi şi i se luaseră vreo duzină de interviuri, în cursul cărora povestise sumbru cum cel ce avea să devină preşedinte îi salvase viaţa. Păcat că greşise, îşi spuseră Oamenii Munţilor, dar acţionase mereu ca un politician.

Noul preşedinte apăru acum, automobilul său recunoscându-se după cei patru agenţi ai serviciului secret care mergeau pe lângă el. Acesta era un mister pentru cei doi Oameni ai Munţilor. Ştiau ce văzuseră la televizor şi citiseră în ziare. Un puşcaş. Chiar ucisese doi oameni, pe unul cu un pistol şi pe celălalt cu un Uzi. Fusese chiar puşcaş marin. Acest lucru stârnea puţină admiraţie. Alt reportaj TV, transmis iar şi iar, îl arătă mai mult luând parte la talk-show-uri şi emisiuni de duminică. În cele mai multe dintre primele, părea

competent. În acesta din urmă însă părea stânjenit.

Majoritatea geamurilor maşinilor care participau la procesiune aveau învelişul din plastic închis la culoare care-i împiedicau pe oameni să vadă cine era înăuntru, dar nu era şi cazul maşinii preşedintelui, bineînţeles. Datorită faptului că cei trei copii ai săi stăteau în faţa lui şi soţia sa alături, preşedintele John Ryan putea fi văzut cu uşurinţă de pe trotuar.

— Ce ştim, de fapt, despre domnul Ryan?

— Nu prea multe, recunoscu comentatorul. Activitatea sa în cadrul guvernului a fost aproape în exclusivitate în C.I.A. Se bucura de respectul ambelor tabere din Congres. A lucrat ani de zile cu Alan Trent şi Sam Fellows – acesta fiind unul dintre motivele pentru care ambii sunt încă în viaţă. Cu toţii am auzit povestea cu teroriştii care l-au atacat…

— Parcă ar fi o istorie din Vestul Sălbatic, îl întrerupse crainica. Ce părere ai despre faptul că avem un preşedinte care a…

— A ucis oameni? completă comentatorul, obosit după zile întregi de serviciu şi puţin cam sătul de acel cap coafat. Păi, să mă gândesc. George Washington a fost general. La fel şi Andy Jackson. William Henry Harrison a fost soldat. La fel Grant şi majoritatea preşedinţilor de după Războiul Civil… Teddy Roosvelt, bineînţeles… Truman a fost soldat. Eisenhower. Jack Kennedy a fost la Marină, la fel ca Nixon, Jimmy Carter şi George Bush…

Acea lecţie de istorie neaşteptată avu efectul vizual al îmbolnăvirii unor vite.

— Dar a fost ales vicepreşedinte tocmai pentru priceperea sa de garant al păcii şi drept răsplată pentru modul cum a rezolvat conflictul – nimeni nu îl numea „război” – cu ceea ce s-a dovedit a fi interesele comerciale japoneze.

„Aşa”, îşi spuse crainica, asta avea să-l pună la punct pe acel corespondent străin destul de înaintat în vârstă. „Oricum, cine zice că un preşedinte are dreptul la vreo lună de miere?”

Ryan ar fi vrut să se uite peste discurs, dar descoperi că nu putea. Era cam frig afară. Nici în maşină nu era tocmai cald, dar mii de oameni stăteau în frig, pe trotuare, urmărindu-l cu privirea când trecea pe lângă ei. Erau destul de aproape pentru a le vedea expresiile. Mulţi gesticulau şi le spuneau ceva celor de lângă ei – „Uite-l, uite-l pe cel nou!” Unii făceau cu mâna, mici gesturi stângace din partea unor oameni care nu ştiau dacă era bine să facă asta, dar vrând să o facă pentru a arăta că le păsa. Alţii îşi plecau capul cu respect, cu acel zâmbet încordat pe care îl vedeau într-o sală mortuară – „sper c-o să te descurci.” Jack se întrebă dacă era bine să

le facă şi el cu mâna, dar hotărî că nu se cădea, potrivit unei reguli nescrise care se aplica la înmormântări. Astfel că doar se uită la ei, având pe chip, se gândea, o expresie neutră, fără să spună nimic, pentru că nu ştia nici ce să spună. Ei bine, avea un discurs care rezolva treaba asta, îşi spuse Ryan supărat pe sine.

— Nu prea pare încântat, îi şopti Brown lui Holbrook.

Mai aşteptară câteva minute ca să mai plece din oameni. Nu pe toţi spectatorii îi interesa convoiul demnitarilor străini. Oricum nu se vedea în interiorul maşinilor şi ţinerea evidenţei tuturor steguleţelor care fluturau pe capote dădea naştere doar mai multor variante, în genul: „Al cui e ăsta?" după care urma un răspuns incoerent. Aşa că, la fel ca mulţi alţii, cei doi Oameni ai Munţilor se retraseră de lângă bordură într-un parc.

— Nu are ce-i trebuie, spuse Holbrook în cele din urmă.

— E doar un birocrat. Mai ţii minte „Principiul Peter"?

Era o carte despre care amândoi credeau că fusese scrisă pentru a explica modul în care funcţiona guvernul. În cadrul unei ierarhii, oamenii au tendinţa să-şi atingă nivelul maxim de incompetenţă.

— Cred că-mi place asta.

Tovarăşul lui se uită din nou spre maşini şi spre steguleţele lor.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Paza de la Catedrala Naţională era extraordinară. În sinea lor, agenţii Serviciului Secret ştiau asta şi mai ştiau că nici un asasin – noţiunea de asasin profesionist era, oricum, o creaţie a Hollywoodului – nu avea să-şi rişte viaţa în asemenea împrejurări. Fiecare clădire cu vedere directă spre biserica în stil gotic avea pe acoperiş câţiva poliţişti sau soldaţi sau agenţi speciali U.S.S.S., dintre care mulţi aveau puşti şi echipa de contra-lunetişti, înarmată cu tot ce era mai bun, instrumente în valoare de 10 000 de dolari, care aveau o rază de acţiune de aproape un kilometru, putând să ţintească o persoană în cap. Era echipa care câştigase concursurile de trageri la ţintă cu regularitatea fluxului şi refluxului, alcătuită fiind, probabil, din cei mai buni ţintaşi dintotdeauna, care se antrenau zi de zi pentru a se menţine astfel. Oricine ar fi avut de gând să facă ceva nepotrivit, ori ştia aceste lucruri şi îşi vedea de treabă, ori, în cazul vreunui amator nebun, vedea acele aranjamente defensive impresionante şi hotăra că nu era tocmai ziua potrivită pentru a muri.

Dar, oricum, situaţia era tensionată şi, chiar când procesiunea se zări în depărtare, agenţii tot mai mişunau în zonă. Unul dintre ei, epuizat după treizeci de ore de activitate continuă, tocmai bea cafea când se împiedică de treptele din piatră şi vărsă paharul. Mormăind, îl mototoli în mână, îl vârî în buzunar şi spuse în microfonul de la rever

că totul era în ordine pe poziţia lui. Cafeaua îngheţă aproape instantaneu pe treptele de granit.

Înăuntru, o altă echipă de agenţi verifică încă o dată fiecare ungher înainte să-şi ocupe locurile, lăsând ofiţerii de protocol să facă ultimele pregătiri legate de instrucţiunile privitoare la locuri pe care le primiseră indicate prin fax cu numai câteva minute în urmă şi întrebându-se ce ar fi putut să meargă prost.

Afeturile se opriră în faţa bisericii şi maşinile îşi descărcară pe rând pasagerii. Ryan coborî, urmat de familia sa şi porni spre membrii familiei Durling. Copiii erau încă şocaţi şi poate că era bine, poate că nu. Jack nu ştia. Ce făcea un om în asemenea situaţii? Puse o mână pe umărul băiatului, în timp ce maşinile continuau să sosească, se goleau şi plecau repede. Ceilalţi, oficialii importanţi, se aşezară în spatele lui. Cei mai puţin reprezentativi intrau acum pe uşile laterale ale bisericii, fiind verificaţi cu detectoare portabile de metale, în vreme ce angajaţii bisericii şi coriştii, care fuseseră verificaţi deja, îşi ocupau locurile.

Roger trebuia să-şi fi amintit cu mândrie de vremea când făcuse parte din Divizia 82 de Aeropurtate, îşi spuse Jack. Soldaţii care conduseseră procesiunea îşi lăsară armele într-un loc şi se pregăteau să îşi facă datoria sub supravegherea unui tânăr căpitan, asistat de doi sergenţi cu aere grave. Toţi păreau atât de tineri, chiar şi sergenţii, toţi având capetele aproape rase sub berete. Atunci îşi aminti că tatăl său făcuse parte din Divizia 101 de Aeropurtate cu mai bine de cincizeci de ani în urmă şi arătase exact ca acei copii, deşi, probabil, avusese puţin mai mult păr, din moment ce capetele rase nu erau la modă în anii ’40. Dar era preţuită aceeaşi duritate, aceeaşi mândrie feroce şi aceeaşi hotărâre de a-şi face datoria, oricare ar fi fost aceasta. Părea să dureze o veşnicie. Ryan, ca şi soldaţii, nu putea să-şi mişte capul. Trebuia să stea în poziţie de drepţi, aşa cum făcuse şi când servise în corpul de Puşcaşi Marini, deşi îşi plimba privirea în jur. Copiii săi îşi întorceau capetele şi îşi mişcau picioarele din cauza frigului, în timp ce Cathy îi ţinea sub observaţie, făcându-şi griji, la fel ca soţul ei, din pricina frigului, dar prinsă într-o situaţie când, până şi grijile părinteşti erau pe al doilea plan. Ce era acest lucru numit datorie, se întrebă ea, încât chiar şi copiii rămaşi orfani ştiau că trebuia să stea acolo şi să îndure astfel de lucruri?

În cele din urmă şi ultimii oficiali coborâră din maşini şi îşi ocupară locurile. Cineva făcu un semn şi soldaţii se duseră la afeturi, câte şapte la fiecare. Ofiţerul însărcinat cu acest lucru desfăcu întâi o închizătoare, apoi pe cealaltă, iar sicriele au fost şi purtate cu paşi laterali ca de robot. Soldatul care ţinea drapelul prezidenţial începu să urce scara, urmat de sicrie. Cel al preşedintelui era în faţă, condus de căpitan şi urmat de sergentul care răspundea de nucleul de pază.

Nu a fost vina nimănui. De fiecare parte se aflau câte trei soldaţi,

care mergeau în cadenţa lentă impusă de sergent. Erau amorţiţi pentru că stătuseră nemişcaţi un sfert de oră, după o dimineaţă de mărşăluit pe Massachusetts Avenue. Cel din mijloc, din dreapta, alunecă pe cafeaua îngheţată exact când toţi făceau un pas. Alunecă în interior şi, în căderea, îl lovi pe soldatul din spatele său. Toată greutatea era de peste două sute de kilograme de lemn, metal şi corp omenesc şi se prăvăli peste soldatul care alunecase primul, rupându-i picioarele într-o clipă pe treptele de granit.

Un icnet colectiv ieşi de pe buzele miilor de oameni care priveau. Agenţii Serviciului Secret intrară repede în acţiune, temându-se că un glonţ îi făcuse pe soldaţi să cadă. Andrea Price trecu în faţa lui Ryan, cu mâna în interiorul hainei, evident pe pistolul automat din dotare, gata să-l scoată, în timp ce alţi agenţi îi traseră la adăpost pe membrii familiilor Ryan şi Durling. Soldaţii îndepărtau deja sicriul de pe colegul lor căzut, al cărui chip devenise, deodată, alb de durere.

— Gheaţă, îi spuse acesta sergentului printre dinţii încleştaţi. Am alunecat.

Soldatul dădu dovadă de suficient autocontrol pentru a se abţine să rostească înjurătura care îi stătea pe limbă din cauza ruşinii şi stânjenelii. Un agent se uită la treaptă şi văzu pata de un maroniu lăptos ce reflecta lumina. Făcu un gest care îi spuse lui Price că putea să se liniştească, ordin care îşi găsi ecoul imediat în urechile tuturor agenţilor din preajmă:

— A alunecat doar! A alunecat doar!

Ryan se strâmbă când văzu ce se întâmplase. Roger Durling nu simţise, îşi spuse el, dar insulta adusă lui era una adusă copiilor lui, care se înfiorară şi întoarseră capetele când tatăl lor căzu pe treptele de piatră. Băiatul se întoarse primul, privind totul, copilul din el întrebându-se de ce căderea nu îi trezise tatăl. Cu numai câteva ore în urmă se trezise în timpul nopţii şi se dusese la uşa camerei lui, vrând s-o deschidă, să traverseze holul şi să bată la cea care dădea spre camera părinţilor lui ca să vadă dacă nu cumva se întorseseră.

— Dumnezeule! spuse comentatorul.

Camerele TV luară un prim-plan al soldaţilor celui de al treilea regiment care îl trăgeau deoparte pe paraşutistul rănit. Sergentul îi luă locul. Sicriul, care se zgâriase în timpul căderii, a fost ridicat în câteva secunde.

— În regulă, soldaţi, spuse sergentul din noul său loc. La stânga!

— Tati! scânci Mark Durling, în vârstă de nouă ani. Tati!

Toţi cei din preajmă îl auziră în liniştea care se lăsase după incident. Soldaţii îşi muşcară buzele. Agenţii Serviciului Secret, deja ruşinaţi şi îndureraţi de pierderea unui preşedinte, se uitară unii la alţii pentru o secundă. Jack luă băiatul după umeri instinctiv, dar tot nu ştiu ce naiba ar fi trebuit să spună. „Ce altceva ar mai fi putut să

meargă prost?” se întrebă noul preşedinte în timp ce doamna Durling îşi urmă soţul în sus pe trepte şi înăuntru.

— E în regulă, Mark, îi zise Ryan băieţelului întrând împreună cu el pe uşă, luând locul, pentru a câştiga câţiva metri, unui unchi favorit, dar fără să-şi dea seama. Măcar dacă ar fi existat altă modalitate în care să le aline durerea, chiar şi pentru câteva secunde. Acel gând era imposibil şi nu făcu decât să-l întristeze şi mai mult pe Jack, din moment ce toate sentimentele care-l încercau semănau cu ceea ce simţeau copiii.

Înăuntru era mai cald, lucru observat de cei care erau mai puţin cuprinşi de emoţia momentului. Ofiţerii care se ocupau de protocol se aşezară pe poziţii. Ryan şi familia lui se duseră spre primul rând din dreapta, în timp ce familia Darlington se aşeză în partea opusă. Sicriele erau unul lângă altul, pe catafalcuri, în sacristie şi, dincolo de ele, erau altele trei, cel al unui senator şi cele ale altor doi membri ai Camerei, prezentându-se în faţa asistenţei pentru ultima oară. Orga interpretă ceva ce Ryan mai auzise, o bucată muzicală care totuşi nu ştia cum se numea. Cu siguranţă, nu era sumbra procesiune masonică a lui Mozart, aproape la fel de plăcută ca un film despre Holocaust. Clericii se aflau în faţă, afişând o expresie profesională. În faţa lui Ryan, în locul ocupat de obicei de cărţile de imnuri, era o altă copie a discursului său.

Scena de pe ecranele televizoarelor era una care făcea pe toată lumea să fie ori foarte emoţionată, ori excitată într-un fel care nu avea nici o legătură cu sexul. Măcar dacă... Dar asemenea ocazii apăreau doar din întâmplare, nelăsând timp pentru a se pregăti ceva. Pregătirea era totul pentru o astfel de misiune. Nu că ar fi fost greu din punct de vedere teoretic, iar el lăsă mintea să se gândească la metodă. O mortieră, probabil. Se putea pune în partea din spate a unei camionete obişnuite pentru livrări, din cele care se găseau în orice oraş din lume. Se putea arunca de pe acoperişul unei clădiri asupra ţintelor. Puteai să dobori cel puţin zece, poate chiar cincisprezece sau douăzeci şi, deşi erau alese la întâmplare, o ţintă era o ţintă şi teroarea era teroare: aceasta era meseria lui.

— Uită-te la ei, şopti el.

Camerele se plimbau de-a lungul rândurilor de bănci. Erau în majoritate bărbaţi, câteva femei, aşezaţi fără o ordine anume, din câte îşi dădea el seama, unii vorbind în şoaptă, cei mai mulţi tăcând, uitându-se în jur cu chipuri inexpresive. Apoi erau copiii preşedintelui decedat, o fiică şi un fiu care aveau acea expresie a celor confruntaţi cu realitatea dură a vieţii. Copiii suportau povara surprinzător de bine, nu? Aveau să supravieţuiască, mai ales că nu mai prezentau interes din punct de vedere politic, astfel că atenţia lui faţă de ei era dezinteresată şi totuşi nu-i scăpa nimic. Apoi, camera a fost aţintită

din nou asupra lui Ryan, luând un prim-plan al chipului său, fapt care permise o examinare atentă.

Jack nu îşi luase încă adio de la Roger Durling. Nu avusese timp să se concentreze asupra acelui gând, deoarece fusese o săptămâna foarte plină, dar, acum, descoperi că privea un singur sicriu. Nu prea o cunoscuse pe Anne, iar ceilalţi trei din sacristie îi erau complet străini, la fel de bine ar fi putut fi aleşi la întâmplare, după convingerile lor religioase. Roger, însă, îi fusese prieten. Îl chemase înapoi la datorie, îi dăduse o slujbă importantă şi avusese încredere în el că avea să se descurce foarte bine, îi ascultase sfatul de cele mai multe ori, i se destăinuise, mustrându-l şi disciplinându-l uneori, dar întotdeauna ca prieten. Fusese o slujbă grea, cu atât mai mult când izbucnise conflictul cu Japonia – chiar şi pentru Jack, acum, când se sfârşise, nu mai era un „război”: conflagraţia era o chestiune care ţinea de trecut. Nu mai făcea parte din lumea reală care depăşise acest stadiu barbar. Durling şi Ryan trecuseră prin aşa ceva şi, deşi voiseră să rezolve problema în alte feluri, primul admisese şi că, pentru Ryan, cursa se încheiase. Astfel, ca prieten, îi oferise lui Jack o punte de aur spre viaţa particulară, o carieră în serviciul public, ce se transformase, de fapt, într-o capcană.

„Dar, dacă ar fi oferit altcuiva postul, unde aş fi fost eu în seara aceea?” se întrebă Jack. Răspunsul era simplu. S-ar fi aflat în primul rând al Camerei Reprezentanţilor şi, acum, ar fi fost mort. Preşedintele Ryan clipi des când îşi dădu seama cum stăteau lucrurile. Roger îi salvase viaţa. Probabil că nu numai pe a lui. Cathy – şi, poate şi copiii – s-ar fi aflat la balcon, alături de Anne Durling… Oare, viaţa era, într-adevăr, atât de fragilă, încât să fie influenţată de evenimente atât de mărunte? În clipa aceea, în tot oraşul, alte trupuri se aflau în sicrie pregătite pentru alte slujbe de înmormântare, majoritatea pentru adulţi, dar şi câteva pentru copiii altor victime care, în seara aceea, hotărâseră să-şi aducă şi familiile la acea sesiune în plen.

Mark Durling scâncea acum. Sora lui mai mare, Amy, îşi întoarse capul spre el. Jack îşi roti şi el privirea, înregistrând scena cu coada ochiului. „Sunt doar nişte copii, Dumnezeule mare, de ce trebuie să treacă prin aşa ceva?” Gândul îşi făcu loc în mintea lui într-o clipă. Îşi muşca buzele şi privi în pământ. Nu avea asupra cui să îşi verse furia. Cel care comisese acea crimă era mort şi el, trupul său aflându-se într-un alt sicriu, la morga din Washington şi, la câteva mii de kilometri distanţă, familia pe care acesta o lăsase în urmă, purta povara ruşinii şi vinovăţiei. De aceea, oamenii spuneau că violenţa era lipsită de sens. NU se învăţa nimic din toate acestea, nu rămânea decât durerea prelungită provocată de pierderea unor vieţi, de distrugerea altora, de salvarea unor oameni fără nici un motiv deosebit, ci doar din pură întâmplare. Asemenea cancerului sau altor

boli grave, acel gen de violenţă lovea fără nici un plan limpede şi fără nici o posibilitate de apărare, doar un om mort care hotărâse să nu intre singur în viaţa de apoi în care crezuse. Ce concluzii trebuia să tragă de aici? Ryan, care studia de mult comportamentul uman, se strâmbă şi continuă să privească în jos, ciulindu-şi urechile la sunetele scoase de un copil rămas orfan între zidurile din piatră ale unei biserici.

„E slab.” Se vedea foarte limpede pe chipul lui. Acel om, *acel preşedinte*, se chinuia să-şi reţină lacrimile. Nu ştia că moartea făcea şi ea parte din viaţă? Doar provocase şi el decesul altora, nu? Nu ştia el ce e moartea? Abia acum afla? Ceilalţi prezenţi acolo păreau a şti. Se vedea. Erau sobri, pentru că era de aşteptat ca, la o înmormântare, să fi sobru, dar toţi mureau, la un moment dat. Ryan ar fi trebuit să ştie. Înfruntase pericole, dar acest lucru se petrecuse de mult îşi aminti el şi, în timp, oamenii uitau. Ryan avusese multe motive pentru care să uite de fragilitatea vieţii; îl ferea de asta calitatea sa de oficial al guvernului. Rămase uimit când îşi dădu seama cât de multe lucruri se puteau afla din câteva secunde de studiere a unui chip omenesc.

Aceasta simplifica totul, nu?

Prim-ministrul Indiei se afla cu cinci rânduri mai în spate şi, deşi nu vedea decât ceafa preşedintelui Ryan şi ei îi plăcea să studieze comportamentul uman. Un şef de stat nu putea să reacţioneze astfel. Asta, pentru că era, la urma urmei, un actor pe cea mai importantă scenă a lumii şi trebuia să înveţe ce să facă şi cum să se comporte. Toată viaţa ei fusese la tot soiul de înmormântări, deoarece liderii politici aveau asociaţi – nu întotdeauna prieteni – tineri şi bătrâni şi trebuia să îşi arate respectul făcând act de prezenţă, chiar şi în privinţa celor pe care îi detesta. În acest caz, putea fi chiar amuzant în ţara ei, morţii se ardeau adesea şi puteau să îşi spună în sinea ei că, probabil, trupul era încă viu în timp ce ardea. Sprâncenele îi tresăriră când îi trecură gânduri aşa de amuzante prin minte. *Mai ales când era vorba de cei pe care îi detestai*... Era un exerciţiu atât de util! Să pari întristat... „Da, am *avut neînţelegerile noastre, dar a* fo*st întotdeauna un om care a meritat respectat, o persoană cu care s-a putut lucra, ale cărei idei au meritat întotdeauna atenţie.”* Având o experienţă de ani de zile, ajungeai să fi atât de bun încât supravieţuitorii să creadă minciunile, în parte, pentru că voiau să le creadă. Învăţai să zâmbeşti doar cât trebuia, să te arăţi doar atât cât era necesar de îndurerat şi să vorbeşti strictul necesar. Erai nevoit. Un lider politic rareori putea să-şi permită să-şi arate adevăratele sentimente. Acestea le arătau celorlalţi ce slăbiciuni aveai şi existau întotdeauna oameni care să le folosească împotriva ta, astfel că, pe parcursul anilor, trebuia să le ascunzi din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, îţi mai

rămâneau prea puţine sentimente adevărate, dacă îţi mai rămânea vreunul. Ceea ce era bine, pentru că, în politică, nu era loc pentru sentimente.

Era limpede că acel Ryan nu ştia asta, îşi spuse prim-ministrul „celei mai vechi democraţii din lume”. Drept urmare, se arăta exact aşa cum era şi, mai rău pentru el, o făcea în faţa unei treimi dintre cei mai mari lideri mondiali, oameni care vedeau, învăţau şi înmagazinau informaţiile pentru a le folosi ulterior. Aşa cum făcea şi ea. Minunat, îşi spuse ea menţinându-şi chipul sobru şi trist în onoarea unei persoane pe care o detestase. Când organistul începu să cânte primul imn, ea luă cartea, o deschise la pagina respectivă şi cântă împreună cu toţi ceilalţi.

Rabinul vorbi primul. Fiecare cleric avea la dispoziţie zece minute şi fiecare era un expert, mai exact, fiecare era un adevărat învăţat, în afară de faptul că era omul lui Dumnezeu. Rabinul Benjamin Fleischmann vorbi comentând din Talmud şi Torah, despre datorie, onoare şi credinţă şi despre un Dumnezeu milostiv. Apoi, urmă reverendul Frederick Ralston, preotul Senatului care fusese plecat din oraş în seara respectivă şi nu luase parte la acele evenimente. Fiind un baptist sudist şi o autoritate în ceea ce privea Noul Testament, Ralston vorbi despre patimile lui Hristos în Grădina Ghetsimani, despre prietenul său, senatorul de Oregon, Richard Eastman, care se afla acolo în sacristie, un om foarte respectat, membru onorabil al Congresului, lăudându-l, apoi, pe preşedintele decedat, care era un om devotat familiei sale, după cum ştiau cu toţii…

Nu exista un mod „corect” de a trata astfel de lucruri, îşi spuse Ryan. Poate că ar fi fost mai uşor dacă preotul sau rabinul ar fi avut timp să stea cu cei îndoliaţi, dar acest lucru nu se întâmplase în acel caz, iar el se întrebă…

„Nu, nu e corect!” îşi spuse Jack. Era teatru. Nu trebuia să fie astfel. La câţiva metri distanţă de el se aflau nişte copii şi, pentru ei, nu era deloc o piesă de teatru, ci un lucru mult mai simplu. Acolo erau *mama şi tata,* cei care fuseseră înlăturaţi din vieţile lor printr-un act lipsit de sens privându-i de viitorul pe care viaţa ar fi trebuit să li-l garanteze, de dragoste şi îndrumare, de şansa de a creşte într-un mod normal pentru a deveni oameni normali. Mark şi Amy erau cei importanţi acolo, dar slujba aceea, care se presupunea că ar fi trebuit să-i ajute, era concentrată asupra altora. Acel eveniment era în întregime un *exerciţiu politic,* ceva care să aducă linişte în ţară, să le reînnoiască oamenilor credinţa în Dumnezeu, încrederea în lume şi în patria lor şi poate că cei din spatele celor douăzeci şi trei de camere de filmat din biserică aveau nevoie de acest lucru, dar existau persoane care aveau şi mai multă nevoie de atenţie: copiii lui Roger şi Anne Durling, fiii –

deja adulţi – ai lui Dick Eastman, văduva lui David Kohn din Rhode Island şi familia Marissei Henrik din Texas. Aceia erau oameni reali şi durerea lor personală era trecută după nevoile ţării. „Ei bine, naiba s-o ia de ţară!” îşi spuse Jack, înfuriindu-se deodată pentru ceea ce se petrecea şi pe sine pentru că nu îşi dăduse seama la timp ca să schimbe ceva. Ţara avea nevoie de tot soiul de lucruri, dar acestea nu puteau fi atât de mari încât să înlăture groaza pe care soarta le-o hărăzise copiilor. Cine vorbea pentru ei? Cine le vorbea?

Şi mai rău pentru Ryan, care era catolic, cardinalul Michael O’Leary, arhiepiscop de Washington, nu a fost cu nimic mai bun.

— Binecuvântaţi sunt iubitorii de pace, căci ei vor fi chemaţi…

Pentru Mark şi Amy, îşi spuse Jack furios, tatăl lor nu era un iubitor de pace. Era tata, iar tata nu mai exista, ceea ce nu era deloc ceva abstract. Trei distinşi, învăţaţi şi foarte respectaţi membri ai clerului predicau pentru o naţiune, dar chiar în faţa lor se aflau nişte copii care auzeau câteva cuvinte plăcute şi atâta tot. Cineva trebuia să le vorbească, pentru ei, despre părinţii lor. Cineva trebuia să încerce să îndrepte lucrurile. Nu se putea, dar cineva trebuia să încerce. La naiba! Poate că el era preşedintele Statelor Unite. Poate că avea o datorie faţă de milioanele de oameni din spatele camerelor, dar îşi aminti de perioada când soţia şi fiica lui se aflaseră la Centrul pentru Şocuri şi Traumatisme din Baltimore, zbătându-se între viaţă şi moarte – şi acela fusese un lucru real. *Asta era problema.* De aceea fusese atacată familia lui. De aceea muriseră toţi acei oameni: pentru că un fanatic indus în eroare îi considerase nişte abstracţiuni, nu nişte fiinţe omeneşti cu vieţi, speranţe şi vise. Sarcina lui Jack era de a apăra o naţiune. Jurase să păstreze, să protejeze şi să apere Constituţia Statelor Unite şi avea să facă acest lucru cât putea mai bine. Dar scopul Constituţiei era destul de simplu: de a asigura binecuvântările libertăţii pentru *oameni*, deci şi pentru copii. Ţara pe care o servea şi guvernul pe care încerca să-l conducă nu erau decât un mecanism de protecţie a indivizilor. *Acea* datorie nu era ceva abstract. Realitatea acelei datorii se afla la trei metri în stânga lui, făcând eforturi pentru a-şi reţine lacrimile şi, probabil, nereuşind, pentru că nimic nu se compara cu ceea ce simţeau copiii chiar în clipa aceea, în timp ce Mike O’Leary i se adresa unei ţări, nu unor familii. Spectacolul durase suficient. Urmă un alt imn, după care veni rândul lui Ryan să se ridice şi să se îndrepte spre amvon.

Agenţii Serviciului Secret se întoarseră, rotindu-şi privirile în jur, deoarece, acum, SPADASINUL reprezenta o ţintă ideală. Când ajunse la pupitru, văzu că O’Leary urmase instrucţiunile şi pusese mapa prezidenţială pe suprafaţa de lemn. „Nu”, hotărî Jack. „Nu”, Îşi încleştă mâinile pe marginile pupitrului, luându-şi inima în dinţi, îşi roti privirea scurt peste cei prezenţi, după care se uită la copiii lui Roger şi Anne

Durling. Durerea din ochii lor îi sfâşie inima. Purtaseră toate poverile aruncate pe umerii lor de datorii care nu făceau parte din obligaţiile lor. Nişte „prieteni” nenumiţi le spuseseră să fie mai curajoşi decât i s-ar fi cerut oricărui puşcaş marin într-un asemenea moment, probabil pentru că „mama şi tata ar fi vrut s-o faceţi.” Dar nişte copii n-ar fi trebuit să suporte durerea în tăcere. Asta trebuia să o facă adulţii, cum puteau mai bine. „De ajuns”, îşi spuse Jack, „datoria mea începe de aici”. Datoria de căpătâi a celor puternici era de a-i apăra întotdeauna pe cei slabi. Strânse cu putere lemnul lustruit şi durerea aceea pe care şi-o provocă singur îl ajută să îşi pună gândurile în ordine.

— Mark, Amy, tatăl vostru mi-a fost prieten, spuse el cu blândeţe. A fost o onoare pentru mine să lucrez pentru el şi să-l ajut cum am putut mai bine, dar să ştiţi că, probabil, mai mult m-a ajutat el pe mine... Ştiu că, întotdeauna, a trebuit să înţelegeţi că tata şi mama aveau slujbe importante şi nu aveau mereu timp pentru lucrurile cu adevărat importante, dar pot să vă spun că tatăl vostru făcea tot ce putea ca să-şi petreacă timpul liber cu voi, pentru că vă iubea mai mult decât orice pe lume, mai mult decât faptul că era preşedinte, mai mult decât toate lucrurile pe care le implica asta, mai mult decât orice altceva – poate, cu excepţia mamei voastre: şi pe ea o iubea foarte mult...

Ce prostii! Da, iubea copiii. Şi Daryaei îi iubea, dar, până la urmă, copiii ajungeau adulţi. Sarcina lor era să înveţe, să îndeplinească responsabilităţi şi, într-o bună zi, să facă treburile pe care le făceau adulţii. Până atunci erau copii şi lumea le spunea cum trebuia să fie. Soarta le spunea. Allah le spunea. Allah era milostiv, chiar dacă viaţa era grea. Trebuia să admită că evreul vorbise bine, atât din Scriptură, cât şi din Tora şi Sfântul Coran. El ar fi ales alt pasaj, dar asta era o chestiune de gust, nu? Teologia permitea astfel de lucruri. Totul fusese inutil, dar aşa se întâmpla, de obicei, în asemenea ocazii formale. Acel prost de Ryan îşi rata şansa de a-şi face naţiunea să se regrupeze, de a părea puternic şi sigur de sine, consolidându-şi, astfel, puterea asupra guvernului său. Să li se adreseze copiilor într-un asemenea moment!

Consilierii săi politici probabil că făceau infarct, îşi spuse prim-ministrul şi avu nevoie de tot autocontrolul pe care îl dobândise de când intrase în viaţa politică pentru a nu lăsa să se vadă nimic pe chipul ei. Apoi se hotărî să aibă o expresie plină de compasiune. La urma urmei, el ar fi putut să o privească, era femeie şi mamă şi, în definitiv, avea să se întâlnească cu el mai târziu. Înclină capul uşor spre dreapta, pentru a vedea mai bine scena şi omul. Şi asta i-ar fi

plăcut. Peste vreun minut, două, avea să scoată o batistă din poşetă pentru a-şi şterge ochii.

— Aş vrea să fi avut ocazia să o cunosc mai bine pe mama voastră. Cathy şi cu mine aşteptam asta cu nerăbdare. Voiam ca Sally, Jack, Katie şi voi să fiţi prieteni. Tatăl vostru şi cu mine am vorbit puţin despre asta. Bănuiesc că nu va fi aşa cum voiam noi.

Acel gând îl făcu pe Jack să simtă un gol în stomac. Ei plângeau acum, pentru că el le spusese fără cuvinte că, acum, era în regulă dacă o făceau. Jack nu îşi putea permite acest lucru. Nu din cauza celorlalţi. Trebuia să fie tare acum pentru ei, astfel că strânse marginile pupitrului până când mâinile începură să-l doară şi resimţi cumva plăcut acea durere, pentru că îl ajuta să se concentreze.

— Probabil vreţi să ştiţi de ce a trebuit să se întâmple acest lucru. Nu ştiu, copii… Aş fi vrut să ştiu. Aş fi vrut să ştie *cineva,* ca să mă pot duce la persoana respectivă după răspunsuri. Dar n-am găsit-o pe această persoană, continuă Jack.

— Dumnezeule! izbuti să spună Clark cu acea voce mormăită pe care o folosesc bărbaţii pentru a-şi înăbuşi un suspin.

În biroul său de la C.I.A., la fel ca în birourile tuturor ofiţerilor superiori, era un televizor şi toate posturile transmiteau acelaşi lucru.

— Da şi eu l-am căutat de câteva ori, omule!

— Ştii ceva, John? spuse Chavez, care era mai stăpân pe sine.

Un bărbat trebuia să-şi păstreze calmul în asemenea situaţii, pentru ca femeile şi copiii să se poată baza pe el. Cel puţin aşa îi dicta tradiţia căreia el îi era dator. Pe de altă parte, domnul C. era plin de surprize. Ca întotdeauna…

— Ce e, Domingo?

— Le pricepe. Lucrăm pentru cineva care le pricepe.

John se întoarse. Cine ar fi crezut? Doi ofiţeri paramilitari ai C.I.A., gândind aceleaşi lucruri ca preşedintele lor. Îi făcea plăcere să ştie că îşi făcuse o părere corectă în legătură cu Ryan încă de la început. „La naiba, exact ca tatăl lui”. Păcat că destinul îl privase de şansa de a-l cunoaşte pe acel Ryan. Apoi, se întrebă dacă Jack avea să reuşească în funcţia de preşedinte. Nu se purta la fel ca restul, ci asemenea unui om adevărat. Dar era acest lucru atât de rău? se întrebă Clark.

— Aş vrea să ştiţi că puteţi veni la Cathy şi la mine oricând veţi dori. Nu sunteţi singuri. *Niciodată* nu veţi fi singuri. Aveţi familia voastră alături şi, acum, aveţi şi familia mea, le promise el din amvon.

Îi era din ce în ce mai greu. Spusese exact ceea ce trebuise. Roger era un prieten şi avea grijă de copiii prietenilor când era nevoie. O făcuse pentru familia lui Buck Zimmer şi, acum, avea să o facă pentru

cea a lui Roger.

— Aş vrea să fiţi mândri de mama şi de tata. Tatăl vostru a fost un om minunat, un prieten foarte bun. A muncit foarte mult ca să îmbunătăţească situaţia oamenilor. Era o slujbă importantă, care l-a făcut să petreacă mult timp fără voi, dar tatăl vostru era un om important şi oamenii importanţi fac lucruri măreţe. Copii, îi veţi păstra mereu în inimile voastre… Ţineţi minte toate lucrurile pe care vi le-au spus, toate lucrurile mărunte, jocurile, trucurile, glumele, toate felurile în care părinţii îşi arată dragostea faţă de copiii lor. Asta să n-o pierdeţi niciodată. Niciodată, îi asigură Jack, sperând că exista vreun lucru care să îndulcească lovitura pe care le-o adusese destinul.

Nu găsea altceva mai bun. Era timpul să încheie.

— Mark, Amy, Dumnezeu a decis că îi voia la el pe părinţii voştri. Nu ne explică de ce într-un mod în care să înţelegem şi noi asta şi nu putem… Nu putem să ne împotrivim atunci când asta se întâmplă. Pur şi simplu, nu putem… zise Ryan şi glasul i se frânse, în sfârşit.

Cât curaj din partea lui să-şi arate emoţiile, îşi spuse Koga. Oricare altul s-ar fi dus la pupitru şi ar fi ţinut obişnuitul discurs politic, dar acel Ryan nu era deloc aşa. Faptul că le vorbise astfel copiilor era extraordinar sau, cel puţin, aşa i se păruse la început. Dar nu era aşa… Înăuntrul preşedintelui se afla un om. Nu era un actor. Nu îl interesa să creeze impresia de forţă şi hotărâre. Iar Koga ştia de ce. Mai mult decât oricine altcineva din biserica aceea, Koga ştia din ce aluat era făcut Ryan. Ghicise chiar în biroul său cu câteva zile în urmă. Ryan era un samurai, ba chiar mai mult. Făcea totul fără să-i pese ce gândeau ceilalţi. Premierul japonez spera că aceasta nu era o greşeală, privindu-l pe preşedintele Statelor Unite coborând treptele şi apropiindu-se de copiii lui Durling. Îi îmbrăţişă şi toată lumea văzu lacrimi pe chipul lui. Se auziră suspine în jurul lui, dar ştia că majoritatea erau forţate sau prefăcute sau, cel mult, momente trecătoare de omenie, care, în curând, aveau să fie uitate. El regretă că nu se putea alătura acestora, dar regulile culturii sale erau stricte cu atât mai mult cu cât purta ruşinea faptului că unul din cetăţenii ţării sale provocase acea tragedie monstruoasă. Trebuia să joace jocul politic, chiar dacă nu îi plăcea şi nu era vorba atât de faptul că Ryan nu era obligat să ia parte la joc, cât de cel că nu îi păsa. Se întrebă dacă America realiza ce noroc avea.

— Discursul n-a fost pregătit deloc, obiectă crainicul.

Discursul fusese distribuit tuturor posturilor de televiziune şi toate copiile fuseseră subliniate deja, pentru ca reporterii să poată repeta pasajele preferate, în scopul accentuării lucrurilor importante pe care preşedintele avea să le spună pentru telespectatori, în schimb,

crainicul a fost nevoit să ia notiţe, ceea ce făcu destul de prost, deoarece trecuse mult timp de când nu mai lucrase ca reporter de teren.

— Aşa e, admise comentatorul fără tragere de inimă.

Pur şi simplu, nu se proceda astfel. Pe monitorul său, Ryan încă îi mai îmbrăţişa pe copiii lui Durling şi acest lucru dură prea mult.

— Bănuiesc că preşedintele a decis că acesta era un moment de ordin personal şi foarte important pentru ei…

— Cu siguranţă, zise crainicul.

— Dar sarcina domnului Ryan este de a guverna o naţiune, spuse comentatorul clătinând din cap, evident gândind ceva ce nu putea rosti încă: *neprezidenţial.*

În cele din urmă, Jack trebui să pună capăt momentului. Acum nu mai era decât durere în ochii lor. Partea obiectivă a minţii lui gândea că, probabil, era bine – trebuia să o elibereze – dar acest lucru nu uşura deloc situaţia, deoarece copiii nu ar fi trebuit să trăiască niciodată asemenea momente. Acei copii însă le trăiau şi nu se putea face nimic altceva decât să se încerce, oarecum, să se aline durerea. Se uită la unchii şi la mătuşile care îi însoţeau. Şi aceştia plângeau, dar, printre lacrimi, văzu o privire plină de recunoştinţă şi asta, cel puţin, îi spunea că făcuse ceva bun. Încuviinţând, se întoarse pentru a se aşeza la loc. Cathy îl privi şi ea tot cu ochii în lacrimi şi, pentru că nu putea să vorbească, îi strânse mâna. Jack avu încă un exemplu al inteligenţei soţiei lui. Nu se fardase, aşa că nu avea rimel care să-i curgă din cauza lacrimilor. Zâmbi în sinea lui. Nu îi plăceau fardurile şi soţia lui chiar nu avea nevoie de aşa ceva.

— Ce ştim despre ea?

— E medic, de fapt, chirurg cu specializare în oftalmologie şi se presupune că este foarte bună, spuse el verificându-şi însemnările. Presa americană spune că îşi continuă activitatea în ciuda îndatoririlor sale oficiale.

— Şi copiii?

— N-am găsit nimic… Dar ar trebui să pot să descopăr la ce şcoală merg, spuse el şi, văzând privirea întrebătoare, continuă: Dacă soţia îşi va continua activitatea medicală, bănuiesc că şi copiii vor continua să studieze la aceleaşi şcoli.

— Cum o să afli toate astea?

— Simplu. Toate articolele din presa americană pot fi accesate prin computer. Ryan a fost subiectul multora. Pot să aflu orice vreau.

De fapt, chiar aflase, dar nu avea şi informaţii în legătură cu familia. Epoca modernă uşurase mult munca ofiţerului de informaţii. Ştia deja vârsta, înălţimea, greutatea, culoarea părului şi ochilor lui

Ryan şi multe dintre obiceiurile personale, mâncărurile şi băuturile preferate, cluburile de golf unde era membru, tot soiul de banalităţi, nici una dintre ele nefiind însă neînsemnată pentru cineva care lucra în domeniul lui. Nu trebuia să-şi întrebe şeful ce gândea. Ocazia pe care o pierduseră amândoi cu toţi acei şefi de stat adunaţi în Catedrala Naţională dispăruse pentru totdeauna, dar nu avea să fie singura.

După un ultim imn, totul se termină. Soldaţii se întoarseră să ia sicriele şi procesiunea reîncepu în sens invers. Mark şi Amy, mai liniştiţi şi ajutaţi de rude, îşi urmară părinţii. Jack îşi conduse familia imediat după ei. Katie era plictisită şi bucuroasă că plecau. Jack Jr. era trist pentru copiii lui Durling. Sally părea îngrijorată. Trebuia să discute cu ea în legătură cu acest lucru. Străbătând culoarul, privi îndeaproape multe chipuri, fiind vag surprins că aceia din primele patru-cinci rânduri, nu se uitau la sicrie, ci la el. Nu renunţau niciodată? Erau colegii săi, şefii de stat, se gândi Jack, întrebându-se în ce fel de societate pătrunsese.

Câteva chipuri păreau prietenoase. Prinţul de Wales, care nu era încă şef de stat şi, deci, se afla undeva în spatele celorlalţi – dintre care unii erau nişte bandiţi adevăraţi, lucru ce nu putea fi schimbat – îi făcu un semn prietenos din cap. Da, el înţelegea, îşi spuse Jack. Noul preşedinte ar fi vrut să se uite la ceas, atât de obosit se simţea în urma evenimentelor din ziua aceea, aflată de-abia la început, dar fusese serios instruit cu privire la gestul cu ceasul, ba, mai mult, fusese sfătuit să şi-l scoată. Un preşedinte nu avea nevoie de ceas. Avea întotdeauna pe lângă el persoane care îi spuneau ce urma, exact aşa cum, în clipa aceea, erau oameni care căutau hainele lui Ryan şi ale membrilor familiei sale pentru a li le da înainte să iasă. Erau Andrea Price şi alţi membri ai grupului special. Afară erau mai mulţi: o nu prea mică armată de oameni cu arme şi temeri şi o maşină care să-l ducă la următoarea destinaţie, unde avea să îndeplinească alte obligaţii oficiale, după care avea să fie dus în alt loc şi în altul şi aşa mai departe…

Nu putea să lase ca aceste lucruri să preia controlul asupra vieţii lui. Se încruntă la acel gând. Avea să-şi facă treaba, dar nu putea să facă aceeaşi greşeală ca Roger şi Anne. Se gândi la oamenii pe care îi văzuse ieşind din biserică şi ştia că ei constituiau un club în care ar fi putut fi forţat să intre, dar al cărui membru nu avea să fie niciodată cu adevărat. Cel puţin aşa îşi spunea el.

8
SCHIMBARE DE CONDUCERE

Episodul de la Andrews a fost, din fericire, unul scurt. De la catedrală, sicriele fuseseră duse de furgoane mortuare, marele grup oficial rămânând în urmă şi dispersându-se pe Embassy Row. Air Force One aştepta pe rampă ca să transporte familia Durling înapoi în California, pentru ultima oară. Atmosfera părea mult mai liniştită acum. Mai era încă o gardă de onoare care trebuia să prezinte onorul în faţa sicrielor înfăşurate în drapele, dar totul arăta cumva altfel acum. Erau mai puţini participanţi, în special din Forţele Aeriene şi alţi reprezentanţi ai personalului militar care lucraseră direct cu grupul prezidenţial, într-un fel sau altul. La cererea familiei, ceremonia de înmormântare propriu-zisă avea să fie mai scurtă şi să se limiteze doar la rude, ceea ce era, poate, mai bine pentru toată lumea. Astfel că, aici, la Andrews, se auziră pentru ultima oară „Fluturări de săbii şi panaşe” şi „Salut către Conducător”. Mark luă poziţie de drepţi, cu mâna pe piept, gest care avea să apară, cu siguranţă, pe copertele tuturor publicaţiilor de actualităţi. Un băiat bun, care-şi dădea toată silinţa şi care părea mai bărbat decât avea să fie vreodată. Un lift transportă sicriele la uşa bagajelor căci ce altceva erau acum cadavrele? Din fericire, această parte a transportului a fost ferită vederii. Sosise clipa. Familia urcă scara şi pătrunse în avionul VC-25 pentru ultima călătorie. Nu se mai vedea semnul vizitei oficiale cu Air Force One, fiindcă această inscripţie era legată de preşedinte, iar acesta nu se afla la bord. Ryan privi avionul rulând, apoi huruind pe pistă. Aparatele de filmat TV îl urmăriră până nu mai rămase din el decât un simplu punct pe cer. Privirea lui Ryan făcu acelaşi lucru. În acelaşi timp, avioanele Flotilei F-16, care-şi încheiaseră misiunea de pază a Washingtonului, aterizară unul după altul. Când ultimul ajunse la sol, Ryan şi familia sa se urcară într-un elicopter al infanteriei marine pentru a se întoarce la Casa Albă. Membrii echipajului îi întâmpinară pe copii cu zâmbete şi cu tot felul de atenţii. După ce-şi încheie centura, micul Jack primi un ecuson. Asta schimbă atmosfera zilei. Unitatea de infanterie marină VMH-1 avea o nouă familie de care să se îngrijească şi, pentru ea, viaţa trebuia să meargă înainte.

Personalul de la Casa Albă era deja la lucru, mutând lucruri înăuntru (muncise toată dimineaţa scoţând afară lucrurile familiei Durling), schimbând unele mobile şi, în noaptea asta, familia lui va dormi în casa al cărui prim locatar fusese John Adams. Copiii, bineînţeles, priveau pe fereastră, în timp ce elicopterul începea să

coboare. Părinţii se priveau unul pe celălalt.

În acest moment, lucrurile se schimbau. La o înmormântare obişnuită de familie, acum ar fi avut loc adunarea de după. Tristeţea ar fi fost lăsată în urmă şi cei îndoliaţi şi-ar fi amintit ce tip grozav fusese Roger, pentru ca, apoi, să discute despre ce se mai petrecuse în viaţa lor, cum se descurcau copiii cu şcoala şi ce se mai întâmpla cu activităţile legate de base-ball în afara sezonului, în felul ăsta, lucrurile s-ar fi întors la normal după o zi tristă şi tensionată. Aşa se întâmpla şi în cazul acesta, deşi la o scară oarecum mai largă. Fotograful Casei Albe aştepta acolo pe South Lawn, în timp ce elicopterul atinse solul. A fost coborâtă scara şi un caporal al infanteriei marine păşi spre capătul ei. Preşedintele Ryan coborî primul, primind salutul caporalului în ţinută albastră de gală şi răspunzând automat, atât de bine învăţase lecţia de la Quantico, din Virginia, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Cathy coborî în urma lui şi, după ea, copiii. Agenţii serviciului secret formau un fel de coridor care le indica direcţia. Camerele de luat vederi pentru actualităţi au fost pornite, în stânga lor, dar nu s-au pus întrebări – de data asta – lucru care urma să se schimbe, foarte curând. În interiorul Casei Albe, familia Ryan a fost îndreptată spre liftul care îi duse rapid spre etajul al doilea unde se aflau dormitoarele. Acolo aştepta Van Damm.

— Domnule preşedinte!

— Trebuie să mă schimb, Arnie? îl întrebă Jack, întinzând haina unui valet.

Ryan rămase pe loc, o secundă, două, nu mai mult, uimit de cât de firesc fusese acel simplu gest. Acum era preşedinte şi, în unele lucruri mărunte, începuse să se poarte ca atare. Într-un fel, asta era mai uimitor decât îndatoririle pe care deja la împlinise.

— Nu! Iată!

Şeful de Stat-Major îi înmână o listă a oaspeţilor care se aflau deja jos, în East Room. Jack îşi aruncă privirea într-acolo. Numele nu indicau oameni, cât ţări, multe dintre ele prietene, multe îi erau doar vag cunoscute, unele total străine şi altele… Chiar şi ca fost consilier pentru securitatea naţională nu ştiuse tot ce ar fi trebuit despre ele. În timp ce el citea, Cathy îi zorea pe copii către camera de baie sau încerca să facă asta. Un agent de la Departamentul Detalii trebui să le ajute să se orienteze. Ryan intră în odaia lui de baie şi-şi controlă părul în oglindă. Reuşi să-l perie singur, fără ajutorul doamnei Abbot, sub privirea atentă a lui Van Damm. „Nu sunt în siguranţă nici măcar aici”, îşi spuse preşedintele.

— Cât o să dureze asta, Arnie?

— N-aş putea spune, domnule!

Ryan se întoarse spre el. „Când suntem între patru ochi, numele

meu e în continuare Jack. Ai înţeles? Sunt preşedinte interimar, nu sunt deja uns.”

— E-n regulă, Jack.

— Şi copiii?

— Asta ar face impresie bună… Ştii, Jack, până acum te-ai descurcat frumos.

— Crezi că l-am înfuriat pe omul care-mi redactează discursurile? întrebă el, pipăindu-şi cravata şi părăsind odaia de baie.

— Instinctul te-a sfătuit bine, dar data viitoare am putea avea un discurs gata făcut.

Gândindu-se la asta, Ryan îi înapoie lista lui Van Damm. „Ştii, dacă sunt preşedinte nu înseamnă că am încetat să fiu şi om.”

— Jack, obişnuieşte-te cu situaţia! De acord? Nu mai ai voie să te porţi ca un simplu om. De acord? Ai avut câteva zile ca să te obişnuieşti cu ideea. După ce vei coborî scara, vei reprezenta Statele Unite ale Americii; nu mai eşti un simplu om. Asta e valabil pentru tine, asta e valabil şi pentru soţia ta şi, într-o oarecare măsură şi pentru copiii tăi.

Pentru cele spuse, şeful Statului-Major avu parte de o privire furioasă care poate să fi durat o secundă, două.

— Sunteţi gata, domnule preşedinte?

Jack dădu din cap, întrebându-se dacă Arnie avea sau nu dreptate şi de ce observaţiile lui îl iritaseră atât de mult. Apoi se întrebă cât adevăr era în asta. Cu Arnie nu ştiai niciodată cum stăteau lucrurile. Era şi avea să fie mereu un profesor şi, aşa cum se întâmplă cu majoritatea profesorilor competenţi, uneori, spun minciuni ca să exemplifice în mod clar adevăruri adânci.

Pe coridor apăru Don Russell, ţinând-o pe Katie de mână. Avea o panglică roşie prinsă în păr. Desprinzându-şi mâna şi alergând spre mama ei, Katie spuse: „Uite ce-a făcut nenea Don!” Cel puţin un membru al Departamentului Detalii făcea deja parte din familie.

— Poate doriţi să-i duceţi pe copii la baie, doamnă Ryan. La Etajul Oficial nu sunt lavabouri.

— Nici unul?

Russel scutură din cap. „Nu, doamnă, pare-se c-au uitat de chestia asta când au construit partea asta.”

Caroline Ryan îi luă de mână pe cei doi mai mici şi-i duse la baie, îndeplinindu-şi îndatoririle ei de mamă. După câteva minute se întoarse.

— Vreţi s-o duc eu jos, doamnă? întrebă Russell cu un zâmbet de bunic. Treptele sunt puţin cam nesigure pentru tocurile înalte. Până ajungem jos…

— Foarte bine.

Lumea începuse să se îndrepte către casa scării şi Andrea Price îşi

reglă microfonul.

— SPADASINUL şi grupul lui înaintează dinspre spaţiul rezidenţial către Etajul Oficial.

— În regulă, răspunse un alt agent de la etajul de jos.

Auziră zgomotul chiar înainte de a coborî ultimele trepte ale scării de marmură.

Russel o lăsă pe Katie Ryan lângă mama ei. Agenţii dispărură, devenind, în mod ciudat, invizibili, în timp ce familia Ryan, prima familie a ţării, păşi în East Room.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă un membru al Statului-Major, preşedintele Statelor Unite, doamna doctor Ryan şi familia.

Capetele se întoarseră spre ei. Se auzi un val de aplauze care se stinseră repede, dar privirile rămaseră aţintite asupra lor. Păreau destul de prietenoase, îşi spuse Jack, deşi ştia că nu toţi îi erau prieteni. El şi Cathy se mişcară puţin spre stânga, unul lângă altul, în aşteptarea prezentărilor.

Veniră unul câte unul, deşi câţiva dintre şefii de stat oaspeţi sosiseră cu soţiile. Un ofiţer de la protocol de la stânga lui Ryan îi şoptea la ureche numele fiecăruia şi Jack se miră cum de-i cunoştea pe toţi oamenii ăştia după chip. Perindarea lor nu era chiar atât de întâmplătoare cum părea. Ambasadorii ţărilor ai căror şefi hotărâseră să nu facă această călătorie rămaseră mai în urmă, dar chiar şi aceştia, adunaţi în mici grupuri de ţări asociate, sorbindu-şi Perrier-ul cu felii de lămâie, nu-şi ascundeau curiozitatea profesională, urmărindu-l pe noul preşedinte şi felul cum acesta îi saluta pe cei care i se prezentau.

„Prim-ministrul Belgiei, domnul Amaud”, şopti ofiţerul de la protocol. Fotograful oficial declanşă aparatul, înregistrând toate primirile oficiale, în timp ce două camere TV de luat vederi făceau acelaşi lucru, dar fără zgomot.

— Telegrama dumneavoastră a fost foarte amabilă, Domnule prim-ministru şi a sosit într-un moment delicat, spuse Ryan, întrebându-se dacă adevărul suna destul de bine şi dacă Amaud citise măcar telegrama; ei bine, sigur că o citise, deşi probabil că nu o redactase el însuşi.

— Felul cum v-aţi adresat copiilor a fost mişcător. Sunt sigur că toţi cei care se află aici gândesc la fel, răspunse prim-ministrul, strângând mâna lui Ryan, încercându-i fermitatea şi privindu-l ţintă, adânc în ochi, destul de mulţumit de el însuşi pentru falsitatea meşteşugită a salutului său.

De fapt, el citise telegrama, o socotise potrivită şi a fost mulţumit să audă reacţia lui Ryan. Belgia era un aliat şi Amaud fusese bine lămurit de şeful serviciilor militare de informaţii ale ţării sale care lucrase cu Ryan la mai multe conferinţe N.A.T.O. şi apreciase

întotdeauna opinia lui asupra sovieticilor şi acum a ruşilor. Nu era un adevărat lider politic – aceasta era esenţa notei informative – dar un analist inteligent şi capabil. Amaud, care era primul la rând doar din întâmplare îşi formă propria părere, prin puterea sa de înţelegere şi evaluare după mulţi ani de experienţă în astfel de situaţii. Apoi mai făcu un pas.

— Doamnă doctor Ryan, am auzit atâtea despre dumneavoastră…

Îi sărută mâna în stilul continental foarte graţios. Nu-i spusese nimeni cât de atrăgătoare era Prima Doamnă, ce mâini delicate avea. Dar era chirurg, nu-i aşa? Se afla pentru prima oară în această postură şi neobişnuită cu ea, dar se comporta aşa cum se cuvenea.

— Mulţumesc, domnule prim-ministru, răspunse Cathy care fusese informată de propriul ofiţer de la protocol (care stătea chiar în spatele ei) cine era persoana respectivă. Gestul sărutării mâinii era foarte teatral, gândea ea… dar drăguţ.

— Copiii dumneavoastră sunt nişte îngeraşi.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că spuneţi asta.

Şi domnul Amaud porni mai departe, făcându-i loc preşedintelui Mexicului.

Aparatele de filmat de la programele de ştiri se mişcau prin încăpere, împreună cu cincisprezece reporteri, aceasta fiind munca lor curentă. De la pianul din extrema nordică a încăperii se auzea o melodie cu iz clasic, nu tocmai ceea ce se numeşte la radio „facil de ascultat”, dar pe-aproape.

— Şi de când îl cunoaşteţi pe preşedinte?

Întrebarea fusese pusă de prim-ministrul Keniei, încântat să vadă un amiral de culoare în încăpere.

— De destul de multă vreme, răspunse Robby Jackson.

— Robby! Mă scuzaţi, amirale Jackson, se corectă prinţul de Wales.

— Căpitane! Jackson îi strânse mâna cu căldură. Nu ne-am mai văzut de mult, *sir*.

— Voi doi vă cunoaşteţi… Ah! se lămuri kenianul.

Apoi îl zări pe omologul său din Tanzania şi se duse să discute unele probleme cu el, lăsându-i singuri pe cei doi.

— Cum se descurcă…? Vreau să spun… întrebă prinţul de Wales, indispunându-l puţin pe Jackson.

Dar omul acesta avea o misiune. Trimis ca prieten, conform unei decizii politice, aşa cum ştia Robby, la reîntoarcerea sa la Ambasada Maiestăţii Sale, va dicta un raport informativ. Era o treabă serioasă. Pe de altă parte, întrebarea merita un răspuns. Ei trei „acţionaseră” împreună pentru scurt timp într-o noapte de vară fierbinte, furtunoasă.

— Am avut o scurtă întâlnire cu şefii activi, acum câteva zile. Mâine va avea loc o întâlnire de lucru.

Jack se va descurca bine, se hotărî să spună J-3. Vorbise pe un ton convingător. Trebuia să facă asta. Jack reprezenta acum autoritatea Comenzii Naţionale şi loialitatea lui Jackson faţă de el era o chestiune de lege şi onoare, nu doar un gest amical.

— Şi soţia ta?

Privi spre locul unde Sissy Jackson stătea de vorbă cu Sally Ryan.

— Continuă să cânte ca mâna a doua la pian în Simfonia Naţională.

— Cine-i în frunte?

— Miklos Dimitri. Un barosan, îi explică Jackson.

Se gândi că nu ar fi nimerit din punct de vedere politic să pună, la rândul lui, întrebări despre familia celuilalt.

— Ai făcut treabă bună în Pacific.

— Ei, da… Din fericire nu a trebuit să ucidem prea mulţi oameni.

Jackson îl privi pe cel care-i era aproape prieten drept în ochi.

— Treaba asta nu mai e amuzantă, nu-i aşa?

— Poate să facă faţă funcţiei lui, Robby? Tu ştii mai multe despre el decât ştiu eu.

— Trebuie să facă faţă, domnule căpitan, răspunse Jackson, privind spre prietenul lui, comandantul-şef, ştiind cât de mult detesta Jack ocaziile oficiale.

Urmărind cum noul său preşedinte suporta şirul de oaspeţi în mişcare, nu se putu opri să se gândească la trecut.

— Departe ziua când predaţi istoria la Şcoala de Comerţ, Excelenţa Voastră, şopti Amiralul.

Pentru Cathy, problema era, mai mult decât orice altceva, cum să-şi protejeze mâna. În mod curios, ea cunoştea mai bine rutina întâlnirilor oficiale decât soţul său. Ca medic primar la Institutul Oftalmologie Wilmer condus de John Hopkins, avusese de-a face cu mulţi colectori de fonduri oficiali – în esenţă o formă superioară de cerşit – întâlniri la care Jack fusese de multe ori absent, adesea spre nemulţumirea ei. Aşa că avea din nou prilejul să se întâlnească cu oameni pe care nu-i cunoştea, nu va avea niciodată şansa de a şi-i face prieteni şi din care nici unul nu-i va sprijini vreodată programele de cercetare.

— Prim-ministrul Indiei, spuse în şoaptă ofiţerul de protocol.

— Bună ziua!

Prima Doamnă îşi însoţi salutul cu un zâmbet şi strânse mâna care, din fericire, nu era prea viguroasă.

— Trebuie să fiţi foarte mândră de soţul dumneavoastră.

— Am fost întotdeauna mândră de Jack.

Erau de aceeaşi înălţime. Mâna prim-ministrului era oacheşă şi Cathy observă că îşi mijea ochii în spatele ochelarilor. Probabil că avea nevoie de o nouă reţetă de lentile şi că avea dureri de cap din cauza celor vechi. Aveau doctori destul de buni în India. Nu toţi plecau

în America.

— Şi ce copii drăgălaşi! spuse ea.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că spuneţi asta!

Cathy zâmbi din nou, cam automat, la această observaţie, tot atât de formală ca o remarcă despre vreme. Privind mai atent ochii femeii, Cathy observă ceva ce nu-i plăcu. „Se crede mai grozavă decât mine. Dar de ce? Fiindcă e politician, în timp ce eu sunt un simplu chirurg?" Ar fi fost altceva dacă se hotăra să se facă avocat? Nu, probabil că nu. Simţea că mintea-i rătăceşte ca atunci când o procedură chirurgicală se dovedea, pe neaşteptate, greşită. Nu, nu era vorba despre asta. Cathy îşi aminti o seară petrecută chiar aici, în East Room, când o avusese în faţă pe Elisabeth Eliott. Avusese aceeaşi impresie: că era privită cu superioritate. Sunt mai bună decât tine fiindcă sunt ceea ce sunt şi fac ceea ce fac. CHIRURGUL – acesta era numele ei de cod în Serviciile Secrete, ceea ce nu-i displăcuse deloc. Se uită mai adânc în ochii negri din faţa ei. Era chiar mai mult decât atât. Cathy îşi eliberă mâna de parcă ar fi trebuit să facă faţă unui alt efort.

Prim-ministrul se desprinse din rând şi se îndreptă spre un chelner care circula prin încăpere, de la care luă un pahar cu suc. Ar fi fost prea bătător la ochi să facă ceea ce ar fi dorit să facă. Asta se va întâmpla în ziua următoare, la New York. Pentru moment, se uită la unul dintre colegii săi prim-miniştri, cel care reprezenta Republica Populară Chineză. Îşi ridică paharul cam un centimetru şi dădu din cap fără să zâmbească. Un zâmbet ar fi fost inutil. Ochii ei transmiseră mesajul necesar.

— E adevărat că vă numesc SPADASINUL? o întrebă prinţul Ali Bin Sheik cu o sclipire a ochilor.

— Da şi asta-i din cauza a ceea ce am primit de la dumneavoastră, îi răspunse Jack. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Prietene, între noi există un legământ.

Înălţimea Sa Regală nu era chiar un şef de stat, dar, din cauza bolii de care suferea acum suveranul său, Ali prelua din ce în ce mai multe dintre îndatoririle legate de conducerea regatului. Avea acum în sarcina sa relaţiile externe şi informaţiile, cea dintâi instrumentată de Whitehall, cea de a doua de Mossadul israelian, printr-una dintre cele mai absurde şi rare contradicţii într-o parte a lumii cunoscută pentru angrenajul ei de neconcordanţe. În general, Ryan era mulţumit de situaţia cu pricina. Deşi avea în cârcă multe sarcini, Ali era un om capabil.

— N-ai cunoscut-o încă pe Cathy, nu-i aşa?

Prinţul îşi schimbă direcţia privirii.

— Nu, dar l-am cunoscut pe colegul dumneavoastră, pe doctorul Katz. El l-a instruit pe oftalmologul meu. Soţul dumneavoastră este,

într-adevăr, un om norocos, doamnă doctor Ryan.

„Şi despre arabi se spune că sunt oameni reci şi fără umor, lipsiţi de respect faţă de femei, îşi spuse Cathy. Tipul ăsta este însă altfel.” Prinţul Ali îi luă blând mâna. „Ah, trebuie să-l fi cunoscut pe Bernie când a fost pe la dumneavoastră în 1994. Wilmer a ajutat la înfiinţarea Institutului Oftalmologie din Riad şi a stat acolo cinci luni pentru a le împărtăşi celorlalţi din experienţa lui.”

— I-a făcut o operaţie unui văr de-al meu care suferise de pe urma unui accident aviatic. Acum zboară din nou. Şi cei de colo sunt copiii dumneavoastră?

— Da, Excelenţa Voastră. Acesta fusese înregistrat în fişe ca băiat bun.

— Vă supără dacă stau puţin de vorbă cu ei?

— Nicidecum! Vă rog!

Prinţul dădu din cap şi merse mai departe.

Caroline Ryan, îşi spuse el în gând. Foarte inteligentă, foarte perspicace. Mândră. Va fi o bună achiziţie pentru soţul ei dacă acesta are destulă minte s-o folosească. „Ce păcat, gândi el, că, în cultura ţării lui, femeile erau atât de prost folosite, dar el nu era încă rege şi poate că nu va fi niciodată şi chiar dacă va fi, schimbările pe care le-ar fi putut face în condiţii optime, aveau limitele lor. Naţiunea lui mai avea un drum lung de făcut, deşi mulţi uitaseră ce progrese făcuse regatul în două generaţii. Oricum, exista un legământ între el şi Ryan şi, implicit, un legământ între America şi regatul său”. Se duse spre familia Ryan, dar înainte de asta observă de ce avea nevoie. Copiii erau cam depăşiţi de situaţie. Fiica cea mai mică se simţea cel mai bine; sorbea dintr-un suc sub privirea atentă a unui agent de la Serviciile Secrete, în timp ce câteva soţii de diplomaţi încercau să stea de vorbă cu ea. Era obişnuită să fie răsfăţată, aşa cum trebuie să fie orice copil mic. Fiul, ceva mai mare, era mai dezorientat, dar asta era firesc pentru un băiat de vârsta lui, care nu mai era copil, dar nici nu ajunsese bărbat. Cea mai mare, Olivia, în documentele oficiale, dar Sally pentru tatăl ei, se descurca bine la vârsta cea mai ingrată dintre toate. Ceea ce-l uimi pe prinţul Ali a fost faptul că ei nu erau obişnuiţi cu toate astea. Părinţii lor îi protejaseră de viaţa oficială pe care o ducea tatăl lor. Deşi erau, bineînţeles, răzgâiaţi în unele privinţe, nu aveau aerul plictisit şi îngâmfat al altor copii din categoria lor. Ai găsi multe de spus despre un tată şi o mamă dacă te-ai uita la copiii lor. O clipă mai târziu, se aplecă deasupra lui Katie. La început, a fost surprinsă de îmbrăcămintea lui neobişnuită – cu abia două ore în urmă, Ali se temuse să nu degere – dar, după câteva momente, zâmbetul lui cald o făcu să se ridice să-i atingă barba, în timp ce Don Russel stătea cu un metru mai încolo, ca un câine de pază. Ali surprinse privirea agentului şi cei doi se cântăriră rapid. Ştia că şi

Cathy Ryan îi urmărea. Cum altfel te poţi împrieteni mai uşor cu oamenii decât acordându-le atenţie copiilor lor? Dar era mai mult decât atât; în raportul lui scris către miniştrii lui, îi va avertiza să nu-l judece pe Ryan după discursul lui de înmormântare oarecum stângaci. Faptul că el nu era omul obişnuit care conduce o ţară nu însemna că era nepotrivit pentru această funcţie.

Dar unii erau.

Destul de mulţi din acea încăpere…

Sora Jean Baptiste se străduise să nu ţină seama de boală, muncind toată ziua aceea înăbuşitoare până la asfinţit, încercând să nu dea atenţie stării de disconfort care se transformă curând în durere acută şi sperând că o să dispară, cum se întâmplă întotdeauna cu durerile mărunte. De fapt, făcuse malarie în prima săptămână petrecută în această ţară şi boala nu dispăruse chiar cu totul. La început, crezuse că aşa se va întâmplă, dar n-a fost aşa. Febra pe care o atribuise zilei fierbinţi tipic congoleze nu avea această cauză. O surprinse faptul că-i era frică. Căci, atâta timp cât îi tratase şi îi consolase pe alţii nu înţelesese niciodată, cu adevărat, teama care-i cuprindea. Ştia că le era frică, înţelegea că teama exista, dar reacţia ei la asta era ajutorul, blândeţea şi rugăciunea. Acum, pentru prima oară, începea să înţeleagă. Crezuse că ştia ce era asta. Mai întâlnise această situaţie şi înainte. Nu prea des. Cei mai mulţi nu ajunseseră atât de departe. Dar Benedict Mkusa ajunsese şi nu se alesese cu mare lucru din asta. Cu siguranţă că va muri până la asfinţit. Sora Maria Magdalena o anunţase după slujba de dimineaţă. Cu nu mai mult decât trei zile înainte, ar fi suspinat, dar s-ar fi consolat cu ideea că va mai fi încă un înger în cer. Dar, de data asta, n-a fost aşa. Acum se temea că vor fi doi îngeri. Sora Jean Baptiste se sprijini de cadrul uşii. Unde greşise? Era o infirmieră pricepută. Nu făcea greşeli. Ei, bine…

Trebuia să plece din salon. Făcu asta trecând prin pasajul care ducea la clădirea alăturată şi intră direct în laborator. Doctorul Moudi era, ca de obicei, la masa de lucru, cufundat în munca sa, cum era el mereu şi n-o auzi intrând. Când îşi întoarse capul, frecându-se la ochi, după multe minute în faţa microscopului, a fost surprins s-o vadă pe călugăriţă cu mâneca stângă suflecată, cu un tub de cauciuc înfăşurat strâns pe antebraţ şi cu un ac înfipt în vena antecubitală. Folosise a treia eprubetă de cinci centimetri cubi şi, punând-o deoparte, o umplu cu pricepere pe a patra.

— Ce-i cu dumneata, soră?

— Doctore, cred că trebuie să facem testele imediat. Vă rog, dacă vreţi, să vă puneţi o pereche nouă de mânuşi.

Moudi merse spre ea, rămânând la un metru distanţă, în timp ce ea-şi trase acul din braţ. Se uită la faţa şi la ochii ei, asemănătoare

femeilor din oraşul lui de baştină, Qom; sora purta nişte haine cuviincioase, foarte potrivite ei. Aceste călugăriţe meritau toată admiraţia; erau voioase, muncitoare şi-şi serveau cu mult devotament falsul lor Dumnezeu care nu le merita întotdeauna încrederea. Erau oameni ai Bibliei, respectaţi de Profet, dar o ramură a Islamului avea într-un fel, mai puţin respect faţă de asemenea oameni decât... Ei bine, o să amâne asemenea cugetări pentru altă dată. Putea să citească totul în ochii ei, chiar mai limpede decât în simptomele clare pe care simţurile lui experimentate începeau să le discearnă; văzu ceea ce ea ştia deja.

— Te rog să stai jos, soră.

— Nu... Trebuie...

— Soră, spuse doctorul mai insistent, acum eşti o simplă pacientă. Te rog să faci ceea ce-ţi spun.

— Doctore, eu...

Vocea lui deveni mai blândă. N-avea nici un rost să se poarte aspru şi cu siguranţă că femeia asta nu merita un astfel de tratament în faţa lui Dumnezeu.

— Soră, după toată grija şi devotamentul pe care le-ai arătat faţă de alţii în acest spital, te rog să-i îngădui acestui sfetnic umil să se poarte la fel cu dumneata.

Jean Baptiste făcu ce i se ceru. Doctorul Moudi îmbrăcă mai întâi o pereche nouă de mânuşi de latex. Apoi îi cercetă pulsul, 88, tensiunea, 138/90 şi îi luă temperatura Toate cifrele erau ridicate, primele două din cauza celei de a treia şi din cauza a ceea ce gândea ea despre sine. Putea fi oricare dintr-un număr destul de mare de boli, de la unele neînsemnate la altele fatale, dar ea îl tratase pe băiatul Mkusa şi băiatul ăla fără noroc era pe moarte. O lăsă acolo, luă cu grijă eprubetele şi le mută pe masa lui de laborator.

Moudi îşi dorise să devină chirurg. Era mezinul dintr-o familie cu alţi patru fii şi nepoţi ai conducătorului ţării şi aşteptase cu nerăbdare să crească, în timp ce fraţii lui mai mari se înrolaseră în războiul împotriva Irakului. Doi dintre ei muriseră, iar ceilalţi se întorseseră mutilaţi, pentru ca să-şi găsească sfârşitul mai târziu după îngrijirile lui deznădăjduite aşa că se gândise să se facă chirurg ca să fie în stare să salveze vieţile războinicilor lui Allah, astfel ca ei să poată să lupte într-o zi pentru Cauza Lui Sfântă. Dorinţa i se schimbase şi el învăţase altceva, să trateze bolile infecţioase fiindcă existau mai multe feluri de a lupta pentru Cauză şi, după ani de răbdare, drumul lui se întrezărea, în sfârşit.

După câteva minute, porni spre secţia izolare. Există o aură a morţii, Moudi ştia asta. Poate că imaginea din faţa lui era un produs al imaginaţiei, dar realitatea era alta. De îndată ce sora adusese proba de sânge, el o împărţise în două şi trimisese una într-o eprubetă bine

împachetată prin avion expres Centrului de Control Medical din Atlanta, Georgia, S.U.A., centrul internaţional pentru analizarea agenţilor exotici şi periculoşi. Pe cealaltă o pusese pentru a fi păstrată la rece până se va vedea cum vor evolua lucrurile. Centrul de Control Medical era la fel de eficient ca şi până atunci. Telexul sosise cu câteva ore mai înainte: agentul identificat era Ebola Zair, la care se adăuga o listă lungă de avertismente şi instrucţiuni total inutile. La fel era şi diagnosticul. Puţini agenţi ucideau în felul ăsta şi nici unul atât de rapid.

Era ca şi cum Benedict Mkusa fusese blestemat de Allah însuşi, lucru care, după cum ştia Moudi, nu era adevărat, căci El era Dumnezeul Milei care nu-i lovea pe cei tineri şi inocenţi. Era mai exact să spui „aşa i-a fost scris”, deşi nici asta nu dovedea mai multă milă faţă de pacient şi de părinţii lui. Aceştia stăteau la căpătâiul bolnavului, îmbrăcaţi în echipament protector, privind cum lumea lor se prăbuşea în faţa lor. Băiatul suferea – era, într-adevăr, o agonie cumplită. Părţi din trupul lui erau deja moarte şi începuseră să putrezească, în timp ce inima lui încerca încă să pompeze sângele şi creierul lui să gândească. Doar o expunere masivă la radiaţii cu ioni ar fi putut să aibă un astfel de efect asupra corpului omenesc. Efectele erau, în general, aceleaşi. La început unul câte unul, apoi perechi-perechi, apoi în grupuri, organele interne începeau să se necrozeze. Acum băiatul era prea slăbit ca să mai vomite, dar sângele se scurgea pe la celălalt capăt al tractului digestiv. Doar ochii mai păreau, oarecum normali, deşi şi ei erau împânziţi de sânge. Ochii negri, tineri, trişti şi miraţi, care nu puteau să înţeleagă faptul că o viaţă abia începută era, cu siguranţă, pe punctul de a se sfârşi, ochii care se uitau la părinţi, cerându-le să îndrepte lucrurile, aşa cum făcuseră în cei opt ani ai vieţii lui… încăperea duhnea de mirosul sângelui, sudorii şi al altor fluide corporale, iar expresia de pe chipul băiatului deveni distantă. Cu toate că stătea nemişcat, părea că se îndepărtează şi doctorul Moudi închise ochii şi murmură o rugăciune pentru sufletul băiatului care, în definitiv, era doar un copil şi, deşi nu era musulman, avea credinţă şi era o fiinţă clădită după litera Cărţii Sfinte, înainte de orice, Allah era milostiv şi fără îndoială că El va arăta milă faţă de acest băiat şi-l va călăuzi cu grijă spre Paradis. Şi bine era dacă asta se întâmplă fără prea mare întârziere.

Dacă o aură poate fi neagră, aceasta aşa era. Moartea îl învăluia pe tânărul pacient centimetru cu centimetru. Respiraţia anevoioasă deveni superficială, ochii, îndreptaţi către părinţi încremeniră, iar tremurul chinuit al braţelor şi picioarelor se mută spre extremităţi, până când doar degetele se mai mişcau uşor, apoi, curând se liniştiră.

Sora Maria Magdalena care stătea la căpătâiul patului, între mamă şi tată, puse câte o mână pe umărul fiecăruia, iar doctorul Moudi veni

mai aproape şi puse stetoscopul pe pieptul pacientului. Se auzeau nişte sunete, un gâlgâit şi desprinderi uşoare, pe măsură, ce necroza distrugea ţesuturile – un proces cumplit şi totuşi dinamic, dar inima nu dădea nici un semn. Mişcă de colo-colo vechiul instrument ca să poată fi sigur, apoi îşi ridică ochii.

— S-a stins. Regret foarte mult.

Ar fi putut să adauge că, fiind un caz de Ebola, această moarte fusese fără mare suferinţă sau, cel puţin, aşa spuneau cărţile şi studiile. Aceasta era prima lui experienţă cu virusul acela şi fusese una îngrozitoare.

Părinţii reacţionară bine. Ştiuseră cum stăteau lucrurile de mai mult de o zi, destul de mult ca să accepte, destul de puţin pentru ca şocul să nu se fi stins. Vor pleca şi se vor ruga, aşa cum se cădea să facă.

Trupul lui Benedict Mkusa va fi ars şi, o dată cu el, virusul. Telexul din Atlanta fusese clar în această privinţă. Din păcate…

Ryan îşi roti încheietura mâinii când şirul de oameni se sfârşi. Întoarse capul şi o văzu pe soţia lui masându-şi mâna şi respirând adânc.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Da, un suc.

„Două proceduri mâine dimineaţă”, gândi ea.

Şi încă nu găsiseră o treabă potrivită pentru Cathy.

— Câte dintre lucrurile astea sunt de făcut? întrebă soţia lui.

— Nu ştiu, recunoscu preşedintele, deşi ştia că programul fusese alcătuit cu multe luni înainte şi că trebuia să fie de acord cu majoritatea punctelor planificate, fie că-i convenea sau nu asta. Pe măsură ce treceau zilele, se mira din ce în ce mai mult că oamenii alergau după funcţia asta care comporta atâtea îndatoriri adiacente, încât abia putea fi îndeplinită. Dar, de fapt, îndatoririle acestea colaterale reprezentau funcţia însăşi. Era ca o morişcă.

Apoi, un membru al personalului apăru cu băuturi răcoritoare pentru preşedinte şi Prima Doamnă, după ce fusese anunţat de altul care auzise ce spusese Cathy. Şerveţelele de hârtie aveau pe ele monograme – imprimate sau cum i s-o fi spunând acestei proceduri – cu imaginea Casei Albe, sub care se aflau cuvintele: „REŞEDINŢA PREŞEDINTELUI”. Ambii soţi observară asta în acelaşi moment, apoi privirile lor se întâlniră.

— Îţi aminteşti când am dus-o prima oară pe Sally la Disney World? îl întrebă Cathy.

Jack ştia ce vrea să spună soţia lui. Fusese imediat după cea de a treia aniversare a fiicei lor, nu mult înainte de excursia lor în Anglia… şi începutul unei călătorii care părea că nu se va sfârşi niciodată. Sally îşi pusese ochii pe castelul din centrul Regatului Magic şi-şi îndrepta

privirile spre el, indiferent de locul unde se aflau în acel moment îi dăduse numele de „Casa lui Mickey”. Ei, bine, acum aveau şi ei castelul lor. Cel puţin pentru un timp. Dar trebuia să plătească o chirie foarte mare. Cathy porni spre locul unde Robby şi Sissy Jackson stăteau de vorbă cu prinţul de Wales. Jack îl găsi pe şeful Statului-Major.

— Cum îţi simţi mâna? întrebă Arnie.

— E-n regulă...

— Ai noroc că nu te afli în campanie electorală. Multă lume crede că o strângere de mâna creează un legământ – de la om la om, chestii de-astea. Oamenii ăştia ştiu ei ce ştiu, spuse Van Damm în timp ce-şi sorbea Perrier-ul şi-şi rotea privirile prin încăpere. Recepţia se desfăşura bine. Diferiţi şefi de stat, ambasadori şi alte persoane erau angajaţi în conversaţii amicale. Din când în când, se auzea câte un hohot discret când se schimbau glume şi amabilităţi. Atmosfera acelei zile se schimbase.

— Deci, câte examene am dat şi la câte am căzut? întrebă Ryan calm.

— Vrei un răspuns cinstit? Nu se ştie. Toţi au căutat ceva nou. Nu uita asta. Unii dintre ei erau total indiferenţi; veniseră din motive politice privitoare la ţara lor, dar chiar în astfel de cazuri, ar fi fost lipsit de simţ politic să admiţi asta.

— Mi-am cam dat seama de asta şi singur, Arnie. Acum să mai circul puţin, nu?

— Ocupă-te de India, îl sfătui van Damm. Adler crede că asta-i important.

— În regulă.

Măcar îşi amintea cum arăta reprezentanta Indiei. O mulţime de chipuri din şirul de oameni se transformaseră imediat în pete informe, aşa cum se întâmplă întotdeauna la o adunare mare de orice fel. Ryan se simţi ca un şarlatan. Era de presupus că politicienii au o memorie excelentă a numelor şi a chipurilor. El nu era unul dintre aceştia şi se întreba dacă exista vreo metodă de instruire ca să capeţi o astfel de deprindere. Jack întinse paharul unuia dintre chelneri, îşi şterse mâinile cu unul dintre acele şerveţele speciale şi porni spre întâlnirea cu India. Dar Rusia îl opri din drum.

— Domnule ambasador, spuse Jack.

Valery Bogdanovici Lermonosov se aflase în şirul de oaspeţi, dar nu avusese timp pentru ceea ce ar fi dorit să spună. Oricum, îşi strânseră din nou mâinile. Lermonosov era un diplomat de carieră, popular în comunitatea locală a semenilor lui. Se zvonea că fusese, ani de zile, agent K.G.B., dar pentru Ryan asta nu era, în nici un caz, un motiv de reproş.

— Guvernul meu ar dori să ştie dacă aţi acceptat o invitaţie la

Moscova.

— Nu am nimic împotrivă, domnule ambasador, dar s-a făcut o astfel de vizită acum câteva luni şi, în momentul de faţă, există multe solicitări în programul meu.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar guvernul meu doreşte să discute diferite chestiuni de interes reciproc.

Această expresie din limbajul codat îl făcu pe Ryan să ia o astfel de poziţie, încât să-l poată privi pe rus drept în faţă.

— Într-adevăr?

— Mă temeam că programul dumneavoastră va crea probleme, domnule preşedinte. În cazul acesta, vreţi să primiţi un reprezentant personal cu care să discutaţi liniştit câteva chestiuni?

Jack ştia că aceasta nu putea fi decât o anume persoană.

— Serghei Nicolaici?

— Doriţi să-l primiţi? insistă ambasadorul.

Ryan avu un scurt moment nu atât de panică, cât de nelinişte. Serghei Golovko era preşedintele R.V.S. – renăscutul, diminuatul, dar încă formidabilul K.G.B. Tot el era unul dintre puţinii oameni din guvernul rus care, în afară de faptul că era inteligent, se bucura de încrederea actualului preşedinte rus, Eduard Petrovici Gruşavoi şi el unul dintre puţinii oameni din lume cu mai multe probleme decât Ryan. În plus, Gruşavoi îl ţinea pe lângă el pe Golovko exact cum Stalin îl ţinuse pe Beria, fiindcă avea nevoie de un consilier inteligent, cu experienţă şi forţă. Comparaţia nu era perfect corectă, dar Golovko nu va veni până aici ca să ofere o reţetă de borş. „Chestiuni de interes reciproc” însemna, de obicei, probleme serioase; faptul că se venea direct la preşedinte şi nu se lucra prin Departamentul de Stat era un semn în plus, iar insistenţa lui Lermonosov făcea ca lucrurile să pară şi mai serioase.

— Serghei e un vechi prieten, spuse Jack cu un zâmbet prietenos. Cândva mi-a proptit un pistol în tâmplă, gândi el. E oricând bine venit în casa mea. Anunţă-l pe Arnie despre programare.

— Aşa voi face, domnule preşedinte.

Ryan dădu din cap şi porni mai departe. Prinţul de Wales îl ţinea de vorbă pe prim-ministrul indian, în aşteptarea lui Ryan.

— Doamna prim-ministru, Excelenţa Voastră… zise Ryan salutând-o din cap.

— Am considerat important să clarificăm unele chestiuni.

— Despre ce poate fi vorba? întrebă preşedintele.

Simţea sub piele un fel de tremur electric, ştiind ce urma să audă acum.

— Un incident nefericit în Oceanul Indian, spuse doamna prim-ministru. Asemenea neînţelegeri…

— Mă… mă bucur să aud asta.

Chiar şi în armată există zile libere şi o astfel de zi fusese prilejuită de funeraliile preşedintelui. Asta îi privea şi pe comandanţi. Casa generalului Diggs se afla pe o colină care domina o vale total lipsită de vegetaţie, deşi priveliştea era magnifică; deşertul era, în ziua aceea, încălzit de vânturile mexicane care îţi permiteau să scoţi o masă cu grătar în aer liber, în curtea din spate, împrejmuită de ziduri şi gard viu.

— L-ai cunoscut pe preşedintele Ryan? întrebă Bondarenco, sorbind din berea lui de la începutul după-amiezei.

Diggs dădu a negare din cap, în timp ce întorcea cârnaţii pe grătar şi întindea mâna să ia sosul lui special.

— Nu... Evident, el s-a ocupat de dislocarea ACR 10 în Israel, dar nu l-am întâlnit. Dar îl cunosc pe Robby Jackson. Acum are gradul de J-3. Robby are o părere foarte bună despre el.

— Ăsta-i un obicei american, nu-i aşa? întrebă rusul şi făcu un gest spre grătarul cu cărbuni.

Diggs se uită în sus:

— Asta am învăţat-o de la tata. Vrei să-mi dai berea, Ghenadi?

Rusul întinse paharul gazdei lui.

— Nu-mi place să pierd o zi de antrenamente, dar... De fapt, îi plăcea şi lui, ca oricui, o zi liberă.

— Proprietatea asta a ta e extraordinară, Marion.

Bondarenco întoarse capul ca să privească valea. Împrejurimile erau tipice pentru un peisaj american, cu reţeaua ei de drumuri şi clădiri, dar mai încolo era cu totul altceva. Nu prea creştea mare lucru, în afară de ceea ce americanii numeau tufişurile de creozot care arătau ca nişte plante extraterestre. Pământul era cafeniu aici, chiar şi munţii păreau sterpi. Totuşi, deşertul avea ceva magnific; îi amintea de un vârf de munte din Tadjikistan. Poate că era la fel.

— Cum anume ai obţinut toate panglicile astea, generale?

Diggs nu cunoştea întreaga poveste. Oaspetele lui dădu din umeri.

— Mujahedinul s-a hotărât să-mi viziteze ţara. Exista o instalaţie de cercetări secrete care a fost dezafectată între timp... Acum aceea e o altă ţară, după cum ştii.

Diggs dădu din cap.

— Eu sunt cavalerist, nu fizician de energii superioare. Poţi să păstrezi secretele pentru tine.

— Eu apăram un bloc de apartamente, reşedinţa oamenilor de ştiinţă şi a familiilor lor. Aveam un pluton de gărzi de frontieră din cadrul K.G.B.-ului. Oamenii lui ne-au atacat în grupuri mari la adăpostul nopţii şi al unei furtuni de zăpadă. Timp de o oră şi ceva, a fost destul de interesant, recunoscu generalul.

Diggs văzuse câteva cicatrice... îl surprinsese pe oaspetele lui sub

duş în ajun.

— Se descurcau bine?

— Afganii? mormăi Bondarenco. Nu ţi-aş dori să fi capturat de ei. Nu aveau nici un fel de teamă, dar, uneori, asta era în defavoarea lor. Puteai să-ţi dai sema care bandă avea un conducător competent şi care nu. Au distrus jumătate din instalaţie, care se afla sub supravegherea mea – zicând asta, ridică din umeri – dar am fost nemaipomenit de norocoşi. La sfârşit, ne luptam la parterul clădirii. Comandantul părţii adverse îşi conducea oamenii cu curaj… Dar eu m-am dovedit un ţintaş mai bun.

— Erou al Uniunii Sovietice, remarcă Diggs, umblând din nou la cârnaţi.

Colonelul Hamm asculta în tăcere. Deci, aşa se cântăreau între ei membrii acelei comunităţi, nu atât după ceea ce făceau, cât după cum îşi spuneau povestea.

Rusul zâmbi:

— Marion, n-am avut de ales. N-aveai unde să fugi şi ştiam ce le făceau ofiţerilor ruşi capturaţi. Aşa că mi-au dat o medalie şi o avansare şi, pe urmă, ţara mea – cum să zic? S-a evaporat…

Sigur, lucrurile fuseseră ceva mai complicate. Bondarenco se aflase la Moscova în timpul loviturii de stat şi, pentru prima oară în viaţa lui, confruntat cu luarea unei decizii morale, o luase pe cea bună, atrăgându-le atenţia diferitelor persoane care ocupau atunci funcţii înalte în guvernul unei ţări noi şi mai mici.

— Nu se poate vorbi despre o ţară renăscută? sugeră colonelul Hamm.

— Nu s-ar putea să fim prieteni acum?

— Da. Vorbeşti frumos, colonele. Şi comanzi bine.

— Mulţumesc, domnule. De obicei, eu stau în spate şi-mi las regimentul să se conducă singur.

Asta era o minciună pe care orice ofiţer într-adevăr bun o lua drept un adevăr cu totul aparte.

— Folosiţi doctrina tactică sov… rusă!

Asta i se părea inacceptabil generalului rus.

— E eficace, nu-i aşa? spuse Hamm, dând pe gât ultimele înghiţituri de bere.

„O să fie eficace”, îşi făgădui Bondarenco. Va fi pentru armata lui, aşa cum fusese pentru americani, de îndată ce va fi din nou acasă şi va obţine sprijinul politic de care avea nevoie ca să reclădească armata rusă pe alte baze decât cele de până atunci. Chiar şi când se aflase la apogeul forţei sale de luptă, când îi alungase pe nemţi înapoi la Berlin, Armata Roşie fusese un instrument greoi, tocit, care se baza mai mult pe valoarea provocată de mase decât pe orice altceva. Şi mai ştia şi ce rol jucase norocul… Fosta sa ţară băgase în luptă tancul

cel mai bun din lume, T-34, dotat cu un motor Diesel conceput în Franţa pentru acţionarea dirijabilelor, un sistem de suspensie creat de un american pe numele J. Walter Christie şi cu un număr de inovaţii de fabricaţie strălucite, datorate unor tineri ingineri ruşi. Fusese unul dintre puţinele momente din istoria Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice în care concetăţenii săi reuşiseră să creeze un produs la nivel mondial – şi, de data aceasta, fusese cel potrivit – fără de care ţara sa ar fi pierit cu siguranţă. Dar trecuse momentul când ţara sa depindea doar de noroc şi de mase. La începutul anilor ’80, americanii apăruseră cu formula potrivită: o armată mică, profesionistă, cu soldaţi selectaţi cu grijă, instruiţi perfect şi beneficiind de echipament din belşug. OpFor, acest Regiment de Cavalerie 11 al Colonelului Hamm nu se asemuia cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. Informaţiile pe care le primise înainte de această vizită îl lămuriseră la ce trebuia să se aştepte, dar una e să auzi şi alta e să crezi. Ca să crezi, trebuie să vezi. Pe un teren potrivit, acest regiment singur putea să se lupte cu o divizie şi s-o distrugă în câteva ore. Nu se putea spune despre Blue Force că era incompetentă, deşi comandantul ei refuzase şansa de a veni să ia masa aici ca să lucreze cu conducătorii din subunitatea sa astăzi, atât de aspru fuseseră criticaţi.

Erau multe de învăţat aici, dar lecţia cea mai importantă dintre toate era poziţia pe care americanii se situau faţă de aceste lecţii. Ofiţerii superiori erau adeseori umiliţi atât în luptele simulate cât şi după aceea, în ceea ce se numea AAR, „revizia post acţiune”, în care ofiţerii observatori-controlori analizau tot ceea ce se întâmplase, citindu-şi notaţiile de pe nişte file de dosar multicolore, asemenea medicilor din spitale.

— Ascultaţi-mă pe mine, spuse Bondarenco după câteva clipe de reflecţie, în armata mea, oamenii ar începe să se bată cu pumnii în timpul…

— Ah şi noi eram cât pe ce să facem asta la început, îl asigură Diggs. Când s-a pornit treaba aici, comandanţii erau destituiţi după pierderea unei bătălii, până când toată lumea a luat o pauză şi au avut răgaz să-şi dea seama că aici n-avea să fie uşor. Pete Taylor este tipul care a pus, într-adevăr, serviciul N.T.C. pe picioare. Comandanţii trebuiau să înveţe să fie diplomaţi şi oamenii din Blue Force trebuiau să înţeleagă că se află aici ca să înveţe dar, crede-mă, Ghenadi, nu există altă armată în lume care să impună o asemenea stare de umilinţă comandanţilor, aşa cum facem noi.

— Asta e realitatea, domnule. Acum câteva zile stăteam de vorbă cu Sean Connolly; el e ofiţer-comandant în ACR 10 în Deşertul Neghev, îi explică Hamm rusului. Israelienii încă nu s-au lămurit cum stă treaba. Încă se mai văicăresc de tratamentul ofiţerilor-comandanţi.

— Noi instalăm tot timpul noi aparate de filmat acolo, spuse Diggs râzând, în timp ce punea cârnaţii pe o farfurie. Şi, uneori, israelienii nu cred ce s-a întâmplat nici măcar după ce le arătăm benzile video.

— Prea multă văicăreală pe-acolo! fu de acord Hamm. Eu, ce să zic, am venit aici pe post de comandant de escadron şi de câte ori n-am fost muştruluit!

— Ghenadi, după războiul din Golful Persic, ACR 3 a venit aici pentru mişcarea obişnuită de rotaţie. Îţi aminteşti că au condus detaşamentul mecanizat 24 al lui Barry McCaffrey…

— Au dat lovituri şi s-au remarcat pentru cei trei sute cincizeci de kilometri parcurşi în patru zile, completă Hamm.

Bondarenco confirmă din cap. Studiase campania în detaliu.

— Patru luni mai târziu, au venit aici şi s-a scos untul din ei. Asta-i concluzia, generale. Antrenamentul e mai greu decât lupta. Nu există unitate în lume la fel de capabilă, rapidă şi rezistentă ca unitatea de Cavalerie Blackhorse a lui Al…

— În afară de soldaţii dumitale Buffalo, generale, interveni Hamm.

Când se pomeni de ACR 10, Diggs zâmbi. Oricum era obişnuit cu întreruperile lui Hamm.

— Asta-i realitatea, Al. În orice caz, dacă poţi să te măsori cu OpFor, poţi să te baţi cu oricine din lume, chiar în poziţia dezavantajoasă de trei la unu şi să le dai un şut în fund, trimiţându-i în următoarea zonă de timp.

Bondarenco dădu din cap, zâmbind. Învăţa repede. Micul grup care îl însoţea mai hălăduia încă prin bază, stând de vorbă cu colegii ofiţeri, învăţând şi tot învăţând. Tradiţia armatei ruseşti era să se afle pe poziţia dezavantajoasă a relaţiei de trei la unu, dar situaţia asta s-ar putea schimba în curând. Ameninţarea faţă de ţara lui o reprezenta China şi dacă acea bătălie avea să aibă vreodată loc, aceasta se va întâmplă după pregătiri serioase şi având în faţă o armată uriaşă. Singura soluţie la acea ameninţare era să imite ceea ce făcuseră americanii. Misiunea lui Bondarenco era schimbarea întregii politici militare a ţării lui. Ei bine, îşi spunea el, se afla acum exact în locul unde avea ce învăţa.

„La naiba cu chestia asta!” gândi preşedintele în timp ce schiţa un zâmbet plin de înţelegere. Era greu să ai o părere bună despre India. Îi plăcea să se numească cea mai mare democraţie a lumii, dar asta nu era chiar adevărat. Vorbeau despre cele mai înalte principii dar, când le convenea, îi încolţeau pe vecini, dezvoltau arme nucleare şi îi cereau Americii să părăsească Oceanul Indian (în definitiv, se numeşte Oceanul Indian, îi spusese un fost prim-ministru unui fost ambasador american…), considerau că angajamentul privind libertatea mărilor se putea aplica în mai multe feluri. Şi, cu siguranţă,

fuseseră gata să facă o mişcare spre Sri Lanka. Asta era situaţia acum; de vreme ce mişcarea fusese zădărnicită, pretindeau că niciodată nu plănuiseră o astfel de mişcare. Totuşi, nu puteai să te uiţi în ochii unui şef de stat şi, zâmbind, să spui: „La naiba cu treaba asta!”

Pur şi simplu nu se făcea.

Jack ascultă răbdător, sorbind dintr-un alt pahar de Perrier pe care i-l adusese un asistent fără nume. Situaţia din Sri Lanka era complexă şi, din păcate, ducea la interpretări greşite; India regreta acest lucru şi nu existau nici un fel de resentimente, dar nu era, oare, mai bine dacă ambele părţi se abţineau de la orice acţiune? Flota indiană se retrăgea la bazele ei cu toate efectivele, dar şi cu câteva vase avariate de demonstraţia americană, lucru care, prim-ministrul spuse sau, mai degrabă, insinuă, nu era chiar corect „Ce pisălogi! Dar oficialii din Sri Lanka ce gândesc despre voi?” ar fi putut să întrebe Ryan, dar se abţinu.

— Bine era dacă dumneavoastră şi ambasadorul Williams aţi fi comunicat mai clar în privinţa problemei acesteia, remarcă Ryan cu tristeţe.

— Astfel de lucruri se întâmplă, replică prim-ministrul. Ca să fiu sinceră, David... deşi e un om simpatic, mă tem că trebuie să facă faţă unei atmosfere prea încinse pentru vârsta lui. Mai mult nu putea să spună, în sensul că Ryan, ar fi făcut bine să-l concedieze pe ambasador. Să-l declare pe ambasadorul Williams persona non *grata* ar fi fost un semn prea dur. Ryan se strădui să nu-şi schimbe expresia feţei, dar nu reuşi. Ar fi avut nevoie să-l aibă pe Scott Adler lângă el, dar secretarul de stat în funcţie se afla în altă parte în acest moment.

— Sper că vă daţi seama că, pentru moment, nu sunt în situaţia să fac schimbări serioase în guvern (Lua-te-ar dracu!).

— Vă rog! Eu n-am propus asta. Îmi dau perfect seama de situaţia în care vă aflaţi. Dorinţa mea era să facilitez cel puţin o eventuală problemă, să vă fac sarcina mai uşoară. (Sau mai grea.).

— Vă mulţumesc, doamnă prim-ministru. Ea îi întinse din nou mâna lui Ryan şi plecă. Jack aşteptă câteva secunde înainte de a se uita la prinţ.

— Excelenţa Voastră, cum se cheamă asta când o persoană de rang înalt te minte în faţă? îl întrebă preşedintele cu un zâmbet plictisit.

9
URLETE DIN DEPĂRTARE

Golovko citi raportul ambasadorului Lermonosov fără interes pentru subiectul respectiv. Ryan părea „abătut şi preocupat”, „oarecum depăşit” şi „obosit fizic”. Ei bine, toate astea erau de aşteptat. Discursul lui la funeraliile preşedintelui Durling – considera comunitatea diplomatică, împreună cu mass-media americană care se străduia să fie politicoasă – nu era la nivelul unui adevărat preşedinte. Ei bine, oricine îl cunoştea pe Ryan ştia ca era un om sentimental, mai ales când era vorba de binele copiilor. Golovko putea să-i ierte asta uşor. Şi ruşii erau la fel. Ar fi trebuit să se comporte altfel – Golovko citise discursul oficial care nu fusese prezentat; era bun, plin de asigurări pentru toţi cei care-l ascultau – dar Ryan fusese întotdeauna ceea ce americanii numesc un „*maverick*”, un nonconformist (a trebuit să caute cuvântul în dicţionar şi a văzut că se aplică şi unui cal sălbatic, neîmblânzit, iar asta, în cazul de faţă, nu era departe de adevăr). Asta îl făcea pe Ryan în acelaşi timp uşor şi imposibil de descifrat de către ruşi. Ryan era american şi americanii fuseseră întotdeauna afurisiţi şi imprevizibili din punctul de vedere al lui Golovko. Fusese toată viaţa un profesionist, mai întâi ca ofiţer de informaţii pe teren, apoi ca ofiţer de Stat-Major, cu o ascensiune rapidă la Moscova, un om care încercase să prezică ce ar fi făcut America în tot felul de situaţii şi evitase eşecul fiindcă reuşise întotdeauna să prezinte trei posibile căi de acţiune în rapoartele către superiorii săi.

Dar, cel puţin, Ivan Emmetovici Ryan era un imprevizibil previzibil şi lui Golovko îi plăcea să se gândească la Ryan ca la un prieten – poate că asta era prea mult spus, dar cei doi bărbaţi se angajaseră într-un joc împreună, de cele mai multe ori ca adversari şi, în cele mai multe cazuri, jucaseră amândoi bine, cu pricepere – Golovko ca profesionist mult mai experimentat, Ryan ca un amator talentat care avea avantajul unui „sistem” ce era mai tolerant faţă de nonconformişti. Între ei doi exista un sentiment de respect.

„Ce e-n capul tău acum, Jack?” gândi Serghei. În momentul de faţă noul preşedinte al Americii dormea, desigur, cu opt ore în urma orei Moscovei, unde soarele abia mijea, anunţând o zi scurtă de iarnă.

Ambasadorul Lermonosov nu fusese impresionat peste măsură şi Golovko va trebui să adauge propriile observaţii la raport, aşa încât guvernul să nu dea acelei evaluări prea multă crezare. Ryan fusese un duşman prea abil al U.R.S.S.-ului ca să fie tratat cu uşurinţă, indiferent

de situaţie. Problema era că Lermonosov se aşteptase ca Ryan să intre într-un anume tipar, iar Ivan Emmetovici nu putea fi clasificat atât de lesne. Nu era vorba atât de complexitate, cât de un fel de a fi diferit. Rusia nu avea un Ryan – ar fi fost imposibil ca el să supravieţuiască în mediul sovietic care încă mai caracteriza Republica Rusă, mai cu seamă în birocraţia ei oficială. El se plictisea repede şi temperamentul lui, deşi ţinut sub control sever în majoritatea cazurilor, nu putea fi înăbuşit cu totul. Golovko îl văzuse de multe ori clocotind, dar ştia doar din auzite despre momentele când se dezlănţuia. Asemenea poveşti se strecuraseră de la C.I.A. şi ajunseseră la urechi care raportaseră totul oficialilor din Piaţa Derjinski. Să-l ajute Dumnezeu în calitatea lui de şef de guvern!

Dar asta nu era problema lui Golovko.

Îi ajungeau propriile probleme. Nu renunţase complet la controlul asupra Serviciului de Informaţii Străine – preşedintele Gruşavoi nu prea avea motive să se-ncreadă în agenţia care fusese cândva „Sabia şi Scutul Partidului” şi avea nevoie de cineva pe care-l ştia capabil să fie cu ochii pe acea fiară priponită; Golovko, bineînţeles – şi în acelaşi timp, Serghei, era principalul consilier de politică externă al preşedintelui rus încolţit. Problemele interne ale Rusiei erau atât de evidente, încât nu-i dădea preşedintelui posibilitatea de a evalua probleme externe şi asta însemna că, în toate direcţiile practice, fostul spion dădea sfaturi pe care preşedintele lui le urma aproape invariabil. Ministrul principal – căci asta era, cu sau fără titlu – îşi lua sarcina în serios. Gruşavoi trebuia să se lupte cu un monstru din interior, asemenea fiarei din vechile legende căreia, atunci când i se tăia un cap, îi creştea altul în loc. Golovko avea de rezolvat mai puţine probleme, dar importanţa lor era la fel de mare. Şi, o parte din el ar fi dorit reîntoarcerea la vechiul K.G.B. Cu câţiva ani în urmă, doar, asta ar fi fost o simplă joacă de copii. Ridicai un telefon, spuneai câteva cuvinte şi puneai mâna pe criminali şi asta era. Poate nu chiar aşa, dar lucrurile ar fi devenit mai… paşnice. Mai previzibile. Mai ordonate. Şi ţara lui avea nevoie de ordine. Dar Directoratul Secund, divizia „politicii secrete” a agenţiei, dispăruse, transformată într-un birou independent, cu puteri diminuate, în timp ce respectul public – teamă învecinată cu teroarea curată din zilele nu de mult apuse – se evaporase. Ţara sa nu se aflase niciodată la acel nivel de control la care se aştepta Occidentul, iar acum lucrurile stătea şi mai rău. Republica Rusă se afla în pragul anarhiei, în timp ce cetăţenii ei bâjbâiau după ceva ce se numea democraţie. Anarhia îl adusese pe Lenin la putere, căci ruşii aspirau la o conducere fermă, fiindcă nici nu prea cunoscuseră altceva şi, în timp ce Golovko nu dorea asta – ca vechi ofiţer K.G.B., ştia mai bine decât oricine ce rău făcuse marxism-leninismul naţiunii sale – el avea mare nevoie ca ţara să rămână

stabilă, deoarece problemele interne le atrăgeau pe cele externe. Asta explica de ce funcţia lui neoficială de ministru pentru Securitate Naţională era la cheremul a tot felul de dificultăţi. Braţele lui erau ca acelea ale unui om rănit care încearcă să alunge lupii, străduindu-se să-şi recapete puterile, în acelaşi timp.

Aşa că nu prea îl compătimea pe Ryan, a cărui naţiune ar fi putut să primească o lovitură puternică în cap, dar care, altfel, era sănătoasă. Chiar dacă altora lucrurile le apăreau altfel, Golovko era mai bine informat şi, în consecinţă, va cere ajutor lui Ryan.

Americanii învinseseră Japonia, dar adevăratul duşman nu fusese Japonia. Biroul lui era acoperit de fotografii luate de la înălţime, tocmai aduse de un satelit de recunoaştere. Prea multe divizii ale Armatei Populare de Eliberare făceau antrenamente pe teren. Regimente de rachete nucleare chineze erau încă într-o stare de alertă relativ mărită. Propria ţară renunţase la armele sale balistice – în ciuda pericolului chinez – iar uriaşele împrumuturi pentru dezvoltare de la băncile americane şi europene făcuseră ca jocul să pară atractiv doar cu câteva luni mai înainte. În plus, ţara sa, asemenea Americii, mai avea încă bombardiere şi rachete de croazieră care puteau fi înarmate cu focoase atomice, aşa că dezavantajul era mai mult teoretic decât practic. Chinezii probabil subscriau la aceeaşi teorii. Oricum, ei îşi menţineau forţele armate la un înalt stadiu de alertă, pe când grupul de forţe extrem orientale ale Rusiei se aflau la un stadiu depăşit. El se consola cu ideea că o dată ce Japonia fusese scoasă din joc, chinezii nu vor acţiona. Era posibil ca ei să nu acţioneze, se corectă el. Dacă americanii înţelegeau greu, chinezii erau de-a dreptul extratereştri. Era de ajuns să-ţi aminteşti că mai ajunseseră cândva până la Marea Baltică. Asemenea majorităţii ruşilor, Golovko avea un mare respect pentru istorie. Iată-l acum, gândea Serghei, întins pe zăpadă, cu o bâtă în mână, încercând să gonească lupul, în timp ce făcea eforturi să-şi recapete puterile. Braţul lui era încă destul de puternic şi bâta destul de lungă, ca să-l ferească de colţii fiarei. Dar ce se întâmpla dacă mai apărea un lup? Un document aşezat la stânga fotografiilor făcute din satelit era singura mărturie a situaţiei, ca un strigăt venit din depărtare, de la orizont, care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine. Gândurile lui Golovko nu merseră mai departe. Când eşti trântit la pământ, orizontul este surprinzător de aproape.

Uimitor era faptul că lucrurile duraseră atât de mult. Să ai grijă ca o persoană importantă să nu fie asasinată este, în cel mai bun caz, o acţiune complexă şi asta cu atât mai mult atunci când acea persoană a făcut tot posibilul ca să-şi creeze duşmani. O atitudine nemiloasă aduce rezultate. Priceperea de a răpi oameni pe stradă, de a-i face să

dispară, era o metodă de intimidare preţioasă. Gestul suplimentar de a pune mâna nu doar pe o singură persoana, ci pe o întreagă familie – uneori pe o întreaga familie extinsă – şi de a o trata în acelaşi fel, era şi mai eficace. Cineva selecta persoanele care trebuia „să dispară” – verb neinspirat care îşi avea originea în Argentina, în limbajul informaţiilor secrete. Acesta era un termen politicos folosit de informatori plătiţi în moneda locală sau răsplătiţi cu funcţii, ceea ce era şi mai bine. Ei transmiteau mai departe ceea ce auziseră în discuţii în care se uneltise, până la punctul la care o simplă glumă despre mustaţa cuiva putea aduce sentinţa de moarte asupra autorului ei şi, curând, fiindcă instituţiile erau instituţii, informatorii aveau de îndeplinit cote şi, cum aceştia erau şi ei oameni, cu simpatiile şi antipatiile lor, rapoartele lor, de multe ori, reflectau defecte personale sau gelozii, agentul investit cu drept de viaţă şi de moarte putând fi la fel de corupt în raport cu cei mici, ca şi în privinţa celor mari. Până la urmă, un sistem de acest fel era, la rândul lui, corupt şi logica terorii ajungea la concluzia ei logică: un iepure pricăjit, încolţit de o vulpe, nu pierde nimic dacă atacă şi el, pentru că iepurii au şi ei dinţi şi, uneori, sunt norocoşi.

Fiindcă teroarea nu era suficientă, existau şi măsuri pasive. Sarcina de asasinare a unui om important poate fi îngreunată prin cele mai simple proceduri, mai cu seamă într-un stat dictatorial. Câteva şiruri de gărzi pentru limitarea apropierii… Un rând de automobile identice în care ar călători persoana vizată – deseori ajungând până la douăzeci – nu-ţi dădea posibilitatea de a şti de care dintre automobile să te ocupi. Viaţa unei astfel de persoane era activa, astfel ca era atât o înlesnire, cât şi o metodă de protecţie să foloseşti o sosie, două, care să apară şi să ţină un discurs şi să-şi asume riscul, în schimbul unei vieţi confortabile, de ţap priponit pe scena publică.

Apoi venise la rând selectarea persoanelor din pază – cum să-i găseşti pe cei de încredere, ţinând cont de nemărginita ură ce te înconjoară? Răspunsul clar la o astfel de întrebare era să alegi oameni dintre rudele mai apropiate sau mai depărtate, apoi să le asiguri un stil de viaţă care depindea exclusiv de supravieţuirea liderului lor şi, în cele din urmă, să-i legi atât de strâns de paza personajului şi de ramificaţiile ei necesare, încât moartea acestuia să însemne cu mult mai mult decât pierderea unei funcţii guvernamentale bine plătite. Faptul că vieţile paznicilor depindeau de cel păzit era un îndemn eficient pentru reuşită.

Dar, de fapt, toate se reduceau la un singur lucru. O persoană era invincibilă numai pentru că oamenii o credeau astfel şi, deci, securitatea acelei persoane, ca orice aspect important al vieţii, era o chestiune de proiecţie mentală.

Dar motivaţia umană este şi ea o proiecţie mentală şi teama nu a

fost niciodată starea emotivă cea mai puternică. De-a lungul istoriei, oamenii şi-au riscat viaţa din dragoste, din patriotism, pentru principii şi pentru Dumnezeu cu mult mai des decât i-a făcut teama s-o ia la fugă. Acest fapt condiţionează progresul.

Colonelul îşi riscase viaţa într-atâtea feluri încât abia dacă şi le mai amintea; şi făcuse acest lucru numai pentru a atrage atenţia asupra lui, numai pentru a i se cere să fie o mică piesă într-o maşinărie mai mare, ca apoi să se ridice în cadrul ei. Avusese nevoie de mult timp ca să ajungă atât de aproape de Mustaţă. De fapt, opt ani. În tot acest timp, torturase şi ucisese bărbaţi, femei şi copii, privindu-i cu ochi inexpresivi şi nemiloşi. Violase fiice în faţa taţilor lor şi mame în faţa fiilor lor. Săvârşise crime suficiente ca să fie blestemate sufletele a o sută de oameni fiindcă altă cale nu existase. Băuse alcool în cantităţi care l-ar fi impresionat pe un necredincios, cu scopul de a profana legea religiei lui. Făcuse toate aceste lucruri în numele Domnului, rugându-se pentru iertare, spunându-şi cu disperare că îi fusese scris să ducă o astfel de viaţă, că nu-i făcea nici un fel de plăcere să se poarte astfel, că vieţile pe care le distrugea erau sacrificii necesare pentru împlinirea unui plan mai vast, că oamenii aceştia ar fi murit în orice caz şi că, astfel, moartea pe care le-o provocase el va servi unei Cauze Sfinte. Trebuia să creadă în toate asta, căci altfel ar fi înnebunit – ajunsese, oricum, în pragul nebuniei, până când scopul pe care şi-l fixase depăşi cu mult înţelesul unei „obsesii” şi se confundă, în toate privinţele, cu misiunea lui, ce urmărea un singur obiectiv, acela de a fi destul de aproape de ţelul lui şi de a inspira destulă încredere chiar şi pentru o singură secundă a muncii lui, ce avea să fie imediat urmată de propria moarte.

Ştia că devenise ceea ce şi el şi toţi cei din jurul lui fuseseră învăţaţi să privească cu cea mai mare teamă posibilă. Toate prelegerile şi întâlnirile în faţa unui pahar cu semenii lui se învârteau întotdeauna în jurul aceleaşi probleme. Vorbeau despre misiunea lor şi despre primejdiile pe care le implica. Şi aceasta ducea mereu la acelaşi subiect. Asasinul singuratic, devotat, omul dispus să se lipsească de propria viaţă ca de o fisă la un joc de noroc, omul răbdător care-şi aştepta şansa, acesta era duşmanul de care se temea orice ofiţer de la serviciul protecţiei, beat sau treaz, liber sau de serviciu, chiar şi în visele lui. Şi aşa se explicau toate testele ce se cereau pentru protejarea Mustaţei. Ca să ajungi aici, trebuia să fi blestemat de Dumnezeu şi de oameni, fiindcă atunci când ajungeai aici, ştiai cum stau lucrurile.

Mustaţa era ceea ce el numea „ţinta lui”. Acesta nu era deloc un om, era un apostat în faţa lui Allah, unul care profana Islamul fără să-i pese, un criminal aşa de mare, încât să merite să i se rezerve un loc doar al lui în iad. Privit de la distanţă, Mustaţă părea puternic şi

invincibil, dar de aproape se vedea altfel. Oamenii din paza lui ştiau mai bine fiindcă erau perfect informaţi. Ei vedeau îndoielile şi teama, cunoşteau cruzimile meschine aplicate celor nevolnici. Îl văzuseră pe Mustaţă ucigând ca să se distreze, poate doar ca să se convingă de faptul că pistolul lui de tip Browing funcţiona bine astăzi. Îl văzuse privind de pe fereastra unuia dintre Mercedes-urile sale albe. Cei norocoşi se întorceau acasă cu bani, dar dizgraţiaţi. Cei fără noroc pluteau pe Eufrat cu gâturile tăiate, nu puţini de către Mustaţă însuşi, dacă rezistaseră prea bine protejându-şi propria virtute. Dar oricât de puternic, strălucit la minte şi şiret, oricât de crud şi lipsit de inimă era, nu era invincibil. Şi acum îi venise vremea să se înfăţişeze lui Allah.

Mustaţă ieşi din clădire în porticul bogat ornamentat, cu oamenii de pază în urma lui, cu braţul drept întins ca să salute mulţimea adunată. Oamenii din piaţă strânşi în grabă urlară cuvinte de slavă care-l hrăneau pe Mustaţă, aşa cum căldura soarelui hrăneşte o floare. Apoi, de la o distanţă de trei metri, colonelul îşi trase pistolul automat din tocul lui de piele, îl ridică cu o mână şi trase un glonţ drept în ceafa celui vizat. Cei din primul rând văzură glonţul ţâşnind din ochiul stâng al dictatorului şi urmă unul dintre acele momente ale istoriei când întreg pământul pare că-şi opreşte mersul, bătăile inimilor încremeniră şi chiar şi aceia care, prin urale, îşi exprimaseră credinţa faţă de omul lipsit acum de viaţă nu-şi mai putură aminti decât tăcerea.

Colonelul nu-şi mai bătu capul să mai tragă un glonţ. Era un ţintaş expert care se antrena cu camarazii lui aproape zilnic şi ochii lui larg-deschişi, lipsiţi de expresie, văzuseră impactul loviturii. Nu-şi întoarse capul şi nu-şi irosi timpul cu încercări zadarnice de autoapărare. N-avea nici un rost să-şi ucidă camarazii cu care băuse şi violase copii. O să aibă grijă alţii de asta în curând. Nici un zâmbet măcar, deşi era, într-adevăr, amuzant – nu-i aşa? – că pentru o clipă, Mustaţă privise piaţa plină de oameni pe care-i dispreţuia pentru că îl adorau, ca apoi să-l privească pe Allah în faţă şi să se mire de ce se întâmplase. Acest gând de-abia prinsese contur, poate pentru două clipe, înainte de a-şi simţi trupul zvâcnind la impactul primului glonţ. Nu simţi nici o durere. Fusese prea preocupat de ţinta lui; acum era lungit pe pardoseala de piatră, iar sângele îi ţâşnea grăbit din capul zdrobit. Urmară şi alte gloanţe şi, pentru o clipă, i se păru ciudat că încă le simţea, dar nu şi durerea pătrunderii lor în trup şi, în ultimele lui secunde, îl rugă pe Allah să-l ierte şi să înţeleagă că toate crimele lui fuseseră săvârşite în numele lui Dumnezeu şi a Dreptăţii Lui. În cele din urmă, urechile lui nu mai înregistrară sunete de împuşcături, ci doar ţipete ale mulţimii; oamenii încă nu pricepuseră că preşedintele era mort.

— Cine-i?

Ryan se uită la ceas. („Fir-ar să fie, ce bine mi-ar fi prins încă patruzeci de minute de somn”).

— Domnule preşedinte, sunt maiorul Canon, Infanteria Marină, anunţă vocea necunoscută.

— Foarte frumos, maiorule, cine eşti? Jack clipi din ochi şi uită să fie politicos, dar poate că ofiţerul înţelese.

— Domnule preşedinte, sunt ofiţerul de serviciu de la Semnale. Am fost înştiinţaţi ultrasecret că preşedintele Irakului a fost asasinat acum aproximativ zece minute.

— Din ce sursă? întrebă Jack.

— Kuwaitul şi Arabia Saudită, domnule preşedinte. Amândouă. Era un fel de întrunire transmisă în direct la televiziunea irakiană şi avem acolo oamenii noştri care le monitorizează emisiunile. Ne-a fost transmisă o bandă chiar acum. S-a vorbit despre un foc de pistol drept în cap de la distanţă mică.

Vocea ofiţerului nu părea a fi cea a unuia care regreta. („Ei, în sfârşit, i-au făcut-o ăia nenorocitului!” Sigur că nu-i puteai spune preşedintelui chiar aşa. Trebuia însă să ghiceşti cine erau „ăia”).

— E-n regulă, domnule maior. Cum merge instrucţia?

Răspunsul veni prompt. Apoi, Ryan puse receptorul la loc.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Cathy.

Jack îşi trase picioarele afară din pat înainte de a răspunde.

— Preşedintele Irakului a fost asasinat.

Soţia lui era cât pe ce să spună „Foarte bine!”, dar se abţinu. Moartea unei asemenea persoane nu mai era o idee atât de străină de ea pe cât i se păruse altă dată. Cât era de ciudat să ai un asemenea sentiment faţă de cineva care ar fi servit omenirea cel mai bine părăsind-o.

— În aproximativ douăzeci de minute mă anunţă şi pe mine.

Ryan tuşi înainte de a continua.

— Pe vremuri eram competent în chestiuni de-astea. E posibil să fie ceva foarte important.

Şi, spunând asta, se apucă să facă ce face orice om din America atunci când se scoală. Porni spre baie înaintea soţiei lui. La rândul ei, Cathy ridică telecomanda şi îndeplini celălalt lucru pe care de obicei, îl fac bărbaţii: deschise televizorul din dormitor, surprinsă să vadă că postul C.N.N. nu transmitea altceva decât reportaje despre aeroporturile care operau cu întârziere de program. Jack îi spusese adeseori cât de bun era Oficiul Semnale al Casei Albe.

— Au dat ceva? o întrebă soţul ei după ce ieşi din baie.

— Nu încă.

Acum era rândul ei să intre în baie.

Jack trebui să se gândească singur unde-i erau hainele, întrebându-se cum trebuia să se îmbrace un preşedinte. Îşi găsi halatul – mutat

de la Observatorul Naval, adus acolo de la Eighth and I, după ce-l luaseră de-acasă... „Fir-ar să fie”, mormăi Jack şi deschise uşa dormitorului. Un agent postat în hol îi întinse trei ziare de dimineaţă.

— Mulţumesc.

Cathy văzu asta şi rămase încremenită, dându-şi seama cu întârziere că toată noaptea fusese cineva în spatele uşii de la dormitor. Îşi întoarse capul într-o parte, zâmbind exact ca atunci când găsea o harababură neaşteptată în bucătărie.

— Jack?

— Da, iubito?

— Dacă te omoară în pat într-o noapte, tipii ăştia cu arme mă lichidează imediat sau aşteaptă până dimineaţă?

Adevărata treabă se făcea la Fortul Meade. Camera de luat vederi se mutase de la o staţie de monitorizare de la graniţa dintre Kuwait şi Irak la alta din Arabia Saudită, cunoscută sub numele de PALM BOWL şi respectiv STORM TRACK, cea de a doua instalată ca să înregistreze toate semnalele venite din Bagdad, iar prima supraveghind partea de sud-est a ţării din jurul oraşului Basra. Din ambele locuri, informaţiile erau transmise prin cablu de fibră optică până la clădirea înşelător de mică a Agenţiei Securităţii Naţionale din King Khalid Military City (K.K.M.C.) şi, apoi, era cuplată la un satelit de comunicaţii, care o retransmitea înapoi la sediul Agenţiei Securităţii Naţionale (N.S.A.). Acolo, în camera de gardă, zece persoane convocate de unul din tinerii ofiţeri de pază stăteau îngrămădite în jurul unui monitor TV ca să vadă banda, în timp ce ofiţerii de rang superior, într-un birou cu pereţi de sticlă, îşi beau cafeaua liniştiţi.

— Da, spuse un sergent de la forţele aeriene, văzând imaginea.

— Transmisie de reţea obişnuită.

Schimbară unele păreri. Ofiţerul de rang superior care sunase deja la Departamentul Semnale al Casei Albe dădu din cap, exprimând o aprobare mai precaută şi transmise semnalul de început, operând un dispozitiv digital care, în câteva minute avea să transmită cele câteva cadre mai importante, pentru care dispuneau de un supercomputer puternic Cray.

Ryan remarcă liniştit, că în timp ce Cathy îi pregătea pe copii pentru şcoală, iar ea se îmbrăca ca să plece să facă operaţii pe ochi, el era aici privind, în reluare, secvenţele unui asasinat. Ofiţerul serviciilor de informaţii naţionale care fusese ataşat pe lângă el era încă la C.I.A., colectând ultimele informaţii din acea dimineaţă pe care apoi avea să le prezinte preşedintelui în cadrul primului raport al zilei. Postul de consilier pentru Securitatea Naţională era vacant în acel moment: încă o problemă care trebuia rezolvată în acea zi.

— Gata! zise maiorul Canon, respirând adânc.

Preşedintele dădu din cap, apoi se întoarse la trecutul lui de ofiţer de informaţii.

— Ei, în regulă, spune-mi ce ştim!

— Domnule preşedinte, ştim că cineva a fost asasinat, probabil preşedintele Irakului.

— Poate fi o înscenare?

Canon dădu din cap:

— S-ar putea, dar Storm Track transmite acum o mulţime de semnale V.H.F. care s-au pornit subit din reţele militare şi de poliţie; toate informaţiile vin din Bagdad. Ofiţerul de infanterie marină arătă spre monitorul computerului său care transmitea o înregistrare de la numeroasele avanposturi N.S.A.

— Traducerea va necesita ceva timp, dar eu mă ocup cu analiza traseului. Pare ceva destul de real, domnule preşedinte. Ar fi putut fi un fals, dar eu n-aş zice… iată!

Începuse să se transmită o traducere, identificată ca provenind dintr-o reţea militară de comandă: „Este mort, este mort, pregătiţi regimentul vostru ca să fie gata să intre imediat în oraş; destinatar: Regimentul Gărzilor Republicane de Operaţii Speciale de la Salman Pak”. Răspuns: „Da, înţeles, da, înţeles, cine transmite ordinele, care sunt ordinele…”

— Typos şi ceilalţi, observă Ryan.

— Domnule preşedinte, e greu pentru oamenii noştri să traducă şi să bată la maşină în acelaşi timp. De obicei, noi întâi lămurim lucrurile şi pe urmă…

— Uşurel, domnule maior, uşurel! Nici eu nu ştiu să bat cu mai mult de trei degete. Spune-mi ce părere ai.

— Domnule preşedinte, eu nu sunt decât un ofiţer de rang inferior, de asta asigur paza şi…

— Dac-ai fi prost, n-ai fi aici.

Canon dădu din cap:

— E mort, e terminat, domnule preşedinte. Irakul are nevoie de un nou dictator. Avem imaginile, avem semnalul de urgenţe care apare la evenimente neobişnuite. Asta-i părerea mea.

Făcu o pauză şi continuă, cu prudenţă, ca un spion:

— Dar poate fi şi un exerciţiu deliberat de depistare a unor persoane neloiale din sânul guvernului. Este posibil, dar puţin probabil. Astea nu se fac aşa, în public.

— O operaţiune de tip kamikaze?

— Da, domnule preşedinte. Un lucru pe care-l poţi face doar o dată şi care e riscant.

— De acord.

Ryan se îndreptă spre recipientul de cafea. Departamentul Semnale al Casei Albe se ocupa, în general, de operaţiuni militare şi oamenii îşi

preparau singuri cafeaua. Jack luă două căni şi se întoarse, întinzându-i una maiorului Canon, spre consternarea tuturor celor din încăpere.

— S-a lucrat repede. Transmite-le mulţumiri băieţilor care s-au ocupat de treaba asta.

— Da, domnule preşedinte.

— Cui să mă adresez ca să pornim treaba aici?

— Avem telefoane chiar aici, domnule preşedinte.

— Vreau să-l chem aici pe Adler, apoi pe cei de la A.S.A.R, D.C.I… şi pe mai cine altcineva? Oficiul de Stat şi C.I.A. în problemele Irakului. Vreau estimările D.I.A. privind situaţia lor militară. Află dacă prinţul Ali este încă în oraş. Dacă este, roagă-l să stea pe-aproape. Vreau să vorbesc cu el în dimineaţa asta, dacă e posibil. Mă întreb ce-ar fi…

Ryan îşi tărăgăna cuvintele.

— CENTCOM, domnule preşedinte. Are cele mai bune trupe de informaţii militare din Tampa, vreau să spun că ştiu bine zona.

— Cheamă-i şi pe ei… Nu, o să-i contactăm pe alte căi, în felul ăsta le dăm timp să se informeze.

— Vom demara lucrurile, domnule preşedinte.

Ryan îl bătu pe ofiţer cu palma pe umăr şi se îndreptă spre ieşire. Uşa masivă se închise în urma lui înainte ca maiorul Charles Canon să vorbească din nou. Hei, N.C.A. ştie toate dedesubturile.

— I-adevărat ce-am auzit? întrebă Price, venind pe coridor.

— Tu dormi vreodată? întrebă, după care meditä câteva clipe. Vreau să te ocupi şi tu de problema asta.

— De ce eu, domnule? Eu nu sunt…

— Tu ar trebui să te pricepi la asasinate, nu?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, în momentul ăsta, pentru mine valorezi mai mult decât un spion.

Momentul ales ar fi putut fi mai bun. Daryaei fusese surprins de informaţia primită. Nu fusese niciodată nemulţumit să audă aşa ceva, poate doar de momentul ales. Se opri o clipă, murmurând o rugăciune, mai întâi de mulţumire către Allah, apoi pentru sufletul asasinului necunoscut. Asasin? se întrebă el. Poate că termenul „judecător” i s-ar fi potrivit mai bine acelui om, unul din cei mulţi care fuseseră infiltraţi în Irak cu mult timp înainte, în timp ce războiul continua încă. Majoritatea dispăruseră, pur şi simplu, probabil împuşcaţi într-un fel sau altul. Întreaga misiune fusese ideea lui, nu destul de dramatică, având în vedere „profesioniştii” care lucrau în serviciul lui de informaţii. Cei mai mulţi erau rămaşi din Savakul Şahului – instruiţi de israelieni în anii 1960 şi 1970 – erau eficienţi, dar erau mercenari în fundul sufletului, oricât ar fi invocat fervoarea religioasă şi loialitatea faţă de noul regim. Procedaseră pe căi

„convenţionale” pentru o misiune neconvenţională, încercând să dea mită de tot felul sau căutând să găsească disidenţi, nefăcând altceva decât să eşueze de fiecare dată şi, timp de ani de zile, Daryaei se întrebase dacă ţinta tuturor acestor atenţii nu avea cumva, într-un fel sau altul, binecuvântarea perversă a lui Allah, dar gândurile astea îi veneau din disperare, nu din raţiune şi credinţă, căci până şi Daryaei putea fi victima slăbiciunii omeneşti. Sigur că şi americanii făcuseră unele încercări în favoarea lui, probabil în acelaşi fel, încercând să descopere comandanţi militari care ar fi dorit să preia puterea, căutând să pună la cale o lovitură de stat, aşa cum făcuseră destul de des în alte părţi ale lumii. Dar, nu, această ţintă cerea mai multă calificare şi devenise mai complicată cu trecerea timpului, aşa că americanii eşuaseră şi, o dată cu ei şi israelieni şi toţi ceilalţi. „Toţi în afară de mine…”, îşi spuse el.

În definitiv, era o chestiune de tradiţie, din antichitate încoace. Un singur om, operând separat, un om devotat, în stare să facă tot ceea ce era necesar pentru a-şi îndeplini misiunea. Unsprezece asemenea oameni fuseseră trimişi în Irak cu acest scop, instruiţi să lucreze în mare secret, învăţaţi să uite cu desăvârşire cine fuseseră până atunci, să nu aibă nici un fel de contacte sau să fie controlaţi de alţi ofiţeri şi să distrugă toate urmele existenţei lor, astfel încât chiar şi un spion irakian cu priceperea lui, să nu poată descoperi misiunea fără să fie în posesia unui nume. Până într-o oră, câţiva dintre prietenii lui vor apărea în biroul lui, slăvindu-L pe Dumnezeu şi lăudându-şi conducătorul pentru înţelepciunea sa. Poate că aşa va fi, dar nici măcar ei nu ştiau tot ce făcuse el şi câţi oameni sacrificase.

Redarea digitală a evenimentului nu schimba mult lucrurile, deşi acum îşi putea forma o opinie mai bună în privinţa opţiunilor.

— Domnule preşedinte, un tip cu o staţie de operare Silicon Graphics ar putea să falsifice toate astea, îi spuse reprezentantul Oficiului Naţional de Informaţii (N.I.O.). Aţi văzut filme şi filmele au un impact mai mare decât televiziunea. Acum se poate falsifica aproape orice.

— Perfect, dar treaba ta e să-mi spui ce s-a întâmplat, spuse Ryan.

Văzuse deja de opt ori cele câteva secunde de bandă video şi se săturase să le tot revadă.

— Nu putem spune nimic cert.

Poate că totul se datora lipsei de somn de o săptămână întreagă. Poate stresului meseriei. Poate stresului de a face faţă celei de-a doua crime. Poate de vină era faptul că Ryan însuşi era încă ofiţer al serviciului naţional de informaţii înregistrat în fişe.

— Uite ce e! Vreau să-ţi spun un lucru. Treaba ta nu este să-ţi protejezi propriul fund. Treaba ta e să-l protejezi pe al meu!

— Ştiu asta, domnule preşedinte. De-asta vă transmit toate informaţiile pe care le am…

Ryan n-avea nevoie să asculte restul discursului. Îl mai auzise şi altă dată, de câteva sute de ori. Fuseseră chiar cazuri când şi el spusese lucruri asemănătoare, dar, în cazul lui, Jack îşi pusese întotdeauna degetul pe una dintre opţiuni.

— Unde-i Scott? întrebă Jack.

— Blestematul ăla e mort ca peştele prins ieri, răspunse Adler.

— Ceva neînţelegeri? îi întrebă preşedintele Ryan pe ceilalţi din încăpere. Nimeni nu contrazise aceste vorbe, dându-le un fel de binecuvântare. Nici măcar reprezentantul N.I.O. nu se împotrivi opiniei colective. În definitiv, îşi exprimase părerea. Orice greşeli care s-ar fi făcut constituiau acum problema secretarului de stat. Perfect!

— Cine-a tras? întrebă Andrea Price.

Răspunsul îl dădu ofiţerul însărcinat cu probleme irakiene.

— Un necunoscut. Mi-am pus oamenii să deruleze imagini de la apariţii anterioare ca să se asigure dacă a fost pe-acolo înainte. După toate aparenţele, era un membru de rang superior al serviciilor de pază, cu gradul de colonel şi…

— Şi eu îi ştiu pe degete pe toţi din serviciul ăsta, completă Price fraza.

Deci, oricine ar fi fost, aparţinea acestor servicii şi asta înseamnă că acela care conducea toată afacerea îl implicase destul de mult pe omul ăsta ca să dea lovitura şi se angajase destul de mult ca să plătească preţul cerut. Toate astea trebuie să fi durat ani de zile. Continuarea benzii video – pe care o urmăriseră doar de cinci ori – îl arătau pe om prăbuşindu-se, după o serie de focuri de pistol drept spre ţintă. Acest lucru i se păru ciudat agentului Price. Era normal să vrei să pui mâna pe un astfel de om viu. Un mort nu mai era în stare să declare nimic şi, în orice caz, oricând se putea aranja o execuţie. Doar dacă nu fusese ucis de membrii unei alte conspiraţii. Dar era, oare, posibil că mai mult de un asasin să fi mers atât de departe? Price se gândi că va pune o astfel de întrebare Indirei Gandhi. Întreaga sa gardă se ridicase împotriva ei într-o după-amiază când se afla într-o grădină. Pentru Price asta era culmea infamiei, să ucizi persoana pe care juraseşi să o aperi. Dar ea, personal, nu jurase că va apăra pe nimeni. Un alt lucru de pe bandă îi atrăsese atenţia.

— Aţi observat semnificaţia gesturilor omului?

— Ce vrei să spui? întrebă Ryan.

— Felul cum a ridicat arma, cum a ţintit, cum a rămas acolo urmărind ce se petrece. Ca un jucător de golf… Asta se cheamă urmărire. Cred că aşteptase mult timp să i se ofere şansa asta. Cu siguranţă că se gândise la momentul ăsta foarte multă vreme. Cred că-i apăruse în vise. Dorea ca momentul să fie perfect. Dorea să-l

vadă şi să se bucure de el înainte de a se prăbuşi.

Spunând asta, Price dădu uşor din cap. Era un ucigaş care-şi cunoştea menirea. De fapt, Price savura momentul, deşi subiectul întâlnirii era cumplit. Mulţi preşedinţi îi trataseră pe agenţii de la Serviciile Secrete ca pe nişte piese de mobilier sau, în cel mai bun caz, ca pe nişte animale de casă. Nu prea se întâmpla ca ţintaşii buni să le ceară părerea în chestiuni mai importante decât cele curente, profesionale, ca, de pildă, cum poate fi identificat un băiat rău într-o anume aglomerare de oameni.

— Dă-i înainte, spuse reprezentantul C.I.A.

— Trebuie să fi fost din afară, un tip cu un dosar curat şi care nu avea nici o legătură cu nimeni dintre cei care au încurcături în Bagdad. Nu era genul care se ia la harţă cu cel care-o invită pe maică-sa în oraş, nu? Era un individ care îşi croia drum din ce în ce mai sus, în sistemul de stat, încet, cu mare grijă.

— Iranul, spuse omul de la C.I.A. Motivaţie religioasă. N-avea cum să evite lovitura, drept care cred că era un tip căruia nu-i prea păsa de viaţa lui. Putea fi vorba şi de curată răzbunare, dar doamna Price are dreptate: oamenii lui nu erau implicaţi în chestiunea asta. Oricum, nu erau israelienii şi nici francezii. Englezii nu mai fac lucruri de-astea. Aspectul intern trebuie, probabil, exclus, din cauza procedurilor lor de verificare. Deci, scopul nu consta în bani. Nu se urmăreau scopuri personale sau de familie. Cred că trebuie dată la o parte ideologia politică. Aşadar, mai rămâne religia şi asta indică Iranul.

— Eu nu pot să spun că sunt foarte familiarizată cu problemele legate de informaţii dar, după ce-am văzut imaginile, aş spune că aşa este, acceptă Andrea Price. L-a omorât pe tipul ăla de parc-ar fi spus o rugăciune. Dorea ca momentul să fie, pur şi simplu, perfect. Nu-i păsa de nimic altceva.

— Mai e cineva care poate să verifice asta? întrebă Ryan.

— F.B.I.-ul, oamenii lor de la Ştiinţele Comportamentale sunt destul de buni la interpretarea minţii omeneşti. Noi lucram cu ei tot timpul, răspunse Price.

— Buna idee, spuse reprezentantul C.I.A. O să scotocim prin tufişuri să-l identificăm pe ţintaş, dar, chiar dacă obţinem informaţii bune, s-ar putea ca toate astea să nu însemne mare lucru.

— Ce se poate spune despre momentul ales?

— Dacă stabilim că asasinul se afla acolo de câtva timp – avem destule benzi cu apariţii publice ca să ne lămurim – momentul ales este important, zise reprezentantul C.I.A.

— Ah, asta-i grozav, a fost de părere preşedintele. Scott, ce-avem de făcut?

— Bert! spuse secretarul de stat ofiţerului său de departament.

Bert Vasco era ofiţer de grad superior la Departamentul de Stat,

însărcinat cu problemele acelei ţări. Asemenea unui specialist în schimburi comerciale, îşi concentra toate eforturile pe aflarea a tot ce se putea despre o anumită ţară.

— Domnule preşedinte, după cum ştim cu toţii, Irakul este o ţară musulmană majoritar şiită condusă de o minoritate sunnită prin partidul Baas. A existat întotdeauna preocuparea că eliminarea prietenului nostru de acolo ar putea să răstoarne…

— Spune-mi lucruri pe care nu le ştiu, îl întrerupse Ryan.

— Domnule preşedinte noi, pur şi simplu, nu ştim care este forţa grupurilor de opoziţie care ar putea sau nu să existe. Regimul actual a fost foarte eficient în plivirea din timp a buruienilor. O mână de figuri politice irakiene a fugit în Iran. Nici unul din ei nu este un om de cea mai înaltă calitate şi nici unul nu a avut vreodată şansa să-şi dezvolte o bază politică fermă. Există două staţii de radio care transmit din Iran în Irak. Cunoaştem numele persoanelor fugite care folosesc acele transmiţătoare ca să stea de vorbă cu concetăţenii lor. Dar nu se poate şti câţi ascultă sau dau cât de cât atenţie. Nu s-ar putea spune că regimul este popular, asta ştim şi noi. Nu cunoaştem însă forţa opoziţiei sau ce fel de organizaţie există, care să profite de o împrejurare cum a fost aceasta.

Reprezentantul C.I.A. dădu din cap:

— Bert are dreptate. Prietenul nostru se pricepea grozav de bine la identificarea unor duşmani potenţiali şi la scoaterea lor din joc. Noi am încercat să ne facem utili în timpul şi după războiul din Golful Persic, dar tot ce am reuşit să facem a fost să omorâm oameni. Cu siguranţă ca nimeni de acolo nu mai are încredere în noi.

Ryan sorbi din cafea şi dădu din cap. Făcuse şi el recomandările lui în anul 1991 şi nu se ţinuse seama de ele. Ei, dar pe vremea aceea el era doar director de gradul doi…

— Avem câteva opţiuni ca să acţionăm? mai întrebă preşedintele.

— Ca să fiu cinstit, nu, a fost de părere Vasco.

Omul de la C.I.A. încuviinţă şi el.

— Nu avem oameni valoroşi la faţa locului. Puţini oameni de-ai noştri care operează în acea ţară au sarcina de a ne informa despre dezvoltarea armată: nucleară, chimică şi aşa mai departe. Nimeni nu se ocupă de latura politică. De fapt, avem mai mulţi oameni în Iran care urmăresc situaţia politică. Putem să-i punem pe câţiva în mişcare, dar nu în Irak.

„Grozav!” gândi Jack. O ţară dintr-una dintre cele mai sensibile zone ale lumii poate să dispară şi naţiunea cea mai puternică de pe glob nu e în stare să facă altceva decât să vadă ce se spune despre asta la televizor. Cam aşa stau lucrurile cu puterea preşedinţiei americane.

— Arnie?

— Da, domnule preşedinte, răspunse şeful de Stat-Major.

— Am scos-o pe Mary Pat din schemă acum câteva zile. Vreau s-o puneţi la loc astăzi, dacă poate fi alcătuită schema.

— Am să văd ce se poate face, dar…

— Când se întâmplă aşa ceva, preşedintele S.U.A. trebuie să facă altceva decât să stea să şi-o frece, spuse Ryan, apoi făcu o pauză, după care continuă: O să facă Iranul vreo mişcare?

10
POLITICĂ

Prinţul Ali Bin Sheik fusese gata să plece acasă cu avionul lui personal, un Lockheed L-1011, cam depăşit, dar bine echipat, când primi un telefon de la Casa Albă. Ambasada Saudită se afla în apropierea Centrului Kennedy şi deplasarea până acolo era, în consecinţă, rapidă, cu limuzina sa oficială, însoţită de o forţă de pază aproape tot atât de mare ca cea a lui Ryan şi formată din personalul Serviciului Diplomatic de Protecţie, plus micul detaşament militar al prinţului, alcătuit din foşti membri ai Serviciilor Aeriene Speciale Britanice. Ca de obicei, saudiţii cheltuiau o groază de bani în schimbul cărora cumpărau calitate. Ali nu mai fusese la Casa Albă şi nu-l cunoştea pe Scott Adler care-l primi la intrare şi-l conduse sus şi în Aripa de Est, până la Salonul Oval.

— Domnule preşedinte... spuse Alteţa Sa Regală intrând din camera secretarilor.

— Vă mulţumesc că aţi venit, deşi v-am anunţat în ultima clipă.

Jack îi strânse mâna şi făcu un gest spre una din cele două canapele din încăpere. Fotograful Casei Albe făcu câteva poze după care i se spuse că putea pleca.

— Îmi imaginez că aţi văzut ştirile din dimineaţa asta.

Ali reuşi să-şi smulgă un zâmbet neliniştit:

— Ce-aş putea să spun? N-o să-i jelim moartea, dar regatul are probleme serioase.

— Ştiţi ceva ce noi nu ştim? întrebă Ryan.

Prinţul dădu din cap că nu:

— Am fost la fel de surprins ca toată lumea.

Preşedintele făcu o grimasă:

— Ştiţi, cu toţi banii pe care-i cheltuim pe...

Oaspetele lui ridică o mână ostenită.

— Da, ştiu. Voi avea aceeaşi discuţie cu miniştrii mei de îndată ce avionul aterizează acasă.

— Iranul...

— Fără îndoială.

— O să facă vreo mişcare?

În Biroul Oval se aşternu tăcerea; nu se mai auzeau decât buştenii de stejar aromat trosnind în cămin, în timp ce bărbaţii, Ryan, Ali şi Adler, schimbau priviri pe deasupra măsuţei de cafea, cu tava şi ceştile de pe ea neatinse. Problema era, bineînţeles, petrolul. Golful Persic, numit, uneori, Arab, era un deget de apă înconjurat de, sau, în

unele locuri, aşezat pe o mare de petrol. Cea mai mare rezervă a lumii se afla acolo, împărţită între Regatul Arabiei Saudite, Kuwait, Irak şi Iran şi mai micile Emirate Arabe Unite, Bahrain şi Qatar. Dintre toate aceste ţări, Iranul era de departe cea mai mare ţară în privinţa populaţiei. După el venea Irakul. Naţiunile Peninsulei Arabe erau mai bogate, dar pământul plasat pe această bogăţie lichidă nu adăpostise niciodată o populaţie mare şi în asta consta dificultatea, ieşită la iveală pentru prima oară în 1991, când Irakul invadase Kuwaitul cu toată „drăgălăşenia" atacului unui bătăuş din curtea şcolii asupra unui copil mai mic. Ryan spusese în mod repetat că războiul ofensiv nu se deosebea prea mult de o foarte evidentă hoţie armată şi asta se întâmplase în Războiul din Golful Persic. Folosind o dispută teritorială minoră şi unele probleme economice la fel de neînsemnate, Saddam Hussein încercase, dintr-o lovitură, să dubleze bogăţia ţării sale, ameninţând apoi că-şi va dubla miza din nou, atacând Arabia Saudită; motivul pentru care se oprise la graniţa kuwaitiano-saudită rămânea, pe vecie, un mister. La un nivel cât se poate de uşor de înţeles, totul era legat de petrol şi de bogăţia ce rezulta din petrol.

Dar lucrurile nu se reduceau la asta. Hussein, asemenea unui şef mafiot, se gândise la ceva mai mult decât la bani şi la puterea politică generată de bani. Iranul era, într-un fel, clarvăzător.

Toate naţiunile din jurul Golfului erau naţiuni islamice, cele mai multe dintre ele tradiţionaliste. Existau două excepţii: Bahrainul şi Irakul. În primul caz, petrolul se epuizase în mare parte; de fapt era un stat-oraş separat de regat de o şosea şi evoluase spre acelaşi rol pe care îl juca Nevada faţă de Statele Unite din Vest, un loc unde regulile normale erau nesocotite, iar băutura, jocurile de noroc şi alte plăceri puteau fi gustate la o distanţă convenabilă de locul de reşedinţă, mai strict, din acest punct de vedere. În cel de al doilea caz, Irakul era un stat secular care proclamase de formă o religie de stat, lucru care explica în mare parte moartea preşedintelui, după o carieră lungă şi activă.

Dar principiul de bază al regiunii era şi va fi întotdeauna religia. Regatul Saudit era inima Islamului. Acolo se născuse Profetul. Cetăţile sfinte Mecca şi Medina se aflau tot acolo şi din punctul acela se dezvoltase una dintre marile mişcări religioase ale lumii. Problema era nu atât petrolul cât credinţa. Arabia Saudită aparţinea ramurii sunnite, iar Iranul celei şiite. Ryan fusese cândva informat despre aceste diferenţe care, în momentul acela, îi păruseră atât de periferice, încât nu făcuse efortul de a şi le aminti. Asta era o prostie, îşi spuse acum preşedintele. Diferenţele erau destul de mari ca să transforme două ţări mari în duşmani reciproci şi lucrul ăsta era cât se poate de important. Nu era o chestiune de bogăţie în sine. Era vorba de un gen diferit de putere, acela care venea din minte şi din inimă şi pe urmă

se transforma în cu totul altceva. Petrolul şi banii nu făceau decât ca lupta să pară mai interesantă pentru cei din afară.

Mult mai interesant... Lumea industrială depindea de acel petrol. Toate statele din Golf se temeau de Iran din cauza suprafeţei lui mari, a populaţiei numeroase şi a fervoarei religioase a cetăţenilor lui. Pentru credincioşii sunniţi, exista teama unei bănuite îndepărtări de calea adevărată a Islamului. Pentru toţi ceilalţi, îngrijorarea era legată de ce li se putea întâmpla atunci când „ereticii" vor prelua controlul asupra regiunii, căci Islamul este un sistem complex de credinţe care se infiltrau în legile civile, în politica şi în orice alte forme de activitate. Pentru musulmani, lumea lui Dumnezeu reprezenta însăşi Legea. Pentru Occident, constituia o dezvoltare economică neîncetată. Pentru arabi – Iranul nu este o ţară Arabă – se punea problema fundamentală: locul omului în faţa lui Dumnezeu.

— Da, domnule preşedinte, răspunse prinţul Ali Bin Sheik după o clipă. Vor face o mişcare.

Vocea lui era admirabil de calmă, deşi Ryan ştia că, în sufletul lui numai calm nu era. Saudiţii nu doriseră niciodată prăbuşirea preşedintelui Irakului. Deşi le era duşman, deşi era un apostat, deşi era un agresor, îndeplinise un scop strategic util pentru vecinii săi. Irakul fusese mult timp o zonă tampon între statele Golfului şi Iran. Acesta era un caz în care religia venea în urma politicii care, la rândul ei, servea scopurilor religioase. Respingând lumea lui Allah, populaţia majoritar şiită a Irakului era scoasă din joc şi dubla frontieră cu Kuwaitul şi cu regatul privea exclusiv politica, nu religia. Dar dacă Partidul Baas cădea o dată cu liderul lui, atunci Irakul putea să se întoarcă la o conducere majoritar religioasă. Aceasta ar plasa o ţară şiită la cele două hotare, iar liderul şiismului era Iranul.

Iranul va acţiona, fiindcă făcuse asta mereu. Religia sistematizată de Mahomed se răspândise în Peninsula Arabă până în Maroc, la vest şi în Filipine, la est. Iranul se folosise de bogăţia şi de populaţia sa numeroasă pentru a deveni naţiunea islamică ce conduce, aducând cler musulman ca să studieze în oraşul său sfânt, Qom, finanţând mişcări politice în întreaga lume islamică şi aprovizionând cu arme popoarele islamice care aveau nevoie de ajutor – musulmanii bosniaci erau un exemplu, dar nu singurul.

— Anschluss, gândi cu voce tare Scott Adler.

Prinţul Ali se uită doar la el şi dădu din cap.

— Avem vreun plan ca să împiedicăm asta? întrebă Jack.

Ştia răspunsul. Nu, nu avea nimeni. Aşa se explica faptul că războiul din Golful Persic fusese purtat pentru obiective militare limitate şi nu pentru a răsturna agresorul. Saudiţii, care schiţaseră obiectivele strategice ale războiului, nu permiseseră niciodată Americii sau aliaţilor săi să ia în consideraţie o cursă spre Bagdad şi

aceasta în ciuda faptului că, în privinţa armatei irakiene desfăşurate în Kuwait şi în jurul lui, capitala Irakului fusese tot atât de expusă ca un nudist pe o plajă. La acea vreme, Ryan remarcase, urmărind figurile care vorbeau la diferite programe de actualităţi TV, că nici măcar unul dintre comentatori nu spusese că o campanie ca la carte ar fi ignorat total Kuwaitul, ar fi ocupat Bagdadul, ca apoi să aştepte ca armata irakiană să depună armele şi să se predea. Ei bine, nu oricine se pricepe să descifreze o hartă.

— Înălţimea Voastră, ce influenţă puteţi exercita acolo? întrebă de data asta Ryan.

— În termeni practici? Minimă. Vom întinde o mână prietenească, vom oferi împrumuturi; la sfârşitul săptămânii vom cere Americii şi Naţiunilor Unite să ridice sancţiunile, cu scopul îmbunătăţirii condiţiilor economice, dar...

— Da... a fost Ryan. Înălţimea Voastră, vă rog spuneţi-ne ce informaţii ne puteţi da. Angajamentul Americii faţă de securitatea Regatului rămâne neschimbat.

Ali dădu din cap.

— Voi transmite asta guvernului meu.

— O treabă bună, de profesionişti, remarcă Ding privind reluarea unei imagini mărite. Cu o singură excepţie.

— Da, e plăcut să-ţi iei banii înainte de deschiderea testamentului.

Clark fusese cândva destul de tânăr şi de impulsiv ca să gândească în acelaşi fel ca asasinul a cărui moarte o văzuse din nou pe bandă, dar vârsta îl făcuse mai circumspect. Acum aflase că Mary Pat dorea ca el să repete asta într-o prezentare la Casa Albă şi tocmai citea câteva documente. Încerca să citească, în orice caz.

— John ai citit vreodată ceva din *Asasinii*[6]*,* îl întrebă Chavez, închizând televizorul cu telecomanda.

— Am văzut filmul, răspunse Clark fără să ridice capul.

— Erau băieţi destul de serioşi. Aşa şi trebuia să fie. Când foloseşti săbii şi cuţite, trebuie să fi destul de aproape ca să-ţi faci treaba. Să fi hotărât, angajat, cum spuneam noi în Light 7.

Chavez încă nu-şi dăduse licenţa în relaţiile internaţionale, dar binecuvânta toate cărţile pe care profesorul Alpher îl forţase să le citească. Făcu un gest către televizor.

— Tipul ăsta era ca unul dintre ei, o bombă inteligentă pe două picioare – te autodistrugi, dar, mai întâi, atingi ţinta. *Asasinii* au fost primul stat terorist. Cred că pe vremea aceea, lumea nu era pregătită încă pentru un astfel de concept, dar acel mic oraş-stat manipula o întreagă regiune, doar pentru că era în stare să-l facă pe unul dintre

6 În original, *Assassins (engl.*, n. tr.).

soldaţii săi să se apropie destul de mult ca să-şi facă treaba împotriva oricui.

— Mulţumesc pentru lecţia asta de istorie, Domingo, dar…

— Ia gândeşte-te John! Dacă s-au apropiat atât de el, se pot apropia de oricine. În afacerile dictatorilor nu există un plan de pensii, ştii asta? Securitatea din jurul lui e o treabă adevărată, serioasă, dar cineva a făcut rost de un ţintaş care s-a apropiat de el şi l-a trimis spre viaţa viitoare. E groaznic, domnule C.

John Clark trebuia să-şi amintească tot timpul că Domingo Chavez nu era prost. Vorbea cu accent încă – nu pentru că nu putea altfel, ci pentru că aşa-i venea să vorbească. Chavez, ca şi Clark, avea talent la limbile străine şi putea încă să-şi împăneze vorbirea cu cuvinte şi termeni gramaticali pe care şi-i amintea de pe vremea când era sergent în armată, „dar să mă bată Dumnezeu, gândea John, dacă nu e omul cel mai ager la minte pe care l-am întâlnit vreodată”. Învăţase chiar să-şi stăpânească furia şi patimile. John se corecta ori de câte ori îi convenea să facă asta.

— Aşadar? Deosebire de cultură, deosebire de motivaţie, deosebire de…

— John, eu mă refer la capacitate. La voinţa politică de a o folosi, omule! Şi la răbdare. Cred că le-au trebuit ani întregi. De agenţi dibaci am mai auzit. Acum e prima oară când am văzut un ţintaş dibaci.

— Poate a fost un tip oarecare care se plictisea şi…

— Şi care ţinea să-şi dea duhul? N-aş prea crede, John! De ce să nu-l loveşti când îl vezi că se duce la closet la miezul nopţii şi să-i faci figura? Cu siguranţă că domnul ăsta avea ceva de spus. Şi nu numai el. Avea de transmis şi un mesaj din partea şefului.

Clark înălţă capul din hârtiile lui cu documente şi făcu o pauză de gândire. Un alt funcţionar guvernamental ar fi înlăturat aceasta observaţie ca depăşind competenţele sale, dar Clark fusese băgat în serviciul guvernamental ca urmare a incapacităţii lui de a vedea limitele activităţii pe care o îndeplinea. În afară de asta, îşi amintea că fusese în Iran, că se aflase într-o mulţime care striga: „Moarte Americii!” prizonierilor legaţi la ochi de la Ambasada S.U.A. Mai mult decât atât, îşi aminti ce spuseseră unii membri ai mulţimii după ce se alesese praful de Operaţiunea Blue Light şi cât de aproape se ajunsese, cât de aproape fusese guvernul lui Khomeini de a se răzbuna pe americani şi de a transforma o dispută deja urâtă într-un război deschis. Chiar şi atunci, amprentele digitale ale iranienilor fuseseră aflate în circumstanţele a tot felul de operaţii teroriste din întreaga lume, iar eşecul Americii de a trata această situaţie nu avusese darul de a îmbunătăţi lucrurile.

— Ei bine, Domingo, de-asta avem nevoie: de mai mulţi ofiţeri de luptă.

Doctoriţa chirurg avea un motiv în plus ca să nu-i placă preşedinţia soţului ei. În primul rând, nu-l putuse vedea când plecase de-acasă. Fusese ocupat cu cineva – da, probabil că avusese o oarecare legătură cu ceea ce văzuse la ştirile de dimineaţă şi asta era o treabă serioasă... Alteori, era ea nevoita să plece în grabă de acasă pentru un caz la Spitalul Hopkins. Dar nu-i plăcea că se crease un precedent.

Se uită la şirul de maşini. N-avea cum să le descrie altfel decât ca pe un total de şase Chevy Suburb. Trei dintre ele aveau sarcina să-i ducă la şcoală pe Sally (care acum avea numele de cod UMBRA) şi pe Micul Jack (STOP RAPID). Celelalte trei o duceau pe Katie (NISIPARNIŢA) la grădiniţa ei cu program de zi. Într-o anumită măsură, recunoştea Cathy Ryan, asta era vina ei. Nu voia ca viaţa copiilor ei să fie tulburată. Nu concepea ideea de a le schimba şcoala şi prietenii din cauza nenorocirii care căzuse pe capul lor. Copiii nu aveau nici o vină pentru toate astea. Fusese destul de proastă ca să cadă de acord în legătură cu noul post al lui Jack, lucru care durase vreo cinci minute şi, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile în viaţă, trebuia să accepte consecinţele.

Una dintre ele era faptul că le trebuia mai mult timp ca să ajungă la ore unde-şi mâzgăleau degetele, doar ca să-şi păstreze prietenii, dar – fir-ar să fie! – soluţia perfectă nu exista.

— Bună dimineaţa, Katie!

Era Don Russell care se aplecă ca să primească o îmbrăţişare şi un sărut din partea NISIPARNIŢEI. Cathy nu se putu împiedica să zâmbească. Acest agent era trimisul lui Dumnezeu. Era un om care avea şi el nepoţi şi care iubea sincer copiii, mai ales pe cei mici. El şi Katie se împrieteniseră din prima clipă. Cathy îşi sărută mezina, în loc de la revedere şi îl salută pe bodyguardul ei. Era pur şi simplu revoltător ca un copil să aibă nevoie de un bodyguard! Dar Cathy îşi amintea propriile experienţe cu teroriştii şi trebui să accepte şi asta. Russel o ridică pe UMBRĂ, o puse pe scaunul ei, îi încheie centura şi primul grup de trei maşini porni.

— Pa, mami!

Sally se afla acum în faza în care ea şi mami erau prietene şi nu se sărutau. Cathy accepta asta, deşi nu-i plăcea. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu micul Jack:

— Pe curând, mami!

Dar John Patrick Ryan Junior era băiat destul de mare ca să pretindă un loc în faţă, pe care-l obţinu de data asta. Cei doi subofiţeri măriseră personalul pazei datorită felului în care familia Ryan venise la Casa Albă, cu un total de douăzeci de agenţi care aveau pentru moment sarcina să-i protejeze pe copii. Lui Cathy i se spusese că acest număr va scădea peste o lună, două. Copiii vor fi transportaţi în maşini

normale, în locul automobilelor Suburban blindate. Cât despre CHIRURG, elicopterul ei o aştepta.

Fir-ar să fie! Era însărcinată cu Little Jack când aflase că teroriştii… De ce naibii fusese de acord cu toate astea? Cel mai revoltător lucru era că se măritase cu cel ce era considerat omul cel mai puternic din lume, dar şi el şi familia lui trebuia să primească ordine de la alţii.

— Ştiu, doamnă doctor.

Era vocea lui Roy Altman, agentul ei principal.

— Afurisită viaţă, nu-i aşa?

Cathy întoarse capul:

— Poţi să citeşti gândurile oamenilor?

— Asta face parte din obligaţiile mele de serviciu, ştiu…

— Te rog, numele meu e Cathy.

Altman aproape roşi. Mai multe prime doamne îşi dăduseră aere de regine o dată cu ascensiunea respectivului soţ la POTUS, iar pe copiii politicienilor nu era întotdeauna o plăcere să-i păzeşti, dar familia Ryan, membrii Serviciului de Pază erau deja de acord, nu semăna deloc cu cei pe care trebuia să-i păzească de obicei. Într-un fel, asta nu era neapărat un lucru bun, dar era greu să nu-ţi fie simpatici.

— Poftiţi, spuse el, întinzându-i o geantă din fibră textilă.

Era bagajul ei pentru ziua respectivă.

— Două proceduri, apoi urmărirea medicală, îi spuse ea.

Măcar în timpul zborului putea să completeze câteva hârtii.

Asta era avantajos, nu?

— Ştiu. Am aranjat cu profesorul Katz să ne contacteze prin poştă; în felul ăsta vă putem urmări programul, îi explică Altman.

— Faceţi şi verificări sociale despre pacienţii mei? întrebă Cathy, încercând să glumească.

Dar asta nu era o glumă.

— Da, fişele de la spital conţin numele, ziua de naştere şi numărul de la Protecţia Socială. Noi ne ocupăm de verificările N.C.I.C. (National Crime Information Center) şi de verificările din propriile fişe privindu-i… cei pe care-i urmărim.

Căutătura pe care o provocă această declaraţie n-a fost chiar prietenoasă, dar Altman n-a luat-o drept o jignire personală. Intrară în clădire şi după câteva minute ieşiră, păşind spre elicopterul care aştepta. Cathy observă camere de luat vederi pentru ştiri, care înregistrau momentul când colonelul Hank Goodman puse motoarele în mişcare.

În camera operativă a Serviciului Secret al S.U.A., cu câteva străzi mai încolo, tabela de înregistrare arăta noi semnale. POTUS (Preşedintele Statelor Unite) era localizat de lumina roşie LED în Casa Albă. FLOTUS (Prima Doamnă a Statelor Unite) apărea ca fiind în tranzit. UMBRA, STOP RAPID şi NISIPARNIŢA apăreau pe o altă tabelă.

Aceleaşi informaţii erau transmise printr-o legătură digitală doar lui Andrea Price care stătea în afara Salonului Oval şi citea ziarul. Alţi agenţi se aflau deja la Şcoala Catolică St. Mary şi la Grădiniţa cu program de zi Giant Steps, ambele lângă Annapolis şi la Spitalul Johns Hopkins. Copiii familiei Ryan rulau pe U.S. Route 50 şi poliţia statului Maryland ştia asta, de aceea postase alte maşini pe aceeaşi şosea, pentru a marca vizibil prezenţa poliţiei. În acelaşi timp, un alt elicopter al Infanteriei Marine venea în urma elicopterului CHIRURGULUI şi un al treilea, cu o echipă de agenţi bine înarmaţi la bord, îi urmărea pe cei trei copii. Dacă vreun asasin serios s-ar fi aflat acolo, ar fi observat desfăşurarea de forţe poliţieneşti. Agenţii din vehiculele în mişcare erau în starea lor obişnuită de alertă, urmărind maşinile, înregistrându-le, în eventualitatea că una dintre ele apărea cam des. Maşini fără număr de înregistrare ale Serviciilor Secrete rulau în jur, independent, făcând cam acelaşi lucru, camuflate drept vehicule de navetişti. Familia Ryan nu avea să ştie niciodată cu adevărat câtă pază era desfăşurată în jurul ei; ar fi ştiut doar dacă întreba şi puţini ar fi vrut să afle răspunsul.

Începuse o zi obişnuită.

Acum nu se mai putea îndoi. N-avea nevoie de doctorul Moudi ca să-i spună. Durerile de cap se înrăutăţiseră, oboseala devenise acută. I se întâmpla ceea ce i se întâmplase tânărului Benedict Mkusa, gândi ea, apoi începu să spere că putea fi o revenire a vechii ei maladii; era prima oară când îi venise ideea asta. Dar, apoi, apărură durerile, nu la încheieturi, ci, mai întâi, la stomac; se simţea de parcă ar fi urmărit un front atmosferic în mişcare, norii albi mânând o furtună puternică, violentă; ea nu avea altceva de făcut decât să aştepte şi să se teamă de ceea ce urma, căci ştia tot ce va veni. O parte din mintea ei încă nu voia să creadă, cealaltă parte încerca să se piardă în rugăciune şi în credinţă, dar asemenea unui om care urmăreşte un film de groază şi-şi acoperă faţa cu mâinile în semn de împotrivire, încerca să privească cu coada ochiului să vadă ce urma să vină, groaza ei fiind cu atât mai mare, cu cât era, de fapt, inutil să fugă de ea.

Greaţa îi era din ce în ce mai mare şi, în curând, n-avea s-o mai poată controla prin propria voinţă, oricât ar fi fost aceasta de puternică.

Se afla într-una dintre camerele rezervate ale spitalului. Afară, soarele era încă puternic, cerul fără nori – o zi frumoasă a nesfârşitului anotimp primăvară-vară din Africa. Lângă patul ei era o instalaţie care îi injecta în braţ o soluţie salină sterilă, amestecată cu analgezice uşoare şi fortifiante care să-i întărească trupul, dar totul devenise un joc al răbdării. Sora Jean Baptiste nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Trupul ei era vlăguit de oboseală şi atât de chinuit de dureri,

încât îi trebui un minut de efort ca să întoarcă capul să vadă florile de dincolo de fereastră. Primul val puternic de greaţă o cuprinse pe neaşteptate şi abia reuşi să apuce vasul în care să vomeze. Îşi păstra încă reacţiile de soră medicală şi era încă destul de detaşată ca să observe petele de sânge, deşi Maria Magdalena îi trase vasul din mână ca să-l verse într-un container special. Tovarăşa ei de profesie şi de călugărie purta un echipament steril, mânuşi de cauciuc, dar ochii ei nu reuşiră să-i ascundă tristeţea.

— Bună ziua, soră.

Era doctorul Moudi, echipat cam în acelaşi fel, ochii lui de culoare mai închisă rămânând inexpresivi deasupra măştii verzi, îi verifică fişa care stătea atârnată la picioarele patului. Temperatura fusese notată cu zece minute înainte şi era încă în creştere. Telexul din Atlanta privitor la sângele ei sosise şi mai de curând, făcându-l pe doctor să se ducă imediat în clădirea unde se aflau camerele de izolare. Pielea ei de blondă fusese palidă doar cu câteva ore mai înainte. Acum părea uşor îmbujorată şi uscată. Moudi se gândi că trebuia să facă în aşa fel, încât să scadă temperatura pacientei cu frecţii de alcool, poate cu gheaţă, mai târziu, ca să combată febra. Iar asta va afecta demnitatea surorii. Se îmbrăca, într-adevăr, foarte cast, aşa cum le stă bine femeilor, iar halatul de spital pe care-l purta acum nu era mai prejos de virtutea ei. Dar mai presus de orice era expresia ochilor ei... Ea ştia... Totuşi, el trebuia să i-o spună.

— Soră, îi spuse doctorul, ţi s-a făcut testul sângelui care a reacţionat pozitiv la anticorpii Ebola.

Sora dădu din cap:

— Înţeleg.

— Deci, mai ştii şi altceva, adăugă el cu blândeţe, faptul că douăzeci la sută dintre pacienţi supravieţuiesc acestei boli. Există speranţe. Eu sunt un doctor bun, iar Sora Magdalena, aici de faţă, este o soră minunată. Te vom ajuta din toate puterile noastre. Menţin legătura şi cu câţiva dintre colegii mei. N-o să te părăsim, îţi cerem şi ţie să nu te dai bătută. Îndreaptă-ţi gândul către Dumnezeul tău, bună doamnă! Cu siguranţă că o să-i dea ascultare unei fiinţe atât de virtuoase.

Cuvintele îi veneau uşor în minte, căci Moudi era, în definitiv, doctor şi încă unul bun. Se surprinse pe sine însuşi dându-şi seama că dorea ca ea să supravieţuiască.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Înainte de a pleca, Moudi, i se adresă celeilalte călugăriţe:

— Te rog să mă ţii la curent.

— Sigur că da, domnule doctor.

Moudi o luă la stânga, spre uşă şi ieşi din cameră, scoţându-şi din mers echipamentul de protecţie şi aruncând tot ce avusese pe el într-

un container special. Îşi notă în minte să nu uite să vorbească cu administratorul şi să-i ceară să aplice cu grijă toate precauţiile necesare. Dorea ca această călugăriţă să fie ultimul caz de Ebola din spital. Chiar în timp ce vorbea, o parte a echipei Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se afla în drum spre familia Mkusa, unde urma să le ia un interviu părinţilor îndureraţi, vecinilor şi prietenilor, cu scopul de a afla de la ei unde şi cum putuse Benedict să contracteze virusul. Cel mai probabil, de la o muşcătură de maimuţă...

Dar asta era doar o probabilitate. Se ştia puţin despre Ebola Zair şi majoritatea necunoscutelor erau importante. Cu siguranţă că existase în zonă de secole şi chiar de mai multă vreme; era una dintre maladiile ucigătoare dintr-o regiune în care bântuiau bolile, pe care medicii, de vreo treizeci de ani încoace, o numeau „febra junglei". Focarul era încă un subiect de speculaţii. Mulţi credeau că maimuţa era purtătorul, dar care anume specie de maimuţă nu ştia nimeni, de fapt, fuseseră prinse sau împuşcate mii pentru a se stabili acest lucru, dar fără nici un rezultat. Nu erau nici măcar siguri că era vorba despre o boala tropicală, primele descoperiri documentate ale acestei clase de epidemii având loc, de fapt, în Germania. Mai exista o boală foarte asemănătoare şi în Filipine.

Ebola apărea şi dispărea, ca un fel de fantomă. Exista şi o aparentă periodicitate. Cazurile recunoscute avuseseră loc la intervale de opt-zece ani – neexplicate şi oarecum suspecte – deoarece Africa era încă într-un stadiu de primitivitate şi existau toate motivele să se creadă că victimele puteau contracta boala şi puteau muri de pe urma ei în doar câteva zile, fără să mai aibă timp să apeleze la ajutor medical. Structura era oarecum înţeleasă, iar simptomele erau cunoscute, dar restul era încă un mister. Asta neliniştea comunitatea medicală, căci Ebola Zair avea, în general, o rată a mortalităţii de optzeci la sută. Doar una din cinci victime supravieţuia şi de ce se întâmpla aşa era doar o întrebare dintr-o listă amplă. Din toate aceste motive, Ebola îşi făcea perfect treaba.

Atât de bine încât devenise unul dintre virusurile cele mai temute de către om... Probe din acest virus existau la Atlanta, la Institutul Pasteur din Paris şi în alte câteva instituţii unde era studiat în condiţii asemănătoare celor din romanele S.F., cu doctori şi tehnicieni costumaţi ca astronauţii. Despre Ebola nu se ştia nici măcar atât cât să se poată lucra la un vaccin. Cele patru variante cunoscute – cea de a patra fusese descoperită într-un accident ciudat în America; dar acel soi, letal, în toate cazurile la maimuţe, nu avea, inexplicabil, efecte serioase asupra omului – erau prea diferite între ele. Chiar în acel moment, oamenii de ştiinţă din Atlanta, dintre care pe unii Moudi îi cunoştea, făceau cercetări cu microscoape electronice pentru a stabili structura acestei noi tulpini, pentru a o compara, mai apoi, cu mostre

ale celorlalte soiuri cunoscute. Acest proces putea dura săptămâni şi, probabil, asemenea altor eforturi, va da doar rezultate parţiale.

Până la descoperirea focarului bolii, acesta nu era decât un virus ciudat, ucigător şi misterios, de parcă fusese adus de pe altă planetă. Perfect.

Pacientul Zero, Benedict Mkusa murise; trupul lui fusese incinerat prin ardere cu petrol, iar virusul murise o dată cu el. Moudi luase o mică mostră de sânge, dar nu era suficient. Cu sora Jean Baptiste era totuşi altceva. Moudi se gândi o clipă la asta, apoi ridică receptorul telefonului ca să sune la Ambasada Iraniană din Kinshasa. Erau muncă de făcut şi multe lucruri de pus la punct. Mâna lui şovăi, ţinând receptorul telefonului la jumătatea drumului între masă şi ureche. Ce se va întâmpla dacă Dumnezeu va da ascultare rugăciunilor ei? Se putea întâmpla aşa, îşi zise Moudi. Da, se putea. Era o femeie foarte virtuoasă care-şi petrecea tot atâtea ore din zi în rugăciune ca oricare credincios din oraşul său natal, Qom, o femeie a cărei încredere în Dumnezeul ei era puternică şi care-şi închinase viaţa ajutorării celor aflaţi în nevoie. Acestea erau trei dintre cele cinci fundamente ale Islamului, la care el putea adăuga un al patrulea – Postul Paştelui creştin care nu era chiar atât de diferit de Ramadanul islamic. Acestea erau gânduri primejdioase, dar dacă Allah ar auzi rugăciunile ei, atunci ceea ce intenţiona el să facă nu-i era scris şi nu avea să se întâmple, iar dacă rugăciunile ei nu erau auzite… Moudi îşi propti receptorul între ureche şi umăr şi formă numărul.

— Domnule preşedinte, nu putem să ne mai facem că n-avem habar.

— Da, înţeleg, Arnie.

Era ciudat, dar acum se punea o problemă de ordin tehnic. Cadavrele trebuia, în mod clar, identificate căci nimeni nu era mort până când nu se scria asta pe o hârtie şi până când acea persoană nu era declarată decedată; în cazul că era senator sau membru al Congresului, postul lui nu era vacant şi nu putea fi ales altcineva în locul lui, Congresul devenind un fel de scoică goală. Certificatele vor fi date publicităţii astăzi şi, până într-o oră, guvernatorii „diferitelor state” îl vor consulta pe Ryan în diferite probleme sau îl vor informa despre iniţiativele lor. Cel puţin un guvernator va demisiona din funcţia sa astăzi pentru a fi numit în Senatul Statelor Unite de către următorul locţiitor de guvernator, printr-un elegant, deşi evident, gest de recompensă sau, cel puţin, aşa se zvonea, că se va întâmpla.

Volumul de informaţii era uimitor, chiar şi pentru cineva familiarizat cu sursele. Cuprindea mai mult de paisprezece ani. Timpul nu putea fi mai bine ales, acesta fiind momentul când ziarele şi revistele

importante adoptaseră sistemul electronic de informaţie World Wide Web (WWW) şi pentru care imperiile mass-media cereau preţuri modeste pentru un material ce, altfel, ar fi fost stocat în subsoluri mucegăite sau, în cel mai bun caz, ar fi fost vândut bibliotecilor universitare pe mai nimic. Sistemul informatizat era o sursă de venit relativ noua şi netestată, dar mediile de informare în masă se năpustiseră asupra lui, căci, acum, pentru prima oară, ştirile nu mai erau efemere ca în trecut. Acest sistem devenise era acum o sursă accesibilă reporterilor, studenţilor, celor curioşi din fire, precum şi celor al căror interes mai mult de ordin profesional. Şi, mai mult decât orice altceva, numărul uriaş de oameni care făceau cercetări privitoare la un cuvânt cheie ar fi făcut imposibila oricui verificarea tuturor cercetărilor.

În orice caz, el era foarte atent sau, mai bine zis, oamenii lui erau foarte atenţi. Cercetările fiind făcute pe web, aveau loc toate în Europa, mai ales la Londra, prin accesul la Internetul nou-nouţ şi la alcătuirea rapoartelor, lucru care nu dura mai mult decât era nevoie pentru introducerea datelor în computer sau prin rapoartele academice la care avea acces multă lume. Cuvintele cheie ca RYAN JOHN PATRICK, RYAN JACK, RYAN CAROLINE, RYAN CATHY, COPIII FAMILIEI RYAN, FAMILIA RYAN şi multe altele erau alimentate prin intermediul unui computer şi se poate spune ca se obţinuseră mii de „succese”. Multe erau false, căci Ryan nu era un nume atât de rar, dar procesul de verificare nu era deosebit de dificil.

Primele înregistrări video cu adevărat interesante apăruseră atunci când Ryan avea treizeci şi unu de ani şi când fusese pentru prima dată sub lumina reflectoarelor la Londra. Se păstraseră chiar şi fotografiile şi, deşi introducerea lor în computer necesită timp, merita să aştepţi. Mai ales prima. Aceea înfăţişa un tânăr trântit pe stradă, acoperit de sânge. Nu te punea, oare, pe gânduri? Omul din fotografie părea, într-adevăr, mort, dar el ştia că cei răniţi păreau adesea morţi. Apoi, apăru un alt set de imagini care arătau un automobil accidentat şi un mic elicopter. În anii care urmau, datele despre Ryan deveniră surprinzător de puţine, constând mai cu seamă în satire privitoare la declaraţiile pe care le făcuse în faţa Congresului American în spatele uşilor închise. Mai erau şi alte documente privitoare la sfârşitul administraţiei Fowler – imediat după confuzia iniţială se anunţase că Ryan însuşi împiedicase lansarea unor rachete nucleare… Chiar Ryan făcuse aluzie la asta faţă de Daryaei… Dar această informaţie nu fusese niciodată confirmată şi nici Ryan nu discutase niciodată problema cu nimeni. Acest lucru era important. Spunea ceva despre omul respectiv. Dar şi asta putea fi lăsat la o parte.

Soţia sa… Presa se ocupase mult de ea; unul dintre articole menţiona chiar numărul biroului ei de la spital. Era un chirurg

priceput. Asta era frumos; un articol recent spunea că-şi va continua activitatea. Excelent. Ştiau de unde să ia informaţii despre ea.

Copiii... Cel mai mic – da, cel mai mic se ducea la aceeaşi grădiniţă cu program de zi la care se dusese cel mare. Avea o imagine care arăta asta. Un reportaj privitor la primul angajament al lui Ryan la Casa Albă chiar la şcoala la care se duceau copiii cei mari...

Toate astea erau lucruri uimitoare. El se angajase în acest efort de cercetare ştiind că va obţine toate sau majoritatea informaţiilor, dar, chiar şi aşa, într-o singură zi se adunaseră mai multe informaţii decât ar fi putut obţine zece oameni în aceeaşi situaţie într-o săptămână, cu un risc considerabil de a se expune. Americanii erau atât de caraghioşi! Pur şi simplu, te pofteau să-i ataci... Ideea de discreţie sau de protecţie le era străină. Una era ca un lider să apară în public cu familia sa din când în când; toţi făceau asta. Dar alta era să le permită tuturor să ştie lucruri pe care nimeni nu trebuia, de fapt, să le ştie.

Pachetul de documente, care conţinea peste 2 500 de pagini, va fi colaţionat şi verificat de personalul său. Nu existau nici un fel de planuri de acţiune în vreo direcţie. Acestea erau simple informaţii. Dar lucrurile nu se opreau aici.

— Ştii, cred că-mi place să vin la serviciu cu elicopterul, îi spuse Cathy Ryan lui Roy Altman.

— Da?

— Mai puţin consum de nervi decât dacă aş conduce eu maşina. Nu cred că asta o să dureze, adăugă ea păşind mai departe, la coada de la cantină.

— Poate că da.

Altman se uita tot timpul în jurul lui, dar mai erau alţi doi agenţi în încăpere, care se străduiau cât puteau să pară invizibili şi nu reuşeau deloc. Deşi spitalul Johns Hopkins era o instituţie cu nu mai puţin de 2400 de medici, era totuşi un fel de oraş în miniatură, unde aproape toţi se cunoşteau între ei şi doctorii nu umblau cu arme la ei. Altman nu se îndepărta de Cathy Ryan ca să se obişnuiască mai bine cu rutina şefei lui, dar pe ea asta nu părea c-o deranjează. Stătuse lângă ea în timpul celor două proceduri de dimineaţă şi, cu talentul ei de profesor, Cathy îi explicase fiecare fază a procesului în cele mai mici detalii. În această după-amiază va face vizite, ca profesor, cu vreo jumătate de duzină de studenţi. Era prima experienţă din funcţia de acum în care Altman avea ceva de învăţat, ceva care avea valoare în altă specialitate decât politica, un domeniu pe care ajunsese să-l deteste. Următoarea remarcă pe care o făcu a fost aceea că CHIRURGUL mânca asemenea proverbialei vrăbiuţe. Ajunse în faţă şi plăti prânzul ei şi al lui Altman, nesocotind un scurt protest din partea acestuia.

— Sunt pe terenul meu, Roy.

Cathy aruncă o privire în jur şi îl descoperi pe omul cu care ar fi vrut să stea la masă. Deci, porni într-acolo, cu Altman în urma ei.

— Hei, Dave!

Decanul James şi oaspetele lui se ridicară în picioare.

— Bună, Cathy! Da-mi voie să-ţi prezint pe un nou membru al facultăţii. Pierre Alexandre, Alex, iar ea e Cathy Ryan…

— Aceeaşi persoana care…

— Vă rog, sunt încă doctor şi…

— Eşti cea de pe lista Lasker?

Alexandre o surprinse cu această întrebare.

— Da.

— Felicitări, doamnă doctor!

El îi întinse mâna. Cathy trebui să-şi pună tava jos ca să dea mâna cu el. Altman îi urmărea cu o privire care încerca să fie neutră, deşi nu reuşea.

— Dumneata trebuie să fii de la Serviciul de Pază.

— Da, domnule. Roy Altman.

— Excelent! O doamnă atât de încântătoare şi atât de deşteaptă merită protecţia cuvenită, spuse Alexandre. Eu tocmai am părăsit armata, domnule Altman. I-am văzut pe băieţii dumneavoastră la Walter Reed. Pe vremea când fiica preşedintelui Fowler s-a întors din Brazilia cu un microb tropical, eu m-am ocupat de cazul ei.

— Alex lucrează cu Ralph Forster, îi explică decanul în timp ce toţi luară loc.

— De la boli infecţioase, îl lămuri Cathy pe bodyguardul ei.

Alexandre dădu afirmativ din cap.

— Acum abia mă familiarizez cu secretele serviciului. Dar am un permis de parcare, asta înseamnă că sunt de-al lor.

— Sper că sunteţi un profesor tot atât de bun ca Ralph.

— Un mare doctor, încuviinţă Alexandre.

Cathy îşi spuse că-i plăcea noua ei cunoştinţă. Apoi se gândi la accentul lui şi la manierele lui sudice.

— Ralph a venit cu avionul în Atlanta în dimineaţa asta.

— Se întâmplă ceva special?

— Un posibil caz de Ebola Zair: un băiat african de opt ani. Am primit informaţia prin e-mail azi dimineaţă.

Ochii lui Cathy se îngustară. Deşi lucra în cu totul alt domeniu al medicinei, primea şi ea, ca toţi doctorii, Raportul de Morbiditate şi Mortalitate, fiind, pe cât putea, la curent cu toate. Medicina este un domeniu în care înveţi toată viaţa.

— Doar un caz?

— Da, spuse Alexandre, dând din cap. Se pare că băiatul avea o muşcătură de maimuţă pe braţ. Am fost şi eu acolo, la Detrick în

timpul ultimei epidemii destul de restrânse, în 1990.

— Cu Gus Lorenz? îl întrebă decanul James.

Alexandre neagă din cap:

— Nu, Gus era ocupat cu altceva pe vremea aceea. Conducătorul echipei era George Westphal.

— Ah, da, el…

— A murit, confirmă Alexandre. Noi am păstrat secretul, dar el a luat virusul. Eu l-am îngrijit. N-a fost o plăcere să fii de faţă.

— Ce-a greşit? Eu nu-l cunoşteam bine, spuse James, dar Gus mi-a spus că era un om în plină ascensiune. La Centrul Universitar din Los Angeles, dacă-mi aduc eu aminte bine.

— George era un profesionist strălucit, cel mai bun om de la analiza structurilor pe care l-am cunoscut vreodată. A fost la fel de prudent ca noi toţi, dar, a luat microbul şi noi nu ne-am putut da seama niciodată cum de s-a întâmplat asta. În orice caz, acea epidemie a făcut şaisprezece victime. Au fost şi doi supravieţuitori, două femei, amândouă abia trecute de douăzeci de ani şi n-am reuşit să aflăm nimic deosebit despre ele. Poate că au fost doar norocoase, spuse Alexandre fără prea multă convingere.

Astfel de lucruri se întâmplau, nu se ştia cum. Problema era că nu identificase virusul, deşi era treaba lui să o facă.

— În orice caz, au fost doar optsprezece victime în total şi asta a fost un noroc. Noi am stat acolo vreo şase-şapte săptămâni. Am luat o puşcă cu mine, m-am dus în pădure şi-am pus jos cam vreo sută de maimuţe, încercând să găsesc purtătorul. Fără nici un rezultat. Soiul ăsta se numeşte Ebola Zair Mayinga. Cred că acum îl compară cu ceea ce a contractat băieţelul ăla. Ebola e o chestie mică şi perfidă care-ţi alunecă printre degete.

— Doar unul?

— Asta-i întrebarea… Metoda de expunere este, ca de obicei, necunoscută.

— O muşcătură de maimuţă?

— Da, dar n-o să găsim niciodată maimuţa. Niciodată n-am reuşit asta.

— Este chiar mortală? întrebă Altman, care nu reuşea să se ţină în afara conversaţiei.

— Domnule, concluzia oficială este de mortalitate în optzeci la sută din cazuri. Uite cam cum e asta. Dacă-ţi scoţi pistolul şi mă împuşti în piept acum, aici, pe loc, am mai multe şanse decât dacă mă molipsesc de microbul ăsta minuscul.

Alexandre îşi unse chifla cu unt şi-şi aminti de vizita lui la văduva lui Westphal. Asta-i tăie pofta de mâncare.

— Poate că acum lucrurile stau mult mai bine, cu chirurgii ăia care lucrează acolo, la Halstead. Ai mai multe şanse cu leucemia. Ceva mai

puţine şanse cu SIDA, dar măcar HIV-ul ăla îţi dă un răgaz de zece ani. Ebola îţi dă, poate, zece zile. Mai periculos nici că se poate.

11
MAIMUŢE

Ryan îşi scrisese singur tot ce avusese de scris. Publicase două cărţi de istorie navală – acum i se părea că făcuse asta într-o viaţă anterioară, care îi revenea în minte sub puterea hipnozei – şi nenumărate lucrări pentru C.I.A. Le făcuse pe toate singur, mai întâi, la o maşină de scris, mai târziu, la diferite computere personale. Nu-i plăcuse niciodată să scrie – era o treabă atât de grea – dar îi plăcuse singurătatea pe care o implica, îi plăcuse să fie singur în mica lui lume intelectuală, ferit de orice soi de întrerupere în timp ce-şi formula gândurile şi potrivea felul lor de prezentare până când le aducea cât putea mai aproape de perfecţiune. În felul ăsta, erau întotdeauna propriile gânduri şi întregul proces era unul onest.

Dar acum nu mai era aşa.

Principalul lui autor de discursuri era Callie Weston, o femeie scundă, mignonă, cu un păr de un blond perfect, o magiciană a cuvintelor care, ca majoritatea membrilor echipei uriaşe de la Casa Albă, se urcase la bord o dată cu preşedintele Fowler şi nu reuşise niciodată să mai plece.

— Nu v-a plăcut discursul meu pentru slujba de la biserică?

Mai era şi impertinentă.

— Ca să fiu sincer, am hotărât pe loc să spun altceva.

În clipa aceea, Jack îşi dădu seama că se apăra în faţa unei persoane pe care abia dacă o cunoştea.

— Am plâns.

Făcu o pauză pentru efect, uitându-se ţintă în ochii lui câteva clipe cu privirea neclintită a unui şarpe veninos, de bună seama cântărindu-l.

— Nu sunteţi ca ceilalţi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun… trebuie să mă înţelegeţi, domnule preşedinte… Preşedintele Fowler m-a ţinut pe lângă el pentru că-l făceam să pară plin de compasiune – pe el care era un om rece ca gheaţa în multe privinţe, bietul om. Preşedintele Durling m-a păstrat pentru că nu avea pe altcineva mai bun. Mă lovesc mereu de membri ai personalului, peste tot. Le place să stilizeze munca mea. Mie nu-mi place să fiu corectată de trântori. Ne certăm. Arnie mă protejează fiindcă am fost la şcoală cu nepoata lui preferată; sunt cea mai bună de pe-aici în munca asta, dar poate că sunt cea mai mare pacoste pentru toţi membrii personalului dumneavoastră. E bine să ştiţi asta.

Era o explicaţie bună, dar nu la subiect.

— Cum adică, nu sunt ca ceilalţi? o întrebă Jack.

— Spuneţi ceea ce credeţi cu adevărat, în loc să spuneţi ce credeţi că cred oamenii că vor să audă. O să fie greu să scriu pentru dumneavoastră. Nu pot să fac acelaşi lucru. Trebuie să învăţ să scriu în felul în care îmi plăcea să scriu, nu în felul în care sunt plătită să scriu şi trebuie să învăţ să scriu după cum vorbiţi dumneavoastră. N-o să fie uşor deloc, îi spuse ea, pregătindu-se deja să răspundă provocării.

— Înţeleg.

Pentru că doamna Weston nu aparţinea cercului mai intim al personalului, Andrea Price stătea rezemată de perete (s-ar fi putut spune că stătea într-un colţ, numai că Biroul Oval nu are colţuri) şi observa totul cu o faţă inexpresivă, sau, cel puţin, încerca asta. Ryan învăţase să ghicească ce gândea din gesturile ei. Era clar că Price nu prea se dădea în vânt după Weston. Ryan se întreba de ce.

— Ei, ia spune, ce poţi să produci în câteva ore?

— Domnule preşedinte, asta depinde de ceea ce vreţi să spuneţi, replică autoarea de discursuri.

Ryan îi răspunse în câteva fraze scurte. Ea nu notă nimic. Reţinu totul, zâmbi şi vorbi din nou:

— O să vă distrugă. Ştiţi asta. Poate că Arnie nu v-a spus încă, poate că nimeni dintre membrii personalului nu v-a spus sau nu vă va spune vreodată, dar aşa se va întâmpla.

Această observaţie o clinti pe Andrea Price din locul ei de lângă zid. Ea nu mai stătea acum sprijinită, ci dreaptă.

— Ce te face să crezi că vreau să rămân aici?

Ea clipi din ochi:

— Mă scuzaţi, nu prea sunt obişnuită cu aşa ceva…

— Conversaţia noastră ar putea să fie interesantă, dar eu…

— Am citit una dintre cărţile dumneavoastră, alaltăieri. Nu sunteţi prea priceput la mânuirea cuvintelor – nu sunteţi foarte elegant, asta-i o estimare tehnică – dar spuneţi lucrurile clar. Aşa că trebuie să-mi refac stilul retoric ca să-l fac să vi se potrivească. Fraze scurte. Aveţi cunoştinţe bune de gramatică. Îmi închipui c-aţi mers la şcoli catolice. Nu-i minţiţi pe oameni. Le spuneţi totul verde în faţă.

Tăcu şi zâmbi.

— Cât de lung să fie discursul? continuă ea.

— Să zicem de cincisprezece minute.

— Mă întorc peste trei ore, promise Weston şi se ridică.

Ryan încuviinţă din cap şi ea ieşi din încăpere. Preşedintele se uită la Andrea Price.

— Hai, dă-i drumul! porunci el.

— E cea mai mare pacoste de-aici. Anul trecut a atacat un membru

mai tânăr din personal în legătură cu o problemă. A trebuit să-i despartă un om din pază.

— Ce problemă?

— Tipul a spus ceva urât despre unul dintre discursurile ei şi a insinuat că ea nu provenea dintr-o familie aşezată. A doua zi el a plecat. Nici o pagubă! spuse Price în concluzie. E ca o primadonă îngâmfată. Nu trebuia să spună ce-a spus.

— Şi dacă are dreptate?

— Domnule preşedinte, asta nu e treaba mea, dar orice…

— Are dreptate?

— Nu sunteţi precum ceilalţi, domnule preşedinte.

Price nu spuse dacă gândea că asta era bine sau era rău şi Ryan n-o întrebă.

Oricum, preşedintele avea alte lucruri de făcut. Ridică receptorul telefonului de pe biroul lui şi-i răspunse un secretar.

— Poţi să mi-l dai pe George Winston de la Grupul Columbus?

— Da, domnule preşedinte. Am să vă fac legătura.

N-avea acel număr chiar la îndemână, aşa că ridică alt telefon pentru Biroul Semnale. Acolo, un subofiţer de la Forţele Navale avea numărul pe o notă poştală şi îl citi. O clipă mai târziu, înmână nota poştală ofiţerului de la Infanteria Marină care ocupa scaunul de lângă el. Ofiţerul îşi băgă mâna în geantă, găsi patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi şi i le întinse băiatului care zâmbea superior.

— Domnule preşedinte, puteţi vorbi cu domnul Winston, se auzi vocea din intercom.

— George?

— Da, domnule preşedinte.

— Cât de repede poţi s-ajungi aici?

— Jack… Domnule preşedinte, încerc să-mi pun treburile în ordine şi…

— Cât de repede? îl întrebă Ryan mai răspicat.

Winston avu nevoie de o clipă de gândire. Echipa Gulfstream pe care o conducea nu se afla la îndemână pentru nici o acţiune în acea zi. „Ca s-ajung la Aeroportul Newark”, se gândi el…

— Pot să iau trenul următor…

— Anunţă-mă în ce tren te afli. Te-aşteaptă ceva aici.

— Foarte bine, dar trebuie să ştiţi că eu nu pot…

— Ba da, poţi! Ne vedem peste câteva ore.

Ryan puse receptorul jos şi se uită la Price. Andrea, fă rost de un agent şi de o maşină care să-l întâmpine la gară.

— Da, domnule preşedinte.

Ryan observă că era plăcut să dai ordine şi să vezi că ele sunt îndeplinite. Omul se poate obişnui şi cu asta.

— Nu-mi plac armele! spuse ea destul de tare pentru ca să se ridice câteva capete, deşi copiii se aplecară din nou peste blocurile de desen şi creioanele lor colorate.

Era un număr neobişnuit de mare de adulţi în jur, dintre care trei aveau cabluri în spirală ataşate de căştile pe care le purtau. Cei trei întoarseră toţi capul să vadă o mamă „agitată” (ăsta era cuvântul pe care-l folosea toată lumea în astfel de cazuri). Ca şef al acestei echipe, Don Russel făcu un pas înainte.

— Bună ziua, spuse el arătându-şi legitimaţia de la Serviciul Secret. Pot să vă fiu de vreun folos?

— N-ai ce căuta aici!

— Ba da! Vă rog să-mi spuneţi cum vă numiţi.

— De ce? întrebă Sheila Walker.

— Ei bine, doamnă, e plăcut să ştii cu cine stai de vorbă, nu? o întrebă Russel pe un ton împăciuitor. Era tot atât de plăcut să verifici trecutul unor astfel de oameni.

— Este doamna Walker, spuse doamna Marlene Daggett, proprietara şi directoarea grădiniţei cu program de zi Giant Steps.

— Ah şi el e băieţelul dumneavoastră, Justin, nu-i aşa? o întrebă Russel zâmbind.

Copilul de patru ani construia un turn din cuburi de lemn pe care apoi îl dărâma, spre veselia celor prezenţi.

— Am vrut doar să spun că nu-mi plac armele, mai ales acolo unde sunt copii.

— Doamnă Walker, în primul rând, noi suntem poliţişti. Ştim ce să facem cu armele, fără riscuri. În al doilea rând, regulamentul ne cere să fim înarmaţi tot timpul. În al treilea rând, trebuie să înţelegeţi că fiul dumneavoastră n-are să fie nicicând mai în siguranţă decât atunci când e aici, cu noi. Nu trebuie să vă faceţi griji c-ar putea veni cineva aici să fure un copil de la locul de joacă de afară, de exemplu.

— De ce trebuie să fie ea aici?

Russel zâmbi împăciuitor:

— Doamnă Walker, Katie pe care o vedeţi aici nu a fost aleasă preşedinte. Tatăl ei a fost ales. N-are şi ea dreptul la o viaţă normală de copil, exact ca Justin al dumneavoastră?

— Dar e riscant şi…

— Nu atâta timp cât suntem noi aici, răspunse el.

Ea îi întoarse spatele fără să mai spună nimic.

— Justin!

Băiatul se întoarse şi-şi văzu mama ţinându-i jacheta. Se opri o clipă şi cu un deget împinse uşurel cuburile, aşteptând ca turnul de aproape un metru să se prăbuşească asemenea unui copac retezat.

— Un inginer în devenire, auzi Russel prin cască. Am să-i verific ecusonul.

El dădu din cap spre agenta din prag. În douăzeci de minute vor avea un nou dosar de care să se ocupe. Din el vor afla probabil că doamna Walker era o pacoste a Timpurilor Noi, dar dacă avea un trecut în care fuseseră prezente probleme mintale (posibil), sau o fişă de infractor (improbabil), trebuia să se ia notă de asta. Îşi roti ochii prin încăpere, în mod automat, apoi dădu din cap. NISIPARNIŢA era un copil normal, înconjurat de alţi copii normali. În acel moment, ea desena cu un creion colorat pe o foaie albă, faţa ei exprimând o concentrare intensă. Petrecuse o zi normală, avusese un prânz normal, un somn normal şi, în curând, va face o călătorie anormală spre un cămin absolut anormal. Ea nu observase discuţia pe care el tocmai o avusese cu mama lui Justin. Ei bine, copiii erau destul de deştepţi ca să rămână copii, ceea ce nu prea puteai spune despre mulţi dintre părinţii lor.

Doamna Walker îl conduse pe fiul ei către maşina familiei, un automobil mare Volvo, care nu mai mira pe nimeni, unde îl instală în locul din spate şi-i puse centura de siguranţă. Agentul reţinu numărul maşinii pentru cercetări, deşi ştia că nu se va descoperi nimic cu adevărat important; cercetări se vor face totuşi fiindcă exista întotdeauna o şansă minimă ca...

În clipa aceea îi reveni în minte motivul pentru care trebuia să fie atenţi. Iată grădiniţa cu program de zi pe care familia Ryan o folosise de pe vremea când UMBRA era un năpârstoc, aici, în apropiere de Ritchie Highway, mai sus de Annapolis. Băieţii răi veniseră de la 7-Eleven, chiar peste drum, ca să repereze amplasamentul, apoi îl urmăriseră pe CHIRURG care conducea maşina ei veche Porsche; ei folosiseră o camionetă de la vamă şi pe podul de pe Route 50, aranjaseră o frumuseţe de mică ambuscadă, ucigând un soldat din forţele statale când fugiseră. Doctoriţa Ryan era atunci însărcinată cu STOP RAPID. NISIPARNIŢA era încă departe, într-un viitor la care nu visa nimeni pe vremea aceea. Toate acestea avuseseră un efect ciudat asupra agentei speciale Marcella Hilton. Era iar singură după două divorţuri şi nu avea copii; aflându-se printre copii simţise cum îi bate inima mai tare, deşi era o adevărată profesionistă. Se gândise că toate astea aveau o bază hormonală sau care ţinea de felul cum e construit creierul femeii sau poate că, pur şi simplu, îi plăceau copiii şi ar fi vrut să aibă şi ea unul. Oricum, gândul că existau oameni capabili să facă rău unor copii cu bună ştiinţă o făcuse să-i îngheţe sângele în vine, o clipă, ca o pală de vânt rece care vine şi apoi dispare.

Acest loc era prea vulnerabil. Şi, într-adevăr, existau oameni care nu dădeau nici o para chioară pe viaţa copiilor. Şi acel 7-Eleven se afla încă acolo. Acum erau şase agenţi în unitatea NISIPARNIŢEI. În câteva săptămâni, acest număr se va reduce la trei sau patru. Serviciul de Pază nu era atotputernic aşa cum credea lumea. Sigur că era destul

de puternic şi avea o capacitate de investigare pe care puţini o puteau bănui. Împreună cu forţele poliţiei federale, Serviciul Secret al Statelor Unite putea să bată la uşa oricui, să intre şi să aibă o discuţie „prietenoasă” cu oricine putea reprezenta o ameninţare – o presupunere bazată pe fapte care puteau să fie folosite sau nu în justiţie. Scopul unei astfel de discuţii era să facă persoana – femeie sau bărbat – să priceapă că cineva stătea cu ochii pe ea şi, deşi acest lucru nu se confirma în toate cazurile – Serviciul Secret nu avea mai mult de aproximativ 1 200 de agenţi în toată ţara – doar gândul la asta îi putea îngrozi de moarte pe aceia care lăsaseră să le scape ce nu trebuia faţă de persoana nepotrivită.

Dar acei oameni nu reprezentau o ameninţare. Atâta timp cât agenţii îşi făceau corect treaba, această ameninţare potenţială nu era mortală. Acei oameni cădeau întotdeauna în laţ, iar cei de genul ei ştiau pe cine să caute. Cei despre care unitatea ei de informaţii nu auzise niciodată reprezentau adevărata ameninţare. Aceştia puteau fi opriţi în loc, într-un fel, printr-o masivă desfăşurare de forţe, dar o desfăşurare masivă era prea costisitoare, prea stânjenitoare, prea evidentă, ca să nu atragă atenţia şi comentarii critice. Chiar atunci – ea îşi aminti o altă întâmplare la câteva luni după asasinarea ratată a CHIRURGULUI, a UMBREI şi a încă nenăscutului STOP RAPID. Un detaşament întreg, gândi ea. Avea loc examinarea unui caz la Academia Serviciilor Secrete de la Beltsville. Casa familiei Ryan fusese folosită pentru reconstituirea evenimentului. Chuck Avery – un agent de supraveghere bun şi experimentat – şi întregul lui detaşament se aflau la lucru.

Ca începătoare, ea urmărise analiza pe bandă a momentelor ratate şi chiar şi atunci îngheţase la gândul cât de uşor fusese ca acea echipă să facă o mică greşeală la care se adăuga ghinionul şi momentul nepotrivit…

— Da, ştiu.

Îşi întoarse capul şi-l văzu pe Don Russell sorbindu-şi cafeaua dintr-o ceaşcă de plastic, în timp ce respira puţin aer proaspăt. Un alt agent era înăuntru la post.

— Îl cunoşti pe Avery?

— Era cu doi ani înaintea mea la Academie. Era deştept şi prudent şi un ţintaş extraordinar de bun. Atunci l-a pus la pământ pe unul dintre băieţii ăia răi, în întuneric, de la zece metri, cu două gloanţe în piept, spuse el, dând din cap. În meseria asta nu există greşeli mici.

Atunci avu a doua oară senzaţia că îngheaţă şi simţi c-ar vrea să-şi întindă mâna după armă, doar ca să se asigure că era acolo şi să-şi spună că era gata să treacă la acţiune. Era momentul când îţi aminteai, cum era în cazul de faţă, cât de drăgălaş poate fi un copil mic şi că şi dacă te nimerea un glonţ, vei avea grijă ca ultimul act

conştient din viaţa ta să fie descărcarea pistolului în blestematul acela de agresor. Apoi clipeai din ochi şi imaginea se ştergea.

— E o fetiţă încântătoare, Don.

— Nu prea mi s-a întâmplat să văd una urâtă, spuse Russell.

Ăsta era momentul când te aşteptai să ţi se răspundă: „Nu te teme, o să avem noi grijă de ea.” Dar nu spuse nimeni asta. Nici măcar nu se gândiră să spună aşa ceva. În schimb, se uitară în jur la şosea şi la copaci şi la 7-Eleven ce trecea pe lângă Ritchie Highway, întrebându-se ce le scăpase şi gândindu-se câţi bani ar putea cheltui pe nişte camere de luat vederi pentru supraveghere.

George Winston era obişnuit să fie aşteptat. Ăsta era, de fapt, avantajul esenţial. Coborî din avion – aproape întotdeauna era vorba de un avion, în cazul lui – şi acolo te aştepta cineva care te conducea la o maşină al cărei şofer ştia drumul cel mai scurt spre locul de destinaţie. Nu trebuia să te ciondăneşti cu Hertz şi să-ncerci să descifrezi hărţile alea mici şi inutile şi, apoi, să te rătăceşti. Costa o groază de bani, dar merita fiindcă timpul era marfa esenţială; te naşti cu un număr limitat de ani la dispoziţie şi n-ai un extras de cont care să-şi spună exact câţi sunt. Trenul Metroliner se opri pe linia a şasea din Gara Union. Avusese timp să citească câte ceva şi trăsese un pui de somn între Trenton şi Baltimore. Ce păcat că prin transportul feroviar nu putea să câştige bani, dar ca să zbori cu avionul nu trebuia să cumperi aer, în timp ce pentru transportul pe sol trebuia să obţii dreptul de trecere. Foarte prost! Îşi luă haina şi servieta şi se îndreptă spre uşă dând, din mers, bacşiş controlorului de la clasa întâi.

— Domnul Winston? întrebă un bărbat.

— Da.

Bărbatul îi arătă o carte de identitate într-o apărătoare de piele, din care reieşea că era agent federal. Avea şi un partener, observă Winston, care stătea la vreo zece metri distanţă cu paltonul descheiat.

— Vă rog să mă urmaţi.

Mai erau acolo trei oameni ocupaţi care se îndreptau către o întâlnire importantă.

Erau multe asemenea dosare, fiecare dintre ele atât de mare, încât datele trebuia redactate în aşa fel, încât fişierele să nu dea pe dinafară şi totuşi era mai avantajos să foloseşti hârtia decât computerul, fiindcă era greu să găseşti un computer care funcţiona bine în limba sa de baştină. Verificarea datelor n-avea să fie o treabă dificilă. În primul rând, vor exista mai multe articole de presă care să confirme sau să modifice datele pe care le avea. În al doilea rând, putea să confirme o bună parte dintre ele foarte uşor, trecând, pur şi simplu, cu maşina pe lângă unele locuri, o dată sau de două ori, sau

cercetând drumurile. Era puţin risc în asta. Oricât de vigilent şi de serios era, Serviciul Secret American nu era atotputernic. Tipul ăsta, Ryan, avea o familie, o nevastă care lucra, copii care se duceau la şcoală; şi el însuşi avea un program pe care trebuia să-l respecte. În locuinţa lor oficială erau în siguranţă sau aproximativ, se corectă el, de vreme ce nici un loc fix nu oferea vreodată siguranţa perfectă, dar erau peste tot cât se poate de protejaţi.

— De câte ai nevoie? întrebă negustorul.

— Câte poţi să oferi? făcu, la rândul lui, eventualul cumpărător.

— Pot să fac, sigur, rost de optzeci. Poate de o sută, gândi negustorul cu voce tare, sorbindu-şi berea.

— Când?

— O săptămână e bine?

Se aflau la Nairobi, capitala Kenyei, un centru important al acestui fel de negoţ.

— Pentru cercetări biologice?

— Da, oamenii de ştiinţă ai clientului meu au un proiect destul de interesant în curs de desfăşurare.

— Cam ce proiect poate fi ăsta? se interesă negustorul.

— Nu pot să-ţi spun, veni răspunsul neaşteptat.

Nu spuse nici cine era clientul. Negustorul nu reacţionă; nici nu prea-i păsa cine ştie ce. Curiozitatea lui era omenească, nu profesională.

— Dacă faci o treabă bună, s-ar putea să ne întoarcem să mai luăm şi altele.

Obişnuita ademenire. Negustorul dădu din cap şi începu inevitabila tocmeală.

— Trebuie să înţelegi că treaba asta costă ceva bani. Trebuie să-mi adun oamenii. Ei trebuie să găsească o colonie mică din animalele care te interesează. Există problema prinderii şi a transportului, a permiselor de export, complicaţiile birocratice obişnuite.

Prin asta el înţelegea mita. Comerţul cu maimuţe verzi africane luase avânt în ultimii ani. Un număr destul de mare de companii le foloseau pentru diferite experimente. Asta a fost, în general, cam prost pentru maimuţe, dar animalele astea se găseau din belşug. Maimuţa verde africană nu era deloc în pericol şi chiar dacă era, negustorului nu-i păsa prea mult. Animalele constituiau o resursă naţională a ţării lui, aşa cum pentru arabi era petrolul care era vândut în schimbul valutei forte. Nu devenea sentimental când se gândea la ele. Maimuţele muşcau şi urlau, erau, în general, nişte cerşetori mici şi nesuferiţi, oricât le-ar fi părut de „drăgălaşe” turiştilor de la Treetops. Mai ronţăiau şi recoltele de care se îngrijeau numeroşii mici fermieri din ţară şi pentru asta erau urâte din tot sufletul, indiferent de ce

spuneau paznicii vânatului.

— Problemele astea nu prea ne interesează pe noi. Pe noi ne interesează viteza. Ai să vezi, suntem dispuşi să te răsplătim foarte bine, dacă faci treabă bună.

— Ei!

Negustorul îşi sorbi restul de bere şi pocni din degete să i se mai aducă una. Îşi spuse preţul. Includea cheltuielile suplimentare, plata celor care prindeau maimuţele, a oamenilor de la vamă, a unui poliţist sau doi şi a unui funcţionar guvernamental de rang mediu, plus profitul net personal care, în condiţiile economiei locale, era destul de bun, gândea el. Alţii erau de altă părere.

— Batem palma! spuse cumpărătorul fără să soarbă măcar o dată din sucul lui.

Era aproape o dezamăgire. Negustorului îi plăcea să se tocmească, lucru atât de obişnuit pe piaţa africană. Abia dacă apucase să spună ceva despre cât de dificilă şi complicată era treaba asta.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule. Sunaţi-mă în… să zicem cinci zile?

Cumpărătorul dădu din cap în semn de aprobare. Îşi termină băutura şi plecă. Zece minute după aceea, dădu un telefon, al treilea pe care îl primea ambasada în ziua aceea, pentru toate având acelaşi motiv. Deşi el nu ştia asta, mai multe asemenea telefoane fuseseră date în Uganda, Zair, Tanzania şi Mali.

Jack îşi aminti de timpul când se aflase pentru prima oară în Salonul Oval, când se învârtise de la stânga la dreapta, din camera secretarilor prin ceea ce se dovedise a fi o uşă capitonată fixată într-un zid curbat, ceva în genul unui palat din secolul al XVIII-lea, ceea ce, de fapt şi era Casa Albă, deşi părea o reşedinţă modestă în contextul de azi. Erai înclinat să te uiţi, înainte de orice altceva, spre ferestre, mai ales într-o zi cu soare. Geamurile erau atât de groase, încât păreau verzi, amintindu-ţi de peretele de sticlă al unui acvariu construit pentru un soi foarte special de peşti. Apoi vedeai biroul mare de lemn. Întotdeauna te intimida, mai ales dacă preşedintele stătea în spatele lui, aşteptându-te. Foarte bine, gândea preşedintele. Toate astea îi făceau munca lui obişnuită mai uşoară.

— George, spuse Ryan, întinzându-i mâna.

— Domnule preşedinte, răspunse Winston cu un glas plăcut, ignorându-i pe cei doi agenţi de la Serviciile Secrete care se aflau chiar în spatele lui, gata să-l înhaţe dacă făcea vreun gest nepotrivit.

Nu era nevoie să-i auzi vorbind. Vizitatorul le simţea privirile în ceafă, ca pe nişte raze laser. Dădu mâna cu Ryan şi reuşi să-şi aştearnă pe faţă un zâmbet strâmb. Winston nu-l cunoştea foarte bine pe Ryan. Făcuseră treabă bună împreună în timpul conflictului cu

Japonia. Mai înainte de asta, se izbiseră unul de altul cu prilejul câtorva funcţii sociale minore şi cunoştea activitatea lui Ryan în specialitatea lui, discretă, dar eficientă. Toţi anii aceia petrecuţi în munca de informare nu fuseseră irosiţi.

— Ia loc! spuse Jack făcând semn spre una dintre canapele. Relaxează-te! Cum ai călătorit?

— Ca de obicei.

Un intendent de la popota Forţelor Navale apăru de nu se ştie unde şi umplu două ceşti, căci era tocmai ora când se servea, de obicei, cafeaua. Era excelentă, observă el, iar vesela cu dungă aurită era extrem de fină.

— Am nevoie de tine, spuse apoi Ryan.

— Ştiţi, domnule preşedinte, s-au produs multe pagube…

— Ţării mele.

— Niciodată nu mi-am dorit o funcţie guvernamentală, Jack, îi răspunse Winston imediat, vorbind precipitat.

Ryan nici măcar nu-şi atinse ceaşca:

— De ce crezi că am nevoie de tine? George, am fost şi eu în guvern şi-am făcut şi eu astfel de treburi. Şi nu doar o dată. Am alcătuit o echipă. Am intenţia să ţin un discurs în seara asta. S-ar putea să-ţi placă ce am de gând să spun. Ei bine, înainte de orice, am nevoie de cineva care să conducă Ministerul de Finanţe. Apărarea este asigurată, pentru moment Departamentul de Stat e pe mâini bune cu Adler. Ministerul de Finanţe este primul de pe lista mea la care trebuie să numesc un om nou. Am nevoie de un om bun. Tu eşti acela. Nu te-ai băgat în nici un fel de afaceri necurate? îl întrebă brusc Ryan.

— Nici vorbă! Fac pariu pe ce vrei tu! Tot ce am e câştigat cinstit. Toată lumea ştie asta. Winston se cam zbârli, dar înţelese repede că Ryan se aşteptase la asta.

— Foarte bine! Am nevoie de cineva care să se bucure de încrederea comunităţii financiare. Tu eşti omul ăla! Am nevoie de cineva care să ştie cum funcţionează, într-adevăr, sistemul. Tu ştii! Am nevoie de cineva care să ştie ce nu merge şi ce trebuie reparat şi ce merge bine şi trebuie continuat. Tu ştii toate astea. Am nevoie de cineva care nu se implică în politică. Tu nu faci asta. Am nevoie de un profesionist fără pereche, mai mult decât orice, George, am nevoie de cineva care să-şi urască slujba tot atât cât o urăsc eu pe a mea.

— Ce anume vreţi să spuneţi cu asta, domnule preşedinte?

Ryan se aplecă pe spate pentru o clipă şi-şi închise ochii înainte de a continua.

— Am început să lucrez în guvern când aveam treizeci şi unu de ani. Am părăsit slujba asta la un moment dat şi m-am descurcat bine la bursă, dar am fost înghiţit din nou de guvern şi acum iată-mă aici…

Spunând asta, deschise ochii.

— De când am început să lucrez la Agenţie, am urmărit cum merg lucrurile în interior şi vrei să ştii adevărul? Nu mi-a plăcut niciodată treaba asta. Mi-am început munca la bursă – îţi aminteşti? – şi m-am descurcat şi acolo bine, după cum ştii. Mă gândeam să devin profesor după ce strâng destui bani. Istoria a fost prima mea dragoste şi mă gândeam să predau, să studiez şi să scriu, să lucrez în cercetare şi să-i învăţ şi pe alţii ce ştiu eu. Aproape că am reuşit şi poate că lucrurile n-au mers chiar aşa cum am vrut eu, dar am studiat şi am învăţat mult. Deci, George, am de gând să pun o echipă pe picioare.

— Ca să facă ce?

— Treaba ta este să faci curăţenie în Ministerul de Finanţe. Există o politică monetară şi fiscală.

— Vreţi să spuneţi că…

— Exact!

— Nici un fel de şmecherie politică?

Trebuia să pună o astfel de întrebare.

— Uite ce e, George, nu ştiu ce are omul de făcut ca să devină un politician şi n-am timp să învăţ. Jocul ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Şi nici cei mai mulţi dintre oamenii care-l joacă nu mi-au plăcut niciodată. Eu nu încerc decât să-mi ajut ţara cât pot de bine. Uneori, am reuşit, alteori, nu. N-am avut de ales. Îţi aminteşti cum a început… Unii au încercat să mă ucidă pe mine şi familia mea. N-am vrut să fiu înghiţit de maşinăria asta, dar, la naiba, mi-am dat seama că cineva trebuie să facă şi treaba asta. N-am de gând s-o mai fac singur, George şi nu intenţionez să numesc în toate posturile perforatori de bilete care ştiu doar să facă „sistemul” să meargă înainte, mă-nţelegi? Vreau în locul ăsta oameni cu idei, nu politicieni cu agende de lucru încărcate.

Winston îşi puse ceaşca jos, reuşind să nu facă să tremure farfurioara. Se mira şi el că nu-i tremura mâna. Proporţiile activităţii pe care i-o propunea Ryan erau mult mai extinse decât treaba pe care fusese hotărât s-o refuze. Era mai mult decât părea să fie. Asta îl va obliga să se izoleze de prieteni – poate că nu se va merge chiar atât de departe, dar însemna că el nu va lua decizii administrative bazate pe contribuţiile pentru campanii, pe care le-ar da preşedintelui cercurile financiare, ca urmare a serviciilor făcute de Ministerul de Finanţe companiilor comerciale aparţinând acestor cercuri. Aşa fusese jocul ăsta întotdeauna şi, deşi el nu era un jucător, avusese multe discuţii cu aceia care erau şi care făceau ca sistemul că funcţioneze după metodele vechi, fiindcă aşa merg, de regulă, lucrurile pe lumea asta.

— La naiba! murmură el, mai mult pentru sine. Vorbeşti serios, nu?

Ca fondator al Grupului Columbus, îşi asumase o îndatorire atât de

importanţă, încât puţini o luau în considerare, în afară de aceia care o exercitau – nu întotdeauna destui. Fără exagerare, milioane de oameni îi încredinţau banii lor, direct sau indirect şi asta îi dădea, teoretic, posibilitatea să devină hoţ pe scară cosmică. Dar aşa ceva nu puteai face. În primul rând, era ilegal şi riscai să ţi se ofere găzduire federală la răcoare, cu vecini cât se poate de nepotriviţi, pe deasupra. Dar nu ăsta era motivul care te împiedica. Motivul era că toată lumea avea încredere în tine ca într-un om cinstit şi capabil, aşa că tu te purtai cu banii lor aşa cum te purtai cu ai tăi, sau poate chiar puţin mai bine, fiindcă ei nu se puteau juca cu banii aşa cum făceau oamenii bogaţi. Ţi se întâmpla des să primeşti o scrisoare de mulţumire de la vreo văduvă, iar asta era plăcut, dar, de fapt, totul venea din sufletul tău. Ori erai om de onoare, ori nu erai, iar onoarea, după cum spusese cândva un autor de scenarii de film, era darul pe care şi-l face omul sieşi. Asta nu era un aforism neinspirat, îşi zise Winston. Era, bineînţeles şi profitabil. Îţi făceai treaba aşa cum trebuia şi existau şanse ca oamenii să te răsplătească pentru asta, dar adevărata satisfacţie era să joci după toate regulile. Banii nu erau decât rezultatul a ceva mai important, fiindcă banii se duceau, dar onoarea, nu.

— Politica fiscală? întrebă Winston.

— Mai întâi e nevoie să reorganizăm Congresul, n-ai uitat, nu? preciză Ryan. La întrebarea ta, răspunsul meu e da.

Winston respiră adânc:

— Asta-i o treabă grea, Ryan…

— Mie-mi spui? făcu preşedintele, apoi zâmbi.

— N-o să-mi mai fac prieteni.

— Acum devii şi şef al Serviciului Secret. O să fi protejat, nu-i aşa, Andrea?

Agenta Price nu era obişnuită să fie inclusă în conversaţie, dar înţelegea că trebuia să se obişnuiască şi cu asta.

— Da, sigur, domnule preşedinte.

— Lucrurile sunt îngrozitor de ineficiente, observă Winston.

— Atunci pune-le la punct! răspunse Ryan.

— S-ar putea să curgă sânge.

— Cumpără-ţi o cârpă de şters. Vreau să-ţi cureţi departamentul, să-l pui pe roate şi să-l conduci ca şi cum ai vrea să scoţi profit din el, cândva. Cum te descurci, asta e treaba ta. Pentru Apărare, vreau acelaşi lucru. Cea mai mare problemă la ei este de natură administrativă. Am nevoie de cineva care să ştie să conducă o afacere profitabilă şi să elimine birocraţia. Asta este problema principală a tuturor.

— Îl cunoaşteţi pe Tony Bretano?

— Tipul de la T.R.W.? Într-o vreme conducea divizia lor de sateliţi…

Ryan îşi aminti de numele lui – un fost candidat la un post de rang înalt de la Pentagon, ofertă la care el răspunsese cu un refuz categoric. O mulţime de oameni buni refuzau asemenea oferte. Era o modă căreia trebuia să-i pună capăt.

— Lockheed-Martin o să pună mâna pe el în câteva săptămâni, cel puţin aşa ştiu eu din sursele mele. De-asta acţiunile Lockheed sunt în creştere. Avem o propunere de cumpărare în privinţa ei. El a adus la T.R.W. un spor de profit de cincizeci la sută în doi ani, destul de bine pentru un inginer de la care te-ai aştepta să nu ştie mai nimic despre management. Joc cu el golf din când în când. Merită să-l auzi cum se laudă că face afaceri cu guvernul.

— Spune-i că vreau să-l văd.

— Administraţia Lockheed îi dă mână liberă să…

— Asta-i ideea, George.

— În legătură cu slujba mea, ce-ai vrea să fac? Regula este ca…

— Ştiu. Vei fi secretar interimar până punem lucrurile pe roate.

Winston dădu din cap:

— Foarte bine. O să trebuiască să-mi aduc câţiva oameni de-ai mei.

— N-am de gând să-ţi spun eu ce să faci. N-am de gând nici măcar să-ţi spun tot ce ai de făcut. Tot ce vreau eu e să se facă treaba bine, George! Trebuie să m-anunţi din timp. Nu vreau să aflu ce faci din ziare.

— Când să încep?

— Biroul e gol acum, îi răspunse Ryan.

Un nou obstacol:

— Trebuie să vorbesc şi cu familia.

— Ştii, George, birourile astea guvernamentale au telefoane şi tot ce vrei, spuse Jack şi făcu o pauză. Uite ce e, ştiu cine eşti. Ştiu ce faci. Aş fi putut şi eu să evoluez în acelaşi fel, dar, niciodată nu m-a atras… cred… doar să fac bani. Să iniţiez nişte acţiuni, asta-i altceva. Sunt de acord că administrarea banilor e o treabă importantă. Mie, personal, nu mi-a plăcut, dar nici meseria de doctor nu m-a atras. Ei, fiecare cu soarta lui… Dar ştiu că ai stat de multe ori la masă cu o bere şi nişte covrigi în faţă, discutând cât de absurd a ajuns să fie oraşul ăsta. Asta-i şansa ta! N-o s-o mai întâlneşti niciodată, George. Nimeni nu va mai avea vreodată prilejul să fie ministru de Finanţe fără angajamente politice. Niciodată! Nu poţi să refuzi fiindcă, dacă faci asta, nu ţi-ai ierta-o niciodată.

Winston se miră cum poate cineva să fie atât de abil încolţit într-o încăpere cu pereţii curbaţi.

— Începi să te pricepi la chestiunile politice, Jack!

— Andrea, ai un nou şef, îi spuse preşedintele principalei lui agente.

La rândul ei, agentul special Price se gândi că, în definitiv, Callie Weston putea să se fi înşelat.

Anunţul că în seara asta, preşedintele va ţine un discurs, dădu peste cap un orar bine pus la punct, dar asta doar pentru o zi. Problema era mai mult coordonarea acestui eveniment cu un altul. Alegerea momentului era totul în politică, ca în orice alt domeniu; de fapt, avuseseră nevoie de o săptămână de pregătiri. Se crea obişnuita iluzie a experţilor care acţionează cu pricepere şi experienţă, dar se mai făcuseră presupuneri şi înainte, de regulă întemeiate, altfel Edward J. Kealty nu ar fi ajuns niciodată atât de sus dar, asemenea jucătorilor pasionaţi, niciodată nu conta pe ce cărţi erau pe masă sau pe ceilalţi jucători; fiecare decizie conţinea o mulţime de îndoieli.

În privinţa celei de faţă, se întrebau chiar dacă era bună sau rea, nu „bună sau rea" ca decizie politică – cine va fi mulţumit şi cine va fi ofensat de luarea unei astfel de poziţii neaşteptate – ci dacă acţiunea pe care o aveau în vedere era obiectiv corectă – cinstită, morală! – iar ăsta era un moment rar pentru activiştii politici experimentaţi. Faptul că fuseseră minţiţi era, bineînţeles, un avantaj. Ştiau că li se spuseseră minciuni. Ştiau că el ştia că ei ştiau că îi minţise, dar asta se înţelegea de la sine. Dacă făceai altfel, însemna că nesocoteşti regulile jocului. Erau protejaţi atâta timp cât rămâneau credincioşi şefului lor şi a fi protejat de dezvăluiri nefavorabile făcea parte din învoială.

— Deci, tu nu ai demisionat cu adevărat, Ed? îl întrebă şeful personalului. Dorea ca minciuna să fie clară, astfel încât el să poată spune oricui că ăsta era adevărul Celui de sus, după câte ştia el.

— Mai am încă scrisoarea, asta era problema, răspunse fostul senator şi vicepreşedinte bătându-se peste buzunarul jachetei. Am discutat lucrurile cu Brett şi am decis ca mesajul scrisorii să fie exact ăsta şi că tot ce adusesem eu nu era ce trebuia. Urma să mă întorc a doua zi cu una nouă, datată aşa cum trebuie, bineînţeles şi lucrurile ar fi fost făcute cum se cuvine… Dar cine-ar fi crezut…?

— Ai putea… cum să zic… să uiţi de ea.

Pentru această parte a dansului trebuia făcuţi paşi în ritmul muzicii.

— Aş vrea să pot, spuse Kealty după un moment de pauză, urmată de cuvinte spuse cu o voce preocupată, plină de pasiune. Şi asta era o practică bună pentru el. Dar, Doamne, Dumnezeule, în ce stare a ajuns ţara! Ryan nu e băiat rău, îl cunosc de ani de zile. Dar habar n-are să conducă un guvern!

— Nici o lege nu te învaţă asta, Ed! Nici una! Nu există nici un fel de îndrumar constituţional şi, chiar dac-ar exista, nu s-a înfiinţat o Curte Supremă care să conducă conform lui.

Acest lucru îl spunea consilierul-şef al lui Kealty, care înainte fusese consilierul lui legislativ superior. Asta-i o treabă strict politică. Nu ca să facă impresie bună, se simţi el nevoit să adauge. N-o să facă

impresie...

— Asta-i problema, remarcă şeful personalului. Noi facem asta pentru scopuri apolitice, pentru ca să servim interesele ţării. Ed ştie că asta-i sinucidere politică. Ceea ce trebuia să fie urmat de o revenire spectaculoasă, transmisă în direct de postul C.N.N.

Kealty se ridică şi începu să facă înconjurul încăperii, gesticulând în timp ce vorbea.

— Scoate politica din toate astea, la naiba! Guvernul a fost distrus! Cine-o să-l mai pună iar pe picioare? Ryan e un spion blestemat de la C.I.A. Nu ştie ce-i aia activitate guvernamentală! Trebuie să se numească o Curte Supremă, trebuie să se ducă o anumită politică. Trebuie să punem iar Congresul pe picioare. Ţara are nevoie de o conducere şi el n-are nici cea mai vagă ideea de cum se face treaba asta. S-ar putea să-mi sap singur mormântul în privinţa carierei mele politice, dar cineva tot trebuie să se ridice să apere ţara.

Nimeni nu râse. Era ciudat, dar nici nu le trecuse prin gând să râdă. Ambii funcţionari, care lucraseră cu Kealty de douăzeci de ani şi mai bine, se legaseră atât de strâns de acest lider politic, încât nu mai aveau de ales. Teatrul pe care îl jucau era tot atât de necesar ca fragmentul cu cor din Sofocle sau invocarea muzei de către Homer. Prozodia politicii trebuia să fie respectată. Totul avea legătură cu ţara, cu nevoile ţării şi cu datoria lui Ed faţă de ţară pe durata unei generaţii şi jumătate, căci el fusese acolo şi-şi făcuse datoria în tot acest timp şi ştia cum funcţionează sistemul, iar în momentul când totul se prăbuşeşte, numai o persoană ca el putea oferi salvarea. În definitiv, guvernul însemna ţara. El îşi petrecuse toată viaţa lui profesională în slujba acestui principiu.

Ei credeau cu adevărat acest lucru şi, nu mai puţin decât cei doi funcţionari, Kealty era legat de acelaşi deziderat. Cât de mult corespundea el propriei ambiţii, nici el nu putea să mai spună, căci credinţa devine fapt după ce o profesezi o viaţă întreagă. Uneori, ţara dădea semne că se îndepărta de convingerile lui, dar, după cum profetul nu are altceva de făcut decât să implore poporul să se întoarcă la Credinţa Adevărată, tot aşa Kealty avea datoria să aducă ţara îndărăt la tradiţia ei de gândire politică, lucru pe care-l respectase timp de cinci mandate în Senat şi pentru o perioadă mai scurtă ca vicepreşedinte. I se spusese „conştiinţa Senatului" mai bine de cincisprezece ani – aşa-l supranumiseră mediile de informare, care-l apreciau pentru vederile lui, pentru credinţa lui şi pentru familia politică.

Ar fi fost bine dacă el consulta mass-media în privinţa misiunii acesteia, aşa cum făcuse de multe ori în trecut, explicând o lege sau un amendament, cerând părerea jurnaliştilor – mediile de informare îi apreciau pe cei care le consultau în privinţa diferitelor situaţii – sau,

cel puţin, asigurându-i că vor veni la toate întrunirile importante. Dar nu şi în cazul de faţă. Nu, acum nu putea face asta. Trebuia să facă totul corect. Nu putea risca să dea impresia că umblă cu linguşeli, în timp ce evitarea deliberată a acestei manevre ar fi împrumutat acţiunilor lui semnul legitimităţii. De o moralitate ireproşabila – asta era imaginea care trebuia să fie proiectată în afară. Pentru prima oară în viaţă, se va lipsi de toate trucurile politice şi, prin asta, va construi ceva nou.

Singurul lucru care conta acum era alegerea momentului potrivit în privinţa asta, relaţiile lui cu presa îi puteau fi de folos.

— La ce oră? întrebă Ryan.

— La 8.30, ora Coastei de Est, răspunse van Damm. Sunt câteva programe speciale în seara asta, ca rezultatele loto şi ne-au rugat să ţinem seama de ele.

Ryan ar fi putut să bombăne în legătură cu asta, dar n-o făcu. În orice caz, se vedea limpede pe faţa sa ce gândea.

— Înseamnă că ne poate auzi multă lume de pe Coasta de Vest la radiourile lor din maşină, explică Arnie. Avem la dispoziţie toate cele cinci canale, plus posturile C.N.N. şi C-SPAN. Asta nu-i ceva de la sine înţeles. E o amabilitate. Puteau să nu-ţi facă loc în programele lor. Ei joacă o asemenea carte pentru discursurile politice…

— Fire-ar să fie, Arnie! Asta nu-i politică, este…

— Domnule preşedinte, obişnuiţi-vă cu treburile astea! De fiecare dată când urinaţi, faceţi un gest politic. Nu există scăpare. Chiar şi absenţa unui gest politic reprezintă tot o declaraţie politică. Arnie muncea din răsputeri ca să-şi educe noul şef. Ryan ştia să asculte, dar nu întotdeauna îl auzea.

— E-n regula! F.B.I.-ul crede că pot să spun tot ce e în discurs?

— Am stat de vorbă cu Murray acum douăzeci de minute. El e de acord. Am să-i spun lui Callie chiar acum să pună şi asta în discurs.

Ar fi putut să aibă un birou mai bun. Ca autor principal al discursurilor prezidenţiale ar fi putut să ceară şi să primească un computer personal cu placă de aur, fixat pe un birou de marmură de Carara. De fapt, ea folosea un Apple Macintosh Classic vechi de un an, fiindcă era bun şi n-o deranja ecranul lui mic. Pe vremuri, biroul ei trebuie să fi fost o debara sau o magazie – atunci când Camera Tratatului Indian era folosită, într-adevăr, pentru tratate cu respectiva ţară. Masa de scris fusese făcută la o închisoare federala, iar scaunul, deşi confortabil, era vechi de treizeci de ani. Încăperea avea tavan înalt. Deci, îi era mai uşor să fumeze, încălcind regulamentul federal şi al Casei Albe care, în cazul ei, nu se aplica. Ultima oară când cineva încercase să o intimideze, un agent de la Serviciile Secrete, fusese

nevoit s-o smulgă din încăierarea cu un funcţionar, ca să nu cumva să-i scoată ochii. Faptul că nu fusese dată afară imediat fusese un semn pentru restul personalului din clădirea vechiului Oficiu Executiv. Unii dintre membrii personalului erau intangibili. Callie Weston făcea parte dintre ei.

Biroul ei nu avea ferestre. Ea nu avea nevoie de ferestre. Pentru ea, realitatea se reducea la computerul ei şi la fotografiile de pe pereţi. Una îi înfăţişa câinele, un ciobănesc englez care îmbătrânea, pe nume Holmes (Oliver Wendell, nu Sherlock; ea admira proza yankeului din Olympus, un compliment pe care nu-l făcea multor oameni). Celelalte înfăţişau figuri politice, prieteni şi duşmani, pe care îi privea foarte des. În spatele ei se afla un televizor şi un aparat video, primul fixat pe C-SPAN 1 şi 2 sau C.N.N., celălalt folosit pentru derularea benzilor cu discursuri scrise de alţii în tot felul de locuri. Discursul politic, considera ea, era forma cea mai înaltă de comunicare. Shakespeare ar fi trebuit să-i rezerve două-trei ore într-una dintre piesele sale, ca să-şi transmită ideile. Hollywoodul încerca acelaşi lucru într-un interval de timp asemănător. Ea însă nu. Ea avea cincisprezece minute cel puţin sau, poate, cel mult patruzeci şi cinci, iar ideile ei trebuiau luate în seamă. Trebuiau să-l impresioneze pe cetăţeanul de rând, pe politicianul experimentat şi pe cel mai cinic reporter. Ea îşi studia subiectul; în prezent îl studia pe Ryan, repetând la nesfârşit cele câteva cuvinte pe care el le rostise în seara alegerii lui, apoi, fragmentele televizate de a doua zi. Îi urmărea privirile şi gesturile, tensiunea şi intensitatea lor, atitudinile şi limbajul corpului. Teoretic, îi plăcea ce vedea. Ryan era genul de om în care ar fi avut încredere dacă ar fi fost consilier de investiţii, de exemplu. Dar, ca politician, avea multe de învăţat şi cineva trebuia să-l înveţe sau, poate, să nu-l înveţe...? Nu ştia nici ea ce să mai spună. Poate că... tocmai pentru că nu era politician...

La câştig sau la pierdere, va fi distractiv. Pentru prima oară, avea să fie distracţie, nu muncă.

Nimeni nu voia să recunoască, dar Callie era una dintre persoanele cu cel mai mult bun simţ de observaţie dintre toţi care lucrau acolo. Fowler ştiuse asta, tot aşa şi Durling, tocmai de asta închideau ochii la excentricităţile ei. Personalul politic de rang superior o ura, o trata ca pe un funcţionar util, dar minor şi cu toţii spumegau de furie când o vedeau cum trece strada şi se duce glonţ în Salonul Oval, fiindcă preşedintele avea încredere în ea aşa cum avea în puţină lume. Asta iscase, în cele din urmă, nişte vorbe – cum că preşedintele avea un anume motiv s-o cheme la el fiindcă, în definitiv, cei din acea parte a ţării de unde venea ea erau cunoscuţi ca oameni cam destrăbălaţi, când se întâmpla să... Callie se întreba dacă, în ultimele zile, ajunsese şi la urechile lui. Agentul îi smulsese mâinile de pe faţa neisprăvitului

ăluia, dar nu fusese atât de rapid ca să-i ţină în loc genunchiul. Întâmplarea nu ajunsese în presă. Arnie îi explicase băiatului că reîntoarcerea lui la centrul puterii ar fi împiedicată de o acuzaţie de agresiune sexuală, pe urmă îl pusese, oricum, pe lista neagră. Ei îi plăcea de Arnie.

Îi plăcea şi discursul. Patru ore, în loc de cele trei promise, un mare efort pentru douăsprezece minute şi treizeci de secunde – ea avea tendinţa de a scrie discursurile ceva mai scurte, fiindcă preşedinţii aveau un fel de a vorbi mai rar. Cei mai mulţi. Ryan trebuia să înveţe şi asta. Apăsă pe butoanele CONTROL P ca să transcrie discursul în caractere Helvetica 14, în trei copii. Câteva lepădături politice o să se uite peste ele şi o să încerce să facă nişte corecturi. Acum asta nu mai era o problemă chiar atât de mare cum fusese altădată. Când imprimanta se opri, ea adună paginile, le capsă şi ridică receptorul telefonului. Butonul de sus pentru contacte urgente transmise apelul la o anume masă de scris de vizavi.

— Weston vrea să vină la şef, îi spuse ea secretarei responsabile cu întrevederile.

— Vino chiar acum!

Asta însemna că totul era în regulă.

Dumnezeu nu dăduse ascultare rugăminţilor ei, îşi spuse Moudi. Ei bine, norocul nu-i surâsese. A amesteca credinţa islamică cu cunoştinţele ştiinţifice era o problemă atât a doctorului cât şi a colegilor săi creştini sau păgâni – Congo fusese supus creştinării de mai mult de o sută de ani, dar vechile credinţe animiste mai rezistau încă şi asta îl ajuta pe Moudi să le dispreţuiască. Se punea mereu vechea întrebare: dacă Dumnezeu era un Dumnezeu al îndurării, atunci de ce se mai întâmplau nedreptăţi? Era o problema interesantă de discutat cu imamul său, dar, pentru moment, era suficient că asemenea lucruri se întâmplă, chiar şi celor drepţi.

Aveau numele de hematoame, denumirea ştiinţifică a petelor de sângerare subcutanată, care se vedeau foarte clar pe pielea ei palidă nord-europeană. Ce bine că aceste călugăriţe nu se serveau de oglinzi – considerate o deşertăciune în universul lor religios – încă un lucru pe care Moudi îl admira, deşi nu prea înţelegea o astfel de idee fixă. Mai bine că nu vedea petele roşii care i se aşternuseră pe chip. Erau, în orice caz, urâte în sine, dar, mai rău decât atât, erau vestitoarele morţii.

Avea febră 40 cu 2 subdiviziuni peste, cum şi termometrul ar fi arătat mai mult dacă nu i s-ar fi pus gheaţă sub braţ şi la ceafă. Ochii îi erau stinşi, iar trupul îi era stors de oboseala care-l cuprinsese. Acestea erau simptomele multor boli, dar hematoamele arătau că pacienta avea sângerări interne. Ebola era boala frigurilor hemoragice

şi făcea parte dintr-un grup de afecţiuni care sfâşiau ţesuturile la un nivel foarte profund, permiţând sângelui să se răspândească peste tot în trup, ceea ce nu putea duce decât la stop cauzat de un volum insuficient de sânge. Acesta era mecanismul mortal, deşi ce anume declanşa acest proces era încă un mister pentru lumea medicală. Acum nu mai putea fi oprit. În general, douăzeci la sută dintre victime reuşeau să supravieţuiască; nu se ştie cum, sistemul lor imunitar se mobiliza şi învingea invadatorul viral – cum se întâmplă asta, era încă o întrebare la care nu se găsise răspuns. Dacă în cazul acesta nu se va întâmplă era o întrebare care fusese pusă şi la care se găsise răspuns.

Îi atinse încheietura mâinii ca să-i ia pulsul şi, chiar şi prin mânuşi, îi simţea pielea fierbinte, uscată şi… flască. Procesul începuse deja. Termenul tehnic era necroză sistemică. Trupul începuse deja să moară. Mai întâi ficatul, probabil. Dintr-un motiv neînţeles, Ebola avea o afinitate letală cu acest organ. Chiar şi supravieţuitorii trebuia să se lupte cu urmările afectării ficatului. Dar nu trăia nimeni atât, încât să moară din asta, pentru că toate organele mureau, unele mai rapid decât altele şi, nu peste mult timp, toate deodată.

Durerea era pe atât de îngrozitoare pe cât era de invizibilă. Moudi scrise o recomandare pentru mărirea instilaţiei de morfină. Cel puţin se putea atenua durerea, ceea ce îl ajuta pe pacient şi reprezenta o măsură de precauţie pentru personal. Un pacient în chinuri s-ar fi zbătut şi asta constituia un risc pentru cei ce se aflau în preajma victimei unei boli virale cu sângerare generală. De aceea, braţul ei stâng îi era imobilizat pentru protejarea acului de seringă IV. Chiar şi după ce se luase o astfel de precauţie, acul IV arăta nesigur în acest moment şi dacă i se punea altul era riscant şi complicat, atât de degradat era ţesutul ei arterial.

Sora Maria Magdalena îşi supraveghea prietena cu faţa acoperită, dar se vedea că ochii îi erau trişti. Moudi se uită la ea şi ea la el, surprinsă să vadă simpatie pe faţa lui. Moudi avea reputaţia unui om rece.

— Roagă-te împreună cu ea, soră! Eu am nişte treburi de făcut. Urgente.

El ieşi din încăpere, trăgându-şi de pe el, din mers, echipamentul de protecţie pe care-l aruncă în recipientul special. Toate acele folosite în această clădire erau aruncate în recipiente pe care scria „maximă atenţie”, pentru distrugere sigură; atitudinea africană neglijentă faţă de astfel de precauţii avusese ca efect prima epidemie serioasă de Ebola în 1976. Soiul ăsta se numea Ebola Mayinga, după numele infirmierei care contractase virusul, probabil din neglijenţă. Între timp, mai progresaseră, dar Africa continua să rămână Africa.

Întors în biroul lui, mai dădu un telefon. Acum, lucrurile se vor

declanşa. Nu era sigur exact în ce fel, totuşi el va contribui la descoperirea secretului şi, în acest scop, începu imediat să cerceteze literatura de specialitate ca să găsească ceva care, oricum, nu servea la nimic.

Vă voi salva. Aceste cuvinte îl făcură pe Ryan să râdă şi pe Price să se crispeze. Arnie întoarse capul să se uite la ea. Şeful personalului observă că încă nu se îmbrăca potrivit poziţiei pe care o ocupa. Aceasta era o bilă albă pentru Serviciul Secret care-i numea pe membrii personalului preocupaţi de îmbrăcăminte „păuni”, un termen politicos faţă de altele care s-ar fi putut folosi. Chiar şi secretarele cheltuiau mai mulţi bani pe haine decât Callie Weston. Arnie îi întinse mâna, spunând:

— Iată-te!

Preşedintele Ryan a fost recunoscător pentru caracterele de tipar mari folosite, deşi n-a spus nimic. N-o să-i trebuiască ochelari sau să se înjosească spunându-i cuiva să mărească litera. Deşi, de obicei, citea repede, întârzia mai mult asupra acestui document.

— O schimbare? întrebă el după o clipă.

— Ce anume? vru să ştie Weston, bănuitoare.

— Avem un nou ministru de Finanţe: George Winston.

— Multimilionarul?

Ryan lovi cu degetul prima pagină:

— Sigur, aş fi putut să aleg un trântor de pe o bancă din parc, dar am considerat că cineva care cunoaşte pieţele financiare poate fi o idee bună.

— Noi îi numim „oameni fără adăpost”, Jack, spuse Arnie.

— Sau aş fi putut să aleg un profesor universitar, dar singurul în care-aş fi avut încredere este Buzz Fiedler, spuse Jack serios, amintindu-şi iar de trecut. Era un profesor cum rar găseai. Fiedler acesta, un om care ştia ce nu ştia. La naiba! Ai făcut o treabă bună, doamnă Weston!

Van Damm ajunse la pagina trei.

— Callie…

— Arnie dragă, nu se scrie Oliver în loc de George C. Scott. Se scrie Oliver pentru Oliver şi Scott pentru Scott.

Callie Weston se gândea că i-ar fi plăcut să ia un avion de la Dulles la LAX, să închirieze o maşină, să se ducă la Paramount şi după şase luni va avea o casă pe Hollywood Hills, un Porsche pe care să-l parcheze într-un loc special rezervat de lângă Melrose Boulevard şi acel computer cu placă de aur. Dar nu. Poate că lumea nu e decât o scenă, dar rolul pe care îl scria ea era cel mai mare şi mai strălucit. Poate că publicul nu ştia cine era ea, dar ea ştia că vorbele ei schimbau lumea.

— Deci, ce sunt, de fapt, eu? întrebă preşedintele, ridicând ochii.
— Nu sunteţi la fel ca restul. V-am mai spus asta.

12
PREZENTAREA

Puţine aspecte ale vieţii erau mai previzibile, îşi zise Ryan. Luase o cină uşoară ca să nu simtă acel gol dureros în stomac şi nu se ocupă deloc de familia lui, în timp ce citea şi recitea discursul. Făcuse câteva schimbări cu creionul, aproape toate chestiuni de limbă, fără mare importanţă, la care Callie nu obiectase şi pe care şi ea le modificase. Discursul fusese transmis electronic la camera secretarelor de lângă Salonul Oval. Callie era scriitoare, nu dactilografă, iar secretarele prezidenţiale puteau să bată la maşină cu o viteză care-l uimea pe Ryan. Când versiunea finală a fost gata, a fost tipărită pe hârtie pentru a fi înmânată preşedintelui, în timp ce o altă copie a fost preluată electronic pentru teleprompter. Callie Weston rămase acolo ca să se asigure că ambele copii erau identice. Se întâmplaseră cazuri când cineva schimbase una din ele în ultima clipă, dar Weston ştia asta şi-şi păzea opera aşa cum îşi păzeşte leoaica puii abia născuţi.

Dar partea cea mai grea, previzibilă, a fost enunţată de van Damm:

— Jack, ăsta e discursul cel mai important pe care-l vei ţine vreodată. Relaxează-te şi dă-i drumul!

— Perfect! Mulţumesc, Arnie.

Şeful personalului era ca un antrenor care nu jucase, de fapt, niciodată jocul şi, aşa expert cum era, nu ştia ce înseamnă să ieşi pe teren şi să faci faţă adversarilor.

Se aranjară camerele de luat vederi: una principală şi alta de rezervă, cea de-a doua nefiind folosită aproape niciodată, ambele dotate cu teleprompter. Reflectoarele orbitoare ale televiziunii fuseseră şi ele instalate şi, pe perioada rostirii discursului, preşedintele îşi va proiecta silueta pe ferestrele salonului, ca un cerb pe o colină muntoasă, încă un lucru care preocupa Serviciile Secrete, deşi aveau încredere în ferestre, care fuseseră prevăzute să oprească şi o rafală de mitralieră de calibru 50. Echipele TV erau toate cunoscute unităţii de pază, care le verifică oricum, o dată cu echipamentul respectiv. Toată lumea ştia ce va urma. Se făcuse anunţul necesar în programele TV de seară, pe urmă se trecuse la alte ştiri. Totul era un exerciţiu de rutină, dar nu şi pentru preşedinte, bineînţeles, pentru care totul era nou şi îi crea o oarecare panică.

Se aşteptase să sune telefonul, dar nu la ora asta. Puţină lume avea numărul lui de mobil. Era prea riscant să aibă un număr real al unui telefon real, obişnuit. Mossadul îşi continua obiceiul de a-i face

pe oameni să dispară. Pacea de curând încheiată în Orientul Mijlociu nu schimbase situaţia şi ei aveau motive să-l urască. Se dovediseră foarte pricepuţi când uciseseră un coleg prin intermediul telefonului mobil, mai întâi defectându-l prin semnal electronic, iar, pe urmă, aranjând să primească un altul... cu zece grame de explozibil puternic introdus în îmbrăcămintea de plastic. Ultimul mesaj telefonic al acelei persoane, sau, cel puţin aşa se zvonea, venise din partea şefului Mossadului:

— Alo, aici Avi ben Jakob. Ascultă cu atenţie, prietene!

După care, evreul apăsase pe butonul declanşator. O treabă deşteaptă, dar care nu se mai putea repeta.

Ţârâitul telefonului îl făcu să deschidă ochii cu o înjurătură. Se culcase abia cu o oră mai înainte.

— Da!

— Sună-l pe Yousif.

Şi circuitul se închise. Ca măsură suplimentară de precauţie, legătura se făcuse cu mai multe întreruperi, iar mesajul însuşi fusese prea scurt ca să le dea o ocazie bună magicienilor serviciilor de informaţie electronică din solda numeroşilor săi duşmani. Măsura finală a fost şi mai inteligentă. Formă imediat un alt număr de celular şi repetă mesajul pe care tocmai îl auzise. Un duşman abil care ar fi interceptat mesajul prin frecventele mobilului nu l-ar fi considerat altceva decât o nouă întrerupere. Sau poate că nu. Jocurile de securitate pe care trebuia să le joci în timpurile astea moderne erau un adevărat obstacol în viaţa de zi cu zi şi nu puteai şti niciodată ce funcţiona şi ce nu – până când mureai din cauze naturale, ceea ce nu prea merita să aştepţi.

Mormăind, se ridică, se îmbrăcă şi ieşi din casă. Maşina îl aştepta. Al treilea telefon fusese cu şoferul lui. Împreună cu doi oameni de pază, porniră spre o adresă sigură, o casă sigură într-un loc sigur. Israelul putea fi în stare de pace, chiar şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei putea să fi devenit o parte a unui regim ales democratic – era, oare, lumea complet smintită? – dar Beirutul rămăsese un loc de acţiune pentru tot soiul de indivizi. Acolo se arătă semnalul cunoscut – ferestrele luminate, apoi întunecate – care indica faptul că nu risca nimic dacă se dădea jos din maşină şi intra în clădire. Sau, cel puţin, aşa constata în cam treizeci de secunde. Era prea ameţit ca să-i pese. Teama devenea plictisitoare după ce o încercaseşi toată viaţa.

Îl aşteptă ceaşca de cafea, dulce-amară şi tare, pe masa simplă de lemn. Se schimbară saluturi, luară loc toţi şi conversaţia începu.

— E târziu.

— Zborul meu a fost întârziat, îi explică gazda. Avem nevoie de serviciile tale.

— În ce scop?

— Să zicem pentru un scop diplomatic, veni răspunsul neaşteptat. Apoi, începu să-i explice.

— Zece minute, auzi preşedintele.

I se mai aplică ceva machiaj. Era ora 8.20. Ryan se instalase la locul lui. Mary Abbot îi mai potrivi, pentru ultima dată, părul, ceea ce te făcea şi mai mult să crezi ca Ryan era actor şi nu… politician. Nu, asta nu… Refuza să accepte eticheta, indiferent de ce gândea Arnie sau oricare altul. Prin uşa deschisă din dreapta se vedea Callie Weston stând lângă biroul secretarei, zâmbindu-i şi dând din cap ca să-şi ascundă propria nelinişte. Crease o capodoperă – întotdeauna avea impresia asta – iar acum avea s-o citească un nepriceput. Doamna Abbot făcu câţiva paşi până în faţa mesei, acoperind o parte din lumina televiziunii ca să-şi privească opera din perspectiva spectatorului şi se declară mulţumită. Ryan stătea, pur şi simplu, acolo, încercând să nu se frământe, convins că, în curând, avea să înceapă să transpire sub machiaj şi că o să-l mănânce ca dracu' şi că nu putea să se scarpine pentru nimic în lume, fiindcă pe preşedinţi nu-i mânca nimic şi nu se scărpinau. Probabil că erau acolo oameni care nu-şi închipuiau că preşedinţii se duc şi ei la toaletă, se rad sau îşi încheie şireturile de la pantofi.

— Cinci minute, domnule preşedinte. Probă de microfon!

— Unu, doi, trei, patru, cinci, spuse Ryan ascultător.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, îi răspunse regizorul din camera alăturată.

Ryan îşi pusese uneori întrebări despre astfel de lucruri. Preşedinţii care-şi rosteau declaraţiile oficiale – o tradiţie care se întindea în trecut cel puţin până la Franklin Delano Roosvelt şi „taifasul lui de la gura sobei", despre care auzise prima oară de la mama lui – păreau întotdeauna plini de încredere în sine şi relaxaţi şi se mirase mereu cum de reuşeau să dea impresia asta. El nu se simţea nici sigur pe sine, nici relaxat. Încă un val de tensiune îl cuprinse. Camerele de filmat fuseseră, probabil, puse în acţiune acum, pentru ca regizorii să se asigure că funcţionau şi, undeva, o bandă video înregistra expresia de pe chipul lui şi felul cum mâinile i se jucau cu hârtiile din faţă. Se întreba dacă Serviciul Secret urmărea banda sau dacă se încredea în cei de la televiziune că se vor purta corect în astfel de situaţii… Cu siguranţă că şi prezentatorii lor îşi răsturnau ceaşca de cafea, din când în când, sau strănutau sau mârâiau la vreun asistent care încurca treaba chiar înainte de intrarea în emisie… Da, da acele lucruri se numeau gafe, nu-i aşa? Ar fi vrut să poată paria chiar acolo, chiar atunci, că serviciul avea o colecţie mare cu greşelile prezidenţiale.

— Două minute.

Ambele camere de luat vederi erau dotate cu teleprompter. Astea erau nişte invenţii ciudate. Un aparat TV atârna, de fapt, de partea din faţă a unei camere de filmat, dar pe acele ecrane mici imaginea era inversată de la stânga la dreapta, deoarece chiar mai sus se afla o oglindă înclinată. Lentila aparatului de filmat se afla în spatele oglinzii şi filma prin ea, în timp ce preşedintele vedea pe ea reflectarea textului discursului său. Era o senzaţie stranie să vorbeşti în faţa unei camere de filmat pe care, de fapt, nu o vedeai, adresându-te milioanelor de oameni care nu erau acolo. El îşi spunea, de fapt, propriul discurs. Ryan dădu din cap în timp ce textul discursului său era derulat în viteză ca să se verifice că sistemul funcţiona.

— Un minut! Atenţie!

Perfect! Ryan se aşează mai bine în scaun. Ţinuta lui îl îngrijora. Îşi plantase braţele pe masă? Îşi ţinea mâinile în poală? I se spusese să nu se lase pe spate în scaun, fiindcă era o atitudine prea relaxată şi părea arogantă, dar Ryan avea tendinţa să se frământe tot timpul şi, dacă stătea nemişcat, începea să-l doară spatele – sau doar i se părea? Acum era prea târziu ca să se mai gândească. Îşi dădu seama de teama care-l cuprinsese, de fierbinţeala care i se învârtea în stomac. Încercă să râgâie, dar se stăpâni.

— Cincisprezece secunde.

Teama se transformă aproape în panică. Acum nu mai putea s-o ia la fugă. Trebuia să-şi facă treaba. Era important. Oamenii depindeau de el. În spatele fiecărui aparat de filmat era câte un operator. Trei agenţi de la Serviciile Secrete erau cu ochii pe ei. Era acolo şi un regizor secund. Ei reprezentau spectatorii lui, dar abia dacă-i distingea, ascunşi cum erau în lumina reflectoarelor şi, oricum, ei nu ar fi reacţionat în nici un fel. Cum putea el să-şi dea seama ce gândeau spectatorii lui adevăraţi?

Ah, la naiba!

Cu un minut mai înainte, prezentatorii reţelelor anunţaseră ceea ce se ştia deja. Programele TV din seara aceea aveau să fie decalate pentru câteva minute din pricina unui discurs prezidenţial. În toată ţara, un număr nedefinit de oameni îşi luau telecomanda în mână ca să schimbe postul la un canal pe cablu de îndată ce vedeau Marea Pecete a preşedintelui Statelor Unite. Ryan respiră adânc, îşi strânse buzele şi-şi aţinti privirea pe cea mai apropiată dintre cele două camere de filmat.

Se aprinse lumina roşie. Numără până la doi şi începu.

— Bună seara. Concetăţeni americani, folosesc acest prilej ca să vă raportez ce s-a întâmplat la Washington în ultima săptămână şi să vă spun ce se va întâmplă în următoarele câteva zile. Mai întâi, Biroul Federal de Investigaţii şi Departamentul Justiţiei, ajutate de Serviciile

Secrete, Departamentul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor şi alte agenţii federale au luat iniţiativa cercetării împrejurărilor morţii tragice a atâtor prieteni de-ai noştri, cu concursul lăudabil al poliţiei naţionale japoneze şi al Poliţiei Călare Regale a Canadei. Toate informaţiile vor fi prezentate în seara aceasta şi vor apărea în presa de dimineaţă. Pentru moment, vă voi prezenta rezultatele cercetărilor de până acum. Prăbuşirea aparatului 747 al Liniilor Aeriene Japoneze pe clădirea Capitoliului a fost actul deliberat al unei persoane. Numele lui era Torajiro Sato. Era căpitan de rang superior al acelei linii aeriene. Am aflat destul de multe lucruri despre căpitanul Sato. Ştim că şi-a pierdut atât un frate, cât şi un fiu în timpul conflictului nostru cu ţara lui. Evident că rămăsese marcat de acest lucru şi a hotărât, cu de la sine putere, să se răzbune. După ce şi-a pilotat avionul la Vancouver, în Canada, căpitanul Sato a invocat un fals ordin de zbor la Londra, sub pretext că avea de înlocuit un avion defect cu propriul aparat. Înainte de decolare, căpitanul Sato şi-a ucis copilotul cu sânge-rece, după ce lucrase cu el mulţi ani. Apoi şi-a continuat drumul singur, având tot timpul un mort legat cu centura pe locul de lângă el.

Ryan făcu o pauză, urmărind cu privirea cuvintele din oglindă. Îşi simţea gura de parcă era plină cu bumbac brut, în timp ce un anunţ de pe teleprompter îl făcu atent să întoarcă pagina.

— Ei bine, acum putem fi siguri de asta? Întâi de toate, identitatea atât a căpitanului Sato, cât şi a copilotului său au fost verificate de F.B.I., folosind testul ADN. Teste separate făcute de poliţia japoneză au dus la rezultate identice. Un laborator privat a comparat aceste teste cu ale lor şi, din nou, rezultatele au fost aceleaşi. Posibilitatea unei greşeli făcute în aceste teste este practic nulă. Ceilalţi membri ai echipajului de zbor care au rămas la Vancouver au fost cercetaţi atât de F.B.I., cât şi de Poliţia Călare Regală a Canadei care şi-au exprimat convingerea că acel căpitan Sato se afla la bordul avionului. Am primit rapoarte similare de la martori oculari, de la funcţionari locali ai Ministerului Transporturilor Canadiene şi de la pasageri americani de la bordul avionului. Peste cincizeci de persoane l-au identificat. Avem amprentele căpitanului Sato pe planul de zbor falsificat. Analiza probelor de voce de pe banda din carlingă confirmă şi ele identitatea pilotului. Deci, nu se poate pune la îndoială identitatea echipei de zbor a avionului. În al doilea rând, benzile din carlingă înregistrate pe magnetofonul avionului ne indică momentul exact al primului omor. Pe bandă apare chiar vocea căpitanului Sato, cerându-i iertare acelui om în timp ce-l ucidea. După aceea, singura voce de pe bandă e aceea a pilotului. Benzile din carlingă au fost comparate cu alte înregistrări ale vocii, în acest fel stabilindu-se clar identitatea lui. În al treilea rând, testele judiciare au dovedit că acel copilot era mort cu cel puţin patru ore înainte de prăbuşirea avionului. Acest nefericit a

fost omorât cu un cuţit înfipt în inimă. Nu există motive să se creadă că el fusese implicat în vreun fel în ceea ce avea să urmeze. El nu a fost decât prima victimă inocentă a unui act monstruos. A lăsat în urma lui o soţie însărcinată şi vă rog pe toţi să vă gândiţi la pierderea suferită de ea şi să-i pomeniţi, pe ea şi pe copiii ei, în rugăciunile voastre.

Poliţia japoneză a colaborat intens cu F.B.I.-ul, îngăduindu-ne accesul deplin la cercetările lor şi permiţându-ne să interogăm martori şi alte persoane. Acum avem un raport amănunţit a tot ceea ce a făcut căpitanul Sato în ultimele două săptămâni ale vieţii lui, unde a mâncat, când a dormit, cu cine a vorbit. Nu am găsit probe care să indice posibilitatea unei conspiraţii criminale sau a faptului că ceea ce a făcut acest dement făcea parte dintr-un plan mai larg din partea guvernului său sau a oricui altcuiva. Cercetările nu vor înceta până când nu se va răscoli fiecare frunză, fiecare piatră, până când fiecare posibilitate, oricât de vagă, nu va fi bine examinată, dar informaţiile de care dispunem acum sunt mai mult decât suficiente pentru a convinge un juriu şi, de aceea, vi le pot prezenta şi eu acum.

Spunând asta, Jack făcu o pauză, îngăduindu-şi să se aplece puţin înainte.

— Doamnelor şi domnilor, conflictul dintre ţara noastră şi Japonia s-a încheiat. Cei care l-au provocat vor apărea în faţa Justiţiei. Prim-ministrul Koga mi-a dat asigurări personale în această privinţă. Domnul Koga este un om de curaj şi de onoare. Pot să vă spun acum, pentru prima oară, că şi el a fost răpit şi aproape ucis de aceiaşi criminali care au iniţiat conflictul dintre ţara lui şi a noastră. El a fost smuls din mâinile răpitorilor de americani, ajutaţi de funcţionari superiori japonezi, într-o operaţiune specială chiar în centrul oraşului Tokio şi, după eliberarea lui, a făcut eforturi, cu mare risc personal, ca să pună capăt, cât mai repede, conflictului, scutind atât ţara sa cât şi pe a noastră de alte pierderi. Fără eforturile lui s-ar fi pierdut mult mai multe vieţi de ambele părţi. Sunt mândru că-l pot considera pe Minoru Koga prietenul meu. Chiar acum câteva zile, la câteva minute după sosirea lui în ţara noastră, am avut amândoi o întâlnire particulară, chiar aici, în Salonul Oval. De aici, am plecat la clădirea Capitoliului şi ne-am rugat acolo împreună. Acest moment nu-l voi uita niciodată. Tot acolo s-a prăbuşit şi avionul. Eu mă aflam în tunelul dintre clădirea birourilor Casei Albe şi Capitoliu, cu soţia şi copiii mei. Am văzut un zid de flăcări prăbuşindu-se spre noi. Cred că n-am să uit asta niciodată. Aş vrea să pot uita. Dar m-am străduit să dau deoparte amintirile astea. Pacea dintre America şi Japonia este complet restabilită acum. Nu avem şi nici n-am avut vreodată, vreo dispută cu cetăţenii acestei ţări. Apelez la voi toţi să lăsaţi deoparte orice aversiune aţi putea avea faţă de japonezi acum pentru totdeauna.

Făcu din nou o pauză şi se uită cum textul nu se mai derula în faţa lui. Mai întoarse o pagină din textul pe care-l avea el.

— Acum avem cu toţii o sarcină majoră de îndeplinit. Doamnelor şi domnilor, un om, un individ bolnav psihic, un dement a crezut că poate să facă un rău ireparabil ţării noastre. S-a înşelat. Noi ne-am înmormântat morţii. Vom deplânge dispariţia lor mult timp de acum încolo. Dar ţara noastră trăieşte şi prietenii pe care i-am pierdut în acea noapte îngrozitoare şi-ar fi dorit şi ei acelaşi lucru. După cum spunea Thomas Jefferson, copacul libertăţii are deseori nevoie de sânge ca să poată creşte. Ei bine, sângele acesta a fost vărsat şi acum copacul trebuie să crească din nou. America este o ţară care priveşte spre viitor, nu spre trecut. Nimeni nu poate schimba istoria. Dar putem învăţa din ea, construind pe succesele noastre trecute şi îndreptându-ne greşelile. În prezent, pot să vă spun că ţara noastră este în siguranţă. Armata noastră este la datorie în întreaga lume şi duşmanii noştri potenţiali ştiu asta. Economia a suferit un mare şoc, dar a supravieţuit şi continuă să fie cea mai puternică din lume. America există în continuare. Noi continuăm să fim americani şi viitorul nostru începe cu fiecare nouă zi. L-am ales azi pe George Winston în funcţia de secretar interimar la Ministerul de Finanţe. George se află la conducerea unei mari companii newyorkeze de fonduri mutuale pe care a înfiinţat-o el însuşi. El a jucat un rol indispensabil în repararea pagubelor aduse pieţelor noastre financiare. Este un om care a făcut totul prin propriile puteri, aşa cum America este o ţară care s-a realizat prin sine însăşi. În curând, voi face alte numiri în guvern şi, de fiecare dată, am să vă aduc totul la cunoştinţă. George nu poate deveni secretar guvernamental deplin până când nu reorganizăm Senatul Statelor Unite, ai cărui membri sunt însărcinaţi de Constituţie să-şi exprime părerea şi să aprobe aceste numiri. Selectarea noilor senatori este sarcina guvernatorilor diferitelor state. Cu începere de săptămâna viitoare, guvernatorii vor desemna noi oameni în posturile rămase vacante.

Acum venea partea cea mai grea. Se aplecă din nou înainte.

— Concetăţeni americani… Ei bine, aceasta este o expresie care nu prea-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată.

Jack scutură uşor din cap, sperând că gestul nu va părea exagerat de teatral.

— Numele meu este Jack Ryan. Tatăl meu a fost poliţist. Am început să lucrez în guvern ca angajat al Infanteriei Marine, imediat după absolvirea Universităţii Boston. Asta nu a durat prea mult. Am fost rănit într-un accident de elicopter şi am rămas cu o durere de spate ani de zile. La vârsta de treizeci şi unu de ani, am nimerit în calea unor terorişti. Aţi auzit cu toţii ce s-a întâmplat şi cum s-a sfârşit totul, dar ceea ce nu ştiţi este că acel incident e responsabil de faptul

că mi-am reluat serviciul în guvern. Până în acel moment, mă bucurasem de viaţă. Strânsesem ceva bani ca agent de bursă, apoi am părăsit acel serviciu ca să mă reîntorc la istorie, prima mea dragoste. Am predat istoria – mi-a plăcut să fiu profesor – la Academia Navală şi cred că aş fi fost mulţumit să rămân acolo pentru totdeauna, aşa cum soţia mea, Cathy, nu doreşte nimic mai mult decât să practice medicina şi să se ocupe de mine şi de copiii noştri. Am fi fost perfect mulţumiţi să trăim în casa noastră, să ne facem meseria şi să ne creştem copiii. Sunt convins de asta. Dar nu am putut face acest lucru. Când teroriştii aceia mi-au atacat familia, m-am hotărât să fac ceva ca să-mi apăr soţia şi copiii. În curând, mi-am dat seama că noi nu eram singurii care aveam nevoie de protecţie şi că am talent pentru unele activităţi aşa că am intrat în guvern şi am lăsat la o parte dragostea mea pentru profesorat. Mi-am servit ţara – v-am servit pe voi – de câţiva ani, dar n-am fost niciodată politician şi, aşa cum i-am spus azi lui George Winston în acest salon, n-am timp să învăţ cum să devin politician. Dar am lucrat în guvern cea mai mare parte din viaţa mea profesională şi am învăţat câteva lucruri despre cum trebuie să lucreze un guvern. Doamnelor şi domnilor, în vremurile de azi nu mai putem face lucruri care altădată erau obişnuite. Trebuie să facem lucruri mai bune. Şi suntem capabili de asta.

John Kennedy ne-a spus cândva: „Nu vă-ntrebaţi ce poate ţara să facă pentru voi. Întrebaţi-vă ce puteţi face voi pentru ţară”. Acestea sunt cuvinte minunate, dar noi le-am uitat. Trebuie să ni le amintim din nou; ţara noastră are nevoie de noi toţi. Ca să-mi îndeplinesc munca, am nevoie de ajutorul vostru. Dacă socotiţi c-o pot face singur, vă înşelaţi. Dacă credeţi că guvernul, organizat sau nu, se poate îngriji de voi în toate privinţele, vă înşelaţi. Lucrurile trebuie să se întâmple altfel. Voi, bărbaţi şi femei din toată ţara, voi sunteţi Statele Unite ale Americii! Eu muncesc pentru voi. Sarcina mea este să păstrez, să protejez şi să apăr Constituţia Statelor Unite şi voi face acest lucru cât pot de bine, dar fiecare dintre voi face parte din echipa mea. Avem nevoie ca guvernul nostru să facă pentru noi lucrurile pe care noi nu le putem face, ca, de pildă, organizarea apărării comune, aplicarea legilor, luarea unor măsuri în caz de dezastre. Aşa spune Constituţia. Acest document, pe care am jurat să-l respect şi să-l apăr, este un complex de legi scrise de un grup mic de oameni destul de obişnuit. Nici măcar n-au fost toţi jurişti şi totuşi au scris cel mai important document politic din istoria omenirii. Aş vrea să meditaţi asupra acestui lucru. Au fost oameni destul de obişnuiţi care au făcut ceva extraordinar. Să faci parte din guvern nu este ceva spectaculos. Am nevoie de un nou Congres care să lucreze cu mine. Senatul are întâietate, fiindcă guvernatorii vor numi înlocuitori pentru cei nouăzeci şi unu de oameni pe care i-am pierdut săptămâna trecută. Totuşi,

Parlamentul a fost întotdeauna Casa Poporului şi este de datoria voastră să-i alegeţi membrii, în cabinele de vot, exercitându-vă astfel drepturile.

„Acum e-acum, Jack!”

— Prin urmare, am să vă cer ceva vouă şi celor cincizeci de guvernatori. Vă rog nu-mi trimiteţi politicieni. Noi nu avem timp să facem lucruri care trebuie făcute pe căi politice. Am nevoie de oameni care fac lucruri reale într-o lume reală. Am nevoie de oameni care nu doresc să trăiască la Washington. Am nevoie de oameni care nu vor încerca să conducă sistemul. Am nevoie de oameni care vor veni aici făcând un mare sacrificiu personal, ca să îndeplinească o muncă importantă şi care, apoi, se vor întoarce acasă la viaţa lor normală. Am nevoie de ingineri care ştiu cum se construieşte. Am nevoie de doctori care ştiu cum să-i însănătoşească pe oamenii bolnavi. Am nevoie de poliţişti care ştiu ce înseamnă când drepturile voastre civile sunt violate de un criminal. Am nevoie de fermieri care produc hrană în ferme. Am nevoie de oameni care ştiu ce înseamnă să te murdăreşti pe mâini, care plătesc impozite, care cresc copii şi îşi fac griji în privinţa viitorului. Am nevoie de oameni care ştiu că lucrează pentru voi şi nu pentru ei. Asta doresc eu. De asta am eu nevoie. Cred că şi cei mai mulţi dintre voi doresc acelaşi lucru.

O dată ce aceşti oameni ajung aici, datoria voastră este să staţi cu ochii pe ei, să vă asiguraţi că se ţin de cuvânt, să vă asiguraţi că-şi respectă promisiunea. Acesta este guvernul vostru. Mulţi v-au spus asta, dar eu cred în ceea ce spun. Spuneţi-le guvernatorilor voştri ce aşteptaţi de la ei când fac numirile pentru Senat şi, pe urmă, selectaţi-i pe oamenii cei mai potriviţi pentru Parlament. Aceştia sunt oamenii care hotărăsc cât din banii voştri ajung la guvern şi, apoi, în ce fel sunt folosiţi. Sunt banii voştri, nu ai mei. Este ţara voastră. Noi, toţi, lucrăm pentru voi. În ceea ce mă priveşte, îi voi alege pe cei mai buni membri de guvern pe care am să-i găsesc, oameni care-şi cunosc meseria, oameni care au realizări adevărate şi au obţinut rezultate pe măsură. Fiecare dintre ei va primi aceleaşi ordine de la Casa Albă: să ia în primire departamentul respectiv, să stabilească priorităţile şi să facă în aşa fel, încât fiecare agenţie guvernamentală să lucreze eficient. Acesta este un ordin important, despre care aţi mai auzit cu toţii. Dar actualul preşedinte nu a condus o campanie electorală ca să ajungă aici. Eu nu trebuie să plătesc pe nimeni, nu trebuie să răsplătesc pe nimeni, nu trebuie să-mi respect nici un fel de făgăduială secretă. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-mi îndeplinesc îndatoririle cât mai bine. Poate că n-o să am întotdeauna dreptate, dar atunci când n-am dreptate este treaba voastră şi a celor pe care i-aţi ales să vă reprezinte să mă atenţioneze, iar eu îi voi asculta şi pe ei şi pe voi. Am să vă raportez în mod regulat despre tot

ceea ce se petrece şi despre tot ce face guvernul vostru. Doresc să vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat. Îmi voi îndeplini misiunea. Vreau ca şi voi să v-o îndepliniţi pe a voastră. Mulţumesc pentru atenţie. Noapte bună!

Jack aşteptă şi numără până la zece ca să se asigure că aparatele de luat vederi nu mai funcţionau. Apoi ridică paharul cu apă şi încercă să bea din el, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât era cât pe ce să-l verse. Ryan se uită la pahar cu o furie tăcută. De ce tremura acum? Partea grea trecuse, nu?

— Hei, văd că n-aţi vărsat şi nici altceva nu vi s-a întâmplat, spuse Callie Weston care apăruse pe neaşteptate lângă el.

— A fost bine?

— Ah, da, domnule preşedinte. Dacă vomitaţi la televiziunea naţională, lumea se cam nelinişteşte, îi răspunse autoarea de discursuri cu un râs ascuţit.

Andrea Price se imagină scoţându-şi pe loc pistolul automat.

Arnie van Damm dădea semne de îngrijorare. Ştia că nu putea să-l abată pe Ryan din calea lui. Criticile aspre pe care preşedinţii le luau în seamă – „dacă vrei să fi reales, ai grijă!" – n-aveau la el nici un efect. Cum putea el să apere pe cineva care nu se sinchisea de singurul lucru important?

— Îţi aminteşti de *Gong Show!* întrebă Ed Kealty.

— Cine-a scris manualul ăsta despre cum să faci avorturi? interveni şi asistentul lui juridic.

Apoi, cei trei bărbaţi din încăpere îşi întoarseră iar privirile spre televizor. Imaginea se schimbă de la prezentarea exteriorului Casei Albe la transmisia din studio.

— Ei bine, a fost o declaraţie politică cât se poate de interesantă, observă Tom, prezentatorul, cu vocea lipsită de expresie a unui jucător de pocher. Văd că de data asta, preşedintele s-a ţinut după discursul care i s-a pregătit.

— Interesant şi dramatic, a fost de acord comentatorul John. Ăsta nu a fost un discurs prezidenţial obişnuit.

— De ce, John, insistă preşedintele Ryan atât de mult că vrea să fie ajutat să conducă guvernul de oameni fără experienţă? N-avem nevoie de mâini pricepute ca să pună iar sistemul de picioare? întrebă Tom.

— Asta-i o întrebare pe care o să şi-o pună mulţi, mai ales aici, în oraşul ăsta…

— Poţi să pui pariu că da, remarcă şeful de personal din serviciul lui Kealty.

— … Şi ce e mai interesant, este că trebuie să ştie şi el asta şi dacă n-ar şti, şeful de personal, Arnold van Damm, a cărui şiretenie politică

n-o egalează nimeni în oraşul ăsta, l-a lămurit cu siguranţă pe domnul Ryan.

— Ce spuneţi de prima lui numire în guvern: George Winston?

— Winston conduce Grupul Columbus, compania de fonduri mutuale înfiinţată chiar de el. Omul ăsta e putred de bogat; a făcut carieră de unul singur, după cum ne-a spus preşedintele Ryan. Ei bine, avem nevoie de un ministru de Finanţe care să se priceapă la bani şi la pieţele financiare şi fără îndoială că domnul Winston se pricepe, dar mulţi se vor plânge…

— Că e un om din interior, completă Kealty, zâmbind superior.

— Cu prea multe contacte în sistem, John.

— Cum credeţi că o să reacţioneze celelalte oficialităţi de la Washington la acest discurs? întrebă Tom.

— Care oficialităţi de la Washington? mormăi Ryan.

Asta fusese prima reacţie. Cele două cărţi pe care le publicase fuseseră tratate, în general, bine de către critică, dar pe vremea aceea trebuia să aştepţi câteva săptămâni ca să apară comentariile. Era, probabil, o greşeală să urmăreşti o analiză făcută pe moment, dar era şi imposibil s-o eviţi. Cel mai greu era să urmăreşti toate canalele TV care transmiteau în acelaşi timp.

— Jack, Washington-ul înseamnă cincizeci de mii de jurişti şi oameni cu influenţă, sublinie Arnie. S-ar putea să nu fie aleşi sau numiţi, dar sunt ai dracului de oficiali. Tot aşa sunt şi mediile de informare.

— Înţeleg, răspunse Ryan.

— Şi avem nevoie de profesionişti cu experienţă care să pună sistemul iar pe picioare. Toţi spun asta şi o mulţime de oameni din oraşul ăsta o să fie de aceeaşi părere.

— Ce zici de dezvăluirile pe care le-a făcut în legătură cu războiul şi cu prăbuşirea avionului?

— Pe mine cel mai mult m-a interesat „dezvăluirea” lui că prim-ministrul Koga a fost mai întâi răpit de propriii concetăţeni şi apoi eliberat… de americani. Ar fi interesant să aflăm mai multe despre asta. Preşedintele o să fie lăudat pentru dorinţa lui fermă de a pune la punct lucrurile între ţara noastră şi Japonia şi eu i-aş da o notă foarte bună pentru asta. Odată cu discursul preşedintelui, a fost arătată şi o fotografie. Imaginea din televizor s-a schimbat şi a apărut Ryan cu Koga la Capitoliu. Este un moment cu adevărat înduioşător surprins de fotograful Casei Albe…

— Dar clădirea Capitoliului e încă în ruină, John şi aşa cum avem nevoie de arhitecţi buni şi de muncitori pricepuţi care s-o repare, cred că tot aşa avem nevoie de altfel de oameni decât de nişte amatori ca să refacă guvernul.

Spunând asta, Tom întoarse capul ca să se uite direct la ecran.

— Deci, acesta a fost primul discurs oficial al preşedintelui Ryan. Vă vom prezenta mai multe detalii pe parcurs. Acum ne întoarcem la programele noastre anunţate.

— Ăsta e subiectul nostru, Ed, spuse şeful personalului, ridicându-se şi întinzându-şi oasele. Asta e ceea ce trebuie să spunem noi şi pentru asta te-ai hotărât să te întorci pe arena politică, oricât de mult ar dăuna acest lucru reputaţiei tale.

— Acum trebuie să începi să-ţi dai telefoanele, îi porunci Edward J. Kealty.

— Domnule preşedinte.

Asistentul şef apăru cu o tavă de argint pe care se afla o băutură. Ryan ridică paharul şi sorbi din sherry.

— Mulţumesc.

— Domnule preşedinte, în cele din urmă…

— Mary Pat, de când ne cunoaştem noi doi? întrebă Ryan.

Avea impresia că mai rostise aceste cuvinte de multe ori.

— De trei ani cel puţin, răspunse doamna Foley.

— O nouă regulă prezidenţială, chiar un ordin de sus: după orele de serviciu, când se servesc băuturile, numele meu e Jack.

— *Muy bien jefe*[7]*,* răspunse Chavez cu umor, dar cu o privire precaută.

— Irakul? întrebă Ryan scurt.

— E linişte, dar tensiune mare, răspunse Mary Pat. Nu aflăm prea multe de acolo, dar ce ajunge până la noi este că ţara e izolată. Armata e în stradă, iar lumea stă închisă în case şi se uită la televizor. Funeraliile prietenului nostru au loc mâine. După asta, nu mai ştim ce se întâmplă. Avem un agent destul de bine plasat în Iran, lucrează în domeniul politic. Asasinarea a survenit ca o surpriză totală şi nu se spune nimic, în afară de aşteptatele laude către Allah pentru că l-a chemat pe prietenul nostru lângă el.

— Asta dacă Domnul îl doreşte lângă el. A fost o treabă grozavă, spuse apoi Clark, vorbind ca un cunoscător. Destul de obişnuită din punctul de vedere al culturii lor. Un martir care-şi sacrifică viaţa, chestii de-astea. Cred că i-a trebuit ani de zile ca să pătrundă acolo, dar prietenul nostru Daryaei e un tip răbdător. Ei bine, tu l-ai cunoscut. Spune-ne cum e, Jack!

— N-am văzut privire mai furioasă, răspunse Ryan calm, sorbind din pahar. Omul ăsta ştie să urască.

— O să intre în acţiune, pot să jur, spuse Clark care alesese un Wild Turkey cu apă. Saudiţii trebuie să fie cam neliniştiţi.

---

7 Foarte bine, şefule (span., n. tr.).

— Ca să nu spunem mai mult, interveni Mary Pat. Ed o să stea acolo câteva zile şi a observat că au ridicat gradul stării de alarmă a armatei.

— Asta-i tot ce ştim, spuse, în concluzie, preşedintele Ryan.

— În privinţa scopurilor practice, da. Primim o mulţime de SigInt din Irak şi ceea ce primim este previzibil. Capacul a fost strâns tare, dar oala fierbe dedesubt. Ceva o să se întâmple. Am mărit volumul informaţiilor prin satelit, bineînţeles…

— E-n regulă, Mary Pat, spune-mi ce-ai de spus! îi porunci Jack.

N-avea chef acum să audă de fotografii prin satelit.

— Vreau să-mi extind departamentul.

— Cât de mult?

O văzu cum respiră adânc. Era ceva neobişnuit s-o vezi pe Mary Patricia Foley tulburată de ceva.

— De trei ori. Avem un total de şase sute cincizeci şi şapte de ofiţeri de Stat-Major, vreau să ridic numărul ăsta la două mii în decursul următorilor trei ani.

Dăduse drumul la cuvinte dintr-un foc, urmărind reacţia de pe chipul lui Ryan.

— De acord, dacă găseşti o cale potrivită ca să-i plăteşti.

— Asta-i simplu, Jack, spuse Clark râzând. Concediază două mii de funcţionăraşi şi-o să-ţi mai rămână bani şi de economii.

— Oamenii ăştia au familii, John, spuse preşedintele.

— Departamentele Informaţiei şi Administraţiei sunt nişte locuri călduţe unde nu se face mare lucru. Ai lucrat şi tu acolo. Ştii prea bine. Merită să facem ceva măcar ca să fie mai mult loc în parcare. Pensionarea înainte de termen o să rezolve majoritatea cazurilor.

Ryan medită la asta o clipă:

— Am nevoie de cineva care să strângă şurubul. Doamnă Foley, poţi să te descurci iar sub comanda lui Ed?

— Este o situaţie obişnuită, Jack, răspunse doamna Foley cu o sclipire în ochii ei albaştri, ciudaţi. Ed se pricepe mai bine la administraţie decât mine, în schimb eu am fost întotdeauna mai bună pe teren.

— Planul Albastru?

Clark răspunse la această întrebare:

— Da, domnule preşedinte. Vreau să ne ocupăm de poliţişti, de tinerii detectivi, de salariaţii obişnuiţi. Ştiţi de ce. Sunt pregătiţi în prealabil. Au informatorii lor de teren.

Ryan dădu din cap:

— Foarte bine, Mary Pat, săptămâna viitoare am de gând să accept cu regret scrisoarea de demisie de la D.C.I. Şi să-l numesc pe Ed în postul ăsta. Spune-i să-mi prezinte un plan cu dezvoltarea serviciului D.O. Şi reducerea serviciilor D.I. şi D. A. Îmi voi da aprobarea la

momentul potrivit.

— Grozav! doamna Foley ridică paharul în cinstea comandantului-şef.

— Mai este ceva, John?

— Da, domnule preşedinte!

— Când Roger m-a rugat să accept postul ăsta, i-am cerut şi eu ceva.

— Ce anume?

— Am intenţia să promulg o amnistie prezidenţială pentru un domn cu numele T. Kelly. Voi face asta în anul în curs. Ar fi trebuit să-mi spui că tata s-a ocupat de cazul tău.

Pentru prima oară de nu se ştie când, Clark se făcu galben ca o stafie:

— De unde ştiţi?

— Am văzut în dosarul personal al lui Jim Greer. A ajuns în mâinile mele acum câţiva ani. Tatăl meu s-a ocupat de cazul ăsta, mi-l amintesc bine. Toate femeile alea care au fost ucise... îmi amintesc cât de mult s-a frământat şi cât de fericit a fost când a putut să dea totul uitării. N-a prea vorbit despre cazul ăsta, dar eu ştiam ce era în sufletul lui.

Spunând asta, Jack îşi plecă ochii în pahar şi începu să agite cuburile de gheaţă.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, cred că tata ar fi fericit să audă asta şi să afle că nu te-ai dat la fund o dată cu vasul.

— Dumnezeule... Jack... Vreau să spun... Dumnezeule!

— Meriţi să-ţi primeşti numele înapoi. Eu nu pot să scuz ce-ai făcut. Acum nu mi se mai permite să judec astfel, nu-i aşa? Poate ca orice cetăţean aş fi putut... Dar meriţi să-ţi primeşti numele înapoi, domnule Kelly.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Chavez se tot întreba despre ce era vorba. Îşi amintea de tipul acela de pe Saipan, şeful Gărzii de Coastă pensionat şi despre nişte vorbe cum că ar fi omorât oameni. Ei bine, el ştia că Domnul C. Nu leşina auzind aşa ceva, dar povestea asta trebuia să fi fost interesantă.

— Altceva? întrebă Jack. Aş vrea să mă întorc la familia mea până nu se culcă toţi copiii.

— Deci, Planul Albastru se aprobă?

— Da, Doamnă Foley. De îndată ce Ed alcătuieşte un plan pentru implementarea lui.

— Am să aranjez să plece de îndată ce i se pregăteşte avionul, promise doamna Foley.

— Perfect!

Jack se ridică şi porni spre uşă. Invitaţii lui făcură acelaşi lucru.

— Domnule preşedinte…?

Cel care vorbise era Ding Chavez.

Ryan se întoarse spre el:

— Ce este?

— Ce se va întâmplă cu alegerile candidaţilor?

— Ce vrei să spui?

— M-am oprit pe la şcoală azi şi doctorul Alpher mi-a spus că toţi candidaţii serioşi din ambele partide au fost ucişi săptămâna trecută şi că s-a depăşit termenul-limită de înscriere pentru toate alegerile. Nu se mai poate înscrie nici un nume nou. Ne aflăm într-un an electoral şi nu candidează nimeni. Presa n-a prea spus multe despre asta până acum.

Chiar şi agenta Price clipi din ochi auzind asta, dar, o clipă mai târziu, ştiau cu toţii că acesta era adevărul.

— Paris?

— Profesorul Rousseau de la Institutul Pasteur crede că a găsit un tratament. Este încă în stadiul de experiment, dar e singura şansă care există.

Stăteau de vorbă pe coridorul care ducea spre camera surorii Jean Baptiste. Purtau amândoi „echipamente de astronauţi” din plastic albastru şi transpirau în ele, în ciuda dispozitivelor de control al mediului agăţate la brâu. Pacienta lor era pe moarte şi asta era destul de trist, iar sfârşitul ei prelungit era îngrozitor – nu putea fi redat în cuvinte. Benedick Mkusa fusese norocos. Din nu se ştie ce motiv, Ebola îi atacase inima mai curând decât de obicei; fusese un act rar de îndurare care i-a îngăduit să-şi dea sufletul mult mai repede decât de obicei. Pacienta de acum nu era atât de norocoasă. Testele de sânge arătau că ficatul îi era atacat, dar treptat. Enzimele inimii erau, de fapt, normale. Ebola avansa în trupul ei într-un ritm rapid, dar uniform. Sistemul ei gastrointestinal se destrăma, pur şi simplu. Sângerarea care rezulta, atât din vomă cât şi prin diaree, era alarmantă, iar durerea pe care o provoca era mare, totuşi trupul femeii se lupta cât putea, printr-un efort curajos, dar fără şanse de a se salva. Singura răsplată pentru această luptă era durerea înteţită, iar morfina începea să piardă bătălia de a se afla cu un pas înaintea agoniei.

— Dar cum putem să…

Nu era nevoie ca ea să continue. Compania Air Afrique era singura care avea o cursă regulată la Paris, dar nici ea, nici nimeni altcineva n-ar fi acceptat să transporte un bolnav de Ebola, din motive subînţelese. Toate astea îi conveneau de minune doctorului Moudi.

— Pot să mă ocup eu de transport. Eu provin dintr-o familie bogată. Se poate aranja să vină aici un avion cu reacţie privat şi să ne ducă la

Paris. Este mai uşor să ne luăm toate precauţiile necesare în felul ăsta.

— Nu ştiu ce să zic. O să trebuiască să…

Maria Magdalena ezita.

— N-am să te mint, soră. Probabil că ea o să moară oricum, dar dacă, într-adevăr, există o şansă, doar profesorul Rousseau poate s-o ofere. Eu am studiat cu el şi dacă el spune că a găsit ceva, atunci, cu siguranţă c-a găsit. Hai să telefonăm după avion, insistă Moudi.

— Nu pot să spun nu, dar trebuie…

— Înţeleg.

Avionul despre care era vorba era un Gulfstream G-IV şi tocmai ateriza pe Aeroportul Rashid, situat la est de un cot larg al râului Tigru, cunoscut prin acele locuri sub numele de Nahr Dulah. Codul de lângă coada avionului arăta că fusese înregistrat în Elveţia şi că era proprietatea unei corporaţii care făcea comerţ cu diverse mărfuri şi-şi plătea impozitele la timp, drept care guvernul elveţian nu-i acordă atenţie. Zborul până aici fusese scurt şi fără evenimente, în afară, poate, de timpul ales şi de rută: Beirut – Teheran – Bagdad.

Numele lui adevărat era Ali Badrayn şi, deşi trăise şi lucrase sub diferite alte nume, se reîntorsese, în cele din urmă, la numele iniţial pentru că era de origine irakiană. Familia lui părăsise Irakul pentru presupuse oportunităţi economice oferite de Iordania, dar, apoi, fusese antrenată, ca toată lumea, în agitaţia din regiune, o situaţie care nu devenise mai uşoară datorită hotărârii fiului de a se integra în mişcarea menită să distrugă Israelul. Primejdia simţită de regele iordanian şi, mai apoi, expulzarea de către el a elementelor suspecte adusese familia lui Badrayn la ruină, lucru care nu prea-l afectase pe el la momentul respectiv.

Dar ceea ce se întâmplă acum îl afecta, oarecum, pe Badrayn. Viaţa unui terorist pălea o dată cu trecerea anilor şi, deşi era unul dintre cei mai buni din domeniul lui de activitate, în special în ceea ce privea strângerea de informaţii, nu obţinuse mare lucru, în afară de duşmănia nepotolită a celui mai nemilos serviciu de informaţii din lume. Puţină tihnă şi securitate ar fi fost bine venite. Poate că le va obţine prin misiunea de faţă. Identitatea lui irakiană şi activităţile pe care le avusese în viaţa lui îi aduseseră contacte în toată regiunea. Adunase informaţii pentru serviciile secrete irakiene şi ajutase la identificarea a două persoane pe care doreau ei să le elimine, repurtând succese în ambele cazuri. Asta îi dăduse dreptul de intrare în ţară şi pentru asta venise.

Avionul îşi încheie rulajul şi copilotul deschise uşa să coboare scara. În dreptul avionului se opri o maşină. El se urcă în ea şi maşina porni.

— Pacea fie cu tine, îi spuse el celuilalt bărbat care se afla pe

bancheta din spate a Mercedesului.

— Pacea? râse generalul. Toată lumea urlă că nu prea avem parte de ea.

Era limpede că omul nu închisese ochii de la moartea preşedintelui său, îşi spuse Badrayn. Îi tremurau mâinile de la câtă cafea băuse sau, poate, de la alcoolul pe care-l consumase ca pe o măsură de contracarare. Nu era plăcut să te gândeşti la săptămâna care urma şi să te întrebi dacă vei avea parte să trăieşti să vezi cum se sfârşeşte totul. Pe de o parte, aveai nevoie să stai treaz. Pe de alta, aveai nevoie să scapi de toate. Generalul acesta avea o familie şi copii, pe lângă amantă. Ei bine, probabil că toţi aveau. Perfect!

— Situaţia nu e prea fericită, dar totul se află sub control, nu?

Privirea pe care o provocă această întrebare a fost mai mult decât un răspuns. Poate că singurul lucru bun care se putea spune era că, dacă preşedintele ar fi fost numai rănit, omul acesta ar fi fost mort acum, fiindcă nu reuşise să-l găsească pe asasin. Era o slujbă plină de primejdii – să fi şeful serviciilor de informaţii ale unui dictator – şi încă unul care-şi făcea mulţi duşmani. Îşi vânduse sufletul diavolului şi-şi spunea că n-o s-apuce niciodată să-şi primească răsplata. Cum poate un om deştept să fie atât de prost?

— De ce-ai venit aici? îl întrebă generalul.

— Să vă ofer un pod de aur.

13
NĂSCUT PENTRU UN ANUMIT SCOP

Se vedeau tancuri pe străzi şi tancurile erau lucruri „sexy” pe care oameni „cu imaginaţie înfierbântată” le priveau şi le numărau. Existau trei sateliţi de recunoaştere KH-11 pe orbită. Unul dintre ei, vechi de unsprezece ani, se stingea încet. De mult nu mai avea combustibil pentru funcţionare şi, deşi unul dintre panourile sale solare era atât de degradat, încât abia dacă mai putea să ţină aprinsă o lanternă, reuşea încă să mai facă fotografii prin trei dintre aparatele lui de filmat şi să le transmită cablului de comunicare geosincronică de deasupra Oceanului Indian. Cu mai puţin de o secundă după aceea ajungeau la sol şi erau direcţionate către diferite oficii de interpretare, unul dintre acestea aflându-se la C.I.A.

— Asta ar trebui să reducă textele, spuse analistul, controlându-şi ceasul şi adăugând opt ore. Foarte bine, aproape 10.00 dimineaţa, Lima, ora locală. Lumea ar fi trebuit să fie afară, pe stradă, la muncă, umblând de colo-colo, distrându-se la nenumăratele terase de pe trotuar, bând oribila versiune locală de cafea. Dar nu astăzi. Nu cu tancuri pe străzi. Nişte siluete se mişcau încoace şi încolo, mai cu seamă femei, dacă le judecăm după înfăţişare, umblând probabil după cumpărături. Câte un tanc mare de luptă era parcat pe şoselele principale, la distanţe de patru străzi de un altul şi altul la fiecare sens giratoriu – şi se vedeau multe asemenea locuri – întărite de vehicule uşoare pe străzile secundare. La fiecare intersecţie se vedeau aglomerări mici de soldaţi. În fotografii se vedea că toţi purtau arme, dar nu se puteau observa gradele sau însemnele cu numărul unităţii.

— Fă numărătoarea! îi ordonă supraveghetorul.

— Da, domnule.

Analistul nu bombăni. Ei făceau întotdeauna numărătoarea tancurilor. Transcria chiar la maşină, mai ales verificând arma principală. Făcând aceasta, reuşeau să stabilească câte dintre tancurile numărate de obicei în taberele de regiment se puseseră în mişcare şi se mutaseră dintr-un loc într-altul. Această informaţie era importantă pentru unii sau alţii, deşi, în ultimii zece ani, făcuseră acelaşi lucru, ajungând, în general, la concluzia că, oricare ar fi fost defectele şi neajunsurile armatei irakiene, se menţinea destul de bine, având „motoarele” în funcţiune. Era mai puţin stăruitoare în privinţa artileriei, lucru pe care-l învăţaseră în timpul Războiului din Golful Persic, dar, aşa cum observase deja analistul, când te uiţi la un tanc îţi închipui că şi funcţionează. Era singura cale prudentă. Se aplecă peste

periscop şi văzu că o maşină albă, probabil un Mercedes, judecând după formă, rula pe National Route 7.0. O fotografie mai mărită ar fi arătat că se îndrepta spre pista de curse Sibaq' al Mansur, unde s-ar fi putut vedea mai multe automobile de acelaşi tip, dar lui i se spusese să numere tancurile.

Variaţiile de temperatură din Irak sunt mai copleşitoare decât în multe alte locuri ale lumii. În această dimineaţă de februarie, în care soarele se vedea deja sus, pe cer, liniile termometrului arătau doar puţin peste temperatura de îngheţ, deşi, în timpul verii, 115 grade Fahrenheit nu era ceva neobişnuit. Ofiţerii adunaţi în grupuri, observă Badrayn, purtau uniformele lor de iarnă din lână cu gulere înalte şi brandemburguri mari, aurii; majoritatea fumau şi toţi păreau îngrijoraţi. Gazda îl prezentă pe vizitator celor care nu-l cunoşteau. Nu se osteni să le ureze pace. Nu erau în dispoziţia potrivită ca să primească urarea tradiţională islamică. Aceşti bărbaţi erau surprinzător de occidentali şi total laici în înfăţişare şi comportament. Asemenea conducătorului lor dispărut, îşi respectau religia doar de formă, deşi, în acel moment, se întrebau cu toţii dacă învăţămintele despre blestemul etern pentru o viaţă păcătoasă erau sau nu adevărate, conştienţi că unii dintre ei vor afla probabil asta destul de curând. Această posibilitate îi îngrijora destul ca să-şi fi părăsit birourile şi să vină la pista de curse să-l audă vorbind. Mesajul pe care îl avea de transmis Badrayn era simplu. Îl transmise.

— Cum putem să te credem? îl întrebă şeful armatei, după ce el termină de vorbit.

— În felul ăsta este mai bine pentru toată lumea, nu?

— Vrei să ne părăsim patria ca să… Pentru el? întrebă un comandant de corp de armată, mascându-şi frustrarea sub semnele mâniei.

— Ceea ce hotărâţi voi să faceţi, este treaba voastră, domnule general. Dacă hotărâţi să staţi pe loc şi să luptaţi pentru ceea ce este al vostru, hotărârea trebuie, bineînţeles, s-o luaţi tot voi. Mi s-a cerut să vin aici şi să transmit un mesaj ca un agent cinstit. Asta am şi făcut, răspunse Badrayn calm.

În definitiv, n-avea nici un rost să te agiţi în privinţa lucrurilor astea.

— Cu cine trebuie să negociem?

Cel care vorbise fusese şeful forţelor aeriene din Irak.

— Poţi să-mi dai răspunsul mie, dar, aşa cum v-am spus deja, nu este nimic de negociat. V-am făcut o ofertă cinstită, nu?

„Generoasă" ar fi un termen mai potrivit. În afară că şi-ar salva propria piele şi pe cea a celor apropiaţi, ar pleca toţi din ţara lor ca oameni bogaţi. Preşedintele lor a săltat sume uriaşe de bani din care doar o mică parte a fost detectată şi confiscată. Au avut cu toţii acces la documente de călătorie şi la paşapoarte din toate ţările lumii

cunoscute. În acel domeniu special, serviciul irakian de informaţii, asistat de biroul de imprimare al trezoreriei şi-a stabilit de mult expertiza. „Aveţi cuvântul lui în faţa Domnului că nu veţi fi hărţuiţi, oriunde v-aţi afla.” Şi ăsta era un lucru pe care au trebuit să-l ia în serios. Sponsorul lui Badrayn era duşmanul lor. Era tot atât de înverşunat şi de răzbunător ca oricare om de pe lume. Dar era, în acelaşi timp, un om al lui Dumnezeu şi nu unul care-l lua numele în deşert.

— Când ai nevoie de răspuns? întrebă şeful armatei, mai politicos decât ceilalţi.

— Mâine va fi foarte bine sau chiar poimâine. Mai departe, nu mai ştiu. Instrucţiunile mele, continuă Badrayn, nu depăşesc acest interval.

— Şi aranjamentele?

— Le puteţi stabili chiar voi, în limite rezonabile.

Badrayn se întreba ce altceva puteau ei să aştepte de la el sau de la sponsorul lui.

Dar decizia pe care o cerea el era mai grea decât s-ar fi putut închipui. Patriotismul ofiţerilor adunaţi acolo nu era unul obişnuit. Ei îşi iubeau ţara mai ales pentru că o ţineau sub control. Dispuneau de putere, adevărata putere de viaţă şi de moarte, un narcotic mult mai puternic decât banii şi unul dintre lucrurile pentru care omul poate să-şi rişte viaţa şi sufletul. Unul dintre ei, gândeau sau sperau mulţi, ar putea să reuşească. Unul dintre ei putea, într-adevăr, să preia preşedinţia ţării cu succes şi toţi împreună ar putea să potolească lucrurile şi să continue ca mai înainte. Trebuia să-şi deschidă, într-un fel, naţiunea către lume, bineînţeles. Trebuia să permită Organizaţiei Naţiunilor Unite şi altor inspectori să vadă totul, dar, o dată cu moartea conducătorului lor, vor avea şansa unui nou început, chiar dacă toată lumea va şti că absolut nimic nou nu se întâmplă. Aşa mergeau treburile în lume. O promisiune din când în când, câteva remarci despre democraţie şi alegeri şi foştii lor duşmani se vor prăbuşi, dându-le lor şi naţiunii lor o şansă. Un stimulent pentru viitor era chiar prilejul în sine. De mulţi ani, nici unul dintre ei nu se simţise cu adevărat în siguranţă. Fiecare auzise de colegi care muriseră, fie din vina conducătorului lor decedat, fie în împrejurări numite în mod eufemistic „misterioase” – prăbuşirile de elicoptere fuseseră isprăvile preferate ale iubitului lor preşedinte decedat. Acum aveau norocul să trăiască viaţa unor oameni puternici cu mai multă încredere, alternativa fiind o viaţă de trândăvie într-o ţară străină. Toţi aveau deja tot ce-şi poate imagina un om ca lux şi putere. Fiecare dintre ei putea să pocnească din degete şi cei care săreau să-l servească nu erau slugi, ci soldaţi…

Dar mai era ceva. Dacă rămâneau acolo, trebuia să joace un mare

joc, cel mai primejdios din viaţa lor. Ţara lor era acum sub cel mai strict control pe care-l pomeniseră vreodată şi, pentru asta, exista un motiv. Cei care îşi clamaseră dragostea şi afecţiunea pentru cel mort ce gândeau cu adevărat? Asta nu contase cu o săptămână în urmă, dar conta acum. Soldaţii pe care îi comandau veneau din acelaşi ocean omenesc. Care dintre ei era destul de carismatic ca să preia conducerea ţării? Care dintre ei avea cheile Partidului Baas? Care dintre ei putea conduce prin forţa propriei voinţe? Căci numai aşa puteau ei să privească în viitor, dacă nu fără teamă, măcar cu o îngrijorare redusă, astfel încât experienţa şi curajul lor să facă faţă riscurilor pe care şi le luau. Fiecare dintre ei, stând pe pista de întreceri, îşi arunca privirea asupra adunării de colegi ofiţeri şi-şi punea aceiaşi întrebare: Care dintre aceştia?

Asta era întrebarea, căci, dacă unul dintre ei ar fi făcut asta, ar fi fost deja mort, probabil într-un tragic accident de elicopter. Şi o dictatură nu se exercita de către un comitet. Deşi se simţeau toţi puternici, fiecare se uita la ceilalţi şi vedea o slăbiciune potenţială. Geloziile aveau să-i distrugă. Escrocheriile şi rivalităţile vor provoca, probabil, asemenea tulburări inerte, încât mâna de fier care ar fi fost necesară ca să ţină poporul sub control ar slăbi. Şi, în câteva luni, poate că totul se va prăbuşi. Văzuseră cu toţii asemenea lucruri întâmplându-se înainte şi rezultatul avea să fie moartea lor, stând aliniaţi într-un şir în faţa propriilor soldaţi şi cu un zid în spate.

Nu exista morală pentru asemenea oameni, în afara puterii şi a exercitării ei. Asta era suficient pentru un om, dar nu pentru mai mulţi. Cei mai mulţi trebuia să fie uniţi în jurul a ceva, fie în jurul regulei impuse de un superior, fie în jurul unei idei îmbrăţişate de toţi, dar trebuia să fie ceva care impunea un punct de vedere comun. Nici unul dintre ei nu putea să o creeze pe cea dintâi şi, priviţi ca o mulţime, le lipsea cea de-a doua. Oricât de puternic ar fi fost fiecare dintre ei, erau toţi slabi într-un fel şi, în timp ce ofiţerii stăteau acolo, privindu-se între ei, fiecare era conştient de asta. În esenţă, ei nu credeau în nimic. Ceea ce puteau să impună prin forţa armelor nu puteau să obţină prin puterea voinţei. Puteau să comande din umbră, dar nu să conducă la lumina zilei. Cel puţin, majoritatea era destul de inteligentă ca să ştie asta. Acesta era motivul pentru care Badrayn venise la Bagdad.

El se uită în ochii lor şi-şi dădu seama ce gândeau, oricât de impasibile le erau chipurile. Un om îndrăzneţ şi-ar fi ridicat glasul plin de încredere în sine, asumându-şi, astfel, conducerea grupului. Dar cei îndrăzneţi erau morţi de mult, răpuşi de unul mai îndrăzneţ şi mai nemilos, ca, mai apoi şi acesta să fie distrus de mâna nevăzută a unuia mai răbdător şi chiar mai fără milă, având aceste trăsături într-o măsură destul de mare, încât să poată face acum o ofertă generoasă.

Badrayn ştia care avea să fie răspunsul şi acest lucru le era clar şi celorlalţi. Preşedintele irakian mort nu lăsase nimic în urmă care să-l poată înlocui, dar aşa se întâmplă cu oamenii care nu cred în nimic decât în ei înşişi.

Telefonul sună la 6.05, de data asta. Pe Ryan nu-l deranja să se scoale înainte de ora 7.00. Acesta-i fusese obiceiul de ani de zile, dar, pe vremuri, trebuia să meargă cu maşina până-n oraş. Acum folosea un elicopter şi se-aştepta ca timpul folosit înainte în maşină să-l folosească acum stând în pat. Cel puţin atunci putuse să moţăie pe bancheta din spate a maşinii lui oficiale.

— Da?

— Domnule preşedinte!

Jack a fost surprins să audă vocea lui Arnie. Dar, chiar şi aşa, era tentat să se întrebe cine naiba, dacă nu el, putea să-l sune.

— Ce e?

— Probleme.

Vicepreşedintele Edward J. Kealty nu închisese ochii toată noaptea, dar cine se uita la el nu-şi dădea seama de asta. Ras impecabil, cu privirea limpede şi cu spatele drept, intră în clădirea postului C.N.N. Însoţit de soţia şi de asistenţii săi. Acolo îl întâmpină un producător care îl invită în liftul ce avea să-l ducă sus. Au fost schimbate doar obişnuitele amabilităţi. Politicianul de carieră privea drept înainte, ca şi cum ar fi încercat să convingă uşa din oţel inoxidabil că ştia ce avea de făcut. Şi că va reuşi.

Contactele telefonice preliminare fuseseră făcute în ultimele trei ore, începând cu şeful canalului. Directorul televiziunii, care era un vechi prieten, rămăsese trăsnit pentru prima oară în cariera lui. Se aşteptau la prăbuşiri de avioane, accidente de tren, crime – dezastrele şi nenorocirile obişnuite de pe urma cărora trăia presa dar ceva de genul ăsta nu se întâmpla decât o dată în viaţă. Cu două ore mai devreme, îl sunase pe Arnie van Damm, un alt vechi prieten, fiindcă trebuia tratată problema şi din punct de vedere jurnalistic; pe lângă asta, exista în el şi o dragoste de ţară pe care rareori o exprima, dar care nu lipsea niciodată şi preşedintele C.N.N.-ului nu avea idee unde va ajunge această informaţie. Îl sunase pe corespondentul juridic al canalului, un avocat ratat, care, la rândul său, se afla acum la telefon cu un prieten de-al lui, profesor la Şcoala de Drept a Universităţii Georgetown. Chiar acum, preşedintele C.N.N.-ului sună în camera verde.

— Eşti absolut sigur, Ed? a fost tot ce a avut el de întrebat.

— N-am de ales. Preferam să nu fie nevoie, veni răspunsul aşteptat.

— Asta-i problema ta. O să urmăresc şi eu ştirile.

Convorbirea se sfârşi. La celălalt capăt al firului îşi savura satisfacţia. O să fie o ştire senzaţională şi era treaba C.N.N.-ului s-o prezinte. Asta e!

— Arnie, au înnebunit toţi sau visez eu?

Se aflau într-un salon de la etaj. Jack se îmbrăcase în grabă cu nişte haine neoficiale. Van Damm încă nu-şi legase cravata şi şosetele din picioare îi erau desperecheate. Ryan observă asta. Mai rău decât atât, van Damm părea năucit şi aşa ceva nu se mai văzuse vreodată.

— Cred că n-avem altceva de făcut decât să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

Cei doi bărbaţi îşi întoarseră capetele când se deschise uşa.

— Domnule preşedinte?

Un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat corect într-un costum de serviciu, înalt şi cu un aer de om hărţuit, intră în încăpere. În urma lui venea Andrea. Fusese şi ea informată, în măsura în care acest lucru fusese posibil.

— Domnul este Patrick Martin, spuse Arnie.

— De la Ministerul de Justiţie, Departamentul Criminalistică, nu-i aşa?

Jack se ridică să-i strângă mâna şi făcu un gest către tava cu ceşti de cafea.

— Da, domnule preşedinte. Am lucrat cu Dan Murray la cercetările privind prăbuşirea avionului.

— Pat este unul dintre cei mai buni jurişti ai noştri. Predă şi dreptul constituţional la Universitatea George Washington, îi explică şeful personalului.

— Ei, ce crezi de toate astea? întrebă preşedintele, vocea lui ezitând între umor şi totală neîncredere.

— Cred că trebuie să vedem ce are de spus.

Era răspunsul esenţial al unui jurist.

— De cât timp lucrezi în Ministerul de Justiţie? întrebă de data asta Jack, întorcându-se la locul lui.

— De douăzeci şi trei de ani. Înainte de asta am lucrat trei ani în F.B.I.

Martin îşi umplu o ceaşcă de cafea şi se decise să rămână în picioare.

— Iată! spuse van Damm, dând televizorul mai tare.

— Doamnelor şi domnilor, vicepreşedintele Edward J. Kealty se află alături de noi aici, în biroul nostru din Washington, spuse corespondentul-şef pe probleme politice al C.N.N.-ului, care arăta şi el de parcă de-abia fusese scos din pat şi era sincer tulburat.

Ryan observă că, din toţi oamenii pe care-i văzuse în ziua aceea, Kealty arăta cel mai normal.

— Domnule, aveţi ceva neobişnuit să ne spuneţi.

— Da, aşa este, Barry. Poate că trebuie să încep prin a spune că acesta este lucrul cel mai dificil pe care l-am avut de făcut în mai mult de treizeci de ani de viaţă publică.

Vocea lui Kealty era calmă şi reţinută; vorbea de parcă citea un eseu de Emmerson, rar şi limpede şi penibil de serios.

— După cum ştiţi, preşedintele Durling mi-a cerut să demisionez din postul meu. Motivul era comportamentul meu în perioada când am fost senator. Barry, nu este nici un secret că felul în care m-am purtat n-a fost întotdeauna exemplar, aşa cum ar fi trebuit să fie. Asta se poate spune despre multe figuri publice, dar nu poate fi o scuză şi nu pretind că este. Când Roger şi cu mine am discutat situaţia, am fost amândoi de acord că ar fi mai bine ca eu să-mi dau demisia din funcţia mea, dându-i posibilitatea să aleagă un alt coleg care să candideze la alegerile de la sfârşitul acestui an. Intenţia lui era ca John Ryan să ocupe postul de vicepreşedinte interimar. Barry, eu eram mulţumit de situaţia asta. Fusesem implicat în viaţa publică foarte mult timp şi ideea de a mă retrage ca să mă joc cu nepoţii mei şi, poate, să predau puţin, părea destul de atrăgătoare. Aşa că, am fost de acord cu cererea lui Roger în interesul... ei, da, spre binele ţării. Dar, în realitate, n-am demisionat.

— Perfect! spuse corespondentul, cu mâinile ridicate în sus de parcă ar fi vrut să prindă o minge de base-ball. Cred că trebuie să clarificăm bine lucrurile astea, domnule. Ce s-a întâmplat, exact?

— Barry, am plecat cu maşina la Departamentul de Stat. Ştii, Constituţia specifică faptul că atunci când un preşedinte sau un vicepreşedinte eliberează funcţia, demisia este prezentată Secretarului de Stat. M-am întâlnit cu Secretarul Hanson în particular ca să discutăm problema. De fapt, îmi pregătisem o scrisoare de demisie, dar nu fusese bine redactată şi Brett m-a rugat să o refac. Aşa că am plecat, gândindu-mă că voi reface scrisoarea şi o voi prezenta a doua zi. Nimeni nu se aştepta la întâmplările din seara aceea. Am fost şi eu, ca mulţi alţii, foarte tulburat. În cazul meu, după cum ştii, ei bine, mulţi dintre prietenii cu care lucrasem ani de zile, au fost, pur şi simplu, anihilaţi de actul acela brutal şi laş. Dar niciodată nu mi-am dat demisia din funcţie.

Kealty privi în jos o clipă, muşcându-şi buza înainte de a continua.

— Barry, eu aş fi fost mulţumit cu asta. Mi-am dat cuvântul de onoare preşedintelui Durling şi eram hotărât să mi-l ţin. Dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot, continuă Kealty. Dă-mi voie să-ţi explic. Îl cunosc pe Jack Ryan de zece ani. E un om bun, un om curajos şi ne-a servit ţara onorabil, dar, din păcate, el nu este omul care poate să pună ţara pe picioare. Ceea ce a spus aseară, când a încercat să se adreseze poporului american, este revelator. Cum ne putem închipui că guvernul nostru va lucra în astfel de condiţii, fără oameni

experimentaţi, capabili, care să ocupe posturile rămase vacante?

— Dar el e preşedintele, nu-i aşa? întrebă Barry căruia îi venea greu să creadă ce făcea şi ce auzea.

— Barry, el nu ştie nici măcar cum se face o cercetare adevărată. Ai auzit ce-a spus aseară despre prăbuşirea avionului. N-a trecut nici o săptămână şi el spune că ştie ce s-a întâmplat. Cine poate să creadă asta? întrebă Kealty cu reproş în glas. Poate cineva să creadă, într-adevăr, aşa ceva? Cine supraveghează cercetările? Cine le conduce, de fapt? Cui raportează? Şi să poţi trage concluziile după o săptămână? Cum poate poporul american să aibă încredere în aşa ceva? Când a fost asasinat preşedintele Kennedy, a fost nevoie de câteva luni. Cercetările erau conduse de judecătorul-şef al Curţii Supreme. De ce? Fiindcă trebuia să fim siguri, ăsta era motivul.

— Scuzaţi-mă, domnule vicepreşedinte, dar asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Barry, Ryan n-a fost nici o clipă vicepreşedinte, pentru că eu nu am demisionat. Postul nu a fost vacant şi Constituţia nu permite decât existenţa unui singur vicepreşedinte. El n-a depus nici jurământul pentru această funcţie.

— Dar...

— Crezi că-mi place să fac asta? Dar n-am încotro. Cum putem să reorganizăm Congresul şi administraţia cu amatori? Aseară, domnul Ryan le-a spus guvernatorilor tuturor statelor să-i trimită oameni care nu au experienţă de guvernare. Cum pot fi întocmite legile de către oameni care nu se pricep la asta? Barry, eu nu am făcut niciodată o astfel de declaraţie suicidală. Este ca şi cum aş fi unul dintre acei oameni, unul dintre acei senatori la procesul de acuzare al lui Andrew Johnson. Privesc acum în propriul mormânt politic, dar trebuie să mă gândesc, înainte de toate, la ţară. Trebuie!

Aparatul de filmat se fixă pe chipul lui pe care se vedea clar îngrijorarea. Aproape că-i vedeau lacrimi în ochi, în timp ce glasul lui clama un patriotism sincer.

— Întotdeauna a arătat bine la televizor, observă van Damm.

— Mi-e greu să cred toate astea, spuse Ryan după o clipă de tăcere.

— Mai bine să crezi! îi răspunse Arnie. Domnule Martin! Am avea nevoie de nişte consultaţii juridice.

— În primul rând, trimiteţi pe cineva la Departamentul de Stat şi cercetaţi biroul secretarului.

— Oameni de la F.B.I.? întrebă van Damm.

— Da, răspunse Martin, dând din cap. N-ai să descoperi nimic, dar aşa trebuie început. Pe urmă, cercetaţi evidenţa apelurilor telefonice şi alte însemnări. În continuare, vom interoga diverse persoane. Asta o să fie o problemă. Secretarul Hanson e mort, împreună cu soţia lui,

preşedintele şi doamna Durling, asemenea. Aceştia erau oamenii cei mai în măsură să ştie ceva despre problema în discuţie. Mă aştept să nu obţinem decât puţine probe sigure şi nu prea multe probe suplimentare utile.

— Roger mi-a spus că… îi tăie vorba Martin.

— Vorbe în vânt… Vrei să-mi spui că ţi-a spus cineva că i-a spus cineva… Aşa ceva nu prea are valoare la tribunal.

— Continuă, spuse Arnie.

— Domnule, nu există, de fapt, nici o lege constituţională sau statutară în problema asta.

— Şi nu există nici o Curte Supremă care să-şi dea verdictul în problema asta, observă Ryan.

După o pauză grea de semnificaţii, continuă:

— Şi dacă spune adevărul?

— Domnule preşedinte, faptul că el spune sau nu adevărul este, de fapt, lipsit de importanţă, răspunse Martin. Dacă nu dovedim că minte, ceea ce este puţin probabil, el are, într-un fel, dreptate. Apropo, în problema Curţii Supreme, presupunând că alcătuiţi un nou Senat şi faceţi numirile, toţi judecătorii la Curtea Supremă vor trebui să se recuze, în mod normal, pentru că dumneavoastră i-aţi ales. Probabil că asta nu ne mai permite nici o soluţie legală posibilă.

— Dar dacă nu există nici o lege în problema asta? întrebă preşedintele.

— Exact! Asta-i grozav! spuse Martin calm, încercând să-şi clarifice ideile. Ei bine, un preşedinte sau un vicepreşedinte încetează să mai ocupe funcţia respectivă când demisionează. Demisia are loc atunci când deţinătorul funcţiei prezintă instrumentul demisiei – o scrisoare e suficientă – respectivului înalt funcţionar. Dar omul care a acceptat instrumentul este mort şi cu siguranţă că vom descoperi că instrumentul lipseşte. Probabil că secretarul de stat Hanson i-a telefonat preşedintelui ca să-l informeze privitor la demisie.

— Da, a făcut acest lucru, confirmă van Damm.

— Dar preşedintele Durling este şi el mort. Mărturia lui ar fi avut valoare legală, dar nici asta nu mai poate avea loc. Asta ne duce din nou la punctul de plecare. Lui Martin nu-i plăcea ce făcea acum şi îi era destul de greu să vorbească şi să se gândească la legea asta, în acelaşi timp. Totul era ca o tablă de şah fără pătrăţele şi cu piesele aruncate la întâmplare.

— Dar…

— Evidenţa apelurilor telefonice va dovedi că a existat un astfel de telefon. Foarte bine! Secretarul de stat Hanson a spus, probabil, că scrisoarea nu era bine redactată şi că va trebui să fie rescrisă pentru a doua zi. Dar asta ţine de politică, nu de legi. Atâta timp cât Durling era preşedinte, Kealty trebuia să-şi părăsească postul, din cauza…

— Cercetărilor privitoare la o hărţuire sexuală, spuse Arnie care înţelesese acum.

— Ai priceput. În declaraţia lui televizată, el a pomenit şi de asta şi s-a priceput să pună punct problemei, nu-i aşa?

— Ne întoarcem de unde am plecat, observă Ryan.

— Da, domnule preşedinte.

Cuvintele lui Arnie produseră un zâmbet dulce-amar.

— Îmi pare bine să văd că cineva e de acord cu mine.

Inspectorul O'Day şi alţi trei agenţi de la Divizia Cartierului General îşi lăsară maşina chiar în faţa clădirii. Când un paznic în uniformă veni la ei să protesteze, O'Day îşi flutură doar permisul şi merse mai departe. Se opri la primul post de pază şi făcu acelaşi lucru.

— Doresc ca şeful vostru să se întâlnească cu mine la etajul al şaptelea peste un minut, îi spuse el paznicului. Nu mă interesează dacă are treabă. Spune-i să vină sus imediat!

Şi cu asta, O'Day şi echipa lui porniră spre lifturi.

— Of, Pat, ce naiba…?

Ceilalţi trei fuseseră aleşi, mai mult sau mai puţin, la întâmplare, de la Oficiul pentru Responsabilitatea Profesională al F.B.I.-ului. Acesta era departamentul de probleme interne al F.B.I.-ului. Era format din specialişti cu experienţă, cu rang de supraveghetori, a căror misiune era să asigure corectitudinea F.B.I.-ului. Unul dintre ei îl cercetase chiar şi pe un fost director. Carta O.R.P. era respectarea a nimic altceva decât legea şi, surprinzător, spre deosebire de organizaţiile similare din forţele de poliţie ale oraşului, era, în majoritatea cazurilor, respectată de agenţii de stradă.

Omul de pază din vestibul îl sunase pe paznicul de la etajul superior. De data asta, acolo era George Armitage, care lucra într-o tură diferită de cea de săptămâna trecută.

— Suntem de la F.B.I., anunţă O'Day când se deschise uşa liftului. Unde este biroul secretarului?

— Luaţi-o pe aici, domnule, spuse Armitage conducându-i pe coridor.

— Cine a folosit biroul? întrebă inspectorul.

— Ne pregătim pentru mutarea domnului Adler. Până acum am scos lucrurile domnului Hanson şi…

— Deci, au intrat şi au ieşit multe persoane?

— Da, domnule.

O'Day nu credea că ar avea prea mult rost să se aducă echipa judiciară, dar asta se va face oricum. Dacă existase vreodată o cercetare care trebuia să se facă strict după carte, atunci aceasta era.

— Ei bine, trebuie să stăm de vorbă cu toţi cei care au intrat sau au ieşit din biroul ăsta, din clipa în care l-a părăsit secretarul Hanson. Absolut toţi – secretari, administratori, toată lumea.

— Personalul de secretariat n-o să vină decât peste vreo jumătate de oră.

— Foarte bine! Vrei să descui uşa?

Armitage descuie uşa, conducându-i în camera secretarilor şi, apoi, după ce le mai deschise câteva uşi, în biroul propriu-zis. Agenţii F.B.I. Se opriră brusc acolo, toţi patru rotindu-şi privirile prin încăpere. Apoi, unul dintre ei se aşeză de pază la uşa ce dădea spre coridorul principal.

— Mulţumesc, domnule Armitage, spuse O'Day după ce citi numele de pe ecuson. Foarte bine! Pentru moment, acţionăm ca şi cum aici ar fi scena crimei. Nu intră şi nu iese nimeni fără permisiunea noastră. Avem nevoie de o cameră unde să stăm de vorbă cu oamenii. Te rog să faci o listă cu toţi cei care ştii c-au intrat aici, cuprinzând data şi ora, dacă e posibil.

— Secretarii au asemenea liste.

— Vrem una şi din partea dumitale.

O'Day se uită pe coridor cu un aer iritat:

— Am cerut să se prezinte şeful de departament. Unde crezi că este?

— De obicei, nu vine înainte de 8.00.

— Te rog să-l suni. Trebuie să stăm de vorbă cu el chiar acum.

— Foarte bine, domnule, spuse Armitage tot întrebându-se ce naiba o mai fi fost şi asta.

Nu se uitase la televizor în dimineaţa aceea şi nici nu auzise încă ce se petrecea. În orice caz, nu-l interesa cine ştie ce. Avea cincizeci şi cinci de ani şi se gândea la pensionare după treizeci şi doi de ani de serviciu în slujba guvernului, aşa că nu dorea decât să-şi facă treaba şi să plece.

— Bună treabă, Dan, spuse Martin în telefon.

Se aflau acum în Salonul Oval.

— M-am întors la voi.

Juristul puse receptorul jos şi întoarse capul.

— Murray l-a trimis acolo pe unul dintre inspectorii lui de teren. Pat O'Day. Băiat bun, ştie să descurce iţele. E ajutat de nişte băieţi de la Oficiul pentru Responsabilitatea Profesională.

Martin explică pe scurt ce înţelegea prin „treabă bună".

— Sunt apolitici. Odată pasul ăsta făcut, Murray se va retrage.

— De ce? întrebă Jack, încercând să priceapă.

— L-ai numit director interimar. Nici eu nu pot să mă amestec prea mult în treburile astea. Trebuie să alegi pe cineva care să conducă cercetările. Trebuie să fie deştept, corect şi cu nici un fel de înclinaţii politice. Poate un judecător, gândi Martin. De pildă, un judecător-şef de la Curtea de Apel a S.U.A. Sunt mulţi foarte buni.

— Ai vreo idee? întrebă Arnie.

— Trebuie să rogi pe altcineva să-ţi dea un nume. O spun şi am mai spus-o, asta trebuie să fie o treabă corectă din toate punctele de vedere. Domnilor, aici este vorba de Constituţia Statelor Unite.

Martin făcu o pauză ca să se explice mai bine:

— Pentru mine, asta este ca Biblia, înţelegeţi? Şi pentru voi la fel, desigur, dar eu am început ca agent F.B.I. M-am ocupat mai mult de drepturile civile, de toate problemele alea din sud. Drepturile civile sunt ceva important. Am învăţat asta uitându-mă la cadavrele oamenilor care au murit încercând să asigure aceste drepturi pentru alţi oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteau. Ei, bine, am părăsit F.B.I.-ul, am început să lucrez la tribunal, am făcut ceva practică privată, dar cred că n-am încetat nici o clipă să fiu poliţist, aşa că m-am întors de unde venisem. La justiţie, m-am ocupat de O.C., de spionaj şi acum am început să conduc Departamentul de Cercetare Penală. Pentru mine, astea sunt treburi importante. Trebuie să le faci aşa cum se cuvine.

— Aşa o să le facem, îi replică Ryan. Dar ne-ar plăcea să ştim cum.

Asta stârni un hohot de râs.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! În ceea ce priveşte substanţa problemei, oricum, nu ştiu nimic. În ceea ce priveşte forma, totul trebuie să apară perfect, corect, fără îndoială. Asta este imposibil, dar trebuie să încercaţi, oricum. Asta este partea legală. Partea politică, o las în seama dumneavoastră.

— Perfect! Şi cercetările privind prăbuşirea avionului?

Ryan era oarecum uimit de sine însuşi. De fapt, el părăsise cercetările pentru alte probleme. La naiba!

De data aceasta, Martin a fost cel care a zâmbit.

— Asta m-a plictisit, domnule preşedinte. Nu-mi place să-mi spună alţii cum să conduc un caz. Dacă Sato ar fi fost în viaţă, l-aş fi dus la judecată chiar azi. Nu s-ar ivi nici un fel de surprize. Ceea ce a spus Kealty privitor la cercetările în cazul lui John Fitzgerald Kennedy a fost destul de necinstit. Conduci astfel de cazuri făcând cercetări serioase, nu transformând totul într-un circ birocratic. Eu am făcut astfel de treburi toată viaţa. Cazul de faţă este destul de simplu – important, dar simplu – şi, în privinţa scopurilor practice, este deja închis. Adevăratul ajutor a venit din partea forţelor speciale ale poliţiei canadiene. Au făcut o treabă bună pentru noi, au strâns o mulţime de probe în plus, privind timpul, locul, amprentele, au interogat oamenii care se aflaseră în avion. Cât despre poliţia japoneză – Dumnezeule, ăştia sunt în stare să-şi roadă unghiile, aşa sunt de furioşi de tot ce s-a întâmplat. Îi cercetează pe toţi conspiratorii în viaţă. N-ar vrea nimeni să aibă de a face cu metodele lor de interogare. Dar treaba în care s-au angajat ei nu este problema noastră. Eu sunt gata să apăr

ceea ce aţi spus aseară. Sunt gata să dezvălui tot ceea ce ştim noi.

— Fă asta în după-amiaza asta! îi răspunse van Damm. Eu o să am grijă ca presa să publice toate lucrurile astea.

— Da, domnule.

— Deci, nu faci parte din afacerea lui Kealty? întrebă Jack.

— Nu, domnule preşedinte. Nu trebuie să permiteţi ca procesul să fie poluat în nici un fel.

— Dar poţi să-mi dai vreun sfat în privinţa asta? voi să ştie preşedintele Ryan. Am nevoie de ceva recomandări juridice.

— Da, aşa este, domnule preşedinte şi eu pot să fac asta…

— Ştii, Martin, când toate astea se vor sfârşi…

Ryan i-o tăie scurt şefului personalului, chiar înainte ca juristul să poată reacţiona:

— Nu, Arnie, să n-aud de aşa ceva. Doamne fereşte! Eu n-am să joc un asemenea joc. Domnule Martin, am încredere în instinctele dumitale. De data asta, jucăm absolut corect. Angajăm profesionişti care să conducă treaba şi ne încredem în ei şi în calitatea lor de profesionişti. Sunt sătul peste cap de acuzatori specialişti în una şi în alta. Dacă n-avem oameni în care să avem încredere că fac treaba bine, atunci ce naiba mai caută aici?

Van Damm se frământă pe locul lui.

— Eşti un om naiv, Jack…

— Foarte bine, Arnie! Guvernul a fost condus de oameni cu conştiinţă politică încă dinainte de a mă naşte eu şi uite unde am ajuns!

Ryan se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Aceasta era o prerogativă prezidenţială.

— Sunt sătul de toate astea. Ce s-a întâmplat cu cinstea, Arnie? Ce s-a întâmplat cu rostirea blestematului ăluia de adevăr? Aici se joacă un nenorocit de joc şi scopul lui nu este să faci ceea ce trebuie, scopul este să-ţi păstrezi scaunul. Nu aşa trebuie să stea lucrurile! Şi să mă ia dracu’ dacă eu o să-i dau înainte cu un joc care nu-mi place!

Jack se întoarse spre Pat Martin:

— Povesteşte-mi despre cazul ăla al F.B.I.-ului.

Martin clipi din ochi; nu-şi dădea seama cum de Ryan se gândise acum la asta, dar, oricum, istorisi povestea.

— Au făcut chiar un film prost despre întâmplarea asta. Nişte angajaţi de la drepturile civile au fost împuşcaţi de Ku-Klux-Klan-ul local. Doi dintre ei erau poliţişti locali şi cazul nu a fost dat nicăieri în cercetare, aşa că F.B.I.-ul s-a implicat conform statutelor comerciale şi de drept civil interstatale. Dan Murray şi cu mine eram boboci pe vremea aia. Eu lucram la Buffalo, iar el la Philadelphia. Ne-au trimis acolo să lucrăm cu marele Joe Fitzgerald. El era unul din inspectorii de teren ai lui Hoover. M-am aflat şi eu acolo când au găsit cadavrele.

Groaznic! spuse Martin, amintindu-şi scena şi duhoarea cumplită. Oamenii ăia n-au avut de făcut altceva decât să-i înregistreze pe cetăţeni la vot şi pentru atâta lucru au fost ucişi, iar poliţiştii locali stăteau cu mâinile în sân. Este ciudat, dar când vezi aşa ceva, nu mai priveşti lucrurile la modul teoretic. Nu mai este vorba de un document sau de un studiu de caz, de un formular pe care trebuie să-l completezi. E realitatea crudă: vezi cadavre care au stat în pământ două săptămâni. Blestemaţii ăia de la Ku-Klux-Klan au încălcat legea şi au ucis concetăţeni de-ai lor care făceau ceva despre care Constituţia spune nu numai că e legal, dar e şi un drept. Aşa că i-am prins şi i-am trimis pe toţi la răcoare.

— De ce, domnule Martin? întrebă Jack.

Răspunsul a fost exact cel aşteptat.

— Pentru că am depus un jurământ, domnule preşedinte. De-asta…

— Asta am făcut şi eu, domnule Martin.

„Şi nu pentru a participa la un joc nenorocit”, gândi Ryan.

Semnalele erau, într-un fel, ambigue. Armata irakiană folosea sute de frecvenţe radio, mai cu seamă în benzile FM VHF, în timp ce comunicarea, deşi neobişnuită pe plan general, avea un conţinut de rutină. Erau mii de mesaje, în jur de cincizeci în fiecare moment, iar STORM TRACK nu avea destui lingvişti ca să le urmărească pe toate, deşi asta trebuia făcut. Circuitele de comandă pentru ofiţerii superiori erau bine cunoscute, dar erau cifrate, ceea ce însemna că PC-urile din K.K.M.C. Trebuia să se joace cu semnalele ca să dea sens la ceea ce păreau a fi paraziţi. Din fericire, un număr de disidenţi veniseră cu exemple de cifrări de *hardware,* în timp ce alte persoane se scurgeau la diverse frontiere în fiecare zi cu secvenţe de informaţii-cheie, răsplătite generos de către saudiţi.

Folosirea aparatelor de radio se făcea pe o scară destul de largă. Ofiţerii superiori irakieni erau, probabil, mai puţin interesaţi de interceptările electronice decât de cine putea să asculte pe un fir telefonic. Acest simplu fapt spunea multe ofiţerilor superiori de la serviciul pază şi tocmai acum se redacta un document care să fie trimis sus, până la D.C.I., pentru a-i fi transmis preşedintelui.

STORM TRACK arăta ca majoritatea staţiilor de acest gen.

O instalaţie uriaşă de antene, numită „Cuşca Elefantului”[8], pentru configuraţia ei circulară, detecta şi localiza semnale, în timp ce alte antene-turn aveau alte sarcini. Staţia de ascultare fusese construită în grabă, în timpul pregătirilor pentru FURTUNĂ ÎN DEŞERT ca mijloc de colectare a informaţiilor tactice pentru unităţile militare aliate, ca mai apoi să fie extinsă în vederea menţinerii interesului în raport cu

8 În original, *Elephant Cage* (engl., n. tr.).

această regiune. Kuwaitienii construiseră staţia-soră, PALM BOWL, pentru care fuseseră recompensaţi cu o bună parte din „profit”.

— Sunt trei, spuse un tehnician de la cea de a doua staţie, descifrând ecranul. Trei ofiţeri superiori care se îndreaptă spre pista de curse. Cam devreme ca să te distrezi cu poneii, nu-i aşa?

— O întrunire? întrebă locotenentul lui.

Aceasta era o staţie militară şi tehnicianul, un sergent de cincisprezece ani, ştia ceva mai multe în meseria asta decât noul său şef. Cel puţin, locotenentul era destul de deştept ca să pună întrebări.

— Da, arată a întrunire, doamnă.

— Dar de ce acolo?

— E-n mijlocul oraşului, nu într-o clădire oficială. Dacă vrei să te întâlneşti cu persoana iubită, nu faci asta acasă la tine, nu-i aşa?

Imaginea de pe ecran se schimbă.

— Perfect! Am prins altceva. Şeful Forţelor Aeriene este şi el acolo… sau, poate, a fost. Analiza circulaţiei pare să arate că întrunirea s-a încheiat cam cu vreo oră mai înainte. Bine-ar fi să putem descifra mai repede sistemul lor de coduri…

— Eşti mulţumit?

— Ştim unde se duc şi când, doamnă, nimic esenţial, nimic despre motivul pentru care s-au întâlnit.

— Când au loc funeraliile?

— Pe seară.

— Da?

Ryan ridică telefonul. Puteai uşor să-ţi dai seama cât de important era apelul după becul care se aprinsese. Acesta era de la Semnale.

— Aici maiorul Canon, domnule preşedinte. Primim mesaje din Arabia Saudită. Cei de la Informaţii încearcă acum să le descifreze. Mi-au spus să vă contactez în legătură cu asta.

— Mulţumesc, spuse Ryan, punând receptorul jos. Ştiţi, ar fi bine să le primim pe rând. S-a întâmplat ceva în Irak, dar încă nu sunt siguri ce anume, le spuse el oaspeţilor lui. Cred că trebuie să încep să acord atenţie acestui fapt. Mai am ceva de făcut acum?

— Să aranjaţi ca vicepreşedintele Kealty să se bucure de protecţia Serviciilor Secrete, sugeră Martin. Are dreptul la ea, în orice caz, ca fost vicepreşedinte… timp de şase luni? o întrebă juristul pe Price.

— Da, aşa este!

Martin stătu puţin să se gândească:

— Aţi avut vreo discuţie în problema asta?

— Nu, domnule.

„Păcat”, gândi Martin.

14
SÂNGE ÎN APĂ

Avionul de serviciul al lui Ed Foley era mare şi urât; era un aparat Lockheed C-14B, cunoscut în cercurile aviatice ca un „transportor de gunoi”, în a cărui cală de bagaje se afla o rulotă încăpătoare. Povestea acestei rulote era interesantă. Iniţial fusese construită de compania Airstream pentru primirea astronauţilor de pe Apollo, dar, fiind o instalaţie de rezervă, nu fusese niciodată folosită cu acest scop. Ea permitea funcţionarilor de rang superior să călătorească beneficiind de mijloace de confort necesare şi era folosită, aproape exclusiv, de ofiţeri superiori de la informaţii. În acest fel, puteau călători în condiţii de anonimat şi confort. Erau o mulţime de aparate Air Forces Starlifter şi, privit din afară, avionul lui Foley arăta ca oricare altul – mare, verde şi urât.

Ateriză la Andrews chiar înainte de prânz, după un zbor epuizant de peste zece mii de kilometri, şaptesprezece ore şi două realimentări cu combustibil. Foley călătorise cu o echipă de trei persoane, dintre care doi erau ofiţeri de securitate şi protecţie, cunoscuţi sub numele de S.P.O. Posibilitatea de a face un duş i-a binedispus, iar somnul de peste noapte nu le fusese întrerupt de semnalele care începuseră să apară cu câteva ore mai înainte, în momentul când transportul de bagaje se opri din mers şi uşile se deschiseră, Foley era odihnit şi informat. Asta nu se întâmpla prea des, aşa încât călătorii priveau asta aproape ca pe un miracol. Şi, ca o plăcere în plus, soţia lui era acolo, gata să-l întâmpine cu o sărutare. Era de-ajuns că echipa de la sol a Forţelor Aeriene se mira ce naiba se întâmplase... Membrii echipajului de zbor erau prea osteniţi ca să le mai pese de ceva.

— Bine-ai venit, iubitule!

— Trebuie neapărat să facem o călătorie ca asta împreună cândva, îi spuse soţul ei cu o sclipire în ochi.

Dar, în clipa următoare, trecu la altele:

— Ce se spune despre Irak?

— Ceva se întâmplă acolo. Cel puţin nouă sau, poate, douăzeci de ofiţeri superiori au fost la o mică întrunire discretă. Nu ştim ce aveau de discutat, dar, în nici un caz, nu era vorba despre alegerea meniului pentru masa de înmormântare.

Se urcară în maşină, se instalară pe bancheta din spate şi ea îi întinse o mapă.

— Apropo, ai fost avansat.

— Ce zici? întrebă Ed, ridicându-şi privirea din documente.

— D.C.I. Vom lucra în cadrul Planului Albastru şi Ryan vrea să fii şef la Hill. Eu îmi păstrez funcţia de până acum şi o să-mi conduc treburile cum vreau, nu-i aşa, iubitule?

Îi zâmbi dulce. Apoi începu să-i explice cealaltă problemă din agenda zilei.

Clark avea biroul lui personal la Langley şi, ca funcţionar superior, se bucura de vedere spre parc şi spre copacii de dincolo de parc care te conduceau spre o căsuţă fără ferestre. Avea chiar o secretară pe care o împărţea cu alţi patru ofiţeri de Stat-Major. În multe privinţe, Langley era pentru el ca o ţară străină. Titlul său oficial era acela de ofiţer de instrucţie la „Fermă”. El se ducea la Cartierul General ca să predea rapoarte şi să fie informat în legătură cu noi misiuni, dar nu-i plăcea acolo. Fiecare avantaj oferit de sediul central avea şi o parte negativă. Funcţionăraşii din birouri doreau să facă totul aşa cum le plăcea lor. Nu le plăceau schimbările de regulament. Nu erau dispuşi să lucreze peste orele de program şi, din cauza asta, să piardă emisiunile lor favorite de televiziune. Nu prea le plăceau surprizele şi prilejurile de a-şi reconsidera munca. Reprezentau balastul birocratic al oricărei agenţii de informaţii, dar, la C.I.A., acest balast se aglomerase în aşa hal, încât pusese stăpânire pe tot. Fenomenul nu era chiar neobişnuit, dar, când lucrurile mergeau prost, el era acela care-şi punea viaţa în pericol şi, dacă vreodată cineva l-ar fi ucis acolo, el s-ar fi transformat într-o simplă notă privind un caz inexplicabil, curând clasificată şi uitată de cei de la Analiza Informaţiilor Naţionale bazate, de cele mai multe ori, pe ştiri din presă.

— Ai ascultat ştirile din dimineaţa asta, domnule C? întrebă Chavez în treacăt, după ce intră în încăpere.

— M-am întors la 5.00.

Ridică mâna arătând un dosar pe care era scris: Planul Albastru. Nu putea suferi hârţoagele astea, aşa că, atunci când trebuia să aibă de a face cu ele, lucra cât se poate de intens ca să scape cât mai repede.

— Atunci deschide televizorul pe C.N.N.

John se conformă, aşteptându-se să vadă ştiri care ar fi însemnat o surpriză pentru agenţia lui. Era ceva de văzut, dar nu ceea ce se aşteptase el să vadă.

— Doamnelor şi domnilor, iată-l pe preşedinte!

Trebuia să apară în public cât mai repede. Toată lumea era de acord cu asta. Ryan intră în camera de conferinţe de presă, se opri în spatele podiumului şi-şi aruncă privirea peste notele pe care le avea. Îi era mai uşor să facă asta decât să privească încăperea în care se afla, mai mică şi mai sărăcăcioasă decât majoritatea camerelor

clădirii, care fusese construită deasupra bazinului de înot. Erau opt şiruri de câte şase scaune fiecare. Aşa cum observase când intrase, toate scaunele erau ocupate.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de devreme, spuse Jack cu o voce cât putu de relaxată. Evenimentele recente din Irak afectează securitatea unei regiuni care este de o importanţă vitală pentru America şi aliaţii săi. Am aflat fără părere de rău despre moartea preşedintelui irakian. După cum ştiţi, acest individ a fost responsabil de instigarea şi dezlănţuirea a două războaie de agresiune, de suprimarea brutală a minorităţii kurde a ţării şi de nesocotirea celor mai elementare drepturi ale omului pentru cetăţenii săi. Irakul este o naţiune care ar trebui să fie prosperă. Posedă o parte importantă a rezervelor de petrol ale lumii, o bază industrială respectabilă şi o populaţie mare. Tot ceea ce îi lipseşte acestei ţări este un guvern care să se preocupe de nevoile cetăţenilor. Noi sperăm că moartea fostului conducător oferă tocmai această posibilitate.

Spunând asta, Jack îşi ridică privirea de pe însemnările lui.

— Prin urmare, America îi întinde Irakului o mână, ca un prieten. Sperăm că va exista posibilitatea normalizării relaţiilor şi încheierii, odată pentru totdeauna, a ostilităţilor dintre Irak şi vecinii lui din Golf. Am dat dispoziţii secretarului de stat interimar, Scott Adler, să ia contact cu guvernul irakian şi să-i ofere şansa unei întâlniri pentru discutarea unor chestiuni de interes reciproc. În eventualitatea că noul regim este dispus să adopte chestiunea drepturilor omului şi să se angajeze la alegeri libere şi corecte, America este dispusă să abordeze chestiunea înlăturării sancţiunilor economice şi a restabilirii unor relaţii diplomatice normale. A existat destulă ostilitate. Nu este normal ca o regiune cu astfel de bogăţii naturale să fie un centru de discordie. America este dispusă să joace rolul unui agent cinstit pentru facilitarea instaurării păcii şi stabilităţii, împreună cu prietenii noştri din zona Golfului. Aşteptăm un răspuns favorabil din partea Bagdadului pentru a putea stabili contactele iniţiale.

Spunând asta, preşedintele Ryan îşi împături însemnările.

— Şi, cu aceasta, declaraţia mea oficială s-a încheiat. Aveţi întrebări? spuse asta în mai puţin de o secundă.

— Domnule, azi-dimineaţă, după cum ştiţi, strigă, din sală, primul vorbitor, reprezentantul ziarului *New York Times*, vicepreşedintele Edward Kealty a pretins că el este preşedintele, nu dumneavoastră. Ce aveţi de declarat despre asta?

— Afirmaţia domnului Kealty este fără temei şi lipsită total de valoare, răspunse Jack cu răceală. Următorul!

Deşi respinsese jocul, Ryan se vedea acum condamnat să-l joace. Nimeni din încăpere nu se lăsa prostit de atitudinea lui. Anunţul pe care îl făcuse putea tot atât de bine să fie prezentat de secretarul său

de presă sau de purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat. Totuşi, el era aici, în faţa reflectoarelor, privind chipurile adunate în sală şi simţindu-se aproape ca un creştin în Colosseumul plin cu lei. Ei bine, pentru asta existau Serviciile Secrete.

— O nouă întrebare: dacă totuşi nu a demisionat? insistă ziaristul de la *Times*, ridicându-şi glasul deasupra vocilor celorlalţi.

— Adevărul este că a demisionat. Altfel, eu n-aş fi putut fi numit. Deci, întrebarea dumitale este lipsită de sens.

— Dar dacă el spune totuşi adevărul, domnule?

— Nu spune adevărul.

Ryan inspiră adânc, aşa cum îl învăţase Arnie, apoi continuă, spunând ceea ce îl sfătuise Arnie să spună:

— Domnul Kealty a demisionat din funcţia lui la cererea preşedintelui Durling. Motivul este cunoscut de toată lumea. Era cercetat de F.B.I. pentru comportament sexual inadmisibil pe vremea când era senator. Cercetarea avea ca obiect hărţuirea sexuală… ca să nu spunem – ceea ce Ryan chiar spuse – violarea uneia dintre asistentele lui din Senat. Demisia lui făcea parte dintr-o… înţelegere… o pledoarie, cred, ca să se evite urmărirea penală.

În acel moment, Ryan făcu o pauză, oarecum surprins să vadă feţele celor adunaţi acolo pălind uşor. Tocmai aruncase mănuşa care făcu un zgomot puternic în cădere. Următoarele lui cuvinte au fost şi mai categorice.

— Ştiţi cine este preşedinte. Ei, acum putem continua cu problemele ţării?

— Ce veţi face în legătură cu asta? întrebă reprezentantul postului A.B.C.

— Vreţi să spuneţi în legătură cu Kealty sau cu Irakul? întrebă Ryan. După ton, se putea ghici care trebuia să fie subiectul.

— În problema Kealty, domnule.

— Am cerut F.B.I.-ului să facă cercetări. Aştept raportul lor astăzi, ceva mai târziu. În afară de asta, mai avem multe lucruri de făcut.

— Încă o întrebare: ce puteţi declara în legătură cu ceea ce le-aţi spus guvernatorilor în discursul dumneavoastră de aseară şi ce a spus vicepreşedintele Kealty în dimineaţa asta? Chiar aveţi nevoie de oameni fără experienţă care să…

— Da, ăsta-i adevărul. Înainte de toate, ce oameni cu experienţă în problemele Congresului avem? Răspunsul este: nu prea mulţi, îi avem pe cei câţiva supravieţuitori care au fost destul de norocoşi ca să se afle în altă parte în acea noapte. În afară de ei… pe cine?

Pe cei care au fost învinşi în ultimele alegeri? Îi vreţi iar înapoi? Eu vreau oameni care ştiu cum să facă treaba şi cred că şi ţara are nevoie de ei. Adevărul adevărat este că guvernul e, prin natura lui, ineficient. Nu-l putem face mai eficient alegând oameni care au lucrat

întotdeauna în guvern. Ideea pe care au avut-o Părinţii Fondatori este în favoarea cetăţenilor legiuitori, nu a unei clase conducătoare permanente. În privinţa asta, cred că sunt de acord cu intenţiile făuritorilor Constituţiei noastre. Următorul!

— Dar cine va hotărî în problema asta? se interesă reprezentantul ziarului *Los Angeles Times*.

Nu mai era necesar să se precizeze care problemă.

— Problema este hotărâtă, îi răspunse Ryan. Vă mulţumesc că aţi venit. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Am multe de făcut astăzi.

Ridică foile cu declaraţia făcută la început şi porni spre dreapta.

— Domnule Ryan!

Era strigătul concomitent a mai mult de o duzină de voci.

Ryan ieşi pe uşă şi dădu colţul. Arnie îl aştepta.

— N-a fost prea rău, având în vedere împrejurările.

— Cu o singură excepţie. Nici unul dintre ei nu a spus domnule preşedinte.

Moudi răspunse la telefon, după doar câteva secunde. Apoi, porni spre camera de la izolare. Afară, îşi puse un echipament protector, cercetând atent materialul de plastic să vadă dacă nu are fisuri. Costumul fusese făcut de o companie europeană care imita Racal-ul american. Plasticul gros avea culoarea neatrăgătoare de praf albastru şi era întărit cu fibră Kevlar. La spatele cordonului de pânză atârna un dispozitiv de ventilare. Acesta pompa aer filtrat în echipament şi făcea acest lucru cu o uşoară presiune, astfel încât o spărtură să nu absoarbă aerul din preajmă. Nu se ştia dacă Ebola se putea transmite prin aer şi nimeni n-ar fi vrut să fie primul care să probeze că aşa era. Deschise uşa ca să intre. Sora Maria Magdalena era acolo, îmbrăcată la fel şi se ocupa de prietena sa. Ştiau prea bine amândoi ce însemna pentru un pacient să-i vadă pe infirmieri îmbrăcaţi într-un fel care arăta cât se poate de limpede teama lor de ceea ce putea ea să le transmită.

— Bună ziua, soră, spuse el, în timp ce mâna lui înmănuşată ridică foaia de observaţie de la capătul patului.

Temperatura: 41,4 cu toată gheaţa folosită. Puls rapid: 115. Respiraţia: 24 şi superficială. Tensiunea începea să scadă din cauza sângerării interne. Pacientei îi fuseseră administrate integral patru unităţi de sânge şi probabil că pierduse cel puţin tot atât de mult, mai ales pe cale internă. Compoziţia sângelui începuse să o ia razna. Morfina se administra în cantitatea maximă pe care o putea prescrie fără riscul unui blocaj respiratoriu. Sora Jean Baptiste era semiconştientă – altfel ar fi fost în stare de comă de pe urma medicamentelor, dar durerea era prea puternică ca să permită asta.

Maria Magdalena se uită doar la doctor prin masca ei de plastic;

privirea ei depăşise tristeţea şi exprima o disperare pe care religia ei nu o îngăduia. Şi ea şi Moudi asistaseră la tot felul de decese, provocate de malarie, cancer, SIDA. Dar nimic nu era mai crud şi mai brutal decât acesta. Lovea atât de repede, încât pacientul nu avea timp să se pregătească, să-şi oţelească mintea, să-şi întărească sufletul prin rugăciune şi credinţă. Era ca un fel de accident de circulaţie, şocant, dar durând doar atât, încât suferinţa să... Dacă diavolul a participat la actul creaţiei, atunci acesta era darul lui către omenire. Deşi judeca, în parte, ca doctor, Moudi alungă acest gând. Chiar şi diavolul folosea la ceva.

— Avionul e pe drum, îi spuse el surorii.

— Ce-o să se întâmple?

— Profesorul Rousseau a sugerat o metodă de tratament extremă. Vom apela la o procedură de înlocuire completă a sângelui. Mai întâi, cantitatea de sânge va fi scoasă complet, iar sistemul vascular va fi curăţat cu o soluţie salină oxigenată. Apoi, el propune să se înlocuiască total cantitatea de sânge cu sânge conţinând anticorpi de Ebola. Teoretic, în felul acesta, anticorpii vor ataca virusul sistematic şi simultan.

Călugăriţa căzu pe gânduri. Nu era ceva chiar atât de radical pe cât se putea imagina. Înlocuirea totală a cantităţii de sânge dintr-un corp era o procedură datând de pe la sfârşitul anilor ’60 şi fusese folosită la tratamentul meningitei avansate. Nu era un tratament ce putea fi folosit ca rutină. Necesita un aparat de stimulare a inimii şi a plămânilor. Dar era vorba de prietena ei şi acum nu se mai putea gândi la alţi pacienţi şi la mijloacele practice.

Chiar în clipa aceea, Jean Baptiste deschise larg ochii. Nu priveau nicăieri, nu se fixau pe nimic, iar trăsăturile fetei îi oglindeau agonia. Poate că nici nu era conştientă. Doar că ochii ei nu puteau să rămână închişi când durerile erau atât de puternice. Moudi se uită la instalaţia din care picura morfina. Dacă durerea ar fi fost singurul element de luat în considerare, ar fi putut să o intensifice şi să-şi asume riscul de a omorî pacienta în numele milei. Dar nu putea să rişte aşa ceva. Trebuia să o predea în viaţă şi, deşi soarta ei părea crudă, nu el i-o alesese.

— Trebuie s-o însoţesc şi eu în călătorie, spuse calm Maria Magdalena.

Moudi clătină din cap:

— Nu pot să permit asta.

— Asta e o regulă a ordinului nostru. Nu pot s-o las să călătorească neînsoţită de una dintre noi.

— E primejdios, soră. E un risc s-o muţi. În avion o să respirăm aer recirculat. Nu are nici un rost să te expui şi dumneata la risc. Acum nu mai e vorba de virtutea ei.

Şi o moarte era de-ajuns pentru scopul urmărit, îşi spuse el.

— Nu am de ales.

Moudi încuviinţă din cap. Nici destinul ei nu-l alesese el, nu-i aşa?

— Cum vrei…

Avionul ateriză la Aeroportul Internaţional Jomo Kenyatta, la cincisprezece kilometri distanţă de Nairobi şi rulă spre terminalul pentru bagaje. Era un vechi 707; cândva făcuse parte din flota personală a şahului şi mobilierului din interior îi fusese smulsă de mult îmbrăcămintea, doar scheletul de metal fiind lăsat la vedere. Camioanele aşteptau. Primul dădu îndărăt până la uşa din spate, plasată pe partea dreaptă; uşa se deschise imediat ce frânele blocară roţile, astfel încât avionul să rămână imobil pe rampă.

Erau o sută cincizeci de cuşti şi, în fiecare, se afla o maimuţă verde africană. Toţi muncitorii negri purtau mănuşi de protecţie. Maimuţele păreau să simtă ce se va petrece cu ele; erau în dispoziţie proastă şi nu pierdeau nici un prilej să-i muşte şi să-i zgârie pe muncitori. Ţipau şi-şi făceau nevoile, dar asta nu le ajuta cu nimic.

În interior, echipajul urmărea scena, ţinându-se la distanţă. Nu doreau să ia parte la acest transfer. Micile creaturi gălăgioase şi scârboase poate că nu au fost considerate necurate de Coran, dar era clar că erau destul de nesuferite şi, când toată treaba asta va fi terminată, vor spăla şi dezinfecta avionul. Transferul dură o jumătate de oră. Cuştile au fost stivuite şi fixate, iar muncitorii, mulţumiţi că terminaseră treaba, plecară, după ce au fost plătiţi cu bani gheaţă. Camionul lor a fost înlocuit de o autocisternă.

— Excelent! spuse cumpărătorul adresându-se negustorului.

— Am avut noroc. Un prieten avea o cantitate mare, gata de expediţie şi cumpărătorul nu se prea grăbea să scoată banii. Având în vedere asta…

— Da. Zece la sută în plus îţi convine?

— E suficient, răspunse negustorul.

— Perfect! O să primeşti cecul suplimentar mâine dimineaţă. Sau, poate, preferi bani gheaţă?

Cei doi bărbaţi se despărţiră, în timp ce aparatul 707 îşi puse motoarele în mişcare. După câteva minute, va decola pentru un zbor scurt până la Entebbe, în Uganda.

— Treaba asta nu-mi mirosea a bine, spuse Bert Vasco, înapoind dosarul.

— Explică-mi! îi porunci Mary Pat.

— Eu m-am născut în Cuba. Odată, tata mi-a povestit despre noaptea când Batista a şters-o. Generalii mai în vârstă au ţinut o mică întrunire şi au început să se urce în avioane, repede şi pe tăcute,

pornind spre locurile unde-şi aveau conturile bancare şi lăsând pe toată lumea cu buzele umflate.

Vasco era unul dintre oamenii de la Departamentul de Stat căruia-i plăcea să lucreze pentru C.I.A., poate din cauza originii sale cubaneze. El îşi dădea seama că diplomaţia şi serviciile de informaţie lucrau mai bine când îşi uneau eforturile. Nu toţi cei de la Foggy Bottom erau de aceeaşi părere. Asta era problema lor. Ei nu fuseseră niciodată izgoniţi din patria lor.

— Crezi că situaţia e la fel şi aici? întrebă Mary Pat, luându-i-o înainte lui Ed cu o jumătate de secundă.

— Cam asta se spune acum pe-aici, pe la noi.

— Eşti destul de convins ca să-i spui asta preşedintelui? vru să ştie Foley.

— Care preşedinte? întrebă Vasco. Ar trebui să auzi ce se spune aici la birou. F.B.I.-ul a ocupat, pur şi simplu, etajul al şaptelea. Asta a dat puţin lucrurile peste cap. În orice caz, răspunsul este da. E o simplă presupunere, dar care se poate adeveri. Ceea ce ar trebui să ştim acum este dacă cineva – şi cine anume – a stat de vorbă cu ei. Nimeni de prin preajmă, nu?

Cei doi Foley îşi coborâră privirile, ceea ce însemna că întrebarea îşi găsise răspunsul.

— Afirmaţiile domnului Ryan dovedesc faptul că a învăţat partea urâtă a politicii mai repede decât pe cea frumoasă, spuse Kealty pe un ton mai mult jignit decât furios. Ca să fiu sincer, m-am aşteptat la ceva mai bun din partea lui.

— Deci, negaţi aceste afirmaţii? întrebă jurnalistul de la A.B.C.

— Bineînţeles. Nu e nici un secret că am avut cândva probleme cu băutura, dar mi-am revenit. Şi nu e un secret nici că modul de comportare personal a fost, uneori, discutabil, dar şi în privinţa asta lucrurile s-au schimbat, datorită ajutorului primit din partea Bisericii şi dragostei soţiei mele, adăugă el, strângându-i mâna, în timp ce ea îl privea cu blândă înţelegere şi cu dorinţa puternică de a-l sprijini. Toate astea nu au absolut nici o legătură cu problema de faţă. Trebuie să dăm întâietate problemelor ţării. Animozităţile personale nu-şi au rostul aici, Sam. Trebuie să le depăşim.

— Nenorocitule! exclamă Ryan printre dinţi.

— Treaba asta n-o să fie plăcută, spuse van Damm.

— Cum putem noi câştiga, Arnie?

— Depinde… Nu-mi dau seama exact ce fel de joc face.

— … Aş putea spune anumite lucruri şi despre domnul Ryan, dar nu asta trebuie să facem acum. Ţara are nevoie de stabilitate, nu de

dezbinare. Poporul american are nevoie de o conducere... De o conducere experimentată, oportună.

— Arnie, cât mai trebuie să...

— Mi-amintesc de vremea când era în stare să reguleze şi un şarpe, dacă-l ţinea cineva atârnat în faţa lui. Jack, nu trebuie să ne mai gândim la lucrurile astea! Aminteşte-ţi ce spunea Allen Drury: „În oraşul ăsta avem de a face cu oameni care nu sunt ce sunt, ci ce pretinde reputaţia lor că sunt.” Presa îl place pe Ed, aşa cum l-a plăcut întotdeauna. Are o părere bună despre el şi despre familia lui. Este de acord cu conştiinţa lui socială...

— Lua-l-ar... făcu Ryan, aproape ţipând.

— Uite ce e, ascultă ce-ţi spun! Vrei să fii preşedinte? Atunci, nu ai voie să-ţi pierzi cumpătul. Nu uita asta, Jack! Când preşedintele îşi iese din fire, pot muri oameni. Ştii cum se petrec lucrurile şi lumea din afară vrea să te ştie calm, stăpânit şi sigur de tine tot timpul, ai înţeles?

Ryan înghiţi în sec şi dădu din cap. Din când în când, era plăcut să-ţi ieşi din fire şi aveau şi preşedinţii dreptul ăsta. Dar trebuia să ştii când s-o faci şi asta era o lecţie pe care nu o învăţase încă.

— Deci, ce-ai să-mi spui?

— Tu eşti preşedintele. Poartă-te ca atare! Trebuie să arăţi ca un preşedinte. Ceea ce ai spus la conferinţa de presă a fost în regulă. Pretenţia lui Kealty e neîntemeiată. Ai însărcinat F.B.I.-ul să-i examineze pretenţiile, dar aceste pretenţii nu au nici o importanţă. Ai depus jurământul, te-ai instalat aici şi asta-i! Dovedeşte că nu are dreptate şi el o să renunţe! Dacă te laşi preocupat de problema asta, recunoşti că are el dreptate.

— Şi presa?

— Dă-le jurnaliştilor o şansă şi o să vadă lucrurile în adevărata lor lumină.

— Iei avionul spre casă astăzi, Ralph?

Augustus Lorenz şi Ralph Forster aveau aceeaşi vârstă şi aceeaşi profesie. Îşi începuseră amândoi cariera medicală în Armata Statelor Unite, unul în calitate de chirurg generalist, celălalt ca internist. Ataşaţi la Comandamentul de Asistenţă Militară din Vietnam (MAC-V) pe vremea preşedintelui Kennedy, cu mult înainte de agravarea războiului, ambii descoperiseră lucruri pe care le studiaseră, dar pe care nu le aprofundaseră în *Principiile Medicinei Interne*[9]. Existau boli în colţurile îndepărtate ale lumii care ucideau oameni. Crescuţi în zona urbană a Americii, ajunseseră la vârsta când îşi aminteau de lupta

9 În original, *Principles of Internal Medicine* (engl., n. tr.).

plină de succes împotriva pneumoniei, a tuberculozei, a poliomielitei. Asemenea majorităţii oamenilor din generaţia lor, credeau că bolile infecţioase erau un duşman învins. În junglele Vietnamului relativ paşnic, văzuseră că lucrurile stăteau altfel; văzuseră uneori oameni sănătoşi, zdraveni, soldaţi americani şi vietnamezi, murind sub ochii lor din pricina unor virusuri despre care nu ştiau nimic şi pe care nu puteau să le combată. Situaţia ar fi trebuit să fie alta, hotărâseră ei într-o noapte la Caravelle Bar şi, fiind oameni de ştiinţă şi idealişti, se întoarseră iar la şcoală şi începură să studieze din nou, declanşând în felul ăsta un proces care nu avea să se sfârşească cât vor trăi. Forster se instalase la Johns Hopkins, Lorenz la Atlanta, ca şef al Secţiei de Agenţi Patogeni Speciali a Centrului de Control al Maladiilor. De-a lungul anilor, zburaseră mai mulţi kilometri decât unii comandanţi de zbor şi spre locuri mai exotice decât orice fotograf de la *National Geographic*, aproape întotdeauna în căutarea a ceva prea mic ca să fie văzut şi prea mortal ca să fie ignorat.

— Trebuie să fac asta înainte ca un alt tânăr să-mi preia departamentul.

Candidatul la Premiul Nobel izbucni în râs:

— Alex e destul de bun. Îmi pare bine că a părăsit armata. Am făcut cu el câteva partide de pescuit în Brazilia, pe vremea când aveau…

În laboratorul supraîncălzit, un tehnician făcu ajustarea finală la microscopul electronic.

— Uite! spuse Lorenz. Uite-l pe amicul nostru!

Unii îl numeau „Bâta ciobanului”. Lui Lorenz i se părea că seamănă mai mult cu o cruce cu un inel în vârf, dar nici asta nu era tocmai exact. Oricum, nu era ceva frumos. Pentru cei doi bărbaţi, era încarnarea răului. Firul vertical, încovoiat, purta numele de AM, acid ribonucleic. Acesta conţinea codul genetic al virusului. În vârf se aflau o serie de structuri proteinice spiralate a căror funcţie nu era încă înţeleasă, dar care, probabil – aşa gândeau amândoi – stabileau modul de acţionare al bolii. Probabil… Nu ştiau, în ciuda a douăzeci de ani bătuţi pe muche de studii intense.

Blestematul acela de virus putea să ucidă chiar şi după ce înceta să existe. Un adevărat organism viu conţine atât AM cât şi ADN, dar un virus îl conţine ori pe unul, ori pe celălalt. Trăia într-un fel de stare letargică, până când venea în contact cu o celulă vie. Odată ajuns aici, se trezea la viaţă, asemenea unui monstru ucigaş de pe altă planetă care îşi aştepta şansa, capabil să trăiască, să crească şi să se reproducă doar cu ajutorul unei alte existenţe pe care avea să o distrugă şi din care va încerca să scape pentru a-şi găsi, apoi, o altă victimă.

Ebola era elegantă în simplitatea ei şi aproape invizibilă la microscop. O sută de mii de virusuri Ebola, înşirate cap la cap, abia

dacă ar fi măsurat doi centimetri şi ceva. Teoretic, puteau să ucidă şi să crească şi să migreze şi să ucidă iar. Iar şi iar…

Memoria colectivă a medicinei nu era atât de lungă cât ar fi vrut doctorii. În 1918, „gripa spaniolă”, probabil o formă de pneumonie, se întinsese pe tot globul în nouă luni, ucigând cel puţin douăzeci de milioane de oameni – poate chiar mai mulţi – şi pe unii dintre ei atât de repede, încât existaseră victime care se duseseră la culcare sănătoase şi a doua zi nu se mai treziseră. Dar, în timp ce simptomele bolii fuseseră înregistrate amănunţit, medicina nu progresase până într-atât, încât să poată pătrunde secretele bolii în sine; de altfel, nimeni nu ştia care fusese adevărata cauză a acelei epidemii, astfel încât în anii ’70, victimele suspecte îngropate în straturile îngheţate ale pământului din Alaska fuseseră exhumate în speranţa descoperirii unor mostre ale respectivului organism pentru a fi studiate; o idee bună, care nu dăduse nici un fel de rezultate. Comunitatea medicală, în majoritate, uitase de această boală şi cei mai mulţi credeau că, în caz că va reapărea, va fi învinsă prin tratamentele moderne.

Specialiştii în boli infecţioase nu erau atât de siguri. Această maladie, la fel ca SIDA şi Ebola, era provocată, probabil, de un virus, iar succesele medicinei în tratarea bolilor virale erau exact…

Zero.

Bolile virale puteau fi prevenite prin vaccinuri, dar, odată infectat, sistemul imunitar al pacientului ori câştiga, ori pierdea, chiar şi cu cei mai buni doctori stând alături şi urmărind evoluţia bolii. Medicii, la fel ca reprezentanţii altor profesii, preferau, adeseori, să ignore ceea ce nu vedeau şi nu înţelegeau. Asta era singura explicaţie a inexplicabil de lentei recunoaşteri de către comunitatea medicală a bolii SIDA şi a implicaţiilor ei mortale. SIDA era un alt patogen exotic pe care îl studiau Lopez şi Forster şi un alt dar al junglei Africii.

— Gus, uneori mă întreb dacă o să-i descifram pe blestemaţii ăştia.

— Mai devreme sau mai târziu, da, Ralph.

Lorenz se îndepărtă de microscopul care era, de fapt, un monitor de calculator şi simţi nevoia să fumeze o pipă, un viciu la care nu voia să renunţe, deşi era cam greu să-şi permită aşa ceva într-o clădire guvernamentală. Gândea mai bine cu pipa în gură, îşi zicea el. Cei doi bărbaţi îşi îndreptară privirile spre ecran, unde se vedeau structurile proteinice de forme răsucite.

— Ăsta a fost prelevat de la băiat.

Călcau pe urmele câtorva giganţi. Lorenz scrisese o lucrare despre Walter Reed şi William Gorgas, cei doi medici militari care învinseseră febra galbenă printr-o îmbinare de investigaţii sistematice şi prin aplicarea fără milă a tot ceea ce învăţaseră. Dar, în această meserie, învăţătura era atât de lentă şi de costisitoare!

— Pune-o pe cealaltă, Kenny!

— Da, domnule doctor, se auzi vocea din intercom.

O clipă mai târziu, o altă imagine apăru lângă cea dintâi.

— Da, spuse Forster. Arată aproape la fel.

— Asta e luată de la infirmieră. Ia uită-te!

Lorenz apăsă pe butonul telefonului.

— Foarte bine, Kenny, acum deschide computerul!

O imagine pe computer le apăru în faţa ochilor, cu cele două mostre. Computerul o roti pe una din ele, ca să se alăture celeilalte, apoi le suprapuse. Se potriveau perfect.

— Cel puţin, nu s-a modificat.

— Nu prea a avut cum. Doi pacienţi. Au făcut o treabă bună cu izolarea. Poate că am avut noroc. Părinţii băiatului au fost testaţi. Par a fi neinfectaţi sau, cel puţin, aşa scrie în telex. Nu s-a mai găsit nimic în mediul lui. Echipa de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii cercetează zona. Nimic neobişnuit: maimuţe, lilieci, insecte. Până în prezent, nimic. Poate fi vorba doar de o anomalie, spuse el.

Asta exprima un raţionament, dar şi o speranţă.

— Vreau să mă joc puţin cu virusul ăsta. Am comandat nişte maimuţe. Vreau să cresc virusul, să-l introduc în câteva celule şi, pe urmă, Ralph, vreau să văd ce se întâmplă cu el, minut cu minut. Vreau să obţin celule infectate şi să extrag o mostră la fiecare minut, s-o disec, s-o ard cu UV, s-o îngheţ în nitrogen lichid şi s-o pun sub microscop. Vreau să văd cum reacţionează virusul cu ARN-ul. Aici avem de-a face cu o problemă de succesiune… Nu prea mi-e clar pentru moment. Mă urmăresc tot felul de idei. Fir-ar să fie!

Gus trase un sertar al mesei de lucru, îşi scoase de acolo pipa şi o aprinse cu un chibrit. În definitiv, era biroul lui şi cu siguranţă că gândea mai bine când avea pipa-n gură. Celor din preajmă le spunea că fumul alungă insectele şi, în afară de asta, el nu inhala. Din politeţe, crăpă puţin fereastra.

Ideea pentru care prinse de curând fonduri era mai complicată decât o exprimase el pe scurt şi amândoi erau conştienţi de asta. Aceeaşi procedură experimentală trebuia repetată de o mie de ori sau, poate şi mai mult, pentru a se obţine un raport corect despre modul de desfăşurare a procesului, iar astea nu erau decât datele de bază. Fiecare mostră va trebui să fie examinată şi înregistrată. Asta putea să dureze ani de zile, dar, dacă Lorenz nu se înşela, la sfârşit, pentru prima oară, va exista un document privitor la felul cum opera un virus şi în ce fel ARN-ul lui afecta o celulă vie.

— Noi, la Baltimore, jonglăm cu o idee asemănătoare.

— Serios?

— Da, face parte din proiectul de studiu al genomurilor. Încercăm să descifrăm interacţiunile complexe; felul în care ticălosul ăsta mic atacă celulele, începând de la nivel molecular, cum se multiplică, fără

o funcţie specială marcată în genom. E ceva de învăţat de aici. Dar complexitatea problemei constă în factorul ucigaş. Trebuie să stabilim, mai întâi, întrebările pe care vrem să le punem înainte de a aştepta să primim răspunsurile. Şi, pe urmă, avem nevoie de un geniu în informatică ca să comande mecanismele de analiză.

Lorenz ridică din sprâncene:

— În ce fază eşti?

Forster ridică din umeri:

— În faza însemnării cu creta pe tablă.

— Ei bine, când o să-mi sosească maimuţele, am să te ţin la curent cu ce-am realizat aici. Dacă altceva nu reuşim, cel puţin mostrele de ţesut ar trebui să arunce puţină lumină asupra problemei.

Funeraliile au fost un spectacol monumental, cu o distribuţie de mii de oameni care îşi strigau în gura mare credinţa faţă de cel dispărut, în timp ce-şi ascundeau adevăratele gânduri; parcă-i simţeai cum se uită în jur şi se întreabă ce avea să urmeze. Se vedea afetul de tun, soldaţii cu armele întoarse cu ţeava în jos, caii fără călăreţi, soldaţii mărşăluind, toate preluate de la televiziunea irakiană de STORM TRACK şi, apoi, retransmise la Washington.

— Ar fi bine să vedem mai multe chipuri, spuse Vasco încet.

— Da, a fost de acord preşedintele.

Ryan ar fi vrut să poată zâmbi, dar nu reuşea. El nu încetase nici o clipă să se poarte ca un ofiţer de la serviciile de informaţii. Jack era sigur de asta. Voia date proaspete, nu prelucrate şi prezentate de alţii. În cazul de faţă, dorea să vadă transmisia pe viu, cu comentatori lângă el, care să-i dezvăluie detaliile.

În America, cu o generaţie în urmă, asta s-ar fi numit, într-adevăr, spectacol. Oamenii apăreau şi acţionau într-un anume fel, fiindcă aşa era de aşteptat să o facă. O adevărată mare de oameni umplea piaţa – care avea un nume, dar nimeni nu părea să-l ştie – şi chiar şi aceia care nu puteau să vadă… Ah, o nouă cameră de filmat dădu răspunsul la întrebare. Ecrane uriaşe le arătau tuturor ce se întâmpla. Jack se întrebă dacă vor da imediat o reluare. Două şiruri de generali băteau pasul în spatele afetului de tun, observă Ryan.

— Cât de departe crezi c-o să meargă?

— Greu de spus, domnule preşedinte.

— Tu eşti Bert, nu-i aşa? întrebă preşedintele.

— Da, domnule preşedinte.

— Bert, aş putea să-l chem pe unul de la Oficiul Naţional de Informaţii ca să-mi spună că nu ştie.

Vasco clipi din ochi, aşa cum era de aşteptat. Apoi, se hotărî – ce naiba!

— Pot să spun că, în proporţie de optzeci la sută, se retrag.

— Asta-i doar o presupunere. Spune-mi de ce.

— Irakul nu are pe ce să se bazeze. Nu se poate să conduci o dictatură cu ajutorul unui comitet, cel puţin, nu pentru multă vreme. Pe nici unul dintre oamenii ăştia nu-l ţin fuduliile să preia puterea de unul singur. Dacă stau pe loc şi se schimbă guvernul, schimbarea asta nu le aduce nimic bun. O să sfârşească la fel ca apropiaţii şahului, cu spatele la perete şi cu ochii la puşti. Poate că o să încerce să se apere, dar mă îndoiesc. Trebuie să aibă bani puşi la păstrare undeva. Să stai pe o plajă şi să bei *daiquiri* n-o fi aşa de distractiv ca viaţa de general, dar nici să te uiţi la flori dinspre rădăcină, nu-i o afacere. Mai au şi grija familiei, pe deasupra…

— Deci, să ne aşteptăm la o schimbare totală de regim, în Irak, nu? întrebă Jack.

Vasco dădu din cap afirmativ:

— Da, domnule preşedinte.

— Va interveni Iranul?

— Eu n-aş paria că nu, răspunse Vasco, dar nu avem informaţii suficiente ca să facem preziceri. Aş vrea să vă pot spune mai multe, domnule preşedinte, dar nu sunt plătit pentru speculaţii.

— Pentru moment, e foarte bine.

De fapt, nu era bine, dar Vasco îi spusese lui Ryan tot ce putuse.

— Nu-i nimic de făcut, aşa-i?

Întrebarea asta fusese adresată soţilor Foley.

— Nu prea, răspunse Ed. Cred că am putea să trimitem pe cineva acolo, poate pe unul dintre oamenii noştri din regat care să ia un avion în direcţia aia, dar, atunci, problema e pe cine să încerce să contacteze? N-avem cum să ştim cine conduce acolo.

— Dacă conduce cineva, adăugă Mary Pat, privind armata care mărşăluia.

Nici unul nu prelua conducerea…

— Ce vrei să spui? se interesă cumpărătorul.

— N-ai plătit la timp, îi explică negustorul, râgâind, după primul pahar cu bere. Am găsit un alt cumpărător.

— Am întârziat doar două zile. Am avut probleme administrative cu transferarea fondurilor.

— Acum ai banii?

— Da!

— În cazul ăsta, am să-ţi găsesc nişte maimuţe.

Spunând asta, negustorul ridica mâna, pocni din degete şi fu observat de băiatul de la bar. Un plantator englez n-ar fi reuşit să facă treaba asta mai bine, în acelaşi bar, cu cincizeci de ani înainte.

— Nu-i chiar aşa de greu, înţelegi? O săptămână? Mai puţin?

— C.D.C.-ul are nevoie de ele imediat. Avionul e deja pe drum.

— O să fac tot ce pot. Te rog explică-i clientului dumitale că, dacă vrea să se facă expediţia la timp, atunci trebuie să-şi achite şi notele de plată pe loc. Mulţumesc, spuse el, adresându-se băiatului de la bar. Adu o bere şi pentru prietenul meu, te rog!

Îşi putea permite cheltuiala, având în vedere banii pe care tocmai îi primise.

— Cât durează?

— Ţi-am spus, o săptămână. Poate mai puţin.

Ce se agita atâta tipul ăsta pentru câteva zile în plus? se gândi el.

Cumpărătorul n-avea de ales; se afla în Kenya. Se hotărî să-şi dea berea pe gât şi să vorbească despre altele. Pe urmă, o să dea un telefon în Tanzania. În definitiv, maimuţa verde africană se găsea „din belşug” în toată Africa. Nu se poate spune că marfa asta lipsea, gândi el. După două ore, află că lucrurile stăteau altfel. Marfa lipsea, într-adevăr, dar numai pentru câteva zile, timpul necesar vânătorilor ca să mai găsească noi grupuri de dăunători cu coada lungă.

Vasco se ocupa de traducere, în afara îndatoririlor lui de comentator.

— Înţeleptul şi iubitul nostru conducător care a dat ţării noastre atâtea…

— … De exemplu, controlarea populaţiei cu mână forte, pufni Ed Foley.

Soldaţii, toţi oameni din gardă, mutară coşciugul în mormântul gata pregătit şi, cu asta, douăzeci de ani din istoria Irakului deveniră pagini de carte. „Sau, mai degrabă, de pliant cu foi volante”, gândi Ryan. Marea întrebare era: cine va scrie capitolul următor?

15
EXPEDIERI

— Aşadar? întrebă preşedintele Ryan după ce-şi conduse spre ieşire ultimul grup de oaspeţi.

— Scrisoarea, dacă a existat vreodată o scrisoare, nu e de găsit, domnule, răspunse inspectorul O'Day. Informaţia cea mai importantă pe care o deţinem în prezent este că secretarul de stat Hanson nu era prea scrupulos în privinţa securităţii documentelor. Am aflat asta de la şeful Securităţii Statului. El ne-a spus că i-a dat multe sfaturi în sensul ăsta secretarului de stat. Oamenii pe care i-am adus cu mine cercetează diferite persoane ca să afle cine a intrat şi a ieşit din biroul ăla. O să iasă ceva de aici…

— Cine conduce acţiunea?

Ryan îşi aminti că Hanson, deşi era un specialist cu chestiunile diplomatice, nu prea stătea să asculte ce-i spuneau alţii.

— Domnul Murray a numit reprezentanţi ai O.R.R.-ului să continue cercetările independent de departament. Asta înseamnă că şi eu sunt exclus, fiindcă în trecut vă prezentam rapoartele direct dumneavoastră. Este pentru ultima oară când sunt implicat direct în cazul ăsta.

— Respectând strict litera legii?

— Domnule preşedinte, asta e procedura, răspunse inspectorul, dând din cap. Vor primi ajutor suplimentar din partea Diviziei de Consultare Legislativă. Ăştia sunt agenţi cu studii de Drept care acţionează ca nişte câini de pază ai legii, din interior. Sunt oameni pricepuţi.

O'Day făcu o mică pauză de gândire. Cine a intrat şi a ieşit din biroul vicepreşedintelui?

— Vrei să spui, de-aici?

— Da, domnule.

De data asta răspunse Andrea Price:

— În ultima vreme, nimeni. A rămas nefolosit de la plecarea lui. Secretara lui a plecat o dată cu el şi…

— Poate vrei să examineze cineva maşina de scris. Dacă are o panglică impregnată…

— Perfect!

Price era gata să iasă din Salonul Oval, dar adăugă:

— Stai puţin… Oamenii dumitale au…

— O să dau un telefon, o asigură O'Day. Mă scuzaţi, domnule preşedinte. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai de mult. Te rog să

sigilezi biroul!

— S-a făcut! îl asigură Price.

Zgomotul era insuportabil. Maimuţele erau animale sociabile care trăiau de obicei în „grupuri” de până la optzeci de indivizi ce populau mai cu seamă lizierele pădurilor, la marginea întinselor savane, ca să poată mai uşor să coboare din copaci şi să cerceteze zona cu vegetaţie rară în căutarea hranei. Se obişnuiseră, în ultimii o sută de ani, să dea iama prin ferme, ceea ce era mai uşor şi mai fără riscuri decât ce hărăzise natura pentru comportamentul lor, deoarece oamenii care aveau grijă de ferme ţineau, de obicei, sub control animalele de pradă care mâncau maimuţe. Ele constituiau hrana preferată a leoparzilor şi a hienelor, dar şi viţeii, pe care fermierii trebuia să-i protejeze. Rezultatele era un fel de ciudat haos ecologic. Ca să-şi protejeze animalele, fermierii, legal sau ilegal, eliminau prădătorii. Asta îngăduia grupurilor de maimuţe să se extindă rapid şi specia verde africană ataca atunci cerealele şi alte culturi care reprezentau hrana atât a fermierilor, cât şi a animalelor pe care le creşteau. Lucrurile se complicau prin faptul că maimuţele mâncau şi insectele care atacau recoltele şi asta îi făcea pe specialiştii locali în ecologie să considere că eliminarea maimuţelor dăuna ecosistemului. Pentru fermieri, era mult mai simplu. Dacă maimuţa le mânca vreun animal, o omorau. Dacă le mânca din recolte, la fel. Insectele nu erau aşa de mari ca să se vadă, dar maimuţele erau, deci puţini erau acei fermieri care obiectau când veneau cei care le întindeau curse.

Maimuţa verde africană, care făcea parte din familia cercopitecilor, are mustăţi galbene şi spinarea verde-aurie. Poate trăi până la treizeci de ani – mai degrabă, într-o captivitate confortabilă, decât în jungla infestată de prădători – şi are o viaţă socială activă. Grupurile sunt formate din familii constituite în jurul femelelor la care maimuţe masculi se alăturau, individual, pe perioade de câteva săptămâni sau luni înainte de a porni în altă parte. O abundenţă de femele în sezonul de împerechere permitea unui număr de masculi să profite şi să se bucure de situaţie, dar, în avion, lucrurile stăteau cu totul altfel. De fapt, cuştile erau stivuite ca o încărcătură de pui de găină într-un camion în drum spre piaţă. Unele femele erau în călduri, dar complet inaccesibile, spre nemulţumirea eventualilor pretendenţi. Masculii plasaţi lângă cuştile altor masculi urlau, îşi arătau ghearele şi scuipau spre vecinii lor la fel de agresivi şi asta pentru că aceia care-i prinseseră nu observaseră un lucru simplu şi anume că fuseseră folosite cuşti de aceeaşi mărime pentru a ţine închise înăuntru maimuţe de dimensiuni diferite – masculul verde african e de două ori mai mare decât femela – şi că înghesuiseră masculi care adulmecau cel mai bine-venit dintre toate semnalele naturii, aflat atât de aproape

şi totuşi atât de departe. Înghesuiala, la care se adăugau mirosurile nefamiliare ale avionului şi absenţa hranei şi a apei, provoca o adevărată răzmeriţă a animalelor şi, de vreme ce problema nu putea fi rezolvată prin luptă, urmarea era un urlet colectiv de furie pornit din gurile a sute de indivizi care acoperea zgomotul motoarelor HT-8 ce propulsau avionul spre est, pe deasupra Oceanului Indian.

În partea din faţă, echipajul avionului avea uşa cabinei închisă bine şi căştile fixate strâns pe urechi. Asta atenua zgomotul, dar nu şi mirosul fetid pe care sistemele de recirculare a aerului cu care era dotat aparatul îl mişca de colo-colo, înfuriind şi mai mult „pasagerii" şi îngreţoşând echipajul.

Pilotul, un om, de obicei, slobod la gură îşi epuizase toată lista de înjurături şi se săturase să-l tot implore pe Allah să stârpească aceste mici creaturi oribile de pe faţa pământului. Dacă s-ar fi aflat într-o grădină zoologică, poate că ar fi arătat cu mâna la făpturile astea cu coadă lungă şi băieţii lui gemeni ar fi zâmbit şi, probabil, ar fi aruncat câteva alune prizonierilor atât de amuzanţi. Dar acum era altfel. Ajuns la capătul puterilor lui de înţelegere, pilotul întinse mâna către masca de oxigen pentru cazuri extreme şi răsuci un buton dând drumul unui jet, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să deschidă uşile de la cala de bagaje, să depresurizeze avionul şi, în felul ăsta, să scape de maimuţe şi să alunge mirosul cumplit. S-ar fi simţit mai bine dacă ştia ceea ce ştiau maimuţele. Animalelor li se pregătea ceva rău.

Badrayn se întâlni din nou cu ei într-un buncăr de recepţie a comunicaţiilor. Tot acest beton masat la un loc nu-i dădea senzaţia de securitate la care s-ar fi aşteptat. Singurul motiv pentru care buncărul mai exista era faptul că fusese ascuns sub falsa construcţie a unei întreprinderi – o legătorie de cărţi care chiar producea câteva volume. Acesta şi câteva altele supravieţuiseră războiului cu America, doar pentru că serviciile de informaţii americane dăduseră greş. Două „bombe inteligente" avuseseră drept ţintă o clădire care se afla chiar peste drum.

Puteai vedea şi acum craterul unde americanii crezuseră să se afla această construcţie. Asta ascundea nişte învăţăminte din care se puteau trage concluzii, gândi Badrayn. Într-adevăr, trebuia să vezi ca să crezi. Nu era acelaşi lucru dacă te uitai la ecranul televizorului sau auzeai vorbindu-se despre asta. Existau cinci metri de beton armat deasupra capului său. Cinci metri! Era ceva solid şi fusese construit sub supravegherea unor ingineri germani bine plătiţi. Se mai vedea încă urma plăcilor de cofraj care proptiseră betonul umed. Nu se observa nici o crăpătură şi singura explicaţie că această construcţie se afla încă în picioare era faptul că americanii bombardaseră cealaltă parte a străzii. Asta era puterea armamentului modern şi, cu toate că

Ali Badrayn trăise în lumea armelor şi a războiului toată viaţa, era prima oară când aprecia astfel de lucruri.

Avea nişte gazde bune. Cel care se ocupa de el era colonel plin. Doi sergenţi aduceau gustări şi băuturi. Badrayn urmărise funeraliile la televizor. Fusese tot atât de previzibil ca unul dintre acele filme poliţiste americane care rulau peste tot în lume. Ştiai dinainte care va fi sfârşitul. Irakienii, asemenea majorităţii popoarelor din regiune, erau o rasă de oameni pasionaţi, mai ales atunci când se adunau în număr mare şi erau încurajaţi să facă gălăgia cuvenită. Erau uşor de condus şi uşor de manipulat şi Badrayn ştia că nu conta întotdeauna de către cine. În afară de asta, cât din tot ce se întâmplase fusese adevărat? Informatorii se aflau încă acolo, gata să noteze cine nu aplauda şi nu-şi arăta tristeţea. Aparatul de securitate, care îl abandonase pe preşedintele decedat, funcţiona încă şi toată lumea ştia asta. Şi prea puţin din emoţia care se revărsase atât de liber pe ecran şi în pieţele largi era reală. Badrayn râse în sinea lui. Îşi spuse că era exact ca o femeie care se prefăcea că a atins momentul plăcerii supreme. Întrebarea era dacă bărbatul, care, atât de des, se bucura de plăcerea lui fără să o poată produce şi partenerei, îşi dădea seama de diferenţă.

Sosiră unul câte unul, ca nu cumva doi sau un mic grup care ar fi mers împreună să nu discute lucruri pe care o întreagă adunare trebuia să le audă ca un singur om. Se deschise un bufet frumos de lemn în care se vedeau sticle şi pahare şi legile Islamului au fost încălcate. Pe Badrayn nu-l deranja. El prefera un pahar de votcă, începuse să-i placă cu douăzeci de ani mai înainte la Moscova, pe vremea aceea capitala unei ţări acum dispărute.

Erau surprinzător de tăcuţi pentru nişte oameni atât de puternici, cu atât mai mult cu cât se aflau la pomana unui om pe care nu-l iubiseră niciodată. Sorbeau din băuturi – mai ales din whisky – şi nu făceau altceva decât să se privească între ei. La televizorul care rămăsese deschis, staţia locală prezenta reluarea procesiunii funerare, prezentatorul preamărind virtuţile conducătorului dispărut. Generalii priveau şi ascultau, dar expresia de pe chipurile lor nu indica tristeţe, ci teamă. Lumea lor se sfârşise. Nu se lăsau impresionaţi de strigătele cetăţenilor sau de cuvintele comentatorului de ştiri. Ei ştiau mai bine care era situaţia.

Sosi şi ultimul. Era şeful serviciilor de informaţii care se întâlnise cu Badrayn mai devreme, în aceeaşi zi şi care, mai înainte, trecuse pe la Cartierul General. Ceilalţi se uitară la el, iar el răspunse fără să aibă nevoie să audă întrebarea.

— E linişte peste tot, prieteni!

Pentru moment… Nici exprimarea acestei observaţii concise n-a fost necesară.

Badrayn ar fi putut să vorbească, dar tăcu. Vocea lui putea spune multe. De-a lungul anilor, trebuise să justifice mulţi oameni şi se pricepea să facă asta, dar, în asemenea cazuri, tăcerea era cea mai răspicată declaraţie posibilă. Se uită doar la ei şi aşteptă, conştient că ochii lui erau mult mai grăitori decât orice voce.

— Situaţia asta nu-mi place, spuse unul dintre ei, în cele din urmă.

Toate chipurile rămaseră neschimbate. Nu era de mirare. Nici unuia nu-i plăcea ce se întâmpla. Cel ce vorbise nu făcuse decât să afirme ceea ce gândeau toţi şi, făcând asta, se dovedi a fi cel mai slab din grup.

— De unde ştim că putem avea încredere în şeful tău? îl întrebă şeful gărzii.

— Vă dă cuvântul lui în numele lui Dumnezeu, răspunse Badrayn, punându-şi paharul jos. Dacă vreţi, o delegaţie a grupului vostru poate să ia un avion şi să se ducă să-l întâlnească. În acest caz, eu o să rămân aici ca ostatic al vostru. Dar dacă doriţi asta, trebuie să acţionaţi repede.

Asta o ştiau şi ei. Lucrul de care se temeau se putea întâmpla tot atât de bine înainte, cât şi după plecarea lor. Urmă o nouă perioadă de tăcere. Acum, abia dacă mai sorbeau din băuturi. Badrayn le citea totul pe chipuri. Fiecare voia ca altul să-şi exprime părerea cu care, apoi, ei să fie sau să nu fie de acord şi, făcând asta, grupul putea să ajungă la un punct de vedere colectiv pe care să-l respecte, probabil, cu toţii, deşi doi sau trei ar fi vrut să aleagă o altă cale. Asta depindea de care dintre ei era dispus să-şi pună viaţa în balanţă şi să încerce să o cântărească în funcţie de un viitor necunoscut. Badrayn aşteptă să vadă cine va face asta, dar în zadar. În cele din urmă, unul dintre ei vorbi:

— M-am însurat târziu, spuse şeful Forţelor Aeriene.

Între douăzeci şi patruzeci de ani fusese pilot de luptă – mai mult la sol decât în aer.

— Am copii mici.

Făcu o pauză şi se uită în jurul lui:

— Cred că ştim cu toţii ce se poate întâmpla sau ce se va întâmpla cu familiile noastre dacă lucrurile… evoluează nefavorabil.

„E un gambit demn”, gândi Badrayn. Nu puteau fi laşi. În definitiv, erau soldaţi.

Făgăduiala lui Daryaei în numele lui Allah nu le părea prea convingătoare. Trecuse mult timp de când fiecare dintre ei intrase ultima dată într-o moschee pentru alt scop decât acela de a fi fotografiat acolo într-o prefăcută atitudine pioasă şi, deşi duşmanul lor gândea cu totul altfel, credinţa în religia altuia îşi avea rădăcina în sufletul omului.

— Cred că banii nu sunt o problemă în cazul ăsta, spuse Badrayn,

atât ca să se convingă că aşa era, cât şi ca să-i facă să examineze chiar ei această opţiune.

Câţiva întoarseră capul, cu un aer aproape amuzat, iar întrebarea îşi primi răspunsul. Deşi conturile oficiale irakiene fuseseră de mult îngheţate, mai existau şi alte conturi care erau operabile. Naţionalitatea unui cont în bancă era, în definitiv, iluzorie, cu atât mai mult când era vorba de o sumă mare. Toţi aceşti bărbaţi, îşi zise Badrayn, aveau acces personal la sume în valută forte cu nouă cifre, probabil în dolari sau în lire şi nu era acum momentul să-ţi faci griji despre cui ar fi trebuit să aparţină aceşti bani.

Următoarea întrebare era: Unde puteau ei să se ducă şi cum puteau ajunge acolo în siguranţă? Badrayn vedea asta pe chipurile lor şi totuşi, deocamdată, nu putea face nimic. Ironia situaţiei, pe care doar el era în stare să o judece, era că duşmanul de care se temeau şi în al cărui cuvânt nu aveau încredere nu dorea altceva decât să le potolească teama şi să-şi ţină cuvântul. Dar Ali ştia că acesta era un om cât se poate de răbdător. Altfel, Badrayn nu s-ar fi aflat aici.

— Eşti absolut sigur?

— Situaţia e aproape ideală, îi spuse oaspetele lui Daryaei, dând explicaţiile cuvenite.

Chiar şi pentru un om care credea în voinţa lui Dumnezeu, concursul de împrejurări era prea fericit ca să fie adevărat şi totuşi aşa era sau părea să fie situaţia.

— Şi?

— Şi procedăm conform planului.

— Excelent!

Dar nu era chiar aşa; Daryaei ar fi preferat să trateze cu fiecare pe rând pentru a putea să-şi concentreze separat şi mai bine excepţionalul său intelect asupra celor trei procese în evoluţie, dar aşa ceva nu era întotdeauna posibil şi poate că asta îi indicau semnalele. În orice caz, nu avea de ales. Ce ciudat că se simţea încolţit de evenimente care rezultau din planuri pe care chiar el le pusese în mişcare!

Lucrul cel mai greu era să discute cu colegii său din Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Aceasta era posibil doar pentru că veştile erau, pentru moment, bune. Benedict Mkusa, „Pacientul Index” sau „Pacientul Zero”, după cum îi plăcea fiecăruia să-l numească, era mort, iar trupul său fusese distrus. O echipă de cincisprezece oameni cercetase mediul familiei sale şi nu găsise încă nimic. Trebuia să se aştepte expirarea perioadei critice – Ebola Zair avea o perioadă normală de incubaţie cuprinsă între patru şi zece zile, deşi existaseră cazuri extreme de numai două zile sau de până la nouăsprezece zile – dar unicul caz care mai exista acum se afla sub ochii lui. Se dovedise

că Mkusa fusese un biolog în devenire, care-şi petrecea o bună parte din timpul liber prin locuri sălbatice, astfel că, acum, o echipă de cercetare se afla în pădurea tropicală şi alerga după rozătoare, lilieci şi maimuţe, într-o nouă încercare de a descoperi „gazda” sau purtătorul virusului mortal. Dar, mai mult decât orice, sperau că, de data asta, norocul le va surâde. Pacientul Index venise direct la spital, datorită situaţiei familiei sale. Părinţii, oameni educaţi şi înstăriţi, doriseră ca băiatul să fie tratat de profesionişti din asistenţa medicală, în loc să-l îngrijească singuri şi, procedând astfel, îşi salvaseră, probabil, propriile vieţi, deşi chiar şi acum aşteptau să treacă perioada de incubaţie cu o adevărată groază ce depăşea chiar şi durerea provocată de pierderea fiului lor. În fiecare zi, li se lua sânge pentru testele standard I.F.A., dar testele puteau fi înşelătoare, după cum le spuseseră unii doctori nesăbuiţi şi lipsiţi de înţelegere. Cu toate astea, echipa Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii îşi permitea să spere că acest început de epidemie se va opri la două victime şi, din cauza asta, era de acord să ia în considerare propunerea doctorului Moudi.

Existau, bineînţeles şi obiecţii. Medicii din Zair doreau să o trateze acolo. Era un lucru meritoriu. Ei aveau mai multă experienţă în legătură cu Ebola decât oricine altcineva, deşi asta nu prea ajutase pe nimeni şi chiar Organizaţia Mondială a Sănătăţii nu voia, din motive politice, să-şi insulte colegii. Se petrecuseră câteva incidente nefericite mai de mult, din pricina aroganţei fireşti a europenilor care-i deranjase pe doctorii locali. Dreptatea era de ambele părţi. Calitatea medicilor africani era inegală. Unii erau excelenţi, alţii foarte slabi, ceilalţi – obişnuiţi. Argumentul principal era că doctorul Rousseau de la Paris era un adevărat erou al comunităţii internaţionale, un om de ştiinţă talentat şi un clinician devotat profesiei, care refuza să accepte că bolile virale nu puteau fi tratate cu succes. Urmând tradiţia precursorului său Pasteur, Rousseau era hotărât s-o rupă cu regulile trecutului. El folosise ribavirinul şi interferonul ca tratamente ale Ebolei, fără rezultate pozitive. Ultima sa încercare fusese dramatică şi părea să nu aibă nici un efect, dar marcase un mic progres în studiile pe maimuţe şi dorea să-l încerce pe un pacient uman în condiţii urmărite cu multă grijă. Deşi metoda de tratament pe care o propunea el nu era deloc practică pentru o adevărată aplicare clinică, trebuia început cumva.

Aşa cum era de prevăzut, factorul decisiv era identitatea pacientei. O parte din echipa O.M.S. O cunoştea de pe vremea epidemiei de Ebola din Kikwit. Sora Jean Baptiste luase avionul spre oraşul acela ca să le supravegheze pe infirmierele locale, iar doctorii, nu mai puţin ca alte persoane, se simţeau mişcaţi atunci când cei din grija lor le erau cunoscuţi. În cele din urmă, se căzu de acord că da, doctorul Moudi putea să-şi transporte pacienta.

Mijloacele mecanice folosite pentru transfer erau destul de complicate. În loc de ambulanţă au folosit o camionetă pentru că aceasta din urmă era mai uşor de curăţat după aceea. Pacienta a fost ridicată pe o folie de plastic şi aşezată într-un cărucior pe care l-au împins pe coridor. Locul a fost evacuat şi, în timp ce Moudi şi sora Maria Magdalena împingeau căruciorul cu pacienta spre uşa exterioară, un grup de tehnicieni îmbrăcaţi în „echipament de astronaut", din plastic, pulveriza podeaua, pereţii şi în aer dezinfectant, producând o ceaţă chimică urât mirositoare, care urmărea procesiunea, precum gazele de eşapament ale unui automobil foarte vechi.

Pacienta fusese tratată cu sedative puternice şi era imobilizată. Trupul ei fusese împachetat ca un cocon pentru a fi prevenite scurgerile de sânge bogat în virusuri. Folia de plastic de sub ea fusese stropită cu aceleaşi chimicale neutralizante, astfel ca sângele infestat să găsească imediat un mediu neprimitor pentru particulele virale pe care le conţinea. În timp ce Moudi împingea căruciorul din spate, se mira singur de nebunia lui de a risca atât manipulând ceva deosebit de mortal. Măcar chipul surorii Jean Baptiste era placid de la doza periculos de mare de narcotice folosite, deşi era marcat de echimozele care se întindeau din ce în ce mai mult.

Ieşiră afară în docul de încărcare unde se primeau mărfurile pentru aprovizionarea spitalului. Camioneta era acolo, iar şoferul stătea în spatele volanului fără să se uite în urmă la ei, poate doar în oglinda retrovizoare. Interiorul camionetei fusese şi el dezinfectat şi, de îndată ce uşa se închise şi căruciorul a fost fixat ca să nu se mişte, porniră, urmaţi de o escortă a poliţiei, nedepăşind treizeci de kilometri pe oră în timpul scurtei călătorii spre aeroportul local. Era o treabă bună. Soarele era încă sus pe cer şi, în curând, căldura lui transformă camioneta într-un cuptor mobil în care chimicalele protectoare fierbeau în atmosfera închisă. Mirosul dezinfectantului pătrundea prin sistemul de filtrare al echipamentului. Din fericire, doctorul era obişnuit cu aşa ceva.

Avionul aştepta. Aparatul G-IV sosise abia cu două ore înainte dintr-un zbor direct de la Teheran. Interiorul fusese golit de tot ce conţinuse, cu excepţia a două scaune şi o canapea. Moudi simţi cum camioneta se opreşte, întoarce şi dă înapoi. Apoi, uşa de la bagaje se deschise, orbindu-i cu lumina soarelui.

Infirmiera, sora Maria Magdalena, plină de compasiune, îi apără ochii colegei sale cu mâna.

Mai erau şi alţii acolo, bineînţeles. Alte două călugăriţe, în echipament protector, se aflau aproape, iar, ceva mai departe, un preot. Toţi se rugau, în timp ce pacienta a fost ridicată cu folia de plastic şi transportată încet în interiorul aparatului cu turboreactor,

vopsit în alb. Au fost necesare cinci minute de muncă atentă ca să fie fixată bine pe loc, apoi echipajul de la sol se retrase. Moudi se uită cu atenţie la pacienta lui, îi verifică pulsul şi tensiunea, primul, rapid, cea de a doua încă în creştere. Asta îl îngrijoră. Avea nevoie de ea în viaţă, cât mai mult timp posibil. Terminând de făcut toate astea, făcu semn echipajului de zbor şi-şi fixă propria centură.

Odată aşezat, Moudi îşi îngădui să se uite pe fereastră şi se alarmă când văzu o cameră de filmat TV îndreptată spre avion. Cel puţin se afla la distanţă, gândi doctorul, în timp ce auzi primul motor pornind. Privind pe cealaltă fereastră, observă echipajul de curăţare, pulverizând din nou dezinfectant în camionetă. Totul părea teatral. Ebola, deşi mortală, se dovedea a fi un organism delicat care era distrus rapid de razele ultraviolete, când era expus direct la soare, fiind, de asemenea, vulnerabil la căldură. Tocmai de aceea căutarea corpului transmiţător era atât de frustrantă. Cineva transporta acest virus îngrozitor. Ebola nu putea exista independent, dar cine era cel care oferea o găzduire confortabilă virusului, cum se explica faptul că Ebola se revanşa de acest serviciu nefăcându-i nici un rău gazdei sale, cine era fiinţa care bântuia continentul african ca o stafie – toate astea rămâneau, deocamdată, necunoscute. Doctorul scoase un mormăit. Sperase cândva că va descoperi această gazdă, aşa încât s-o poată folosi, dar speranţa lui rămăsese deşartă. În schimb, avea altceva aproape la fel de bun. Avea un pacient în viaţă în al cărui trup prolifera agentul patogen şi, în timp ce toate celelalte victime precedente ale Ebolei fuseseră arse sau îngropate într-un pământ îmbibat de chimicale, cea de acum va avea o altă soartă. Avionul începu să se mişte. Moudi îşi mai verifică o dată centura de siguranţă şi se gândi ce bine ar fi fost dac-ar fi avut ceva de băut…

În cabina din fată, cei doi piloţi purtau echipamente de zbor din nomex, pentru protecţie şi care fuseseră, în prealabil, stropite cu dezinfectant. Măştile pe care le purtau le stâlceau cuvintele, silindu-i să repete cererea de permis de decolare, dar, în cele din urmă, turnul de control înţelese şi aeronava Gulfstream îşi începu rotirea pentru decolare, învârtindu-se rapid pe cerul african lipsit de nori şi îndreptându-se spre nord. Prima etapă a zborului lor avea să fie de 468 de kilometri şi urma să dureze ceva mai mult de şase ore.

Un alt aparat G-IV, aproape identic, aterizase la Benghazi şi, în acel moment, echipajul lui era informat cum să procedeze în caz de urgenţă.

— Canibali! exclamă Holbrook, scuturând din cap, nevenindu-i să creadă.

Adormise foarte târziu, după ce se culcase spre dimineaţă şi cu o seară înainte, când urmărise tot felul de capete vorbitoare pe C-SPAN,

discutând situaţia confuză din Congres, după cuvântarea ţinută de tipul ăla, Ryan. În condiţiile existente, discursul nu fusese prost. Auzise şi altele mai proaste. Tot felul de minciuni, bineînţeles, un adevărat spectacol de televiziune. Chiar şi cele care-ţi plăceau, ce să mai spunem... Ştiai că nu sunt reale, deşi puteau să fie amuzante, cu intenţie sau nu. Discursul fusese scris de o persoană talentată, cu scopul de a transmite exact lucrurile pozitive. Priceperea acestor oameni era impresionantă. „Oamenii Muntelui” munciseră ani de zile pentru a crea un discurs pe care l-ar fi putut folosi ca să mobilizeze lumea în jurul punctului lor de vedere. Au tot încercat, dar, pur şi simplu, n-au reuşit să obţină ceea ce-şi doreau. Bineînţeles, nu pentru că ceva nu era în regulă cu credinţele lor. Toţi ştiau asta. Problema consta în ambalaj şi numai guvernul şi aliatul său, Hollywoodul, puteau să-şi permită să facă rost de oamenii potriviţi, capabili să dezvolte idei în stare să sucească minţile nenorociţilor şi cretinilor care, de fapt, nici nu prea pricepeau mare lucru – asta era singura concluzie posibilă.

Dar acum existau neînţelegeri de partea inamicului.

Ernie Brown, care venise cu maşina să-şi trezească prietenul, închise sonorul televizorului.

— Cred că nu-i destul loc pentru amândoi în oraşul ăla, Pete.

— Crezi că unul din ei se va da bătut până la apusul soarelui?

— Aşa mi-ar plăcea.

Comentariul juridic pe care tocmai îl urmăriseră la ora politică a C.N.N.-ului fusese tot atât de dezordonat ca un marş al negrilor spre Washington, al cărui scop era mărirea ajutorului social.

— Ei, vezi, Constituţia nu spune ce trebuie făcut într-un caz ca ăsta. Presupun că lucrurile se pot aranja cu nişte pistoale pe Pennsylvania Boulevard, adăugă Ernie, râzând.

Pete întoarse capul şi zâmbi.

— N-ar fi frumos de urmărit aşa ceva?

— O scenă tipic americană...

Brown ar fi putut să adauge că Ryan fusese cândva într-o asemenea situaţie sau, cel puţin, aşa se scrisese în ziare şi la televiziune. Da, aşa era. Îşi aminteau amândoi vag ce se petrecuse la Londra şi, ca să fim obiectivi, se simţiseră mândri să vadă că un american le-a arătat europenilor cum se foloseşte o armă; străinii habar n-aveau de mânuirea armelor, nu? Erau la fel de proşti ca tipii de la Hollywood. Ce păcat că lui Ryan i se înecaseră corăbiile! Ceea ce spusese el în discursul lui şi anume de ce intrase în guvern, erau vorbe pe care le spuneau toţi. Cel puţin, din pricina scârbei ăleia de Kealty, putea să se întoarcă din nou la familie şi la alte treburi. Toţi erau nişte escroci şi nişte hoţi şi, în definitiv, aşa fusese crescut individul. Cel puţin, nu era ipocrit. Un vagabond de înaltă clasă sau...

un şacal de prerie? Da, aşa era! Kealty fusese toată viaţa un escroc şi nu făcea decât să li se înfăţişeze tuturor aşa cum era. Nu poţi să te superi pe un şacal că urlă la lună: aşa e el. Bineînţeles că erau animale dăunătoare. Fermierii locali puteau să împuşte câţi doreau... Brown îşi înclină capul într-o parte.

— Pete?

— Da, Ernie.

Holbrook întinse mâna să ia telecomanda şi era pe punctul de a da sonorul tare.

— Avem o criză constituţională, nu-i aşa?

Era rândul lui Holbrook să se uite spre ecran.

— Da, asta spun toţi şarlatanii de la televizor.

— Şi situaţia s-a înrăutăţit, nu?

— În legătură cu problema, Kealty? Da, aşa se pare.

Pete puse telecomanda jos. Ernie se simţea din nou năpădit de idei.

— Ce-ar fi dacă, hmm... începu Brown şi se opri imediat, privind la ecranul mut al televizorului.

Îi trebuia timp ca să-şi clarifice ideile, Holbrook ştia asta, dar merita să aştepţi.

Aeronava 707 ateriză, în cele din urmă, pe Aeroportul Internaţional Teheran-Mehrabad, cu mult după miezul nopţii. Echipajul era năucit, după ce zburase, aproape fără pauză, treizeci şi şase de ore, cu mult peste limitele permise aviaţiei civile şi, mai ales, înnebunit de încărcătura pe care o transportaseră şi într-o dispoziţie atât proastă, încât, în timpul lungii coborâri, schimbaseră între ei tot felul de vorbe grele. Dar avionul atinse solul cu o zguduitură puternică şi, o dată cu asta, se simţiră cu toţii uşuraţi, dar şi jenaţi, senzaţii pe care le încercau toţi trei în timp ce scoaseră un oftat colectiv. Pilotul scutură din cap şi îşi frecă obosit faţa cu mâna, rulând spre sud şi ghidând avionul după luminile albastre. Aeroportul este şi locul unde se află Cartierul General al Armatei şi Forţele Aeriene Iraniene. Aeronava îşi sfârşi traseul, întorcând şi îndreptându-se spre zona spaţioasă a rampei aviaţiei iraniene; deşi purta însemnele unui avion civil, 707 aparţinea, de fapt, Forţelor Aeriene Iraniene. Echipajul avionului observă cu plăcere că îi aşteptau autocamioanele. Avionul se opri. Mecanicul închise motoarele. Pilotul acţionă frânele de parcare. Cei trei bărbaţi ieşiră din cabină.

— A fost o zi obositoare, prieteni, spuse pilotul, în chip de scuză.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să avem un somn bun, îi răspunse mecanicul, acceptând astfel scuzele, căci el fusese ţinta principală a nervilor comandantului de zbor.

În orice caz, erau cu toţii prea obosiţi ca să stea să se mai certe; oricum, după o odihnă bună, n-aveau să-şi mai aducă aminte care

fusese motivul.

Îşi scoaseră măştile de oxigen şi fură întâmpinaţi de mirosul greu, fetid, al încărcăturii şi abia se putură abţine să nu vomite în clipa când se deschise uşa care ducea spre încărcătura. Nu puteau încă să coboare. Avionul era ticsit de cuşti şi, dacă nu voiau să iasă prin hublouri, ceea ce nu era recomandabil, trebuia să aştepte ca să iasă afară, asemenea pasagerilor într-un aeroport internaţional.

De descărcare se ocupau nişte soldaţi şi lucrurile deveneau mai complicate prin faptul că nimeni nu-i spusese comandantului lor să facă rost de nişte mânuşi, aşa cum făcuseră africanii. Fiecare cuşcă avea o agăţătoare de sârmă la capătul de sus, dar maimuţele verzi africane erau la fel de irascibile ca echipajul; apucau cu ghearele şi zgâriau mâinile care încercau să le ridice. Reacţiile soldaţilor erau diferite. Unii izbeau cuştile, sperând să intimideze maimuţele şi să le potolească. Cei mai isteţi se dezbrăcau de jachete şi le foloseau pentru protecţie, în timp ce manevrau cuştile. În curând, se formă un lanţ de oameni şi cuştile au fost transferate, una câte una, în mai multe camioane.

Totul se petrecea cu mare zgomot. Temperatura de la Teheran în noaptea aceea era de-abia de cincizeci de grade Fahrenheit, cu mult inferioară celei cu care erau obişnuite maimuţele, iar asta nu ajuta la calmarea lor, după tot ce li se întâmplase în ultimele cinci zile. Ele reacţionau la noua traumă cu zgârieturi şi urlete care făceau rampa să răsune. Chiar şi cei care nu mai auziseră niciodată zgomotul făcut de maimuţe, n-ar fi putut să-l confunde cu nimic altceva, dar nu era nimic de făcut. În cele din urmă, treaba a fost gata. Cabina se deschise şi echipajul avu ocazia să vadă ce se alesese din avionul lor, când va curat. Aveau să treacă săptămâni până vor putea să scoată mirosul de acolo, de asta nu se îndoiau şi curăţarea locului avea să fie o treabă grea la care nu merita să te gândeşti în acel moment. Ieşiră de acolo împreună, apoi coborâră scările şi porniră spre locul unde îşi parcaseră maşinile.

Maimuţele au fost transportate spre nord şi acesta avea să fie, pentru ele, al treilea sau al patrulea – mai bine zis ultimul – drum cu camionul. Era o distanţă scurtă, pe o şosea care se bifurca, străbătând o intersecţie în formă de frunză de trifoi, construită pe vremea domniei şahului, apoi spre vest, până la Hasanabad. Acolo se afla o fermă, pentru acelaşi scop care prilejuise transportul maimuţelor din Africa în Asia. Ferma era proprietatea statului şi era folosită ca staţie experimentală pentru testarea de noi cereale şi îngrăşăminte şi se sperase că produsele crescute acolo vor hrăni „oaspeţii”, dar era încă iarnă şi nimic nu creştea acolo în acel moment. În schimb, sosiseră mai multe încărcături de smochine din regiunea sud-estică a ţării. Maimuţele începură să le simtă mirosul, în timp ce camioanele se

opriră în dreptul clădirii de beton de trei etaje care avea să fie ultimul lor cămin. Asta le făcea şi mai agitate, fiindcă nu avuseseră parte nici de hrană, nici de apă de când părăsiseră continentul lor de origine, dar măcar le dădea speranţa unei mese, ba chiar a uneia gustoase, aşa cum este de aşteptat să fie ultima pe care o iei.

Aeronava Gulfstream G-IV ateriză la Benghazi, conform planului de zbor. Fusese, într-adevăr, o călătorie plăcută, atât cât era posibil în condiţiile date. Chiar şi aerul, de obicei agitat deasupra Saharei Centrale, fusese calm, asigurând un zbor liniştit. Sora Jean Baptiste rămăsese fără cunoştinţă cea mai mare parte a zborului, părând semiconştientă doar de câteva ori, după care căzuse iar în starea iniţială, de fapt, mai confortabilă decât cea a celorlalţi patru oameni de la bord, al căror echipament protector nu le îngăduia nici măcar să soarbă o picătură de apă.

Uşile aeronavei nu se deschiseseră niciodată. În schimb, cisterne cu combustibil trăseseră lângă avion şi şoferii coborâră ca să fixeze furtunuri în capsulele fixate în aripile lungi, albe. Doctorul Moudi continua să fie treaz şi tensionat. Sora Maria Magdalena moţăia. Era la fel de bătrână ca pacienta şi de-abia dacă închisese ochii în ultimele zile, veghind devotată la căpătâiul colegei sale. Era regretabil, gândi Moudi, încruntându-se, în timp ce se uita prin hublou. Era nedrept… în inima lui, nu mai exista sentimentul urii pentru aceşti oameni. Cândva, simţise asta. Gândise că toţi străinii erau duşmani ai ţării lui, dar acestea două nu erau. Ţara lor de baştină era esenţialmente neutră în raport cu ţara lor. Ele nu erau păgânii animişti ai Africii, ignoranţi şi fără credinţă în adevăratul Dumnezeu. Ele îşi închinaseră viaţa slujirii numelui Său şi amândouă îl uimiseră arătând respect faţă de rugăciunile şi credinţa lui. Mai mult decât orice, el le respecta convingerea că sentimentul de credinţă era o cale de progres, mai degrabă, decât acceptarea predestinării, o idee care nu era potrivită cu credinţa sa islamică, dar nici infirmată de aceasta. Maria Magdalena ţinea în mână nişte mătănii dezinfectate, pe care le folosea ca să-şi rânduiască rugăciunile către Maria, mama lui Iisus, Profetul, venerată tot atât de mult în Coran ca şi în propriile scripturi rezumate, un model demn de urmat de către femei, dintre toate cele oferite cândva de o femeie…

Moudi întoarse capul de la ele ca să se uite afară. Nu putea să-şi permită astfel de gânduri. Avea în faţă o sarcină şi acestea erau instrumentele sarcinii lui, destinul uneia fiind hotărât de Allah şi al celei de a doua de către el însuşi. Asta era situaţia. Sarcina se afla în afară, nu în sufletul lui, nu el o stabilise, fapt devenit clar când autocisternele porniră la drum şi motoarele se puseră iar în funcţiune. Echipajul de zbor era grăbit, ca şi el, ca să vadă sfârşită partea grea a

misiunii şi să se înceapă partea care-i solicita mai puţin. Existau motive de satisfacţie. Toţi acei ani petrecuţi printre păgâni, în arşiţa tropicală şi cu cea mai apropiată moschee la kilometri depărtare de locuinţa lui… Hrana mizerabilă, deseori infestată, care te făcea să te întrebi tot timpul dacă era bună sau nu şi să nu ştii niciodată cum era, de fapt… Toate astea rămăseseră în urmă. În faţa lui se afla chemarea spre a-L sluji pe Dumnezeu şi ţara sa.

Două avioane, nu unul, rulară spre pista principală nord-sud, hurducăindu-se pe plăcile de beton care deveniseră inegale din pricina arşiţei ucigătoare a deşertului din timpul verii şi a frigului uimitor al nopţilor de iarnă. Primul din ele nu era cel al lui Moudi. Acel G-IV, privit din exterior, identic în toate, dar deosebindu-se printr-o singură cifră înscrisă în codul de pe coadă, porni de-a lungul pistei şi se ridică în direcţia nord. Avionul său repetă huruitul decolării, dar, de îndată ce roţile se ridicară în aer, aparatul său G-IV făcu un viraj spre dreapta în direcţia sud-est, spre Sudan, o aeronavă singuratică în noapte, deasupra deşertului.

Primul viră oarecum spre vest şi se înscrise pe culoarul aerian internaţional obişnuit în direcţia coastei franceze. La momentul potrivit, va trece pe lângă Malta, unde exista o staţie radar pentru deservirea aeroportului de la Valetta şi, de asemenea, pentru îndeplinirea obligaţiilor de control al traficului pentru Mediterana Centrală. Echipajul acestui avion era format în totalitate din tipi de la forţele aeriene care, de obicei, transportau din loc în loc personalităţi politice şi din lumea afacerilor, ceea ce nu prezenta riscuri, era bine plătit şi plictisitor. În noaptea asta, lucrurile stăteau altfel. Copilotul avea ochii fixaţi, în acelaşi timp, pe harta pe care o avea pe genunchi şi pe sistemul de navigaţie G.P.S. Cu trei sute de kilometri înainte de Malta, la o altitudine de 12 000 de metri, observă semnul pe care i-l făcu pilotul şi atinse uşor emiţătorul radar, stabilindu-se la 7711.

— Apropiere de Valetta, apropiere de Valetta, aici November, Juliet-Alpha, ajutor, ajutor, ajutor…

Controlorul de la Valetta notă imediat semnalul de pe ecranul radar. Era o urmărire liniştită de la centrul controlului de trafic, o monitorizare a traficului normal în aer rarefiat şi noaptea aceasta era la fel de obişnuită ca oricare alta. Îşi reglă imediat microfonul, în timp ce, cu cealaltă mână, făcu semn supraveghetorului.

— Juliet-Alpha, Valetta anunţaţi un caz de urgenţă, domnule?

— Valetta, Juliet-Alpha, se confirmă. Suntem zborul de evacuare medicală de la Zair spre Paris. Ni s-a defectat motorul numărul doi şi avem probleme cu sistemul electric, păstraţi legătura…

— Juliet-Alpha, Valetta, pe recepţie, domnule.

Radarul indica altitudinea avionului ca fiind 390, apoi 380, apoi 370.

— Juliet-Alpha, Valetta, văd că pierdeţi din altitudine.

În vocea din căşti interveni o schimbare:

— Ajutor, ajutor, ajutor! Ambele motoare s-au defectat. Ambele motoare s-au defectat. Încercăm să le pornim din nou. Aici Juliet-Alpha.

— Alinierea de penetraţie Valetta este trei-patru-trei, repetăm, vector direct Valetta, 3-4-3. Rămânem pe recepţie, domnule!

Un semnal concis „înţeles", parţial întrerupt, a fost tot ceea ce mai reuşi să capteze controlorul, în chip de răspuns. Înregistrarea altitudinii arăta acum 330.

— Ce se întâmplă? întrebă supraveghetorul.

— Spune că ambele motoare s-au oprit; coboară rapid.

Pe un ecran de computer se vedea că avionul era un Gulfstream şi planul de zbor era confirmat.

— Planează bine, oferi un răspuns optimist supraveghetorul.

Acum observară amândoi: 310. Aparatul G-IV nu plana, de fapt, chiar aşa de bine.

— Juliet-Alpha, Valetta.

Nici un răspuns.

— Juliet, aici postul de control Valetta.

— Ce altceva este…

Supraveghetorul se mai uită o dată pe ecran. Nu se vedea nici un alt avion în zonă şi tot ce mai puteai face acum era să urmăreşti atent ecranul.

Ca să simuleze mai bine un caz de urgenţă în zbor, pilotul încetini motoarele până la ralanti. Tendinţa era de a se mări vibraţia, dar nu făcu acest lucru. De fapt, nu avea de gând să mai spună nimic. El acţionă şi mai tare manşa, pentru a mări ritmul coborârii, apoi se îndreptă spre luminile de pe pistă, ca şi cum o lua în diagonală spre Malta. „Asta o să le placă celor de la turnul de control", gândi el trecând prin nivelul de 12000 de metri. Era, într-adevăr, plăcut. Pe vremuri, fusese pilot de luptă în slujba ţării sale şi ducea dorul senzaţiei minunate când balansa avionul pe cer. O coborâre cu o asemenea viteză i-ar fi făcut pe pasageri să se albească la faţă şi să intre în panică. Pentru pilot, asta însemna să zbori cu adevărat.

— Trebuie să fie foarte greu, spuse supraveghetorul.

— Să aterizezi pe Aeroportul De Gaulle de la Paris.

Controlorul ridică din umeri şi se strâmbă.

— Tocmai a decolat la Benghazi, făcu el.

— Combustibilul era prost?

Răspunsul n-a fost decât o nouă ridicare din umeri.

Era ca şi cum urmăreai moartea la televizor, cu atât mai groaznic,

cu cât cifrele care marcau altitudinea mergeau în jos cu un ţăcănit, ca simbolurile unui automat.

Supraveghetorul ridică telefonul.

— Sună-i pe libieni. Întreabă-i dacă pot să facă rost de un avion de salvare. Avem o aeronavă pe punctul de a se scufunda în Golful Sidra.

— Staţia Valeta, aici U.S.S. *Radford*, repetaţi. Terminat.

— *Radford,* Valetta.

— Avem contactul pe radar. Pare să încetinească.

Vocea era a unui sublocotenent care era de serviciu la C.I.C. în noaptea aceea.

Radford era un distrugător vechi din clasa Sprance, care se îndrepta spre Neapole, după un exerciţiu efectuat cu marina egipteană. Pe drum, primise ordinul de a intra în Golful Sidra pentru a proclama libertatea drepturilor de navigaţie, un exerciţiu care era aproape tot atât de vechi ca nava însăşi. Cândva, stârnise mare agitaţie şi participase la două bătălii intense aer-apă în anii ’80, dar acum nu îndeplinea decât operaţii plictisitoare de rutină, altfel *Radford* nu ar fi întreprins acţiunea asta pe cont propriu. Era destul de monoton faptul că echipajele C.I.C. Monitorizau frecvenţele radio civile ca să mai iasă puţin din apatie.

— Contactul este doisprezece-zero kilometri la vest de noi. Continuăm urmărirea.

— Valetta. Tocmai l-am trezit din somn pe căpitan. Daţi-ne puţin timp ca să ne organizăm, dar putem să facem o încercare. Terminat.

— Cade ca un bolovan, raportă subofiţerul urmărind ecranul radarului principal. Ar fi bine să iasă repede din picaj, amice.

— Ţinta este un avion comercial cu reacţie Gulf-4. Apare la 1-6 000 şi coboară rapid, spuse Valetta.

— Mulţumesc, deocamdată asta e situaţia. Rămânem pe recepţie.

— Ce se vede? întrebă căpitanul care era îmbrăcat într-un şort kaki şi o bluză cu mânecă scurtă.

Raportul nu dură mult.

— Foarte bine, acţionaţi motoarele prova.

Apoi, comandantul ridică un telefon cu amplificator.

— Puntea, C.I.C., vorbeşte căpitanul. Daţi-i drumul în forţă, faceţi dreapta spre direcţia nouă…

— 2-7-5, domnule, informă omul de la radar. Ţinta se află la 2-7-5 şi 124 de kilometri.

— Direcţia nouă 2-7-5.

— Da, domnule. Ne îndreptăm spre 2-7-5, înaintare în forţă, da, confirmă ofiţerul de pe punte.

Ofiţerul de veghe împinse în jos manetele controlului direct al motoarelor, suplimentând cantitatea de combustibil în turbinele mari

GE cu reacţie. *Radford* se zgâlţâi puţin, apoi se stabiliză la pupa, în timp ce începea să accelereze de la optsprezece noduri în sus. Căpitanul se uită în jur la spaţiosul centru de informaţie de luptă. Echipajul se înviorase; unii dintre ei scuturau din cap ca să se trezească de-a binelea. Oamenii care se ocupau de radar îşi reglau instrumentele. Pe ecranul principal, expunerea se schimbă, pentru a avea o vedere mai bună asupra avionului care cobora.

— Să mergem la Cartierul General, spuse apoi căpitanul. Din asta ne putem alege cu un antrenament bun.

În treizeci de secunde, toată lumea de pe punte era perfect trează şi alerga spre staţii.

Trebuie să fi atent când coborî spre suprafaţa apei, pe timp de noapte. Pilotul de pe G-IV era cu ochii pe indicatorul de altitudine monitorizând ritmul coborârii. Lipsa unor condiţii bune de vizibilitate putea duce foarte uşor la impactul cu suprafaţa apei şi, deşi asta putea face parte din misiunea acelei seri, nu era de presupus să fie şi de dorit. Peste alte câteva secunde, vor dispărea de pe ecranul radarului de la Valetta şi, apoi, puteau să înceapă să-şi revină din cădere. Singurul lucru care îl preocupa acum era prezenţa posibilă a unui vapor acolo, jos, dar, în faţa lui, nu se vedea nimic în lumina lunei la pătrar.

— Am reuşit, anunţă el, când avionul coborî cu 1500 de metri.

Mai slăbi puţin manşa. Valetta putea să observe schimbarea ritmului coborârii prin emiţătorul său, dacă mai recepţiona încă semnalul, dar, chiar dacă îl recepţiona, o să presupună că, după ce plonja, ca să primească aer în motoare şi să obţină mai uşor o relansare, încerca acum să se înscrie pe un nivel orizontal pentru o amerizare controlată pe apele calme.

— Îl pierdem, spuse controlorul.

Imaginea de pe ecran tremură de câteva ori, reveni, apoi, a fost înlocuită de culoarea neagră.

Supraveghetorul dădu din cap şi îşi reglă microfonul.

— *Radford*, aici Valetta. Juliet Alpha a dispărut de pe ecranul nostru. Ultima înregistrare a altitudinii a fost două mii şi coborâre, direcţia 3-4-3.

— Valetta, în regulă, încă îl mai recepţionăm, acum la 1300, răspunse ofiţerul C.I.C.

Exact la doi metri distanţă de el, căpitanul stătea de vorbă cu comandantul detaşamentului aerian de pe *Radford.* Era nevoie de peste douăzeci de minute pentru lansarea unicului elicopter al distrugătorului SH-60B Seahawk. Aparatul era verificat acum, înainte de a fi manevrat pe puntea de zbor. Pilotul elicopterului întoarse capul să se uite la imaginea de pe radar.

— Mare calmă. Dacă îi merge mintea cât de cât, poate să se descurce. Încearcă să atingi apa paralel cu ridicăturile pământului şi să pluteşti. Foarte bine, aveţi imaginea, domnule! Spunând asta, el părăsi C.I.C.-ul şi o porni spre pupa.

— Îl pierdem sub linia orizontului, raportă omul de la radar. Tocmai a trecut de cinci sute. Pare că se apropie.

— Anunţă Valetta, porunci căpitanul.

Aparatul G-IV începu să planeze la 160 de metri, aşa cum arăta altimetrul radarului. Se afla la nivelul cel mai jos la care îndrăznea pilotul să rişte. Făcând aceasta, acţionă motoarele din nou la nivelul de croazieră şi o luă spre stânga, la sud, înapoi către Libia. Acum era foarte atent. Zborul la mică altitudine era solicitant chiar şi în împrejurări optime şi cu atât mai mult deasupra apei, în timpul nopţii, dar ordinele lui erau clare, cu toate că scopul – nu. În orice caz, mergea repede. La ceva peste trei sute de noduri, mai avea patruzeci de minute până la aerodromul militar, unde se va mai aproviziona cu combustibil încă o dată pentru zborul în afara acestei zone.

Radford se duse, după cinci minute, spre zona de zbor, schimbând uşor direcţia pentru ca vântul să bată spre punte din unghiul potrivit. Sistemul de navigaţie tactică al lui Seahawk copia datele necesare de pe C.I.C.-ul vasului. El va cerceta o zonă de apă cu diametrul de douăzeci şi doi de kilometri, după o metodă care avea să fie plictisitoare, să consume mult timp şi să creeze multă agitaţie. Erau oameni în apă şi acordarea de ajutor celor în nevoie era prima şi cea mai veche lege a mării. De îndată ce elicopterul se ridică în aer, distrugătorul se întoarse spre stânga şi o porni în viteză cu toate cele patru motoare principale în plină acţiune, trăgând vaporul cu o viteză de treizeci şi patru de noduri, între timp, căpitanul transmise amănunte despre situaţie prin radio spre Neapole, cerând ajutor suplimentar din partea oricăror unităţi navale din preajmă; nu existau vase americane în imediata vecinătate, dar o fregată italiană pornise spre sud, către zona lor şi chiar şi forţele aeriene libiene ceruseră informaţii.

Aparatul „pierdut” G-IV ateriză chiar în momentul când elicopterul forţelor navale ale S.U.A. Ajunse în zona de căutări. Echipajul părăsi aeronava ca să ia ceva în gură, în timp ce avionul comercial cu reacţie era aprovizionat cu combustibil. În timpul acesta, un avion rusesc de transport cu patru motoare AN-10 Cub se puse în mişcare ca să participe la misiunea de căutare şi salvare, în prezent, libienii colaborau şi ei la astfel de acţiuni, în încercarea de a se alătura comunităţii mondiale. Câteva apeluri telefonice făcuseră toate aranjamentele şi cel care răspunsese la telefon şi-şi adusese o contribuţie nu ştia decât că două avioane vor ateriza pentru a se alimenta cu combustibil şi vor pleca mai departe. După o oră, se vor

ridica iar în aer pentru un zbor de trei ore spre Damasc, Siria. La început, se crezuse că vor zbura îndărăt, la baza lor de acasă, din Elveţia, dar pilotul obiectase că două aeronave aparţinând aceleiaşi companii, care ar fi zburat deasupra aceluiaşi punct, aproape în acelaşi moment, constituiau un fapt ce putea da naştere la întrebări. În timpul ridicării, el întoarse avionul spre est.

Dedesubt, spre stânga, în Golful Sidra, văzură sclipind lumini de avion, unele venind de la un elicopter, spre surprinderea lor. Nişte oameni consumau combustibil şi se agitau pentru nimic. Gândul ăsta îl amuză pe pilot, care atinsese altitudinea de croazieră şi se relaxa, lăsând pilotul automat să-i facă treaba în timpul care mai rămăsese dintr-o lungă zi de zbor.

— Am ajuns deja?

Moudi întoarse capul. Tocmai îi schimbase pacientei sale al patrulea tub. Pe sub casca de plastic, îl mânca faţa din cauza bărbii care-i crescuse. Văzu că sora Maria Magdalena avea aceeaşi senzaţie lipicioasă de nespălare. Prima ei reacţie, când se deşteptase, fusese să-şi ridice mâinile spre faţă, dar se oprise din pricina plasticului transparent.

— Nu, soră, dar ajungem imediat. Te rog, odihneşte-te! Fac eu singur asta…

— Nu, nu, cred că sunteţi tare obosit, domnule doctor.

Spunând asta, începu să se ridice.

— Eu sunt mai tânăr şi mai odihnit, răspunse doctorul, ridicând mâna.

Apoi înlocui flaconul de morfină cu unul nou. Jean Baptiste era, din fericire, încă prea sedată, ca să creeze probleme.

— Cât e ceasul?

— E timpul să te odihneşti. O să te ocupi de prietena ta când sosim, iar atunci alţi doctori vor putea să preia munca mea. Te rog, păstrează-ţi energia! O să ai nevoie de ea.

Ceea ce era destul de adevărat.

Călugăriţa nu răspunse. Obişnuită să urmeze ordinele doctorilor, întoarse capul, poate că murmură o rugăciune şi îşi îngădui să închidă ochii. Când Moudi se asigură că ea adormise iar, porni spre cabina pilotului.

— Cât mai avem de mers?

— Patruzeci de minute. Vom ateriza ceva mai devreme. Vântul ne-a avantajat, îi răspunse copilotul.

— Deci, înainte de răsăritul soarelui?

— Da.

— Ce-i cu ea? îl întrebă pilotul, fără să se întoarcă spre el.

Era destul de plictisit şi simţea nevoia să audă ceva nou.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să afli, îl asigură Moudi.

— Femeia asta o să moară?

— Da şi avionul trebuie să fie perfect dezinfectat înainte de a fi folosit din nou.

— Aşa ni s-a spus.

Pilotul ridică din umeri, neştiind cât de speriat trebuia să fie de ceea ce transporta. Moudi însă ştia. Folia de plastic pe care stătea întinsă pacienta sa conţinea acum, cu siguranţă, o baltă de sânge infestat. Va trebui să fie extrem de atenţi când o vor scoate din avion.

Badrayn era mulţumit că evitase să bea alcool. Era singurul om cu mintea întreagă din încăpere. Zece ore, se gândi el, uitându-se la ceas. Zece ore vorbiseră şi se certaseră ca un grup de babe la piaţă.

— O să fie de acord cu asta? întrebă comandantul gărzilor.

— Nu e ceva nerezonabil, răspunse Ali.

Cinci *mollah-i*[10] mai în vârstă vor pleca cu avionul la Bagdad, oferindu-se ca ostatici în schimbul… dacă nu a bunăvoinţei, atunci a bunelor cuvinte ale conducătorului lor. Treburile merseseră mai bine decât îşi închipuiau generalii adunaţi acolo, dar, de fapt, lor nu le prea păsa. Odată stabilite lucrurile, ofiţerii se priviră între ei şi dădură din cap, unul câte unul.

— Acceptăm, spuse acelaşi general, vorbind în numele grupului.

Faptul că sute de ofiţeri de grad inferior vor rămâne aici ca să înfrunte furtuna care-i aştepta era, în definitiv, ceva lipsit de importantă. Discuţia lungă care avusese loc nu prea atinsese acel subiect.

— Am nevoie de un telefon, le spuse apoi Badrayn.

Şeful Serviciilor Secrete îl conduse într-o odaie alăturată. Existase întotdeauna o linie directă cu Teheranul. Chiar şi în timpul ostilităţilor, existase o legătură de comunicaţii – şi anume prin antena-turn de recepţie. Cealaltă era un cablu de fibre optice ale cărui transmisii nu puteau fi interceptate. Sub privirea vigilentă a ofiţerului irakian, apăsă pe numerele pe care le învăţase pe dinafară cu câteva zile mai înainte.

— Aici, Yusif. Am veşti, zise el, adresându-se vocii care răspunsese.

— Te rog să aştepţi, i se spuse.

Lui Daryaei nu-i plăcea să fie trezit din somn devreme, aşa cum nu-i place nimănui, cu atât mai mult cu cât dormise prost de câteva zile. Când telefonul de lângă pat începu să sune, clipi din ochi câteva momente înainte de a ridica receptorul.

— Da?

---

10 *Mullah* – laic musulman care a studiat teologia şi legile sacre (n. red.).

— Aici Yusif. Sunt de acord. E nevoie de cinci prieteni.

„Toată lauda lui Allah, căci el e milostiv”, gândi Daryaei. Toţi anii aceia de război şi pace dăduseră roade în acest moment. Nu, nu, era prematur să creadă asta. Mai erau încă multe de făcut. Dar lucrul cel mai greu fusese rezolvat acum.

— Când vom începe?

— Cât mai curând posibil.

— Mulţumesc. N-am să uit.

În clipa aceea se trezi de-a binelea. În dimineaţa asta, prima de-a lungul multor ani, uită de rugăciunile lui de la începutul zilei. Dumnezeu va înţelege că misiunea în numele Lui trebuia îndeplinită repede.

„Cât de ostenită trebuie să se simtă”, îşi spuse Moudi. Ambele călugăriţe se treziră când avionul atinse solul. În timp ce aparatul încetinea, se simţi zgâlţâiala obişnuită şi un gâlgâit anunţă că, într-adevăr, Jean Baptiste sângerase, aşa cum era de aşteptat. Deci, în sfârşit, el o adusese aici în viaţă. Avea ochii deschişi, deşi umbriţi, ca ai unui nou-născut, în timp ce privea tavanul concav al cabinei. Maria Magdalena se uită, pentru o clipă, prin hublou, dar nu văzu nimic altceva decât un aeroport ca oricare altul din întreaga lume, mai ales pe timp de noapte. La momentul potrivit, avionul se opri şi uşa se deschise.

Şi de data asta aveau să călătorească într-o camionetă. Patru oameni intrară în avion, îmbrăcaţi cu toţii în plastic protector. Moudi slăbi curelele cu care era legată pacienta lui, făcându-i semn celeilalte călugăriţe să rămână pe loc. Cei trei medici militari ridicară cu multă grijă folia groasă de plastic, apucând-o de colţuri şi porniră spre uşă. În timp ce ei făceau asta, Moudi observă că ceva cade pe scaunul pliant care-i servise pacientei sale drept pat. Îl scutură jos. Echipajul avionului primise anumite ordine şi aceste ordine fuseseră repetate de multe ori. După ce pacienta a fost bine instalată în camionetă, Moudi şi Maria Magdalena coborâră şi ei scara. Îşi scoaseră amândoi acoperitorile de pe cap, îngăduindu-şi să respire aerul proaspăt, răcoros. Doctorul luă un bidon de la unul dintre militarii din preajma avionului şi i-l oferi surorii, în timp ce mai primi încă unul pentru el. Băură câte un litru întreg fiecare, înainte de a se urca în camionetă. Se simţeau amândoi dezorientaţi după lunga călătorie, cu atât mai mult ea, care nu ştia unde se afla, de fapt. Moudi văzu aeronava 707 care sosise cu puţin timp mai înainte cu maimuţele, deşi nu ştia în ce constase încărcătura.

— N-am văzut niciodată Parisul decât în tranzit, în toţi aceşti ani, spuse ea înainte să se lase în jos clapa, acoperind priveliştea.

„Din păcate, n-ai să-l vezi niciodată.”

16
TRANSFER IRAKIAN

„Nu-i nimic aici”, remarcă pilotul. Elicopterul Seahawk zbura în cercuri la trei sute de metri altitudine, examinând suprafaţa cu un radar de cercetare destul de precis ca să detecteze epava – era proiectat pentru depistarea periscopului de submarine; dar nu găsi nici măcar o sticlă de Perrier plutind pe apă. Purtau amândoi ochelari fumurii şi ar fi trebuit să observe o dâră de combustibil de avion pe luciul uleios, dar nici asta nu se întâmplă.

— Trebuie să se fi izbit destul de tare ca să nu lase nici o urmă, răspunse copilotul prin intercom.

— Probabil că nu ne uităm noi unde nu trebuie.

Pilotul privi în jos la sistemul lui de navigaţie tactică. Se aflau în locul potrivit. Mai aveau combustibil pentru o oră. Era timpul să înceapă să se gândească să aterizeze din nou pe *Radford*, care examina şi el, zona. Reflectoarele creau un aer teatral în întunericul de dinaintea zorilor, păreau desprinse dintr-un film despre cel de al doilea război. Un Cub libian se învârtea în cerc, încercând şi el, să fie de ajutor, dar fiind mai mult o pacoste.

— Aţi găsit ceva? întrebă controlorul de pe *Radford*.

— Nu. Nimic, repet, nimic, nu vedem nimic acolo jos. Combustibil doar pentru o oră. Terminat.

— Repet, combustibil pentru o oră, confirmă *Radford*.

— Domnule, ultima direcţie a ţintei a fost 3-4-3, viteza 2-9-0 noduri, rata coborârii o mie de metri pe minut. Dacă nu este în zona asta de acţiune, nu mai ştiu ce să spun, a fost de părere un specialist în operaţii majore, bătând cu mâna pe hartă. Căpitanul sorbi din cafea şi ridică din umeri. Echipe de incendii şi salvare erau gata de acţiune. Exista un post de observaţie pentru fiecare binoclu instalat la bord, care căuta lumini de marcare sau orice altceva şi sonarul urmărea să capteze ţiuitul de înaltă frecvenţă al locatorului de urgenţă de pe avion. Aceste instrumente fuseseră proiectate ca să reziste unui impact puternic, intrau automat în funcţiune când veneau în contact cu apa mării şi puteau să acţioneze câteva zile prin energia furnizată de baterii. Sonarul de pe *Radford* era destul de sensibil ca să detecteze blestemata de ţintă de la o distanţă de patruzeci şi cinci de kilometri şi se aflau exact deasupra zonei de impact indicate de echipa de la radar. Nici nava, nici echipajul ei nu participaseră vreodată la o acţiune de salvare ca aceasta, deşi se antrenau regulat pentru astfel de situaţii şi fiecare procedură fusese executată cu

perfecţiunea pe care o pretindea comandantul.

— USS *Radford*, USS *Radford*, aici Avertizare Valetta. Terminat.

Căpitanul ridică microfonul:

— Valetta, aici *Radford.*

— Aţi localizat ceva? Terminat.

— Răspuns negativ, Valetta. Semnalul nostru a fost transmis în toată zona, nimic de raportat încă.

Chestionaseră deja Malta în legătură cu datele corectate privind ultima viteză şi direcţie a avionului, dar radarul civil nu mai afişa nimic, chiar dinainte de transmisia mai precisă a distrugătorului. La ambele capete ale legăturii radio se auzeau oftaturile oamenilor. Ştiau cu toţii cum se vor desfăşura lucrurile acum. Cercetările vor continua o zi, nici mai mult, nici mai puţin şi nu se va găsi nimic. Asta era situaţia. Se transmisese deja un telex companiei producătoare care era informată că unul dintre aparatele ei de zbor se pierduse pe mare. Reprezentanţii fabricii Gulfstream vor pleca la Berna pe calea aerului ca să examineze registrul de întreţinere şi alte documente privind aparatul, în speranţa de a găsi un punct de reper şi, probabil, neajungând la nici un rezultat, întregul caz va ajunge la rubrica „necunoscute” în carnetul de bord al cuiva. Dar jocul trebuia jucat şi, în definitiv, era o instrucţie bună pentru echipajul de pe U.S.S. *Radford*. Membrii echipajului vor ridica din umeri. Ei nu cunoşteau pe nimeni dintre cei implicaţi, cu toate că o salvare reuşită ar fi fost de dorit şi le-ar fi adus satisfacţii.

Probabil ca mirosul îi spuse că ceva nu era în regulă. Drumul de la aeroport fusese scurt. Afară era încă întuneric şi, când camioneta se opri, atât doctorul, cât şi infirmiera încă se mai resimţeau de pe urma timpului lung petrecut pe drum. Sosiră şi primul lucru pe care-l aveau de făcut era să o ducă înăuntru pe sora Jean Baptiste. Abia atunci îşi scoaseră acoperământul de plastic pentru ultima oară. Maria Magdalena îşi îndreptă părul scurt şi respiră greu, îngăduindu-şi, în sfârşit, să se uite în jur şi ceea ce văzu o umplu de uimire. Moudi observă starea ei de confuzie şi o conduse înăuntru, înainte de a-i da timp să spună ceva.

Atunci îl trăsni mirosul acela – un miros familiar african, rămas de la trecerea maimuţelor cu câteva ore înainte, fără îndoială ceva care nu putea să fie asociat cu Parisul sau cu un loc curat şi ordonat cum ar fi trebuit să fie Institutul Pasteur. Apoi, Maria Magdalena privi înjur şi realiză că reclamele de pe pereţi nu erau în limba franceză. N-avea cum să-şi dea seama care era situaţia, nu avea decât motive de confuzie, care aveau să fie urmate de întrebări – şi atunci trebuia făcut ceva, înainte de a se ajunge la acele întrebări. Apăru un soldat care-i luă mâna şi o conduse mai încolo – era încă destul de

nelămurită ca să poată spune ceva. Nu făcu decât să privească peste umăr la un bărbat neras în halat verde de chirurg – privirea tristă de pe faţa lui îi mări nelămurirea.

— Asta ce mai e? Cine e? întrebă directorul proiectului.

— Una dintre regulile religiei lor spune că nu au voie să călătorească neînsoţite. Trebuie să li se apere castitatea, explică Moudi. Altfel, eu n-aş fi putut veni aici cu pacienta noastră.

— Este încă în viaţă?

El nu fusese acolo când sosiseră.

Moudi dădu din cap.

— Da, o să reuşim s-o ţinem în starea asta vreo trei-patru zile, opină el.

— Şi cealaltă?

Moudi ezită:

— Eu nu pot să spun nimic.

— Putem oricând să avem încă o…

— Nu! Asta ar fi o barbarie, protestă Moudi. Lui Dumnezeu nu-i sunt plăcute astfel de lucruri.

— Şi ce vrem noi să facem îi este plăcut? îl întrebă directorul.

Era clar că Moudi petrecuse prea mult timp în acele locuri sălbatice. Dar nu avea rost să se certe. O pacientă într-un stadiu avansat de infecţie cu Ebola era tot ceea ce le trebuia.

— Du-te să te speli şi o să mergem sus s-o vedem.

Moudi porni spre camera de odihnă a medicilor de la etajul al doilea. Locul acela era mai discret decât cele din Occident, oamenii din această parte a lumii având standarde mai înalte de discreţie privitoare la intimitate. Echipamentul din plastic – observă el oarecum surprins – rezistase călătoriei fără să se rupă în nici un loc. Îl aruncă într-un recipient mare tot din plastic, înainte de a se băga sub duş, a cărui apă fierbinte conţinea şi nişte chimicale – abia dacă mai distingea mirosul de dinainte – şi se bucură de cinci minute de fericirea pe care ţi-o dă curăţenia. În timpul zborului, se întrebase dacă va mai fi vreodată curat. Acum, când se afla sub duş, îşi puse o întrebare asemănătoare, dar cu mai mult calm. Ieşi afară şi-şi puse un halat curat verde – de fapt, toate lucrurile erau acum curate – şi-şi făcu toaleta lui obişnuită destul de pretenţioasă. Un subofiţer sanitar îi pregătise un costum nou-nouţ în camera de odihnă: un Racal american albastru, abia scos din cutie, pe care îl îmbrăcă înainte de a ieşi pe coridor. Directorul, îmbrăcat la fel, îl aştepta şi porniră împreuna jos, către şirul de camere în care se făceau tratamentele.

Nu erau mai mult decât patru, în spatele unor uşi sigilate şi păzite. Această aripă era condusă de armata iraniană. Medicii erau doctori militari şi subofiţerii sanitari erau toţi oameni cu experienţă pe câmpul de luptă. Paza era foarte serioasă, aşa cum era de aşteptat. Moudi şi

directorul trecuseră pe lângă gărzile de la primul etaj şi omul de la postul de pază apăsă pe nişte butoane ca să deschidă uşile spre camera cu închidere ermetică. Acestea se deschiseră cu un şuierat hidraulic, dând la iveală o a doua serie de uşi şi putură vedea că fumul de la ţigara soldatului era absorbit de zona de securitate. Perfect! Sistemul de aerisire funcţiona bine. Ambii bărbaţi aveau o prejudecată ciudată faţă de propriii concetăţeni. Ar fi fost preferabil ca această instalaţie să fi fost construită de ingineri străini – nemţii erau bine cunoscuţi pentru astfel de lucruri în Orientul Mijlociu dar Irakul făcuse această greşeală, spre regretul său. Subofiţerii sanitari germani păstrau planurile a tot ceea ce construiseră şi, drept urmare, multe dintre proiectele lor fuseseră bombardate şi făcute una cu pământul. De aceea, în timp ce materialele clădirii fuseseră cumpărate din altă parte, instalaţiile fuseseră construite cu mână de lucru locală. Propriile vieţi depindeau de funcţionarea perfectă a fiecărui subsistem de aici, dar acum nu se mai putea face nimic. Uşile interioare nu se puteau deschide decât dacă cele exterioare erau închise ermetic. Sistemele funcţionau. Doctorul le deschise şi intrară.

Sora Jean Baptiste era în ultima cameră pe dreapta. Trei subofiţeri sanitari erau lângă ea. Tăiaseră deja toată îmbrăcămintea de pe ea, dând la iveală imaginea morţii care se apropia. Soldaţii se cutremurară de ceea ce văzură, felul cum arăta ea fiind mai teribil decât orice rană căpătată pe câmpul de bătaie. Îi spălară repede trupul, apoi îl acoperiră, respectând pudoarea femeii, aşa cum le cerea religia lor. Directorul se uită la instalaţia de morfină şi reduse imediat infiltraţia cu o treime.

— Trebuie s-o ţinem în viaţă cât mai mult posibil, explică el.

— Durerea pe care o s-o simtă…

— Nu putem face nimic, răspunse el cu răceală.

Se gândea să-i facă unele reproşuri lui Moudi, dar se abţinu. Era şi el medic şi ştia că era greu să-ţi priveşti propriul pacient cu asprime.

„Femelă caucaziană în vârstă, notă el, sedată cu morfină”, cu o respiraţie prea lentă ca să-i satisfacă. Subofiţerii sanitari o conectară la electrocardiograf şi doctorul a fost surprins de cât de bine îi funcţiona inima. Perfect! Tensiunea era mică, aşa cum era de aşteptat şi ordonă să-i fie administrate două unităţi de sânge integral. Cu cât mai mult sânge, cu atât mai bine.

Subofiţerii sanitari erau bine instruiţi. Tot ce adusese pacienta cu ea fusese deja băgat în pungi şi acestea vârâte în alte pungi.

Unul dintre bărbaţi scoase pachetul din cameră şi-l duse la incineratorul care va transforma totul în cenuşă sterilizată. Problema principală aici era manipularea virusului. Pacienta era sursa lor pentru ulterioarele culturi. În trecut, de la astfel de victime se luaseră câţiva centimetri cubi de sânge pentru analiză şi pacientul murea la un

moment dat, după care cadavrul era fie ars, fie stropit cu sterilizante şi îngropat în pământ tratat chimic. De data asta, avea să fie altfel. La un moment dat, va avea la dispoziţie cea mai mare cantitate din acest virus care se văzuse vreodată şi din ea se vor dezvolta şi mai mulţi virusuri, toţi periculoşi, toţi puternici. Îşi întoarse capul spre oaspetele său.

— Deci, Moudi, cum a contractat boala?

— În timp ce-l trata pe Pacientul Index.

— Băiatul ăla de culoare? întrebă directorul, stând în colţul încăperii.

— Da, spuse Moudi, dând din cap.

— Ce-a greşit?

— N-am descoperit asta niciodată. Am întrebat-o când era încă lucidă. Nu i-a făcut niciodată vreo injecţie băiatului şi sora era întotdeauna foarte atentă cu „înţepăturile”. Este o infirmieră cu experienţă, raportă Moudi mecanic.

Era prea obosit ca să facă altceva decât să spună ceea ce ştia şi asta era foarte bine, gândi directorul.

— Ea a mai avut de a face cu Ebola şi înainte, la Kikwit şi în alte locuri. Învăţa personalul cum să facă procedurile.

— Poate transmisie prin aerosoli? întrebă directorul.

Era prea mult ca să se spere aşa ceva.

— C.D.C.-ul consideră că ăsta este subspecia Ebola Mayinga. Poate vă amintiţi că soiul ăsta a luat numele infirmierei care a contractat boala prin mijloace necunoscute.

Aceste cuvinte îl făcură pe director să-l privească pe Moudi drept în ochi.

— Eşti absolut sigur de ceea ce ai spus?

— În momentul ăsta nu mai sunt sigur de nimic, dar am stat de vorbă şi cu personalul spitalului şi injecţiile au fost făcute Pacientului Index de către alte persoane, nu de sora aici de faţă. Deci, pot spune că da, putem avea de a face cu un caz de transmisie prin aerosoli.

Era un exemplu clasic de veste bună combinată cu una proastă. Despre Ebola Zair se ştia foarte puţine şi anume că boala putea fi transmisă prin sânge şi prin alte fluide, chiar şi prin contact sexual – asta era ceva strict teoretic, de vreme ce o victimă a virusului Ebola nu prea este de aşteptat să se angajeze în asemenea activităţi. Se credea, de asemenea, că virusului acestuia nu-i mergea bine când nu se afla plasat pe o fiinţă vie şi murea repede altfel. Din acest motiv, nu se considera că boala se putea răspândi prin aer, la fel ca pneumonia şi alte maladii comune. Dar, în acelaşi timp, fiecare izbucnire a virusului da naştere la cazuri care nu puteau fi explicate. Nefericita infirmieră Mayinga îşi dăduse propriul nume unei variante a bolii care îi luase viaţa prin mijloace necunoscute. Minţise, oare, ea în

legătură cu ceva sau uitase să spună ceva; poate că încercase să-şi amintească şi dezvăluise adevărul, făcând cunoscută o subspecie de Ebola care, într-adevăr, supravieţuia în aer liber destul de mult timp ca să poată fi transmisă la fel de uşor ca o răceală oarecare? Dacă era aşa, pacienta din faţa lor ar fi devenit purtătoarea unei arme biologice de o asemenea putere, încât să facă întreaga lume să se cutremure.

O astfel de posibilitate mai însemna ceva: că ei, pur şi simplu, jucau zaruri cu moartea însăşi. Cea mai mică greşeală putea fi fatală. Fără un gând clar în minte, directorul se uită în sus la supapa pentru aer condiţionat. Clădirea fusese concepută exact pentru o asemenea eventualitate. Aerul care pătrundea înăuntru era curat, absorbit de o supapă plasată la capătul a două sute de metri de ţevi. Aerul care ieşea din zonele „fierbinţi" trecea numai printr-o cameră de refulare înainte de a părăsi clădirea. Acolo era supus unei lumini ultraviolete foarte puternice, acea frecvenţă a radiaţiilor distrugând virusurile cu precizie totală. Filtrele de aer erau îmbibate în chimicale – unul dintre ele era fenolul – pentru a se obţine acelaşi rezultat. Numai atunci era dat afară, unde alţi factori de mediu interveneau, nedându-i virusului şansa de a supravieţui. Filtrele – existau trei baterii separate – erau schimbate cu sfinţenie, o dată la douăsprezece ore. Lumina ultravioletă, în cantitate de cinci ori mai mare decât era necesar pentru un astfel de scop, era monitorizată în permanenţă. Laboratorul fierbinte era intenţionat menţinut la o presiune scăzută a aerului ambiant pentru a se preveni o scurgere şi, din acest motiv, clădirea era evaluată ca având o structură sigură. Tocmai de-asta fuseseră instruiţi atât de atent în privinţa echipamentelor de protecţie şi a procedurilor de administrare a injecţiilor.

Directorul însuşi era medic, cu studii la Paris şi la Londra, dar trecuseră ani de când nu mai tratase un pacient uman. În general, îşi închinase ultimii zece ani biologiei moleculare, în special studiului virusurilor. Ştia tot ce se putea şti despre ei, deşi asta însemna destul de puţin. Ştia cum să-i facă să se dezvolte, de exemplu şi acum avea în faţă un mediu perfect, o fiinţă omenească pe care soarta o transformase într-o fabrică ce producea cel mai mortal organism cunoscut omului. Nu o cunoscuse pe vremea când era sănătoasă, nu vorbise cu ea niciodată, nu o văzuse cum lucrează. Asta era bine. Poate că fusese o infirmieră eficientă, după cum spunea Moudi, dar toate astea se întâmplaseră în trecut şi nu avea nici un rost să te ataşezi prea mult de cineva care, peste trei zile, cel mult patru, nu va mai fi în viaţă. Totuşi, cu cât trăia mai mult, cu atât mai bine, ca să lase laboratorul să-şi facă treaba, folosind acest corp uman drept materie primă a produsului lui, prefăcând cea mai minunată creaţie a lui Allah în blestemul Său cel mai cumplit.

În legătură cu cealaltă problemă, el dăduse ordinele necesare în

timp ce Moudi se afla la duş. Sora Maria Magdalena fusese dusă într-un alt loc unde să se cureţe, i se dăduse îmbrăcăminte şi fusese lăsată singură. Acolo, ea făcuse duş fără a fi asistată, tot întrebându-se ce se petrecea, unde se afla. Era încă prea nelămurită ca să fie, într-adevăr, speriată, prea dezorientată ca să înţeleagă. Asemenea lui Moudi, stătu sub duş mult timp şi, în timpul ăsta, i se lumină, într-un fel, mintea, în timp ce încerca să formuleze întrebările potrivite. Peste câteva minute, se va întâlni cu doctorul şi-l va întreba ce se petrecea cu ei. Da, asta va face, îşi spuse Maria Magdalena în timp ce se îmbrăca. Găsea o familiaritate confortabilă în îmbrăcămintea medicală şi-şi mai păstrase încă mătăniile de care nu se despărţise la duş. Erau făcute din metal, nu erau din cele obişnuite care se foloseau în ritual – le primise când depusese jurământul final cu peste patruzeci de ani în urmă. Dar cele din metal se puteau dezinfecta mai uşor şi-şi petrecuse câtva timp la duş ca să le cureţe. După ce se îmbrăcă şi ieşi, se gândi că rugăciunea era cel mai bun fel de a se pregăti pentru a cere să fie informată, aşa că îngenunche, îşi dădu binecuvântarea şi începu să se roage. Nu auzi când uşa se deschise în spatele ei.

Soldatul de la forţele de securitate primise nişte ordine. Ar fi putut să facă asta cu câteva minute mai devreme, dar să dai buzna peste o femeie în intimitatea ei, în timp ce este goală şi se spală, ar fi fost ceva inadmisibil şi, de fapt, ea nu fugea nicăieri. Îi făcu plăcere să o vadă rugându-se, cu spatele la el, simţindu-se, cu siguranţă, bine şi atât de deprinsă cu rugăciunile ei. Asta era un lucru bun. Unui criminal condamnat i se dădea întotdeauna şansa de a i se adresa lui Allah; să-i refuzi cuiva această şansă era un păcat greu. Cu atât mai bine, gândi ei, ridicându-şi arma automată de 9 milimetri. Acum ea vorbea cu Dumnezeul ei... Iar acum făcea asta direct. Apăsă trăgaciul, îşi băgă pistolul în toc şi-i chemă pe cei doi subofiţeri sanitari să cureţe mizeria. Mai omorâse oameni şi înainte, participase la împuşcarea duşmanilor statului – asta era datoria lui, uneori neplăcută, totuşi datorie. Cea de acum îl făcu să clatine din cap. De data asta, era sigur, trimisese un suflet în faţa lui Allah. Ce ciudat: să te simţi bine după o execuţie!

Tony Bretano zburase cu un avion comercial, proprietatea T.R.W. Se părea că nu se hotărâse încă să accepte oferta făcută de conducerea Lockheed-Martin şi lui Ryan îi făcu plăcere că informaţia primită de la George Winston nu era exactă. Asta dovedea, cel puţin, că nu avusese acces la această informaţie de uz intern.

— Am mai spus nu şi altă dată, domnule preşedinte.

— De două ori, răspunse Ryan, clătinând din cap. Să conduci A.R.R.A. (Advanced Research Projects Agency) şi să fii secretar adjunct la Tehnologie. Numele tău s-a pronunţat şi în legătură cu

N.R.O. (National Reconnaissance Office), dar nu te-au contactat niciodată pentru asta.

— Aşa am auzit şi eu, încuviinţă Bretano.

Era un om scund, suferind, evident, de complexul oamenilor scunzi, judecând după cât era de combativ. Vorbea cu accentul cuiva care provenea din cartierul Little Italy din Manhattan, în ciuda multor ani petrecuţi pe Coasta de Vest, iar asta îi mai spunea ceva lui Ryan. Îi plăcea să se ştie cine şi ce era, asta în ciuda câtorva grade de la M.I.T., unde nu era de mirare să fi adoptat un accent à la Cambridge.

— Şi ai refuzat posturile astea fiindcă-i o mare procopseală acolo, dincolo de rău, nu-i aşa?

— Prea multă lâncezeală şi prea puţini zbiri. Dacă eu mi-aş face treaba în felul ăsta, acţionarii m-ar linşa. Birocraţia din Apărare…

— Atunci pune tu la punct treaba asta, sugeră Jack.

— Nu se poate.

— Nu mă lua pe mine cu de-al de-astea, Bretano! Orice lucru pe care omul îl face, tot el îl şi desface. Dacă nu te crezi în stare să faci treaba, foarte bine, spune-mi şi poţi s-o porneşti iar spre Coastă!

— Stai o clipă…

Ryan i-o tăie din nou:

— Nu, tu să stai o clipă! Ai văzut ce-am spus la TV şi n-am de gând s-o repet. Vreau să fac curăţenie pe aici, pe colo şi am nevoie de oameni potriviţi pentru asta şi dacă tu nu ai stofă, foarte bine, găsesc eu altul destul de rezistent ca să…

— Rezistent? făcu Bretano şi aproape căzu de pe scaun. Rezistent? Am să-ţi povestesc câte ceva, domnule preşedinte… Tăticul meu vindea fructe dintr-un cărucior la colţul străzii. Pe mine nu mă prosteşte nimeni!

Se întrerupse brusc în timp ce Ryan începu să râdă şi făcu o mică pauză înainte de a continua.

— Nu-i rău, spuse el mai potolit, cu glasul preşedintelui de corporaţie care, de fapt, era.

— George Winston spune că eşti combativ. N-am mai avut un secretar la Apărare cât de cât onorabil de zece ani. Foarte bine! Când eu greşesc, am nevoie de oameni care să-mi spună c-am greşit. Dar nu cred că greşesc în privinţa ta.

— Ce vrei să se facă?

— Când ridic receptorul, vreau să se pornească treaba. Vreau să ştiu că, dacă trimit nişte copii în calea răului, sunt bine echipaţi, bine instruiţi şi sprijiniţi cum trebuie. Vreau ca lumea să se teamă de ce suntem noi în stare să facem. Asta face viaţa mult mai uşoară pentru Departamentul de Stat, îi explică preşedintele. Pe vremea când eu eram un băieţel din estul Baltimoreului şi vedeam un poliţist mergând pe Monument Street, ştiam două lucruri… Ştiam că nu e o idee bună

să fac o prostie în faţa lui şi încă un lucru: că puteam să am încredere în el la nevoie.

— Cu alte cuvinte, vrei un produs pe care putem să-l livrăm la nevoie.

— Exact.

— Am mers în jos mult timp, spuse Bretano prudent.

— Vreau să lucrezi cu o echipă bună – tu o alegi – şi să creezi o structură a forţelor armate care să ne satisfacă nevoile. Pe urmă, vreau să reorganizezi Pentagonul ca să o poată conduce.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Îţi dau două săptămâni pentru prima parte.

— Nu-i de-ajuns.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea. Noi studiem lucrurile atât de mult de mă şi mir că pentru hârtia pe care sunt scrise toate astea n-au fost consumaţi toţi copacii din ţară. Îţi dai seama că eu ştiu ce primejdii ne pândesc. Doar m-am ocupat de asta o vreme. Acum o lună ne aflam în război şi înghiţeam în sec fiindcă nu ne mai rămăsese nici un avantaj. Am avut noroc. Acum nu vreau să mai depind de noroc. Vreau să pui capăt birocraţiei, în aşa fel, încât, când avem nevoie să se facă ceva, să se şi facă. De fapt, vreau ca lucrurile să fie făcute înainte de a avea nevoie de asta. Dacă facem treaba bine, n-o să mai fie nimeni nebun să se lege de noi. Întrebarea este: eşti dispus să porneşti la lucru, domnule Bretano?

— O să ne vărsăm sângele.

— Soţia mea e medic, îi răspunse Jack.

— Jumătate din treabă înseamnă organizarea unor servicii bune de informaţii, observă Bretano.

— Asta o ştiu şi eu. Am început deja cu C.I.A.-ul. George ar trebui să fie bun pentru Finanţe. Verific acum o listă de judecători care să conducă departamentul respectiv. Am spus toate astea la TV. Pun o echipă pe picioare. Vreau să faci şi tu parte din ea. Şi eu mi-am făcut singur drum în viaţă. Crezi că doi oameni ca noi ar fi ajuns atât de sus în altă parte? Acum e timpul să arătăm ce putem, Bretano!

Ryan se aplecă pe spate, mulţumit de felul cum vorbise.

Nu mai exista împotrivire şi preşedintele îşi dădea seama de asta.

— Când să încep?

Ryan îşi controlă ceasul:

— Mâine dimineaţă îţi convine?

Echipajul de întreţinere apăru exact după răsăritul soarelui. Avionul avea o gardă militară în jurul lui ca să-i ţină pe curioşi la distanţă, deşi acest aeroport era deja mai bine păzit decât majoritatea aeroporturilor din străinătate, din cauza prezenţei forţelor aeriene iraniene. Raportul supraveghetorului echipajului arăta ce trebuia făcut

şi lunga listă de proceduri îl făcu curios, dar numai atât. Aeronavele de acest tip beneficiau, întotdeauna, de un tratament special, fiindcă oamenii care zburau cu ele se considerau aleşii lui Dumnezeu sau şi mai şi. Nu că acest lucru ar fi contat. El avea metodele lui şi era aproape inutil să fie sfătuit să-şi ia măsuri de precauţie în plus. Oamenii lui lucrau întotdeauna temeinic. Documentul de întreţinere al avionului spunea că era timpul să se înlocuiască două instrumente din carlingă şi erau gata pregătite, aşteptând în cutiile venite de la fabrică; după instalare, urmau să fie calibrate. Alţi doi membri ai echipajului trebuia să reîncarce avionul cu combustibil şi să schimbe uleiul de la motoare. Ceilalţi aveau să lucreze în cabină sub ochii supraveghetorului.

Abia începuseră, când apăru un căpitan cu ordine noi care le dădeau peste cap pe cele vechi, aşa cum era de aşteptat. Scaunele trebuia să fie înlocuite repede. Aparatul G-IV va decola pentru un nou zbor în câteva ore. Ofiţerul nu spusese în ce direcţie şi supraveghetorul nu avusese curiozitatea să întrebe. El îi spuse mecanicului să se grăbească să facă ce i se ceruse. Apăru un camion cu scaunele care fuseseră scoase cu două zile mai devreme şi echipajul de curăţire se apucă de treabă, punându-le la locurile lor, înainte de a face curăţenie. Supraveghetorul se întrebă de ce le mai luaseră de acolo, dar nu era treaba lui să întrebe şi răspunsul nu l-ar fi ajutat cu nimic, în orice caz. Ce păcat că toată lumea se grăbea! Ar fi fost mai uşor să se facă curăţenia într-un spaţiu gol. În loc de asta, aranjamentul de paisprezece scaune a fost restabilit imediat, transformând din nou aeronava într-un miniavion de linie care, spre deosebire de altele, era foarte confortabil. Scaunele noi fuseseră curăţate cu solvenţi organici în hangar, aşa cum se făcea întotdeauna, scrumierele – golite şi curăţate. Omul care făcea aprovizionarea cu alimente apăru acum cu mâncare pentru bucătăria avionului şi, în curând, întreaga aeronavă a fost plină de muncitori care se călcau pe picioare şi, în învălmăşeala care se crease, treaba nu se făcea cum trebuie, dar asta nu era din vina supraveghetorului. La un moment dat, lucrurile se accelerară. Apăru noul echipaj, cu hărţile şi planurile proprii de zbor. Dădură peste un mecanic care stătea pe jumătate pe scaunul pilotului şi pe jumătate pe podea, terminându-şi treaba la instrumentele digitale. Pilotul, care nu avea niciodată răbdare cu mecanicii, stătea în picioare cu ochii ţintă la omul care-şi făcea treaba; mecanicului, la rândul său, nu-i plăcea ce gândeau piloţii. Instala ultimul conector, scutură din cap şi testă un program ca să se asigure că totul mergea bine, fără să arunce măcar o privire la aviatorii care cu siguranţă că aveau să-l înjure şi mai mult, dacă nu instala sistemul electronic cum trebuia. El n-apucase încă să plece de acolo, când copilotul îi luă locul şi testă, încă o dată, acelaşi program.

Ieşind din avion ca să nu mai încurce locul, mecanicul se lămuri de ce se grăbiseră atât.

Erau cinci şi stăteau acolo, pe rampă, cu un aer nerăbdător şi important, în timp ce priveau avionul prezidenţial vopsit în alb şi păreau agitaţi dintr-un anumit motiv. Mecanicul şi toţi membrii echipajului îi ştiau pe toţi pe nume pentru că apăreau la televizor atât de des. Toată lumea dădu din cap, exprimându-şi, astfel, respectul faţă de *mollah*-i şi iuţi treaba, drept care mai rămaseră şi unele lucruri nefăcute. Oamenii de la curăţenie au fost anunţaţi să coboare după ce nu făcuseră altceva decât să şteargă câteva scaune pe care le reinstalaseră. Pasagerii, personalităţi publice, se urcară imediat, aşezându-se în partea din spate a cabinei, ca să poată sta de vorbă între ei. Echipajul de zbor îşi începu activitatea, aşa că forţele de pază şi camioanele abia avură timp să se retragă, înainte ca aparatul G-IV să înceapă să ruleze spre capătul pistei.

În Damasc, al doilea aparat al micii flote prezidenţiale ateriză, ca să descopere că primise ordine să se întoarcă la Teheran imediat. Membrii echipajul înjurară, dar făcură ce li se cerea, limitându-şi timpul petrecut pe sol la doar patruzeci de minute, înainte de a se urca iar în aer pentru o scurtă călătorie spre Iran.

La Palm Bowl era agitaţie. Se întâmpla ceva. Puteai să-ţi dai seama de asta, judecând după ceea ce nu se întâmpla. Activitatea pe canalele secrete folosite de generalii irakieni de grad înalt ajunsese la vârf, apoi scăzuse la zero, se ridicase iar şi scăzuse din nou la zero. În acest moment era din nou la zero. La K.K.M.C. În Arabia Saudită, computerele prelucrau soluţii în sistemele de transformare a semnalelor numerice folosite de radiourile tactice irakiene. Era nevoie de timp în fiecare caz. Tehnologia de criptare care aparţinuse cândva doar ţărilor bogate, devenise, o dată cu apariţia computerelor personale, uşor de obţinut de către cei mai de rând cetăţeni din America şi din alte ţări cu tehnologie avansată, iar un rezultat al acestui fapt era accesibilitatea curentă a aparatelor foarte moderne de securitate a comunicaţiilor pentru cele mai defavorizate naţiuni. În prezent, Malaysia avea coduri aproape tot atât de greu de descifrat ca şi Rusia – şi acesta era şi cazul Irakului, prin bunăvoinţa americanilor care trebuiau să pună F.B.I.-ul să le citească abaterile lor fictive transmise prin e-mail. Sistemul de codificare prin radiourile tactice era, în mod explicabil, ceva mai simplu şi, deci, descifrabil, dar chiar şi asta necesita un computer Cray care fusese transportat cu avionul în Regatul Saudit cu ani în urmă. Un alt aspect era faptul că PALM BOWL se afla în Kuwait şi că fusese, într-adevăr, finanţat din plin de către guvernul local, pentru care „amabilitate” se cerea, în schimb, o altă „amabilitate”. Trebuia să vadă „recepţia” de la staţia N.S.A. Asta era

corect, dar cei de la N.S.A. şi personalul serviciilor militare de informaţii nu avuseseră de unde să înveţe ce însemna „corect”. În orice caz, acţionau conform ordinelor primite.

— Vorbesc despre familiile lor? se întrebă, cu glas tare, sergentul de la Forţele Aeriene ale S.U.A. Asta era ceva nou. PALM BOWL mai captase şi înainte informaţii confidenţiale pe reţeaua asta şi aflase multe despre apucăturile personale ale generalilor irakieni de rang înalt, o dată cu unele glume fără perdea care, uneori, se puteau traduce în engleză şi, alteori, nu, dar acum auzeau ceva nou.

— Evacuare, spuse sergentul major de lângă el. E o retragere, locotenente! strigă el. Aici se întâmplă ceva.

Subofiţerul de la pază lucra la altceva. Radarul de la Aeroportul Internaţional din Kuwait era deosebit de puternic, fiind instalat după război şi opera în două moduri, unul pentru controlorii de zbor, celălalt pentru forţele aeriene din Kuwait. Putea să transmită pe o distanţă mare. Pentru a doua oară în câteva zile, un avion comercial s-a îndreptat spre Bagdad, din direcţia Iran. Ruta de zbor a fost similară cu cea a călătoriei precedente şi codul emiţătorului de răspunsuri a fost acelaşi. Distanţa dintre cele două capitale era doar de şase sute de kilometri, exact atât cât să facă un avion comercial să urce până la altitudinea de croazieră şi să utilizeze combustibilul cu profit şi, în afară de asta, să atingă limita zonei de acţiune a radarului. Va exista şi un E-3B AWACS care se va învârti în zonă, dar acesta transmitea direct la K.K.M.C., nu la PALM BOWL. Era o chestiune de mândrie profesională pentru spionii în uniformă de la staţia de la sol să-i învingă pe oamenii de la bord în propriul joc, mai ales că cei mai mulţi dintre ei şi făceau parte din personalul Forţelor Armate ale S.U.A. Locotenentul îşi reţinu informaţia aceasta, apoi, străbătu încăperea spre locul unde se aflau sergenţii.

— Ce este, şefule? întrebă ea.

Sergentul major făcu să apară imaginea pe computer, arătând traducerea diferitelor conversaţii „decodate” şi ridică degetul spre ecran ca să atragă atenţia la cronometraj.

— Sunt nişte persoane care fac mare balamuc la Dodge City, doamnă.

O clipă mai târziu, un maior kuwaitian apăru lângă ei. Ismael Sabah era rudă de departe cu familia regală, fusese educat la Darmouth şi era în graţiile personalului american. În timpul războiului se ţinuse deoparte şi lucrase cu un grup de rezistentă, unul dintre cele mai bune. Stătuse în umbră, adunând informaţii privind mişcarea şi dispunerea unităţilor militare irakiene şi obţinuse ce dorise, folosind, mai ales, telefoane celulare care puteau să pătrundă în reţeaua civilă saudită, exact peste frontieră şi pe care irakienii nu reuşiseră să le dea de urmă. Între timp, pierduse trei membri apropiaţi ai familiei,

victime ale terorii irakiene. Trăsese tot felul de învăţăminte din această experienţă, ultima dintre ele fiind ura faţă de ţara de la nord. Era un bărbat liniştit, introvertit, de treizeci şi ceva de ani, care părea că devine mai inteligent cu fiecare zi ce trecea. Sabah se aplecă să scaneze traducerea de pe ecranul computerului.

— Cum se spune? Şoarecii părăsesc corabia?

— Şi dumneavoastră credeţi asta, domnule? întrebă sergentul major, luându-i locotenentului vorba din gură.

— Ca să se ducă în Iran?! făcu ofiţerul american. Ştiu că aşa pare a fi, dar nu prea are sens, nu-i aşa?

Maiorul Sabah zâmbi:

— Nici faptul că şi-au trimis forţele aeriene în Iran nu are sens, dar iranienii au păstrat avioanele de luptă şi i-au lăsat pe piloţi să plece acasă. Ar trebui să înveţi mai multe despre obiceiurile locului, locotenente!

„Am învăţat că nimic din ceea ce se întâmplă aici nu prea are sens”, gândi el, dar nu putu spune nimic.

— Stau de vorbă şi tac, pe urmă, iar mai stau de vorbă şi iar tac. Se transmit informaţii chiar acum, dar K.K.M.C. încearcă să le decodeze.

— Controlul prin radar raportează un avion plecând din Mehrabad spre Bagdad, înregistrat ca avion comercial.

— Da? Acelaşi ca şi mai înainte? îl întrebă Sabah pe locotenentul american.

— Da, domnule maior.

— Altceva? Nimic?

Sergentul major îşi cântări răspunsul:

— Domnule maior, probabil că asta analizează computerele acum. Poate peste treizeci de minute.

Sabah îşi aprinse o ţigară. PALM BOWL era, din punct de vedere tehnic, o instalaţie care aparţinea kuwaitienilor şi fumatul nu era interzis, spre uşurarea unora şi supărarea altora. Rangul său relativ mic nu-l împiedica să fie un membru destul de vechi al serviciilor de informaţii ale ţării sale şi, în plus, era modest şi avea comportamentul unui om de afaceri, un contrast util pentru activitatea lui de război despre care vorbise în conferinţe ţinute în Anglia şi America.

— Ce părere aveţi, întrebă, după ce-şi formase propriile opinii.

— E aşa cum aţi spus, domnule. Părăsesc terenul, răspunse sergentul major.

Maiorul Sabah completă acest gând:

— Peste câteva ore sau câteva zile, Irakul nu va mai avea guvern, în timp ce Iranul urmăreşte tranziţia spre anarhie.

— Asta nu-i bine, suspină şeful.

— Îţi vine în minte cuvântul „catastrofă”, observă Sabah calm.

Clătină din cap şi zâmbi cu un aer sumbru, câştigând şi mai mult

admiraţia spionilor americani.

Gulfstream-ul ateriză pe o vreme calmă, după şaizeci şi cinci de minute de zbor de la Teheran, cronometrat după ceasul lui Badrayn. „Punctual ca un avion Swissair”, se gândi el. Ei bine, aşa ceva era de aşteptat. De îndată ce opri, uşa se deschise şi cei cinci pasageri ieşiră, fiind primiţi cu o curtoazie elaborată şi falsă, la care răspunseră pe măsură. Un mic convoi de limuzine Mercedes îi transportă în goană în centrul oraşului unde-i aşteptau condiţii de cazare princiare şi unde, bineînţeles, vor fi ucişi, dacă lucrurile ieşeau prost. Maşinile lor abia porniseră când doi generali cu soţiile şi copii lor şi cu câte un bodyguard pentru fiecare persoană ieşiră din terminalul destinat personalităţilor şi porniră spre avion. Se urcară repede în aparatul G-IV. Copilotul închise uşa şi motoarele porniră, totul în mai puţin de zece minute, după ceasul Seiko purtat de Badrayn. Tot atât de repede, rulă pe pistă şi se ridică în aer, pentru zborul spre Aeroportul Internaţional Mehrabad. Era un lucru prea evident pentru a nu fi observat de personalul turnului. Asta era problema cu securitatea, îşi spuse Badrayn. Era imposibil să păstrezi unele lucruri secrete, în orice caz, nu ceva de genul ăsta. Era mai bine să se folosească un zbor comercial şi să tratezi generalii care plecau ca pe nişte pasageri normali aflaţi într-o călătorie obişnuită, dar nu existau zboruri regulate între cele două ţări, iar generalii nu s-ar fi supus, în nici un caz, unui tratament comun. Şi astfel, oamenii de la turn aveau să ştie că un zbor special a venit şi a plecat în condiţii neobişnuite şi tot aşa şi funcţionarii de la terminal care primiseră ordine să se poarte amabil cu generalii şi suitele lor. Pentru un asemenea zbor, asta s-ar putea să nu conteze. Dar va conta pentru următorul.

Poate că acest lucru nu era deosebit de important în Marele Plan al Lumii. Acum nu se mai puteau opri evenimentele pe care el le ajutase să fie puse în mişcare, dar Ali Badrayn se simţi ofensat ca profesionist. Era mai bine să păstreze tot ceea ce făcea în secret. Ridică din umeri în timp ce se îndrepta spre terminalul personalităţilor. Nu, asta nu avea importanţă, iar prin acţiunile lui îşi câştigase recunoştinţa unui om foarte puternic care reprezenta o ţară la fel de puternică şi asta pentru că nu făcuse altceva decât să vorbească, să le spună oamenilor ceea ce ei ştiau deja şi să-i ajute să ia o hotărâre care nu putea fi evitată, oricâte eforturi ar fi făcut în sens contrar. „Ce ciudată mai e şi viaţa asta!”

— Acelaşi. Ce să vezi? N-a stat la sol prea mult timp.

Cu un mic efort, transmisiunea radio pentru acel avion a fost izolată şi transmisă în căştile unui expert în limbi orientale de la Army Spec-6. Deşi limba aviaţiei internaţionale era engleza, acest avion folosea

limba farsi. Asta era considerată, probabil, o măsură de securitate, deşi scotea în evidenţă acea aeronavă, urmărită de radar şi de cei care monitorizau direcţia transmisiilor radio. Circulaţia vocilor era una obişnuită, cu excepţia acestui amănunt şi al faptului că aparatul nu stătuse la sol destul de mult ca să fie reîncărcat cu combustibil. Asta însemna că totul fusese plănuit dinainte, ceea ce nu prea era o surpriză în condiţiile date, dar era totuşi semnificativ. În înalturi, deasupra extremităţii nord-vestice a Golfului Persic, avionul era urmărit acum şi de un AWACS. Interesul, înregistrat de PALM BOWL, se înviorase îndeajuns pentru a deplasa un E-3B dincolo de staţia lui de supraveghere normală şi aparatul era acum escortat de patru avioane de luptă saudite F-15 Eagle. Unităţi de informare electronică iraniene şi irakiene vor lua notă de aceasta şi vor şti că cineva era interesat de ceea ce se petrecea şi se vor mira de ce, pentru că ele nu ştiau nimic. Jocul era fascinant, nici una dintre părţi neştiind tot ce ar fi vrut să ştie şi închipuindu-şi că partea cealaltă – în acel moment existau, de fapt, trei elemente în joc – ştia prea mult, când, de fapt, nici una dintre cele trei nu prea ştia mare lucru.

La bordul aparatului G-IV, limba folosită era araba. Cei doi generali vorbeau încet şi agitat în partea din spate, conversaţia lor fiind mascată de zgomotele motoarelor. Nevestele lor stăteau fără să facă nimic, fiind şi mai nervoase decât ei, în timp ce copiii citeau diferite cărţi sau moţăiau. Era mai greu pentru bodyguarzi care ştiau că, dacă treburile mergeau prost în Iran, nu puteau face nimic altceva decât să-şi primească moartea fără nici un rost. Unul dintre aceştia stătea în mijlocul cabinei şi descoperi că scaunul lui era umed, nu-şi dădea seama de la ce, dar era ceva lipicios şi... roşu? Era, probabil, suc de roşii sau cine ştie ce altceva. Enervat, se duse la toaletă şi se spălă pe mâini, luând cu el un prosop ca să şteargă scaunul. Duse înapoi prosopul la toaletă, după care se aşeză din nou şi începu să se uite la munţi, întrebându-se dacă avea să mai apuce să vadă un nou răsărit de soare, fără să ştie că tocmai le redusese numărul la douăzeci...

— Uite-i cum zboară! spuse sergentul major. Era adjunctul şefului forţelor lor aeriene şi generalul-comandant al Corpului 2 de Armată Irakian, plus familiile, adăugă el.

Deocamdată trecuseră peste două ore din momentul când se înregistrase semnalul distorsionat.

— Buni de sacrificat? întrebă locotenentul Forţelor Aeriene S.U.A.

Locotenentul – o femeie – începuse să priceapă, îşi ziseră ceilalţi spioni.

— Oarecum, încuviinţă maiorul Sabah, dând din cap. Trebuie să căutăm un alt avion care decolează de la Mehrabad curând după ce aterizează ăsta.

— În ce direcţie, domnule?

— Ah, locotenente, asta-i întrebarea!

— Spre Sudan, îşi spuse şeful.

Trăise în ţara asta doi ani şi era acum a doua lui călătorie la PALM BOWL.

— N-am să pariez cu tine pe chestia asta, sergent, spuse Sabah, făcându-i cu ochiul. Trebuie să confirmăm asta prin orarul zborurilor din Bagdad.

Şi, într-adevăr, nu putea face estimări prin telefon privitor la tot exerciţiul de până atunci, deşi îi anunţase deja pe superiorii săi că se pregătea ceva neobişnuit. În curând, va sosi vremea ca americanii să facă acelaşi lucru.

Douăzeci de minute mai târziu, un raport preliminar pornea de la K.K.M.C. spre Fort Meade, în Maryland, unde capriciile vremii îl făcură să ajungă la centrul de supraveghere exact după miezul nopţii. De la Agenţia de Securitate Naţională era transferat prin cablu de fibră optică la Langley, Virginia, la Mercury, staţia C.I.A. de supraveghere a comunicaţiilor, apoi, mai sus, la Centrul de Operaţiuni C.I.A., camera 7-F-27, în clădirea vechiului comandament. La fiecare oprire, informaţia era transmisă în stare brută, însoţită, uneori, de evaluarea locală dar, de cele mai multe ori fără sau, dacă aceasta exista, era plasată în josul paginii, astfel încât ofiţerii serviciilor de informaţii naţionale care răspundeau de diferitele supravegheri să poată face propriile evaluări şi să completeze munca celorlalţi. În cele mai multe cazuri, informaţiile aveau sens, dar în situaţiile care evoluau rapid, de multe ori nu se întâmpla asta. Problema era că nu puteai să deosebeşti cele două situaţii în momentele de criză.

Ofiţerul serviciilor de informare naţională care lucra atunci la supravegherea C.I.A. Era Ben Goodley, un om care făcea rapid carieră în Departamentul Informaţii, care primise de curând o cartelă N.I.O., o dată cu tura de serviciu cea mai dezavantajoasă, pentru că avea un grad inferior. Ca de obicei, se dovedi un om de bun-simţ, apelând la specialistul în domeniu şi pasându-i datele după ce citi repede paginile şi desprinse foile fixate cu o capsă.

— Se topesc, spuse specialistul în domeniu, după ce termină a treia pagină.

Ceea ce nu era o surpriză, dar nici plăcut nu era.

— Suspectezi ceva?

— Băiete – specialistul în domeniu avea cu douăzeci de ani mai mult decât şeful său – n-au plecat la Teheran după cumpărături.

— S.N.I.E.? întrebă Goodley, referindu-se la Estimarea Specială Naţională a Informaţiilor, un document oficial important, folosit în situaţii neobişnuite.

— Eu aşa cred. Guvernul irakian se prăbuşeşte.
Asta nu era o surpriză chiar atât de mare.
— Trei zile?
— Nici măcar atât...
Goodley se ridică:
— Foarte bine, hai să redactăm toate astea.

17
RENAŞTEREA

După cum se ştie, lucrurile importante nu se întâmplă niciodată atunci când te aştepţi. Fie că este vorba despre naşterea unui copil sau despre un caz de urgenţă naţională, asemenea evenimente par să-i surprindă pe oamenii în cauză în timp ce dorm sau sunt într-o anumită stare de indispoziţie. În cazul de faţă, nu era nimic de făcut. Ben Goodley a fost de părere că C.I.A.-ul nu avea dovezi ca să confirme recepţia prin semnale de informaţie şi, deşi ţara lui avea interese în regiune, nu se putea lua nici o măsură. Agenţiile publice de ştiri nu dovediseră că înţeleg această evoluţie şi, aşa cum se întâmplă foarte adesea, C.I.A.-ul nu va da un semn de viaţă până ce aceste organizaţii nu vor lua atitudine. Procedând astfel, Agenţia Centrală de Informaţii va întreţine convingerea generală că organizaţiile informative erau tot atât de eficiente ca şi guvernul când era ceva de descoperit. Nu se întâmplă întotdeauna aşa, dar se întâmplă mai des decât i-ar fi plăcut lui Goodley.

Acest raport S.N.I.E. va fi scurt. Datele cuprinse acolo vor fi înfăţişate în vorbe mari, iar conţinutul lui putea fi prezentat pe scurt. Goodley şi specialistul lui în domeniu avură nevoie de o jumătate de oră pentru redactare. Imprimanta computerului copia imaginea pentru uz intern, iar un modem o transmitea prin linii secrete către agenţiile guvernamentale interesate. Terminând treaba, cei doi se întoarseră la Centrul de Operaţii.

Golovko se străduia cât putea să doarmă. Aeroflot tocmai achiziţionase zece noi avioane cu reacţie Boeing 777 pentru a fi folosite pe liniile sale internaţionale spre New York, Chicago şi Washington. Erau mult mai confortabile şi sigure decât avioanele de linie sovietice cu care călătorise atâţia ani, dar nu-l încânta deloc ideea de a zbura atât de mult cu un aparat care avea doar două motoare, fie şi de fabricaţie americană, în loc de obişnuitele patru reactoare. Cel puţin, scaunele erau confortabile aici, la clasa întâi şi votca ce i se servise curând după decolare avea o marcă rusească de lux. Din această combinaţie se alesese cu cinci ore şi jumătate de somn, până când avusese obişnuita senzaţie de dezorientare ce apare când călătoreşti, care îl trezise când se afla deasupra Groenlandei, în timp ce bodyguardul de lângă el reuşea să rămână în acea lume a viselor pe care profesia i-o îngăduia. Undeva, în spate, stewardesele dormeau, probabil şi ele, aşa cum puteau, pe scaunele lor pliante.

Pe vremuri, îşi spunea Serghei Nicolaici, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi zburat cu o cursă charter, cu o instalaţie completă de comunicare şi, dacă s-ar fi întâmplat ceva în lume, ar fi fost informat atât de repede cât reuşeau turnurile de transmitere din afara Moscovei să comunice informaţia prin Morse. Se simţea şi mai frustrat fiindcă ceva ciudat plutea în aer. Ceva trebuia să se întâmple. Întotdeauna era aşa, gândi el în întunericul plin de zgomote. Călătoreai în vederea unei întâlniri importante, fiindcă te aşteptai să se întâmple ceva şi lucrul ăsta se întâmpla în timp ce tu erai pe drum şi chiar dacă nu erai total rupt de lume, atunci, în orice caz, ţi se refuza şansa de a te sfătui cu aghiotanţii tăi de rang înalt. Irakul şi China. Din fericire, exista o distanţă mare între cele două puncte fierbinţi. Apoi Golovko îşi aminti că era o distanţă şi mai mare între Washington şi Moscova, care necesita cam o noapte de zbor cu un aparat cu două motoare. Cu acest gând plăcut în minte, se răsuci puţin pe o parte şi-şi spuse că avea nevoie de cât mai mult somn.

Partea cea grea nu era cum să-i scoţi din Irak, ci modul în care să-i transporţi din Iran în Sudan. Trecuse mult timp de când fusese permis ca zborurile din Iran să survoleze Regatul Saudit, singurele excepţii fiind pelerinajele cu avionul spre Mecca, în timpul sărbătorii anuale. Acum, avionul cu reacţie comercial trebuia să ocolească Peninsula Arabă, apoi să pornească spre Marea Roşie, înainte de a coti spre vest în direcţia Khartoum, triplând atât timpul cât şi distanţa pe ramificaţia de livrare, iar următorul zbor scurt nu se putea face până ce primul, pe distanţă mare, nu venea din Africa şi până când personalităţile nu soseau la locurile lor de cazare pregătite în grabă, nu le găseau satisfăcătoare şi nu dădeau acel telefon inevitabil transmiţând codul ce confirma că totul era în regulă. Ar fi fost mult mai uşor dacă puteau să fie toţi încărcaţi într-un singur avion de linie, pe o singură rută: Bagdad-Teheran-Khartoum, dar acest lucru nu era posibil. Era, de asemenea, imposibil, să se folosească linia aeriană mult mai scurtă care ducea direct de la Bagdad la Khartoum, prin experimentul simplu de survolare a Iordaniei. Dar asta ar fi însemnat să se treacă pe lângă Israel, o perspectivă care nu i-ar fi încântat pe generalii irakieni. Pe urmă, mai era şi alt inconvenient: problema păstrării secretului.

Un om inferior lui Daryaei s-ar fi înfuriat. El însă stătea singur în faţa unei ferestre dintr-o porţiune închisă a terminalului principal, privind cum aparatul G-IV se oprea lângă alt avion, cum se deschid uşile şi cum lumea cobora în grabă pe o scară şi, imediat după aceea, pe alta, în timp ce personalul de la bagaje transfera puţinele lucruri pe care le luaseră cu ei – bineînţeles şi alte obiecte de mare valoare şi uşor portabile, îşi spuse omul religios, fără să schiţeze un zâmbet. Asta dură doar câteva minute, apoi aeronava care aştepta începu să

se pună în mişcare.

Era, într-adevăr, o nebunie, să vii aici doar ca să vezi ceva atât de banal şi de plicticos, dar asta reprezenta douăzeci de ani bătuţi pe muchie de eforturi şi, deşi era omul lui Dumnezeu, Mahmud Haji Daryaei era totuşi o fiinţă obişnuită, care dorea să-şi vadă rezultatele muncii. Fusese nevoie de o viaţă de om pentru asta şi totuşi sarcina nu fusese îndeplinită nici măcar pe jumătate. Şi timpul pe care-l mai avea se scurgea atât de repede…

„Asta li se întâmplă tuturor", îşi zise Daryaei, o secundă, un minut, o oră, o zi întreagă, la fel pentru toţi, iar timpul părea că trece mai repede când ai depăşit şaptezeci de ani. Îşi privi mâinile brăzdate de linii şi cicatricele dobândite de-a lungul vieţii, unele naturale, altele, nu. Două degete îi fuseseră zdrobite când se afla în mâinile Savakului, serviciul de securitate al şahului, cu oameni instruiţi în Israel. Îşi amintea chinurile îndurate. Îşi amintea chiar mai bine răfuiala pe care o avusese cu cei doi bărbaţi care-l interogaseră. Daryaei nu scosese nici un cuvânt. Se uitase doar la ei, stătuse acolo ca o statuie, în timp ce ceilalţi fuseseră duşi în faţa plutonului de execuţie. Asta nu-i dăduse o satisfacţie prea mare. Erau nişte simpli funcţionari, care făcuseră o treabă hotărâtă de alţii, fără să le pese cine era el şi de ce trebuia să-l urască. Un alt preot mahomedan stătuse lângă fiecare în parte şi se rugase cu el, fiindcă era o crimă să nu-i dai unui om şansa de a se împăca cu Allah şi asta nu mai deranja pe nimeni. În felul ăsta mureau tot atât de repede. Un pas mic într-o călătorie de o viaţă, cu toate că a lor fusese mai scurtă decât a lui.

Ce de ani petrecuţi în slujba aceluiaşi scop! Khomeini îşi petrecuse exilul în Franţa, Daryaei însă stătuse pe loc. Rămăsese în clandestinitate, coordonând şi conducând activitatea în numele şefului său. La un moment dat, puseseră mâna pe el, dar fusese eliberat din nou, fiindcă nu lăsase să-i scape nimic şi tot aşa făcuseră şi cei din preajma lui. Aceasta fusese greşeala şahului, una dintre multe altele. În cele din urmă, omul acesta căzuse pradă nehotărârii. A dus o politică prea liberală ca să fie pe placul clerului islamic şi a fost prea reacţionar ca să-şi mulţumească sponsorii occidentali, încercând, în zadar, să găsească un drum de mijloc într-o parte a lumii unde nu aveai de ales decât între două extreme. De fapt, nu exista decât una, se corectă Daryaei, în timp ce avionul cu reacţie Gulfstream se ridică în aer. Irakul alesese cealaltă cale, despărţindu-se de Lumea lui Dumnezeu – şi cu ce se alesese? Hussein pornise războiul împotriva Iranului, considerând că cea de-a doua ţară era slabă şi lipsită de conducere fermă şi nu realizase nimic. Apoi, lovise la sud şi obţinuse şi mai puţin, totul având un singur scop: obţinerea puterii trecătoare.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu Daryaei. El nu-şi pierduse niciodată scopul din vedere, aşa cum nici Khomeini nu şi-l pierduse şi, deşi

acesta era mort acum, sarcina lui continua să existe. Obiectivul său se afla în spate, în timp ce el stătea cu faţa spre nord; era prea departe ca să poată fi văzut, dar era acolo, în oraşele sfinte Mecca şi Medina… şi Ierusalim. Le vizitase pe primele două, dar nu şi pe al treilea. Pe vremea când era un băiat tânăr şi pios, dorise să vadă Stânca lui Avraam, dar ceva, nu-şi amintea ce, nu-i permisese tatălui său, negustorul, să-l ducă acolo. Poate, asta se va întâmpla cândva. Văzuse totuşi cetatea unde se născuse Profetul, bineînţeles, făcuse pelerinajul la Mecca, la sărbătoarea anuală, de mai multe ori, în ciuda neînţelegerilor religioase dintre Iran şi Arabia Saudită. Ar fi vrut să mai repete acest lucru ca să se roage în faţa Kaabei.

Era şef de stat titular, dar dorea mai mult. Nu atât pentru el însuşi. Nu, el avea o misiune mai mare, la sfârşitul umilei sale vieţi. Islamul se întindea din Africa de vest până la extrema estică a Asiei, ca să nu mai vorbim de micile comunităţi de slujitori ai Credinţei din emisfera vestică, dar religia nu avusese un unic conducător şi un unic ţel, timp de mai bine de o mie de ani. Pe Daryaei îl întrista că lucrurile stăteau astfel. Nu exista decât un singur Dumnezeu şi un singur Cuvânt şi Allah trebuie să fi fost îndurerat să vadă că oamenii înţelegeau în mod greşit, într-un mod atât de nefericit, Cuvântul Său. Aceasta era singura explicaţie posibilă a faptului că lumea nu reuşea să înţeleagă Credinţa cea Adevărată şi, dacă el ar izbuti să schimbe acest lucru, atunci ar putea să schimbe lumea şi să apropie întreaga omenire de Dumnezeu. Dar ca să facă asta…

Lumea era ceea ce se vedea, un instrument imperfect cu reguli imperfecte pentru oameni imperfecţi, dar Allah o făcuse aşa şi asta era situaţia. Ceea ce era mai rău era faptul că existau oameni care se opuneau la tot ceea ce făcea el, atât credincioşi, cât şi necredincioşi, un alt motiv de tristeţe, mai mult decât de furie. Daryaei nu-i ura pe saudiţii din Golful Persic. Nu erau oameni răi. Erau credincioşi şi, în ciuda neînţelegerilor lor cu el şi cu ţara sa, nu li se va interzice niciodată accesul la Mecca. Dar calea lor nu era Calea cea Adevărată şi în această privinţă nu se putea face nimic. Se îngrăşaseră, se îmbuibaseră şi deveniseră corupţi şi acest lucru trebuia schimbat. Daryaei trebuia să aibă controlul asupra oraşului Mecca pentru a reforma Islamul. Ca să facă asta, însemna să obţină puterea lumească. Însemna să-şi facă duşmani.

Dar nu era prima oară când se întâmplă aşa ceva şi tocmai câştigase prima lui mare bătălie.

Măcar de n-ar dura aşa de mult. Daryaei vorbea adesea despre răbdare, dar clădirea operei lui durase toată viaţa şi el avea şaptezeci şi doi de ani şi n-ar fi vrut să moară aşa cum murise mentorul său, înainte de a-şi fi definitivat opera, sau măcar s-o fi săvârşit pe jumătate. Când va veni clipa să i se înfăţişeze lui Allah, ar fi vrut să

poată vorbi de o realizare, de îndeplinirea cu succes a celei mai nobile sarcini pe care o putea avea un om: reunificarea Credinţei Adevărate. Şi Daryaei dorea să facă mult pentru acest ţel. Nici el nu-şi dădea seama cât de mult ar fi dorit să întreprindă, fiindcă nu toate întrebările îşi găsiseră răspuns. Şi fiindcă scopul lui era atât de pur şi de strălucit şi timpul care-i mai rămăsese atât de scurt, nu se întrebase niciodată cât de departe ar păşi în întuneric ca să ajungă unde-şi dorea.

Asta era... Plecă de la fereastră şi porni spre maşină, împreună cu şoferul lui. Procesul începuse.

Oamenii din lumea informaţiilor nu sunt plătiţi că să creadă în coincidenţe; au hărţi şi ceasuri ca să le poată prezice. Parcursul de epuizare a combustibilului aparatului G-IV era bine cunoscut şi distanţele care trebuia făcute erau calculate uşor pe computer. Avionul A.W.A.C.S. care se rotea în aer avea o rută care ducea la sud de Teheran. Emiţătorul de răspunsuri indica tipul de aeronava, împreună cu viteza, direcţia şi altitudinea, cea din urmă fiind de 15000 de metri, utilizând un combustibil de maximă eficienţă. Sincronizarea era verificată între un astfel de zbor şi altul. Drumul parcurs furniza şi mai multe amănunte.

— Sudan, confirmă maiorul Sabah.

Ar fi putut să meargă în altă parte. Se gândi chiar ca Brunei era o opţiune posibilă, dar, nu, era prea departe de Elveţia şi banii acolo se găseau, acolo ar fi trebuit sa fie, în Elveţia.

În consecinţă, se transmise un semnal prin satelit către America, din nou la C.I. A. şi cu aceasta ocazie a fost trezit un funcţionar de grad superior, doar ca să spună „da” la o întrebare scurtă. Răspunsul a fost retransmis la PALM BOWL, ca un semn de amabilitate faţă de kuwaitieni. Restul era doar o problemă de aşteptare.

C.I.A. era, într-o mică măsură, prezentă la Khartoum printr-un şef de staţie, câţiva ofiţeri de Stat-Major şi un secretar pe care-l împărţeau cu staţia de semnale de direcţie. Şeful staţiei era un om priceput, care recrutase câţiva localnici folosiţi ca agenţi. Era un avantaj că guvernul sudanez avea, în majoritatea cazurilor, puţine lucruri de ascuns; era prea sărac ca să prezinte interes în vreo direcţie. Pe vremuri, guvernul profitase de situaţia sa geografică ca să aţâţe estul împotriva vestului, adunând bani, arme şi avantaje din afacerea asta, dar U.R.S.S.-ul se prăbuşise şi, o dată cu uniunea şi Marele Joc al Puterii care susţinuse lumea a treia timp de două generaţii. Acum, sudanezii trebuia să se bazeze pe propriile resurse, care erau insuficiente şi pe puţinele firimituri aruncate de vreo ţară care avea nevoie, pentru moment, de micile avantaje pe care le ofereau ei. Conducătorii ţării erau islamici şi, proclamând acest

neadevăr sus şi tare – nu erau mai credincioşi decât omologii lor occidentali – reuşeau să obţină ajutor din partea Libiei, Iranului şi altor ţări, în schimbul căruia trebuia să le facă viaţa cât mai grea păgânilor animişti din sudul ţării şi, în plus, să rişte un flux mare de politicieni islamici în propria capitală, oameni care ştiau cât erau de credincioşi, în realitate, conducătorii ţării şi voiau să-i înlocuiască cu alţii care aveau, într-adevăr, o credinţă. În general, conducătorii politici ai acelei ţări sărăcite considerau că era mai uşor să fi religios şi bogat, decât religios şi sărac.

Ce însemna acest lucru pentru personalul de la Ambasada Americană era greu de spus. Uneori, Khartoum-ul se afla în siguranţă, când agitatorii fundamentalişti se aflau sub control. Alteori, nu, fiindcă aceştia nu se aflau sub control. În acest moment, prima alternativă era valabilă şi toţi ofiţerii serviciilor secrete americane nu aveau altă preocupare decât condiţiile de mediu, destul de proaste ca să plaseze acest post la coadă, printre cele zece slujbe nedorite într-o ambasadă din lumea întreagă, chiar fără să se pună la socoteală ameninţarea teroristă. Pentru şeful staţiei asta însemna o avansare rapidă, deşi soţia şi cei doi copii ai săi rămâneau acasă, în Virginia, pentru că majoritatea rezidenţilor oficiali americani nu se simţeau în destulă siguranţă ca să-şi instaleze familiile aici. Un alt aspect, aproape la fel de rău, îl constituia SIDA care devenea o ameninţare destul de mare ca să le interzică, în bună măsură, viaţa de noapte, ca să nu mai vorbim de problema obţinerii de sânge necontaminat în cazul unui accident. Ambasada avea un doctor militar care se ocupa de aceste chestiuni. Omul avea multe motive de îngrijorare.

Şeful staţiei îşi alungă toate astea din minte. Acceptând acest post, sărise peste o întreagă treaptă de salarizare. Obţinuse rezultate bune, având un agent foarte bine instruit în Ministerul de Externe al Sudanului, care informa America despre tot ceea ce făcea acea ţară. Faptul că ţara sa nu făcea mare lucru, nu conta pentru slujbaşii din birourile de la Langley. Era mai bine că ştii totul despre nimic, decât nimic despre tot.

De treaba asta se va ocupa chiar el. După ce controlă timpul şi distanţa după propriile hărţi, şeful staţiei îşi luă prânzul mai devreme şi plecă cu maşina la aeroportul care se afla doar la câţiva kilometri de oraş. Măsurile de siguranţă de acolo se conformau stilului neglijent de viaţă african, aşa că el găsi un loc umbrit afară. Era mai uşor să fotografiezi terminalul particular, decât pe cel public, mai ales cu un aparat având o lentilă de 500 de milimetri. Avu chiar destul timp ca să se asigure că deschiderea era bine fixată. Un apel pe telefonul mobil de la oamenii de la N.S.A. Care se aflau la ambasadă confirmă că avionul care era aşteptat îşi încheiase zborul, lucru întărit şi de sosirea unor vehicule ce păreau a fi maşini oficiale. Îşi întipărise deja în minte

două fotografii care-i fuseseră transmise prin fax de la Langley. Păreau să fie doi generali irakieni mai în vârstă. Ei bine, după moartea şefului lor, nici nu mai era de mirare. Problema cu dictatura era că nu-şi prea puteau face planuri de pensie cei care se aflau în vârful ierarhiei.

Avionul comercial alb ajunse la sol cu obişnuitul fum şi miros de cauciuc încins. Îşi îndreptă obiectivul spre el şi luă câteva imagini rapide alb-negru, ca să se asigure că aparatul funcţiona. Singurul lucru care-l preocupa acum era dacă avionul se va opri în aşa fel, încât el să poată prinde ieşirea pasagerilor în cadru – nenorociţii ăia erau oricând în stare să se plaseze anapoda şi să-i încurce treburile. Dar el n-avea de ales. Aparatul Gulfstream se opri. Uşa se deschise automat şi şeful staţiei începu să facă poze. Se afla acolo un funcţionar de rang mijlociu care urma să asigure primirea semioficială. Puteai să-ţi dai seama cine era important după felul cum era îmbrăţişat şi sărutat şi după privirea pe care o arunca în jur. Clic! Clic! A fost sigur că recunoaşte un chip, de altul se cam îndoia. Transferul nu dură mai mult de un minut, două. Maşinile oficiale porniră, dar şeful staţiei nu prea se sinchisi încotro se îndreptau în acel moment. Agentul lui din Ministerul de Externe o să umple lacuna asta. Luă ultimele opt cadre ale avionului, care deja începuse să fie reîncărcat cu combustibil şi se hotărî să stea să vadă ce va face. Treizeci de minute mai târziu, se ridică din nou în aer, iar el porni înapoi spre ambasadă. În timp ce unul dintre angajaţii mai tineri se ocupa de developare, el dădu un telefon la Langley.

— Se confirmă, spuse Goodley, care se afla la sfârşitul turei. Doi generali irakieni au debarcat la Khartoum acum cincizeci de minute. Au şters-o!

— S.N.I.E. arată foarte bine, Ben, spuse specialistul în domeniu, ridicând o sprânceană. Sper că observă specificarea orei.

Ofiţerul serviciului de informaţii reuşi să zâmbească.

— Da, următoarea trebuie să clarifice lucrurile.

Analiştii de serviciu, care începuseră să sosească la ziua lor de lucru o să descurce treaba.

— Nu-mi miroase a bine, spuse ofiţerul. Dar nu trebuia să fi spion ca să gândeşti astfel.

— O să ne vină nişte fotografii, strigă unul dintre ofiţerii de la comunicaţii.

Primul telefon trebuia dat la Teheran. Daryaei îi spusese ambasadorului său să facă lucrurile cât se poate de clare. Iranul îşi va asuma răspunderea tuturor cheltuielilor. Trebuia să se asigure cele mai bune condiţii de cazare, la orice nivel de confort pe care-l putea

oferi ţara. Întreaga operaţie nu va costa o sumă mare de bani, dar sălbaticii din acea ţară erau impresionaţi de sume mici şi zece milioane de dolari americani – o pomană – fuseseră deja transferaţi electronic pentru ca totul să meargă bine.

Un telefon din partea ambasadorului iranian confirmă că prima preluare se desfăşurase bine şi că avionul se afla pe drumul de întoarcere.

Perfect! Poate că acum irakienii vor începe să aibă încredere în el. Lui, personal, i-ar fi plăcut să vadă că porcii ăştia sunt lichidaţi şi n-ar fi fost greu să se aranjeze aşa ceva în condiţiile de faţă, dar el îşi dăduse cuvântul de onoare şi, în afară de asta, nu era vorba de satisfacţii personale. Chiar în clipa când puse receptorul jos, ministrul Forţelor Armate ale ţării sale chema încă un avion să expedieze transferul. Era bine dacă se făcea asta repede.

Badrayn încerca să stabilească acelaşi lucru. Zvonul avea să fie deconspirat, poate într-o zi, cu siguranţă în cel mult două. Lăsau în urma lor oameni care erau prea în vârstă ca să supravieţuiască răsturnării care se apropia şi prea tineri ca să merite solicitudinea pe care iranienii erau dispuşi să le-o arate generalilor. Acei ofiţeri, colonei şi comandanţi de brigadă nu vor fi grozav de fericiţi la gândul de a deveni ţapii ispăşitori necesari pentru potolirea furiei proaspăt trezite a mulţimilor. Lucrul acesta devenea clar, dar, în loc să-i facă şi mai dornici să plece, le trezea o teamă difuză, care făcea ca toate celelalte temeri să se amplifice în necunoscutul sumbru din faţa lor. Se aflau pe puntea unui vas în flăcări, la malul unui ţărm neprietenos şi nu ştiau să înoate prea bine. Dar vasul era încă în flăcări. El trebuia să-i facă să înţeleagă asta.

Devenise o rutină cu care Ryan se obişnuise, se familiarizase, ajunsese chiar să-i placă: ciocănitul discret la uşă, care îl trezea mai bine decât ceasul-radio cu care îşi începuse zilele timp de douăzeci de ani. Acum, când auzea zgomotul slab, ochii i se deschideau şi el se ridica, îmbrăca halatul, făcea cei câţiva metri de la pat la uşă şi îşi lua ziarul, o dată cu filele reprezentând agenda lui zilnică. Apoi, intră în baie, după care trecu în salonul de lângă dormitorul prezidenţial, în timp ce soţia sa, la câteva minute după el, îşi începu rutina deşteptării.

Jack ducea dorul vieţii normale în care citea, ca orice om, ziarul dimineaţa. Deşi nu era chiar atât de bun, de obicei, ca documentele informative care-l aşteptau pe masă, ziarul *Washington Post* se ocupa şi el de lucruri care nu priveau strict guvernul, deci ofereau material pentru dorinţa sa firească de a fi informat. Dar prioritatea o avea fila S.N.I.E., un document oficial urgent prins cu o clamă într-o mapă de

pânză. Ryan se frecă la ochi, înainte de a începe s-o citească.

La naiba! De fapt, se putea şi mai rău, gândi preşedintele. Măcar de data asta nu-l treziseră din somn ca să-i spună ceva despre un lucru pe care el, oricum, nu-l putea schimba. Verifică programul. Bine, Scott Adler va veni aici să discute treaba asta, împreună cu tipul ăla, Vasco. Foarte bine! Vasco părea să-i cunoască personalul. Cine mai este astăzi? îşi aruncă ochii pe pagină – Serghei Golovko? Ăsta trebuia să fie astăzi? Să fie cu noroc, de data asta! Scurtă conferinţă de presă pentru anunţarea numirii lui Tony Bretano ca ministru al Apărării, cu o listă de posibile întrebări de care să se preocupe şi cu instrucţiuni din partea lui Arnie – ignorarea problemei Kealty, pe cât posibil. Fie ca acesta şi declaraţiile lui să dispară în plictiseala generală – ah, da, asta era o glumă bună! Jack tuşi în timp ce-şi turnă nişte cafea – fusese nevoit să dea el însuşi unele ordine ca să obţină dreptul de a face treaba asta singur, spera că băieţii de la popota marinei nu luau asta ca pe o insultă personală, dar Ryan era obişnuit să se servească singur uneori. Conform aranjamentului stabilit, chelnerii puneau pe masă micul dejun în această încăpere şi lăsau familia Ryan să se servească singură, în timp ce alţii aşteptau afară, pe coridor.

— Bună dimineaţa, Jack.

Capul lui Cathy apăru în raza lui vizuală. O sărută pe buze şi îi zâmbi.

— ’neaţa, iubito.

— Toate bune şi frumoase? îl întrebă ea, turnându-şi cafeaua.

Asta-i spunea preşedintelui că Prima Doamnă nu opera în ziua aceea. În zilele când făcea asta, nu punea gura pe cafea; spunea că nu poate risca uşorul tremur al mâinilor, provocat de cofeină, când secţiona globul ocular al unui pacient. O astfel de imagine îl făcea, întotdeauna, să tremure, cu toate că ea făcea operaţia cu laser.

— Pare-se că guvernul irakian se prăbuşeşte.

Vocea feminină răbufni:

— Asta n-a fost săptămâna trecută?!

— Ăla a fost actul întâi. Ăsta-i actul al treilea.

Sau, poate, actul al patrulea, îşi spuse el. Se întreba cum va fi actul al cincilea.

— E important?

Jack auzi şi cum îi aluneca pâinea prăjită pe gât.

— S-ar putea. Tu ce fel de zi ai astăzi?

— Treburi la clinică şi vizite de control. O întrunire despre buget cu Bernie.

— Hmm…

Jack începu acum să se uite la Early Bird, o colecţie de tăieturi din ziarele principale, editată de guvern. Cathy îi apăru din nou la colţul ochiului, în timp ce privea programul lui de lucru.

— Golovko...? Nu l-am întâlnit, cumva, la Moscova... Ăsta-i ăla care glumea că o să-ţi pună pistolul în tâmplă?

— Nu era o glumă! îi spuse Ryan soţiei lui. A fost ceva real.

— Ei, nu mai spune!

— Mai târziu a spus că pistolul nu era încărcat.

Jack se întreba dacă fusese adevărat. Probabil că da, îşi spuse el.

— Dar spunea adevărul? întrebă ea, fără să-i vină a crede.

Preşedintele ridică capul şi zâmbi. Uimitor, gândi el, acum părea ceva amuzant.

— Era foarte plictisit de mine pe-atunci. Asta s-a întâmplat când am ajutat fuga din ţară a preşedintelui K.G.B.-ului.

Ea îşi alese ziarul ei de dimineaţă.

— Jack, eu nu ştiu niciodată când glumeşti şi când vorbeşti serios.

El rămase pe gânduri. Prima Doamnă era, judecând din punct de vedere teoretic, o persoană fără funcţie oficială. Bineînţeles, în cazul lui Cathy, de vreme ce nu era o soţie de om politic, ci un medic activ pe care o interesa politica tot atât cât ar fi interesat-o practicarea sexului în grup. Deci, teoretic, nu era autorizată să aibă de a face cu problemele de securitate, dar era de presupus că preşedintele, ca orice altă persoană normală, avea încredere în soţia lui. De fapt, asta avea sens. Judecata ei era întru totul la fel de bună ca a lui şi, deşi nu fusese instruită în probleme de relaţii internaţionale, în fiecare zi lua hotărâri care afectau direct vieţile oamenilor adevăraţi, într-un fel cât se poate de direct. Dacă o zbârcea, oamenii ăştia orbeau.

— Cathy, cred c-a sosit timpul să-ţi spun unele lucruri pe care le-am ţinut în mine mulţi ani, dar, deocamdată trebuie să-ţi spun că da, Golovko mi-a pus pistolul la tâmplă cândva, pe una din pistele de la aeroportul din Moscova, fiindcă ajutasem doi ruşi foarte bătrâni să fugă din ţară. Unul din ei era şeful lui de la K.G.B.

Asta o făcu pe Cathy să-şi ridice privirea şi să se întrebe iar ce fusese cu coşmarurile care-l chinuiseră pe bărbatul ei luni de zile, cu câţiva ani în urmă.

— Unde e acum?

— În zona Districtului Columbia, am uitat exact unde, cred că în zona agricolă a Virginiei.

Jack îşi aminti vag că auzise că fiica lui, Katrina Gherasimova, era logodită cu un vânător de vulpi dintr-o veche familie de pe lângă Winchester, schimbând, astfel, un anume fel de rang nobil cu un altul.

— Ei bine, banii pe care C.I.A.-ul i-a dat familiei au fost suficient de mulţi ca să-şi menţină un mod de viaţă confortabil.

Cathy era deprinsă cu glumele soţului ei. Ca majoritatea bărbaţilor, obişnuia să spună mici glume amuzante care-şi trăgeau umorul din exagerare – şi, pe lângă asta, strămoşii lui fuseseră irlandezi – dar, acum, ea observă că dezvăluirile lui aveau un ton la fel de banal ca

prezentarea rezultatelor de la base-ball. El n-o văzu cum rămâne cu privirea pironită în ceafa lui. „Da”, îşi spuse ea, în timp ce copiii intrau în cameră, „aş vrea să aud poveştile astea”.

— Tati, spuse Katie care-l văzuse întâi pe Jack. Mami!

Cu asta, rutina dimineţii încetă, sau, mai bine zis, se transformă în ceva de o importanţă mai mare decât ştirile şi evenimentele internaţionale. Katie era deja îmbrăcată în hainele de şcoală şi, ca majoritatea copiilor mici, se sculase într-o dispoziţie bună.

— Bună, spuse Sally, venind după ea.

Era supărată, asta era limpede.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Cathy pe sora ei mai mare.

— Toţi oamenii ăştia de-afară! Nici măcar nu te poţi plimba pe-aici, fără să dai de oameni peste tot! mormăi ea, luând un pahar cu suc de pe tavă.

Şi în dimineaţa asta, n-avea chef de Frosted Flakes. O să mănânce Just Right. Dar cutia aia era jos, la parter, în bucătăria spaţioasă de la Casa Albă. Parc-ar fi trăit într-un hotel, numai că acolo ar fi avut mai multă intimitate.

— Ce examen ai astăzi? întrebă Cathy, descifrând corect semnalele.

— Mate, zise Sally.

— Ai învăţat?

— Da, mami.

Jack nu dădu atenţie problemei, ci preferă să pună cereale în farfuria lui Katie, căreia-i plăceau Frosted Flakes. Micul Jack sosi şi el şi deschise televizorul, alegând canalul cu desene animate, ca să-şi ia porţia de dimineaţă de distracţie cu struţul alergător şi coiotul, care-i plăceau şi lui Katie.

Afară, ziua începea pentru toată lumea. Reprezentantul serviciilor N.I.O. care lucrau pentru Ryan adăugară ultimele detalii temutului raport de informaţii din dimineaţa aceea. Preşedintele acesta era prea cusurgiu. Intendentul-şef venise devreme ca să supravegheze nişte lucrări de întreţinere la Etajul Oficial. În dormitorul preşedintelui, valetul punea la îndemână hainele pentru POTUS şi FLORUS. Maşinile aşteptau să-i ducă pe copii la şcoală. Ofiţerii Poliţiei de Stat din Maryland începuseră deja să verifice drumul spre Annapolis. Cei de la infanteria marină încălzeau motorul elicopterului pentru călătoria spre Baltimore – problema aceea nu se rezolvase încă. Întregul mecanism era deja în mişcare.

Gus Lorenz venise la serviciu devreme, ca urmare a unui apel telefonic din Africa, drept răspuns la telefonul lui din Atlanta. Unde erau maimuţele lui? se întreba el. Agentul său de achiziţii explica de la o distanţă de opt fusuri orare că, după ce C.D.C.-ul întârziase să

scoată banii, altcineva cumpărase toată încărcătura şi că trebuia obţinută o nouă tranşă din pădure. Asta va dura, poate, o săptămână, îi spusese el doctorului american.

Lorenz mormăi. El sperase să-şi înceapă noul studiu săptămâna asta. Făcu o notă pe carnetul de pe masa lui, întrebându-se cine naiba putuse să cumpere atâtea maimuţe verzi africane aşa, la repezeală. Iniţiase Rousseau ceva nou la Paris? O să-l sune ceva mai târziu, după conferinţa de dimineaţă cu personalul. Ştirea bună era că... Ah, asta numai bine nu era! Cel de al doilea pacient a pierit într-un accident de avion, anunţa telexul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Dar nu se anunţaseră noi cazuri şi trecuse destul de mult de la Numărul Doi, încât să poată spune acum, mai mult decât să spere, că această microepidemie luase sfârşit... „Probabil, poate, să sperăm", adăugă Lorenz în gând. Asta era ştirea bună. Sub microscopul electronic, arăta a fi specia Ebola Zair Mayinga, cel mai periculos dintre varietăţile acelui virus. Era posibil totuşi ca animalul-gazdă să se afle acolo, gata să infecteze pe altcineva, dar purtătorul Ebolei era vântul cel mai nesigur şi înşelător de unde şi cuvântul malarie, „aer viciat", în italiană; asta crezuseră oamenii că era cauza bolii. Poate că, îşi zise el, animalul-gazdă era vreun rozător care fusese călcat de vreun camion. Ridică din umeri. În definitiv, era posibil.

După reducerea dozei de morfină, Pacientul Doi era semiconştient la baza medicală de la Hasanabad. Era destul de trează ca să-şi dea seama de durere şi s-o simtă, dar nu să şi înţeleagă ce se întâmpla cu adevărat. Durerea se va înteţi, în orice caz, cu atât mai mult cu cât Jean Baptiste ştia ce însemna fiecare junghi. Cea mai rea era durerea abdominală, pe măsură ce boala distrugea tractul gastrointestinal de-a lungul celor zece metri pe care-i măsura, mâncând, pur şi simplu, ţesuturile sensibile care aveau rolul de a transforma hrana în elemente nutritive şi împingând sângele infectat către rect.

Se simţea de parcă întregul trup îi era răsucit, zdrobit şi ars în acelaşi timp. Simţea nevoia să se mişte, să facă ceva ca să schimbe lucrurile, măcar să se mute durerea într-o altă parte şi să simtă o uşurare acolo unde o chinuia acum, dar, când încerca să se mişte, descoperea că membrele îi erau blocate de benzi impregnate cu dezinfectanţi. Ofensa pe care o simţea din cauza aceasta era, într-un fel, mai mare decât durerea, dar, când încerca să se opună, o cuprindea o greaţă violentă care o sufoca. Observând asta, omul îmbrăcat în albastru, care arăta ca un astronaut, răsuci patul – „ce fel de pat era ăsta?" se întrebă ea – ceea ce-i permitea să vomite într-o căldare unde se putea vedea sânge negru, mort. Asta îi abătu, pentru o clipă, atenţia de la durere, dar nu-i dezvălui decât un lucru: că nu putea să supravieţuiască, că boala mersese prea departe, că trupul ei

murea şi, atunci, sora Jean Baptiste începu să se roage să moară, fiindcă ceea ce se întâmplă nu avea decât o singură ieşire şi suferinţa ei era atât de mare, încât sfârşitul trebuia să vină repede, altfel şi-ar fi rătăcit credinţa pe drum. Gândul acesta i se trezi în conştiinţa ei vagă ca un drăcuşor pe arcuri. Dar acea jucărie a copilăriei avea coarne şi copite... Avea nevoie de un preot lângă ea. Avea nevoie... Unde era Maria Magdalena? Era, oare, sortită să moară singură? Infirmiera care de-abia îşi trăgea sufletul se uită la costumele de astronaut, sperând să vadă nişte ochi care-i erau familiari în spatele apărătorilor de plastic, dar, deşi ochii pe care-i văzu erau plini de milă, nu-i erau familiari. Nici limba lor nu era, observă atunci când doi dintre ei se apropiară.

Doctorul era foarte atent când lua sânge. Întâi, controlă să vadă dacă braţul era perfect fixat şi nu se putea mişca mai mult decât un centimetru. Apoi, îl puse pe un tovarăş de-al lui să imobilizeze braţul cu mâinile lui puternice, atent şi el să le ţină cât mai departe de acul seringii. Cu un semn de aprobare, cel dintâi alese vena potrivită şi înfipse acul. Fusese norocos, de data asta. Acul pătrunse în venă de la prima încercare. La celălalt capăt al acului agăţă o drenă de 5 centimetri care extrase sângele mai întunecat la culoare decât cel roşu, obişnuit. Când se umplu, retrase drena şi o puse cu grijă într-o cutie de plastic, ca apoi să fie urmată de alte trei. Apoi extrase acul şi puse o bucăţică de tifon pe înţepătura care nu se oprea din sângerat. Doctorul dădu drumul braţului, observând că acolo unde fusese presat, pielea rămăsese foarte decolorată. Cutia a fost acoperită şi primul doctor o scoase din cameră, în timp ce celălalt se duse în colţul încăperii să-şi stropească mănuşile şi braţele cu iod diluat. Fuseseră informaţi rapid de cât de periculoasă era această acţiune, dar, aşa cum fac oamenii de obicei, nu prea le venea să creadă, în ciuda repetărilor, a filmelor şi a diapozitivelor. Acum, ambii bărbaţi credeau fiecare cuvânt şi aceşti medici militari doreau şi se rugau să vină Moartea s-o ia pe această femeie şi s-o ducă unde hotărâse Allah să ajungă. Era destul de greu să vezi cum i se dezintegrează corpul. Gândul de a o urma în călătoria aceasta cumplită era suficient ca să îngrozească inima cea mai rezistentă. Nu semăna cu nimic din tot ceea ce văzuseră până atunci. Această femeie se topea dinspre interior. După ce doctorul termină de curăţat exteriorul echipamentului său, întoarse capul spre ea, surprins de ţipătul ei de durere care semăna cu acela al unui copil torturat de mâna diavolului însuşi. Avea ochii deschişi, gura larg căscată şi un strigăt aspru, printre gâlgâieli, a fost slobozit în aer şi a trecut de plasticul echipamentului său.

Probele de sânge au fost manipulate rapid, dar cu cea mai mare grijă, în laboratorul special de la capătul coridorului. Moudi şi

directorul de proiect erau în biroul lor. Nu era neapărat necesar să se afle şi ei în laborator, era mai simplu să cerceteze testele fără să fie deranjaţi de echipamentul protector.

— Atât de repede, extraordinar de repede!

Directorul dădu din cap, îngrozit.

Moudi încuviinţă:

— Da, copleşeşte sistemul imunitar ca un val.

Imaginea de pe ecranul computerului era transmisă de la un microscop electronic şi arăta câmpul năpădit de virusuri în formă de toiag. Câţiva anticorpi erau vizibili pe ecran, ca nişte oi în mijlocul unor lei; erau neputincioşi. Celulele de sânge erau atacate şi distruse. Dacă ar fi putut să ia mostre de ţesuturi ale organelor principale, ar fi descoperit că splina se transformase în ceva la fel de tare ca o minge de cauciuc, plină de mici cristale care erau ca nişte capsule de transport pentru particulele virale Ebola. Ar fi fost, de fapt, interesant şi chiar util din punct de vedere ştiinţific, să se facă o examinare laparoscopică a abdomenului, ca să se vadă exact cum acţiona boala asupra unui pacient uman, la intervale precise de timp, dar exista primejdia de a se accelera moartea pacientei şi ei nu doreau să-şi asume un asemenea risc.

Probe ale vomei arătau fragmente de ţesuturi ale tractului gastrointestinal superior şi acestea erau interesante, pentru că nu erau numai rupte, dar şi moarte. Mari porţiuni ale corpului încă în viaţă erau deja moarte, separate de ceea ce rămăsese viu şi înlăturate, în timp ce o parte a organismului lupta în zadar să supravieţuiască. Sângele infectat va fi introdus într-o centrifugă şi va fi îngheţat la temperaturi foarte joase, ca să fie folosit mai târziu. Fiecare picătură care-i era extrasă era utilă şi, din cauza aceasta, continua să i se administreze sânge prin tuburi IV de cauciuc. Un test de rutină al enzimei inimii arăta că inima ei, spre deosebire de cea a Pacientului Index, era încă normală şi sănătoasă.

— Ce ciudat variază boala prin felul cum atacă, observă directorul, citind înregistrarea.

Moudi întoarse doar capul, imaginându-şi că aude ţipetele ei de durere prin numeroase ziduri de beton ale clădirii. Ar fi fost un act de supremă milostenie să intri în cameră şi să-i inoculezi 20 de centimetri cubi de potasiu sau, pur şi simplu, să deschizi la maximum instalaţia de morfină şi, astfel, s-o ucizi prin blocaj respirator.

— Crezi că băiatul african a avut dinainte o problemă cardio-vasculară? întrebă şeful lui.

— Poate. Chiar dac-a avut, nu i s-a pus un astfel de diagnostic. Funcţia ficatului se degradează rapid, aşa cum era de aşteptat.

Directorul cercetă încet datele privind compoziţia chimică a sângelui. Toate cifrele erau departe de limitele normale, în afară de

indicatorii inimii şi aceia doar la o mică diferenţă.

— Este un caz bun pentru exemplificare la şcoală, Moudi.

— Într-adevăr.

— Această specie a virusului este chiar mai rezistentă decât mi-am imaginat. Îşi înălţă capul.

— Te-ai descurcat bine.

— Ah, da.

— … Anthony Bretano are două doctorate la M.I.T., în Matematică şi Fizică Optică. Are o fişă personală impresionantă în industrie şi inginerie şi cred că va fi un ministru al Apărării deosebit de eficient, spuse Ryan, încheindu-şi intervenţia. Aveţi întrebări?

— Domnule, vicepreşedintele Kealty…

— Fostul vicepreşedinte, îl întrerupse Ryan. A demisionat. Să fie clar!

— Dar el spune că nu, sublinie ziaristul de la *Chicago Tribune.*

— Dac-ar spune că a stat de vorbă cu Elvis, l-ai crede? întrebă Ryan, sperând că repetase corect fraza pregătită dinainte.

Cercetă chipurile să vadă reacţia. Şi de data asta, toate cele patruzeci şi opt de locuri erau ocupate şi mai erau şi alţi douăzeci de reporteri în picioare. Observaţia dispreţuitoare a lui Jack îi făcu pe toţi să clipească din ochi, iar câţiva îşi permiseră chiar să zâmbească.

— Dă-i înainte, pune întrebarea!

— Domnul Kealty a cerut ca o comisie juridică să stabilească datele problemei. Ce răspuns aveţi la asta?

— Chestiunea este examinată de F.B.I., care e principala agenţie de cercetări a guvernului. Oricare ar fi faptele, ele trebuie stabilite înainte ca să poată fi exprimate păreri. Dar cred că ştim cu toţii ce se va întâmpla. Ed Kealty şi-a dat demisia şi toată lumea ştie de ce. Din respect pentru procesul constituţional, am dat ordine F.B.I.-ului să examineze problema, dar opinia mea este absolut clară. Domnul Kealty e liber să spună tot ce vrea. Eu am o treabă de făcut aici. Următoarea întrebare? întrebă Jack, plin de încredere în sine.

— Domnule preşedinte – Ryan dădu imperceptibil din cap, auzind-o pe ziarista de la *Miami Herald* pronunţând aceste cuvinte – în cuvântarea dumneavoastră de aseară aţi spus că nu sunteţi politician, dar îndepliniţi o funcţie politică. Poporul american vrea să vă afle părerile în legătură cu mai multe probleme.

— Normal. Ca de exemplu? întrebă Jack.

— Avortul, de pildă, spuse reportera de la *Herald,* o femeie emancipată. Care este poziţia dumneavoastră exactă?

— Eu nu sunt de acord cu avortul, răspunse Ryan, exprimând un adevăr înainte de a-l gândi. După cum, probabil, ştiţi, eu sunt catolic şi cred că atitudinea Bisericii mele privind această problemă este

corectă. Totuşi, *Roe contra Wade* este legea până în momentul când Curtea Supremă ar putea să schimbe regulamentul, iar preşedintele nu are voie să nesocotească regulile stabilite de curţile federale. Asta mă pune într-o situaţie oarecum neplăcută, dar, ca preşedinte, eu trebuie să-mi exercit funcţia conform legii. Am jurat că voi face asta. („Nu-i rău, Jack", îşi zise Ryan).

— Deci, nu sunteţi de acord cu dreptul femeii de a alege, întrebă ziarista de la *Herald,* simţind miros de sânge.

— De a alege ce? întrebă Ryan, continuând să se simtă bine. Ştiţi, cineva a încercat odată să-mi ucidă soţia, pe vremea când era însărcinată cu fiul nostru şi, curând după aceea, l-am văzut pe copilul meu cel mai mare zăcând aproape mort pe un pat de spital. Cred că viaţa este o marfă foarte preţioasă. Am învăţat lecţia asta într-un fel dur. Cred că oamenii ar trebui să se gândească la asta înainte de a se hotărî în favoarea unui avort.

— Dar n-aţi răspuns la întrebare, domnule.

— Eu nu pot opri oamenii să recurgă la avort. Fie că-mi place, fie că nu, asta-i legea. Preşedintele nu poate să încalce legea.

„Nu era clar?" gândi Jack.

— Dar, în numirile dumneavoastră pentru Curtea Supremă, veţi folosi avortul ca pe o experienţă cu hârtie de turnesol? Aţi vrea să vedeţi reversul situaţiei *Roe contra Wade!*

Ryan abia observă cum camerele de filmat îşi schimbau obiectivul, în timp ce reporterii se concentrau asupra carneţelelor de note.

— Aşa cum am spus, mie nu-mi place chestiunea asta. Cred că a fost o greşeală. Am să vă spun de ce. Curtea Supremă s-a amestecat într-o problemă care trebuia să aibă caracter legislativ. Constituţia nu se ocupă de această problemă şi în chestiunile în care Constituţia rămâne mută, avem foruri legislative de stat şi federale care să dea acte normative. Această lecţie de civism se desfăşoară bine. În chestiunea numirilor pe care trebuie să le fac pentru Curtea Supremă, am să-i caut pe cei mai buni judecători care există. Asta este o treabă de care ne vom ocupa foarte curând. Constituţia este un fel de Biblie a Statelor Unite ale Americii, iar judecătorii din Curtea Supremă sunt... teologii care-i descifrează mesajul, asta-i părerea mea. Nu trebuie să scrie una din nou. Trebuie să ne lămurească ce scrie în cea de acum. Când este vorba de o schimbare în Constituţie, avem mecanismele necesare, pe care le-am folosit de mai mult de douăzeci de ori.

— Deci, veţi selecta doar spirite constructive care s-ar putea să vrea răsturnarea *Procedurii Roe.*

Era ca şi cum te-ai fi izbit continuu de un perete. Ryan făcu o pauză destul de lungă înainte de a răspunde.

— Sper să-i pot alege pe cei mai buni judecători din câţi există. Nu-i voi interoga în legătură cu probleme particulare.

Reprezentantul publicaţiei *Boston Globe* sări în picioare:

— Domnule preşedinte, ce se întâmplă în cazurile când viaţa mamei este în pericol? Biserica Romano-Catolică…

— Răspunsul este simplu. Viaţa mamei trebuie luată în consideraţie în primul rând.

— Dar Biserica obişnuia să spună…

— Eu nu vorbesc în numele Bisericii. Aşa cum am spus mai înainte, eu nu pot încălca legea.

— Dar vreţi să schimbaţi legea, sublinie cel de la *Globe*.

— Da, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă problema ar fi lăsată pe seama legislaturilor statale. În felul acesta, reprezentanţii aleşi ai poporului pot redacta legile conform voinţei electoratului.

— Dar atunci, spuse ziaristul de la *San Francisco Examiner,* vom avea un ghiveci de legi în întreaga ţară şi, în unele zone, avortul va fi ilegal.

— Numai dacă electoratul vrea asta. Aşa funcţionează democraţia.

— Dar ce vor face femeile sărace?

— Nu eu trebuie să răspund la întrebarea asta, răspunse Ryan, simţind cum începe să se enerveze şi întrebându-se cum de intrase în rahatul ăsta.

— Deci, sunteţi pentru modificarea Constituţiei în problema avortului? întrebă ziaristul de la *Atlanta Constitution.*

— Nu cred că asta este o întrebare legată de acest aspect. Cred că e o întrebare pur legislativă.

— Deci, rezumă reprezentantul ziarului *New York Times*, personal sunteţi împotriva avortului din motive morale şi religioase, dar nu vreţi să vă amestecaţi în drepturile femeilor, intenţionaţi să numiţi judecători conservatori la Curtea Supremă care vor aproba, probabil, atitudinea de tipul Roe, dar nu sunteţi în favoarea unor amendamente constituţionale care să interzică libertatea de alegere.

Reporterul zâmbi:

— Care este, exact, părerea dumneavoastră în această problemă, domnule?

Ryan scutură din cap, strânse din buze şi-şi înghiţi prima versiune a răspunsului său la această impertinenţă.

— Cred că am fost clar. Trecem la altceva?

— Mulţumesc, domnule preşedinte! spuse tare un reporter mai în vârstă, îndemnat să spună asta de gesturile disperate ale lui Arnold van Damm.

Ryan părăsi podiumul ameţit, dădu colţul, coti iarăşi, până nu se mai văzu. Şeful personalului îl apucă pe preşedinte de braţ şi aproape că-l împinse spre perete şi, de data asta, cei de la Serviciile Secrete nu mişcară un deget.

— Ei, haide, Jack, ai enervat o ţară întreagă.

— Ce vrei să spui? răspunse preşedintele şi, în gând, făcu: „Pfui!”

— Vreau să spun că nu-ţi umpli rezervorul maşinii cu benzină când ai o ţigară aprinsă în gură. Doamne sfinte! Iisuse! Nu-ţi dai seama ce-ai făcut?

Arnie înţelese că nu-şi dădea seama.

— Cei care sunt pentru avort o să creadă acum că vrei să le interzici drepturile. Cei care sunt pentru viaţă cred că nu-ţi pasă de problema lor. A fost perfect, Jack! Te-ai pus rău cu toată ţara asta nenorocită în cinci minute!

Van Damm ieşi furios afară, lăsându-l pe preşedinte la uşa Biroului Guvernului, temându-se că-şi va ieşi, într-adevăr, din fire dacă mai spunea o vorbă.

— Ce tot spune ăsta? făcu Ryan.

Agenţii de la Serviciile Secrete din jurul lui nu scoaseră o vorbă. Politica nu era domeniul lor şi, în afară de asta, aveau şi ei păreri diferite în problema respectivă, la fel ca întreaga ţară.

Era ca şi cum ai fi smuls nişte bomboane din mâna unui copil. După şocul iniţial, copilul se pornea pe plâns în gura mare.

— BUFFALO SIX, aici GUIDON SIX. Terminat.

Locotenentul Colonel Herbert Masterman – Duke, cum îi spuneau amicii – stătea pe „Mad Max II”, tancul său de comandă, model MIA 2 Abrams, cu microfonul într-o mână şi binoclul în cealaltă. În faţa lui, desfăşurate pe o rază de aproximativ cincisprezece kilometri pătraţi în zona de antrenament Neghev, se vedeau tancurile Merkava şi purtătoarele de trupe de infanterie ale Brigadei a 7-a de Blindate ale Armatei Israeliene, toate cu lumini galbene clipind şi cu un fum purpuriu ridicându-se din turele. Fumul era o inovaţie a israelienilor. Când tancurile erau lovite în timpul luptei, ardeau şi când receptorii de transmisie MILES aveau parte de o „ciocnire” cu laserul, declanşau marcatorul. Dar ideea fusese ca israelienii să calculeze lovitura pe OpFor. Numai patru din tancurile lui Masterman şi şase dintre M3 Bradley Scout erau scoase din joc.

— GUIDON, BUFFALO, se auzi apelul de răspuns din partea colonelului Sean Magruder, comandant al Regimentului de Blindate, „Buffalo” 10.

— Cred că am isprăvit cu asta, colonele. Terminat. Capacitatea de atac este intactă.

— E-n regulă, Duke. Coboară pentru A.A.R. Peste câteva minute, vom avea de a face cu un israelian foarte supărat. Ce bine că legătura radio era codificată!

— Suntem pe recepţie, domnule.

Masterman coborî de pe turela tancului său după ce maşina lui H.M.M.V.W. se opri lângă el. Echipajul de pe tancul lui o luă îndărăt,

îndreptându-se spre escadron ca să-şi bea berea.

Lucrurile nu merseră mult mai bine decât până acum. Masterman se simţea ca un jucător de fotbal căruia îi era permis să joace în fiecare zi. El comanda Escadronul Guidon 1 de la A.C.R. 10. S-ar fi putut numi un batalion, dar la cavalerie era altfel, chiar şi în privinţa treselor galbene şi a steguleţelor unităţii în roşu şi alb pe care le purtau pe umeri şi, dacă nu erai de aici, atunci nu făceai doi bani.

— Aţi mai dat câteva şuturi în fund, domnule? întrebă şoferul, în timp ce şeful lui îşi aprinse o ţigară cubaneză.

— Miei duşi la tăiere, Perkins, spuse Masterman, luând câteva înghiţituri de apă dintr-o sticlă de plastic.

La vreo treizeci de metri deasupra capului său, câteva avioane de luptă israeliene F-16 trecură cu un mare huruit, de parcă ar fi fost revoltate de ce se întâmplase sub ele. Poate câteva dintre ele se opuseseră „lansărilor" SAM. Masterman fusese deosebit de atent azi când îşi amplasase vehiculele Stinger-Avenger şi, bineînţeles, veniseră exact aşa cum se aşteptase. Conştiincios…

„Camera Războiului Stelelor" de aici era un fel de geamănă a celei originale de la Foit Irwin. Un ecran ceva mai mic, scaune bune. Aici se putea fuma. Intră în clădire, scuturându-şi praful de pe salopeta ciocolatie şi călcând precum Patton la Bastogne. Israelienii aşteptau.

Trebuiau să ştie cât de util fusese pentru ei acel exerciţiu. Judecând cu inima, era altceva. Unitatea a 7-a Blindate era un dispozitiv la fel de valoros ca oricare altul din lume. Absolut singur, oprise o întreagă unitate de tancuri siriană pe înălţimile Golan în 1973 şi comandantul fusese un locotenent care preluase conducerea unei companii nedirijate de nimeni, luptând în mod strălucit. Nefiind obişnuit cu eşecul, văzuse brigada în care, practic, crescuse, anihilată în treizeci de minute îngrozitoare.

— Domnule general, spuse Masterman, întinzând mâna comandantului de brigadă. Israelianul ezită înainte de a o strânge.

— Nu-i ceva personal, domnule, e o chestiune de lucru, spuse locotenent-colonelul Nick Sarto, care comanda Escadronul, „Bighorn" 2 şi care tocmai servise ca ciocan pentru nicovala lui Masterman. Cu Unitatea 7 israeliană la mijloc.

— Domnilor, începem? întrebă observatorul controlor, un ofiţer superior. Ca un omagiu pentru Armata Israeliană, echipa O.C. de aici era un amestec egal de americani experimentaţi şi ofiţeri israelieni şi era greu să hotărăşti care grup se simţea mai jenat.

La început, avu loc o reluare rapidă a luptei teoretice. Vehiculele albastre ale israelienilor porniseră spre valea puţin adâncă în întâmpinarea escortei GUIDON care ajunsese repede în spate, dar nu spre poziţiile de apărare pregătite de restul escadronului, ci împingându-le pieziş. Considerând că asta era o cursă, Unitatea 7

israeliană manevrase spre vest, aşa încât să cotească şi să învăluie duşmanul, dar dădu peste un zid masiv de tancuri pe poziţii, iar apoi văzuseră cum Bighorn venea dinspre est mult mai repede decât era de aşteptat, atât de repede, încât Escadronul „Dakota” 3 al lui Doug Mills, rezerva regimentului, nu avusese nici un moment şansa să intre în joc pentru faza de urmărire. Era o veche lecţie. Comandantul israelian ghicise poziţiile inamicului în loc să-şi trimită escorta de recunoaştere să le descopere.

Comandantul de brigadă israelian urmări reluarea şi păru să se dezumfle ca un balon. Americanii nu râseră. Avuseseră şi ei parte de aşa ceva, deşi era cu mult mai plăcut să te afli în situaţia învingătorilor.

— Escorta voastră de recunoaştere n-a fost într-o poziţie destul de avansată, Benny, spuse cu diplomaţie ofiţerul superior O.C. israelian.

— Arabii nu luptă în felul ăsta, răspunse Benjamin Eitan.

— Aşa ar trebui să lupte, domnule, remarcă Masterman. Asta este doctrina sovietică obişnuită şi ei i-au instruit pe toţi, ştii bine. Trebuie să-i bagi într-un cuptor şi să închizi uşa după ei. Pe naiba, generale, asta-i exact ce-aţi făcut voi cu Centurionii voştri în ’73. Ţi-am citit cartea despre lupta aceea, adăugă americanul.

Asta relaxă, dintr-o dată, atmosfera. Unul dintre lucrurile pe care ofiţerii americani trebuia să le exerseze aici era diplomaţia. Generalul Eitan se uită într-o parte şi reuşi să dea la iveală ceva care semăna cu un zâmbet.

— Sigur, aşa a fost…

— Al naibii de sigur. Ai cotonogit regimentul ăla sirian în patruzeci de minute, după câte-mi amintesc.

— Dar voi, la Easting, în ’73? făcu Eitan, recunoscător pentru compliment, deşi ştia că era o încercare deliberată de a-i potoli supărarea.

Nu era o întâmplare că Magruder, Masterman, Sarto şi Mills se aflau aici. Participaseră cu toţii la o acţiune de luptă îngrozitoare în războiul din Golful Persic când trei trupe ale Unităţii 2 de Cavalerie „Dragon” nimeriseră peste forţa de elită irakiană în nişte condiţii climaterice nefavorabile – prea proaste pentru ca forţele aeriene să poată participa, măcar ca să anunţe prezenţa inamicului – şi o măturaseră în doar câteva ore. Israelienii ştiau asta şi, deci, nu se puteau plânge că americanii nu erau soldaţi antrenaţi, care participau la joc doar la modul teoretic.

Nici rezultatul acestei „bătălii” n-a fost neobişnuit. Eitan era nou, doar de o lună la comandă şi va învăţa şi el, aşa cum învăţaseră şi alţi ofiţeri israelieni, că modelul de instruire american era mai nemilos decât lupta în sine. Era o lecţie grea pentru israelieni, atât de grea încât nimeni nu o învăţa cu adevărat înainte de a vizita Z.A.N., Zona

de Antrenament din Neghev şi nu băga la cap ce trebuie. Dacă israelienii aveau vreo slăbiciune, aceasta era mândria, îşi spuse colonelul Magruder. Treaba OpForului aici, la fel ca în California, era să o facă să dispară. Mândria comandantului ducea la moartea soldaţilor.

— Bine, spuse ofiţerul de rang înalt american. Ce putem învăţa din asta?

„Să nu te joci cu soldaţii Buffalo”, gândiră toţi cei trei comandanţi de escadron, dar nu spuseră nimic. Marion Diggs restabilise reputaţia solidă a regimentului cât timp avusese comanda, înainte de a se muta la comanda Fortului Irwin. Deşi zvonurile se răspândiseră prin intermediul Forţelor de Apărare Israeliene, soldaţii de la Unitatea 10 obişnuiau să meargă ţanţoş când plecau la cumpărături şi, în ciuda necazurilor pe care le făceau militarilor israelieni pe terenul de joc de la N.T.A., erau extraordinar de populari. AER 10, împreună cu două escadroane ale avioanelor de luptă F-16 reprezentau angajamentul Americii faţă de securitatea israeliană, cu atât mai mult cu cât antrenau forţele de sol evreieşti la un nivel de promptitudine pe care nu-l experimentaseră de când armata israeliană aproape că-şi dăduse duhul pe dealurile şi în oraşele Libanului. Eitan va învăţa şi o va face repede. La sfârşitul perioadei de antrenament, le va arăta el ce poate. Probabil, îşi ziseră cei trei comandanţi de escadron. Nu era treaba lor să dea ceva pe gratis.

— Îmi amintesc când îmi spuneai cât de minunată este democraţia, domnule preşedinte, ciripi Golovko, intrând pe uşă.

— Cred că m-ai auzit la televizor azi-dimineaţă, reuşi Ryan să răspundă.

— Îmi amintesc de vremea când astfel de remarci ar fi dus la împuşcarea unor astfel de oameni.

Andrea Price, care era în spatele rusului, auzi replica şi se miră cum de tipul ăsta avea curajul să-i dea astfel de „ghionturi” preşedintelui.

— Aici, la noi, nu se face aşa ceva, răspunse Jack, aşezându-se pe scaun. Eşti liberă, Andrea. Serghei şi cu mine suntem prieteni vechi.

Urmau să aibă o conversaţie particulară, nu era nevoie nici măcar de un secretar care să ia note, deşi microfoanele ascunse vor înregistra fiecare cuvinţel pentru a fi transcris mai târziu. Rusul ştia asta. Americanul ştia că el ştia, dar absenţa unei alte persoane în încăpere era un compliment pentru oaspete, un alt lucru pe care americanul ştia că rusul îl ştia la rândul lui. Jack se întrebă câte lucruri – ce se confundau între ele, uneori – trebuia să urmărească la o simplă întrunire neoficială cu un reprezentant străin.

Când agenta ieşi şi uşa se închise în urma ei, Golovko spuse:

— Mulţumesc.

— Bine, dar suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

Golovko zâmbi:

— Ce duşman superb ai fost!

— Şi acum…?

— Cum se adaptează familia dumitale?

— Tot atât de bine ca şi mine, recunoscu Jack, apoi schimbă subiectul. Ai avut trei ore la ambasadă ca să te pui la curent.

Golovko aprobă din cap; ca de obicei, Ryan era bine informat pentru această întâlnire, aşa neoficială cum era ea. Ambasada Rusă se afla la o distanţă de doar câteva străzi de Sixteenth Avenue, aşa că venise pe jos la Casa Albă, un mijloc simplu de a evita să fie urmărit într-un oraş unde persoanele oficiale călătoreau în maşini oficiale.

— Nu mă aşteptam ca situaţia din Irak să se deterioreze atât de repede.

— Nici noi. Dar nu pentru asta ai venit aici, Serghei Nicolaici. China?

— Presupun că fotografiile făcute din satelit sunt la fel de clare ca şi ale noastre în problema asta. Armata lor se află într-un stadiu neobişnuit de avansat de pregătiri.

— Oamenii noştri nu sunt totuşi de aceeaşi părere în privinţa asta, spuse Ryan. S-ar putea să facă eforturi să mărească presiunea asupra Taiwanului. Şi-au întărit forţele navale.

— Forţele lor navale nu sunt încă gata pentru operaţiuni de luptă. Dar armata lor este, tot aşa şi arsenalul lor nuclear. Nici una nu va traversa Strâmtoarea Formosa, domnule preşedinte.

Asta făcea ca motivul călătoriei lui să fie destul de clar. Jack făcu o pauză ca să se uite pe fereastră la Monumentul lui Washington, înconjurat de un cerc de stâlpi cu steaguri, ca un fel de ghirlandă. Ce spusese, oare, George despre evitarea complicării cu alianţele străine? Dar, pe atunci, lumea fusese cu mult mai simplă, dura două luni ca să traversezi Atlanticul, nu şase-şapte ore…

— Dacă mă întrebi ce gândesc eu, ei bine, da… Sau ar trebui să spun, nu.

— Poţi să fi mai explicit?

— America nu ar privi cu ochi buni un atac al Chinei împotriva Rusiei. Un asemenea conflict ar avea urmări negative asupra stabilităţii mondiale şi vă va obstrucţiona progresul spre un adevărat stat democratic. America vrea să vadă Rusia transformată într-o democraţie prosperă. Destul am fost duşmani… Trebuie să fim prieteni, iar America vrea ca prietenii ei să fie paşnici şi în siguranţă.

— Ne urăsc, râvnesc la avutul nostru, continuă Golovko, nesatisfăcut de declaraţia de intenţie a Americii.

— Serghei, a trecut timpul când naţiunile furau ceea ce nu puteau să câştige. Asta înseamnă trecutul care nu se va mai repeta.

— Şi dacă totuşi ne atacă?

— Vom interveni, când se va ajunge la asta, Serghei, îi răspunse preşedintele.

— Ideea este să se prevină astfel de acţiuni. Dacă se dovedeşte că, într-adevăr, se gândesc la un atac, îi vom sfătui să se gândească mai bine. Noi urmărim situaţia.

— Nu cred că voi îi înţelegeţi.

Insistă, observă Ryan. Erau înverşunaţi rău în privinţa asta.

— Crezi că-i înţelege cineva? Crezi că ei ştiu ce vor?

Cei doi ofiţeri de informaţii – aşa se considerau reciproc cei doi bărbaţi – schimbară o privire de profesionişti amuzaţi.

— Asta e problema, admise Golovko. Încerc să-i explic preşedintelui meu că este greu să prezici comportamentul oamenilor indecişi. Ei au posibilităţi, dar şi noi avem şi calculul asupra problemei apare diferit în cele două părţi... Şi apoi intră în joc personalităţile. Ivan Emmetovici, ăştia sunt oameni bătrâni, cu idei învechite. Personalitatea lor reprezintă punctul-cheie în privinţa asta.

— Şi istoria lor, cultura, economia şi comerţul... N-am avut încă norocul să-i privesc în ochi. Mă simt neputincios în privinţa acelei părţi a lumii, îi aminti Jack oaspetelui său. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă încercând să vă descifrez.

— Deci, ne veţi sprijini?

Ryan clătină din cap:

— Este prea devreme şi avem de-a face cu o chestiune prea mult bazată pe speculaţii ca să mergem atât de departe. Totuşi, vom face tot ce ne stă în putinţă ca să împiedicăm un posibil conflict dintre Republica Populară Chineză şi Rusia. Dacă se întâmplă asta, se va recurge la arme nucleare. Ştiu prea bine. Şi o ştii şi dumneata. Cred că o ştiu şi ei.

— Ei nu cred asta.

— Serghei, nimeni nu e atât de prost.

Ryan îşi notă să discute problema cu Scott Adler, care cunoştea regiunea mult mai bine decât el. Era timpul să închidă pentru moment discuţia privitoare la chestiunea aceea şi să deschidă alta.

— În legătură cu Irakul... Ce spun oamenii voştri?

Golovko făcu o strâmbătură:

— Aveam o reţea acolo acum trei luni. Douăzeci de oameni, toţi împuşcaţi sau spânzuraţi... Vreau să spun, după ce au fost interogaţi. Cei care au rămas nu ne prea transmit multe veşti, dar se pare că bătrânii generali se pregătesc să facă ceva.

— Doi dintre ei au apărut în Sudan în dimineaţa asta, îl informă Ryan.

Nu se întâmplase des să-l ia ceva prin surprindere pe Golovko.

— Aşa de repede?

Ryan dădu din cap a aprobare, întinzându-i fotografiile de pe

aeroportul din Khartoum.

— Da.

Golovko îşi aruncă ochii pe ele; nu cunoştea feţele, dar nici nu avea nevoie. Informaţiile care se transmiteau la acest nivel nu erau niciodată false. Chiar şi când era vorba de duşmani sau de foşti duşmani, o naţiune trebuia să se ţină de cuvânt în anumite privinţe. Dădu fotografiile îndărăt.

— Deci, Iranul… Avem nişte oameni acolo, dar n-am mai auzit nimic de câteva zile. După cum ştii, este un mediu de operaţii riscant. Credem că Daryaei a fost implicat în asasinare, dar nu avem dovezi.

Făcu o pauză.

— Situaţia asta are implicaţii serioase.

— Deci, vrei să spui că nici voi nu puteţi face nimic în privinţa asta?

— Nu, Ivan Emmetovici, nu putem face nimic. Nu avem nici o influenţă acolo şi nici voi nu aveţi.

18
ULTIMUL AVION ÎN CURSĂ

Următoarea navetă îşi începu zborul devreme. Al treilea şi ultimul avion comercial al Companiei Shell a fost rechemat din Europa şi, după o schimbare de echipaje de zbor, a fost gata pregătită, cu trei ore mai devreme. Asta însemna că primul dintre aparatele G-IV putea să plece spre Bagdad, să ia la bord încă doi generali şi să se întoarcă. Badrayn se simţea ca un agent de călătorii sau un dispecer, pe lângă rolul lui obişnuit de diplomat. Spera doar că nu va dura prea mult. Putea fi riscant să fi pasager pe ultimul avion, pentru că ultimul... ei, bine, nu se putea spune care va fi ultimul, nu-i aşa? Generalii încă nu-şi dădeau seama de asta. Ultimul putea foarte bine să fie urmărit de trasoare, lăsând oamenii de la sol să facă faţă consecinţelor, iar Badrayn ştia că el va fi cu ei... într-o regiune unde selecţia nu era parte integrantă a sistemului de justiţie. Ei, bine, gândi el, dând din umeri, viaţa avea riscurile ei şi, de fapt, el era bine plătit. Cel puţin, îl anunţaseră că va mai fi un zbor care va îmbarca pasageri în mai puţin de trei ore, iar cel de al patrulea la cinci ore după acesta. Dar suma totală va fi de zece sau unsprezece şi asta va dura încă trei zile din programul curent, iar trei zile pot însemna o viaţă.

Dincolo de limitele acestui aeroport, armata irakiană era încă în stradă, dar acum se va petrece o schimbare. Acei soldaţi mobilizaţi şi chiar paza de elită, vor fi fost acolo de câteva zile, instalaţi într-o plicticoasă rutină fără scop şi acest lucru era ceva distructiv pentru soldaţi. Se vor târâi de colo, colo, fumând ţigări şi începând să-şi pună unii, altora, întrebări: De fapt, ce se întâmplă? La început, nu va răspunde nimeni. Sergenţii le vor spune să-şi vadă de treaba lor, fiindcă aşa le spuseseră şi lor ofiţerii de companie, sfătuiţi la rândul lor de personalul batalioanelor şi tot aşa, până la vârf... până când, undeva, se va repeta aceeaşi întrebare şi nu va mai fi nimeni la capătul de sus al liniei de comandă să-i spună celui care întreba să stea jos şi să tacă din gură. În acel moment, întrebarea o va lua din nou în jos. Era ceva pe care o armată îl simţea, aşa cum un ghimpe în talpă îi transmitea imediat creierului că ceva nu era în regulă. Iar dacă ghimpele era murdar, va urma o infecţie care s-ar putea să se răspândească, ucigând întregul corp. Se presupunea că generalii ştiau astfel de lucruri... Dar, acum nu mai ştiau... Generalilor li se întâmplă ceva nebunesc, în acea parte a lumii. Uitau. Foarte simplu! Pur şi simplu, uitau că vilele şi servitorii şi automobilele nu erau un dar divin, ci un bun trecător ce putea să dispară la fel de repede precum ceaţa

dimineţii. Se temeau mai mult de Daryaei decât de oamenii lor şi asta chiar era o nebunie. Pentru Badrayn asta însemna doar plictiseală, numai că, acum, viaţa lui depindea de a lor.

Scaunul de pe latura dreaptă a cabinei era încă umed. De data asta, era ocupat de fiica cea mai mică a generalului care, doar cu câteva minute mai înainte, comandase Divizia 4 (Motorizată) de Gardă şi care acum stătea de vorbă cu un coleg de la Forţele Aeriene. Fetiţa simţi cum i se lipeşte ceva umed de mână şi, neînţelegând ce era, se linse, până când mama ei, văzând-o, o trimise să se spele pe mâini. Apoi, mama se plânse însoţitorului de zbor iranian al acestui grup care stătea în spate. O mută pe fetiţă pe alt loc şi îşi notă că scaunul trebuia curăţat sau schimbat la Mehrabad. Acum, tensiunea mai slăbise. Prima pereche de ofiţeri raportase din Khartoum că totul era în regulă. Un pluton militar păzea casa mare pe care o împărţeau aceştia şi totul părea să fie în siguranţă. Generalii se hotărâseră deja că vor oferi o „contribuţie" apreciabilă la trezoreria ţării, ca să-şi asigure propria siguranţă pentru perioada pe care o vor petrece în acea ţară, înainte de a pleca mai departe. Şeful serviciilor lor de informaţii, încă la Bagdad, se afla acum la telefon, stabilind legătura cu diferite contacte din diferite ţări ca să le găsească un adăpost permanent şi sigur. Elveţia? se întrebau ei. O ţară rece, atât în privinţa climei, cât şi a culturii, dar sigură, iar pentru cei care aveau bani de investit, o ţară anonimă.

— Cine este PROPRIETARUL celor trei aparate G-IV de acolo?

— Sunt înregistrate în Elveţia, locotenente, raportă maiorul Sabah, care tocmai aflase acest lucru.

Privind fotografiile făcute la Khartoum, notase numărul de pe coadă şi asta se putea verifica uşor prin baza de date de pe computer. Bătu uşor cu degetul pagina, în timp ce descifra cine era proprietarul.

— Un avion cu reacţie al unei corporaţii… Au trei asemenea aparate şi câteva turbopropulsoare mai mici pentru zboruri în Europa. Trebuie să mai facem nişte cercetări ca să aflăm ceva mai mult despre corporaţie.

Cineva se va ocupa de asta şi vor afla, lucru ce era evident. Probabil un concern cu activităţi de import-export, mai mult o hârţogărie, probabil cu o mică firmă care conducea o afacere reală, deşi neglijabilă, menţinută de ochii lumii. Corporaţia poate că avea un cont de mărime medie la o bancă comercială şi avea avocaţi ca să se asigure că respecta cu scrupulozitate toate regulamentele locale; angajaţii erau bine instruiţi cum să se poarte – Elveţia era o ţară care respecta legea – şi cum să ţină totul în ordine; corporaţia putea să dispară, căci elveţienii nu-i deranjau pe cei care depuneau bani în

băncile lor şi le respectau legile. Cei care încălcau prea tare regulile, aveau să descopere că ţara era la fel de neospitalieră ca aceea pe care generalii tocmai o părăseau. Şi acest lucru era clar înţeles.

Din păcate, gândi Sabah, el cunoştea primele două chipuri şi poate că le cunoştea şi pe cele care se aflau acum în tranzit. Ar fi fost plăcut să fie aduşi pe banca acuzaţiilor, mai ales la un tribunal din Kuwait. Fuseseră mai tineri, cei mai mulţi dintre ei, când Irakul invadase ţara lui. Atunci poate că participaseră la jafuri. Maiorul Sabah îşi amintea cum bântuise pe străzi, încercând să treacă neobservat şi inofensiv, în timp ce alţi supuşi kuwaitieni rezistaseră activ, ceea ce era un act de curaj, dar unul riscant. Majoritatea fuseseră prinşi şi ucişi, împreună cu alţi membri ai familiilor lor şi, deşi supravieţuitorii erau acum celebri şi răsplătiţi regeşte, aceştia puţini operaseră pe baza informaţiilor adunate de el. Maiorului nu-i păsa. Familia lui era destul de bogată şi lui îi plăcea să fie spion. Mai mult chiar, era cât se poate de sigur că ţara lui nu va mai fi niciodată luată, astfel, prin surprindere. Va avea el grijă să fie aşa…

În orice caz, generalii care plecau creau mai puţine griji decât cei care îi vor înlocui. Asta îl îngrijora.

— Ei, mă tem că domnul Ryan a făcut o figură destul de jalnică în toate privinţele, spuse Ed Kealty în cadrul programului de ştiri şi interviuri de la prânz. Doctorul Bretano este, înainte de toate, înalt funcţionar în industrie, care de mult a refuzat să intre în serviciul public. Eu eram de faţă când a fost pomenit numele lui şi când a refuzat să primească o funcţie înaltă guvernamentală – cred că dorea să rămână acolo unde putea să facă bani. Este un om talentat, evident un bun tehnician, recunoscu Kealty, cu un zâmbet tolerant, dar nu un ministru al Apărării!

Dădu din cap ca să întărească cele spuse.

— Ce spuneţi despre atitudinea preşedintelui Ryan privitoare la avort, domnule? întrebă Barry de la C.N.N.

— Asta-i problema, Barry. El nu este, de fapt, preşedinte, răspunse Kealty pe tonul potolit al unui om de afaceri. Lipsa lui de înţelegere faţă de public s-a văzut clar în declaraţia aceea contradictorie şi prost gândită din sala pentru Conferinţele de Presă. *Roe contra Wade* este legea care se aplică. Asta-i tot ce-a avut de spus. Nu este necesar ca preşedintelui să-i placă legile, el trebuie să le aplice. Bineînţeles, că un înalt oficial care nu înţelege cum gândeşte poporul american în această problemă dovedeşte nu atât nepăsare faţă de drepturile femeilor de a alege cât, pur şi simplu, incompetenţă. Tot ce avea Ryan de făcut era să asculte ce-l sfătuiseră consilierii lui să spună, dar nici măcar asta n-a făcut. Este periculos şi a scăpat de sub control, spuse Kealty, în concluzie. N-avem nevoie de aşa ceva la Casa Albă.

— Dar pretenţia dumneavoastră…

O mână ridicată îl împietri pe corespondent.

— Nu e o pretenţie, Barry. E un fapt. Eu n-am demisionat nici un moment. De fapt, n-am părăsit nici un moment postul de vicepreşedinte. În consecinţă, când Roger Durling a murit, eu am devenit preşedinte. Ce avem noi de făcut acum şi domnul Ryan va face asta dacă-i pasă de ţară, este să formăm o comisie juridică pentru a examina problemele constituţionale şi a decide cine este, într-adevăr, preşedinte. Dacă Ryan nu face asta – înseamnă că se consideră mai presus de binele ţării. Ei bine, trebuie să adaug că sunt convins că Jack Ryan procedează ca un om cu conştiinţa curată. Este un om onorabil şi în trecut a dovedit că e un om curajos. Din păcate, în momentul de faţă, gândeşte confuz, aşa cum s-a văzut la conferinţa de presă de azi dimineaţă.

— Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, Jack, spuse Van Damm, dând sonorul mai încet. Vezi ce priceput e la lucrurile astea?

Ryan aproape căzu de pe scaun.

— La naiba, Arnie, asta-i exact ce-am spus eu! Cred c-am spus-o de trei-patru ori – asta-i legea şi eu nu pot să încalc legea. Asta am spus!

— Ţi-aminteşti ce ţi-am spus, că trebuie să-ţi stăpâneşti nervii?

Şeful personalului aşteptă până când roşeaţa din obrajii lui Ryan se duse. Puse iar sonorul tare.

— Totuşi, ceea ce este mai alarmant, spunea acum Kealty, este ceea ce Ryan a spus despre numirile lui la Curtea Supremă. E foarte clar că vrea să dea ceasul înapoi în privinţa multor lucruri. Problemele ca: avortul, numirile exclusiv a unor oameni pragmatici… îţi vine să crezi că vrea să întoarcă pe dos orice acţiune pozitivă şi Dumnezeu mai ştie ce. Din nefericire, ne aflăm în situaţia când preşedintele în funcţie va exercita o putere imensă, mai ales prin justiţie. Şi Ryan nu ştie cum să facă asta, Barry. Nu ştie şi ce-am aflat astăzi despre ceea ce are de gând să facă… Ei bine, asta ne îngrozeşte, pur şi simplu.

— Mă aflu, oare, pe o altă planetă, Arnie? întrebă Jack. Eu n-am spus nimic împotriva practicii avorturilor. Un reporter a spus asta. Eu n-am spus „exclusiv pragmatici”. Asta a spus-o tot un reporter.

— Jack, nu contează ce spui tu, ci ce aud oamenii.

— Deci, cât de mult rău credeţi că poate să facă preşedintele Ryan? întrebă Barry.

Arnie clătină din cap în semn de admiraţie.

Kealty îl fermecase cu totul, chiar într-o emisiune difuzată în direct şi Barry reacţionase perfect, formulându-şi întrebările în aşa fel încât să arate că îl numea încă pe Ryan preşedinte, dar, apoi, punând întrebarea într-un fel care putea să zdruncine încrederea oamenilor în el. Nu era de mirare că Ed se pricepea foarte bine să se poarte cu femeile. Şi telespectatorul obişnuit nu va observa niciodată

subtilitatea cu care îl ducea de nas pe Barry. Ce profesionist!

— Într-o situaţie ca asta, cu guvernul decapitat? O să fie nevoie de mulţi ani ca să se repare ce este el în stare să strice, spuse Kealty cu grija şi seriozitatea unui doctor de familie în care aveai încredere. Nu pentru că este o persoană rea. Sigur că nu este. Dar, pur şi simplu, pentru că nu ştie cum să-şi îndeplinească funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Într-adevăr, nu ştie, Barry!

— Vom relua transmisia după programul operatorilor de cablu, spuse Barry, adresându-se camerei TV.

Arnie auzise destul şi nu avea nevoie să vadă reclamele. Luă telecomanda şi închise televizorul.

— Domnule preşedinte, n-am fost îngrijorat până acum, dar acum sunt.

Făcu o mică pauză.

— Mâine o să vedeţi nişte editoriale în câteva dintre ziarele principale, în sensul că aceste comisii juridice sunt necesare şi n-o să ai încotro, o să trebuiască să porneşti treaba.

— Stai puţin. Legea nu spune că…

— Legea nu spune nimic, ştii asta. Şi chiar dac-ar spune, nu Curtea Supremă trebuie să decidă. Suntem într-o ţară democratică, Jack. Voinţa poporului va decide cine este preşedintele. Voinţa poporului va fi măturată de ceea ce spune mass-media şi tu n-ai să fii niciodată atât de bun la manipularea piesei cum este Ed.

— Uite ce e, Arnie. El a demisionat! Am fost confirmat de către Congres ca vicepreşedinte, Roger a murit, iar eu am devenit preşedinte – asta-i legea! Şi eu trebuie să mă supun legii. Am jurat că voi face asta şi aşa voi face! Nu mi-am dorit niciodată nenorocita asta de funcţie, dar nici n-am fugit niciodată de ceva în viaţa mea şi să mă ia dracu’ dacă am să fug acum!

Mai era ceva. Ryan îl dispreţuia pe Edward Kealty. Nu-i plăceau vederile lui politice, nu-i plăcea îngâmfarea lui de om care a studiat la Harvard, nu-i plăcea viaţa lui particulară şi, fără nici o îndoială, nu-i plăcea felul lui de a trata femeile.

— Ştii cum e el, Arnie, nu? mârâi Ryan.

— Da, ştiu. E un codoş, un profitor, un escroc. N-are nimic sfânt. N-are nici un fel de practică în drept, dar a contribuit la redactarea a mii de legi. Nu este doctor, dar a participat la stabilirea politicii naţionale a sănătăţii. A fost politician profesionist toată viaţa şi numele lui s-a aflat întotdeauna pe statele de plată publice. N-a realizat niciodată un produs sau un serviciu în sectorul privat al economiei, dar şi-a petrecut mulţi ani hotărând cât de mari trebuie să fie impozitele şi cum să fie cheltuiţi banii rezultaţi din ele. Singurii oameni de culoare cu care a avut de-a face în copilărie au fost servitoarele care-i făceau curat în cameră, dar e un campion al drepturilor minoritarilor. E un

ipocrit. Un şarlatan. Şi o să învingă, dacă dumneata, domnule preşedinte, nu iei în serios problema, spuse Arnie, aruncând astfel un pumn de gheaţă peste furia înfierbântată a lui Ryan.

— Fiindcă el ştie cum să tragă sforile şi tu nu ştii.

Pacientul, se spunea în fişă, făcuse o călătorie în Orientul îndepărtat în octombrie trecut şi, aflându-se la Bangka, profitase de serviciile sexuale pentru care acea ţară era bine cunoscută. Pierre Alexandre, pe atunci căpitan ataşat unui spital militar dintr-o ţară tropicală, făcuse şi el cândva acelaşi lucru. Nu-l chinuia conştiinţa în legătură cu treaba asta. Fusese tânăr şi nebun, ca toată lumea la acea vârstă. Dar asta se întâmplase înainte de apariţia maladiei SIDA. El fusese acela care-i spusese pacientului – bărbat, tipul caucazian, de treizeci şi cinci de ani – că avea anticorpi HIV în sânge, că nu trebuia să facă sex neprotejat cu soţia lui şi că ea trebuia să-şi facă un test de sânge imediat. Ah, era însărcinată? Atunci imediat, fără întârziere. A doua zi, dacă era posibil.

Alexandre se simţea aproape ca un judecător. Nu era prima oară când transmitea veşti de acest fel şi, foarte sigur, nu va fi şi ultima, dar, cel puţin, când un judecător pronunţa o sentinţă de moarte, o făcea pentru o crimă gravă şi se putea face şi apel. Acest biet nenorocit nu era vinovat de altceva decât că era bărbat şi se aflase la o distanţă de douăsprezece fusuri orare de casă, că fusese, probabil, beat şi singur. Poate că se certase la telefon cu soţia lui. Poate că ea rămăsese gravidă atunci când el nu contractase nimic. Poate că de vină fusese locul exotic şi Alex îşi amintea prea bine cât de seducătoare erau acele fete thailandeze cu aerul lor de copii şi, ce naiba, de unde să ştii ce se va întâmpla? Acum multă lume ştia şi mai ştia şi că nu există recurs. Lucrurile s-ar putea schimba, îşi spuse doctorul Alexandre. Tocmai îi spusese pacientului adevărul. Nu puteai să-l lipseşti de orice speranţă. Asta le spuseseră oncologii pacienţilor lor timp de două generaţii. Acea speranţă era reală, era adevărată, nu-i aşa? Câţiva oameni deştepţi studiau această problemă. Alexandre era unul dintre ei – şi succesul putea surveni chiar mâine. Sau putea să mai treacă o sută de ani până atunci. Pacientului, conform fişei, i se dădeau zece ani.

— Nu pari foarte fericit.

El ridică privirea.

— Doamna doctor Ryan…

— Domnule doctor Alexandre, cred că-l cunoşti pe Roy.

Făcu un gest spre masă cu tava. Era multă lume la cantină astăzi.

— Deranjez?

El se ridică pe jumătate în picioare, spunând:

— Vă rog.

— O zi proastă?

— Un caz de Specia E.

Asta a fost tot ce a putut spune.

— HIV, din Thailanda? A ajuns şi aici?

— Sigur că citiţi *M&M.*

El reuşi să zâmbească.

— Trebuie să fac faţă bolnavilor. Specia E? Sunteţi sigur? întrebă Cathy.

— Am repetat testul chiar eu. S-a molipsit în Thailanda, într-o călătorie de afaceri, aşa a spus el. Are nevasta însărcinată, adăugă Alex.

Ryan făcu o strâmbătură, auzind asta!

— Asta-i rău.

— SIDA? întrebă Roy Altman.

Restul celor de la serviciul de protecţie erau răspândiţi prin încăpere. Ei ar fi preferat ca ea să ia masa în biroul ei, dar doctoriţa Ryan le explicase că aceasta era una din căile prin care doctorii de la Hopkins comunicau între ei, aşa că se crease o rutină. Astăzi subiectul era: bolile infecţioase. Mâine: pediatria.

— Specia E, explică Alexandre, dând din cap. În America există mai ales Specia B. La fel şi în Africa.

— Care-i diferenţa?

Cathy răspunse:

— Specia B este destul de greu de contractat. Comportă mai ales contact direct prin produse sangvine. Asta se întâmplă cu cei ce consumă droguri şi folosesc aceleaşi seringi sau prin contact sexual, dar, în majoritatea cazurilor, îi priveşte pe homosexualii care au leziuni în ţesuturi, fie prin frecare, fie din cauza unor boli venerice convenţionale.

— Aţi uitat să pomeniţi ghinionul, dar ăsta reprezintă doar unu la sută sau aşa ceva. Alexandre reluă firul conversaţiei.

— Se pare că Specia E – care a apărut în Thailanda – îi face pe heterosexuali să se descurce mai bine decât Specia B. Este, evident, o versiune mai cumsecade a vechiului nostru prieten.

— S-a făcut deja cuantificarea C.D.C.? întrebă Cathy.

— Nu, mai au nevoie de câteva luni, cel puţin aşa am auzit acum câteva săptămâni.

— Cât e de rău? întrebă Altman.

Lucrul cu CHIRURGUL devenea o experienţă educativă.

— Ralph Forster s-a dus acolo acum cinci ani ca să vadă cum stă treaba. Cunoşti povestea, Alex?

— Nu toată, doar începutul.

— Ralph pleacă pe calea aerului cu un bilet guvernamental, o călătorie oficială şi aşa mai departe şi primul lucru care i se întâmplă

când se dă jos din avion – reprezentantul oficial thailandez îl primeşte la vamă, îl conduce la maşină şi spune: „Vrei nişte fete pentru astă seară?” Atunci şi-a dat seama că problema era reală.

— Cred povestea, spuse Alex, gândindu-se cum zâmbise şi dăduse din cap.

De data asta, reuşi să nu se cutremure.

— Cifrele sunt înspăimântătoare, în momentul de faţă, domnule Altman, cel puţin o treime din băieţii care sunt încorporaţi în armata thailandeză sunt HIV pozitivi. Mai ales cu Specia E. Implicaţiile acestor cifre nu se pot trece cu vederea.

— O treime? O treime din ei?

— A crescut de la douăzeci şi cinci la sută când a fost Ralph acolo. Este un procentaj cumplit, nu?

— Dar asta înseamnă…

— Poate însemna că, în cincizeci de ani, Thailanda a dispărut, anunţă Cathy pe un ton liniştit care-i ascundea sentimentul de groază. Când mi-am început studiile aici, credeam că oncologia era pentru cei superinteligenţi, spuse ea arătând cu degetul ca să înţeleagă Altman – Marty, Beit, Curt şi Louise, cei din colţul de colo. Credeam că n-am să reuşesc, n-am să suport stresul, aşa că m-am apucat să secţionez globi oculari şi să-i repar. M-am înşelat. Trebuie să învingem cancerul. Cât despre nenorocitele astea de virusuri, nu ştiu ce să zic.

— Soluţia, Cathy, este să înţelegem interacţiunile precise dintre genele virusului şi celulele-gazdă şi n-ar trebui să fie chiar aşa de greu. Virusurile sunt nişte diavoli mititei. Pot să facă o mulţime de lucruri, nu ca interacţiunea întregului genom uman la concepţie. De îndată ce vom descifra asta, îi putem învinge pe toţi blestemaţii ăştia mici.

Alexandre, la fel ca majoritatea cercetătorilor, era un optimist.

— Deci, să se cerceteze celula umană? întrebă Altman, doritor să înveţe astfel de lucruri.

Alexandre clătină din cap:

— Ceva mult mai mic decât atât. Acum ne ocupăm de genom. Este ca şi cum ai demonta o maşină ciudată, încercând la fiecare pas să descifrezi ce face fiecare parte şi, mai devreme sau mai târziu, ai separat toate piesele şi ştii unde trebuie pusă fiecare, ca apoi să-ţi dai seama ce face fiecare în mod sistematic. Asta facem noi acum.

— Ştii ce înseamnă asta până la urmă? sugeră Cathy, sub forma unei întrebări, la care răspunse chiar ea: Matematică.

— Aşa spune şi Gus, acolo, la Atlanta.

— Matematică? Un moment… obiectă Altman.

— La nivelul cel mai de jos, codul genetic uman este compus din patru aminoacizi, etichetaţi A, C, G şi T. Felul cum acele litere – vreau să spun acizii – sunt îmbinaţi, hotărăşte totul. Suite diferite de

caractere înseamnă lucruri diferite şi interacţionează în felurite moduri şi probabil că Gus are dreptate: interacţiunile sunt definite matematic. Codul genetic este, într-adevăr, un cod. Poate fi descifrat şi poate fi înţeles.

„Poate că cineva îi va atribui o valoare matematică… acestor compuşi complecşi…”, gândi el. Era asta important?

— N-a apărut încă nimeni destul de deştept ca să facă treaba asta, observă Cathy Ryan. E o chestie cu bătaie lungă, Roy. Cândva, cineva o să descifreze astea şi o să ne dezvăluie mijlocul de a învinge toate maladiile omului. Toate, absolut, toate. Asta e provocarea continuă a medicinei şi, probabil, scopul ei; şi cine ştie dacă nu cumva vom dobândi nemurirea aşa…

— Asta o să ne facă şomeri pe toţi, mai ales pe tine, Cathy. Unul dintre primele lucruri care vor fi eliminate va fi miopia, apoi diabetul, apoi…

— Dumneata vei ajunge şomer înainte de mine, profesore, spuse Cathy cu un zâmbet ştrengăresc. Ai uitat că eu sunt chirurg? Eu o să mai am traume de vindecat. Dar, mai curând sau mai târziu, vei câştiga bătălia.

Dar se va întâmpla asta la timp pentru pacientul atins de Specia E din dimineaţa asta? se întrebă Alex. Probabil că nu. Probabil că nu.

Acum ea îl blestema, mai ales în franceză, dar şi în flamandă. Medicii militari nu înţelegeau nici una din aceste limbi. Moudi o vorbea pe prima destul de bine ca să ştie că imprecaţiile atât de vulgare nu erau produsul unei minţi lucide. Acum creierul îi era afectat şi Jean Baptiste nu era în stare să comunice nici măcar cu Dumnezeul ei. Inima îi fusese, în sfârşit, atacată şi asta îi dădea doctorului speranţa că Moartea va veni pentru ea şi va dovedi o milă întârziată faţă de o femeie care merita mult mai mult decât primise de la viaţă. Poate că delirul era, pentru ea, o binecuvântare. Poate că sufletul i se desprinsese de trup. Poate că acum, când nu mai ştia unde era, cine era, ce se petrecea cu ea, durerea n-o mai atingea, măcar în locurile care contau. Era o iluzie de care doctorul avea nevoie, dar, dacă ceea ce vedea el era milă, era un soi de milă cumplită.

Faţa pacientei era acum o aglomerare de erupţii, de parcă fusese bătută crunt, pielea ei palidă era ca o pojghiţă opacă peste sângele circulând haotic. El nu-şi dădea seama dacă ochii ei mai vedeau ceva. Sângerau şi la suprafaţă şi în interior şi, dacă mai reuşeau să distingă ceva, asta nu mai putea dura mult. Aproape că o consideraseră pierdută cu o jumătate de oră mai înainte şi el alergase în camera de tratamente unde-o văzuse înecându-se cu vomă aspirată, în timp ce doctorii încercau să-i elibereze esofagul şi să-şi păstreze mănuşile curate. Legăturile care o imobilizau, deşi erau căptuşite cu plastic

moale, îi jupuiseră pielea, provocând alte sângerări şi alte dureri. Ţesuturile sistemului ei vascular se distrugeau şi ele şi scurgerile se răspândeau atât pe pat, cât şi pe braţele şi picioarele ei, toate aceste fluide, fiind la fel de mortale precum cea mai toxică otravă. Acum, personalul medical se temea chiar şi să atingă pacienta, deşi purta mănuşi şi echipamente protectoare. Moudi observă că aduseseră o căldare de plastic şi o umpluseră cu iod diluat şi, în timp ce el privea, unul dintre sanitari îşi înmuie mănuşile în ea, scuturându-le, fără să le şteargă, astfel încât, dacă o atingea, ar fi existat o barieră chimică împotriva agenţilor patogeni de pe corpul ei cu care ar fi putut să intre în contact. Astfel de precauţii nu erau necesare – mănuşile erau groase – dar doctorul nu putea să le reproşeze oamenilor că le era frică. Când ceasul arată ora exactă, sosi noul schimb, iar cel vechi plecă. Unul dintre oameni se uită în urma lui când ajunse la uşă, rugându-se, pe tăcute, ca Allah să o ia pe femeie înainte de întoarcerea lui, după opt ore. În afara încăperii, un doctor militar iranian, îmbrăcat la fel, în plastic, îi conducea pe oameni la zona de dezinfecţie, unde echipamentele lor erau pulverizate, înainte de a şi le scoate, după care erau pulverizaţi şi pe corp, în timp ce echipamentele erau făcute scrum în incineratorul de la etajul de jos. Moudi nu se îndoia că procedurile erau respectate strict – sigur, vor fi executate până la ultimul detaliu şi chiar şi aşa, personalul medical va rămâne speriat zile întregi.

Dacă ar fi avut atunci la el o armă mortală, poate că ar fi folosit-o împotriva ei. La naiba cu consecinţele! O injecţie cu o doză mare de aer poate că ar fi avut efect cu câteva ore mai înainte, producând o embolie fatală, dar prăbuşirea sistemului ei vascular era atât de groaznică, încât nu putea fi sigur nici de asta. Ceea ce făcea chinul atât de teribil era puterea ei. Deşi era mititică, muncise patruzeci de ani, ore întregi şi, ca urmare, se alesese cu o sănătate surprinzător de bună. Trupul care-i susţinuse sufletul ei curajos atâta timp, nu voia să renunţe la luptă, deşi lupta era inutilă.

— Hai, Moudi, ţine-ţi firea! spuse directorul în spatele lui.

— Ce vrei să spui? întrebă el, fără să întoarcă capul.

— Dacă ar fi în spitalul din Africa, n-ar fi la fel? N-ar fi fost tratată în acelaşi fel, n-ar fi fost luate aceleaşi măsuri ca s-o ajute? Sângele, fluidele, totul… Ar fi exact acelaşi lucru. Religia ei nu permite eutanasia. În orice caz, îngrijirea de aici este mai bună, spuse el, corect, deşi cu răceală, apoi se îndepărtă ca să verifice fişa. Cinci litri. Excelent!

— Putem începe…

— Nu.

Directorul făcu un semn negativ din cap.

— Când i se opreşte inima, o să-i extragem tot sângele. O să-i

îndepărtăm ficatul, rinichii şi splina, după care vom începe munca adevărată.

— Măcar să se roage cineva pentru sufletul ei.

— Roagă-te dumneata, Moudi! Eşti un doctor bun. Te doare inima şi de un necredincios. Poţi fi mândru de asta. Dacă ar fi fost posibil s-o salvezi, ai fi salvat-o. Ştiu asta. Ştii şi tu şi ea ştie.

— Ceea ce facem noi, o supunem la…

— E vorba de necredincioşi, îi aminti directorul. De cei care ne urăsc ţara şi credinţa, care scuipă pe vorbele Profetului. Voi fi de acord că asta este o femeie virtuoasă. Sunt sigur că Allah va fi milostiv cu ea. Nu i-ai ales dumneata soarta. Şi nici eu.

Trebuia să-l menţină pe Moudi într-o stare bună. Bărbatul mai tânăr era un medic strălucit. Se putea spune chiar prea bun. Directorul, la rândul lui, îi mulţumi lui Allah că petrecuse ultimii zece ani în laboratoare, altfel ar fi cedat şi el aceloraşi slăbiciuni omeneşti.

Badrayn insistă. De data asta, trei generali. Toate locurile erau ocupate, iar unul dintre ei avea doi copii legaţi cu aceeaşi centură. Acum înţelegeau. Trebuiau să înţeleagă. Le explicase el, arătând cu degetul la turn, unde controlorii urmăriseră toate zborurile la plecare şi la venire şi trebuia să se fi lămurit, până la ora asta, ce se întâmplă, iar dacă-i aresta nu se alegea cu mare lucru, fiindcă familiile lor şi-ar fi dat seama de lipsa lor, iar dacă familiile erau ridicate, vor şti vecinii, nu-i aşa?

Ei, bine, da, fuseseră de acord.

„Data viitoare, trimiteţi un avion de linie”, ar fi vrut el să anunţe Teheranul, dar cineva ar fi obiectat, aici sau acolo, n-avea importanţă, fiindcă indiferent de ce spuneai, indiferent de cât de logic era, cineva va avea de comentat. Dacă de partea iraniană sau de partea irakiană, nici asta nu conta. În ambele cazuri, vor fi omorâţi oameni. Cu siguranţă! El nu mai avea altceva de făcut acum decât să aştepte şi iar să aştepte şi să-şi facă griji. Ar fi putut să bea câteva păhărele, dar se hotărî să nu facă asta. Recursese la alcool de multe ori. Toţi acei ani petrecuţi în Liban… Aşa cum era încă Bahrainul, Libanul fusese şi poate că va mai fi încă, un loc unde regulile islamice stricte puteau fi violate, iar acolo se înfruptase din viciile occidentale împreună cu toţi ceilalţi. Acum însă nu. S-ar putea să se afle în pragul morţii şi, păcătos sau nu, era musulman şi va înfrunta moartea aşa cum trebuia. Aşa că bea, mai tot timpul, cafea, uitându-se pe fereastră de la locul lui, aproape de telefon, gândindu-se că doar de la cofeină îi tremurau mâinile.

— Eşti Jackson? întrebă Tony Bretano.

Îşi petrecuse dimineaţa cu şefii în funcţie. Acum se va ocupa de

albinele lucrătoare.

— Da, domnule, J-3. Cred că sunt ofiţerul dumneavoastră de operaţii, răspunse Robby, aşezându-se, fără să-şi ia cu el, de data asta, un vraf de hârtii şi să se agite ca Iepurele Alb.

— Care-i situaţia. Rea?

— Ei bine, ne-am desfăşurat puţin. Avem încă două grupuri de luptă cu transportoare care se ocupă de India şi de Sri Lanka. Vom transporta pe calea aerului câteva batalioane de infanterie uşoară către Mariane ca să restabilim controlul acolo şi să supravegheze retragerea personalului japonez. Asta-i o treabă mai mult politică, nu ne aşteptăm s-avem probleme. Avioanele noastre desfăşurate la distanţă au fost rechemate la CONUS pentru reechipare. Acel aspect al operaţiilor împotriva Japoniei a mers bine.

— Deci, vreţi să accelerez producţia de F-22 şi să relansez producţia de B-2? Asta au spus cei de la Forţele Aeriene.

— Tocmai am dovedit că Stealth este un multiplicator de forţe grozav, domnule ministru. Asta-i realitatea. Avem nevoie de tot ce putem obţine.

— Sunt de acord. Ce-ai de spus despre restul structurii forţelor? întrebă Bretano.

— Suntem prea lipsiţi de mijloace pentru toate angajamentele pe care ni le-am luat. Dac-ar trebui să mergem în Kuwait, de exemplu, cum am făcut în 1991, nu putem. Pur şi simplu, nu dispunem de suficientă forţă pentru astfel de proiecte. Ştiţi cu ce trebuie să mă ocup eu, domnule. Trebuie să calculez cum să facem ceea ce avem de făcut. Bine, operaţiunile împotriva Japoniei ne-au dus atât de departe cât ne-am putut permite; şi…

— Mikey Moore a spus o mulţime de lucruri bune despre planul pe care l-ai pus la punct şi l-ai executat, spuse ministrul Apărării.

— Generalul Moore e foarte amabil. Da, domnule, am reuşit, dar am avut fonduri foarte puţine tot timpul şi nu e de aşteptat ca forţele americane să rişte în felul ăsta, domnule ministru. Noi trebuie să băgăm groaza în oameni în momentul când primul soldat coboară din avion. Eu pot să improvizez dacă e nevoie, dar nu asta e treaba mea. Mai devreme sau mai târziu eu pot să fac o greşeală stupidă sau o va face altcineva şi ceea ce va urma va fi sacrificarea unor soldaţi.

— Sunt de acord.

Bretano muşcă din sandviş.

— Preşedintele mi-a dat mână liberă să fac curăţenie în departamentul ăsta, să fac treaba aşa cum ştiu eu. Mi-a dat două săptămâni să organizez sarcinile militare.

— Două săptămâni, domnule?

Dacă Jackson ar fi fost să pălească, ar fi avut de ce.

— Jackson, de când porţi uniforma militară? îl întrebă ministrul

Apărării.

— Dacă socotesc şi perioada de la Şcoala de Comerţ, de treizeci de ani, domnule.

— Dacă nu faci treaba până mâine, înseamnă că nu eşti un băiat de ispravă. Dar îţi dau zece zile, spuse Bretano, generos.

— Domnule ministru, eu lucrez la Operaţii, nu la Efective şi…

— Exact! Aşa cum văd eu lucrurile, Efectivele îndeplinesc sarcinile care se definesc la Operaţii. Deciziile într-un loc ca ăsta trebuie luate de militari, nu de contabili. Asta mergea prost la T.R.W. când am venit eu aici. Contabilii le spuneau inginerilor ce le trebuie ca să fie ingineri. Gata!

Bretano clătină din cap.

— Treaba asta n-a dat rezultate. Dacă-i vorba să construieşti ceva, inginerii tăi decid ce e de făcut într-un loc ca ăsta, militarii decid ce le trebuie, iar contabilii calculează cum să vâre asta în buget. Întotdeauna trebuie să se dea o luptă, dar scopul afacerii dictează deciziile.

„Ei, la naiba!”

Jackson se stăpâni să zâmbească.

— Care sunt parametrii?

— Calculează cea mai mare ameninţare posibilă, cea mai serioasă criză care e probabilă, nu posibilă să se întâmple şi stabileşte o structură de forţe care poate face faţă. Nici măcar asta nu era exact ce trebuia şi cei doi bărbaţi ştiau că aşa era. În trecut, exista ceva după care te puteai orienta: două războaie şi jumătate în care America putuse să se desfăşoare pentru a lupta în două conflicte majore, plus mici încăierări în alte zone. Puţini recunoscuseră vreodată că această „regulă” fusese întotdeauna o fantezie în trecut, până la perioada preşedinţiei lui Eisenhower. Astăzi, aşa cum admisese tocmai acum Jackson, America ducea lipsă de mijloace ca să conducă o singură desfăşurare militară majoră. Flota se redusese la jumătate din ceea ce fusese cu zece ani mai înainte. Armata regresase şi ea. Forţele aeriene, protejate întotdeauna de tehnica superioară, erau formidabile, dar fuseseră scoşi la pensie aproape jumătate dintre militarii ei. Infanteria marină era încă solidă şi gata de luptă, dar Corpul de Infanterie Marină era un corp expediţionar, capabil să se desfăşoare în speranţa că vor veni întăriri din urmă şi destul de prost echipat în privinţa armamentului. Nu stăteau chiar foarte rău, dar un program forţat nu prea a ajutat pe nimeni, niciodată.

— Zece zile?

— Aveţi ceea ce vreau eu într-un sertar de birou, chiar acum, nu-i aşa?

Ofiţerii de la planificare aveau întotdeauna aşa ceva, Bretano era

sigur.

— Daţi-mi câteva zile să pun treaba la punct, domnule... Dar, da, răspunsul meu este: da.

— Jackson?

— Da, domnule ministru.

— Urmăresc operaţiunile noastre din Pacific. Unul dintre oamenii mei din T.R.W., Skip Tyler, se pricepe destul de bine la treburi de-astea şi ne-am uitat la hărţi şi la alte hârţoage în fiecare zi. Operaţiile pe care le-aţi organizat au fost impresionante. Războiul nu e doar pe teren. Este şi psihologic, aşa cum sunt toate în viaţă. Câştigaţi fiindcă aveţi oamenii cei mai buni. Armele şi avioanele contează, dar inteligenţa face şi mai mult. Eu sunt un manager bun şi un inginer al dracului de bun. Nu sunt un soldat. Am să ascult ce spui tu, fiindcă tu şi colegii tăi ştiţi cum se luptă. Am să te susţin oriunde şi oricând va fi nevoie. În schimb, vreau ca tu să ai ceea ce-ţi trebuie cu adevărat, nu ceea ce ai vrea să obţii. Nu ne putem permite asta. Putem să reducem birocraţia. Asta-i problema efectivelor, atât civilă, cât şi militară. O să fac curăţenie în locul ăsta. La T.R.W. m-am descotorosit de o mulţime de angajaţi inutili. Aia e o agenţie pentru ingineri şi acum e condusă de ingineri. Este o agenţie care se ocupă de operaţiuni şi trebuie să fie condusă de agenţi operativi, oameni cu bătături în palmă de la mânerul armei. Austeri. Ascuţiţi la minte. Rezistenţi. Deştepţi. Pricepi?

— Cred că da, domnule.

— Zece zile. Dacă poţi, mai puţin. Sună-mă când eşti gata!

— Clark, spuse John ridicând receptorul liniei directe.

— Holtzman, răspunse vocea.

Numele îl făcu pe John să caşte ochii mari.

— Cred c-aş putea să te întreb de unde ai numărul ăsta, dar n-ai să mărturiseşti niciodată de unde.

— Ai ghicit! consimţi reporterul. Îţi aminteşti de masa aia la care am fost împreună la Esteban?

— Vag, minţi Clark. E mult de-atunci.

Nu fusese chiar o masă, dar aparatul de înregistrat care trebuia să fie ataşat la telefon nu ştia asta.

— Îţi sunt şi eu dator cu o invitaţie. Ce zici de seara asta?

— Am să te sun eu.

Clark închise telefonul şi rămase cu ochii pironiţi pe birou. Ce naiba mai era şi asta?

— Ei, haide, Jack n-a spus asta, îi declară van Damm ziaristului de la New *York Times*.

— Asta a vrut să spună, Arnie, răspunse reporterul. Ştii şi tu. Ştiu şi eu.

— Aş vrea să te porţi amabil cu băiatul ăsta. El nu e politician, spuse şeful personalului.

— Asta nu-i vina mea, Arnie. Se află într-o funcţie. Trebuie să respecte regulile.

Arnold van Damm dădu din cap afirmativ, mascându-şi furia care i se urcase la cap într-o clipă, la auzul remarcei întâmplătoare a corespondentului. În sufletul lui, ştia că reporterul avea dreptate. Aşa era jocul. Dar mai ştia şi că reporterul se înşela. Poate că devenise prea ataşat de preşedintele Ryan, destul de mult ca să se fi molipsit de ideile lui trăsnite. Mass-media, compusă exclusiv din angajaţi ai unor afaceri private – cele mai multe dintre ele corporaţii care făceau tranzacţii cu acţiuni – căpătase o asemenea putere, încât decidea ce spun oamenii. Asta era destul de rău. Ceea ce era şi mai rău, era faptul că erau prea îndrăgostiţi de meseria lor. Puteau să ridice sau să dea de pământ cu oricine din acel oraş. Ei stabileau regulile. Cei care le călcau în picioare erau şi ei călcaţi în picioare.

Ryan era naiv. Asta e sigur. Ceea ce pleda în favoarea lui era că nu alergase niciodată după funcţia lui de acum. Ajunsese aici din întâmplare; nu căutase altceva decât un ultim prilej de a fi util, ca apoi să se retragă odată pentru totdeauna şi să se întoarcă la viaţa privată. Nu fusese ales în acest post. Dar nici mass-media nu fusese aleasă şi, cel puţin, Ryan avea îndatoriri stabilite de Constituţie. Presa îşi depăşea atribuţiile. Se situa într-o anume tabără în probleme constituţionale şi alesese tabăra greşită.

— Cine stabileşte regulile? întrebă Arnie.

— Regulile, pur şi simplu, există, răspunse reporterul de la *Times*.

— Ei, bine, preşedintele nu are intenţia să atace problema *Roe.* N-a spus nici un moment că va face asta. Şi nici nu are de gând să-i aleagă pe judecători de pe băncile din parc. Nu are de gând să aleagă activişti liberali şi nici activişti conservatori şi cred că ştii asta.

— Deci, Ryan s-a exprimat greşit?

Zâmbetul schiţat de reporter spunea multe. Va raporta toate astea ca pe un text controlat de un funcţionar administrativ superior, „clarificând”, corectând ceea ce spusese preşedintele. Asta va apărea în presă.

— Nici vorbă. L-ai înţeles greşit.

— Mie mi se pare totul destul de clar, Arnie.

— Asta pentru că eşti obişnuit să-i auzi pe politicienii profesionişti. Preşedintele pe care-l avem acum spune lucrurilor pe nume. De fapt, pot să spun că-mi place asta, continuă van Damm, minţind; în realitate, îl scotea din sărite. Şi s-ar putea să-ţi facă şi ţie viaţa mai uşoară. Nu mai e nevoie să ghiceşti în cafea. Tot ce ai de făcut e să-ţi notezi cum trebuie. Sau, poate, să-l judeci după nişte principii corecte. Am căzut de acord că nu e politician, dar tu îl tratezi de parc-ar fi.

Ascultă ce spune! De acord?

Şi ar fi putut să adauge: „Uită-te la banda video”. Se simţea ca pe muchie de cuţit. Să discuţi cu mass-media era ca şi cum ai mângâia o pisică străină. Nu puteai ştii când o să sară la tine să te zgârie.

— Ei, haide, Arnie... Eşti tipul cel mai cinstit din oraşul ăsta. Zău, dacă n-ai fi putut să fi un doctor de familie grozav. Ne dăm seama cu toţii de asta. Dar Ryan nu ştie pe ce lume se află. Discursul lui de la Catedrala Naţională şi discursul ăla smintit din Salonul Oval... Au fost tot atât de potrivite precum cel al preşedintelui Clubului Rotary din Bumfuck, Iowa.

— Dar cine hotărăşte ce e potrivit cu funcţia de preşedinte şi ce nu e?

— La New York, eu hotărăsc.

Reporterul zâmbi din nou.

— Dacă-i vorba de Chicago, trebuie să întrebi pe altcineva.

— El este preşedintele Statelor Unite.

— Ed Kealty e de altă părere şi, cel puţin, Ed se poartă ca un preşedinte.

— Ed nu mai are nici o funcţie. A demisionat. Roger a primit un telefon de la ministrul Hanson şi mi-a spus. La naiba, chiar tu ai consemnat asta.

— Dar ce motiv ar fi avut ca să...

— Ce motiv ar fi avut să se agaţe de orice fustă care-i ieşea în cale?! făcu şeful personalului.

„Grozav, gândi el, acum îmi pierd controlul în faţa presei!”

— Ed a fost întotdeauna un afemeiat. S-a mai îndreptat de când s-a lăsat de băutură. Asta nu i-a afectat niciodată activitatea, preciză corespondentul de la Casa Albă.

Asemenea ziarului pe care-l conducea, era un vajnic apărător al drepturilor femeilor.

— Nu trebuie să mai discutăm despre asta.

— Ce poziţie va adopta *Times*?

— Am să-ţi dau o copie a editorialului, îi promise reporterul.

Nu mai putea să suporte. Ridică receptorul şi formă cele cinci numere, în timp ce privea din întuneric. Acum soarele coborâse şi norii se buluceau pe cer. Va fi o noapte rece, ploioasă, înainte de un răsărit pe care el nu putea fi sigur că o să-l mai apuce.

— Da? răspunse o voce, întrerupând ţârâitul telefonului.

— Aici Badrayn. Ar fi bine dacă următorul avion ar fi mai mare.

— Avem un 727 în aşteptare, dar îmi trebuie o autorizaţie de zbor.

— O să aranjez aici.

Ştirile TV îl puseseră pe jar. Buletinul, mai rezervat decât oricând, nu transmisese nici măcar o ştire politică. Nici una, într-o ţară în care

comentariile politice ajunseseră să înlocuiască informaţiile meteo. Mai alarmant decât orice era faptul că se transmisese o ştire despre o veche moschee şiită care se dărăpănase. Era deplâns acest lucru şi se pomenea de istoria şi de valoarea clădirii, ignorându-se faptul că se degradase, spunându-se că fusese cândva loc de întâlnire al unui grup însărcinat, pare-se, cu comploturi pentru lichidarea liderului politic prăbuşit, măreţ şi adorat şi, evident, sortit repede uitării. Mai rău decât atât, filmul înregistrat îi arăta pe cinci preoţi musulmani stând în faţa moscheei care nici măcar nu se uitau direct la camera de luat vederi, doar gesticulau în faţa plăcii albastre, decolorate, de pe perete, discutând, probabil, ce era de făcut. Cei cinci erau exact aceia care plecaseră pe calea aerului ca să devină ostatici. Dar nici măcar un singur soldat nu era de văzut pe ecranul TV, iar chipurile a cel puţin doi dintre ei erau bine cunoscute de telespectatorii irakieni. Cineva se dusese la staţia TV, mai exact la oamenii care lucrau acolo. Dacă reporterii şi ceilalţi doreau să-şi păstreze slujba şi viaţa, era momentul să se rezolve problema. Fuseseră, oare, acele puţine momente scurte de pe ecran suficiente pentru ca lumea obişnuită să vadă şi să recunoască chipurile oaspeţilor… şi să înţeleagă mesajul? A găsi răspunsul la această întrebare putea fi riscant.

Dar oamenii obişnuiţi nu contau. Doar coloneii şi maiorii… Contau generalii care nu se aflau pe lista potrivită. În curând, vor afla… Poate că unii aflaseră deja. Erau la telefon, aşteptând pe fir să vadă ce se întâmplase. Unii vor afla minciuni. Alţii nu vor afla nimic. Vor începe să se gândească. Vor începe să stabilească contacte. Pe parcursul următoarelor douăsprezece ore, vor discuta între ei şi va trebui să ia nişte hotărâri mari. Aceştia erau oamenii care se identificau cu regimul ce se afla pe moarte. Cei care nu puteau să fugă, care nu aveau unde să fugă şi nici bani pentru asta, cei care trebuia să rămână… Identificarea lor cu vechiul regim putea însemna o sentinţă la moarte căci, cu siguranţă, mulţi o vor şi primi. Pentru alţii, exista o şansă. Ca să supravieţuiască, trebuia să facă ceea ce făceau criminalii din întreaga lume. Îşi vor salva propria piele, oferind o pradă mai mare. Aşa se întâmplase întotdeauna. Coloneii îi vor răsturna pe generali.

În cele din urmă, generalii înţeleseseră.

— Un 737 este în aşteptare. E destul loc pentru toată lumea. Poate fi aici în nouăzeci de minute, le spuse el.

— Şi n-o să ne omoare la Aeroportul Mehrabad? întrebă şeful de Stat-Major adjunct al armatei irakiene.

— Preferi să mori aici? făcu Badrayn drept răspuns.

— Dar dacă totul nu e decât o cursă?

— Există acest risc. În cazul acesta, cele cinci personalităţi de la televizor vor muri.

Sigur că nu va fi aşa. Asta ar trebui să se facă de către trupe loiale generalilor care sunt deja morţi. Acest fel de loialitate nu exista acolo. Toţi ştiau asta. Simplul fapt de luare de ostatici fusese un gest instinctiv, un gest deja invalidat de cineva, poate în presă, poate de colonelul care condusese forţa de pază împotriva funcţionarilor iranieni. Era de presupus a fi un specialist în informaţii care inspira încredere, îşi aminti Badrayn după ce reflectă puţin, un ofiţer sunnit loial, fiul unui membru al Partidului Baas. Asta putea însemna că Partidul Baas era deja corupt. Acum, lucrurile se precipitau. *Mollah*-ii n-ar fi ascuns natura misiunii lor, nu? Dar nimic din toate astea nu conta. Uciderea ostaticilor n-ar fi rezolvat nimic. Generalii erau condamnaţi dacă rămâneau aici şi martiriul nu era ceva care să le repugne funcţionarilor iranieni. Asta făcea parte din tradiţia şiită.

Nu, hotărârea fusese luată deja, în mod ireversibil. Aceşti comandanţi superiori nu înţeleseseră asta. Nu le venise ideea asta nici o clipă.

De fapt, dacă ar fi fost, într-adevăr, nişte ofiţeri competenţi, ar fi fost ucişi cu mult timp înainte de către iubitul lor conducător.

— Da, spuse cel mai în vârstă dintre ei.

— Mulţumesc.

Badrayn ridică receptorul şi apăsă din nou pe butoane.

„Dimensiunile crizei constituţionale în care se află America nu s-au putut vedea până ieri. Deşi problema pare a fi una tehnică, fondul ei nu este.

John Patrick Ryan este un om capabil, dar faptul că are sau nu talentul necesar ca să-şi îndeplinească îndatoririle prezidenţiale nu a fost stabilit încă. Semnele iniţiale nu prea sunt promiţătoare. Guvernarea nu e o treabă de amatori. Ţara noastră a apelat destul de des la astfel de oameni dar, în trecut, ei au fost întotdeauna în minoritate. Aceştia au fost capabili să-şi urmeze sarcinile în mod sistematic.

Nu este nimic sistematic în criza cu care se confruntă ţara. Până în acest moment, domnul Ryan a făcut o treabă bună şi temeinică pentru stabilizarea guvernului. Numirea ca şef interimar al F.B.I.-ului a lui Daniel Murray, de exemplu, este o alegere acceptabilă. De asemenea, este, probabil, o alegere corectă numirea lui George Winston pentru interimatul de la Ministerul de Finanţe, deşi acesta nu are experienţă politică. Scott Adler, un vechi funcţionar din serviciile externe, foarte talentat, poate fi socotit cel mai competent membru al cabinetului prezent…”

Ryan sări două paragrafe din text.

„Vicepreşedintele Edward Kealty, oricare ar fi eşecurile lui personale, cunoaşte activităţile guvernamentale şi poziţia lui în majoritatea problemelor este un factor de stabilitate până când, prin alegeri, se va crea o nouă administraţie. Dar sunt pretenţiile lui îndreptăţite?”

— Ce-ţi pasă ţie? făcu Ryan cu ochii pe editorialul numărului din ziua următoare a ziarului *Times.*

— Pe el îl cunosc. Pe tine, nu, răspunse Arnie.

Apoi sună telefonul.

— Da?

— Domnul Foley îl caută pe domnul preşedinte. Spune că e ceva important.

— Bine... Ed? Eşti pe fir?

Jack apăsă pe butonul potrivit şi puse receptorul la loc. Ascultă şi Arnie.

— Este clar. Iranul a pornit o acţiune. E ceva de proporţii şi se desfăşoară rapid. Am nişte informaţii TV, dacă aveţi timp să le vedeţi.

— Dă-i drumul!

Jack se pricepea la treaba asta. În biroul acesta şi în altele, existau monitoare care primeau programe prin cabluri din fibre optice ce ajungeau la Pentagon şi în alte locuri. Scoase telecomanda dintr-un sertar şi deschise aparatul. „Spectacolul” a durat doar cincisprezece secunde, a fost repetat, apoi imaginile s-au oprit.

— Cine sunt ăştia?

Foley citi numele.

Ryan mai auzise despre doi dintre ei. Consilieri de nivel mediu şi superior ai lui Daryaei. Se află în Bagdad şi cineva a hotărât să dea de ştire. Perfect, noi ştim că generalii mai în vârstă fug din ţară pe calea aerului. Acum, cinci *mollah-i* vorbesc la televiziunea naţională despre reclădirea unei moschei importante. Mâine ne vor vorbi mai tare, promise cel numit în funcţie la D.C.I.

— Aţi primit ceva de la oamenii de la sol?

— Nu, admise Ed. Am vorbit cu şeful staţiei de la Riad cum să încerce să ajungă acolo pentru o conferinţă, dar, până să ajungă el acolo, nu va mai avea cu cine să stea de vorbă.

— Ăsta-i puţin cam mare, spuse un ofiţer de la bordul avionului utilitar A.W.A.C.S. Citi afişajul numeric alfa. Domnule colonel, spuse locotenentul pe linia de comandă, văd ceva ce pare a fi un charter 737 care pleacă de la Mehrabad la Bagdad, cursa 2-2-0, viteza 4-5-0 noduri, şapte mii de metri. PALM BOWL raportează un trafic de voci cifrate spre Bagdad de pe acea linie.

Mai în faţă, ofiţerul superior care comanda avionul îşi controla afişajul. L.T.-ul din faţă era în regulă. Colonelul îşi deschise aparatul

de radio ca să raporteze la K.K.M.C.

Ceilalţi sosiră împreună. „Ar fi trebuit să aştepte mai mult, gândi Badrayn. Era mai bine să apară când avionul era deja aici, ca să reuşească mai repede să... dar, nu!”

Era amuzant să-i vezi acum pe aceşti oameni importanţi. Cu o săptămână mai înainte umblau ţanţoşi de colo-colo, siguri de poziţia şi de puterea lor, cu cămăşile kaki decorate cu diferite panglici însemnând cine ştie ce servicii de mare bravură îndeplinite. Era nedrept. Unii îi conduseseră pe soldaţi în bătălii, o dată sau de două ori. Poate câţiva dintre ei uciseseră vreodată un duşman. Duşmani iranieni. Aceiaşi oameni cărora acum le încredinţau siguranţa lor, fiindcă se temeau mai mult de concetăţenii lor. Aşa că acum stăteau în mici grupuri, îngrijoraţi, incapabili să se încreadă nici măcar în propriii bodyguarzi. Aveau arme şi erau aproape de ei şi n-ar fi intrat în încurcătura asta dacă paznicii lor ar fi fost oameni de încredere.

În ciuda primejdiei în care erau, Badrayn nu putea să nu se amuze. Îşi petrecuse întreaga viaţă de adult pentru a face posibil un moment ca acesta. Cât de mult visase el să vadă înalţi funcţionari israelieni stând astfel pe un aeroport – obligaţi să-şi părăsească oamenii, să-i lase pradă unei sorţi nesigure, învinşi de... Ironia situaţiei nu era prea amuzantă, nu-i aşa? Trecuseră mai mult de treizeci de ani şi tot ce realizase fusese distrugerea unei ţări arabe? Israelul rezista. America îl proteja în continuare şi tot ce putea el să facă era să aranjeze scaunele puterii în jurul Golfului Persic.

Fugea şi el, la fel ca ei, recunoştea Badrayn. Înregistrând un eşec în misiunea vieţii sale, îndeplinise această acţiune mercenară, dar pe urmă? Cel puţin, aceşti generali aveau bani şi îi aştepta o viaţă confortabilă. El nu avea nimic înainte, iar, în spate, doar eşecuri. Gândindu-se la asta, Badrayn înjură şi se aşeză din nou pe scaun, exact la timp ca să vadă o siluetă întunecată alergând pe pista apropiată într-un vehicul mic. Un bodyguard de la uşă gesticula spre oamenii din sală. Peste două minute, avionul 737 apăru iar în raza lor vizuală. Nu avea nevoie de combustibil în plus. Scara transportată de o camionetă se apropia, oprindu-se numai când se opri şi avionul. A fost montată înainte de a se deschide uşa, iar generalii, împreună cu familiile lor, cu câte un bodyguard fiecare şi cei mai mulţi cu câte o amantă, se repeziră pe uşă şi ieşiră în ploaia măruntă şi rece care tocmai începuse. Badrayn ieşi ultimul. Chiar şi aşa, trebui să aştepte. Irakienii se adunaseră toţi lângă scară, într-un grup mic de oameni care se înghionteau, uitând de importanta şi demnitatea lor, în timp ce-şi făceau loc cu coatele. În capul scării se afla un membru al echipajului în uniformă, zâmbind mecanic în întâmpinarea unor oameni pe care avea toate motivele să-i urască. Ali aşteptă până se

eliberă scara înainte să urce; când ajunse la mica platformă, întoarse capul să se uite în urma lui. Nu fusese deloc nevoie de atâta grabă. Până acum nu se vedeau camioane verzi apropiindu-se, transportând soldaţi dezorientaţi. Se dovedea că o altă oră ar fi fost mai potrivită. La un moment dat, vor veni aici şi nu vor găsi nimic decât o sală goală. Clătină din cap şi se sui în avion. Un membru al echipajului închise uşa în urma lui.

În carlingă, echipajul avionului ceru prin radio turnului permisiunea de decolare şi o primi automat. Controlorii de la turn îşi stabiliseră contactele şi-şi transmiseseră informaţiile, dar fără instrucţiuni; îşi făcură treaba obişnuită. În timp ce ei priveau, aparatul ajunse la capătul pistei, motoarele fură ambalate puternic şi avionul se ridică în întunericul care tocmai se lăsa peste ţara lor.

19
REŢETE

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnule Clark!

— Da, domnule Holtzman, încuviinţă John.

Se aflau în acelaşi separeu ca data trecută, în spate de tot, lângă tonomat. Restaurantul lui Esteban continua să fie un local de familie plăcut în apropierea lui Wisconsin Avenue şi încă frecventat de cei de la Universitatea Georgetown din vecinătate. Dar Clark îşi aminti că nu-i spusese niciodată reporterului cum se numea.

— Unde-i prietenul dumitale?

— E ocupat în seara asta, răspunse Clark.

De fapt, Ding plecase devreme de la serviciu, se dusese cu maşina la Yorktown şi o scosese pe Patsy la masă în oraş, dar nu era nevoie să ştie şi reporterul asta. Dacă te uitai la el, îţi dădeai seama că ştia deja prea multe.

— Deci, ce pot face pentru dumneata? întrebă ofiţerul de Stat-Major.

— Ţi-aminteşti că avem o mică înţelegere.

Clark dădu din cap:

— N-am uitat. Era valabilă cinci ani. Termenul n-a expirat încă.

Răspunsul nu era chiar o surpriză.

— Vremurile se schimbă.

Holtzman ridică pliantul cu lista de bucate şi-şi aruncă ochii pe el. Îi plăcea mâncarea mexicană, deşi, în ultima vreme, nu prea-i pria.

— Rămâne cum ne-am înţeles.

Clark nu se uită pe meniu. Se uita exact peste masă. Căutătură lui îi punea pe mulţi în încurcătură.

— A-nceput să se vorbească. Katryn s-a logodit cu un vânător de vulpi din Winchester.

— Nu ştiam, recunoscu Clark.

Dar nici nu prea-i păsa.

— Nici nu credeam că ştii. Nu mai eşti un S.P.O. Îţi place la vechiul loc de muncă?

— Dacă vrei să vorbesc despre asta, ştii că nu pot…

— Din păcate. Îţi urmăresc activitatea de câţiva ani, îi spuse reporterul oaspetelui său. Ai o reputaţie profesională grozavă şi se spune că partenerul dumitale e un om în ascensiune. Dumneata ai fost individul din Japonia, spuse Holtzman zâmbind. Dumneata l-ai eliberat pe Koga.

O privire dispreţuitoare mască adevărata senzaţie de pericol pe

care o resimţi John.

— Cine naiba ţi-a dat ideea asta?

— Am vorbit cu Koga când a fost aici. Mi-a spus că a fost o echipă de salvare formată din doi oameni. Un tip înalt şi altul mai scund. Koga ţi-a descris ochii – albaştri, duri, cu privire pătrunzătoare – aşa spunea – dar adăugă că vorbeai ca un om pe care te poţi baza. Cât de deştept trebuie să fiu ca să pricep despre cine era vorba? făcu Holtzman cu un zâmbet. Ultima dată când am stat de vorbă mi-ai spus că aş fi putut să fiu un spion bun.

Chelnerul apăru cu două beri.

— Ai mai încercat marca asta? E mândria Marylandului, de la o făbricuţă nouă pe Coasta de Est.

Chelnerul se aplecă peste masă.

— Uite ce e, eu îţi respect priceperea şi ultima oară când am vorbit ai cooperat, te-ai ţinut de cuvânt, dar aş vrea să nu uiţi că atunci când mă întorc la lucru, viaţa mea se bazează pe…

— N-am să-ţi dezvălui identitatea. N-am să fac asta. Din trei motive: e urât, e ilegal şi nu vreau să-i fac necazuri unui om care mi-e simpatic.

Reporterul sorbi din bere:

— Într-o bună zi, mi-ar plăcea grozav să scriu o carte despre dumneata. Dacă jumătate dintre întâmplări sunt adevărate…

— Perfect. Să-l alegi pe Val Kilmer să joace rolul meu în filme!

— E prea drăguţ, spuse Holtzman, dând din cap şi râzând. Nick Cage are o căutătură mai potrivită. Oricum, motivul pentru care ne-am întâlnit…

Făcu o pauză.

— Ryan a fost omul care l-a salvat pe tatăl ei, dar nu prea ştiu cum. Dumneata te-ai dus pe plajă, ai luat-o pe Katryn şi pe mama ei şi le-ai dus într-o barcă până la un submarin. Nu ştiu care, ştiu doar că era unul dintre submarinele noastre nucleare. Dar nu despre asta-i vorba.

— Dar despre ce?

— Ryan, exact ca dumneata, este un erou discret.

Robert Holtzman savură surpriza din ochii lui Clark.

— Îmi place tipul. Vreau să-l ajut.

— De ce? întrebă John, gândindu-se dacă poate să aibă încredere în cel ce-l invitase acolo.

— Nevastă-mea, Libby, l-a prins cu mâţa-n sac pe Kealty. A publicat asta prea devreme şi acum nu mai putem relua ştirea. E o jigodie, e mai rău decât majoritatea celor de teapa lui. Nu toată lumea din anturajul lui judecă la fel, dar Libby a stat de vorbă cu câteva dintre victimele lui. Pe vremuri, omul putea să scape de urmări, mai ales dacă politica lui era „progresistă”. Acum însă nu. Oricum, nu e de aşteptat să se întâmple aşa, se corectă el. Nu sunt prea sigur că Ryan

este omul nimerit, îţi dai seama. Dar e cinstit. O să încerce să facă lucrurile potrivite pentru motivele potrivite. Vorba lui Roger Durling: e omul pe care te poţi bizui când eşti la ananghie. O să vând ideea asta editorilor mei.

— Cum ai să faci asta?

— O să scriu o relatare despre vreun lucru important pe care l-a făcut pentru ţara lui. Ceva destul de vechi ca să nu mai trezească probleme şi destul de recent ca să ştie lumea că e vorba despre acelaşi tip. Iisuse Hristoase! Clark, omul ăsta i-a salvat pe ruşi! A împiedicat o luptă internă pentru putere care ar fi putut să reînvie Războiul Rece pentru încă zece ani. Asta-i o treabă nemaipomenit de importantă şi el n-a scos niciodată o vorbă despre ea. O să explicăm că Ryan n-a lăsat să transpire nimic. Chiar o să-l contactăm înainte de publicare şi ştii ce o să spună…

— O să-ţi spună să n-o publici, încuviinţă Clark.

Apoi se întrebă cu cine, oare, o fi vorbit Holtzman. Cu judecătorul Arthur Moore? Cu Bob Ritter? Or fi spus oamenii ăştia ceva? În alte situaţii ar fi fost sigur că răspunsul la o asemenea întrebare nu putea fi decât un nu ferm, dar acum? Acum nu mai era chiar atât de sigur. Ajungeai la un anume nivel şi oamenii considerau că încălcarea regulilor făcea parte dintr-un fel de înaltă datorie faţă de ţară. John ştia cam ce însemna această „înaltă datorie”. Asta îl băgase în tot felul de belele şi nu doar odată.

— Dar e o poveste prea interesantă ca să nu fie publicată. Mi-au trebuit câţiva ani ca să pun toate astea cap la cap. Publicul are dreptul să ştie ce fel de om se află în Salonul Oval, mai ales dacă este omul potrivit, adăugă reporterul.

Holtzman era, evident, genul de om care era în stare să convingă şi o călugăriţă să-şi abandoneze chemarea.

— Bob, nu ştii nici măcar jumătate din cele întâmplate.

Clark se opri în clipa următoare, furios pe sine fiindcă spusese prea multe. Aici, apa era adâncă şi el încerca să înoate cu nişte pietre legate de brâu. Ah, la naiba cu toate astea!

— Bine, spune-mi ce ştii despre Jack!

Se hotărâse să folosească acelaşi avion şi, oarecum, spre uşurarea ambelor părţi, să nu rămână în Iran nici măcar un minut în plus. Exista problema că 737 nu avea traseul aparatului mai mic G-IV, dar se hotărî ca avionul de linie să aterizeze în Yemen pentru realimentare. Irakienii nu părăseau niciodată avionul la Mehrabad, dar când se instalară scările, Badrayn coborî, fără nici un cuvânt de mulţumire din partea oamenilor pe care-i salvase; îl aştepta o maşină. Nu se uită îndărăt. Generalii făceau parte din trecutul lui, iar el era o parte din trecutul lor.

Maşina îl duse în oraş. Nu-l aşteptase decât şoferul care pierdu ceva timp ca să-şi aleagă traseul. Circulaţia nu era atât de încărcată la acea oră a nopţii şi înaintarea era uşoară. Patruzeci de minute mai târziu, maşina se opri în faţa unei clădiri cu trei etaje. Era păzită. „Deci, gândi Badrayn, acum locuia la Teheran?”

Se dădu jos din maşină, dar şoferul nu făcu nici un gest să-l ajute. Un paznic de la securitate în uniformă compară o fotografie cu chipul lui şi-i făcu semn spre uşă. Înăuntru, un alt paznic, de data asta un căpitan, judecând după cele trei steluţe de pe epoleţi, îi atinse braţul politicos. De acolo, trebui să urce sus într-o încăpere de conferinţe. Între timp, se făcuse 3.00 dimineaţa, ora locală.

Îl găsi pe Daryaei stând pe un scaun confortabil şi citind nişte file capsate la un colţ, documentul guvernamental informativ de bază, în loc de Sfântul Coran. Ei bine, Daryaei trebuie să-l fi învăţat pe de rost până acum, de cât de mult îl studiase.

— Pacea fie cu tine! spuse Ali.

— Pacea fie şi cu tine! răspunse Daryaei, nu atât de mecanic cum se aşteptase Badrayn.

Bărbatul mai în vârstă veni spre el pentru aşteptata îmbrăţişare. Faţa îi era cu mult mai relaxată decât se aşteptase el. Obosită, bineînţeles, căci omul lui Allah avusese o zi – poate două – grea, dar, deşi bătrân, era însufleţit de evenimente.

— Te simţi bine? întrebă el cu solicitudine, făcându-i oaspetelui semn spre un scaun.

Ali îşi îngădui să respire adânc în timp ce luă loc.

— Acum, da. M-am tot întrebat cât timp va rămâne situaţia din Bagdad stabilă.

— Neînţelegerile n-ar fi dus la nimic. Prietenii îmi spun că vechia moschee are nevoie de reparaţii.

Badrayn ar fi putut să spună că nu ştia – într-adevăr, nu ştia – dar motivul era că, de mult timp, nu mai văzuse interiorul unei moschei, lucru care nu era de aşteptat să-l încânte pe Daryaei.

— Sunt multe de făcut, se hotărî el să răspundă.

— Da, sunt.

Mahmoud Haji Daryaei se întoarse la locul lui şi împinse filele mai încolo.

— Serviciile tale au fost de mare folos. Ai avut dificultăţi?

Badrayn dădu din cap că nu:

— Nu chiar, nu. Este de mirare cât de fricoşi pot fi oamenii ăştia, dar mă aşteptam la asta. Propunerea dumneavoastră a fost generoasă. N-aveau de ales, trebuia s-o accepte. Nu aveţi de gând să…? îşi îngădui Ali să întrebe.

Scutură din cap:

— Nu, pot merge în pace.

Şi asta, dacă era adevărat, era un fel de surpriză, deşi Ali nu-şi îngădui să se trădeze prin expresia fetei. Daryaei avea puţine motive să-i iubească pe oamenii aceia. Toţi jucaseră un rol în războiul dintre Iran şi Irak şi fuseseră responsabili de moartea a mii de oameni, pricinuind naţiunii o rană care era încă sângerândă. Câţi tineri pieriseră! Războiul era un motiv pentru care Iranul nu mai jucase un rol important în lume de ani de zile. Dar lucrurile se vor schimba, nu-i aşa?

— Deci, pot să vă întreb ce vreţi să faceţi acum?

— Irakul a fost, multă vreme, o ţară bolnavă, s-a ţinut departe de Credinţa cea Adevărată, rătăcind în întuneric.

— Şi a fost sugrumat de embargo, adăugă Badrayn, întrebându-se ce avea să afle după această observaţie.

— E timpul să se sfârşească cu toate astea, încuviinţă Daryaei.

Ceva din ochii lui însemna că îl felicita pe Ali pentru cele spuse. Da, acesta era jocul, evident, nu-i aşa? Un dar către vest. Embargoul va fi ridicat. Atunci, hrana va invada ţara, iar populaţia va fi încântată de noul regim. El îi va mulţumi pe toţi deodată, încercând, de fapt, să nu se mulţumească decât pe sine. Şi pe Allah, bineînţeles. Dar Daryaei era unul dintre aceia care erau siguri că politica lor era inspirată de Dumnezeu, o idee pe care Badrayn o respinsese de mult.

— America va fi o problemă aşa cum vor fi şi alţii mai apropiaţi de dumneavoastră.

— Examinăm acum aceste probleme.

Spusese asta pe un ton liniştit. Ei bine, asta avea sens. Probabil că se gândise la această acţiune ani de zile şi, într-un moment ca acesta, se simţise, cu siguranţă, invincibil. Şi asta avea sens, gândi Badrayn. Daryaei se gândise întotdeauna că Allah era de partea lui, alături de el, mai exact. Şi poate că era, dar asta avea un înţeles mai adânc. Trebuia să aibă, dacă-ţi doreai succesul. De cele mai multe ori, miracolele se întâmplă dacă le-ai atras prin continue pregătiri. De ce să nu încerce să vadă dacă el era gata să contribuie la următorul miracol? îşi zise Ali.

— L-am studiat pe noul conducător american.

— Da?

Ochii lui Daryaei se fixară asupra lui.

— Nu-i greu să culegi informaţii în era modernă. Presa americană publică atât de mult şi poţi avea uşor acces la toate. Câţiva dintre oamenii mei lucrează la treaba asta chiar acum şi-i alcătuiesc un dosar minuţios.

Badrayn îşi păstră un ton nepăsător. Nici nu era greu. Era mort de oboseală.

— E extraordinar cât de vulnerabili sunt acum, continuă.

— Într-adevăr. Spune-mi mai multe.

— Cheia Americii este tipul ăsta, Ryan. Nu vi se pare clar?

— Cheia schimbării Americii este o convenţie constituţională, spuse Ernie Brown, după lungi zile de contemplaţie tăcută.

Pete Holbrock apăsa pe comanda proiectorului său de diapozitive. Trăsese trei role de film cu clădirea Capitoliului şi alte câteva cu diferite clădiri, ca, de pildă, Casa Albă, neputându-se abţine, cu totul, să se poarte ca un turist. Mormăi, văzând că unul dintre diapozitive fusese pus cu capul în jos.

Această idee îi clocise în cap de mult, dar rezultatul nu era prea impresionant.

— Vorbim de multă vreme despre asta, aprobă Holbrook, scoţând diapozitivele din proiector. Dar cum faci…

— Să forţez treaba? Foarte uşor. Dacă nu există preşedinte şi nu se poate alege unul conform Constituţiei, atunci ceva trebuie să se întâmple, nu-i aşa?

— Să omori preşedintele? pufni Pete. Pe care din ei?

Asta era problema. Nu era nevoie să fi proiectant de rachete ca să rezolvi problema asta. Elimină-l pe Ryan şi în locul lui o să apară Kealty. Elimină-l pe Kealty şi Ryan o să se înfiinţeze ca Flynn. Acum o să fie destul de complicat. Ambii bărbaţi îşi amintiră câtă pază văzuseră la Casa Albă. Pe oricare din ei l-ai fi ucis, Serviciile de Securitate americane vor ridica un zid în jurul celui rămas, pe care doar un atac nuclear l-ar putea dărâma. Oamenii Muntelui nu puteau face aşa ceva. Ei preferau armele americane tradiţionale, ca puştile. Chiar şi acelea aveau limitele lor. Spaţiul verde din partea de sud a Casei Albe era bine împădurit şi, aşa cum observaseră ei, mai era şi apărat de valuri de pământ bine mascate. Nu puteai să monitorizezi Casa Albă decât pe o singură linie vizuală între fântână şi clădirea însăşi. Clădirile înconjurătoare erau, toate, proprietatea guvernului şi pe acoperişurile lor se aflau întotdeauna oameni cu binocluri… şi cu puşti. Serviciul Secret american era hotărât să ţină lumea departe de preşedinte, adică de servitorul poporului ai cărui paznici nu aveau nici un fel de încredere în popor. Dar, dacă omul care locuia în acea casă făcea, într-adevăr, parte din popor, n-ar fi fost nevoie de toate astea, nu-i aşa? Cândva, Teddy Roosvelt deschisese larg uşile şi dăduse mâna cu cetăţenii obişnuiţi timp de patru ore bătute pe muche. Aşa ceva nu se mai putea repeta acum…

— Amândoi odată. După părerea mea, Ryan va fi ţinta cea mai dificilă, nu? întrebă Brown. Vreau să zic că acolo unde se află el este şi grosul pazei. Cred că acest Kealty se mişcă mult dintr-un loc într-altul ca să stea de vorbă cu scârbele alea de ziarişti, aşa că nu poate să fie la fel de bine protejat, ce zici?

Holbrook înlocui diapozitivele.

— Da şi eu cred că aşa stau lucrurile.

— Deci, dacă născocim ceva ca să scăpăm de Ryan, o să fie mult mai uşor să-l eliminăm pe Kealty din mers.

Brown îşi scoase mobilul din buzunar.

— E uşor de coordonat…

— Dă-i înainte!

— Asta ar însemna să-i cunosc programul, să-i ştiu mişcările şi să aleg momentul.

— O să coste bani, observă Holbrook, proiectând diapozitivul următor.

Era o imagine preferată de cei ce făceau fotografii, luată din vârful Monumentului Washington, de la fereastra foarte mică de la Nord care dădea spre Casa Albă. Eernie Brown făcuse şi el o astfel de fotografie şi o mărise până la proporţiile unui afiş, la atelierul foto local. Apoi stătuse ore întregi să se uite la ea. Pe urmă, luase o hartă şi verificase scara. După care, făcuse câteva calcule generale.

— O să ne coste camionul de cărat ciment şi închirierea unui loc nu prea departe de oraş.

— Ce zici?

— Ştiu care-i complicaţia, Pete. Şi ştiu cum să fac să reuşim. Chestia e doar să alegem momentul potrivit.

„Nu va mai rezista peste noapte”, se gândi Moudi. Acum ochii ei erau deschişi. Ce vedea, nu putea spune. În sfârşit, din fericire, depăşise suferinţa. Aşa se întâmpla. Mai văzuse situaţii dintr-astea mai ales la pacienţii canceroşi şi întotdeauna asta era semnul morţii. Cunoştinţele lui de neurologie erau insuficiente şi nu putea înţelege de ce se întâmpla aşa. Probabil semnalele electro-chimice se aglomerau sau poate că exista o funcţie de înregistrare a creierului. Corpul ştia ce se întâmpla, ştia că lupta se sfârşise şi, de vreme ce sistemul nervos anunţa durerea mai ales ca pe un avertisment, când vremea avertismentelor trecuse însemna că trecuse şi vremea suferinţei. Sau poate că toate astea nu existau decât în imaginaţia lui. Era posibil ca trupul ei să fie atât de distrus, încât să nu mai poată reacţiona la nimic. Cu siguranţă că sângerarea intraoculară o orbise. Ultima posibilitate de a vedea dispăruse, venele ei fiind într-o stare foarte proastă şi sângera şi acolo ca în multe alte părţi ale corpului. Doar instalaţia de morfină, fixată cu o bandă mai era păstrată. Inima ei, golită de sânge, încerca din răsputeri să pompeze rezervele reduse care-i mai rămăseseră şi asta o istovea.

Jean Baptiste încă mai scotea unele sunete – greu de înţeles prin costumul Racal – câte un vaiet, din când în când şi ritmul lor îl făcea pe doctor să creadă că erau rugăciuni. Probabil chiar erau, îşi zise el. I se luase judecata o dată cu viaţa şi tot ce mai putea face acum era

să-şi amintească nesfârşitele ceasuri de rugăciune, disciplina care-i condusese existenţa şi spre asta se îndrepta, în nebunia ei, căci mintea ei nu avea unde altundeva să se îndrepte. Pacienta îşi drese vocea, de fapt, se înecă, dar, apoi, murmurul ei deveni mai clar şi Moudi îşi aplecă fruntea spre ea ca să audă.

— …tă Ceresc, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii…

Da, cunoştea rugăciunea. Poate că pe aceasta o îndrăgea ea cel mai mult.

— Nu te mai lupta, doamnă! îi spuse Moudi. Ţi-a sosit ceasul! Nu te mai lupta!

Expresia din ochii ei se schimbă. Deşi nu putea să vadă, îşi întorcea capul şi se uită la el. Doctorul ştia: era un reflex mecanic. Oarbă sau nu, anii mulţi de practică le spuneau muşchilor ei ce aveau de făcut. Îşi întoarse faţa instinctiv către o sursă de zgomot, iar ochii ei – muşchii mai funcţionau încă – se îndreptară în acea direcţie.

— Doctore Moudi? Sunteţi aici?

Cuvintele se formau încet şi nu prea clar, totuşi se puteau înţelege.

— Da, soră. Sunt aici.

El îi atinse automat mâna, apoi rămase uimit. Era încă lucidă?

— Mulţumesc că… m-aţi ajutat. O să vă pomenesc în rugăciunile mele…

Aşa va face, era convins de asta. Îi mângâie din nou mâna, în timp ce mărea doza de morfină. Gata, ajunge! Nu mai puteau s-o alimenteze cu sânge, care urma să fie poluat de virusuri. Doctorul îşi roti privirea în jur prin încăpere. Ambii sanitari militari stăteau într-un colţ, mulţumiţi că doctorul se afla alături de pacientă. Merse spre ei şi i se adresă unuia:

— Spune-i directorului că… în curând.

— Imediat.

Omul era încântat că putea să părăsească încăperea. Moudi număra până la zece înainte de a i se adresa celuilalt.

— O pereche de mânuşi noi, te rog.

Îşi ridică mâinile ca să arate că nici lui nu-i plăcea s-o atingă. Ieşi şi cel de al doilea sanitar. Moudi îşi făcu socoteala că avea cam un minut la dispoziţie.

Pe tava cu medicamente din colţ se găsea tot ce-i trebuia. Luă o seringă de 20 centimetri cubi şi înfipse acul în fiola de morfină, trăgând destul de mult ca să umple complet cilindrul de plastic. Apoi se întoarse la pat, trase foaia de plastic şi se uită să… Aici! Dosul braţului ei stâng. O apucă de mână şi înfipse acul, pompând imediat lichidul.

— Ca să te ajut să adormi, îi spuse el, îndepărtându-se de pat.

Nu se uită să vadă dacă ea reacţiona sau nu la cuvintele lui.

Aruncă acul în recipientul roşu de plastic şi când sanitarul se

întoarce cu mânuşile, totul părea ca mai înainte.

— Uitaţi!

Moudi dădu din cap, îşi scoase mânuşile exterioare şi le aruncă în recipientul de gunoi, după care şi le puse pe cele noi. Se întoarse iar la pat şi văzu ochii albaştri închizându-se pentru ultima oară. Ecranul pe care se citea EKG-ul arăta că bătăile inimii depăşeau puţin patruzeci şi doi, linia avea crestături mai scurte decât era normal şi dispuse neregulat. Acum nu era decât o chestiune de timp. Acum ea se ruga probabil în somn, îşi zise el. Visa rugăciuni. Ei bine, acum putea măcar să fie sigur că nu mai simţea suferinţa. Morfina pătrunsese în rezerva ei micşorată de sânge, moleculele chimice îndreptându-se către creier, făcându-şi loc în receptori şi eliberând acolo dopamina care va comunica sistemului nervos că… gata!

Pieptul ei se ridica şi cobora din cauza respiraţiei chinuite. Urmă o pauză, ca un fel de sughiţ şi respiraţia se reluă, acum într-un ritm neregulat, iar pătrunderea oxigenului în sânge devenea din ce în ce mai anevoioasă. Ritmul inimii se schimbă, devenind şi mai rapid. Apoi respiraţia încetă. Totuşi, inima nu se opri dintr-o dată, atât era de puternică, de curajoasă, gândi doctorul cu tristeţe, admirând această parte încă vie dintr-un trup deja mort, dar asta nu putea dura mult şi, după câteva linii finale pe ecran, încetă şi ea să funcţioneze. Instalaţia EKG începu să emită un semnal continuu de alarmă. Moudi se ridică şi o închise. Întoarse capul şi-i văzu pe infirmieri schimbând o privire de uşurare.

— Atât de curând? îl întrebă directorul, intrând în încăpere şi văzând linia dreaptă, nemişcată de pe ecranul EKG-ului.

— Inima… Sângerarea internă…

Moudi nu era nevoit să spună mai mult.

— Înţeleg. Deci, suntem gata, nu?

Directorul le făcu semn infirmierilor, cărora le mai rămăsese doar o treabă de făcut. Unul dintre ei strânse folia de plastic ca să nu se mai scurgă nimic. Celălalt deconectă ultimul IV şi legăturile cu EKG-ul electronic. Totul a fost făcut expeditiv şi, după ce fosta pacientă a fost împachetată ca o bucată de carne măcelărită, au fost deblocate frânele rotiţelor şi cei doi soldaţi scoaseră căruciorul din cameră. Se vor întoarce ca să cureţe camera atât de temeinic, încât să poată fi siguri că nu mai rămăsese nimic care se putea dezvolta pe pereţi, pe podea şi pe tavan.

Moudi şi directorul îi urmară la „Post”, o încăpere în aceeaşi zonă izolată din spatele uşilor duble. Aici se afla o masă de autopsie din oţel inoxidabil, neted şi rece. Împinseră patul de tratament alături de ea, dezveliră trupul şi îl răsturnară cu faţa în jos, pe suprafaţa de oţel, pe când doctorii priveau dintr-un colţ, în timp ce fiecare îşi trăgea halatul chirurgical peste echipamentul protector – mai mult din

obişnuinţă decât din necesitate; aşa-i cu unele ticuri… Apoi au fost ridicate foliile de plastic care, ţinute de capete formau un fel de U ce permitea sângelui acumulat să fie vărsat într-un container. Cam o jumătate de litru, după estimările doctorilor. Foliile au fost transportate cu grijă până la un container mare. Infirmierii le îndesară înăuntru şi ieşiră din încăpere, trăgând containerul pe roate până la incinerator. Deşi erau agitaţi, se pare că nu scăpaseră nici o picătură pe nicăieri.

— Foarte bine.

Directorul apăsă pe un buton şi capătul mesei se ridică. Ca un vechi profesionist, îşi apăsă vârfurile degetelor pe artera carotidă stângă, ca să se asigure că nu mai exista puls, apoi pe cea dreaptă unde, de asemenea, nu se mai simţea nimic. Când cadavrul se află la un unghi de douăzeci de grade, luă un scalpel mare şi tăie ambele artere o dată cu venele jugulare paralele. Începu să curgă sânge pe masă, din pricina gravitaţiei, formând un fel de dâre ce se revărsau într-o drenă şi urmară câteva minute în care patru litri de sânge au fost captaţi de un recipient de plastic. Moudi observă că pe cadavru se aşternu foarte repede paloarea. Cu câteva clipe mai devreme, pielea fusese pestriţă, acoperită de pete roşii şi purpurii. Părea că se ofileşte pe măsură ce o priveai sau poate asta nu era decât rodul imaginaţiei lui. Un laborant veni să ia containerul cu sânge pe care îl puse pe un cărucior cu rotile. Nimănui nu-i plăcea să transporte aşa ceva, nici măcar pe o distanţă scurtă.

— N-am examinat niciodată o victimă a Ebolei, spuse directorul.

De fapt, nu se putea spune că asta era un adevărat examen post-mortem. Cu toată grija pe care directorul o arătase faţă de femeia care se stinsese, acum o măcelărea de parcă ar fi fost un miel dus la tăiere.

Trebuiau, în continuare, să fie totuşi atenţi. În asemenea cazuri, doar o singură persoană îndeplinea munca chirurgicală şi Moudi îi lăsă sarcina asta directorului care începu să facă incizii largi şi adânci. Retractori din oţel inoxidabil trăgeau feliile de piele şi muşchi. Acestea treceau apoi în mâinile lui Moudi care nu pierdea din ochi scalpelul din mâinile înmănuşate ale directorului. După încă un minut, rinichiul stâng era perfect expus. Aşteptară să se întoarcă infirmierii. Unul dintre ei puse o tavă pe masă, alături de cadavru. Ceea ce urmă îl revoltă pe Moudi. Unul dintre efectele virusului Ebola şi ale bolii pe care o provoca era distrugerea ţesuturilor. Rinichiul expus la vedere era pe jumătate lichefiat şi, când directorul întinse mâna să-l îndepărteze, organul se rupse, pur şi simplu, în două, ca o oribilă budincă de un roşu-maroniu. Directorul pocni din limbă, enervat. Ştia la ce să se aştepte, totuşi mai uitase câte ceva.

— E interesant ce se întâmplă cu organele, nu-i aşa?

— Mă aştept să se fi întâmplat acelaşi lucru cu ficatul, dar splina…

— Da, ştiu. Splina o să fie ca o cărămidă. Ai grijă ce faci cu mâinile, Moudi, îl avertiză directorul.

Ridică un nou retractor – instrumentul arăta cam ca o lingură.

— Ca să îndepărteze bucata de rinichi care rămăsese înăuntru. Aceasta a fost pusă pe tavă. Directorul dădu din cap şi infirmierul o luă s-o ducă la laborator. Rinichiul drept ieşi mai uşor. La insistenţa directorului, după ce au fost desprinşi toţi muşchii şi toate vasele de sânge din jur, ambii doctori îşi folosiră mâinile ca să-l scoată şi acesta rămase aproape intact, până în clipa când a fost pus pe tavă. Acolo, organul se deformă şi se împrăştie în bucăţi. Singurul lucru bun în legătură cu asta a fost că moliciunea ţesuturilor nu avea să dăuneze mănuşilor duble. Totuşi, aceasta nu-i împiedică pe cei doi doctori să se chircească de spaimă.

— Veniţi încoace!

Directorul le făcu semn cu mâna sanitarilor să se apropie.

— Întoarceţi-o pe partea cealaltă!

Sanitarii făcură întocmai; unul o apucă de umeri, iar celălalt de sub genunchi, răsucind cadavrul cât de repede putură. Asta făcu ca sângele şi câteva fragmente de ţesuturi să le stropească halatele de pânză. Sanitarii se traseră îndărăt, rămânând cât putură mai departe.

— Am nevoie de ficat şi de splină, doar atât, îi spuse directorul lui Moudi, ridicând privirea.

Se întoarse spre sanitari.

— Pe urmă, înveliţi cadavrul şi duceţi-l la incinerator! Când terminăm, încăperea asta trebuie să fie dezinfectată foarte bine.

Sora Jean Baptiste avea ochii deschişi, la fel de orbi cum fuseseră cu treizeci de minute mai devreme. Doctorul luă o bucată de pânză şi-i acoperi faţa, murmurând o rugăciune pentru sufletul ei, pe care o auzi şi directorul.

— Da, Moudi, fără îndoială că acum ea e în paradis. Ei, acum continuăm? întrebă el brusc.

Făcu obişnuita incizie în formă de Y ca să deschidă toracele, adâncă şi brutală, ca şi mai înainte, dezvelind straturile repede, mai degrabă ca un măcelar decât ca un doctor. Ceea ce văzură atunci îl şocă până şi pe director.

— Cum a reuşit să trăiască atât de mult cu ce avea… spuse omul, respirând adânc.

Moudi se gândi la vremea când era student la Medicină şi-şi aminti o imitaţie de plastic a corpului uman în mărime naturală din primul lui an la anatomie. Era ca şi cum cineva luase acea imitaţie şi aruncase o căldare de acizi puternici pe ea. Fiecare organ expus avea o formă nefirească. Stratul de ţesuturi de pe suprafaţa celor mai multe dintre ele era… dizolvat. Abdomenul era o baltă de sânge negru. Din tot ce

pompaseră ei înăuntru, gândi Moudi... nici măcar jumătate nu se scursese în afară. Uimitor!

— Absorbţie! ordonă directorul.

Un sanitar apăru lângă el cu un tub de plastic conectat la o sticlă vidată şi sunetul care urma a fost de-a dreptul obscen. Procesul dură zece minute; doctorii rămaseră mai în spate, în timp ce sanitarii mişcau tubul absorbant ca o servitoare care face curăţenie într-o casă. Alţi trei litri de sânge contaminat, bogat în virusuri, pentru laborator.

„Se considera că trupul este un Templu al Vieţii", aşa ne învaţă Sfântul Coran. Moudi privi în jos şi văzu un trup transformat în... ce? Într-o uzină a morţii, mai sigură decât clădirea în care se afla. Directorul se apropie iar şi Moudi se uită cum mâinile lui dislocau ficatul, cu mai multă grijă decât înainte. Poate că fusese speriat de sângele din cavitatea abdominală. Din nou au fost tăiate vasele sangvine şi îndepărtate ţesuturile de legătură. Directorul îşi puse jos instrumentele şi, fără să fie rugat să facă asta, Moudi întinse mâna să ridice organul şi să-l pună pe tava pe care, din nou, o îndepărtă un sanitar.

— Mă întreb de ce splina se comportă diferit...

Jos, alţi sanitari lucrau de zor. Cuştile maimuţelor au fost ridicate una câte una de pe stivele din magazie. Maimuţele verzi africane fuseseră hrănite şi încă nu-şi reveniseră complet din şocul călătoriei. Asta le cam potolise talentul de a zgâria, muşca şi a se lupta cu mâinile acoperite cu mănuşi care mutau cuştile. Dar panica animalelor reveni curând, când se treziră într-o altă încăpere. În această fază a operaţiunii erau manipulate în grupuri de câte zece. Odată ajunse în sala de sacrificare, după ce uşile au fost bine închise, maimuţele se lămuriră. Cele mai lipsite de noroc avură parte să vadă când cuştile, una cânte una, erau puse pe o masă. Uşa fiecăreia era deschisă şi un bâţ cu un laţ dintr-o bandă de metal la capăt era vârâtă în cuşcă. Laţul era petrecut peste capul maimuţei şi strâns tare, lăsând să se audă, de multe ori, cum trosneşte gâtul când e rupt. De fiecare dată, animalul se încorda, apoi cădea moale jos, de obicei cu ochii deschişi şi consternat de moartea rapidă. Acelaşi instrument trăgea animalul afară. Iar când laţul era lărgit, cadavrul era aruncat unui soldat care-l ducea în camera de alături. Celelalte maimuţe vedeau şi-şi exprimau furia faţă de soldaţi prin ţipete, dar cuştile erau prea mici ca să le lase loc să se ferească. În cel mai bun caz, una îşi băga o labă în laţ, dar nu reuşea decât să şi-o rupă. Fiind destul de deştepte ca să observe şi să ştie ce li se întâmplă, maimuţele verzi africane se simţeau ca atunci când stăteau într-un copac singuratic în savană, uitându-se cum un leopard se urcă sus, mai sus, tot mai sus... şi nu le rămânea nimic altceva de făcut decât să ţipe. Zgomotul îi deranja pe soldaţi, dar nu

cine ştie ce.

În încăperea alăturată, cinci echipe de sanitari casapi lucrau la cinci mese diferite. Cleme fixate la gât şi la baza cozii ţineau trupurile imobile. Un soldat cu un cuţit curbat în mâna despica trupul de-a lungul şirei spinării, apoi un altul făcea o tăietură perpendiculară, trăgând pielea în lături ca să dezvelească interiorul spatelui. Primul îndepărta rinichii şi-i dădea celui de al doilea soldat şi, în timp ce micile organe erau aruncate într-un container special, se îndepărta corpul care era azvârlit într-un butoi din plastic pentru gunoi, care era transportat la incinerator. Până să se întoarcă el şi să-şi ia iar cuţitul în mână, celălalt membru al echipei fixa trupul următoarei maimuţe. Era nevoie de vreo patru minute pentru îndeplinirea procedurii. În nouăzeci de minute, toate maimuţele verzi africane erau moarte. Treaba se făcea cu oarecare grabă. Întreaga materie primă pentru această operaţie era biologică, deci supusă proceselor biologice. Echipa de casapi îşi preda produsele prin deschideri cu uşi duble aflate în pereţi, care comunicau cu Laboratorul Cald.

Aici, lucrurile se petreceau altfel. Toţi bărbaţii din încăperea spaţioasă purtau costume din plastic albastru. Fiecare mişcare era lentă şi plina de atenţie. Fuseseră bine antrenaţi şi bine informaţi şi, dacă se trecuse ceva cu vederea în formarea lor, acel lucru li se repeta în cele mai cumplite detalii de către sanitarii de la disecţii, selectaţi ca să o trateze pe femeia din vest. Când ceva trebuia dus dintr-un loc într-altul, se făcea un anunţ şi li se dădea cale liberă să treacă.

Sângele se afla într-un bazin de încălzire din care se ridicau băşici de aer. Rinichii de maimuţă care umpleau două găleţi mari erau băgaţi într-o maşină de tocat – nu foarte diferită de acel tip de procesor de alimente din bucătăriile unde sunt gătite mâncăruri alese. Maşina transforma rinichii în terci, care era dus de la o masă la alta şi încărcat în tăvi în care se adăugau nişte substanţe nutritive lichide. Mai mulţi dintre oamenii din laborator au fost izbiţi de asemănarea dintre ceea ce făceau ei şi coacerea unei prăjituri pentru desert. Sângele era turnat din belşug în tăvi. Cam jumătate din el era folosit în acest fel. Restul, împărţit în containere de plastic, era băgat într-un congelator care se răcea cu azot lichid. Laboratorul Cald era întreţinut la o temperatură înaltă şi se păstra umezeala, ceea ce făcea ca atmosfera să semene destul de bine cu aceea din jungla. Luminile nu erau prea puternice şi se foloseau apărători care reţineau puţinele radiaţii ultraviolete pe care le puteau emite tuburile fluorescente. Virusurilor nu le erau pe plac ultravioletele. Aveau nevoie de un anume mediu în care să se dezvolte, iar rinichii maimuţelor verzi africane ofereau exact ce trebuia, o dată cu elemente nutritive, temperatura adecvată, umiditatea potrivită şi nu mai mult de o

fărâmă de ură.

— Ai aflat atât de multe? întrebă Daryaei.

— Datorită mijloacelor de informaţie, a ziarelor pe care le au ei, îi explică Badrayn.

— Sunt toţi nişte spioni! obiectă *mollah*-ul.

— Multă lume crede asta, spuse Ali, zâmbind. Dar, de fapt, nu sunt. Sunt, cum să spun? Asemănători crainicilor medievali. Văd ce văd şi spun ceea ce văd. Nu sunt loiali faţă de nimeni altul decât lor înşile şi profesiei lor. Da, e adevărat că spionează, dar spionează pe oricine, mai ales pe oamenii lor. Asta-i o nebunie, recunosc, dar, aşa e.

— Şi nu cred în nimic?

Pentru gazda lui era greu să înţeleagă aşa ceva.

Un nou zâmbet.

— În nimic pe care eu să-l pot defini. Ah, da, americanii sunt devotaţi Israelului, dar chiar şi asta e o exagerare. Mi-au trebuit ani ca să înţeleg lucrul ăsta. Sunt asemenea câinilor, se reped la oricine, muşcă mâna oricui, oricât de bun ar fi omul ăla. Ei caută, văd şi povestesc. Aşa că am putut să aflu totul despre Ryan ăsta – despre casa lui, despre familia lui, despre şcolile la care se duc copiii lui, chiar şi numărul biroului în care lucrează nevastă-sa, totul.

— Şi dacă unele dintre informaţiile astea sunt mincinoase? îl întrebă Daryaei bănuitor.

În felul în care avusese de-a face cu Occidentul, caracterul reporterilor de acolo îi era prea străin ca să-l înţeleagă cu adevărat.

— Totul e uşor de verificat. Locul de munca al soţiei, de exemplu. Sunt sigur ca trebuie să fie câţiva dintre credincioşii noştri printre personalul de la spital. N-avem decât să-l contactam pe unul dintre ei şi să-i punem câteva întrebări nevinovate. Casa lor sigur că este păzită. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre copii. Cu oamenii ăştia totul e o şarada. Trebuie sa fie păziţi pe acolo pe unde umblă, dar paza poate fi văzută şi după asta te lămureşti unde sunt şi cine sunt. Pe baza informaţiilor colectate, ştim chiar şi unde să începem cercetarea.

Badrayn vorbea puţin şi simplu. Nu pentru că Daryaei era greu de cap – bineînţeles că nu era – era doar închis în sine. Un avantaj al nenumăraţilor ani petrecuţi în Liban era că Ali trecuse prin multe şi învăţase multe. Înainte de orice, învăţase că avea nevoie de un sponsor şi găsise unul potenţial în persoana lui Mahmud Haji Daryaei. Omul ăsta avea planuri. El avea nevoie de oameni. Şi pentru un motiv sau altul, nu avea deplină încredere în ai lui. Badrayn nu se mira de ce. Oricare ar fi fost motivul, era un noroc pe care nu mai trebuia să-l pună la îndoială.

— Cât de bine protejaţi sunt oamenii ăştia? întrebă *mollah-ul*

mângâindu-şi barba.

Omul ăsta nu se mai răsese de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Foarte bine, răspunse Badrayn, observând ceva ciudat în legătură cu această întrebare şi propunându-şi să reţină asta. Agenţiile din Poliţia americană sunt destul de eficiente. Problema criminalităţii din America nu are nimic de a face cu poliţia lor. Ei, pur şi simplu, nu ştiu ce să facă după ce criminalii sunt prinşi, în legătură cu preşedintele lor…?

Ali se lăsă pe spate ca să-şi întindă oasele.

— Va fi înconjurat de o echipă serios instruită de ţintaşi experţi, bine motivaţi şi total devotaţi.

Badrayn adăugă aceste cuvinte la prezentarea lui ca să vadă dacă intervine vreo schimbare în privirea interlocutorului său. Daryaei era obosit şi se văzu o asemenea schimbare.

— De altfel, protecţia e protecţie. Procedurile sunt simple. N-aveţi nevoie să vă dau nici o instrucţiune în legătură cu asta.

— Ce îmi poţi spune despre vulnerabilitatea Americii?

— E reală. Guvernul lor se află într-o stare de haos. Dar şi pe asta o ştiţi.

— Sunt greu de evaluat americanii ăştia, meditä Daryaei.

— Puterea lor militară e formidabilă. Politicienii lor sunt imprevizibili, după cum cineva… pe care noi doi l-am cunoscut a descoperit, spre propria-i nenorocire. E o greşeală să-i subevaluăm. America e ca un leu adormit cu care trebuie să te porţi cu grijă şi respect.

— Cum poţi să învingi un leu?

Asta îl descumpăni pe Badrayn o secundă, două. Odată, când făcuse o călătorie în Tanzania – ca să sfătuiască guvernul cum să trateze cu insurgenţii – petrecuse o zi în junglă, unde fusese dus cu maşina de un colonel din serviciul de informaţii al ţării respective. Acolo dăduse peste un leu bătrân care reuşise totuşi să omoare singur un animal. Poate că animalul era vătămat. Atunci apăru un grup de hiene şi, văzând asta, colonelul tanzanian opri jeep-ul Zil de producţie sovietică şi-i dădu un binoclu lui Badrayn, spunându-i să se uite şi să afle o lecţie despre insurgenţi şi capacităţile lor. Ceea ce văzu nu avea să uite niciodată. Leul, îşi amintea el, era unul mare, probabil bătrân, poate mai vlăguit decât în tinereţea lui, dar încă puternic şi înfricoşător la vedere, chiar şi de la o distanţă de două sute de metri, o creatură de o măreţie de netăgăduit. Hienele erau nişte fiinţe mici, ca nişte câini care mergeau cu spatele cocoşat, într-un galop mărunt care trebuie să fi fost foarte eficient. Întâi se adunară într-un mic grup, cam la douăzeci de metri de leu, care încerca să-şi mănânce prada. Pe urmă, hienele se apropiară, formând un cerc în jurul leului şi, când una dintre ele ajungea chiar în spatele puternicei feline, se repezeau

s-o muşte pe partea din spate a corpului, iar leul se întorcea şi răgea şi se trăgea cu câţiva metri mai încolo, iar hiena se ferea repede, dar chiar şi când făcea asta, o alta venea în spatele leului şi îl muşca. Luate în parte, hienele nu ar fi avut mai multe şanse în faţa regelui savanei decât un om cu un cuţit luptându-se cu un soldat înarmat cu o mitralieră, dar, oricât se străduia, leul nu reuşea să-şi apere prada – şi nici pe sine însuşi – şi, după exact cinci minute, leul se afla în defensivă, incapabil măcar să alerge cum trebuie, fiind tot timpul urmărit de câte o hiena care-l muşca de testicule şi îl silea să fugă într-un fel jalnic şi comic, târându-se cu fundul prin iarba, în timp ce încerca să facă faţă situaţiei. Şi, în cele din urmă, leul dispăru, pur şi simplu, fără un răget, fără să se uite în urma lui, în timp ce hienele luară în primire prada, scoţând sunetele lor ciudate, ca nişte hohote lătrate, ca şi cum s-ar fi amuzat de uzurparea muncii animalului mai mare. Astfel, cel mare fusese învins de cei mici. Leul avea să îmbătrânească, să-şi piardă puterea şi, cândva, n-avea să mai reuşească să reziste unui adevărat atac, îi spusese prietenul său tanzanian; hienele îi învingeau pe toţi. Badrayn se uită din nou în ochii gazdei lui.

20
O NOUĂ ADMINISTRAŢIE

Erau treizeci în Camera Estică – toţi bărbaţi, spre marea lui surprindere, însoţiţi de soţiile lor. Când Jack intră în sala de recepţii, privirea lui le cercetă chipurile. Unele îi plăcură, altele, nu. Cei care îi plăcură erau la fel de speriaţi ca şi el. Chipurile care-l îngrijorau pe preşedinte erau cele zâmbitoare, pline de încredere în sine.

Cum era cel mai indicat să se poarte cu ei? Nici chiar Arnie nu cunoştea răspunsul, deşi cântărise diferite alternative. Să te porţi foarte dur şi să-i intimidezi? Sigur că da, gândi Ryan şi mâine ziarele vor zice c-a încercat să devină Regele Jack I. Să ia lucrurile mai uşor? Atunci vor spune că-i un neisprăvit care nu e în stare să adopte poziţia de conducător. Ryan începuse să se teamă de presă. Înainte nu era aşa de rău. Când era un simplu truditor, fusese în mare parte ignorat. Chiar pe vremea când era consilierul de la Securitatea Naţională al lui Durling, era considerat doar un om de paie. Dar acum, situaţia era cu totul alta şi cea mai mică vorbuliţă care-i ieşea din gură era răsucită până devenea ceea ce un ascultător sau altul ar fi vrut să spună. Washington-ul îşi pierduse de mult capacitatea de obiectivitate. Totul era politică, iar politica era ideologie, în timp ce ideologia se reducea la prejudecăţi personale şi nu la căutarea adevărului. Unde fuseseră oamenii ăştia educaţi de nu le păsa deloc de adevăr?

Problema lui Ryan era că nu avea o filosofie politică proprie. El credea în lucrurile care se puteau materializa, care produceau rezultatele promise şi puneau la punct tot ce fusese stricat. Faptul că aceste lucruri aderau la un punct de vedere politic sau altul, era mai puţin important decât efectele pe care le aveau. Ideile bune dădeau rezultate, chiar dacă unele păreau trăsnite. Ideile rele nu, deşi unele dintre ele păreau grozav de rezonabile. Dar Washington-ul nu gândea astfel. În acest oraş, ideologiile erau fapte şi dacă ideologiile rămâneau sterile, oamenii vor nega acest lucru; iar dacă cele cu care ei nu erau de acord erau eficiente, cei care li se opuseseră nu vor admite asta niciodată, fiindcă a admite că ai greşit le repugna mai mult decât orice formă de comportament personal dubios. Erau, mai degrabă, în stare să-l nege pe Dumnezeu decât să-şi nege propriile idei. Politica trebuia să fie singurul domeniu cunoscut omului în care lumea întreprindea mari acţiuni, fără să se sinchisească prea mult de consecinţele reale şi pentru care realitatea era mult mai puţin importantă decât orice fantezie, de dreapta, de stânga sau de centru, născută în acest oraş de marmură şi cu mulţi avocaţi.

Jack privi chipurile, întrebându-se ce bagaj politic aduseseră o dată cu genţile pe care le purtau. Poate că era o slăbiciune că el nu înţelegea cum funcţionau toate astea, dar, în ceea ce-l privea pe el, dusese o viaţă în care greşelile provocau moartea unor oameni adevăraţi, iar, în cazul lui Cathy, îi lipseau pe oameni de vedere. Pentru Jack, victimele erau oameni cu nume şi feţe reale. Pentru Cathy, erau cei ale căror feţe le atinsese în sala de operaţii. Pentru figurile politice, ei erau abstracţiuni cu mult mai îndepărtate decât ideile ce le erau atât de dragi.

— Parc-ar fi o grădină zoologică, îi spuse Caroline Ryan, FLOTUS sau CHIRURGUL, soţului ei, sub masca unui zâmbet încântător.

Ea venise acasă rapid – o ajutase elicopterul – tocmai la timp ca să-şi pună o rochie nouă, albă şi vaporoasă şi un colier de aur pe care i-l cumpărase Jack de Crăciun... Cu câteva săptămâni, îşi amintea el, înainte ca teroriştii să încerce s-o ucidă pe podul de pe Route 50 din Annapolis.

— Cu grilaje de aur, răspunse soţul ei, POTUS sau SPADASINUL, aşternându-şi şi el pe chip un zâmbet care era tot atât de fals ca o bancnotă de trei dolari.

— Dar noi ce suntem? întrebă ea, în timp ce senatorii numiţi le aplaudau intrarea. Leul şi leoaica? Taurul şi vaca? Păunul şi păuniţa? Sau doi iepuraşi de laborator aşteptând să fie testat pe ei un nou şampon?

— Depinde de cine ne priveşte, iubito.

Ryan o ţinea pe soţia sa de mână şi, împreună, se îndreptară spre microfon.

— Doamnelor şi domnilor, fiţi bine veniţi la Washington!

Ryan a fost nevoit să facă o pauză pentru un nou rând de aplauze. Asta era un alt lucru pe care trebuia să-l înveţe. Lumea îl aplauda pe preşedinte pentru aproape orice fleac. Bine măcar că baia lui avea uşă. Băgă mâna în buzunar şi scoase câteva cartonaşe de trei pe cinci pe care preşedinţii îşi aveau întotdeauna notate punctele discursului. Cartonaşele fuseseră pregătite de Callie Weston şi literele de mână erau destul de mari ca să nu mai aibă nevoie de ochelari de citit. Chiar şi aşa ajunsese să se aştepte la o durere de cap. Îl durea în fiecare zi capul de atâta citit.

— Ţara noastră are unele nevoi şi nu dintre cele uşoare. Vă aflaţi aici pentru aceleaşi motive ca şi mine. Aţi fost numiţi în nişte posturi. Aveţi slujbe la care mulţi dintre voi nu s-au aşteptat niciodată şi pe care unii dintre voi nu şi le-au dorit niciodată.

Asta era o măgulire deşartă, dar din genul celor pe care oamenii le ascultau cu plăcere sau, mai exact, le plăcea să fie văzuţi că le ascultă, pe camerele C-SPAN din colţurile încăperii. Erau, poate, trei persoane în încăpere care nu erau politicieni de carieră şi unul dintre

aceştia era un guvernator care jucase „dă-mi ca să-ţi dau” cu locţiitorul de guvernator, aşa că venise la Washington pentru un mandat de senator din partea unui alt partid. Acesta era un viraj despre care ziarele abia începuseră să scrie. Politica Senatului se va schimba ca urmare a prăbuşirii avionului 747; controlul asupra a treizeci şi două din statele Americii nu concordase cu structura Congresului.

— Asta este bine, le spuse Ryan. Există o lungă şi venerabilă tradiţie privind cetăţenii în serviciul naţiunii lor, care durează cel puţin de pe vremea lui Cincinnatus, cetăţeanul roman care a răspuns de multe ori chemării ţării sale, după care s-a întors la ferma lui, la familia şi la munca lui. Unul dintre marile noastre oraşe şi-a primit numele în memoria acelui om, adăugă Jack, salutând din cap pe un nou senator din Ohio – locuinţa lui era la Dayton, ceea ce era destul de aproape.

— Nu v-aţi afla aici dacă nu aţi fi înţeles care sunt aceste nenumărate nevoi. Dar adevăratul meu mesaj către voi, astăzi, este că trebuie să lucrăm împreună. Nu avem timp şi ţara noastră nu are timp ca noi să ne certăm şi să ne ridicăm unul împotriva altuia.

A fost iar nevoit să facă o pauză din cauza aplauzelor. Plictisit de întârziere, Ryan reuşi totuşi să se uite la lume cu un zâmbet şi făcu un semn din cap de mulţumire.

— Domnilor senatori, veţi constata că sunt un om cu care se lucrează uşor. Uşa mea vă e întotdeauna deschisă, ştiu să răspund la telefon, iar drumul va fi valabil în ambele direcţii. Voi discuta orice problemă, voi asculta orice punct de vedere. Nu există nici un fel de reguli în afara Constituţiei pe care am jurat să o menţin, să o protejez şi să o apăr. Lumea din care veniţi, cea de dincolo de Interstate 495, se aşteaptă ca noi să rezolvăm treburile. Nu se aşteaptă să fim realeşi. Se aşteaptă să muncim pentru ei cât putem de bine. Noi muncim pentru ei, nu ei pentru noi. Avem datoria să obţinem nişte succese pentru ei. Robert E. Lee a spus odată că „datorie” este cuvântul cel mai minunat din limba noastră. Este chiar mai frumos şi mai important acum, fiindcă nici unul dintre noi nu a fost ales în funcţia lui. Noi reprezentăm poporul unei democraţii, dar în cazul fiecăruia dintre noi, am ajuns aici într-un fel care, pur şi simplu, nu era de aşteptat să se întâmple. Deci, mai mare este datoria noastră personală de a ne juca rolurile în cel mai bun fel posibil?

Alte aplauze.

— Nu există încredere mai mare decât aceea pe care soarta ne-a hărăzit-o. Noi nu suntem nobili medievali blagosloviţi prin naştere cu rang înalt şi cu mare putere. Noi suntem servitorii, nu stăpânii acelora al căror consimţământ ne dă puterea pe care o avem. Noi continuăm tradiţia unor giganţi. Henry Clay, Daniel Webster, John Calhoun şi

atâţia alţii, membri ai camerei Congresului, trebuie să fie modelele noastre. „În ce stare se află America?” se spune că a întrebat Webster din mormânt. Noi vom hotărî acest lucru. America e în mâinile noastre. Lincoln a spus că ea e ultima şi cea mai frumoasă speranţă a omenirii şi, în ultimii douăzeci de ani, America a adeverit spusele celui de al şaisprezecelea preşedinte. America este încă un experiment, o idee colectivă, o colecţie de reguli numite Constituţie căreia noi toţi, din interiorul şi din exteriorul Beltwayului, îi datorăm supunere. Ceea ce ne deosebeşte pe noi de alţii este acel concis document. America nu e o bucată de pământ şi stânci între două oceane. America este o idee şi un tezaur de principii pe care noi toţi le respectăm. Prin asta suntem diferiţi de alţii şi prin credinţa pe care o avem faţă de aceste lucruri; noi care ne aflăm în această încăpere putem fi siguri că ţara pe care o vom preda urmaşilor noştri va fi la fel ca aceea încredinţată nouă, poate mai bună.

Iar acum – Ryan întoarse capul către Judecătorul Suprem al Curţii de Apel a Statelor Unite de la Tribunalul IV, cel mai în vârstă judecător de apel al naţiunii, care venise de la Richmond – a sosit momentul să te alături echipei.

Judecătorul William Staunton veni la microfon. Toate soţiile de senatori aveau în mână câte o Biblie şi fiecare senator numit îşi puse mâna stângă pe ea, ridicând cealaltă mână.

— Eu… spuneţi-vă numele…

Sub privirile lui Ryan, noii senatori depuseră jurământul, conform legii. Spectacolul, cel puţin, era solemn. Fiecare pronunţă jurământul. Câţiva dintre noii legislatori sărutară Biblia, fie din convingere religioasă, fie pentru că se aflau aproape de camerele de filmat. Apoi îşi sărutară soţiile, dintre care cele mai multe străluceau de fericire. Toţi îşi traseră răsuflarea, apoi se priviră între ei, în timp ce personalul Casei Albe intră în încăpere cu băuturi, imediat după ce camerele de luat vederi se opriră, căci acum începea munca propriu-zisă. Ryan îşi luă un pahar de Perrier şi păşi spre mijlocul încăperii, zâmbind în ciuda oboselii şi a lipsei de rutină în domeniul politicii.

Din nou se făcură fotografii. Serviciile de securitate de la aeroportul din Khartoum nu deveniseră mai eficiente şi, de data asta, trei ofiţeri de informaţii americani fotografiau oamenii care coborau scările. Toată lumea din jur era surprinsă că nici un ziarist nu se lămurise cum stăteau lucrurile. Un şir de maşini oficiale – probabil întreaga dotare a acestei naţiunii sărace – îi alungă pe vizitatori din calea lor. Când procesul se încheie, avionul de linie 737 se întoarse spre est şi spionii porniră cu maşinile spre ambasadă. Alţi doi dintre ei au fost cazaţi la locuinţele destinate generalilor irakieni – această bârfă fusese transmisă de omul de contact al şefului staţiei din Ministerul de

Externe Sudanez. După ce se făcură aceste fotografii, ceilalţi ofiţeri luară şi ei maşinile spre serviciu şi, în camera obscură a ambasadei, clişeele au fost prelucrate, mărite şi expediate prin fax via satelit. La Langley, Bert Vasco recunoscu fiecare chip, ajutat de doi ofiţeri de la C.I.A. Şi de o colecţie de fotografii de arhivă din dosarele Agenţiei.

— Ăştia sunt, spuse ofiţerul de la Departamentul de Stat. Întreaga conducere militară. Dar nici un civil din Partidul Baas.

— Deci, ştim cine sunt ţapii ispăşitori.

Cel ce spusese asta era Ed Foley.

— Da, răspunse Mary Pat, dând din cap. Asta le dă o şansă ofiţerilor superiori supravieţuitori să-i aresteze, să-i „prelucreze" şi să-şi arate loialitatea faţă de noul regim. Ce rahat! spuse ea în concluzie. Prea repede...

Şeful ei de staţie de la Riad era gata îmbrăcat, dar nu avea unde să se ducă. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu diplomaţii saudiţi care alcătuiseră în grabă un program de înlesniri fiscale pentru noul regim irakian prezumtiv. Acum se va dovedi inutil.

Ed Foley, noul D.C.I. desemnat, dădu din cap cu admiraţie.

— N-aş fi crezut că sunt în stare de asta. Să-l omoare pe amicul nostru, înţeleg, dar să obţină conducerea atât de repede şi de uşor, cine s-ar fi gândit la asta?

— Ai dreptate, domnule Foley, a fost de acord Vasco. Cineva trebuie să fi manipulat afacerea, dar cine?

— Haideţi, bâzâiţi, albine lucrătoare! le spuse Ed Foley ofiţerilor de la birou, cu un zâmbet strâmb. Daţi din voi tot ce puteţi.

Arăta ca un fel de ciorbă scârboasă, sângele omenesc înnegrit şi terciul din rinichi de maimuţă, zăcând, acolo, în tăvi de sticlă, sub iluminaţia slabă, voalată, care nu lăsa lumina ultravioletă să distrugă virusurile. Nu era mare lucru de făcut în momentul ăsta, în afară de monitorizarea condiţiilor de mediu, lucru pe care-l făceau nişte instrumente simple. Moudi şi directorul intrară, îmbrăcaţi în echipamente de protecţie, ca să verifice chiar şi camerele de cultură sigilate. Două treimi din sângele lui Jean Baptiste era acum congelat, în eventualitatea că se va întâmpla vreun accident la primul lor efort de a reproduce virusul Ebola Mayinga. Verificară, de asemenea, sistemul de ventilaţie în mai multe trepte al încăperii, căci acum clădirea devenise, cu adevărat, o uzină a morţii. Precauţiile aveau un aspect dublu. În timp ce în această încăpere se făceau eforturi pentru a-i crea virusului un loc propice înmulţirii, chiar de cealaltă parte a uşii, sanitarii militari pulverizau fiecare milimetru pătrat ca să se asigure că nimic nu se va răspândi în afară; virusul era, astfel, izolat şi protejat chiar de dezinfectant. Aerul care pătrundea în camerele de cultură trebuia să fie filtrat cu grijă, aşa încât, în efortul lor de a-şi

proteja viaţa, oamenii din clădire să nu ucidă ceea ce i-ar fi putut ucide pe ei, dacă făceau vreo greşeală.

— Deci, crezi, într-adevăr, că această specie se poate propaga prin aer?

— După cum ştii, specia Ebola Zair Mayinga şi-a luat numele după cel al unei infirmiere care a fost infestată, în ciuda tuturor măsurilor de protecţie convenţionale. Pacientul Doi – îşi dăduse seama că era mai uşor să nu-i pronunţe numele – era o infirmieră cu experienţă în problemele legate de Ebola; nu făcuse injecţii nimănui şi nu-şi dădea seama cum contractase virusul. Deci, pot spune că da, acest lucru e posibil.

— Asta ar fi util, şopti directorul, atât de încet, încât doctorul mai tânăr abia-l auzi. Dar gândul era destul de clar.

— Puteam testa asta, adaugă bărbatul mai în vârstă.

Pentru el, o să fie mai uşor. Măcar el nu-i cunoscuse pe oamenii aceia după nume. Se întreba dacă avea dreptate în legătură cu virusul. E posibil ca Pacientul Doi să fi făcut o greşeală şi să fi uitat? Nu, nu făcuse. El îi examinase corpul să vadă dacă are urme de înţepături, aşa cum avusese sora Maria Magdalena şi nici nu era de crezut că îngurgitase secreţii ale tânărului Benedict Mkusa. Deci, ce însemnau toate astea? Că specia Mayinga supravieţuia în aer o scurtă perioadă de timp şi asta însemna că ei dispuneau de o armă potenţială pe care nu o cunoscuse nimeni până atunci, mai groaznică decât armele nucleare şi decât armele chimice. Era o armă care se putea reproduce şi putea fi răspândită de propriile victime, de la una la alta, până când, la un moment dat, epidemia se epuiza. Sigur că se va epuiza. Aşa se întâmplase cu toate epidemiile. Trebuia să se epuizeze, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Moudi ridică mâna să-şi frece bărbia, un gest contemplativ oprit brusc de masca de plastic. El nu ştia răspunsul la întrebarea asta. În Zair şi în alte câteva ţări africane afectate de această boală odioasă, erupţiile bolii, oricât de înfricoşătoare ar fi fost, se epuizau toate – în ciuda condiţiilor de mediu ideale care protejau şi întreţineau speciile de virus. Dar, de cealaltă parte a ecuaţiei se aflau natura primitivă a Zairului, drumurile îngrozitoare şi absenţa unui transport eficient. Boala ucidea oamenii înainte ca ei să ajungă prea departe. Boala mătura sate întregi, dar altceva nu făcea. Nimeni n-ar fi putut să spună ce s-ar întâmplă într-o ţară avansată. Teoretic, cineva putea să infecteze pasagerii unui întreg avion, să zicem un zbor internaţional spre Aeroportul Kennedy. Călătorii ar fi părăsit un avion şi s-ar fi urcat în altele. Poate ar răspândi boala prin tuse sau strănuturi imediat, sau poate nu. De fapt, nu avea importanţă. Mulţi dintre ei vor zbura din nou cu avionul după câteva zile, întrebându-se dacă nu cumva aveau

gripă şi vor putea să transmită virusul şi să infecteze mai multă lume.

Întrebarea: „Cum se răspândeşte o epidemie?” depindea de timp şi de ocazii, mai mult decât de orice altceva. Cu cât depăşea mai repede focarul şi cu cât erau mai rapide modalităţile de călătorie, cu atât mai iute se răspândea boala în cadrul unei populaţii. Existau metode matematice, dar toate erau teoretice, dependente de o multitudine de variabile individuale, fiecare capabilă să influenţeze întreaga ecuaţie a pericolului prin cel puţin un ordin de mărime. A spune că epidemia va dispărea cu timpul era ceva corect. Întrebarea era: cât de repede? Asta ar hotărî numărul de oameni infectaţi înainte ca măsurile de protecţie să dea rezultate. O epidemie de unu la sută, sau de zece la sută, ori de cincizeci la sută? America nu era o societate provincială. Toată lumea intra în relaţie cu ceilalţi. Un virus care se transmitea, într-adevăr, prin aer cu o perioadă de incubaţie de trei zile... Moudi nu cunoştea nici un exemplu de acest fel. Epidemia mortală cea mai recentă din Zair, la Kikwit, ucisese mai puţin de trei sute de oameni şi începuse cu un nefericit de tăietor de lemne, trecând apoi la familia şi la vecinii lui. Deci, şmecheria era dacă doreai să creezi o epidemie mai mare, să măreşti numărul de cazuri index. Dacă puteai face asta, izbucnirea iniţială a Ebolei Zair Mayinga America putea fi atât de mare, încât să invalideze măsurile de control convenţionale. Se va răspândi nu de la un om şi de la o familie, ci de la sute de indivizi şi familii – sau mii! Apoi, următorul salt de generaţie ar implica sute de mii. În acel moment, americanii îşi vor da seama că se petrece ceva rău, dar va avea loc încă un salt de generaţie şi ordinul de magnitudine al bolii va fi şi mai mare, poate de milioane. În acel punct, ajutoarele medicale ar fi depăşite.

S-ar putea să nu existe nici o posibilitate de stopare. Nimeni n-ar cunoaşte posibilele consecinţe ale unei infecţii deliberate în masă într-o societate foarte dinamică. Implicaţiile pot fi, într-adevăr, globale. Dar, poate, nu. Aproape sigur, nu, gândi Moudi, privind prin plasticul măştii tăvile din sticlă conţinând culturile în spatele cărora se aflau panouri de sticlă. Prima generaţie a acestui virus provenea de la un animal-gazdă necunoscut şi ucisese un băiat. A doua generaţie luase viaţa unei singure victime, datorită sorţii, norocului şi priceperii lui medicale. A treia generaţie va creşte sub ochii lui. Cât de mult se va răspândi aceasta nu se ştia, dar generaţiile a patra, a cincea, a şasea şi poate chiar a şaptea vor hotărî soarta unei întregi ţări care, întâmplător, era duşmanul ţării sale.

Acum era uşor. Jean Baptiste avusese un chip, o voce şi o viaţa care intrase în contact cu a lui. El nu putea să mai facă o asemenea greşeală încă o dată. Ea fusese o necredincioasă, dar o fiinţă virtuoasă; acum se afla alături de Allah, căci Allah era, cu adevărat, îndurător. El se rugase pentru sufletul ei şi cu siguranţă că Allah

plecase urechea la rugăciunile lui. Puţini oameni din America sau de oriunde puteau fi atât de virtuoşi cum fusese ea, dar el ştia bine că americanii urau ţara lui şi nu aveau încredere în religia lui. Ei puteau să aibă nume şi chipuri, dar el nu-i vedea şi nu-i va vedea niciodată; se aflau cu toţii la zece mii de kilometri depărtare, iar televizorul putea fi închis uşor.

— Da, încuviinţă Moudi. Testarea va fi destul de uşoară.

— Cum să vă spun, zise George Winston, adresându-se unui grup de trei noi senatori, dacă guvernul federal ar produce maşini, o autofurgonetă Chevy ar costa optzeci de mii de dolari şi ar trebui să se oprească la fiecare zece străzi ca să-şi încarce rezervorul. Voi, băieţi, vă pricepeţi la afaceri. Şi eu la fel. Noi ştim să facem treaba mai bine.

— Lucrurile stau chiar atât de prost? întrebă senatorul mai în vârstă din Connecticut (în ordine alfabetică).

— Pot să vă arăt cifrele comparative ale productivităţii. Dacă Detroitul ar merge aşa, am conduce cu toţii maşini japoneze, răspunse Winston, înfigându-şi degetul în pieptul interlocutorului său şi gândindu-se să se descotorosească de maşina lui Mercedes 500 S.E.L. sau, măcar, să o ţină o vreme în garaj.

— E ca şi cum am folosi o singură maşină de poliţie în toată zona de est a Los Angelesului, le spunea Tony Bretano altor cinci senatori, doi dintre ei din California. Nu am destule forţe ca să rezolv un C.R.M. Adică un conflict regional major, explică el noilor senatori şi soţiilor lor. Şi ni se cere, cel puţin pe hârtie, să fim capabili să rezolvăm două în acelaşi timp, plus o misiune de menţinere a păcii în altă parte. Bine. E bine; ce doresc eu la Apărare este şansa de a ne reorganiza forţele în aşa fel, încât infanteria să fie cea mai importantă, iar restul efectivelor să o sprijine şi nu invers. Contabilii şi avocaţii sunt utili, dar ne ajung cei pe care-i avem la Ministerul de Finanţe şi la cel de Justiţie. Partea de guvern care mă interesează pe mine este poliţia şi nu sunt destui poliţişti pe stradă.

— Dar cu ce fonduri plătim toate astea? întrebă senatorul de Colorado, care era cel mai tânăr.

Senatorul mai în vârstă din Statul Rocky Mountain colectase fonduri la Golden în noaptea aceea.

— Pentagonul nu este bursă de locuri de muncă. Nu trebuie să uităm asta. Ei bine, săptămâna viitoare voi avea o evaluare completă a ceea ce ne trebuie, după care mă voi duce pe colina Capitoliului şi vom stabili împreună cum ne vom realiza planul cu cele mai reduse costuri posibile.

— Vezi, ce-ţi spuneam eu? făcu Arnie van Damm în şoaptă, trecând în spatele lui Ryan. Lasă-i pe ei să facă toate astea. Tu păstrează-ţi

doar un aer câmbitor!

— Aţi avut dreptate când aţi făcut aceste afirmaţii, domnule preşedinte, se prefăcu a crede noul senator din Ohio, sorbind din burbonul său cu apă, după ce se asigură că nu se mai filma. Ştiţi, odată, când eram la şcoală, am scris o mică lucrare la istorie despre Cincinnatus; şi...

— De fapt, tot ce avem de făcut este să dăm întâietate ţării, îi răspunse Jack.

— Cum reuşiţi să vă îndepliniţi sarcinile... Vreau să zic... întrebă soţia senatorului mai în vârstă din Wisconsin... şi să vă ocupaţi în acelaşi timp de chirurgie?

— Şi să predau, ceea ce este şi mai important, răspunse Cathy, dând din cap, gândindu-se ce bine ar fi fost să fie în camera de sus şi să-şi întocmească notele despre pacienţi.

De fapt, mai avea răgaz şi în timpul drumului cu elicopterul de a doua zi.

— Niciodată nu o să încetez să-mi îndeplinesc munca. Eu le redau orbilor vederea. Uneori, scot singură bandajele şi expresia de pe chipurile lor este cel mai minunat lucru de pe lume. Cel mai minunat, repetă ea.

— Chiar şi decât mine, iubito? zise Jack, înconjurându-i umerii cu braţul.

„Asta ar putea să facă impresie bună", gândi el. „Cucereşte-i", îi spuseseră Arnie şi Callie.

Procesul începuse deja. Colonelul care primise sarcina de a-i păzi pe cei cinci preoţi mahomedani îi urmase în moschee unde, impresionat de moment, se rugase alături de ei. La sfârşitul rugăciunilor, cel mai în vârstă dintre ei îi adresase câteva cuvinte, calm şi politicos, referindu-se la un pasaj din Sfântul Coran, pentru a stabili un punct de vedere comun. Colonelul îşi aminti de tinereţea lui şi de propriul tată, un om credincios şi cinstit. Aşa se obişnuia în relaţiile cu oamenii, indiferent de loc sau de cultură. Îi încurajai să vorbească, le descifrai spusele şi găseai calea potrivită pentru continuarea conversaţiei. *Mollah*-ul, care fusese membru al clerului iranian timp de peste patruzeci de ani, dăduse sfaturi oamenilor în legătură cu credinţa şi necazurile lor în tot acest timp, aşa că nu-i era greu să stabilească o relaţie cu cel care-l luase în captivitate, un om care se presupunea că se jurase să-l ucidă pe el şi pe ceilalţi patru tovarăşi ai săi, în caz că primea asemenea ordine de la superiorii lui. Dar, alegând un om socotit credincios, generalii care plecaseră făcuseră o alegere puţin prea înţeleaptă, căci oamenii care dovedesc o adevărată loialitate sunt oameni cu principii şi astfel de oameni sunt întotdeauna sensibili la idei ce se dovedesc a fi mai bune decât cele la

care aderaseră ei. O adevărată întrecere nu poate exista. Islamul era o religie cu o istorie îndelungată şi respectabilă, nici unul dintre aceste atribute nefiind asociate cu regimul în dispariţie pe care colonelul se jurase să-l susţină.

— Trebuie să fi fost foarte greu să lupţi în mlaştini, îi spuse *mollah*-ul câteva minute mai târziu, când conversaţia ajunsese la relaţiile dintre cele două ţări islamice.

— Războiul este un lucru rău. Mie nu mi-a făcut niciodată plăcere să ucid, recunoscu colonelul.

Se simţea ca un catolic la spovedanie şi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să povestească întâmplări trăite de-a lungul anilor. Îşi dădea seama că, deşi nu găsise nici o plăcere în asta, îşi întărise inima şi, în cele din urmă, nu-i mai deosebea pe inocenţi de vinovaţi, pe drepţi de corupţi şi făcuse ceea ce i se ceruse, fiindcă i se ceruse, nu fiindcă asta fusese calea dreaptă. Acum îşi dădea seama.

— Omul se prăbuşeşte adesea, dar, aşa cum grăieşte Profetul, putem oricând să ne găsim calea către Dumnezeul îndurător. Oamenii uită aceste îndatoriri, dar Allah nu le uită niciodată pe ale Lui.

Îi atinse braţul ofiţerului.

— Cred că rugăciunile tale de astăzi nu s-au încheiat. Ne vom ruga împreună lui Allah şi împreună vom afla pacea sufletului tău.

După aceea, lucrurile începură, într-adevăr, să devină foarte simple. Aflând că generalii părăseau ţara chiar acum, colonelul găsi două motive bune de cooperare. El nu voia să moară. Era destul de dornic să urmeze voia Dumnezeului său ori să rămână în viaţă şi să fie de folos. Ca să-şi demonstreze credinţa, adună două companii de soldaţi ca să-i întâlnească pe preoţi şi să primească ordine de la ei. Pentru soldaţi era foarte simplu. Tot ce aveau ei de făcut era să urmeze ordinele ofiţerilor. Cealaltă alternativă nu-i trecuse prin cap nici unuia din ei.

La Bagdad se iviseră zorile. Uşile a vreo douăzeci de case au fost deschise cu lovituri de picior. Pe unii locatari îi găsiră treji. Alţii dormeau somnul beţivilor. Unii îşi făcuseră bagajele ca să plece şi încercau să găsească un loc unde să se ducă şi un mijloc de a ajunge acolo. Toţi înţeleseseră puţin prea târziu ce se petrecea în jurul lor, într-un loc unde o greşeală de o clipă reprezenta diferenţa dintre viaţa prosperă şi o moarte violentă. Puţini rezistau şi singurul om care fusese cât pe ce să reuşească asta a fost aproape despicat în două, împreună cu soţia lui, de gloanţele unui AK-47. Cei mai mulţi au fost scoşi desculţi din casele lor şi băgaţi în nişte camioane care-i aşteptau, cu capetele aplecate spre caldarâm, conştienţi de felul cum această dramă avea să se sfârşească pentru ei.

Aceste circuite radio nu erau cifrate şi semnalele V.H.E erau

monitorizate, de data asta, la STORM TRACK, care se afla mai aproape de Bagdad. Se pronunţară nume, repetate, în fiecare caz, în vreme ce echipele de recepţie raportau dispecerilor lor, ceea ce simplifica viaţa pentru echipele ELINT din apropierea frontierei şi din Centrul Militar Regele Khalid. Ofiţerii de serviciu contactară supraveghetorii şi expedierile prioritare CRITIC au fost transmise prin satelit.

Ryan tocmai îi condusese pe ultimii dintre noii senatori la uşă când Andrea Price se apropie de el.

— Pantofii ăştia m-au terminat şi am de făcut o procedură la… spuse Cathy, dar se opri brusc.

— Tocmai recepţionăm raportul FLASH, domnule.

— Irakul? întrebă Jack.

— Da, domnule preşedinte.

Preşedintele îşi sărută soţia:

— Mă întorc repede.

Lui Cathy nu-i rămase altceva de făcut decât să se îndrepte către lift, unde un membru al personalului aştepta s-o ducă pe Prima Doamnă sus. Copiii trebuia să fie deja în pat. Îşi făcuseră lecţiile, poate, cu ajutorul bodyguarzilor lor. Jack o luă la dreapta, porni jos pe scări, apoi iar la dreapta şi la stânga ca să iasă din clădire, după care intră în Aripa de Vest şi în Biroul pentru Urgenţe.

— Hai, dă-i drumul! ordonă preşedintele.

— A început, spuse Ed Foley, cu ochii pe monitorul de pe perete.

Tot ce puteau să facă era să privească.

Televiziunea naţională irakiană întâmpină o nouă zi şi o nouă realitate. Acest lucru se dovedi când prezentatorii îşi începură programul zilnic cu o invocare a numelui lui Allah; nu era pentru prima oară, dar niciodată n-o făcuseră cu o fervoare atât de mare.

— Dă-mi să văd chestia asta religioasă; asta vreau acum, spuse sergentul major principal de la PALM BOWL, căci transmisia era naţională, reluată de emiţătorii din apropiata Basra.

Întoarse capul şi făcu semn cu mâna.

— Maiorul Sabah?

— Da, şefule, da, răspunse ofiţerul kuwaitian, dând din cap, în timp ce se stabilea transmisia.

El nu prea avusese îndoieli nici până atunci. Superiorii lui îşi exprimaseră rezervele. Aşa făceau întotdeauna, nu simţeau niciodată la fel de bine pulsul inamicului ca maiorul, gândind politic şi nu în funcţie de unele idei. Îşi verifică ceasul. Peste două ore vor apărea în birourile lor, conform rutinei obişnuite de dimineaţă, dar asta nu conta acum. Graba n-ar fi schimbat nimic. Zăgazul se rupsese şi apa va năvăli peste tot. Trecuse vremea când o puteai opri, presupunând că o astfel de şansă existase vreodată.

Militarii irakieni preluaseră puterea, se spunea la ştirile TV. Anunţul a fost făcut ca şi cum situaţia era una originală. Se formase un consiliu al justiţiei revoluţionare. Cei vinovaţi de crime împotriva poporului (un termen bun la toate, care nu însemna mare lucru, dar era înţeles de orice om) erau arestaţi şi aveau să se confrunte cu judecata concetăţenilor lor. Naţiunea avea nevoie de calm, mai mult decât de orice altceva, se spunea la televizor. Ziua de azi va fi de sărbătoare naţională. Numai cei angajaţi la serviciile publice esenţiale trebuia să se ducă la serviciu. Restul cetăţenilor ţării erau sfătuiţi să considere această zi drept una de rugăciune şi de împăcare. Noul regim le făgăduia pace. Restul lumii va avea o zi întreagă ca să se gândească la asta.

Daryaei se gândise deja mult la asta. Reuşise să doarmă trei ore înainte de a se trezi pentru rugăciunile de dimineaţă. Observase că, pe măsură ce îmbătrânea, avea din ce în ce mai puţină nevoie de somn. Poate că trupul înţelegea asta: acum, când îi rămăsese mai puţin timp, nu mai avea vreme de odihnă, deşi pentru vise avea, iar el visase lei în primele ore ale zilei. Lei morţi. Leul fusese şi simbolul regimului şahului şi cu siguranţă că Badrayn avusese dreptate. Leii pot fi ucişi. Cei adevăraţi îşi avuseseră cândva sălaşul în Iran, în Persia străveche şi fuseseră vânaţi până la dispariţie în vremurile de demult. Cei simbolici, dinastia Pahlavi, fuseseră, de asemenea, eradicaţi, printr-o combinaţie de răbdare şi cruzime. Jucase şi el un rol în toate astea. Nu fusese întotdeauna plăcut. El hotărâse şi supraveghease o atrocitate, bombardarea unui teatru aglomerat, plin de oameni pe care-i interesa mai mult decadenţa occidentală decât credinţa lor islamică. Se prăpădiseră sute de o moarte oribilă – dar... fusese necesar, o parte necesară a campaniei menite să aducă această ţară şi acest popor îndărăt la Calea cea Adevărată şi, deşi regreta incidentul şi se rugase adesea pentru ispăşirea păcatului de a fi luat acele vieţi, de fapt nu-i părea rău de cele întâmplate. El era un instrument al Credinţei şi chiar şi Sfântul Coran vorbea despre necesitatea războiului, Războiul Sfânt pentru apărarea Credinţei.

Un alt dar pe care Persia (după alţii, India) îl făcuse lumii era jocul de şah pe care-l învăţase când era copil. Până şi cuvântul referitor la sfârşitul jocului, şah mat, venea de la persanul *shah mat* – „regele este mort” – un lucru la realizarea căruia contribuise şi el în viaţa reală şi, cu toate că Daryaei încetase de mult să mai joace simple jocuri, îşi amintea că un jucător bun calcula nu mutare după mutare, ci patru sau chiar mai multe mutări în avans. O problemă în şah, ca şi în viaţă, era că următoarea mutare putea uneori să fie prevăzută, mai ales când celălalt jucător era priceput – ar fi fost riscant să-ţi închipui că nu era astfel. Dar jucând în avans, era mult mai greu să prevezi ce

urma să se întâmple, până la sfârşit, când adversarul putea avea o viziune clară, dar făcea o manevră în afara poziţiei şi, lipsit de jucători, putere şi opţiuni, nu avea ce face decât să iasă din joc. Asta fusese situaţia în Irak până în dimineaţa aceasta. Celălalt jucător – de fapt, mai mulţi – renunţase şi fugise, iar Daryaei fusese încântat să îngăduie asta. Era şi mai plăcut când celălalt jucător nu putea fugi, dar problema era să câştigi, nu să obţii o satisfacţie şi ca să câştigi trebuia să gândeşti în avans şi mai rapid decât celălalt, aşa încât următoarea mutare să fie o surpriză, iar celălalt să se simtă hărţuit şi încolţit, să fie silit să-şi ia un răgaz ca să reacţioneze şi, într-un joc de şah ca şi în viaţă, timpul era limitat. Totul ţinea de minte, nu de trup.

Pare-se că aşa se întâmpla şi cu leii. Chiar şi un animal atât de puternic putea fi încolţit de fiinţe neînsemnate, dacă momentul şi locul erau bine alese şi acestea erau atât învăţămintele, cât şi îndatoririle momentului. Terminându-şi rugăciunile, Daryaei îl chemă pe Badrayn. Bărbatul mai tânăr era un tactician şi un culegător de informaţii iscusit. El avea nevoie de îndrumarea cuiva instruit în strategie şi, dacă era bine ghidat, avea să fie cu adevărat folositor.

În concluzie, se hotărâse, după discuţii de o oră cu experţii în conducere ai ţării lui, că preşedintele nu putea face absolut nimic. Următoarea mişcare era, pur şi simplu, să aştepţi, să priveşti şi să vezi. Orice cetăţean putea face asta, dar cei mai mari experţi ai Americii puteau să aştepte, să privească şi să vadă ceva mai multe decât oricine altcineva sau, cel puţin, aşa le plăcea să creadă. Toate acestea vor fi făcute în numele preşedintelui, bineînţeles, aşa că Ryan ieşi din Biroul pentru Urgenţe, urcă scările şi, când se află afară, văzu cum o ploaie abundentă, rece cădea pe pajiştea din sud, dincolo de pasajul acoperit. În aşteptarea lui martie, ziua următoare se anunţa a fi vijelioasă; era o vreme tipică, când instabila, când calmă. Acum părea doar mohorâtă, dar ploaia era bine venită pentru pământul ce-şi revenea după iarna rece şi aspră.

— Asta o să topească ultima zăpadă, spuse Andrea Price, mirându-se şi ea că i se adresase şefului ei nepoftită.

Ryan întoarse capul spre ea şi zâmbi:

— Dumneata munceşti mai din greu decât mine, agent Price şi eşti…

— Femeie? întrebă ea cu un zâmbet obosit.

— Mi-am dat de gol misoginismul. Te rog să mă scuzi! Regret. Mă gândeam doar c-aş fuma o ţigară… Cathy m-a pisat până m-am lăsat. De mai multe ori, recunoscu Jack cu umor. Nu-i uşor să fi însurat cu o doctoriţă.

— Oricum, nu-i uşor să fi căsătorit.

Price era măritată cu profesia ei şi cele două legături nereuşite pe

care le avusese dovedeau asta. Problema ei, dacă putea fi numită o problemă, era că fusese la fel de devotată datoriei, pe cât se poate presupune că trebuia să-i fie unui bărbat. Era un fapt destul de simplu, dar pe care nu reuşiseră să-l înţeleagă, mai întâi un avocat şi, mai târziu, directorul unei agenţii de publicitate.

— De ce facem noi asta, Andrea? întrebă Ryan.

Nici agenta specială Price nu ştia. Preşedintele reprezenta pentru ea, în mod automat, un fel de tată. El era omul de la care te aşteptai să primeşti răspunsurile la toate întrebările, dar, după ani, petrecuţi la Secţia Detalii, ajunsese la o altă părere. Tatăl ei cunoştea toate răspunsurile sau, cel puţin, aşa i se păruse când fusese mai tânăr. Crescuse, îşi încheiase studiile, intrase în Serviciu, urcase rapid pe o scară abruptă şi alunecoasă şi, în timpul ăsta rătăcise, într-un fel, drumul în viaţă. Acum era la apogeul carierei, alături de „tatăl" naţiunii ca să descopere că viaţa nu le îngăduia oamenilor să afle ceea ce doreau şi aveau nevoie să afle. Munca ei era destul de grea. A lui era infinit mai grea şi poate că era mai bine ca preşedintele să fie altcineva decât domnul cumsecade şi respectabil care era John Patrick Ryan. Poate că un ticălos ar fi supravieţui mai uşor aici…

— N-ai nici un răspuns? făcu Ryan, zâmbind ploii. Cred c-ar fi normal să spui că cineva trebuie să acţioneze. Sfinte Doamne, tocmai acum am încercat să-i cuceresc pe treizeci de senatori noi. Înţelegi? Să-i cuceresc, repetă Jack. Ca şi cum ei ar fi fost fete sau aşa ceva, iar eu aş fi fost un anume gen de bărbat, dar eu nu mă pricep deloc la şmecheria asta împuţită.

Tăcu brusc şi dădu din cap mirat şi el de ceea ce spusese:

— Îmi pare rău, scuză-mă!

— E-n regulă, domnule preşedinte. Am mai auzit vorba asta, chiar şi de la alţi preşedinţi.

— Cui să te adresezi? întrebă Jack. Pe vremuri, mă adresam tatălui meu, preotului meu, lui James Greer, când lucram pentru el, lui Roger, până acum câteva săptămâni. Acum toţi apelează la mine. Ştii, la Quantico, la Şcoala Centrală de Ofiţeri mi s-a spus că, atunci când eşti într-un post de comandă, te poţi simţi singur. Zău că nu glumeau! Nu glumeau deloc.

— Aveţi o soţie grozavă, domnule, preciză Price cu invidie faţă de amândoi.

— Întotdeauna te aştepţi să existe cineva mai deştept decât tine. O persoană la care apelezi când te îndoieşti de ceva. Acum vin toţi la mine. Eu nu sunt destul de deştept pentru asta.

Ryan făcu o pauză, realizând abia atunci ce-i spusese Price!

— Ai dreptate, dar e destul de ocupată şi nu trebuie s-o mai încarc şi cu problemele mele.

Price se hotărî să râdă:

— Sunteţi misogin, şefule.

Asta îl făcu să dea brusc din cap.

— Te rog să mă scuzi, doamnă Price! spuse Ryan pe un ton care părea supărat, până în clipa când a fost urmat de un hohot de râs prezidenţial. Vezi să nu afle presa că am spus asta.

— Domnule, eu nu le divulg reporterilor intimităţile.

Preşedintele căscă:

— Care-i programul de mâine?

— Veţi fi la birou toată ziua. Cred ca afacerea asta cu Irakul o să vă strice dimineaţa. Eu am să plec devreme şi am să mă întorc după-amiază. Mâine am de gând să fac o inspecţie ca să verific cum e organizată paza copiilor. Avem o întâlnire la care vom hotărî un mijloc de a-l transporta pe CHIRURG la lucru şi îndărăt fără elicopter…

— Asta-i ceva caraghios, nu-i aşa? remarcă Ryan.

— Sistemul n-a mai permis niciodată până acum ca FLOTUS să aibă o pază serioasă.

— La naiba cu paza serioasă! Ea câştigă mai mulţi bani decât mine, de zece ani încoace, în afară de perioada când eu lucram la bursă. Ziarele nu s-au ocupat încă de asta. E un doctor grozav!

Cuvintele lui părăsiseră linia dreaptă, observă Price. Era prea obosit ca să gândească limpede. Ei bine, aşa ceva li se întâmplă şi preşedinţilor. Tocmai de asta se afla ea preajmă.

— Pacienţii o iubesc, aşa spune Roy. În orice caz, am de gând să verific organizarea privitoare la copiii dumneavoastră… O chestiune de rutină, domnule preşedinte. Eu răspund de toate aranjamentele în legătură cu familia dumneavoastră. Agentul Raman va sta de pază în preajma dumneavoastră aproape toată ziua. Îl avansăm. Se descurcă foarte bine, raportă agentul special Price.

— E vorba de cel care mi-a dat echipamentul contra incendiilor ca să mă protejeze atunci, în prima noapte? întrebă Jack.

— Ştiaţi? întrebă Price la rândul ei.

Preşedintele dădu colţul ca să intre în clădirea propriu-zisă a Casei Albe. Zâmbetul lui trăda oboseala, totuşi ochii albaştri luciră când îşi privi agentul principal:

— Nu sunt chiar atât de tâmpit, Andrea!

„Nu, hotărî ea, nu era mai bine să ai un ticălos pe post de POTUS.”

21
RELAŢII

Patrick O’Day era un văduv a cărui viaţă se schimbase îngrozitor şi brusc după o căsătorie târzie. Soţia lui, Deborah, îi fusese colegă, agent la Divizia Laboratoare, expertă în investigaţii judiciare, ceea ce implica multe călătorii în afara centralei, până într-o după-amiază, când zburase spre Colorado Springs şi când avionul ei se prăbuşise din motive încă neelucidate. Fusese prima ei însărcinare pe teren după concediul de maternitate şi lăsase în urma ei o fiică, pe Megan, în vârstă de paisprezece săptămâni.

Acum Megan avea doi ani şi jumătate şi inspectorul O’Day se tot întreba cum să-i vorbească fetiţei despre mama ei. Avea benzi video şi fotografii, dar trebuia, oare, să-i arate hârtia colorată şi ecranul şi să-i spună fiicei lui: „Asta e mămica?” Nu cumva asta ar fi făcut-o să creadă că toată viaţa era ceva artificial? Ce efect ar fi avut asta asupra dezvoltării ei? Era o întrebare în plus în viaţa unui om de la care se aşteptau răspunsuri. Situaţia de părinte singur pe care i-o impusese soarta îl făcuse să devină un tată şi mai afectuos şi, pe lângă asta, avusese o carieră profesională în care se ocupase de nu mai puţin de şase răpiri de copii, până la rezolvarea lor finală. Era un om vânjos, înalt de peste un metru nouăzeci, cântărea în jur de nouăzeci de kilograme şi-şi sacrificase mustaţa gen Zapata din cauza regulamentului Diviziei Comandamentului şi, deşi era un tip dur printre alţi tipi la fel, atenţia lui faţă de fiica sa i-ar fi făcut pe colegi să pufnească în râs. Părul ei era lung şi aproape blond şi în fiecare dimineaţă el îl peria până devenea lins şi mătăsos, după ce o îmbrăca în haine viu colorate de copil şi o ajuta să-şi pună ghetuţele minuscule. În ochii lui Megan, tăticu’ era un fel de urs mare, protector, care se ridica precum un turn până la cerul albastru şi o saltă de la pământ ca pe o rachetă ca să-şi poată încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Aoleu! spuse tăticu’. M-ai strâns prea tare.

— Te-a durut? întrebă Megan, prefăcându-se alarmată.

Asta făcea parte din ritualul lor de dimineaţă.

Zâmbi:

— Nu, de data asta, nu.

Spunând asta, el ieşi din casă şi deschise uşa camionetei stropite de noroi, o instală pe Megan la locul ei şi-i puse centura, aşezându-i cutia cu mâncarea pentru prânz şi pledul între ei. Era ora 6.30 şi porneau spre o nouă grădiniţă. O’Day nu putu să-şi pornească maşina

fără să-i arunce o privire lui Megan, care semăna leit cu mama ei, o descoperire zilnică ce-l făcea întotdeauna să-şi muşte buza, să închidă ochii şi să scuture din cap, întrebându-se încă o dată de ce avionul 737 se răsucise în aer şi se prăbuşise la pământ cu soţia pe care şi-o alesese cu şaisprezece luni mai înainte, pe locul 18-F.

Noua grădiniţă era bine plasată pe drumul lui către serviciu şi vecinii lui, care aveau gemeni, o apreciau. Coti la stânga ca să intre în şoseaua Ritchie şi găsi locul căutat chiar peste drum de 7-Eleven, unde putea să bea o ceaşcă de cafea, înainte de a trece pe U.S. 50. *Giantsteps* – un nume frumos.

„Era un fel de a-ţi câştiga pâinea groaznic”, îşi zise Pat, parcându-şi camioneta. Marlene Daggett se afla întotdeauna acolo la ora 6.00, ca să ia în primire copiii funcţionarilor care făceau naveta spre metropolă în fiecare dimineaţă. Ieşi chiar să-i întâmpine la prima lor vizită.

— Domnul O’Day! Şi uite-o pe Megan! zise profesoara cu un entuziasm uimitor pentru o oră atât de matinală.

Megan era cam neîncrezătoare şi se uită la tăticul ei. Apoi întoarse capul uimită, fiindcă văzuse ceva minunat.

— Şi pe el îl cheamă tot Megan. E ursuleţul tău şi te-a aşteptat toată ziua.

— Oh!

Fetiţa apucă animalul acoperit cu blană cafenie şi-l strânse în braţe, cu eticheta cu numele, cu tot:

— Salut!

Doamna Daggett îşi ridică privirea în care agentul F.B.I. Citi: „Întotdeauna are efect.” Ţi-ai adus şi pledul?

— Uitaţi-l aici, doamnă, îi spuse O’Day, întinzându-i şi formularele pe care le completase în ajun.

Megan nu avea probleme de sănătate, nu era alergică la medicamente, la lapte sau la alte alimente; da, într-un caz de urgenţă, putea fi dusă la spitalul local; şi iată şi numerele inspectorului de la serviciu şi de pager, numerele părinţilor lui şi ale părinţilor lui Deborah, care erau nişte bunici nemaipomeniţi. *Giant Steps* era o grădiniţă bine organizată. O’Day nu ştia cât de bine organizată era, pentru că despre aşa ceva doamna Daggett nu avea voie să vorbească ca despre o banalitate oarecare. Şi identitatea lui era verificată de Serviciile Secrete.

— Ei, acum, domnişoară Megan, cred c-a venit timpul să ne jucăm şi să ne facem noi prieteni.

Ridică privirea, adăugând:

— O să avem grijă de ea.

O’Day se urcă din nou în camionetă încercând uşoara durere pe care o simţea când trebuia să se despartă de fiica lui – oricare ar fi fost momentul sau locul – şi străbătu strada ca să ajungă la 7-Eleven

pentru pauza de cafea. Avea o conferinţă programată la ora 9.00, pentru a trece în revistă noua fază a cercetărilor asupra prăbuşirii avionului – acum se ajunsese la detalii – urmată de o zi plină de tot felul de mărunţişuri administrative care, în orice caz, nu aveau să-l împiedice s-o ia pe fetiţa lui acasă la timp. Cu patruzeci de minute mai târziu, îşi oprea maşina la Comandamentul F.B.I. aflat la intersecţia lui Tenth cu Pennsylvania. Funcţia lui de inspector de teren îl îndreptăţea la o rezervare în parcare. De acolo, o luă pe jos la pista de tragere acoperită.

Pat O'Day era un trăgător expert de pe vremea când fusese cercetaş şi avusese şi funcţia de „inspector principal la arme de foc" la diferite servicii de teren ale F.B.I.-ului, ceea ce însemna că fusese selectat de S.A.C. să supravegheze instrucţia la arme a altor agenţi – întotdeauna un aspect important al vieţii de poliţist, deşi puţini îşi descărcau arma de la şold în stare de şoc.

Pista era rar aglomerată la ceasul acesta al zilei – el ajunsese aici la ora 7.25 – inspectorul alese două cutii de cartuşe federale de 10 milimetri pentru pistolul lui automat inoxidabil Smith & Wesson 1076, împreună cu câteva ţinte obişnuite „Q" şi căştile. Ţinta era un panou simplu de carton alb cu nişte contururi marcând părţile vitale ale corpului omenesc. Forma amintea de desenul unui bidon de lapte din oţel al unui fermier, cu litera „Q" în centru, cam pe-acolo unde trebuie să se afle inima. Ataşă ţinta de suportul rulant, fixă distanţa la treizeci de picioare şi apăsă butonul ca să se îndepărteze. În timp ce ţinta se distanţa, îşi lăsă gândurile să zboare, privind pagina sportivă şi dispozitivul Oriole din tabăra de instrucţie de primăvară. Mecanismul razei de bătaie putea fi programat. Ajungând la destinaţie, ţinta se întoarse şi deveni aproape invizibilă. Fără să privească, O'Day formă un număr la sincronizator într-o poziţie aleasă la întâmplare şi continuă să se uite în jos, cu mâinile în şolduri. Acum, gândurile lui luară o nouă întorsătură. Acolo se afla un individ periculos. Un criminal care făcuse puşcărie şi acum era încolţit. Un ticălos care spusese că n-o să mai ajungă niciodată la pârnaie, n-o să-l mai prindă viu. În lunga lui carieră, inspectorul O'Day auzise de multe ori vorbele astea şi, ori de câte ori fusese posibil, îi dăduse persoanei ocazia să-şi ţină cuvântul, dar aceasta eşua, îşi arunca arma, îşi uda pantalonii sau chiar izbucnea în lacrimi când dădea de o primejdie reală, în loc de situaţia pe care o trata mai uşor la un pahar de bere sau la o friptură. Dar acum nu era aşa. Ticălosul era unul adevărat. Avea un ostatic. Probabil, un copil. Putea fi chiar micuţa Megan a lui. Gândindu-se la asta i se îngustară ochii. Un pistol la tâmpla ei. În filme, nenorociţii ăştia îţi spuneau să-ţi arunci arma, dar, dacă făceai asta, tot ce ţi se garanta era un poliţist mort şi un ostatic mort, aşa că trebuia să stai de vorbă cu el. Trebuia să ai o voce calmă, rezonabilă şi împăciuitoare

şi-l aşteptai să se relaxeze, doar un pic, doar atât cât să îndepărteze arma de la tâmpla ostaticului. Asta putea să dureze ore, dar, mai devreme sau mai târziu… sincronizatorul păcăni şi cartonaşul ţintei se roti, aşezându-se în faţa agentului. Mâna dreaptă a lui O'Day se mişcă pe nesimţite, smulgând pistolul din teacă. Simultan, piciorul lui drept păşi în spate, corpul i se răsuci şi se apleca uşor şi mâna stângă se alătură dreptei pe mânerul de cauciuc, când arma era ridicată pe jumătate. Ochii lui se fixară la baza imaginii periferice şi, în momentul când erau la acelaşi nivel cu capul ţintei „Q", degetul lui declanşă trăgaciul de două ori, atât de repede, încât ambele tuburi de cartuşe au fost în aer în acelaşi timp. Asta se numea lovitură dublă şi O'Day o practicase de atâţia ani, încât cele două sunete aproape se suprapuseră în aer şi ecoul ambelor împuşcături tocmai se auzea când tuburile goale se rostogoliră pe podeaua de beton; între timp, apăruseră două găuri în capul ţintei, la o distanţă de mai puţin de doi centimetri între locul unde trebuia să fie ochii şi puţin deasupra. Ţinta se aplecă pe o parte, la mai puţin de o secundă după ce fusese lovită, simulând destul de bine căderea subiectului la pământ.

Da!

— Cred că l-ai ochit, texanule!

O'Day întoarse capul, trezit din fanteziile lui de o voce familiară.

— Bună dimineaţa, domnule director.

— Salut, Pat.

Murray căscă, bălăngănind în mâna stângă o pereche de căşti.

— Eşti destul de rapid. E vorba de scenariul cu ostaticul?

— Încerc să mă antrenez pentru cea mai grea situaţie posibilă.

— Fetiţa ta, spuse Murray, dând din cap.

Toţi făceau asta, fiindcă ostaticul trebuia să fie, în mintea lor, cineva destul de important.

— Ei, l-ai nimerit. Mai arată-mi o dată! porunci directorul.

Ţinea să urmărească tehnica lui O'Day. Aveai întotdeauna ceva de învăţat de la el. După repetiţie, apăru o gaură zdrenţuită în presupusa frunte a victimei; era ceva care aproape că-l intimida pe Murray, deşi se socotea un ţintaş expert.

— Trebuie să mai fac nişte exerciţii.

Acum, O'Day se mai relaxă. Dacă reuşeai asta la prima tragere a zilei – şi el reuşise de patru ori – însemna că încă te descurcai bine. După două minute şi douăzeci de secunde, capul ţintei arăta ca un inel. Murray, pe pista următoare, practica de zor tehnica Jeff Cooper: două împuşcături rapide în piept, urmate de un glonţ ţintit în cap. Când amândoi au fost mulţumiţi de performanţele lor, găsiră timpul necesar să vorbească despre ziua care începuse.

— Ce mai e nou? întrebă directorul.

— Nimic, domnule. Urmează nişte interviuri în cazul JAL, dar nimic

senzaţional.

— Ce zici de Kealty?

O'Day ridică din umeri. Nu avea voie să se amestece în cercetările O.P.R., dar primea, totuşi, informări zilnice. Un caz de o asemenea importanţă trebuia raportat cuiva şi, cu toate că supravegherea cazului fusese total încredinţată O.P.R.-ului, informaţiile adunate ajungeau şi la biroul directorului, în varianta principalului inspector de teren.

— Dan, o mulţime de lume a intrat şi a ieşit din biroul ministrului Hanson, aşa că oricine ar fi putut să plece cu scrisoarea, presupunând că a existat o astfel de persoană şi angajaţii noştri cred că, probabil, a existat. Cel puţin Hanson a vorbit cu destulă lume despre scrisoare – sau aşa ne spun aceşti oameni.

— Cred că unul o să lase să-i scape ceva, remarcă Murray.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte.

O nouă zi cu tipicurile ei. Copiii plecaseră. Cathy plecase şi ea. Ryan ieşi din apartamentul său îmbrăcat şi cu cravata pusă – jacheta îi era încheiată la toţi nasturii, ceea ce era neobişnuit pentru el sau fusese neobişnuit până să se mute aici – şi pantofii îi fuseseră lustruiţi de unul dintre servitori. Numai că Jack încă nu putea privi acest loc ca pe căminul său. Era, mai degrabă, un hotel sau unul dintre apartamentele pentru V.I.P.-uri pe care le cunoştea de pe vremea când călătorise cu treburile Agenţiei, deşi mult mai decorat şi beneficiind de servicii mai bune.

— Eşti Raman? îl întrebă preşedintele.

— Da, domnule, răspunse agentul special Aref Raman.

Era înalt de peste un metru optzeci şi solid clădit, arătând mai degrabă ca un halterofil decât ca un alergător, îşi zise Jack, deşi asta era poate din cauza armurii de corp pe care o purtau mulţi dintre membrii secţiei lui. Privindu-l, Ryan îi dădea cam treizeci şi ceva de ani. Arătos, genul mediteranean, cu un zâmbet timid şi ochi la fel de albaştri ca ai CHIRURGULUI.

— SPADASINUL se deplasează, spuse el în microfon. Spre birou.

— Raman, de unde moşteneşti tu trăsăturile astea? întrebă Jack în drum spre lift.

— Mama era libaneză şi tatăl iranian; a venit în '79, când şahul a avut probleme. Tata era devotat regimului.

— Atunci, ce crezi despre situaţia irakiană? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, eu abia dacă mai pot vorbi limba, spuse agentul, zâmbind. Dar, dacă vreţi să mă-ntrebaţi cine face figură bună în finalele N.C.A.A., sunt omul potrivit.

— Cei de la Kentucky, răspunse Ryan hotărât.

Liftul de la Casa Albă era vechi, dinainte de a apărea Art Deco în

finisarea interioară, cu butoane negre uzate pe care preşedintele nu avea voie să le apese. Raman făcea asta în locul lui.

— Oregon o să joace până la capăt. Eu nu mă înşel niciodată, domnule. Întrebaţi-i pe băieţi. Am câştigat ultimele trei pariuri. De-acum încolo, nimeni nu mai face pariu cu mine. În finale vor juca Oregon cu Duke – şcoala mea – şi Oregon o să câştige cu şase sau opt. Ei, poate cu mai puţin dacă Maceo Rawlings petrece o noapte bună, adăugă Raman.

— Ce-ai studiat la Duke?

— Şcoala pregătitoare pentru Drept, dar mi-am dat seama că nu vreau să devin avocat. De fapt, am decis că ucigaşii nu trebuie să aibă nici un fel de drepturi, aşa că m-am gândit că mai bine mă fac poliţist şi am intrat în Serviciu.

— Eşti însurat?

Ryan voia să ştie mai multe despre oamenii din jurul lui. Într-un fel, o făcea din politeţe. Pe de altă parte, aceşti oameni juraseră că-i vor apăra viaţa şi nu putea să-i trateze ca pe nişte simpli angajaţi.

— N-am întâlnit încă fata potrivită… cel puţin, până acum.

— Eşti musulman?

— Părinţii mei erau, dar după ce-am văzut câte necazuri au avut din cauza religiei… ei bine, zise el, zâmbind, dacă o să-ntrebaţi lumea de pe-aici, o să vă spună că religia mea e baschetul. Nu scap niciodată un joc al lui Duke la televizor. Ce păcat că echipa Oregon e atât de bună anul ăsta… Dar asta-i ceva ce nu poţi schimba.

Preşedintele râse, gândindu-se la adevărul pe care-l auzise.

— Ai spus că numele tău mic e Aref?

— De fapt, lumea-mi spune Jeff. E mai uşor de pronunţat, explică Raman, în timp ce se deschidea uşa.

Agentul se postă la mijlocul uşilor, blocând o vedere directă spre POTUS. Un membru al Secţiei Uniforme se afla acolo, împreună cu încă doi de la Detalii, toţi cunoscuţi de Raman din vedere. Ieşi, dând din cap, cu Ryan în urma lui; grupul coti spre vest, dincolo de coridorul secundar care ducea la pista de bowling şi la atelierele de tâmplărie.

— Bine, Jeff, o zi uşoară şi bine planificată! îi ură Ryan, deşi nu era nevoie.

Ca membru al Serviciului Secret îşi cunoştea bine programul zilnic.

— Mai degrabă, uşoară.

Cei din Biroul Oval îl aşteptau. Soţii Foley, Bert Vasco, Scott Adler şi încă o persoană se ridicară în picioare când intră preşedintele. Fuseseră deja controlaţi ca să nu aibă arme sau material radioactiv.

— Ben! exclamă Jack.

Făcu o pauză să-şi aranjeze pe masă hârtiile pentru primele ore ale dimineţii, apoi se alătură oaspeţilor săi.

— Domnule preşedinte… răspunse doctorul Ben Goodley, zâmbind.

— Ben a pregătit raportul de dimineaţă, îi explică Ed Foley.

Deoarece nu toţi vizitatorii din dimineaţa aceea aparţineau cercului intim, Raman rămase în încăpere, ca nu cumva cineva să se repeadă peste măsuţa de cafea şi să încerce să-l stranguleze pe preşedinte. Nu era nevoie de o armă de foc ca să omori. Câteva săptămâni de studiu şi instrucţie puteau să-l transforme pe orice om destul de abil fizic într-un expert al artelor marţiale, suficient de bun ca să ucidă o victimă imprudentă. De aceea, membrii secţiei Detalii aveau cu ei nu numai pistoale, ci şi Aspa, bastoane de poliţist făcute din segmente de oţel telescopic. Raman îl privi pe acest Goodley – un ofiţer înregistrat al Serviciilor Naţionale de Informaţii – cum îşi scoate foile de raport. Asemenea multor membri ai Serviciilor Secrete, el trebuia să audă totul. Îndemnul „FII CU OCHII DOAR PE PREŞEDINTE” pe un pliant foarte special nu însemna de fapt ceea ce spunea. Aproape întotdeauna exista altcineva în încăpere şi, deşi membrii Secţiei Detalii declarau chiar şi între ei că nu vor da nici o atenţie unor astfel de lucruri, asta nu însemna decât că nu discutau despre asta foarte mult. Să nu auzi şi să nu-ţi aminteşti era altceva. Poliţiştii nu erau instruiţi sau plătiţi ca să uite şi cu atât mai puţin ca să ignore ceea ce vedeau.

În acest sens, îşi zise Raman, el era spionul perfect. Instruit de Statele Unite ale Americii ca ofiţer care aplică legea, el avusese o activitate strălucită în domeniul lui, mai cu seamă în cazuri de falsuri. Era un ţintaş bun şi un om cu minte foarte organizată – o trăsătură care se făcuse simţită încă din şcoală; absolvise Colegiul Duke obţinând *summa cum laude*, nici o notă de pe diplomă nefiind sub A şi, în plus, fusese un luptător versat. Era util pentru un anchetator să aibă o memorie bună şi el avea. De fapt, o memorie fotografică, un talent care îl făcuse remarcat de la început de conducerea Secţiei Detalii. Agenţii care-l protejau pe preşedinte trebuia să fie în stare să recunoască un chip anume imediat de pe zecile de fotografii pe care le aveau cu ei atunci când şeful era pe teren şi lua contact cu jurnaliştii. În timpul administraţiei Fowler, ca tânăr agent angajat la Secţia Detalii de la oficiul de teren din St. Louis ca să raporteze despre un dineu pentru colectări de fonduri, el identificase şi arestase un suspect ce se afla pe urmele preşedintelui şi se dovedise a avea un pistol automat 22 în buzunar. Raman îl smulsese pe individ din mulţime atât de liniştit şi abil, încât înregistrarea respectivului în sistemul de boli mintale al statului Missouri nu ajunsese niciodată în presă şi asta fusese exact ceea ce se urmărea să se obţină. Tânărul agent a primit distincţia cu numele secţiei şi directorul de atunci al Serviciilor Secrete ale Statelor Unite a hotărât să revizuiască acest caz, astfel că Raman a fost transferat, curând după ascensiunea lui Roger Durling la preşedinţie. Ca tânăr membru al Secţiei Detalii

stătuse la post multe ore plicticoase, alergase după limuzina preşedintelui şi înaintase în profesie pas cu pas, destul de rapid pentru un tânăr. Făcuse ore suplimentare fără să se plângă, comentând, din când în când, că, în situaţia lui de imigrant îşi dădea seama cât de importantă era America şi, aşa cum strămoşii lui îndepărtaţi îl slujiseră, poate, pe Darius cel Mare ca pe unul dintre „nemuritori”, tot astfel, el era mulţumit să facă acelaşi lucru pentru ţara lui. Era aşa de uşor, mult mai uşor decât sarcina pe care fratele lui – etnic, nu biologic – o îndeplinise la Bagdad cu puţin timp mai înainte. Americanii, indiferent ce declarau pentru sondajele de opinie, îi iubeau sincer pe imigranţi cu întregul lor suflet mare şi nesăbuit. Ei ştiau o mulţime de lucruri şi învăţau tot timpul, dar un lucru pe care încă nu-l învăţaseră era că niciodată nu puteai vedea ce-o fi în sufletul altui om.

— Nu avem argumente pe care să le folosim pe teren, spuse Mary Pat.

— Totuşi, interceptările sunt bune, adăugă Goodley. N.S.A. transmite pentru noi. Întreaga conducere a Partidului Baas e la răcoare şi n-aş crede c-o să iasă de acolo, în orice caz nu în stare bună.

— Deci, Irakul e total decapitat?

— Are un consiliu de conducere militar… colonei şi generali tineri. În programul TV de după-amiază a apărut un *mollah* iranian. Nu s-a înregistrat nici un accident, spuse Bert Vasco cu convingere. Rezultatul situaţiei ăsteia este, cel puţin, o apropiere de Iran. Cel mult, cele două ţări se vor contopi. O să aflăm asta peste câteva zile… Nu mai târziu de două săptămâni.

— Dar saudiţii? întrebă Ryan.

— Au făcut pui, Jack, răspunse prompt Ed Foley. Am stat de vorbă cu prinţul Ali cu mai puţin de o oră în urmă. Au încropit un pachet de ajutoare cu care s-ar fi putut plăti datoria noastră naţională, în efortul lor de a cumpăra noul regim irakian – au făcut asta peste noapte – cea mai afurisită şi mai uriaşă carte de credit care s-a emis vreodată, dar nimeni nu răspunde ofertei. Asta i-a înfuriat puţin pe cei din Riad. Irakul a fost întotdeauna dispus să discute afaceri. Acum, nu.

Şi asta speria toate statele din Peninsula Arabă; Ryan era conştient de ceea ce se întâmpla. În Occident nu era apreciat faptul că arabii erau oameni de afaceri. Nu ideologi, nu fanatici, nu nebuni, ci oameni de afaceri. Ei aveau o tradiţie de comerţ maritim care preceda Islamul, fapt care era amintit în America numai când se făceau noi versiuni ale filmelor despre Sindbad marinarul. În acest sens, ei semănau foarte mult cu americanii, în ciuda diferenţei de limbă, port şi religie şi, asemenea americanilor, le era greu să-i înţeleagă pe cei care nu doreau să facă afaceri, să ajungă la o înţelegere, să facă un

schimb oarecare. Iranul era o astfel de ţară, transformată din statul care era pe vremea şahului de către ayatolahul Khomeini într-o teocraţie. „Ei nu sunt ca noi” – ăsta era motivul de îngrijorare al oricărei culturi. „Nu MAI sunt ca noi” ar fi o schimbare foarte alarmantă pentru statele din Golf, care au fost mereu conştiente că, în ciuda unor neînţelegeri politice, a existat întotdeauna o cale comună de comunicare.

— Teheranul ce zice? întrebă apoi Jack.

Ben Goodley consideră că lui i se adresase întrebarea:

— Programele de ştiri oficiale salută noua situaţie – obişnuitele oferte de pace şi prietenie reînnoite, dar nimic mai mult, pentru moment, spuse Goodley. Asta, oficial. Neoficial, primim tot felul de informaţii interceptate. Cei din Bagdad cer instrucţiuni, iar cei din Teheran le dau. Pentru moment, ei spun că trebuie să lase situaţia să se dezvolte în ritmul ei. Tribunalele revoluţionare vin după aceea. Vedem o mulţime de clerici islamici la televizor, predicând dragostea şi libertatea şi toate chestiile astea frumoase. Când încep procesele şi oamenii încep să se aşeze cu spatele la zid ca să pozeze pentru trageri, atunci se cască prăpastia.

— Atunci Iranul preia conducerea, probabil, sau începe să manipuleze Irakul ca pe o marionetă trasă de sfori, spuse Vasco, răsfoind ultimul teanc de rapoarte interceptate. S-ar putea ca Goodley să aibă dreptate. Eu citesc rapoartele astea SigInt pentru prima oară. Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar eu m-am concentrat pe aspectul politic. Rapoartele astea dezvăluie mai mult decât m-am aşteptat.

— Vrei să spui că înseamnă mai mult decât mi se pare mie? întrebă reprezentantul N.I.O.

Vasco dădu din cap fără să ridice privirea:

— Cred că da. Asta nu-i bine, îşi spuse, pesimist, funcţionarul.

— Astăzi, ceva mai târziu, saudiţii o să ne roage să le dăm ajutor, remarcă secretarul de stat Adler. Ce să le răspund?

Răspunsul lui Ryan a fost atât de rapid, încât îi surprinse:

— Angajamentul nostru faţă de regat rămâne acelaşi. Dacă au nevoie de noi, suntem alături de ei, acum şi oricând altcândva.

Şi cu aceste două fraze, gândi Jack o clipă mai târziu, angajase întreaga putere şi credibilitate a Statelor Unite ale Americii faţă de o ţară nedemocratică ce se afla la o distanţă de peste zece mii de kilometri. Din fericire, Adler îi dădu o mână de ajutor.

— Sunt cu totul de acord, domnule preşedinte. Nu puteam face altceva.

Toată lumea dădu din cap aprobându-l, chiar şi Ben Goodley.

— Putem face asta discret. Prinţul Ali înţelege şi îl poate face şi pe rege să înţeleagă că nu glumim.

— Următoarea fază… spuse Ed Foley. Trebuie să-l informăm şi pe

Tony Bretano. Apropo, el e un om de înţeles. Ştie să asculte, îl informă pe preşedinte reprezentantul D.C.I. Aveţi de gând să convocaţi o şedinţă de guvern în legătură cu asta?

Ryan scutură din cap:

— Nu, cred că trebuie să fim mai reţinuţi de data asta. America urmăreşte evoluţiile internaţionale, dar nu avem nici un motiv să ne agităm. Scott, te ocupi tu de informarea presei prin oamenii tăi!

— Perfect, răspunse secretarul de stat.

— Ben, ce te-au pus să faci acum la Langley?

— Domnule preşedinte, m-au făcut funcţionar superior de pază la Centrul de Operaţii.

— Ai făcut o informare bună, spuse Ryan bărbatului mai tânăr, apoi se întoarse către reprezentantul de la D.C.I. Ed, acum el lucrează pentru mine. Am nevoie de un om de la N.I.O. care vorbeşte engleza.

— Grozav! Măcar o să mă aleg cu un schimb bun la base-ball, răspunse Foley râzând. Băiatul pe care-l avem are viitorul, iar eu vreau să particip la concursul pentru fanioane din toamna asta.

— Succes, Ed! Ben, orele tale de serviciu o să fie mai dezavantajoase. Pentru moment, poţi să foloseşti vechiul meu birou de după colţ. Mâncarea e mult mai bună aici, promise preşedintele.

În tot acest timp, Aref Raman rămase nemişcat, rezemat de zidul zugrăvit în alb, în timp ce ochii i se mutau automat de la un oaspete la altul. Fusese învăţat să nu aibă încredere în nimeni, poate cu excepţia soţiei şi a copiilor preşedintelui. În nimeni altcineva… Bineînţeles că ei toţi aveau încredere în el, inclusiv cei care-l învăţaseră să nu aibă încredere în nimeni, fiindcă tot omul trebuia să aibă încredere în cineva.

Singura problemă era alegerea momentului şi unul dintre lucrurile pe care le învăţase din educaţia şi instruirea profesională din America era perseverenţa în a aştepta şansa pentru a face mişcarea potrivită. Dar alte evenimente de partea cealaltă a globului grăbeau apariţia acelui moment în spatele ochilor lui lipsiţi de expresie, Raman gândea că poate ar avea nevoie să-l îndrume cineva. Misiunea lui nu mai consta în evenimentul pe care-şi făgăduise să-l îndeplinească cu douăzeci de ani în urmă. Putea face asta aproape oricând, dar el era aici acum şi, deşi oricine putea ucide, iar o persoană hotărâtă putea să ucidă pe aproape oricine, numai un asasin cu adevărat priceput putea să ucidă omul potrivit la timpul potrivit în numele unui scop. Era o ironie care te făcea să zâmbeşti, îşi zicea el, că în timp ce misiunea lui fusese hotărâtă de Dumnezeu, fiecare aspect al îndeplinirii ei era opera directă a Marelui Satana însuşi şi depindea de existenţa singurului om care putea cel mai bine să-l slujească pe Allah, prin despărţirea lui de viaţă exact la momentul potrivit. Alegerea momentului va fi partea cea mai grea, aşa că după douăzeci de ani,

Raman hotărî că s-ar putea să fie nevoie să-şi dezvăluie adevărata identitate. Era un lucru primejdios, dar, după părerea lui, primejdia nu era prea mare.

— Obiectivul tău este îndrăzneţ, spuse Badrayn calm.

În sufletul lui, numai calm nu era. Simţea că i se taie răsuflarea.

— Cei umili nu moştenesc pământul, răspunse Daryaei, după ce, pentru prima oară, exprimase misiunea vieţii sale cuiva din afara cercului său restrâns de clerici.

Era greu pentru amândoi să se poarte ca nişte jucători în jurul unei mese de pocher, în timp ce discutau un plan ce avea să schimbe faţa lumii. Pentru Daryaei acesta era un concept în vederea căruia muncise, gândise şi făcuse planuri timp de peste o generaţie şi care era punctul culminant a tot ceea ce întreprinsese în viaţă, împlinirea unui vis, un ţel care putea să-i aşeze numele lângă cel al Profetului însuşi, în cazul că l-ar fi realizat. Unificarea Islamului. Aşa îl explica el, de obicei, în cercul lui intim.

Badrayn nu vedea decât puterea. Crearea unui nou imperiu în jurul Golfului Persic, un stat cu o putere economică imensă, o populaţie uriaşă, independent în toate privinţele şi capabil să se extindă în Asia şi în Africa, îndeplinind, poate, dorinţele Profetului Mahomed, deşi el nu pretindea că ştie ce-ar fi dorit sau n-ar fi dorit întemeietorul religiei sale. El lăsa asta în seama oamenilor asemănători lui Daryaei. Pentru Badrayn, jocul era exclusiv pentru putere, în timp ce religia sau ideologia nu făceau decât să definească identitatea grupului, echipa lui era ceea ce era datorită locului unde se născuse şi fiindcă cercetase cândva atent marxismul şi îşi dăduse seama că acesta nu putea răspunde sarcinii pe care o avea el.

— Este posibil, spuse Badrayn după câteva clipe în plus de meditaţie.

— Momentul istoric e unic. Marele Satan – de fapt nu-i plăcea să recurgă la vorbe goale privind ideologia când discuta probleme de stat, dar, uneori, nu putea evita asta – este slab. Diavolul cel Mic este distrus, cu republicile sale islamice gata să ne cadă în braţe. Ele au nevoie de o identitate şi ce identitate mai bună poate exista decât Sfânta Credinţă?

— Acest lucru era perfect adevărat, încuviinţă Badrayn clătinând din cap în tăcere. Prăbuşirea Uniunii Sovietice şi înlocuirea ei cu aşa-numita Confederaţie a Statelor Independente nu făcuse decât să genereze un vid ce nu fusese încă umplut. „Republicile” din sud erau încă legate economic de Moscova, asemenea unui şir de căruţe la care era înhămat un cal ce trăgea să moară. Ele fuseseră întotdeauna mininaţiuni rebele, nestatornice, a căror religie le separase de imperiul ateu, iar acum încercau toate să-şi stabilească o identitate

economică proprie, astfel încât să se despartă de centrul unei ţări moarte căreia nu-i aparţinuseră, cu adevărat, niciodată. Dar nu se puteau întreţine economic, cel puţin nu în era modernă. Toate aveau nevoie un alt patron, de alt îndrumător care să le conducă în noul secol. Această nouă conducere trebuia să implice bani, o mulţime de bani, plus flamura unificatoare a religiei şi culturii care le fusese mult timp interzisă de marxism-leninism. În schimb, republicile vor pune la dispoziţie teritoriul şi populaţia. Şi resursele.

— Obstacolul este America, dar n-aveţi nevoie să vă spun eu asta, remarcă Badrayn. Şi America este mare şi prea puternică pentru a fi distrusă.

— L-am cunoscut pe acel Ryan. Dar, mai întâi, spune-mi ce crezi despre el.

— Nu-i prost şi nici laş, răspunse Badrayn pe un ton convins. A demonstrat curaj şi e un bun cunoscător al operaţiunilor de informare. E un om educat. Saudiţii au încredere în el, la fel şi israelienii.

Aceste două ţări erau importante la momentul acela. Tot aşa era şi o a treia.

— Ruşii îl cunosc şi îl respectă.

— Altceva?

— Nu-l subestimaţi. Nu subestimaţi America. Am văzut amândoi ce păţesc cei care fac asta, spuse Badrayn.

— Dar situaţia curentă a Americii?

— Ceea ce am observat este că Ryan se străduieşte foarte mult să recompună guvernul ţării sale. E o sarcină uriaşă, dar America e o ţară fundamental stabilă.

— Ce-ai de spus despre problema succesiunii?

— Asta n-o înţeleg, a recunoscut Badrayn. N-am văzut destule rapoarte informative ca să pot înţelege problema.

— L-am cunoscut pe Ryan, spuse Daryaei, dezvăluindu-şi, în cele din urmă, gândurile. E un funcţionar, nimic mai mult. Pare puternic, dar nu este. Dacă ar fi un om puternic, ar trata direct cu Kealty ăla. Omul trădează, nu-i aşa? Dar nu asta contează. Ryan e un om. America e o ţară. Ambii pot fi atacaţi, în acelaşi timp, din mai multe direcţii.

— Leul şi hienele, remarcă Badrayn, apoi se explică.

Daryaei a fost atât de încântat de idee, încât n-a făcut nici o obiecţie privitoare la propriul rol în metaforă.

— Nu un singur atac puternic, ci multe şi mai mici? întrebă clericul.

— Metoda asta a mai dat rezultate şi până acum.

— Dar ce-ai spune de mai multe atacuri serioase împotriva Americii şi a lui Ryan? De fapt, ce-ar fi dacă Ryan ar fi răsturnat de la putere? Ce s-ar întâmpla atunci, tinere prieten?

— În cadrul sistemului lor de guvernare, ar rezulta haosul. Dar eu

aş recomanda prudenţa. Şi aş mai recomanda şi nişte aliaţi. Cu cât sunt mai multe hiene din mai multe direcţii, cu atât leul va fi hărţuit mai tare. Cât despre atacarea lui Ryan personal, continuă Badrayn, întrebându-se de ce gazda sa spusese asta şi dacă nu cumva fusese o greşeală, preşedintele Statelor Unite este o ţintă dificilă, bine protejată şi bine informată.

— Aşa mi s-a spus şi mie, răspunse Daryaei, privindu-l cu nişte ochi lipsiţi de expresie. Ce alte ţări le-ai recomanda drept aliaţi ai noştri?

— Aţi urmărit cu atenţie conflictul dintre Japonia şi America? întrebă Badrayn. V-aţi întrebat vreodată de ce unele rase de câini mari nu latră niciodată? Se întâmplă ceva caraghios cu câinii mari. Sunt tot timpul înfometaţi.

Daryaei se referise de mai multe ori la Ryan şi la protecţia lui. Unul dintre câini era cel mai înfometat. Ar putea forma o haită interesantă.

— Poate s-a defectat, pur şi simplu.

Reprezentanţii companiei Gulfstream se aflau într-o încăpere împreună cu înalţi funcţionari ai aviaţiei civile şi cu şeful operaţiunilor de zbor al corporaţiei care avea în proprietate avioanele cu reacţie. Rapoartele lui scrise arătau că avionul fusese bine întreţinut de către o firmă locală. Toate piesele fuseseră expediate de furnizori autorizaţi. Corporaţia elveţiană care asigură întreţinerea nu înregistrase nici un accident în ultimii zece ani şi era, la rândul ei, controlată de aceeaşi agenţie guvernamentală care supraveghea cercetările.

— N-ar fi prima oară, recunoscut reprezentantul companiei Gulfstream. Dispozitivul de înregistrare a datelor zborului era un aparat rezistent, dar nu putea întotdeauna să supravieţuiască unui accident, căci fiecare prăbuşire de avion se deosebea de altele. O cercetare minuţioasă făcută de U.S.S. *Radford* nu reuşise să găsească detectorul de sonare. În plus, fundul mării era prea adânc pentru o cercetare nedirijată şi, pe urmă, exista şi problema libienilor care nu admiteau ca vase străine să le cerceteze apele. Dacă aparatul care dispăruse ar fi fost un avion de linie, s-ar fi insistat asupra problemei, dar un avion comercial cu o echipă formată din doi oameni şi doi sau trei presupuşi pasageri – unul dintre ei atins de o boală mortală – nu era socotit destul de important. În lipsa datelor, nu se poate spune mare lucru. S-a anunţat o defecţiune la motor şi asta ar putea să însemne combustibil sau întreţinere deficitară…

— Vă rog! obiectă responsabilul cu întreţinerea.

— Eu vorbesc teoretic, spuse reprezentantul Gulfstream. Sau poate chiar o eroare oarecare făcută de pilot. Fără nişte date solide, suntem cu mâinile legate.

— Pilotul avea patru mii de ore de zbor. Copilotul avea mai mult de două mii, remarcă reprezentantul patronului pentru a cincea oară în

acea după-amiază.

Se gândeau toţi la acelaşi lucru. Constructorul avionului trebuia să apere un palmares impresionant. Existau relativ puţini constructori de avioane de linie din care să poată alege marile companii de transport şi, deşi pentru ei siguranţa era ceva important, acest aspect conta şi mai mult pentru constructorii avioanelor cu reacţie comerciale pentru care competiţia era şi mai acerbă. Cumpărătorii unor astfel de jucării produse de corporaţii aveau memorie lungă chiar fără să aibă informaţii suficiente pe care să se bazeze despre puţinele accidente care avuseseră loc; tot ce-şi aminteau era dispariţia unui aparat şi a unor pasageri.

Furnizorul serviciilor de întreţinere nu dorea nici el să aibă ceva de a face cu un accident fatal. Elveţia avea o mulţime de aeroporturi şi multe avioane comerciale. Un prost furnizor al serviciilor de întreţinere putea şi el să piardă în afaceri, ca să nu mai vorbim de necazurile pricinuite de guvernul elveţian în cazul violării regulamentelor sale severe de aviaţie civilă.

Proprietarul corporaţiei avea cel mai puţin de pierdut în privinţa reputaţiei, dar amorul propriu nu-i îngăduia să-şi asume răspunderea fără un motiv real.

Şi nu exista nici un motiv real pentru ca vreunul dintre ei să primească reproşuri, atâta timp cât nu se găsea dispozitivul de înregistrare a datelor zborului. Bărbaţii din jurul mesei se priveau între ei, cu acelaşi gând în minte: oamenii buni pot face greşeli, dar rar se întâmplă să vrea să le recunoască şi niciodată atunci când nu erau obligaţi. Reprezentantul guvernului răsfoise documentele scrise şi fusese satisfăcut că toate hârtiile erau corecte. În afară de asta, nici unul dintre ei nu putea să facă altceva, decât să stea de vorbă cu constructorul motorului şi să încerce să obţină o probă de combustibil. Primul lucru era uşor. Cel de al doilea, nu. Până la urmă, vor şti ceva mai mult decât ştiau acum. S-ar putea ca Gulfstream să piardă un avion, două, la vânzări. Furnizorul serviciilor de întreţinere va fi supus unor cercetări guvernamentale mai severe. Corporaţia va trebui să mai cumpere un avion cu reacţie. Ca să-şi dovedească loialitatea, acesta va fi tot un avion cu reacţie comercial din clasa G şi va folosi acelaşi furnizor de întreţinere. Aceasta va satisface pe toată lumea, inclusiv guvernul elveţian.

A fi inspector de teren era mai avantajos decât a fi agent de circulaţie şi era mai distractiv decât să stai tot timpul în spatele unui birou, totuşi pe O’Day îl enerva că trebuia să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei citind rapoarte scrise trimise de agenţi sau de secretarele lor. Angajaţi mult mai tineri verificau datele în căutare de neconcordanţe, deşi şi el făcea acelaşi lucru, păstrând cu grijă note

scrise cu creionul pe pagina galbenă de însemnări, pe care secretara le aduna în vederea rapoartelor rezumate destinate directorului Murray. Agenţii adevăraţi, considera O'Day, nu băteau la maşină. Probabil că instructorii lui de la Quantico aşa ar fi spus. Îşi sfârşi şedinţele de la Buzzard's Point şi-şi zise că nu era nevoie de el la biroul de la Hoover Building. Cercetările se aflau la punctul când se obţineau rezultate din ce în ce mai puţine. „Noile" informaţii se aflau doar în interviuri şi fiecare dintre ele confirma informaţii deja analizate şi verificate, cuprinse în documente voluminoase de referinţe suplimentare.

— Mi-a fost întotdeauna nesuferită partea asta a muncii, spuse Tony Caruso de la A.D.I.C.

Se ajunsese la momentul în care procurorul Statelor Unite avea tot ce-i trebuia ca să emită o condamnare, dar, fiind avocat, nu avea suficiente dovezi – ca şi cum mijlocul ideal de a condamna un criminal era să plictiseşti de moarte completul de judecată.

— Nici urmă de date în contradictoriu. Pe asta am băgat-o-n sac, Tony!

Cei doi bărbaţi erau prieteni vechi.

— A sosit vremea să fac ceva nou şi interesant, continuă.

— Eşti un om norocos. Ce mai face Megan?

— E prima ei zi la o nouă grădiniţă. Giant Steps, pe Ritchie Highway.

— Aceeaşi grădiniţă, observă Caruso. Aşa cred.

— Ce zici?

— Copiii familiei Ryan… Ah, tu nu erai aici când ticăloşii ăia de la U.L.A. au dat lovitura.

— Ea nu mi-a… Directoarea grădiniţei nu mi-a spus nimic despre… Dar cred că nu avea voie, nu-i aşa?

— Fraţii noştri sunt cam discreţi în legătură cu asta. Îmi închipui că Serviciul Secret a informat-o foarte bine despre ce are şi ce nu are voie să spună.

„Probabil că un agent, doi ajută la pictatul cu degetul", gândi O'Day o clipă. Văzuse un vânzător nou pe 7-Eleven, peste drum. Îşi aminti că îi trecuse prin minte când îşi băuse cafeaua că tipul prea era la post pentru o oră atât de matinală. Hmmm! Mâine o să se uite bine la individ ca să vadă dacă n-are o armă la el, lucru pe care vânzătorul îl făcuse deja privitor la el şi, din curtoazie profesională, îi arătase carnetul de identitate, în timp ce clipea din ochi şi da din cap.

— Un fel de supracalificare, încuviinţă Caruso. Dar, ce naiba, nu-i rău să ştii că există pază acolo unde se află copilul tău.

— Zău că da, Tony!

Spunând asta, O'Day se ridică:

— În orice caz, cred c-o să mă duc s-o iau acasă.

— Fire-ar să fie de centrală! O zi de lucru de opt ore! mormăi directorul adjunct al Oficiului pentru Cercetări pe Teren din Washington.

— De tine au nevoie, fiindcă eşti un mare mahăr, *don* Antonio.

Te simţeai întotdeauna eliberat când plecai de la lucru. Aerul avea un miros mai proaspăt la plecare decât la venire. O'Day porni spre camioneta lui şi văzu că n-o atinsese nimeni şi că nu fusese furată. Murdăria şi noroiul reprezentau un avantaj. Îşi scoase haina de la costum. O'Day se complica rar cu un pardesiu; îşi trase pe el jacheta de piele pe care-o avea de zece ani, o jachetă de călătorie de tip marinăresc, purtată destul de mult ca să devină confortabilă. Pe urmă îşi scoase cravata. Zece minute mai târziu se afla pe Route 50 spre Annapolis, exact în fruntea valului de navetişti din serviciile guvernamentale şi asculta programul *C&W* la radio. Circulaţia era deosebit de uşoară în acea zi şi chiar înainte de ştirile de la acea oră, opri în parcarea de la Giant Steps, căutând, de data asta, maşinile oficiale. Serviciile Secrete procedau destul de inteligent în problema asta. Automobilele lor, ca şi cele ale F.B.I-ului, erau numerotate la întâmplare şi învăţaseră chiar să nu folosească vopseaua suspect de ieftină, cu motive neutre, care scotea în evidenţă atâtea maşini ale poliţiei fără număr. Totuşi, descoperi două şi-şi întări bănuiala când parcă lângă una din ele şi când se uită înăuntru să vadă radioul. Terminând cu treaba asta, începu să aibă îndoieli în legătură cu propria deghizare şi se hotărî să verifice cât era de bună, apoi îşi dădu seama că, dacă erau cât de cât competenţi, controlaseră deja identitatea lui prin documentele pe care le predase doamnei Daggett chiar în dimineaţa aceea sau, mai probabil, înainte. Exista o rivalitate profesională destul de mare între F.B.I. şi U.S.S.S.[11]. De fapt, primul îşi începuse activitatea cu o mână de agenţi ai Serviciilor Secrete. Dar F.B.I.-ul se extinsese şi, pe parcurs, acumulase mai multă experienţă specializată în cercetări de criminalistică. Ceea ce nu însemna că Serviciile Secrete nu erau eficiente, deşi, aşa cum spusese pe drept cuvânt Tony Caruso, cultivau discreţia extremă. Ce să mai vorbim, erau, probabil, cele mai grozave dădace din lume.

Traversă parcarea cu fermoarul jachetei închis până sus şi dădu cu ochii de un tip solid în spatele uşii. Să-şi dezvăluie, oare, identitatea? O'Day trecu pe lângă el fără să-l privească – nu era decât un tată ca toţi ceilalţi venit să-şi ia copilaşul acasă? În interior, n-avea altceva de făcut decât să observe îmbrăcămintea şi căştile de la urechi. Da, două agente purtau jachete lungi sub care trebuia să fi fost pistoale automate Sig-Sauer de 9 milimetri.

— Tăticule! strigă Megan, sărind drept în picioare.

---

11 Serviciile Secrete S.U.A. (n. tr.).

Lângă ea se afla un alt copil care-i semăna ca vârstă şi înfăţişare. Inspectorul mai făcu un pas şi se aplecă să vadă desenele făcute în ziua aceea.

— Scuzaţi-mă.

O'Day simţi prin jachetă apăsarea uşoară a unei mâini pe pistolul lui automat de serviciu.

— Ştii cine sunt, spuse el, fără să se întoarcă.

— Ah, acum, da!

Atunci O'Day recunoscu vocea. Când se întoarse, se trezi faţă în faţă cu Andrea Price.

— Ai fost retrogradată?

El se îndreptă de spate ca s-o privească în faţă. Cele două agente care se aflau în mijlocul copiilor se uitau şi ele atent la el, alertate de umflătura de sub jacheta lui de piele.

„Nu-i rău", gândi O'Day. Trebuie să se fi uitat atent; umflătura jachetei de piele era bine mascată. Amândouă aveau mâna din dreptul armei liberă, indiferent de acţiunea educativă în care erau implicate şi expresia din ochii lor ar fi putut părea absentă doar celor neiniţiaţi.

— Fac curăţenie. Verific documentele tuturor copiilor, explică ea.

— Ea e Katie, spuse Megan, prezentând-o pe noua ei prietenă. El e tăticu' meu.

— Bună, Katie.

Se aplecă din nou să dea mâna cu ea, apoi se ridică iar.

— Ea e cumva…?

— NISIPARNIŢA, Primul Ţânc al Statelor Unite, confirmă Price.

— Şi cel de peste drum? Afacerile, înainte de orice.

— Sunt doi, două schimburi.

— Seamănă cu mămica ei, spuse Pat, referindu-se la Katie Ryan. Şi, din simplă politeţe el îşi scoase carnetul oficial de identitate şi-l flutura către agenta cea mai apropiată, Marcella Hilton.

— Vrei să fi grijuliu şi să ne verifici şi pe noi, nu-i aşa? îl întrebă Price.

— Omul vostru de la uşă ştia cine sunt când am intrat. Arată de parcă ar fi de-al casei.

— E Don Russel. El are… dar…

— Dar nu poţi fi niciodată prea prudent, încuviinţă inspectorul O'Day.

— Da, bine. Recunosc. Am vrut sa vad cât de grijulii sunteţi. Şi fetiţa mea e aici. Îmi închipui că locul asta a devenit acum o ţintă. „La naiba!" Ultimele cuvinte le spuse în gând.

— Deci, am trecut testul?

— Unul peste drum, trei pe care-i văd aici. Pot să jur că mai aveţi încă trei pe-afară, pe o raza de vreo sută de metri. Vrei să-i caut şi pe

cei de la unitatea din suburbie şi pe puşcaşi?

— Uită-te atent! I-am mascat bine pe toţi.

Ea nu mai pomeni de încă unul din clădire pe care el nu-l observase.

— Sigur c-aţi trecut testul, agent Price, admise O'Day, pricepând poanta şi mai uitându-se o dată în jurul lui.

Se aflau acolo şi două camere mascate de luat vederi care trebuie să fi apărut de curând. Aşa se explica şi mirosul vag de vopsea care, la rândul lui, explica lipsa unor urme de mânuţe pe pereţi. Clădirea era, probabil, împânzită de fire electrice, ca un automat pentru jocuri de noroc.

— Trebuie să recunosc că n-aveţi probleme. Perfect! spuse el în concluzie.

— Ştii ceva nou despre accidentul aviatic?

Pat dădu negativ din cap:

— Nu prea. Am mai cercetat câteva interviuri noi la W.F.O. astăzi. Cele câteva inconsecvenţe sunt mult prea mărunte ca să conteze în vreun fel. Apropo, canadienii ne ajută grozav de mult. La fel şi japonezii. Cred c-au stat de vorbă cu toată lumea, începând cu educatorul de la grădiniţă al lui Sato până sus de tot. Au mers până acolo încât le-au anchetat şi pe două stewardese cu care el avea relaţii amoroase în secret. Totul e pus la dosar, Price.

— Mă numesc Andrea.

— Iar eu Pat.

Amândoi zâmbiră.

— Ce ai la tine?

— Un Smith 1076. E mai bun decât pistolaşul ăla de 9 milimetri pe care-l aveţi voi.

Spuse asta cu un aer oarecum superior. O'Day prefera să facă găuri mari, pentru moment, doar în ţinte simulate, dar şi în oameni, dacă era necesar. Serviciile Secrete aveau politica lor privind armele şi, în zona asta, era sigur că F.B.I.–ul avea idei mai bune. Ea nu se lăsa impresionată.

— Vrei să ne faci un serviciu? Data viitoare când vii aici, arată-i carnetul de identitate agentului de la uşă. S-ar putea să nu fie mereu acelaşi.

Ea nu-i ceru nici măcar să lase carnetul în camionetă. Asta da politeţe profesională, ce să mai vorbim!

— Şi el ce mai face?

— SPADASINUL?

— Dan – directorul Murray – are o părere nemaipomenită despre el. Se cunosc de multă vreme. Şi eu cu Dan, la fel.

— E o muncă grea de tot, dar, ştii… Murray are dreptate. Am cunoscut oameni şi mai nepotriviţi. Pe lângă asta, e mult mai deştept

decât arată.

— Judecând după perioadele când am fost în preajma lui, ştie să plece urechea la ce au de spus oamenii.

— Mai mult decât atât, ştie să pună întrebări.

Întoarseră amândoi capul când auziră un ţipăt de copil, traversară încăperea în acelaşi timp şi în acelaşi fel, pe urmă se întoarseră la cele două fetiţe care-şi împărţeau creioanele colorate pentru capodoperele lor.

— Fetiţele par să se înţeleagă bine.

„A noastră”, gândi Pat. Asta spunea tot. Bătrânul boxer uriaş de la uşă se numea Russel, aşa-i zisese ea. Trebuie să fie şeful subunităţii şi putea să jure că era un agent experimentat. Selectaseră doi agenţi mai tineri, ambele femei, pentru munca din interior, ca să se integreze mai bine mediului. Erau capabile, cu siguranţă, dar nu chiar ca el. „A noastră” era cuvântul cheie. Ca leii în jurul puilor lor sau, în cazul de faţă, unicului pui. O’Day se întreba cum s-ar descurca el însuşi într-o astfel de slujbă. Ar fi plicticos să stai, pur şi simplu, de pază, aşa, dar nu-ţi puteai permite să te plictiseşti.

Aici putea să aibă loc o luptă. Îşi făcuse şi el porţia de sarcini de „supraveghere discretă”, o adevărată performanţă pentru un tip de proporţiile lui, dar aici ar fi mult mai greu. Chiar şi aşa, un ochi de poliţist observa diferenţa dintre agente şi celelalte educatoare din încăpere.

— Andrea, după cât se pare, oamenii tăi îşi cunosc meseria. Dar de ce atât de mulţi?

— Ştiu că aici avem personal excedentar.

Price îşi înclină capul.

— Încă suntem preocupaţi de problema asta. Ei, am primit o grea lovitură pe Hill, ştii. Aşa ceva n-o să se mai întâmple, nu în tura mea, nu atâta timp cât conduc eu Secţia Detalii şi dacă presa face valuri despre asta, o bag în…

Chiar şi după vorbă Price era un poliţist adevărat.

— Doamnă, eu n-am nimic împotrivă. Ei bine, cu permisiunea dumitale, eu plec acasă să fac macaroane cu brânză.

Se uită în jos. Megan tocmai îşi termina capodopera. Era greu să le deosebeşti pe cele două fetiţe dacă nu erai decât un observator obişnuit. Asta era, într-un fel, îngrijorător, dar, pe de altă parte, de asta se afla Serviciul Secret aici.

— Unde te antrenezi?

Nu era nevoie să spună ce fel de antrenament.

— Există o pistă în clădirea vechii poşte care e convenabilă pentru Casa Albă. În fiecare săptămână, îi spuse ea. Nu există nici un agent aici care să nu fie un expert, iar cu Don aş putea să mă bat cu lumea întreagă. Totul e sub control.

— Într-adevăr, spuse O'Day, iar ochii îi luciră. O să vedem asta într-o bună zi.

— La slujba ta sau la a mea? întrebă Price şi în ochii ei se văzu un licăr.

— Domnule preşedinte, domnul Golovko e pe trei.

Asta era linia secretă. Serghei Nicolaici îşi dădea iar aere.

Jack apăsă pe buton:

— Da, Serghei!

— Iranul.

— Ştiu, răspunse preşedintele.

— E treabă serioasă? întrebă rusul, care-şi făcuse deja bagajele ca să pornească spre casă.

— O să ştim sigur cam în zece zile.

— Înţeleg. Vă oferim cooperarea noastră.

Asta devenise un obicei, îşi zise Jack, dar exista întotdeauna ceva la care trebuia să te gândeşti mai întâi.

— Am să discut asta cu Ed Foley. Când ajungi acasă?

— Mâine.

— Sună-mă atunci!

Era uimitor că putea să se înţeleagă atât de bine cu un fost duşman. Va trebui să-şi înveţe Congresul să procedeze în consecinţă, îşi zise preşedintele, zâmbind. Ryan se ridică de la birou şi se îndreptă spre camera secretarelor. „Ce-ar fi să ciugulesc ceva înainte de următorul punct din program…"

— Bună ziua, domnule preşedinte, spuse Price. Puteţi să-mi acordaţi un minut?

Ryan îi făcu semn să intre, în timp ce secretara sună la popotă.

— Ce-i?

— Vroiam doar să vă spun că am verificat aranjamentele de securitate pentru copiii dumneavoastră.

Dacă asta era de aşteptat să-i facă plăcere lui POTUS, el nu o arătă, gândi Andrea. Dar acest lucru era de înţeles. Era ca şi cum ar fi spus: „Hei, avem destule gărzi de corp lângă copiii dumneavoastră." Ce vorbă mai era şi asta? Două minute mai târziu, ea stătea de vorbă cu Raman care era pe punctul de a pleca acasă, de vreme ce venise la Casa Albă la ora 5.00 dimineaţa.

Ca de obicei, nu era nimic de raportat. Fusese o zi liniştită la Casa Albă.

Agentul mai tânăr porni spre maşina lui şi ieşi din complex, arătându-şi mai întâi permisul paznicilor de la ieşire şi aşteptând să se deschidă poarta fortificata – un pilon lat de vreo douăzeci de centimetri închidea cele două laturi şi arăta destul de solid ca să oprească o maşină de gunoieri. De acolo îşi făcu drum printre

baricadele de beton de pe Pennsylvania Avenue care, până nu de mult, fusese o stradă publică. Coti spre vest şi înaintă spre Georgetown, unde avea un apartament într-o mansardă dar, de data asta, nu se duse direct acasă. În loc să facă asta, o luă spre Wisconsin, apoi la dreapta ca să parcheze.

Era oarecum amuzant că omul era negustor de covoare. Mulţi americani credeau că iranienii deveneau fie terorişti, fie negustori de covoare, fie medici fără maniere. Acesta plecase din Persia – dar majoritatea americanilor nu asociau covoarele persane cu Iranul, de parcă ar fi fost două noţiuni diferite – cu peste cincisprezece ani în urmă. Pe perete se afla o fotografie a fiului său care, aşa cum explica el celor care-l întrebau, fusese ucis în războiul iraniano-irakian. Asta era perfect adevărat. Celor care păreau interesaţi le mai spunea şi că ura guvernul fostei sale ţări. Asta nu era adevărat. Era agent independent. Nu avusese niciodată vreun contact cu cineva asociat, chiar la a treia mână, cu Teheranul. Poate că fusese verificat. Dar, mai probabil, nu fusese. Nu aparţinea nici unei asociaţii, nu participa la marşuri, nu-şi exprima părerea, nu făcea nimic altceva decât să conducă o afacere prosperă, aşa că, atunci când bărbatul păşi pe uşa de la intrare, singurul lucru care-l interesă a fost ce exemplar va dori acesta din bogata lui colecţie de covoare făcute de mână. Dar, după ce se convinse că nu mai era nimeni în prăvălie în acel moment, vizitatorul se duse direct la tejghea.

— Văd o poză pe perete. Îţi seamănă. E fiul dumitale?

— Da, răspunse omul cu o tristeţe care nu-l părăsise niciodată, cu toate făgăduielile privind paradisul care i se făcuseră. A fost ucis în război.

— Multă lume şi-a pierdut fiii în acel conflict. Era un băiat credincios?

— Mai are vreo importanţă acum? întrebă negustorul, clipind repede.

— Întotdeauna are importanţă, spuse Raman pe un ton perfect banal.

Acestea fiind spuse, cei doi bărbaţi se îndreptară spre cel mai apropiat teanc de covoare. Negustorul ridică colţurile câtorva.

— Sunt angajat în acţiune. Am nevoie de instrucţiuni privind momentul operaţiunii.

Raman nu avea un nume de cod şi codul reprezentat de aceste cuvinte era cunoscut doar de trei oameni. Negustorul nu ştia nimic în plus decât că trebuia să repete altcuiva cele unsprezece cuvinte pe care tocmai le auzise, apoi să aştepte un răspuns şi să-l transmită mai departe.

— Eşti drăguţ să completezi o cartelă pentru lista clientului meu?

Raman făcu ce i se ceruse, notând numele şi adresa unei persoane

reale. Alesese numele din cartea de telefon pe care o găsise chiar la Casa Albă, ceea ce îi îngăduise să selecteze un număr care se deosebea de al său cu o cifră. Un semn deasupra celei de a şasea cifre îi arăta negustorului unde să adauge 1 cu 3 ca să dea 4 şi, astfel, să completeze numărul. Era o şmecherie profesională excelentă învăţată de instructorul său de la Savak de la un israelian cu peste douăzeci de ani în urmă şi ţinută minte, cum fac toţi oamenii din oraşul sfânt Qom, care nu prea uită nimic din ceea ce ştiau.

22
FUSE ORARE

Mărimea pământului şi distribuţia punctelor nevralgice creau neajunsuri considerabile. America se ducea la culcare atunci când alte părţi ale lumii tocmai se trezeau pentru o nouă zi, o situaţie agravată şi mai mult de faptul că oamenii ce se aflau cu opt sau nouă ore în avans erau cei ce luau decizii la care restul lumii trebuia să reacţioneze. La asta se adăuga faptul că mult lăudata organizaţie americană C.I.A. nu prea avea agenţi şi ofiţeri capabili să prezică ceea ce se întâmpla. Deci, STORM TRACK şi PALM BOWL aveau datoria de a raporta mai cu seamă ceea ce spuneau presa şi televiziunea locale. Aşa că, în timp ce preşedintele Statelor Unite dormea, oamenii se străduiau să colecteze şi să analizeze informaţii care, când vor ajunge la el, vor fi depăşite cu o zi de lucru şi cercetarea lor va da sau nu rezultate corecte. Chiar şi aşa, cei mai buni spioni din Washington erau, în majoritatea cazurilor, prea bătrâni ca să fie obligaţi să lucreze în ture de noapte – în definitiv, aveau şi ei familii – aşa că trebuia să se grăbească să-şi exprime propria părere, ceea ce implica discuţii şi dezbateri şi un plus de întârziere în prezentarea unor informaţii vitale privind securitatea naţională. În termeni militari, asta se numea „a avea iniţiativă” – a face prima mişcare, din punct de vedere practic, politic sau psihologic. Ce bine ar fi fost dacă celălalt participant la cursă ar fi pornit cu câteva ore bune mai devreme.

Lucrurile se petreceau puţin mai bine la Moscova, care se afla la doar o ora de Teheran şi avea acelaşi fus orar ca Bagdadul, dar, de data asta, R.V.S., succesorul K.G.B.-ului, se afla în aceeaşi situaţie nefericită ca şi C.I.A., cu aproape toate reţelele desfiinţate în ambele ţări. Da, pentru Moscova, problemele erau, oarecum, mai familiare, după cum avea să constate Serghei Golovko când avionul său ateriză la Şeremetievo.

Problema capitală în acest moment va fi reconcilierea. Programul de dimineaţă al televiziunii din Irak anunţase că noul guvern din Bagdad informase Statele Unite ca toate echipele de inspecţie internaţionale vor avea deplina libertate de a vizita orice instalaţie din ţară, fără absolut nici un amestec – de fapt, Irakul cerea ca inspecţiile să aibă loc cât mai repede posibil – o deplina cooperare faţă de orice cerere va fi asigurată imediat; noul guvern de la Bagdad era dispus să înlăture orice obstacol din calea completei restabiliri a comerţului internaţional al ţării sale. Pentru moment, ţara vecină, Iran, spunea anunţul, va începe să furnizeze camioane cu alimente, conform

vechilor precepte islamice privitoare la ajutorarea celor în nevoie; aceasta, ca o anticipare a dorinţei naţiunii celei dintâi de a se reintegra comunităţii internaţionale. Copii video de la PALM BOWL provenite de la televiziunea din Basra arătau primul convoi de camioane ce transporta grâu de-a lungul întortocheatei şosele Şahabad care intra pe teritoriul Irakului la poalele munţilor ce despărţeau cele două ţări. Alte imagini arătau gărzile de frontieră irakiene îndepărtând obstacolele şi făcându-le semn camioanelor să treacă, în timp ce colegii lor iranieni stăteau liniştiţi de partea lor a frontierei, fără să se vadă nici un fel de arme.

La Langley se făceau calcule privitoare la numărul camioanelor, la tonajul încărcăturii lor şi la cantitatea de pâine care putea rezulta din asta. Se ajunsese la concluzia că vor trebui să se livreze vapoare întregi de grâu pentru ca ajutorul să nu fie doar simbolic. Dar simbolurile erau importante şi chiar acum se încărcau vapoarele, după cum arăta un set de sateliţi. Reprezentanţi ai Statelor Unite din Geneva, cu o întârziere de doar trei ore, primiră cererile Bagdadului cu plăcere şi trimiseră imediat ordine echipelor de inspectori care descoperiră că-i aşteptau automobile Mercedes ca să fie conduşi la diferitele puncte din listele lor de inspecţie, de maşini de poliţie cu sirene. Găsiră şi acolo echipe de televiziune pregătite să-i însoţească peste tot şi personalul prietenos al unor instalaţii, care se arătă încântat să-şi dovedească priceperea, nou descoperită, de a spune tot ce ştiau şi de a oferi sugestii despre cum se putea demonta, în primul rând, o instalaţie de arme chimice deghizată în fabrică de insecticide. În cele din urmă, Iranul solicita o întrunire specială a Consiliului de Securitate care să examineze ridicarea ultimelor sancţiuni comerciale, un lucru tot atât de sigur ca şi răsăritul soarelui, chiar dacă mai târziu, deasupra Coastei de Est a Americii. În decurs de două săptămâni, dieta irakianului mediu se va îmbogăţi cu cel puţin cinci sute de calorii. Impactul psihologic n-a fost greu de calculat şi prima ţară gata să reia relaţiile normale cu naţiunea bogată în petrol, dar izolată, era fostul ei duşman, Iranul, care, ca de obicei, făcea apel la religie ca motiv al ofertei de ajutor.

— Mâine o să vedem imagini cu distribuirea pâinii gratis la moschei, prezise maiorul Sabah.

Ar fi putut să adauge pasajele din Coran care vor însoţi evenimentul, dar colegii săi americani nu erau savanţi specializaţi în islamism şi n-ar fi priceput prea bine ironia.

— Care sunt estimările dumneavoastră, domnule? întrebă ofiţerul american mai în vârstă.

— Cele două ţări se vor uni, răspunse Sabah sobru. Şi asta, curând.

Nu era nevoie să se pună întrebarea de ce uzinele de armament irakiene care supravieţuiseră erau expuse. Iranul avea tot ceea ce-şi

dorea.

Nu există magie. Acesta nu este decât un cuvânt folosit de oameni ca să explice ceva atât de dibaci făcut, încât nu se poate explica şi cea mai simplă tehnică folosită de autorii ei era să distragă atenţia audienţei cu o mână vizibilă, în mişcare (îmbrăcată, de obicei, într-o mănuşă albă) în timp ce cealaltă făcea altceva. Aşa se întâmpla şi cu naţiunile. În timp ce camioanele se deplasau şi vapoarele erau încărcate, iar diplomaţii erau convocaţi şi America se trezea din somn ca să se lămurească ce se petrecea, la Teheran se făcuse seară.

Contactele lui Badrayn erau la fel de utile ca oricând şi ce nu putea face el, putea face Daryaei. Avionul comercial cu reacţie, cu însemne de avion civil, decolă de la Mehrabad şi o luă spre vest, survolând mai întâi Afganistanul, apoi Pakistanul, într-un zbor de două ore care se încheia în obscurul oraş Rutog, în apropierea frontierei dintre Pakistan, India şi Caşmir. Oraşul se afla în Munţii Kunlun din cea dintâi dintre aceste ţări şi adăpostea o parte din populaţia musulmană a Chinei. Oraşul de frontieră avea o bază aeriană cu câteva avioane de luptă MIG construite la faţa locului şi o singură pistă de aterizare, pe lângă micul aeroport regional al oraşului. Situarea era ideală pentru tot felul de scopuri, aflându-se la abia 600 mile de New Delhi deşi, ca o ironie a sorţii, cel mai lung zbor venea de la Pekin, în ciuda faptului că locul era proprietatea chinezilor. Cele trei avioane aterizară la o distanţă de câteva minute, curând după apusul local, ca apoi să ruleze până la capătul pistei şi să fie parcate. Maşini militare conduseră pasagerii la sala de aşteptare pentru aparatele MIG. Ayatollahul Mahmud Haji Daryaei era obişnuit cu mai multă curăţenie şi, pe deasupra, simţea miros de porc gătit care făcea întotdeauna parte din bucătăria chinezească, dar care pe el îl umplea de greaţă. Încercă să uite de asta. Nu era primul dintre credincioşi care avea de a face cu păgâni şi necredincioşi.

Prim-ministrul indian a fost cordial. El îl mai întâlnise pe Daryaei la o conferinţă regională de comerţ şi-l socotise închis în sine şi mizantrop. După câte vedea, nu se schimbase prea mult.

Ultimul care a sosit a fost Ziang Han San pe care, de asemenea, ministrul indian îl mai întâlnise. Era un om rotofei, care părea vesel, până când îi observai ochii. Până şi glumele lui erau povestite cu scopul de a afla ceva despre interlocutorii săi. Dintre cei trei, el era singurul despre a cărui slujbă ceilalţi nu ştiau, practic, nimic. Totuşi, era clar că vorbea pe un ton autoritar şi, de vreme ce ţara lui era cea mai puternică dintre cele trei, nu era socotit o insultă că un singur ministru fără portofoliu trata cu şefi de stat. Întâlnirea avea loc în engleză, cu excepţia cuvintelor cu care Ziang îl concediase pe ofiţerul de Stat-Major care le urase bun venit.

— Vă rog să mă iertaţi că nu am fost aici când aţi sosit. Regretăm sincer… neajunsurile protocolului.

Se servi ceai împreună cu gustări uşoare. Nu fusese timp ca să se pregătească o masă adevărată.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Daryaei. Graba strică treaba. Eu, personal, sunt foarte recunoscător că aţi avut bunăvoinţa să veniţi aici în condiţii atât de speciale. Întoarse capul. Şi dumneavoastră, doamna prim-ministru, pentru că v-aţi alăturat nouă. Fie întrunirea noastră binecuvântată de Dumnezeu, spuse el, în concluzie.

— Felicitările mele pentru evoluţiile din Irak, spuse Ziang, întrebându-se dacă nu cumva agenda întâlnirii era cu totul în mâna lui Daryaei, căci prea dibaci menţionase acesta faptul că el fusese acela care convocase adunarea. Trebuie să fie de-a dreptul satisfăcător după atâţia ani de dezacord între cele două naţiuni ale dumneavoastră.

„Da”, gândi reprezentantul Indiei, sorbindu-şi ceaiul. „Ce isteţ din partea ta să ucizi omul într-un moment atât de potrivit”, adăugă ea, tot în gând, după care întrebă:

— Deci, cum vă putea fi de folos? dându-le astfel cuvântul lui Daryaei şi Iranului, spre iritarea Chinei care se păstra totuşi impasibilă.

— L-aţi întâlnit recent pe acest Ryan. Mă interesează ce impresie v-a făcut.

— Un om mic pe un post mare, răspunse ea imediat. De pildă, discursul pe care l-a ţinut la funeralii. Ar fi fost mai potrivit la o ceremonie privată de familie. De la un preşedinte se aşteaptă lucruri mai mari. La recepţia care a urmat părea nervos şi nu-şi găsea locul, iar nevastă-sa e arogantă… e doctor, înţelegeţi. Ei sunt deseori aşa.

— Aşa mi s-a părut şi mie când l-am cunoscut acum câţiva ani, încuviinţă Daryaei.

— Şi totuşi conduce o ţară importantă, remarcă Ziang.

— Chiar aşa să fie? întrebă reprezentantul Iranului. America e importantă în continuare? În ce constă importanţa unei naţiuni, dacă nu în puterea conducătorilor ei?

Ceilalţi doi îşi dădură seama imediat că asta era agenda întrunirii.

— Iisuse, şopti Ryan pentru sine, ce loc singuratic mai e şi ăsta!

Gândul ăsta îl tot bântuia, mai ales atunci când era singur în biroul lui cu pereţi ovali şi cu uşi capitonate, groase de peste şapte centimetri. Acum îşi folosea ochelarii de citit tot timpul. Aşa-i recomandase Cathy, dar asta nu făcea decât să-i mai potolească durerile de cap. Nu se putea spune că el nu era obişnuit cu cititul. Toate slujbele pe care le avusese în ultimii cincisprezece ani comportaseră lectura, dar durerile permanente de cap erau ceva nou.

Poate c-ar fi bine să vorbească despre asta cu Cathy sau cu alt doctor? Nu! Ryan scutură din cap. Nu era decât stresul serviciului şi cu asta trebuie să se obişnuiască.

„Sigur, nu e decât stres. Şi cancerul nu e decât o boală”, gândi el.

Sarcina în curs era politică. Tocmai citea o declaraţie de atitudine scrisă de personalul politic din secţia OEOB de peste drum. Îl distra, ca să nu spunem că îl consola, faptul că ei nu ştiau ce să-l sfătuiască. Ryan nu fusese niciodată membru al unui partid politic. Îşi înregistrase întotdeauna numele ca independent şi asta reuşise să-l ţină departe de scrisorile de solicitare trimise de partidele organizate, cu toate că el şi Cathy marcaseră întotdeauna locul din dreptul profitului pe venituri cu oferirea unui dolar la fondul secret al guvernului. Dar preşedintelui nu i se cerea doar să fie membru al unui partid, ci liderul acelui partid. Partidele erau şi mai drastic decapitate decât cele trei organizaţii guvernamentale. Fiecare dintre ele continua să aibă un preşedinte şi nici unul dintre ei nu ştia ce era de făcut în acest moment. Timp de câteva zile, se considerase că Ryan era membru al aceluiaşi partid ca Roger Durling şi adevărul fusese descoperit de presă doar cu câteva zile mai înainte, trezind un „oh, la naiba” în instituţia de la Washington. Pentru capetele ideologice ale oraşului federal, era ca şi cum ar fi întrebat cât fac 2 + 2, ca să descopere că răspunsul era „Chartreuse”. Declaraţia lui de atitudine era, previzibil, haotică, produsul a aproximativ patru analişti politici profesionali şi puteai ghici cine scrisese diferitele paragrafe ce se constituiau într-o luptă decisivă dusă pe mai multe fronturi. Chiar şi personalul său de la Serviciile Secrete se descurca mai bine, îşi spuse Jack, aruncând hârtia în coş şi dorindu-şi din nou o ţigară. Îşi dădea seama că toate astea erau şi ele stresante.

Totuşi, trebuia să se ducă la locurile de „husting”, un cuvânt al cărui sens nu-l pricepuse niciodată şi să facă pentru unii oameni campanie sau, măcar, să ţină discursuri. Sau cam aşa ceva. Instrucţiunile date în declaraţia de atitudine nu fuseseră prea clare în această privinţă. Făcuse deja o gafă în problema avortului – plasându-se mai mult spre centru, după cum remarcase ironic Arnie van Damm cu o zi în urmă, ca să sublinieze învăţămintele pe care le avusese de tras mai înainte. De data asta, Ryan trebuia să-şi exprime o poziţie politică fermă într-o multitudine de probleme: acţiune afirmativă la un capăt al alfabetului şi protecţie socială la celălalt, cu impozite, mediu înconjurător şi Dumnezeu mai ştie ce la mijloc. De îndată ce se va decide care-i era părerea în privinţa acestor probleme, Callie Weston va scrie câteva discursuri pe care el le va rosti de la Seattle la Miami şi numai Dumnezeu mai ştie unde în altă parte. Hawaii şi Alaska erau lăsate la o parte, pentru că erau state mici în ceea ce priveşte importanţa politică şi se aflau la poli diferiţi din punct de vedere

ideologic, în orice caz. Asta n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile, sau, cel puţin, aşa se spunea în declaraţia de atitudine.

— De ce nu se poate să stau, pur şi simplu, aici şi să lucrez, Arnie? îl întrebă Ryan pe şeful personalului care tocmai intrase.

— Pentru că munca e acolo, în exterior, domnule preşedinte. Van Damm luă loc ca să înceapă să-i mai dea o nouă lecţie de preşedinţie. Fiindcă, aşa cum ai spus, asta e o funcţie de conducere... am înţeles eu bine? întrebă Arnie cu un mormăit sardonic. Şi conducerea înseamnă să ieşi pe teren cu trupele sau, în cazul nostru, cu cetăţenii. V-aţi lămurit în chestiunea asta, domnule preşedinte?

— Îţi fac plăcere toate astea?

Jack închise ochii şi începu să-i frece îndărătul lentilelor. Îl enervau şi nenorocitele astea de lentile.

— Cam tot atât cât şi ţie. Ceea ce era o remarcă foarte exactă.

— Scuză-mă!

— Celor mai mulţi dintre cei care ajung aici le place sincer să scape din acest muzeu şi să se întâlnească cu oameni adevăraţi. Sigur că asta enervează persoane de genul lui Andrea care ar fi, probabil, de acord să te ţină aici tot timpul. Dar locul ăsta arată deja ca o închisoare, nu-i aşa? întrebă Arnie.

— Numai când nu dorm.

— Aşa că ieşi de aici! Întâlneşte-te cu oamenii! Spune-le ce gândeşti, spune-le ce vrei. Poate chiar o să te asculte. Poate chiar o să-ţi spună ce gândesc ei şi poate că o să înveţi ceva din asta. În orice caz, nu poţi fi preşedinte fără să faci toate astea.

Jack ridică în mână declaraţia de atitudine pe care tocmai o terminase de examinat.

— Ai citit asta?

Arnie dădu afirmativ din cap:

— Da.

— E o mizerie care creează confuzie, spuse Ryan cu un aer surprins.

— Este un document politic. De când politica e consecventă sau raţională? Făcu o pauză. Oamenii cu care am lucrat eu în ultimii douăzeci de ani au supt toate astea o dată cu laptele mamei... De fapt, cred că toţi au fost hrăniţi cu biberonul.

— Ce zici?

— Întreab-o pe Cathy. E una dintre teoriile alea de psihologie comportamentală, chestiile alea ale Erei Noi care pretind că explică totul despre toate lucrurile tuturor de peste tot. Politicienii au fost toţi bebeluşi hrăniţi cu biberonul. Nu i-a ţinut niciodată mămica lor la sânul ei şi nu şi-au creat o legătură normală cu lumea, s-au simţit respinşi şi câte şi mai câte, aşa că, în chip de compensaţie, pleacă de acasă şi rostesc cuvântări şi spun oamenilor din diferite locuri diferite

lucruri pe care aceştia vor să le audă, astfel încât să obţină de la străini dragostea şi dăruirea pe care mamele lor le-au refuzat-o – ca să nu mai vorbim de cei de genul lui Kealty care se împerechează tot timpul. Copiii crescuţi cum trebuie, pe de altă parte, se fac mari şi devin… Ce să zic eu… doctori sau, poate, rabini…

— Ce naiba! aproape strigă preşedintele.

Şeful personalului se mulţumi să zâmbească.

— Te-am mai trezit puţin, nu-i aşa? Ştii, continuă van Damm, m-am gândit ce-am pierdut noi, de fapt, când am întemeiat ţara asta.

— Bine, o să muşc din momeală, spuse Jack, cu ochii încă închişi, găsind că momentul era totuşi amuzant. La naiba, Arnie ştia cum să conducă o clasă de şcolari!

— Înfiinţează un post de bufon de curte în guvern. Ştii, un pitic… Scuză-mă, un bărbat cu o mare doză de spirit combativ, îmbrăcat într-un costum multicolor de clovn şi cu o pălărie caraghioasă cu clopoţei. Dă-i un scăunel într-un colţ… sigur că aici nu există nici un colţ… dar ce naiba… şi la fiecare sfert de oră sau cam aşa ceva, fă-l să-ţi sară pe birou şi să-şi zăngăne pârâitoarea în nasul tău doar ca să-ţi aducă aminte că trebuie să te uşurezi şi tu din când în când, ca toată lumea. Ei, acum pricepi, Jack?

— Nu, recunoscu preşedintele.

— Cap sec! Slujba asta poate fi amuzantă! Să ieşi de aici şi să te întâlneşti cu cetăţenii e amuzant. Să afli ce vor ei e important, dar există şi o latură distractivă. Ei vor să te iubească, Jack. Ei vor să te sprijine. Vor să ştie ce gândeşti. Şi, înainte de toate, vor să ştie că eşti asemenea lor şi, ştii ce? Eşti primul preşedinte de nu ştiu câtă vreme care este, cu adevărat, asemenea lor! Aşa că ridică-ţi naibii fundu' de pe scaun, spune-le cercetaşilor de la aviaţie să dea drumul Marii Păsări Albastre şi joacă nenorocitul ăla de joc! Nu mai avea nevoie să adauge că programul era deja bătut în cuie şi nu mai putea să dea înapoi.

— N-o să le placă tuturor ce spun şi ce cred eu, Arnie şi să fiu al dracului dacă am de gând să mint oamenii doar ca să mă pupe-n fund sau să câştig voturi sau mai ştiu eu ce.

— Te aştepţi să te iubească toată lumea? întrebă van Damm pe acelaşi ton sardonic. Majoritatea preşedinţilor contează pe cincizeci şi unu la sută. Câţiva au fost nevoiţi să conteze pe mai puţin. Ţi-am sucit gâtul din cauza declaraţiei tale despre avort… De ce crezi? Fiindcă declaraţia ta era confuză.

— Nu, nu era, eu…

— Ai de gând să-ţi asculţi profesorul sau nu?

— Dă-i înainte, spuse preşedintele.

— Întâi de toate, cam patruzeci la sută dintre alegători votează Partidul Democrat şi patruzeci la sută votează Partidul Republican. Din

acei optzeci la sută, cei mai mulţi nu şi-ar schimba votul nici dacă Adolf Hitler ar candida împotriva lui Abe Lincoln… sau împotriva Republicii Federale Germania, ca să acopăr ambele părţi.

— Dar de ce…

— Exasperare! De ce-i cerul albastru, Jack? Fiindcă-i albastru! Bine? Chiar dacă poţi să explici de ce şi îmi închipui că un astronom are cum explica, cerul e albastru, aşa că hai să acceptăm faptul, în regulă? Ne rămân douăzeci la sută din oameni care oscilează într-o parte sau alta. Poate că ei sunt adevăraţii independenţi, ca tine. Acest douăzeci la sută conduce destinul ţării şi dacă doreşti ca lucrurile să se întâmple aşa cum vrei tu, ăştia sunt oamenii pe care trebuie să-i contactezi. Acum vine partea caraghioasă. Aceşti douăzeci la sută nu prea se sinchisesc de ce gândeşti tu.

Această concluzie a fost exprimată cu un zâmbet strâmb.

— Stai un pic…

Arnie ridică mâna:

— Nu-ţi mai întrerupe profesorul! Acel solid optzeci la sută care votează linia partidului nu se sinchiseşte cine ştie ce de caracterul omului. Ei votează partidul deoarece cred în filosofia partidului… sau fiindcă mămica şi tăticu' au votat întotdeauna aşa; motivul nu prea contează. Aşa se întâmplă lucrurile. Este un fapt. Adaptează-te la el. Acum mă întorc iar la acel douăzeci la sută care contează. Lor le pasă mai puţin de ce crezi tu, decât de tine. Aici se află avantajul tău, domnule preşedinte. Din punct de vedere politic, ai tot atâta drept să te afli în acest birou cât are un ţânc de trei ani să se afle într-un magazin de arme, dar tu ai caracter de-ţi iese şi pe nas! Pe asta mizăm noi.

Ryan se încruntă la cuvântul „mizăm", dar de data asta stătu liniştit. Îi făcu semn şefului personalului să continue.

— Spune-le oamenilor doar ce crezi. Exprimă-te simplu. Ideile bune sunt exprimate simplu şi eficient. Vorbeşte logic. Acel douăzeci la sută vrea să creadă ca tu într-adevăr crezi în ceea ce spui. Jack, tu nu crezi un om care spune ceea ce crede, chiar dacă nu eşti de acord cu el?

— Bineînţeles, asta-i…

— … Normal, spuse Arnie, completându-i gândul. Aşa face şi acel douăzeci la sută. Ei te vor respecta şi te vor susţine chiar dacă în unele cazuri nu vor fi de acord cu tine. De ce? Pentru că vor şti ca eşti un om de cuvânt. Şi vor ca acela care ocupa aceasta funcţie sa fie un om integru şi de caracter. Fiindcă, dacă ţara intră în rahat, poţi conta pe cineva de genul ăsta care va încerca, măcar, să facă ceea ce trebuie.

— Ah!

— Restul e ambalaj. Dar nu subestima nici ambalajul şi manipularea. Bine? Nu e nimic rău să fi inteligent şi să ştii cum să-ţi

impui ideile. În cartea pe care ai scris-o despre Halsey, „Marinarul Luptător”, ţi-ai ales bine cuvintele ca să-ţi prezinţi ideile, nu-i aşa? Preşedintele aproba din cap. La fel se întâmplă şi cu ideile astea – la naiba! – ideile astea sunt chiar mai importante, aşa ca trebuie să le ambalezi cu mai multă pricepere, nu-i aşa? Planul lecţiei se desfăşura bine, îşi zise şeful personalului.

— Arnie, cu câte dintre ideile astea eşti de acord?

— Nu cu toate. Cred că greşeşti în privinţa avortului… Femeia trebuie să aibă dreptul de a alege. Pariez că eu şi cu tine nu suntem de acord în privinţa acţiunii formative şi a altor câtorva lucruri, dar ştii, domnule preşedinte, nu ţi-am pus integritatea la îndoială nici un minut, măcar. Nu pot să-ţi spun eu în ce să crezi, dar ştiu că tu eşti în stare să pleci urechea la ce spun oamenii. Eu iubesc ţara asta, Jack! Familia mea a fugit din Olanda, a traversat Canalul Mânecii într-o barcă, pe vremea când eu aveam trei ani. Şi acum mi-aduc aminte cum am vărsat şi maţele din mine.

— Eşti evreu? întrebă Jack, surprins. N-avea idee cărei credinţe îi aparţinea Arnie, dacă aparţinea vreuneia.

— Nu, tata a luptat în Rezistenţă şi a fost dibuit de un copoi neamţ. Am fugit exact la timp, altfel el ar fi fost împuşcat, iar mama şi cu mine am fi sfârşit în acelaşi lagăr ca Anne Frank. Asta n-a fost prea bine pentru restul familiei. Numele lui era Willem şi, când războiul s-a sfârşit, el a hotărât să venim aici şi, pe măsură ce creşteam, am tot auzit despre vechea ţara şi cât de diferit era locul ăsta. Chiar este diferit. Eu am devenit ceea ce sunt ca să protejez sistemul. Ce face din America o ţară deosebită? Constituţia, cred. Oamenii se schimbă, guvernele se schimbă, ideologiile se schimbă, dar Constituţia rămâne cam aceeaşi. Tu şi cu Pat Martin aţi depus un jurământ. La fel şi eu, continuă van Damm. Numai că eu am jurat faţă de mine însumi şi faţă de mama şi de tata. Nu-i nevoie ca eu să fiu de acord cu tine în toate problemele, Jack. Eu ştiu că tu vei încerca să faci ceea ce trebuie. Treaba mea, deci, este să te protejez ca să poţi face acest lucru. Asta înseamnă că tu trebuie să asculţi şi că, uneori, va trebui să faci ce nu-ţi place, dar slujba asta pe care o ai, domnule preşedinte, are regulile ei. Trebuie să le respecţi, spuse, în concluzie, şeful personalului, pe un ton liniştit.

— Cum m-am descurcat, Arnie? întrebă Ryan după ce înghiţise lecţia cea mai lungă din acea săptămână.

— Nu rău, dar se poate şi mai bine. Kealty continuă să fie un motiv de enervare, mai degrabă decât o ameninţare reală pentru noi. Dacă ieşi mai mult printre oameni şi ai o atitudine prezidenţială, el va fi marginalizat din ce în ce mai mult. Şi acum, altceva. De îndată ce ieşi în lume şi părăseşti campusul, oamenii vor începe să te întrebe dacă vrei să fi reales. Atunci ce le vei spune?

Ryan dădu energic din cap:

— Eu n-am nevoie de funcţia asta, Arnie. Să o preia altcineva atunci când...

— În cazul ăsta, eşti terminat, nimeni n-o să te mai ia în serios. N-o să reuşeşti să ai în Congres oamenii pe care îi doreşti. O să fii cu mâinile legate şi n-o să fii în stare să realizezi lucrurile pe care le ai în vedere. O să devii ineficient politic. America nu-şi poate permite asta, domnule preşedinte. Guvernele străine – care sunt conduse de politicieni, nu uita – n-o să te mai ia în serios şi asta are implicaţii în securitatea naţională, atât imediat, cât şi pe termen lung. Aşa că ce-o să răspunzi când reporterii îţi vor pune acea întrebare?

Preşedintele se simţi ca un elev de clasa treia care ridică mâna la lecţie.

— Să le spun că nu m-am hotărât încă?

— Corect. Îţi îndeplineşti munca de reorganizare a guvernului şi asta e o problemă de care te vei ocupa la momentul potrivit. Eu am să las, discret, să se strecoare informaţia că te gândeşti să rămâi, că ai sentimentul că prima datorie pe care o ai e faţă de ţara ta şi când reporterii te vor întreba despre asta, o să repeţi, pur şi simplu, poziţia ta iniţială. Prin asta transmiţi un mesaj guvernelor străine pe care ele îl vor înţelege şi îl vor lua în serios şi pe care şi poporul american îl va înţelege şi îl va respecta. Ca o chestiune practică, alegerile prezidenţiale de candidaţi ai ambelor partide nu vor selecta candidaţii marginali care nu şi-au aflat sfârşitul pe Colină. Ei vor vota pentru delegaţii neangajaţi. Poate că o să dorim ca tu să te referi la problema asta într-un discurs. O să vorbesc despre asta şi cu Callie.

Van Damm nu adăugă faptul că mass-media va fi absolut încântată de acest plan. A scrie nu despre una, ci despre *două* congrese pentru desemnarea candidaţilor la prezidenţiale în care presa să aibă acces în timpul dezbaterilor era un vis la care puţini ziarişti îndrăzniseră vreodată să spere. Arnie prezenta lucrurile cât putea de simplu. Indiferent de ce poziţii va adopta Ryan, de îndată ce le va adopta, nu mai puţin de patruzeci la sută din populaţie, poate chiar mai mult, va obiecta. Ceea ce era nostim în legătură cu acel douăzeci la sută despre care tot vorbea el era că acoperea întregul spectru politic care, asemenea lui însuşi, era mai puţin preocupat de ideologie decât de caracter. Unii dintre ei vor obiecta în gura mare şi, prin asta, nu vor putea fi deosebiţi de oricare grupare de patruzeci la sută care împărtăşea aceeaşi poziţie ideologică specială, deşi, până la urmă, aveau să-l voteze pe omul respectiv. Aşa făceau întotdeauna, ca oameni cinstiţi ce erau, care puneau ţara mai presus de prejudecăţi, dar se alăturau unui proces care, în majoritatea cazurilor, selecta, în mod cinstit, oameni cărora le lipsea cinstea alegătorilor lor. Ryan nu-şi dădea încă seama de avantajul pe care îl avea în mână şi poate că era

mai bine aşa căci, dacă se gândea la asta prea mult sau poate doar la asta, ar fi încercat să ţină evoluţia sub control, lucru pe care nu va învăţa niciodată să-l facă bine. Chiar şi oamenii onorabili puteau să greşească şi Ryan nu se deosebea de ceilalţi. Pentru asta existau inşi ca Arnold van Damm: ca să instruiască şi să ghideze din interiorul şi din exteriorul sistemului, în acelaşi timp. Se uita la preşedinte, observând confuzia care însoţea noile lui gânduri. Încerca să priceapă sensul lucrurilor şi probabil că va reuşi pentru că era un bun ascultător şi putea procesa informaţia cu abilitate. Totuşi, nu va reuşi să vadă lucrurile până la concluzia lor firească. Doar Arnie şi, poate, Callie Weston, erau capabili sa vadă atât de departe în viitor. În ultimele săptămâni, van Damm ajunsese la concluzia că Ryan are însuşirile unui adevărat preşedinte. Va fi sarcina lui, îşi spuse şeful personalului, să se asigure că Jack va rămâne în acest post.

— Nu putem face asta, protestă prim-ministrul indian, recunoscând, totuşi: N-a trecut mult de când am primit o lecţie de la forţele navale americane.

— A fost o lecţie usturătoare, încuviinţă Ziang. Dar n-a făcut un rău durabil. Cred că pagubele aduse vaselor voastre se vor remedia în două săptămâni. Această declaraţie o făcu pe reprezentanta Indiei să întoarcă privirile în altă parte. Aflase şi ea lucrul acesta doar cu câteva zile mai înainte. Reparaţiile înghiţeau o parte considerabilă a bugetului anual al marinei indiene, fiind principala ei preocupare. Nu se întâmpla în fiecare zi ca o ţară străină, mai cu seamă una care fusese cândva un duşman de moarte, să-şi dezvăluie infiltrarea într-un alt guvern.

— America e o faţadă, un uriaş cu o inimă bolnavă şi un creier deranjat, spuse Daryaei. Şi dumneavoastră ne-aţi spus asta, doamna prim-ministru. Preşedintele Ryan este un om mic într-un post mare. Dacă facem în aşa fel încât acest post să devină şi mai mare şi mai dificil, atunci America îşi va pierde capacitatea de a se amesteca în treburile noastre pentru o perioadă destul de lungă, astfel ca noi să ne putem atinge scopurile. Guvernul american este paralizat şi aşa va rămâne în următoarele săptămâni. Tot ce depinde de noi este să facem paralizia şi mai acută.

— Şi cum se poate face asta? întrebă reprezentanta Indiei.

— Într-un fel simplu: mărindu-le angajamentele şi, în acelaşi timp, dezechilibrându-le stabilitatea internă. Pe de o parte, simple demonstraţii din partea voastră vor fi suficiente. Pe de altă parte, problema mă priveşte pe mine. Cred că e mai bine ca voi să nu ştiţi nimic despre asta.

Dacă ar fi putut, Ziang şi-ar fi ţinut până şi respiraţia ca să-şi păstreze mai bine sentimentele sub control. Nu se întâmpla prea des

să întâlnească pe cineva mai lipsit de inimă decât era el însuşi şi nici nu voia să ştie ce era în mintea lui Daryaei. E mai bine ca o altă ţară să săvârşească un act de război.

— Continuă, te rog, spuse el în timp ce-şi băga mâna în buzunarul jachetei ca să scoată o ţigară.

— Fiecare dintre noi reprezintă o ţară cu mari capacităţi şi nevoi şi mai mari. China şi India au populaţii mari şi au nevoie atât de spaţiu cât şi de resurse. În curând, voi avea resurse şi capitalul care se creează o dată cu ele, ca şi priceperea de a controla cum sunt distribuite ambele. Republica Islamică Unită va deveni o mare putere, aşa cum voi sunteţi deja mari puteri. Occidentul a dominat Orientul prea mult timp. Daryaei se uită drept la Ziang. La nord de noi se află un cadavru în descompunere. Multe milioane de Credincioşi se află acolo şi au nevoie să fie eliberaţi. Există şi resurse şi spaţiu de care ţara ta are nevoie. Toate astea ţi le ofer ţie, dacă îmi vei da în schimb pământurile Credincioşilor. Apoi privi pe prim-ministrul Indiei. La sud de tine se află un continent gol, cu spaţiul şi resursele de care ai nevoie. În schimbul cooperării tale, cred că Republica Islamică Unită şi Republica Populară sunt dispuse să-ţi ofere protecţie. De la fiecare dintre voi, eu nu cer decât o cooperare discretă fără riscuri directe.

Reprezentanta Indiei îşi spuse că mai auzise astfel de vorbe, dar nici nevoile ei nu se schimbaseră de atunci. Reprezentantul Chinei oferi imediat un mijloc de distragere a atenţiei care nu implica un pericol prea mare. Aşa ceva se mai întâmplase şi înainte. Iranul… ce era această Republică Islamică Unită?… Ah, bineînţeles, îşi spuse Ziang. Bineînţeles! R.I.U. va lua asupra ei toate riscurile reale, deşi se părea că acestea erau neobişnuit de bine calculate. El va verifica singur corelarea forţelor la reîntoarcerea sa la Pekin.

— Nu cer nici un fel de angajamente în privinţa asta, evident. Trebuie să vă asiguraţi voi înşivă că sunt serios cu privire la posibilităţile şi intenţiile mele. Dar vă cer să luaţi în considerare… alianţa… neoficială pe care v-am propus-o.

— Mai e şi Pakistanul, spuse doamna prim-ministru, aplecându-şi mâna într-un gest stupid, gândi Ziang.

— Islamabadul a fost, prea mult timp, o marionetă în mâinile Americii şi nu poate inspira încredere, răspunse imediat Daryaei, care se mai gândise la asta şi până atunci, deşi nu se aşteptase ca India să sară atât de repede.

Femeia asta ura America tot atât de mult ca şi el. Ei bine, „lecţia”, aşa cum o numise ea, probabil că-i rănise mândria chiar mai mult decât îl informaseră diplomaţii lui. Ce tipic pentru o femeie să pună atât de mare preţ pe propria mândrie. Şi câtă slăbiciune! Minunat! Apoi, îşi întoarse ochii spre Ziang.

— Aranjamentele noastre cu Pakistanul au un caracter strict

comercial, drept care pot fi modificate, observă chinezul, la fel de încântat de slăbiciunea reprezentantei Indiei.

Nu era nimeni de vină, în afară de ea. Ea angajase forţe pe câmpul de bătaie… adică, pe mare… în sprijinul atacului ineficient al Japoniei împotriva Americii… în timp ce China nu făcuse nimic şi nu riscase nimic şi ieşise din „război” neatinsă şi neimplicată. Chiar şi şefii foarte precauţi ai lui Ziang nu avuseseră obiecţii în legătura cu acest joc care, oricum, fusese un eşec. Iar acum, din nou, altcineva va risca, iar India va interveni cu un sprijin pacifist, pe când Chinei nu-i rămânea altceva de făcut decât să repete politica mai veche ce nu avea, după cât se pare, nimic de a face cu această R.I.U., ci era, mai degrabă, un test pentru noul preşedinte american; astfel de lucruri se întâmplau, oricum, tot timpul. În plus, Taiwanul continua să fie un motiv de iritare. Era atât de ciudat! Iranul era motivat de religie, înainte de orice altceva. India era motivată de lăcomie şi de furie. China, pe de altă parte, gândea pe termen lung, cu calm, luând în considerare ceea ce conta cu adevărat, dar era circumspectă, ca întotdeauna. Scopul Iranului era evident şi, dacă Daryaei era dispus să rişte pentru el un război, atunci, de ce să nu urmăreşti totul în siguranţă şi să speri că el va avea succes? Dar el nu şi-ar angaja ţara acum. De ce să pară prea nerăbdător? India era nerăbdătoare, destul de nerăbdătoare ca să nu observe cea ce era evident: dacă Daryaei izbândea, atunci Pakistanul va face pace cu noul R.I.U., poate chiar i se va alătura şi India va fi izolată şi vulnerabilă. Ei bine, era riscant să fi vasal, cu atât mai mult dacă aspirai să te califici la nivelul următor, dar neavând mijloacele necesare ca să transpui asta în realitate. Trebuie să fii atent când îţi alegi aliaţii. Recunoştinţa între naţiuni era o floare de seră; se ofilea repede când era expusă la lumea reală.

Doamna prim-ministru dădu din cap, bucurându-se de izbânda asupra Pakistanului şi nu mai spuse nimic.

— În acest caz, prieteni, vă mulţumesc că aţi avut amabilitatea să vă întâlniţi cu mine şi, cu permisiunea voastră, mă voi retrage.

Cei trei se ridicară în picioare. Se schimbară strângeri de mâini şi toată lumea porni spre uşă. Câteva minute mai târziu, avionul lui Daryaei se ridică deasupra pistei gloduroase pentru aparate de vânătoare. Avea nevoie de câteva ore de somn, înainte de rugăciunile de dimineaţă. Dar, mai întâi…

— Prezicerile tale s-au adeverit perfect.

— Ruşii au numit asta „condiţii obiective”. Ei sunt şi rămân nişte necredincioşi, dar formulele lor de analiză a problemelor au o oarecare precizie, îi explică Badrayn. De-asta m-am obişnuit să colectez informaţii cu atâta atenţie.

— Am observat. Următoarea ta sarcină va fi să schiţezi câteva operaţiuni. Spunând asta, Daryaei îşi aplecă scaunul şi închise ochii,

întrebându-se dacă va visa din nou lei morţi.

Oricât şi-ar fi dorit să se întoarcă la medicina clinică, Pierre Alexandre nu era atras de ea în mod special, mai ales de tratarea oamenilor care n-aveau şanse de supravieţuire. Fostul ofiţer militar din el se gândea că asta însemnase să-l apere pe Bataan: făcuse tot ce putuse, trăsese cele mai bune focuri, dar ştiuse că nu va exista scăpare. În acel moment, avea trei pacienţi bolnavi de SIDA, toţi homosexuali, toţi în jurul vârstei de treizeci de ani şi toţi având de trăit mai puţin de un an. Alexandre era un om destul de credincios şi nu aproba stilul de viaţă al homosexualilor, dar nimeni nu merita să moară în acest fel. Şi, chiar dacă merita, el era medic, nu Dumnezeu la Judecata de Apoi. La naiba, gândi el, ieşind din lift şi înregistrându-şi însemnările privind pacienţii, pe un reportofon.

Munca unui medic înseamnă şi o compartimentare a vieţii sale. Cei trei pacienţi din secţia lui vor continua să fie acolo şi mâine şi nici unul dintre ei nu va avea nevoie de îngrijiri urgente. Nu era o cruzime să lase la o parte problemele lor. Asta nu era decât munca lui, iar vieţile lor, dacă aveau vreo speranţă de supravieţuire, depindeau de capacitatea lui de a se îndepărta de trupurile lor lovite de boală şi de a se întoarce la cercetarea organismelor microscopice care le atacaseră. Întinse caseta cu banda secretarei sale, care avea să bată la maşină însemnările.

— Doctorul Lorenz din Atlanta a răspuns la telefonul dumneavoastră ca răspuns la telefonul domniei sale, ca răspuns la telefonul dumneavoastră de la început, îi spuse ea când el trecu prin dreptul ei.

Imediat ce se aşeză, doctorul formă numărul liniei directe din memorie.

— Da?

— Gus? Aici Alex, de la Hopkins. Dă-mi un semn că eşti tu, spuse el râzând.

Auzi câteva hohote puternice la celălalt capăt al firului. Parola telefonului putea fi cea mai mare pacoste.

— Cum merge pescuitul, colonele?

— Mă crezi dacă-ţi spun că încă n-am avut ocazia? Ralph mă munceşte destul de zdravăn.

— Ce-ai vrut de la mine?... Tu ai sunat primul, nu-i aşa?

Lorenz nu mai era sigur, altă dovadă că omul muncea prea mult.

— Da, aşa-i, Gus. Ralph mi-a spus că ai început din nou să cercetezi structura Ebolei, după mica epidemie din Zair, aşa-i?

— Da, aşa ar fi fost dacă nu mi-ar fi furat cineva maimuţele, raportă pe un ton acru directorul de la C.D.C. Încărcătura cu noile maimuţe trebuie să sosească aici într-o zi, două, aşa mi s-a spus.

— Ai avut vreo vizită neașteptată? întrebă Alexandre.

Una dintre problemele laboratoarelor care foloseau animale pentru experienţe era că, din când în când, fanatici ai drepturilor animalelor dădeau buzna înăuntru ca să „elibereze” animalele.

Într-o bună zi, dacă nu erau atenţi, un smintit oarecare pleca de acolo cu o maimuţă sub braţ, ca să descopere că suferea de friguri Lassa… sau ceva şi mai rău. Cum naiba puteau medicii să studieze afurisitul de microb fără animale – şi cine a pretins vreodată că o maimuţă e mai importantă decât o fiinţă omenească? Răspunsul la asta era simplu: în America erau oameni care credeau în aproape orice, iar Constituţia prevedea şi dreptul de a fi dobitoc. Din cauza asta, C.D.C., Hopkins şi alte laboratoare de cercetare aveau paznici înarmaţi care apărau cuştile maimuţelor. Chiar şi cuştile de şobolani, ceea ce-l făcea pe Alex să-şi rotească ochii spre tavan.

— Nu, au fost răpite în Africa. Altcineva se joacă acum cu ele. Oricum, asta mă întârzie cu o săptămână. S-o ia dracu’ de treabă! De cincisprezece ani îmi tot bat capul cu nenorocitul ăsta mic.

— Cât de proaspătă e mostra?

— E luată de la Pacientul Index. S-a identificat clar: Ebola Zair, specia Mayinga. A mai existat o mostră de la cel de al doilea pacient. Asta a dispărut…

— Ce zici? întrebă Alexandre, subit alarmat.

— S-a pierdut pe mare într-un accident de avion. E clar că o duceau la Paris pe calea aerului ca să o vadă Rousseau. Alte cazuri n-au mai fost, Alex. De data asta am parat lovitura, îl asigură Lorenz pe colegul său mai tânăr.

„Mai bine să te faci praf într-un accident de avion, îşi spuse Alexandre, decât să pierzi ultima picătură de sânge din cauza nemernicului ăluia mic.” Continua să gândească asemenea unui soldat, gata să dea drumul la o înjurătură.

— Bine, spuse.

— Deci, de ce m-ai sunat?

— Din cauza polinomialelor, auzi Lorenz în telefon.

— Ce vrei să spui? întrebă doctorul din Atlanta.

— Când te apuci de treabă, ia în consideraţie şi o analiză matematică a structurii.

— Am cochetat şi eu cu ideea asta o vreme. Totuşi, acum vreau să examinez ciclul de reproducere şi…

— Exact, Gus, natura matematică a interacţiunii. Am vorbit cu o colegă de-a mea de aici… chirurg de ochi, îţi imaginezi?

Mi-a spus ceva interesant. Dacă aminoacizii au o valoare matematică cuantificabilă şi trebuie să aibă, atunci felul cum interacţionează ei cu alte legături ale codului ne poate spune ceva. Alexandre făcu o pauză şi auzi cum se aprinde un chibrit; Gus se

apucase să fumeze pipă la birou.

— Dă-i înainte!

— Suntem încă în căutare, Gus. Şi dacă totul e aşa cum crezi tu, dacă totul e o ecuaţie? Toată şmecheria e să descompunem microbul, nu? Cum reuşim asta? Bine, Ralph mi-a povestit despre studiul tău privitor la ciclul temporal. Cred că ai dibuit ceva. Dacă am descifrat ARN-ul virusului şi dacă am descifrat elementul purtător al ADN-ului, atunci…

— Grozav! Interacţiunile ne vor spune ceva despre valorile elementelor polinominale…

— Şi asta o să ne ajute să înţelegem multe despre felul cum se reproduce micul diavol şi poate… poate… vom şti…

— Cum putem să-l atacăm!

O pauză; pe fir se auzi un pufăit puternic.

— Alex, asta ar fi o treabă bună.

— Tu eşti omul cel mai potrivit pentru asta, Gus şi, în orice caz, tu poţi să porneşti experimentul.

— Totuşi, ceva lipseşte.

— Întotdeauna e ceva care lipseşte.

— Mai lasă-mă o zi, două, să mă gândesc la problema asta şi te caut eu din nou. Felicitări, Alex!

— Mulţumesc, Gus. Profesorul Alexandre puse receptorul jos şi se gândi că, pe ziua aceea, îşi făcuse datoria faţă de ştiinţa medicală. Nu era mare lucru, iar un element din ipoteză lipsea.

23
EXPERIMENTE

A fost nevoie de câteva zile ca să se pună totul la punct. Preşedintele Ryan trebuia să se întâlnească cu o categorie de noi senatori – unele state rezolvau lucrurile mai încet, mai ales fiindcă o parte din guvernatori înfiinţaseră ceva asemănător cu acele comitete de cercetare pentru evaluarea unei liste de candidaţi. Asta a fost o surpriză pentru mulţi rezidenţi ai Washingtonului care se aşteptaseră ca organele executive ale statului să facă lucrurile aşa cum se făcuseră întotdeauna, să se numească înlocuitori în Camera Superioară chiar din clipa când trupurile răposaţilor se răciseră, dar se pare că discursul lui Ryan avusese un oarecare efect. Opt guvernatori înţeleseseră că această situaţie era unică şi, deci, se comportaseră într-un mod diferit, câştigând, după un moment de reflecţie, laudele ziarelor locale, dacă nu totala aprobare a presei centrale.

Primul turneu politic al lui Jack avu un caracter experimental. Preşedintele se trezi devreme, îşi sărută soţia şi copiii în drum spre uşă şi se sui în elicopterul de pe South Lawn cu câteva minute înainte de şapte dimineaţa. Zece minute mai târziu, părăsi elicopterul şi se urcă pe scara ce ducea la Air Force One, cunoscut Pentagonului în termeni tehnici ca VC-25A, un 747 transformat cu multă cheltuială ca să devină mijlocul personal de transport al preşedintelui. El se sui la bord exact în momentul când pilotul, un colonel în vârstă, făcea anunţurile premergătoare zborului. Privind în spate, Ryan observă vreo optzeci de reporteri legându-şi centurile de scaunele de piele mai comode decât cele de la clasa întâia – de fapt, câţiva nici nu-şi puseră centurile, fiindcă Air Force One zbura, în general, mai lin decât un transatlantic pe o mare liniştită – şi când era gata să pornească, auzi: „În acest avion fumatul este interzis!”

— Cine-a spus asta? întrebă preşedintele.

— Unul dintre scârboşii de la televiziune, răspunse Andrea. Crede că e stăpânul avionului.

— Într-un fel, are dreptate, remarcă Arnie. Nu uita asta!

— Ăsta-i Tom Donner, adăugă Callie Weston. Prezentatorul de la N.B.C. Ăstuia nici rahatul nu-i pute şi foloseşte mai mult fixativ decât mine. Dar o parte din părul lui e fals.

— Pe-aici, domnule preşedinte, spuse Andrea, întinzând mâna în faţă.

Cabina preşedintelui din Air Force One se afla în extremitatea prorei de pe puntea principală, unde se găseau scaune obişnuite, deşi

acoperite cu pluş foarte moale, plus o pereche de canapele care se puteau extinde şi transforma în paturi pentru călătorii lungi. Sub ochii agentei principale, şeful ei îşi încheie centura. Ceilalţi pasageri puteau să încalce regulile – Serviciile Secrete ale S.U.A. Nu-şi făceau griji cu ziariştii – dar nu şi POTUS. Făcută odată treaba asta, agenta făcu semn cu mâna către şeful echipajului de pe Air Force One, care ridică un receptor şi-i spuse pilotului că poate porni. Imediat se auziră motoarele. Jack se dezbărase complet de frica de a zbura, dar asta era partea zborului când el închidea ochii şi spunea în gând (când era mai tânăr, murmura) o rugăciune pentru siguranţa tuturor persoanelor de la bord, având convingerea că, dacă s-ar fi rugat doar pentru el, Dumnezeu l-ar fi socotit egoist. Când era pe sfârşite, începu rularea pentru decolare, ceva mai rapid decât era normal cu un 747. Având o încărcătură uşoară, îţi dădea senzaţia că erai într-un aeroplan, mai degrabă decât într-un tren care pornea din staţie.

— În regulă, spuse Arnie, când botul avionului se ridică.

Controlându-şi gesturile, preşedintele nu se apucă de braţele scaunului, cum făcea el de obicei.

— O să fie un turneu uşor. Indianapolis, Oklahoma City, iar la cină o să fim îndărăt, acasă. Vor fi prietenoşi şi cam tot atât de reacţionari ca şi tine, adaugă el cu o sclipire în ochi. Deci, n-ai motive de îngrijorare.

Agentul special Price, care stătea în acelaşi compartiment în timpul decolării se enerva când auzea pe cineva spunând asta. Şeful personalului, van Damm – TÂMPLARUL, pentru Serviciul Secret (Callie Weston era CALLIOPE), era unul dintre angajaţi care nu prea aprecia durerile de cap pe care le avea Serviciul. Pentru el, primejdia era un risc politic, chiar şi după accidentul cu avionul 747. Remarcabil, gândi el. Cu câţiva metri mai în spate, agentul Raman stătea pe un loc cu vedere spre coada avionului şi urmărea accesul spre celălalt capăt, pentru cazul când ar apărea un reporter înarmat cu un pistol în loc de creion. Mai erau încă şase agenţi la bord, care stăteau cu ochii pe toată lumea, chiar şi pe echipajul în uniformă, în timp ce câte un pluton aştepta la fiecare dintre cele două oraşe de destinaţie, împreună cu o bogată colecţie de poliţişti locali. La Baza Aeriană Tinker din Oklahoma City, cisterna cu combustibil se afla deja sub paza U.S.S.S., ca nu cumva cineva să contamineze benzina destinată alimentării avionului prezidenţial; vor rămâne acolo cu mult după reîntoarcerea aparatului 747 la Andrews. Un transportor A C-5B se afla deja la Indianapolis, după ce transportase automobilele prezidenţiale cu feribotul. Când preşedintele avea de făcut un drum, era ca şi cum ar fi fost transportaţi fraţii Ringling de la Circul Bamum & Bailley, cu deosebire că, în general, nu se prea sinchisea nimeni că ar fi vrut unii să-l asasineze pe omul de la trapezul zburător.

Agenta Price observă că Ryan îşi răsfoia discursul. Ăsta era unul

dintre puţinele acte normale pe care le făcea. Oamenii ăştia erau întotdeauna agitaţi în legătură cu discursurile lor, de cele mai multe ori nu era vorba de trac, ci de îngrijorarea legată de conţinut. Gândul ăsta o făcu pe Price să zâmbească. Ryan nu-şi făcea griji despre conţinutul, ci despre rostirea discursului. Ei bine, o s-o înveţe şi pe-asta; norocul lui era că doamna Callie Weston, deşi era o pacoste pentru sistemul administrativ, ştia să scrie nişte discursuri grozave.

— Micul dejun? întrebă o stewardesă imediat ce avionul începu să zboare în linie dreaptă.

Preşedintele scutură din cap în semn de refuz:

— Mulţumesc, nu mi-e foame.

— Adu-i ouă cu şuncă, pâine prăjită şi cafea decofeinizată, porunci van Damm.

— Să nu-ncerci niciodată să ţii un discurs pe stomacul gol, îl sfătui Callie. Ascultă-mă pe mine!

— Şi nu exagera cu cafeaua. Cofeina te poate face nervos. Când un preşedinte ţine un discurs, explică Arnie în cadrul lecţiei de dimineaţă, atunci el este… Callie, dă-mi o mână de ajutor…

— Nu-i nimic dramatic în legătură cu ce ai de spus azi. Eşti vecinul deştept care-l vizitează pe cel din casa de alături fiindcă omul are nevoie de un sfat în legătură cu ceva care-l preocupă. Prietenos. Rezonabil. Calm. Aşa-i, asta-i soluţia cea mai bună, explică Weston, ridicând din sprâncene.

— Ca un doctor cumsecade de familie care-i spune unuia s-o lase mai moale cu mâncarea grasă şi, poate, să mai joace o partidă de golf… toată lumea spune că e plăcut să faci exerciţii fizice… vorbe de-astea, continuă să-i explice şeful personalului. Faci asemenea lucruri tot timpul în viaţa de zi cu zi.

— Deci, să fac aşa şi în dimineaţa asta în faţa a patru mii de oameni, nu? întrebă Ryan.

— Şi a camerelor de luat vederi de la C-SPAN; se va difuza la toate programele de ştiri TV de astă seară…

— C.N.N. va transmite *live*, fiindcă e primul dumneavoastră discurs în provincie, adăugă Callie.

N-avea rost să-l mintă.

„Iisuse!” gândi Jack, aruncându-şi din nou ochii pe textul discursului.

— Ai dreptate, Arnie. Mai bine decofeinizată. Spunând asta, Jack îşi ridică privirea: E vreun fumător printre noi?

Felul în care puse întrebarea o făcu pe stewardesa de la Air Force să se întoarcă.

— Doriţi o ţigară, domnule?

Răspunsul a fost cam ruşinos:

— Da.

Stewardesa îi întinse o Virginia Slim şi i-o aprinse cu un zâmbet cald. N-avea în fiecare zi ocazia să facă un serviciu atât de personal comandantului. Ryan trase un fum şi ridică privirea:

— Dacă-i spui soţiei, sergent…

— Rămâne între noi, domnule.

Stewardesa dispăru în spate să aducă micul dejun. Avusese o zi norocoasă.

Fluidul avea o culoare surprinzător de îngrozitoare, purpuriu închis cu o nuanţă de cafeniu. Monitorizaseră procesul cu mostre mici sub un microscop electronic. Rinichii de maimuţă expuşi sângelui infectat erau compuşi din celule diferite, specializate şi, din nu se ştie ce motive, Ebolei îi plăceau acele celule aşa cum unui om lacom îi place crema de ciocolată. Era fascinant şi, în acelaşi timp, oribil să priveşti. Fibra de virus de dimensiunea unui micron atingea celulele, le penetra şi începea să se înmulţească în biosfera caldă, primitoare. Parcă era ceva desprins dintr-un film S.F., dar foarte real. Acest virus, asemenea tuturor celorlalte, îşi trăia viaţa într-un fel echivoc. Putea acţiona numai dacă era ajutat, iar acest ajutor trebuia să vină de la elementul purtător care, oferind mijloacele pentru activarea virusului, contribuia, în acelaşi timp, la propria moarte. Fibrele de Ebola conţineau numai A.R.N. şi, pentru a putea avea loc mitoza, era nevoie atât de A.R.N. cât şi de A.D.N. Celulele rinichiului le aveau pe amândouă, fibrele de virus le căutau şi, când se împerecheau, Ebola începea să se reproducă. Pentru asta, era nevoie de energie şi această energie era furnizată de celulele rinichiului care erau, bineînţeles, complet distruse în acest proces. Procesul de multiplicare reprezenta un microcosmos al procesului de îmbolnăvire într-o comunitate umană. Începea lent, apoi se accelera geometric şi înainta din ce în ce mai rapid: 2-4-16-256-65536, până când toate substanţele hrănitoare erau înghiţite şi nu rămâneau decât fibrele virusului, apoi intrau într-o stare latentă şi aşteptau ocazia următoare. Lumea se referea la boală, aplicându-i tot felul de imagini false. Stătea în aşteptare până se ivea o şansă; ucidea fără milă; îşi căuta victimele. Toate astea erau fleacuri antropomorfice. Moudi şi colegul său ştiau asta. Boala nu gândea.

Nu făcea nimic excesiv de răuvoitor. Tot ce făcea Ebola era să se hrănească, să se reproducă şi să se întoarcă la starea latentă. Dar, aşa cum un computer nu este altceva decât un complex de butoane electrice care nu ştie decât să facă deosebirea dintre numerele 1 şi 0 – dar face asta mai rapid şi mai eficient decât oamenii care-l folosesc – tot aşa Ebola era atât de bine adaptată să se reproducă, încât sistemul imunitar al corpului uman, de regulă un mecanism de apărare nemilos de eficace era, pur şi simplu copleşit, de parcă fusese atacat de o armată de furnici carnivore. În asta consta marea

slăbiciune a Ebolei. Era prea eficientă. Ucidea prea repede. Mecanismul său de supravieţuire în interiorul gazdei umane avea şi el tendinţa de a ucide gazda înainte ca aceasta să aibă timp să transmită boala. Era, de asemenea, adaptat la un ecosistem specific. Ebola nu supravieţuia mult timp în aer liber şi, dacă o făcea, asta se întâmpla numai în condiţii de junglă. Pentru acest motiv şi, de vreme ce nu putea supravieţui într-un purtător uman fără să ucidă acel purtător în zece zile sau mai puţin, ea evoluase încet, fără să facă următorul pas în evoluţia ei: transmisia prin aer.

Sau, cel puţin, aşa gândea toată lumea. Poate că „spera” ar fi un cuvânt mai potrivit, îşi zise Moudi. O specie a Ebolei care s-ar putea răspândi prin aerosoli ar fi letală. Era posibil ca ei să aibă de a face exact cu asta. Era vorba despre specia Mayinga, după cum se stabilise prin expunerea repetată la microscop, iar acea specie era bănuită a fi în stare să se transmită prin aerosoli şi exact asta aveau ei de dovedit.

Îngheţarea la temperaturi foarte joase, folosirea de azot lichid ca element frigorific, de pildă, ucidea majoritatea celulelor umane normale. Prin îngheţare, expansiunea apei, care reprezenta partea cea mai importantă din masa celulară, distrugea pereţii celulelor, nelăsând în urmă decât ruină. Ebola, pe de altă parte, era prea primitivă ca să permită acest lucru. Căldura excesivă o putea distruge. Dar dacă-i dădeai un loc rece şi întunecos în care să doarmă, era încântată să moţăie liniştită.

Lucrau într-o cutie de mânuşi. Era un mediu bine reglat şi contaminat letal, căptuşit cu lexan curat, destul de rezistent ca să oprească un glonţ de pistol. Pe două laturi se tăiaseră găuri în plasticul solid şi la fiecare post de activitate era nituită o pereche de mânuşi grele de cauciuc. Moudi extrase 10 centimetri cubi de lichid bogat în virusuri şi-i transferă într-un mic recipient pe care-l sigilă. Încetineala procesului se datora mai puţin riscului fizic, cât mişcărilor îngreunate de mânuşi. Când recipientul a fost sigilat, el îl trecu dintr-o mână înmănuşată în cealaltă, apoi i-l dădu directorului care făcu o mişcare similară, punându-l, în cele din urmă, într-un mic container cu obturator de aer. Când uşiţa se închise, după cum arăta o lumină care se aprindea la un senzor de presiune, micul compartiment a fost invadat de un spray dezinfectant – fenol diluat – şi lăsat să stea trei minute, până când era sigur că aerul şi containerul de transfer puteau fi deschise fără riscuri. Chiar şi atunci, nimeni nu-l atinse fără mănuşi pe mâini şi, cu toată siguranţa cutiei de mânuşi, ambii doctori mai purtau şi echipamente protectoare complete. Directorul îndepărtă containerul, ţinându-l cu amândouă mâinile, în timp ce traversa spaţiul de trei metri până la masa de lucru.

În scopuri experimentale, bidonul de aerosoli era dintre acelea

folosite pentru răspândirea de insecticide, care poate fi plasat pe podea, pus în funcţiune şi lăsat să pulverizeze întreaga încăpere. Fusese dezasamblat complet, curăţat de trei ori cu abur direct şi asamblat din nou – părţile din plastic creaseră o problemă, dar asta fusese rezolvată cu câteva luni mai înainte. Era un dispozitiv primitiv. Tipurile fabricate vor fi mult mai elegante. Singurul risc care exista putea veni de la azotul lichid, un fluid cu aspect destul de apos care, dacă se vărsa pe mânuşi, le îngheţa imediat şi, curând după aceea, le făcea bucăţele, sub forma unor cristale negre. Directorul se trase la o parte când Moudi turnă lichidul criogenic în jurul vasului de presiune. Numai câţiva centimetri cubi erau necesari pentru experiment. Apoi, lichidul bogat în Ebola era injectat în containerul interior din oţel inoxidabil, iar capacul era închis. După ce bidonul a fost sigilat, noul container a fost pulverizat cu dezinfectant, apoi spălat cu sare metalică sterilă. Containerul mai mic de transfer a fost aruncat într-un recipient de gunoi pentru a fi incinerat.

— Gata, spuse directorul. Am terminat.

În interiorul bidonului cu pulverizator, Ebola era deja îngheţată la temperaturi joase, dar nu pentru mult timp. Azotul avea să se evapore relativ rapid, iar mostra se va topi. În acest timp, se va organiza restul experimentului. Între timp, cei doi doctori îşi îndepărtau echipamentul protector şi-şi luau masa.

Colonelul care conducea avionul atinse solul cu o extraordinară dexteritate. Era prima oară când pilota avionul acestui preşedinte şi avea de dovedit ceva. Coborârea a fost obişnuită, cu schimbarea sensului de mers al motoarelor, ceea ce reduse viteza reactorului la aceea a unui automobil, înainte ca botul avionului să întoarcă spre stânga. Uitându-se pe fereastră, Ryan văzu sute, ba nu, mii, de oameni. „Toţi au venit să mă vadă pe mine?” se miră el. La naiba! În mâinile lor, deasupra gardului scund al perimetrului, fluturau culorile roşu, alb şi albastru ale steagului naţional şi când, în cele din urmă, avionul se opri, steagurile se ridicară deodată, ca un val. Scara mobilă se apropie de uşa care a fost deschisă de stewardul, de fapt, stewardesa care-i dăduse ţigara.

— Mai doriţi una? şopti ea.

Ryan zâmbi:

— Poate mai târziu. Şi-ţi mulţumesc, sergent.

— Succes, domnule preşedinte, dar atenţie la scări, bine?

Drept răsplată, i se răspunse cu un hohot de râs.

— Totu-i gata pentru şef, auzi Price pe circuitul ei de radio.

Era vocea conducătorului echipei de recepţie. Auzind asta, ea făcu semn cu capul preşedintelui Ryan:

— Spectacolul a început, domnule preşedinte.

Ryan respiră şi rămase în pragul uşii, cu ochii la lumina soarelui de Midwest.

Protocolul cerea ca el să coboare primul şi neînsoţit. Abia se oprise în deschizătura uşii când izbucniră uralele din partea unor oameni care nu ştiau mai nimic despre el. Jack Ryan, cu haina încheiată la toţi nasturii, cu părul periat şi dat cu spray, în ciuda împotrivirilor lui, coborî treptele, având senzaţia că e un nătâng, nu un preşedinte, până ajunse jos. Acolo, un sergent major de la Forţele Aeriene îl salută scurt cu mâna la chipiu, la care Ryan, atât de bine antrenat în timpul celor câteva luni petrecute la Unităţile Navale răspunse corect, în acelaşi fel şi, din mulţime, se ridicară noi urale. Se uită în jur şi-i văzu pe cei de la Serviciile Secrete şi pe agenţii de la Finanţe desfăşuraţi în toată zona, aproape toţi privind împrejur. Prima persoană care se apropie de Ryan a fost guvernatorul statului.

— Fiţi binevenit în Indiana, domnule preşedinte! Luă mâna lui Ryan şi o scuturâ puternic. Suntem onoraţi să vă fim gazde în prima dumneavoastră vizită oficială.

Desfăşuraseră tot ce se putea pentru această ocazie. Se vedea o companie a Gărzii Naţionale locale. Fanfara intona *Fluturări de steaguri şi panaşe*, urmat imediat de *Salut Conducătorului*, ceea ce-l făcu pe Ryan să se simtă un mare şarlatan. Cu guvernatorul la stânga lui, cu o jumătate de pas în urmă, Ryan păşi pe covorul… care nu putea fi decât roşu! Compania de onoare prezentă arma şi aplecă vechiul ei steag de regiment, nu cel cu stele şi dungi, bineînţeles, care, după cum proclamase odată un atlet american, nu se poate apleca în faţa unui rege sau potentat pământean (acesta fusese un american de origine irlandeză care nu dorise să-l onoreze astfel pe Regele Angliei la Olimpiada din 1908). Jack îşi duse mâna dreaptă la inimă, în timp ce înainta, un gest pe care şi-l amintea din tinereţe şi privi gărzile din faţa sa. Acum el era Comandantul lor Suprem, îşi spuse preşedintele. Putea să dea ordine care să-i trimită pe câmpul de bătălie, aşa că trebuia să se uite la chipurile lor. Iată-i, proaspăt raşi, tineri şi mândri aşa cum fusese şi el cu douăzeci şi ceva de ani în urmă. Ei se aflau aici pentru el. Şi el trebuia să fie întotdeauna alături de el. „Da, da! îşi spuse Jack. Să nu uiţi asta!”

— Îmi permiteţi să vă prezint câţiva cetăţeni de-ai noştri, domnule preşedinte? întrebă guvernatorul, arătând cu mâna spre gard. Ryan dădu afirmativ din cap şi îl urmă.

— Capul sus şi suge burta! strigă Andrea în microfonul radioului ei. Agenţii din grupul prezidenţial, care văzuseră asta de nu ştiu câte ori, detestau momentul mai mult decât orice altceva. Price va fi alături de POTUS în toate ocaziile. Raman şi alţi trei agenţi se aflau la dreapta şi la stânga lui, cercetând cu privirea mulţimea din spatele ochelarilor de soare, căutând arme, expresii suspecte, chipuri pe care şi le aminteau

din fotografii, orice care era ieşit din comun.

„Ce mulţi sunt!” îşi spuse Jack. Nici unul dintre ei nu votase pentru el şi, până foarte de curând, puţini dintre ei auziseră de numele lui. Totuşi, ei erau aici. Unii erau, poate, slujbaşi ai guvernului care primiseră o zi liberă, dar, în afară de aceştia erau şi oameni cu copii de mână şi mulţi alţii, iar expresia de pe feţele lor îl uimi pe preşedinte, care în viaţa lui nu mai văzuse ceva cât de cât asemănător. Se întindeau spre el mâini nerăbdătoare şi strânse cât de multe putu, înaintând spre stângă de-a lungul şirului de oameni, încercând să distingă voci individuale în mulţimea strigătelor.

— Fiţi binevenit în Indiana! Ce mai faceţi? Avem încredere în dumneavoastră! Până acum aţi făcut treabă bună! Vă suntem alături!

Ryan încercă să răspundă, dar nu reuşi mare lucru, în afară de un repetat „mulţumesc”; gura lui se deschidea mai ales din cauza uimirii pe care i-o provoca emoţia copleşitoare a momentului. Şi toate astea erau numai pentru el! Asta-l ajuta să uite durerea din degete, dar, în cele din urmă, a fost nevoit să se îndepărteze de gard şi să facă semne cu mâna, după o nouă exprimare zgomotoasă a dragostei pentru noul preşedinte.

La naiba! Dacă şi-ar da seama ce şarlatan sunt, gândi Jack, ce-ar face? Ce naiba caut eu aici? întrebă mintea lui, în timp ce el se îndrepta spre uşa deschisă a limuzinei prezidenţiale.

Erau zece în subsolul clădirii. Toţi erau bărbaţi. Numai unul era prizonier politic, iar infracţiunea lui era apostazia. Restul erau oameni foarte nedoriţi, patru ucigaşi, un violator, doi molestatori de copii şi doi hoţi recidivişti care, conform legii Coranului respectate de ţara lui, puteau să se aleagă cu tăierea mâinii drepte. Se aflau într-o singură încăpere cu aer condiţionat, fiecare legat de piciorul patului având cătuşe la glezne. Toţi erau condamnaţi la moarte, în afara hoţilor care vor fi, probabil, doar mutilaţi şi ei ştiau asta şi se mirau de ce se aflau aici cu ceilalţi. Din ce motiv ceilalţi erau încă în viaţă era un mister pentru ei, pe care nimeni nu încerca să-l ghicească sau din care să prindă curaj. Hrana lor din ultimele săptămâni fusese foarte săracă şi asta le redusese energia şi vioiciunea. Unul dintre ei îşi băgă un deget în gură să-şi pipăie gingiile dureroase şi sângerânde. Scoase degetul când uşa se deschise.

Era cineva îmbrăcat într-un echipament albastru de plastic pe care nici unul dintre ei nu-l mai văzuse vreodată. Persoana – un bărbat a cărui faţă se distingea cu greu prin masca de plastic – aşeză un container cilindric pe podeaua de ciment, deşurubă capacul de plastic albastru şi apăsă pe un buton. Pe urmă se retrase în grabă. Abia se închisese uşa şi din container se auzi un fâşâit, în timp ce un abur ceţos începu să se răspândească în încăpere.

Unul dintre oameni scoase un ţipăt, gândindu-se că era un gaz otrăvitor; apucă cearşaful subţire şi-şi acoperi faţa cu el. Tipul care stătea cel mai aproape de pulverizator era cam sărac cu duhul; nu se mişcă, rămânând cu ochii pe recipient şi, când norul îl cuprinse, privi în jur, în timp ce ceilalţi aşteptau să-l vadă căzând mort Cum asta nu se întâmplă, oamenii deveniră mai mult curioşi decât temători. După câteva minute, incidentul se pierdu în scurtul lor trecut. Luminile se închiseră şi ei se culcară.

— Avem trei zile ca să descoperim, spuse directorul, închizând televizorul care transmitea din celulă. Sistemul de pulverizare pare să funcţioneze bine, dispersia se face cum trebuie. Avem o problemă cu dispozitivul de amânare. Când aparatul va intra în producţie, va fi nevoie doar de… cât? Cinci minute, cred.

„Trei zile”, gândi Moudi. Şaptezeci şi două de ore ca să vadă răul pe care-l produseseră.

Cu toată cheltuiala şi efortul de captare a atenţiei, cu toată planificarea minuţioasă, Ryan stătea pe un simplu scaun pliant din metal, dintre cele care-ţi dau dureri de spate. În faţa lui se afla un grilaj de lemn acoperit cu steaguri în roşu, alb şi albastru. Sub steaguri se instalase o placă de oţel în stare, pare-se, să blocheze un glonţ. Podiumul era blindat în acelaşi fel – în cazul de faţă cu oţel şi teflon; teflonul este pe cât de solid, pe atât de uşor şi i-ar fi protejat aproape tot corpul, mai jos de umeri. Campusul universităţii – un gimnaziu mare, dar nu cel folosit de echipa de baschet a şcolii, deja eliminată în turneul N.C.A.A., era plină „până-n tavan”, cum ar fi spus, probabil, reporterii, aceasta fiind expresia tipică atunci când era vorba de o sală cu toate locurile ocupate. Cei mai mulţi dintre spectatori erau, probabil, studenţi, dar era greu de precizat. Ryan era ţinta a numeroase proiectoare puternice şi potopul de lumină îl împiedica să vadă majoritatea mulţimii. Oamenii intraseră pe uşa din spate, trecând printr-o cameră cu dulapuri, cu un miros specific, fiindcă preşedintele folosea uşa principală când intra şi ieşea. Procesiunea de maşini făcuse majoritatea distanţei pe o şosea, dar pe străzile oraşului care reprezentaseră aproximativ un sfert din drum, văzuse oameni pe trotuare, făcându-i semne cu mâna, în timp ce guvernatorul preamărea virtuţile urbei şi ale districtului Hoosier. Jack se gândise să întrebe care era originea cuvântului Hoosier, dar se răzgândise.

Acum, guvernatorul luase cuvântul din nou, după alţi trei vorbitori: un student, urmat de decanul universităţii şi apoi de primarul oraşului. Preşedintele făcu efortul să asculte discursurile dar, în timp ce, pe de o parte, toţi spuneau aproape acelaşi lucru, pe de altă parte, puţin din ceea ce se spuneau era adevărat. Era ca şi cum vorbeau despre altcineva, un preşedinte teoretic cu virtuţi generice, care se ocupa de

false îndatoriri. „Poate că totul se explica prin faptul că autorii locali de discursuri se ocupau doar de probleme locale”, îşi spuse Jack. Cu atât mai bine pentru ei.

— … Sunt foarte onorat să vi-l prezint pe preşedintele Statelor Unite.

Guvernatorul întoarse capul şi făcu un gest spre preşedinte.

Ryan se ridică, se apropie de podium şi strânse mâna guvernatorului. În timp ce-şi aşeza pliantul conţinând discursul pe pupitru, dădu din cap stângaci, exprimându-şi aprecierea faţă de mulţimea pe care abia o vedea. În primele rânduri, chiar pe băncile terenului de baschet, se aflau marii mahări locali. În alte timpuri şi împrejurări ar fi fost contribuabili majori. În cazul de faţă, Ryan nu se putea pronunţa. Poate că aparţineau ambelor partide. Pe urmă, îşi aminti că cei mai importanţi contribuabili donau, oricum, bani ambelor partide pentru a se pune la adăpost şi a-şi asigura accesul la putere, indiferent cine o deţinea. Probabil că deja începuseră să se gândească cum să facă să doneze bani pentru campania lui.

— Mulţumesc, domnule guvernator, pentru introducerea dumneavoastră. Ryan se întoarse, arătând cu mâna spre persoanele care se aflau pe estrada unde era el, pronunţându-le numele scrise pe prima pagină a discursului său, buni prieteni pe care n-avea să-i mai vadă după această primă întâlnire, ale căror feţe erau luminate de simplul fapt că le pomenise numele în ordinea corectă.

— Doamnelor şi domnilor, este prima oară când mă aflu în Indiana. Aceasta e prima mea vizită în districtul Hoosier, dar, după primirea pe care mi-aţi făcut-o, sper să nu fie ultima…

Era ca şi cum cineva ar fi arătat semnul APLAUZE într-un spectacol de televiziune. El spusese adevărul, urmat de ceva care putea sau nu să fie o minciună şi, deşi ei îşi dădeau seama de asta, nu părea să-i deranjeze. Şi atunci, Jack Ryan află, pentru prima oară, ceva important.

„Doamne, e ca un narcotic”, îşi zise Jack, înţelegând abia atunci de ce oamenii se băgau în politică. Nimeni nu putea să stea aşa, aici, ascultând zgomotele, văzând chipurile, fără să se bucure de acest moment. Uitai de trac, de senzaţia copleşitoare că n-ai ce căuta aici. Iată-l pe el acum, în faţa a patru mii de oameni, concetăţeni de-ai lui, egalii lui în faţa legii, totuşi în mintea lor, el era ceva cu totul diferit. El reprezenta Statele Unite ale Americii. El era preşedintele lor dar, mai mult decât atât, el era întruchiparea speranţelor şi dorinţelor lor, imaginea naţiunii lor şi, din pricina asta, ei erau dornici să iubească un om pe care nu-l cunoşteau, să-i aplaude fiecare cuvânt, să creadă că pentru o clipă el privise pe toată lumea drept în ochi, astfel încât momentul să rămână, pentru totdeauna, ceva deosebit ce nu se va uita niciodată. Asta însemna o putere despre care el nici nu ştia că

există. Această mulţime era a lui şi o putea comanda. Ăsta era motivul pentru care oamenii îşi închinau viaţa urmăririi postului de preşedinte: ca să se scufunde în această clipă ca într-un val cald de ocean, o clipă de perfecţiune desăvârşită.

Dar de ce credeau ei că el era un om atât de special? Ce-l făcea pe el un om deosebit în mintea lor? se întreba Ryan. În cazul lui, era vorba doar de şansă; în orice altă ocazie ei fuseseră aceia care aleseseră, ei ridicaseră omul pe podium, ei, prin actul lor, schimbaseră ceva obişnuit în altceva – şi poate că nici asta nu făcuseră. Totul era percepţie. Ryan era acelaşi om care fusese cu o lună sau cu un an mai înainte. El obţinuse puţin în privinţa cunoştinţelor noi şi mai puţin în ceea ce priveşte înţelepciunea. Era aceeaşi persoana cu o muncă diferită şi, deşi însemnele noii funcţii se vedeau peste tot în jurul lui, persoana din mijlocul cercului protector de bodyguarzi, persoana înconjurată de o mare de dragoste la care el nu aspirase niciodată, era, de fapt, produsul părinţilor lui, al unei copilării, al unei educaţii, al unei experienţe, aşa cum erau toţi. Îl considerau deosebit şi special şi, poate, chiar un mare om, dar asta era percepţie, nu realitate. Realitatea clipei însemna mâini transpirate pe podiumul blindat, un discurs scris de altcineva şi un om care ştia că nu acesta era locul lui, oricât de plăcut ar fi fost momentul.

„Deci, ce fac eu acum?” se întrebă preşedintele Statelor Unite, mintea lui începând să lucreze repede, în timp ce valul de aplauze din acel moment se potolea.

El nu va fi niciodată ceea ce credeau ei că este. El era un om bun, îşi spunea Jack, dar nu un om mare, iar preşedinţia era o slujbă, un post, o funcţie guvernamentală care implica îndatoriri definite de James Madison şi, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile în viaţă, un loc de tranziţie de la o realitate la alta. Trecutul era ceva ce nu putea fi schimbat. Viitorul era ceva pe care încercai să-l vezi. Prezentul era locul unde te aflai şi acolo trebuia să te străduieşti să arăţi tot ce poţi şi, dacă aveai noroc, poate că vei deveni demn de acest moment. Nu era de ajuns să simţi iubirea. El trebuia să şi-o câştige, să facă expresia de pe chipurile celor adunaţi acolo altceva decât o minciună căci, investind putere, ei investeau şi responsabilitate şi, oferind dragoste, ei cereau, în schimb, devotament. Jack se calmă şi privi panoul de sticlă ce reflecta textul discursului său, respiră adânc şi începu să vorbească aşa cum făcea pe vremea când era profesor de istorie la Annapolis.

— Am venit azi aici ca să vă vorbesc despre America…

La un nivel mai jos decât preşedintele se aflau cinci agenţi de la Serviciile Secrete, aşezaţi într-un şir; ochelarii de soare le ascundeau privirile, aşa încât asistenţa nu-şi dădea întotdeauna seama încotro se uitau, iar oamenii fără ochi te intimidau până-n străfunduri. Îşi ţineau

mâinile împreunate în faţă şi căştile radio menţineau contactul între ei, în timp ce scrutau mulţimea. În dosul casei de campanie erau alţii; acest grup de oameni urmărea lumea prin binocluri, conştienţi de faptul că dragostea din clădire nu era uniformă şi chiar că existau unii care căutau să-i ucidă pe cei pe care îi iubeau. În acest scop, echipa de pregătire ridicase arcade de detectoare de metal portabile la intrări. În acest scop, dulăi belgieni Malinois adulmecaseră clădirea în căutarea explozibilelor. În acest scop, urmăreau totul aşa cum face un infanterist care, într-o zonă de luptă, examinează fiecare umbră.

— … Şi forţa Americii se află nu la Washington, ci în Indiana, în New Mexico şi în orice loc în care americanii trăiesc şi muncesc, oriunde ar fi acela. Noi, cei din Washington, nu suntem America. Voi sunteţi America! tună vocea preşedintelui prin sistemul PA – un sistem nu prea bun, considerau agenţii, dar acest eveniment fusese organizat cam în grabă. Iar noi muncim pentru voi.

Oricum, publicul aplaudă din nou.

Camerele TV erau conectate toate la carele din afara clădirii şi aveau reflectoare parabolice care transmiteau sunetul şi imaginile spre sateliţi. Cei mai mulţi dintre reporteri erau astăzi în umbră, luând note, în ciuda faptului că aveau textul complet, împreună cu o promisiune scrisă că preşedintele îl va rosti, într-adevăr, pe acesta „Discursul de astăzi al preşedintelui”, vor spune cu toţii în seara asta dar, de fapt, nu era deloc discursul preşedintelui. Ei ştiau cine-l scrisese. Callie Weston vorbise deja cu câţiva dintre ei despre asta. Studiau mulţimea, o treabă mai uşoară, fiindcă nu mai aveau luminile în faţă.

— … Nu este o ocazie, ci o răspundere pe care o împărţim între noi, fiindcă, de vreme ce America ne aparţine nouă, tuturor, datoria de a conduce ţara începe aici, nu la Washington.

Din nou, aplauze.

— Un discurs bun, remarcă Tom Donner, adresându-se comentatorului şi analistului său, John Plumber.

— Şi l-a rostit destul de bine. Am stat de vorbă cu directorul Academiei Navale. El spunea că a fost, cândva, un profesor excelent, replică Plumber.

— A avut un public bun, mai cu seamă tineri. Şi nu s-a ocupat de probleme politice majore.

— A trecut proba, încuviinţă John. Ai o echipă care preia munca în astă seară, nu?

Donner se uită la ceas şi dădu din cap:

— Ar trebui să fie deja aici.

— Aşadar, doamna doctor Ryan, vă place că sunteţi Prima Doamnă? întrebă Krystin Matthews, zâmbind.

— Încă încerc să mă adaptez.

Stăteau de vorbă în biroul micuţ al lui Cathy cu vedere spre centrul oraşului Baltimore. Abia încăpeau pe o masă de lucru şi trei scaune (unul bun pentru doctor, unul pentru pacient şi unul pentru soţul sau soţia sau mama pacientului) şi cu toate camerele de luat vederi şi luminile din încăpere, se simţea prinsă ca într-o cursă.

— Mi-aş dori să am timp să gătesc pentru familia mea.

— Sunteţi chirurg şi totuşi soţul dumneavoastră se aşteaptă să mai şi gătiţi? întrebă coprezentatorul de la N.B.C. cu o mirare vecină cu revolta.

— Întotdeauna mi-a plăcut să gătesc. Pentru mine e un mod bun de relaxare când ajung acasă.

„Asta în loc să mă uit la televizor”, îşi zise profesorul Caroline Ryan, fără să-şi exprime gândul. Purta un halat de laborator nou şi apretat. Îşi petrecuse cincisprezece minute cu aranjarea părului şi cu machiajul şi o aşteptau pacienţii.

— În plus, mă şi pricep la gătit.

Ei, bine, asta era altceva!

Krystin Matthews întrebă, cu un zâmbet plictisit:

— Care e felul preferat al preşedintelui?

I se răspunse tot cu un zâmbet:

— Simplu: cartofi copţi, porumb fiert şi salata mea de spanac… ştiu, medicul din mine îmi spune că e cam mult pentru colesterol. Jack se pricepe să facă friptură la grătar. De fapt, e un bărbat îndemânatic în gospodărie. Pe el nici să taie iarbă nu-l deranjează.

— Să ne întoarcem la noaptea când s-a născut fiul dumneavoastră, acea noapte îngrozitoare când teroriştii…

— N-am uitat, spuse Cathy cu o voce mai slabă.

— Soţul dumneavoastră a omorât nişte oameni. Dumneavoastră sunteţi medic. Ce simţiţi în legătură cu asta?

— Jack şi Robby – acum el e amiralul Jackson – Robby şi Sissy sunt prietenii noştri cei mai apropiaţi, explică Cathy. În orice caz, au făcut ceea ce trebuia să facă, altfel n-am fi supravieţuit în noaptea aceea. Mie nu-mi place violenţa. Eu sunt chirurg. Săptămâna trecută am avut un caz – cineva suferise o traumă, îşi pierduse un ochi de pe urma unei încăierări într-un bar la o distanţă de câteva străzi de aici. Dar ce a făcut Jack e altceva decât ce au făcut ei. Soţul meu s-a luptat ca să mă apere pe mine şi pe Sally şi pe micul Jack care nici măcar nu se născuse.

— Vă place să fiţi medic?

— Îmi iubesc munca. N-aş părăsi-o pentru nimic în lume.

— Dar, de obicei, o primă doamnă…

— Ştiu ce vrei să spui. Eu nu sunt o soţie politică. Eu practic medicina. Sunt om de ştiinţă – cercetător – şi lucrez în cel mai bun

institut oftalmologic din lume. Acum mă aşteaptă pacienţii. Ei au nevoie de mine şi, ştii şi eu am nevoie de ei. Slujba mea mă reprezintă. Sunt, în acelaşi timp, soţie şi mamă şi îmi place aproape totul în legătură cu viaţa mea.

— În afară de funcţia asta? întrebă Krystin, zâmbind.

Ochii albaştri ai lui Cathy străluciră:

— Nu trebuie să răspund la asta, nu-i aşa?

Şi Matthews ştiu că avea o încheiere bună pentru interviul ei.

— Ce fel de bărbat este soţul dumneavoastră?

— Ei bine, nu pot să fiu perfect obiectivă, nu-i aşa? Îl iubesc. Şi-a riscat viaţa pentru mine şi copiii mei. Ori de câte ori am avut nevoie de el, a fost alături de mine. Şi eu fac acelaşi lucru pentru ei. Asta înseamnă dragoste şi căsătorie. Jack e deştept. E cinstit. Cred că e un fel de luptător. Uneori, se trezeşte în mijlocul nopţii... vreau să spun când este acasă... şi petrece o jumătate de oră privind pe fereastră, cu ochii la lac. Nu cred că el ştie că eu ştiu.

— Mai are încă obiceiul ăsta?

— În ultima vreme, nu. E destul de obosit când se bagă în pat. Asta este munca lui cea mai grea.

— Celelalte funcţii guvernamentale pe care le-a avut, la C.I.A, de pildă, se spune că el...

Cathy o opri, ridicând mâna:

— Eu nu sunt informată în probleme de securitate. Nu ştiu şi, poate, nici nu vreau să ştiu astfel de lucruri. Situaţia e aceeaşi şi în cazul meu. Mie nu mi se permite să discut problemele confidenţiale ale unui pacient cu Jack sau cu oricine altcineva în afara facultăţii.

— Am dori să vă vedem împreună cu pacienţii şi...

FLOTUS scutură din cap, nedând curs propunerii:

— Nu, aici este un spital, nu un studio TV. Nu contează atât intimitatea mea, cât cea a pacienţilor mei. Pentru ei, eu nu sunt Prima Doamnă. Pentru ei, eu sunt doctoriţa Ryan. Eu nu sunt o celebritate. Sunt medic şi chirurg. Pentru studenţii mei, sunt profesor şi instructor.

— Şi, după cât se spune, sunteţi unul dintre cei mai buni specialişti, adăugă Matthews, tocmai ca să vadă reacţia.

Asta trezi un zâmbet:

— Da, am câştigat Premiul Lasker şi respectul colegilor mei şi ăsta-i un dar care contează mai mult decât banii... dar, ştii, nici asta nu e totul. Uneori... dar nu prea des... după o operaţie grea, eu sunt aceea care scoate bandajele într-o cameră obscură şi când luminile se aprind încet, văd ce e de văzut. Văd ce se citeşte pe chipul pacientului. Eu am vindecat ochii care văd din nou şi expresia pe care o observi pe faţa pacientului, bărbat sau femeie... Ei bine, nimeni nu practică medicina pentru bani, cel puţin nu aici, la Hopkins. Noi suntem aici ca să însănătoşim oamenii bolnavi, iar eu ca să păstrez şi

să vindec problemele de vedere şi ceea ce vezi când ai făcut lucrul ăsta e ca şi cum Dumnezeu te-ar bate pe umăr şi ţi-ar spune: „Bună treabă!” De asta eu n-am să părăsesc medicina niciodată, absolut niciodată, spuse Cathy Ryan, pe un ton cald, ştiind că vor folosi asta la televiziune în aceeaşi seară şi sperând că poate un elev isteţ de liceu îi va vedea chipul şi îi va auzi cuvintele şi se va gândi să opteze pentru medicină.

Dacă tot a trebuit să accepte această pierdere de timp, măcar s-o folosească în interesul artei sale.

E o secvenţă destul de bună, îşi spuse Krystin Matthews, dar, având la dispoziţie doar două minute şi treizeci de secunde, n-o vor putea folosi. Mai bine să aleagă partea despre cum îi displăcea ei să fie primă doamnă. Toată lumea era obişnuită să audă doctorii vorbind.

24
DIN ZBOR

Întoarcerea la avion a fost rapidă şi eficientă. Guvernatorul plecă la treburile lui. Oamenii care stătuseră aliniaţi pe trotuare se întoarseră, în mare parte, la munca lor, iar cei care întorceau capul şi priveau erau cei care ieşiseră la cumpărături şi erau, probabil, miraţi de sunetul sirenelor sau, dacă ştiau despre ce era vorba, erau enervaţi de zgomot. Ryan putu acum să se aşeze comod pe scaunul moale de piele, dezumflat de oboseala care urmează unui moment tensionat.

— Ei, cum m-am descurcat? întrebă el, uitându-se pe fereastră, în timp ce peisajele Statului Indiana defilau prin faţa ochilor lui cu o viteză de o sută de kilometri pe oră.

Zâmbea în sinea lui la gândul că ar fi putut să conducă maşina atât de repede în suburbiile unui oraş fără să fie amendat.

— Foarte bine, vorbesc serios, se repezi să spună Callie Weston. Aţi vorbit ca un profesor.

— Am fost cândva profesor, răspunse preşedintele. Şi dacă am noroc, o să mai fiu, gândi el.

— E bine pentru un discurs ca ăsta, dar pentru altele e nevoie de un pic de nerv, remarcă Arnie.

— Fiecare lucru la rândul lui, îl sfătui Callie pe şeful personalului. Omul se târăşte de-a buşilea înainte de a putea merge.

— Acelaşi discurs la Oklahoma, nu? întrebă POTUS.

— Cu câteva schimbări, dar nu cine ştie ce. Nu uita că nu mai eşti în Indiana, asta-i tot. Aici va fi districtul Sooner, nu districtul Hoosier. Aceleaşi lucruri despre tornade, dar aici vorbeşti de fotbal în loc de baschet.

— Şi ei au pierdut doi senatori, dar le-a rămas un congresman, care va fi pe podium, alături de tine, adăugă van Damm.

— Cum a scăpat? întrebă Jack fără prea mult interes.

— Probabil că în noaptea aia se regula, veni răspunsul concis. O să anunţi un nou contract pentru Baza Forţelor Aeriene de la Tinker. Asta înseamnă cam cinci sute de noi locuri de muncă şi consolidarea câtorva servicii la noul amplasament. Asta o să-i bucure pe cei din presa locală.

Ben Goodley nu ştia dacă era sau nu noul Consilier de Securitate Naţională. Dacă da, era destul de tânăr pentru funcţia asta, dar, măcar preşedintele pentru care lucra era bine informat privind problemele de politică externă. Din cauza asta, el era mai mult un

secretar de înaltă clasă decât un consilier. Era o funcţie care nu-l deranja. Învăţase mult în scurta perioadă petrecută la Langley şi avansase rapid, devenind unul dintre cei mai tineri angajaţi care câştigaseră mult râvnita legitimaţie N.I.O., fiindcă se pricepea să organizeze munca de informaţie şi avea abilitatea politică de a clasa documentele importante. Îi plăcea în mod special să lucreze pentru preşedintele Ryan. Goodley ştia că putea spune lucrurilor pe nume când era cu şeful şi că Jack – încă îl numea aşa când se gândea la el, deşi nu mai putea folosi acest nume – o să-i împărtăşească ce era în mintea lui. Asta va fi o nouă experienţă de instruire pentru doctorul Goodley şi încă una nepreţuită pentru cineva al cărui vis de o viaţă fusese să devină cândva D.C.I., pe merit, nu prin mijloace politice.

Pe peretele din faţa mesei lui de lucru se afla acel gen de ceas care arată poziţia soarelui în întreaga lume. Îl comandase chiar în ziua când venise aici şi, spre marea lui surpriză, apăruse chiar peste noapte, în loc să rătăcească prin cinci nivele ale birocraţiei achiziţiilor. Ştia din auzite că o parte a guvernului care funcţiona, într-adevăr, era Casa Albă şi nu dăduse crezare celor auzite – absolventul de la Harvard fusese până acum patru ani în serviciul guvernului şi-şi închipuia că ştia ce funcţionează şi ce nu. Surpriza a fost bine venită, iar ceasul, aşa cum aflase el din activitatea lui la Centrul de Operaţii C.I.A. era un punct de referinţă rapid, mai bun decât ceasurile obişnuite expuse în unele locuri. Vedeai într-o clipă unde era ora de prânz şi îţi dădeai seama automat ce oră era oriunde în lume. Mai exact, ştiai într-o clipă dacă ceva se întâmpla la o oră neobişnuită şi asta-ţi spunea tot atât cât buletinul Serviciilor de Informare *Signal-SigInt*. Era la fel ca informaţia care tocmai apăruse pe faxul său personal conectat la telefonul lui secret STU-4.

Agenţia de Securitate Naţională avea obiceiul să trimită prin poştă, în întreaga lume, rezumate ale activităţii. Propriul centru de observaţie era deservit de militari mai în vârstă şi, deşi viziunea lor era mai tehnică şi mai puţin politică decât a lui, nu erau nişte proşti. Ben ajunsese să-i cunoască pe mulţi dintre ei după nume, nu doar după reputaţie şi aflase şi cât de bun era fiecare. Colonelul Forţelor Aeriene S.U.A. (U.S.A.F.) care comanda Centrul de Observaţie al Agenţiei de Securitate Naţională (N.S.A.) în după-amiezile zilelor lucrătoare nu plictisea lumea cu mărunţişuri. Asta era treaba oamenilor de la nivele inferioare şi unităţilor de la aceste nivele. Când colonelul îşi punea numele pe ceva, merita, de obicei, să citeşti. Ştia cum era chiar după-amiază, după ora Washingtonului.

Goodley observă că FLASH-ul se referea la Irak. El nu folosea semnul CRITIC doar ca să se distreze, aşa cum făceau alţii. Ben ridică privirea ca să verifice ceasul de perete. Era după apusul soarelui, ora locală, un moment de relaxare pentru unii, de acţiune pentru alţii.

Acţiunea era dintr-acelea care urmau să dureze toată noaptea, pentru a se realiza unele lucruri fără interferenţe, astfel încât ziua următoare să fie cu totul nouă şi cu totul diferită.

— Oh, Doamne, oftă Goodley.

Citi încă o dată pagina, îşi răsuci scaunul rotativ şi luă în mână telefonul, apăsând pe butonul cadranului de turaţie rapidă pentru camera 3.

— Biroul directorului, răspunse o voce de femeie în jur de cincizeci de ani.

— Goodley îl caută pe Foley.

— Rămâneţi pe fir, vă rog, doctore Goodley.

Apoi:

— Te salut, Ben.

— Salut, directore!

I se părea nepotrivit să i se adreseze cu numele mic directorului de la D.C.I. Probabil că se va duce iar să lucreze la Langley înainte de sfârşitul anului şi nu ca un funcţionar de rangul etajului al şaptelea.

— Ai primit şi dumneata ce-am primit eu?

Pagina din mâna lui era şi acum caldă de parcă de-abia ieşise de la imprimantă.

— Despre Irak?

— Exact!

— Trebuie să fi citit de două ori, Ben. Tocmai i-am spus lui Bert Vasco să-şi mişte fundul pân-aici.

Responsabilul C.I.A. pentru Irak era slab, amândoi îl considerau aşa, în timp ce tipul de la Secretariatul de Stat era, într-adevăr, foarte bun.

— Mi se pare că treaba arde acolo.

— De acord, răspunse Ed Foley, dând din cap, deşi nu-l vedea nimeni. Iisuse, lucrurile evoluează rapid pe-acolo! Acordă-mi o oră sau măcar nouăzeci de minute.

— Cred că preşedintele trebuie să afle, spuse Goodley cu o voce care ascundea nervozitatea care-l cuprinsese.

Sau aşa credea el.

— Trebuie să afle mai multe decât îi putem spune noi acum, Ben? adăugă directorul D.C.I.-ului.

— Da, domnule director!

— Jack n-o să te omoare fiindcă ai avut răbdare şi, oricum, noi n-avem altceva de făcut decât să urmărim evoluţiile. Nu uita, nu puteam să-l încărcăm cu prea multe informaţii. El nu mai are timp să citească totul. Ceea ce citeşte, trebuie să fie concis. Asta-i treaba ta, explică Ed Foley. O să ai nevoie de câteva săptămâni ca să lămureşti lucrurile. Te ajut şi eu, continuă directorul D.C.I.-ului, amintindu-i lui Goodley cât era de tânăr.

— Bine. O să aştept.

Convorbirea se întrerupse cu un păcănit.

Goodley avu cam un minut ca să recitească buletinul de la N.S.A., apoi telefonul sună din nou.

— Domnule Goodley!

— Doctore, aici este biroul preşedintelui, spuse una dintre secretarele mai vechi. Îl am pe un domn Golovko pe firul privat al preşedintelui. Puteţi prelua apelul?

— Da, răspunse el, zicându-şi în gând: „Lua-l-ar dracu'!"

— Poftiţi, spuse secretara, închizând linia.

— Aici, Ben Goodley.

— Aici, Golovko. Dumneata cine eşti?

— Sunt locţiitorul consilierului pe probleme de Securitate Naţională al preşedintelui.

„Ştiu cine eşti", îşi zise către sine.

— Goodley?

Ben simţi cum individul caută să-şi amintească.

— Ah, da, eşti ofiţerul de informaţii naţionale care de-abia a învăţat să se radă... Felicitări pentru avansare!

Talentul lui la glume era impresionant şi, cu toate astea, Goodley îşi închipuia că trebuia să existe un dosar pe biroul rusului cu toate detaliile despre el, până la numărul de la pantofi. Nici chiar memoria lui Golovko nu putea să fie atât de bună şi Goodley petrecuse destul timp la Casa Albă pentru ca unele lucruri să fi transpirat, iar R.V.S.-ul, fostul K.G.B., îşi învăţase, sigur, lecţia.

— Ei bine, cineva trebuie să răspundă la telefon, domnule ministru.

Talentul la glume putea funcţiona în ambele direcţii. Golovko nu era, în realitate, ministru, deşi era folosit pe un asemenea post, dar, din punct de vedere tehnic, ăsta era un secret. Era un răspuns destul de slab, dar tot era ceva.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Ştii de aranjamentul pe care-l am cu Ivan Emmetovici?

— Da, domnule, ştiu!

— Foarte bine, spune-i că o nouă ţară este pe punctul de a se naşte. Numele ei va fi Republica Islamică Unită. Va cuprinde, pentru moment, Iranul şi Irakul. Îmi închipui că va dori să se extindă.

— Cât de serioasă este această informaţie, domnule?

„E mai bine să fiu politicos, îşi zise Goodley. Asta o să-l facă pe rus să se simtă mai important."

— Tinere, n-aş prezenta un raport preşedintelui tău dacă n-aş şti că e ceva serios... dar... adaugă el generos, înţeleg că trebuie să pui o astfel de întrebare. Sursa raportului nu te interesează. Seriozitatea sursei este suficientă ca eu să pot transmite informaţia mai departe cu încredere. Aveţi indicaţii similare?

Întrebarea îl îngheţă pe Goodley şi ochii lui se pironiră pe o pată

albă de pe biroul lui. Da, auzise că preşedintele Ryan discutase despre o colaborare cu Golovko, că discutase problema şi cu Ed Foley şi că amândoi hotărâseră să meargă înainte. Dar nimeni nu-i dăduse parametrii transmiterii informaţiei înapoi spre Moscova şi n-avea timp să sune la Langley ca să primească instrucţiuni; se gândi că s-ar putea să-i facă rusului impresia că este un om slab şi ruşii nu doreau ca America să dea impresia de slăbiciune în acest moment; dar el era acum omul de la faţa locului, aşa că trebuia să ia o hotărâre. Tot acest proces de gândire necesită cam o treime de secundă.

— Da, domnule ministru, avem. V-aţi ales un moment foarte potrivit. Directorul Foley şi cu mine tocmai discutam acest proces.

— Ah, da, doctor Goodley, văd că oamenii voştri de la Semnale sunt la fel de eficienţi ca oricând. Ce păcat că sursele voastre umane nu sunt la înălţimea performanţei lor!

Ben nu îndrăzni deloc să răspundă la această observaţie, deşi exactitatea ei îi dădu un fel de crampe la stomac. Goodley avea mai mult respect pentru Jack Ryan decât pentru oricare alt om şi acum îşi amintea admiraţia pe care Jack o exprimase deseori faţă de bărbatul de la celălalt capăt al firului. „Fă frumos în faţa marilor mahări, băiete. Nu da pase greşite cu mingea.” Ar fi trebuit să spună că Foley îl sunase pe el.

— Domnule ministru, până-ntr-o oră am să vorbesc cu preşedintele Ryan şi am să-i transmit informaţia dumneavoastră. Mulţumesc pentru telefonul dumneavoastră oportun, domnule!

— O zi bună, domnule Goodley.

Republica Islamică Unită, citi Ben de pe agenda lui de birou. Existase cândva o Republică Arabă Unită, o alianţă nefericită dintre Siria şi Egipt, sortită pieirii din două motive. Cele două ţări fuseseră fundamental incompatibile şi alianţa se realizase doar pentru distrugerea Israelului care se opusese acestui obiectiv şi făcuse asta în mod eficient. Mult mai la obiect, o Republică *Islamică* Unită era o declaraţie atât religioasă, cât şi politică, deoarece Iranul nu era o naţiune arabă – aşa cum era Irakul – ci, mai degrabă, una ariană, cu rădăcini etnice şi lingvistice diferite. Islamul era singura religie importantă a lumii care condamna în scrierile sale orice formă de rasism şi proclama egalitatea tuturor în faţa lui Dumnezeu, indiferent de culoarea pielii – fapt adesea neglijat de Occident. Astfel, Islamul era făţiş menit să fie o forţă unificatoare şi acest nou stat naţional va insista asupra acestui fapt chiar prin numele său. Asta spunea multe, aşa încât Golovko nici măcar n-avea nevoie să explice şi dovedea şi faptul că Golovko avea senzaţia că el şi Ryan erau pe aceeaşi lungime de undă. Goodley se uită din nou la ceasul de pe perete. Şi la Moscova era noapte. Golovko lucra până târziu… Ei bine, nu chiar atât de târziu pentru un vechi funcţionar oficial. Ben ridică telefonul şi apăsă din nou

pe butonul pentru camera 3. Nu-i trebuiră nici trei minute ca să rezume apelul de la Moscova.

— Putem crede tot ce spune... în problema asta, în orice caz. Serghei Nicolaici e de mult un susţinător al chestiunii. Cred că ţi-a dat nişte ghionturi, nu-i aşa? îl întrebă directorul D.C.I.-ului.

— Cam aşa ceva, recunoscu Goodley.

— E o rămăşiţă a trecutului. Le place să facă ei regulile jocului. Nu-ţi face griji şi nu reacţiona. Cel mai bine-i să te faci că nu-ţi pasă, îi explică Foley. Bine, ce-l nelinişteşte?

— Republicile astea multe cu „-stan" în coadă... izbucni Goodley fără să se gândească.

— De acord!

Asta fusese altă voce.

— Vasco?

— Da, tocmai am intrat.

Atunci Goodley trebuia să repete ceea ce-i spusese lui Ed Foley. Poate că şi Mary Pat era acolo. Luaţi separat, fiecare era priceput la treaba lui. Când erau în aceeaşi încăpere şi gândeau împreună, funcţionau ca o arma mortală. Asta era ceva ce trebuia să vezi ca să crezi, îşi zise Ben.

— Asta-mi pare o treabă serioasă, remarcă Goodley.

— Şi mie, la fel, spuse Vasco în telefon. Hai să punem nişte lucruri la punct. Revenim în cincisprezece-douăzeci de minute.

— Mă crezi că ne-a contactat Avi Ben Jakob? zise Ed, după un zgomot de fond pe fir. Cred că au o zi groaznic de grea.

Deocamdată, era doar o ironie că ruşii erau atât primii care contactau America (şi, pur şi simplu, că făceau acest lucru), cât şi primii care sunau direct la Casa Albă, învingându-i pe israelieni la scor. Dar distracţia nu va dura şi toţi jucătorii ştiau asta. Israelienii aveau, probabil, cea mai proastă zi dintre toţi. Rusia avea doar o zi foarte proastă. Iar America începea să împartă şi ea această experienţă.

Ar fi fost necivilizat să li se refuze şansa de a se ruga. Deşi erau oameni cruzi, deşi fuseseră nişte criminali, trebuia să aibă şi ei dreptul la rugăciune, măcar la una scurtă. Fiecare se afla în prezenţa unui *mollah* învăţat care, cu o voce fermă, dar nu lipsită de blândeţe, îi vorbea despre soarta lui, cita din Scriptura lor şi pomenea de şansa de a se împăca cu Dumnezeu înainte de a I se înfăţişa Lui. Fiecare făcea acest lucru – dacă credea în ceea ce făcea, era o altă problemă pe care doar lui Allah îi era dat să o judece, dar *mollah*-ii îşi îndepliniseră datoria – apoi toţi au fost conduşi în curtea închisorii.

Era un proces pe bandă rulantă, bine planificat, aşa încât cei trei *mollah*-i îi acordau fiecărui criminal condamnat de trei ori timpul

necesar pentru a fi luat, legat de un stâlp şi împuşcat şi pentru îndepărtarea cadavrului şi reluarea procesului. Era nevoie de cinci minute pentru execuţie şi cincisprezece minute pentru rugăciune.

Generalul comandant al Diviziei 41 Blindate era un personaj tipic, cu excepţia faptului că religia lui era ceva mai mult decât o simplă tradiţie. Mâinile îi fuseseră legate în celulă sub ochii imamului său – generalul prefera termenul arab celui farsi – şi a fost condus de soldaţi care, cu o săptămână înainte, l-ar fi salutat, tremurând la trecerea lui. Se împăcase cu soarta lui şi n-avea de gând să dea nenorociţilor de perşi cu care se luptase în mlaştinile de la frontieră nici cea mai mică satisfacţie, deşi, în sinea lui, îi blestema în faţa lui Dumnezeu pe şefii lui laşi care fugiseră din ţară şi-l lăsaseră acolo. Poate că el însuşi ar fi reuşit să-l ucidă pe preşedinte şi să preia puterea, îşi zicea el, în timp ce cătuşele îi erau legate de stâlp. Generalul îşi întoarse o clipă capul la zid ca să-şi dea seama cât de bine putea ţinti echipa de execuţie. În mod ciudat, îl amuză ideea că îi vor trebui câteva secunde în plus ca să moară şi pufni pe nas cu dezgust. Fusese un militar competent, instruit de ruşi şi încercase să fie un soldat cinstit – apolitic, ascultând ordinele cu credinţă şi fără să le pună la îndoială, oricare ar fi fost ele – şi, în consecinţă, nu câştigase niciodată, cu adevărat, încrederea conducerii politice a ţării lui – şi uite care era răsplata pentru toate astea. Apăru un căpitan cu o legătură pentru ochi.

— O ţigară, te rog. Poţi păstra asta pentru tine, ca să dormi mai mult la noapte.

Căpitanul dădu din cap, indiferent; emoţiile lui fuseseră deja amorţite de cele zece execuţii operate în ultima oră. Scuturând o ţigară din pachet, o puse între buzele omului şi o aprinse cu un chibrit După ce făcu asta, spuse ceea ce credea că era de datoria lui să spună.

— *Salaam aleykum!* Pacea fie cu tine!

— O să am mai multă pace decât tine, tinere. Fă-ţi datoria! Vezi dacă ţi-e încărcat pistolul.

Generalul închise ochii ca să tragă un fum lung, plăcut. Abia cu câteva zile în urmă doctorul îi spusese că asta nu-i făcea bine la sănătate. Nu era caraghios? Privi în trecut la cariera lui, uimit că se afla încă în viaţă după ce-i făcuseră americanii diviziei sale în 1991. Ei bine, evitase de multe ori moartea şi asta era o cursă pe care omul o putea prelungi, dar n-o putea niciodată câştiga cu adevărat. Aşa fusese scris. Mai trase un fum lung. Era o ţigară americană Winston. Recunoştea gustul. Cum reuşea un simplu căpitan să facă rost de un asemenea pachet? Soldaţii îşi ridicară puştile ca să ochească. Pe chipurile lor nu se vedea nici o expresie. Ei bine, linşarea avea acest efect asupra omului, îşi zise el. Ceea ce trebuia să fie socotit o cruzime, ceva oribil, devenea, pur şi simplu, o treabă care…

Căpitanul se apropie de cadavrul care se aplecase înainte, agăţat de frânghia de nailon înfăşurată în jurul cătuşelor. Mereu se întâmplă asta, îşi zise el scoţându-şi Browning-ul de 9 milimetri şi ţintind de la un metru distanţă. Un pocnet final puse capăt horcăielii. Apoi, doi soldaţi tăiară frânghia şi târâră cadavrul în alt loc. Un alt soldat înlocui frânghia de pe stâlp. Un al patrulea luă o greblă ca să cureţe murdăria, nu atât ca să ascundă sângele, cât să-l amestece cu noroiul, fiindcă sângele era alunecos când călcai pe el. Următorul o să fie un politician, nu un soldat. Măcar soldaţii, majoritatea lor, mureau demn, aşa cum făcuse şi ultimul. Dar civilii nu! Se smiorcăiau şi plângeau şi-L strigau pe Allah. Şi întotdeauna cereau să fie legaţi la ochi. Era o experienţă din care căpitanul, care nu mai făcuse aşa ceva, avea ce învăţa.

Fusese nevoie de câteva zile ca să se organizeze treburile, dar acum se aflau cu toţii în case diferite din diverse locuri ale oraşului – şi, de îndată ce treaba asta fusese terminată, generalii şi suitele lor începură să-şi facă griji. Se gândeau cu toţii că, fiind cazaţi separat puteau fi luaţi unul câte unul şi întemniţaţi înainte de a fi trimişi cu avionul îndărăt la Bagdad, dar, de fapt, asta nu conta prea mult. Nici una dintre familii nu avea mai mult de doi bodyguarzi şi ce puteau ei, de fapt, să facă mai mult decât să-i ţină pe cerşetori la distanţă când familia ieşea din casă? Se întâlneau des – fiecărui general i se atribuise o maşină – mai ales cu scopul de a face noi planuri de călătorie. Se mai şi ciondăneau dacă era mai bine să continue să călătorească împreună către un nou cămin comun sau să plece fiecare pe calea lui. Unii susţineau că ar fi atât mai sigur cât şi mai convenabil să cumpere o bucată mare de pământ şi să ridice o construcţie pe ea, de exemplu. Alţii subliniau că acum, când părăsiseră Irakul pentru totdeauna (doi dintre ei îşi făceau iluzii că se vor întoarce triumfători să preia din nou conducerea guvernului, dar asta era o iluzie, lucru ştiut de toţi în afară de cei doi) se vor simţi mai fericiţi să nu-i mai vadă pe unii dintre ai lor. Rivalităţile mărunte dintre ei ascundeau, de mult timp, o adevărată antipatie pe care noile împrejurări nu o întreţinuseră, mai degrabă o făcuseră să dispară. Cel mai neînsemnat dintre ei avea o avere personală de peste patruzeci de milioane de dolari – unul avea aproape trei sute de milioane de dolari, puse la păstrare în diferite bănci elveţiene – mai mult decât suficient pentru o viaţă confortabilă în orice ţară din lume. Cei mai mulţi alegeau Elveţia care era întotdeauna un liman pentru oamenii cu bani şi cu dorinţa de a trăi liniştit, deşi câţiva priveau mai departe, spre Orient. Sultanul din Brunei avea nevoie de oameni care să-i reorganizeze armata şi trei dintre generalii irakieni se gândeau să se ofere pentru această slujbă. Guvernul sudanez local începuse şi el,

discuţii neoficiale privind folosirea unora drept consilieri pentru operaţiunile militare în curs împotriva minorităţilor animiste din sudul ţării – irakienii aveau o lungă experienţă din relaţiile lor cu kurzii.

Dar generalii aveau mai multe motive de îngrijorare decât cele legate de propriile persoane. Toţi îşi luaseră familiile cu ei. Mulţi îşi luaseră şi amantele care acum trăiau, spre neplăcerea tuturor, în casele patronilor lor. Acestea erau la fel de ignorate acum aşa cum fuseseră şi la Bagdad. Situaţia asta nu avea să dureze.

Sudanul este, în mare parte o ţară deşertică, cunoscută pentru clima ei fierbinte şi uscată. Fiind, pe vremuri, protectorat britanic, capitala lui are un spital la dispoziţia străinilor, cu un personal majoritar englez. Deşi nu era cea mai lăudabilă instituţie din lume, era superioară majorităţii instituţiilor din Africa Sahariană, deservite de medici tineri, oarecum idealişti, care veniseră cu idei romantice atât despre Africa, cât şi despre cariera lor (aceasta se petrecea de peste o sută de ani). Se cam lămuriseră, dar se străduiau să-şi facă treaba bine şi, în majoritatea cazurilor, mulţumitor.

Cei doi pacienţi sosiră la o distanţă de mai puţin de o oră între ei. Fetiţa veni prima, însoţită de mama ei îngrijorată. Avea patru ani, află doctorul Ian MacGregor şi fusese un copil sănătos, cu excepţia unui astm uşor care, aşa cum spusese mama ei pe bună dreptate, n-ar fi trebuit să creeze probleme la Khartoum, unde aerul era uscat. De unde veneau? Din Irak? Doctorul nu se pricepea la politică şi nici nu-l interesa. Avea douăzeci şi opt de ani, obţinuse diploma în medicină internă de curând, era un om mărunt, cu păr de culoarea nisipului şi cu o chelie prematură. Ceea ce conta era că nu văzuse nici un buletin privitor la acea ţară şi la vreo boală infecţioasă importantă. El şi personalul său fuseseră alertaţi în legătură cu cazurile de Ebola din Zair, dar era vorba doar de câteva cazuri.

Temperatura pacientei, 38,0 nu era alarmantă pentru un copil, cu atât mai mult într-o ţară unde, la prânz, temperatura era întotdeauna cel puţin tot atât de ridicată. Tensiunea, pulsul şi respiraţia erau normale. Părea moleşită.

— De când spuneaţi că sunteţi la Khartoum? Doar de câteva zile? Ei, s-ar putea să fie doar un efect al călătoriei cu avionul. Unii oameni sunt mai sensibili la asta decât alţii, explică MacGregor. Noul mediu şi alte lucruri puteau să dea un copil peste cap. Este vorba poate de o răceală sau de o gripă, nimic serios.

Sudanul avea o climă fierbinte dar, de fapt, destul de sănătoasă, nu ca alte părţi ale Africii. Îşi strecură mâinile în nişte mânuşi de cauciuc, nu pentru un motiv anume, dar pentru că din instruirea lui medicală la Universitatea din Edinburgh învăţase că aşa trebuia să faci de fiecare dată, fiindcă, dacă uitai o dată, puteai să sfârşeşti ca doctorul Sinclair – ah, n-aţi auzit cum a luat SIDA de la un pacient? O astfel de poveste

era, în general, suficientă. Pacienta nu era chiar suferindă. Avea ochii puţin umflaţi. Gâtul uşor inflamat, dar nimic serios. Poate că avea nevoie de un somn bun, o noapte sau două. Nici un medicament de prescris.

— Aspirină pentru febră şi dureri şi, dacă problema persistă, vă rog să veniţi la mine. E un copil drăgălaş. Sunt sigur că o să se simtă bine. Mama plecă cu copilul. Doctorul îşi spuse că era timpul să bea o ceaşcă cu ceai. În drum spre camera de odihnă a medicilor îşi scoase mânuşile de latex care-i salvaseră viaţa şi le aruncă într-un recipient de gunoi.

Celălalt veni treizeci de minute mai târziu: bărbat, treizeci şi trei de ani, cu un aer de şmenar, morocănos şi bănuitor faţă de personalul african, dar plin de solicitudine faţă de europeni. Era, în mod clar, un om care cunoştea Africa, îşi zise MacGregor. Poate un om de afaceri arab.

— Călătoriţi mult? Aţi călătorit de curând? Ah, da, s-ar putea să fie asta. Aveţi grijă să nu beţi apa de aici, asta ar putea explica de ce aveţi stomacul deranjat.

Plecă şi el acasă cu un tub de aspirină, plus o doctorie fără prescripţie medicală pentru problemele lui gastrointestinale şi, în curând, MacGregor ieşi din tură după încă o zi de rutină.

— Domnule preşedinte, vă caută Ben Goodley pe STU, îi spuse un sergent.

Apoi, îi arătă cum funcţionează telefoanele din faţa lui.

— Da, Ben, spuse Jack.

— Avem rapoarte despre o mulţime de mari mahări irakieni puşi la zid. Vă trimit raportul prin fax. Şi ruşii şi israelienii confirmă asta.

Chiar în acel moment, un subofiţer de la Forţele Armate apăru şi-i înmână lui Ryan trei coli. Prima spunea doar ABSOLUT SECRET – PENTRU PREŞEDINTE, CONFIDENŢIAL, deşi trei sau patru tipi de la comunicaţii le văzuseră şi asta doar în avionul care-şi începea acum coborârea la Tinker.

— L-am primit acum, stai să-l citesc!

Nu se grăbi; întâi îşi aruncă ochii pe raport, pe urmă se întoarse din nou la început să-l citească mai încet.

— Bine, dar cine-o să mai rămână?

— Vasco spune că nimeni care să merite atenţie. Asta este întreaga conducere a Partidului Baas şi toţi comandanţii militari mai vechi care mai erau acolo. Asta înseamnă că n-a mai rămas nimeni cu adevărat important. Partea cea mai îngrozitoare veni de la PALM BOWL şi…

— Cine-i maiorul ăsta Sabah?

— M-am interesat şi eu, domnule preşedinte, răspunse Goodley. Este un spion kuwaitian. Oamenii noştri spun că e destul de isteţ.

Vasco e şi el de aceeaşi părere. Merg pe pista de care ne temeam noi şi merg în mare viteză.

— Reacţia saudită?

Ryan a fost zguduit de un gol de aer, în timp ce aparatul VC-25A trecu printr-un şir de nori. Se părea că afară începuse să plouă.

— Nici una, deocamdată. Încă discută situaţia.

— Bine, mulţumesc pentru informaţii, Ben. Ţine-mă la curent!

— Sigur că da, domnule preşedinte.

Ryan puse telefonul la loc pe suportul lui şi se încruntă.

— Probleme? întrebă Arnie.

— Irakul… Lucrurile se precipită. În momentul ăsta execută oameni într-un ritm rapid.

Preşedintele îi înmână paginile şefului personalului.

Aveai întotdeauna senzaţia copleşitoare că nu era adevărat. Raportul N.S.A., rectificat şi extins de C.I.A. şi de alţii, dădea o listă de oameni. Dacă ar fi fost în biroul său, Ryan s-ar fi uitat şi la fotografiile unor bărbaţi pe care nu-i cunoscuse niciodată şi acum nici nu-i va mai cunoaşte căci, în timp ce el cobora spre Oklahoma ca să rostească un discurs politic şi totuşi apolitic, vieţile acelor oameni de pe listă se sfârşeau… sau, mai bine zis, se şi sfârşiseră. Era ca şi cum ar fi ascultat transmisia unui joc cu mingea la radio, cu deosebirea că în acest joc erau împuşcaţi oameni adevăraţi. Realitatea lua sfârşit pentru fiinţe umane aflate la 7500 de kilometri depărtare şi Ryan auzea asta prin interceptări radio făcute la distanţă şi mai mare şi retransmise pentru el şi totul era real şi, în acelaşi timp, ireal. Asta era din cauza distanţei… şi a împrejurărilor în care se afla el. „Cam o sută de vechi ofiţeri irakieni sunt împuşcaţi… Vreţi un sandviş înainte de a părăsi avionul?” Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost implicaţiile privitoare la politica externă. Nu, nici asta nu era adevărat. Nu era nimic amuzant în legătură cu asta.

— Ce părere ai? întrebă van Damm.

— Ar trebui să fiu în biroul meu, răspunse Ryan. Asta-i un lucru important pe care trebuie să-l urmăresc.

— Greşeşti! răspunse Arnie brusc, scuturând din cap şi ridicând un deget. Nu mai eşti consilier de Securitate Naţională. Fac alţii treaba asta în locul tău. Tu eşti preşedinte şi ai o mulţime de lucruri de făcut şi toate sunt importante. Preşedintele nu se blochează niciodată cu o problemă şi nu rămâne încuiat în Salonul Oval. Lumea din afară nu vrea să vadă aşa ceva. Asta înseamnă că nu eşti stăpân pe situaţie. Înseamnă că situaţia te stăpâneşte pe tine. Întreabă-l pe Jimmy Carter cât de grozav a fost al doilea mandat al său! La naiba, treaba asta nu e chiar atât de importantă!

— Ar putea să fie, protestă Jack, în timp ce avionul atingea solul.

Făcu o pauză înainte de a continua.

— Nu numai milostenia trebuie să înceapă la tine acasă. Şi puterea politică. Începe chiar aici.

Făcu un semn spre fereastră, în timp ce peisajul încetă să se mai deruleze prin faţa ochilor săi.

Ryan se uită afară, dar ceea ce văzu el cu ochii minţii a fost Republica Islamică Unită.

Cândva fusese greu să pătrunzi în Uniunea Sovietică. Existase o vastă organizaţie numită Directoratul Şefilor Gărzilor de Frontieră din cadrul Comitetului Securităţii Statului care patrula liniile despărţitoare – în unele cazuri, câmpuri minate şi chiar adevărate fortificaţii – ce aveau dublul scop de a ţine oamenii înăuntru sau afară; acestea, însă căzuseră de mult în paragină şi principalul obiectiv al punctelor de control de la graniţă în prezent era ca noua generaţie de paznici de frontieră regionali să accepte mita din partea contrabandiştilor care foloseau acum camioane mari ca să-şi aducă marfa în ţara ce fusese cândva condusă cu mână de fier de la Moscova, dar care acum era o înşiruire de republici semiindependente care, în mare măsură, stăteau pe propriile picioare în privinţa economiei şi, implicit, a politicii. Nu se urmărise să se întâmple aşa. Când pusese la punct economia centralizată a ţării, Stalin făcuse un efort deliberat de distribuire a centralelor productive în aşa fel, încât fiecare porţiune a vastului imperiu să depindă, pentru procurarea mărfurilor vitale, de celelalte, dar pierduse din vedere dezavantajul că, dacă întreaga economie se ducea de râpă, când aveai nevoie de ceva ce nu se putea procura de la o sursă, însemna că trebuia să-l obţii din alta şi, o dată cu destrămarea Uniunii Sovietice, contrabanda, care fusese ţinută bine în frâu sub conducerea comunistă, devenise o adevărată industrie în sine. Şi, o dată cu mărfurile, veneau şi idei noi pe care era destul de greu să le blochezi şi imposibil să le impozitezi.

Singurul lucru care lipsea era un comitet de primire, dar acesta ar fi fost nepotrivit. Coruperea gărzilor de frontieră mergea în ambele sensuri. Puteau foarte bine să raporteze şefilor care era situaţia, în timp ce-şi însuşeau procentajul dorit din pradă prin colectarea neoficială a taxei, aşa că reprezentantul se mulţumea să stea pe locul din dreapta al camionului, în timp ce şoferul îşi vedea de afaceri – în spatele camionului, în cazul de faţă, oferindu-le paznicilor câteva obiecte alese din încărcătura lui. Nu erau deloc lacomi, luau doar puţin mai mult decât puteau să ascundă fără probleme în portbagajul automobilelor lor personale. (Singura concesie făcută ilegalităţii întregii afaceri era că avea loc noaptea). Odată treaba asta făcută, ştampilele necesare erau aplicate documentelor necesare şi camionul pornea la drum, de-a lungul şoselei care străbătea frontiera, ce părea să fi fost singurul drum asfaltat din zonă. Distanţa care rămânea era

parcursă în ceva mai mult de o oră, iar apoi, după ce se intra în oraşul mare ce servise cândva comerţului bazat pe sosirea caravanelor, camionul se oprea pentru scurt timp şi reprezentantul cobora şi se îndrepta către un automobil particular ca să-şi continue călătoria, ducând cu el doar o geantă mică cu un schimb, două de haine.

Preşedintele acestei republici semiautonome pretindea că era musulman, dar era, mai degrabă, un oportunist, un fost vechi membru marcant de partid care, aşa cum era de aşteptat, se lepăda tot timpul de Dumnezeu ca să-şi asigure promovarea politică; ca apoi, când vântul politic începu să bată din altă parte, să îmbrăţişeze Islamul cu entuziasm în public şi cu indiferenţă în particular. Credinţa lui, dacă se putea numi astfel, era legată doar de bunăstarea lui pământească. Existau mai multe pasaje în Coran privitoare la asemenea oameni şi nici unul nu era de laudă. Ducea o viaţă luxoasă într-un palat personal confortabil, care fusese cândva reşedinţa şefului de partid al acestei foste Republici Sovietice. În acea reşedinţă, el bea lichior, se deda la plăceri trupeşti şi-şi conducea statul când cu mână de fier, când cu o prea mare îngăduinţă. Dirija foarte ferm economia regională (cu instrucţia lui comunistă, era un incapabil total şi îngăduia, foarte blând, înflorirea Islamului, astfel încât – credea el – îi dădea poporului său iluzia libertăţii personale şi, prin asta, el înţelegea total greşit esenţa Credinţei Islamice pe care pretindea că o are, căci legea islamică a fost scrisă ca să se aplice atât vieţii lumeşti, cât şi celei spirituale). Asemenea tuturor preşedinţilor de dinaintea lui, se credea iubit de poporul său. Reprezentantul ştia că asta era iluzia comună tuturor nătângilor. La timpul potrivit, reprezentantul sosi la modesta casă privată a unui prieten al conducătorului religios local. Acesta era un om cu o credinţă simplă şi o onoare fără pretenţii, iubit de toată lumea care-l cunoştea şi pe care nu-l ura nimeni, căci vocea îi era mai totdeauna blândă, iar mânia de care era cuprins uneori era întemeiată pe principii pe care până şi necredincioşii le puteau respecta. Era un om de vreo cincizeci şi ceva de ani care suferise de pe urma regimului precedent, dar nu se clintise niciodată din credinţa lui fermă. Era perfect potrivit sarcinii de faţă şi în jurul lui se aflau tovarăşii săi cei mai apropiaţi.

Se schimbară urările obişnuite în Numele Sfânt al Domnului, însoţite de servirea ceaiului, după care veni vremea să se apuce de treabă.

— Este trist, începu reprezentantul, să-i vezi pe credincioşi trăind într-o asemenea sărăcie.

— Întotdeauna a fost aşa, dar astăzi ne putem practica religia în libertate. Poporul meu se întoarce la Credinţă. Moscheele noastre au fost reparate şi, cu fiecare zi, devin mai pline. Ce sunt bunurile materiale în comparaţie cu Credinţa? răspunse conducătorul local, cu

vocea măsurată a unui învăţător.

— Asta-i foarte adevărat, consimţi reprezentantul. Şi, totuşi, Allah vrea ca toţi Credincioşii Lui să prospere, nu-i aşa?

Toată lumea a fost de acord. Toţi bărbaţii din încăpere erau învăţaţi islamici şi puţini preferau sărăcia, bunăstării.

— Poporul meu are nevoie, mai mult decât de orice altceva, de şcoli, şcoli adevărate, i se răspunse. Avem nevoie de servicii medicale mai bune – m-am săturat să-i tot consolez pe părinţii unui copil mort care nu ar fi trebuit să moară. Avem nevoie de multe lucruri. Nu neg asta.

— Toate aceste lucruri se obţin uşor… dacă ai bani, remarcă reprezentantul.

— Dar pământul acesta a fost întotdeauna sărac. E-adevărat, avem resurse, dar ele nu au fost niciodată bine exploatate şi acum am pierdut sprijinul guvernului central, exact în momentul când avem libertatea de a fi stăpâni pe destinele noastre, în timp ce neisprăvitul ăsta de preşedinte pe care-l avem se îmbată şi batjocoreşte femei în palatul lui. Dacă el ar fi un om cinstit, un om credincios, noi am putea să aducem prosperitatea acestui pământ, spuse el, mai mult cu tristeţe decât cu furie.

— Aşa-i şi un pic de capital străin, sugeră, cu modestie, unul dintre învăţaţii din suita lui, cu oarecare înclinaţii economice. Islamul nu a avut niciodată o lege împotriva activităţii comerciale. Deşi Occidentul spune că s-ar fi extins prin sabie, a mers spre Orient pe corăbiile negustorilor. Aşa cum creştinismul s-a răspândit prin cuvânt şi prin exemplul discipolilor săi.

— La Teheran se consideră că a venit vremea ca şi credincioşii să treacă la acţiune, după porunca Profetului. Noi am făcut greşeala pe care o fac necredincioşii de a vedea lucrurile prin prisma lăcomiei naţionale, nu prin aceea a nevoilor tuturor popoarelor. Propriul învăţător, Mahmud Haji Daryaei, a predicat despre nevoia de a ne întoarce la bazele Credinţei noastre, spuse reprezentantul, sorbindu-şi ceaiul.

Şi el vorbea ca un învăţător, cu o voce liniştită. Patima şi-o păstra pentru arena publică. Într-o încăpere închisă, stând pe podea împreună cu bărbaţi la fel de învăţaţi ca el însuşi, vorbea şi el numai cu glasul raţiunii.

— Avem bogăţii – asemenea bogăţii doar Allah le-ar fi putut dărui după propriul plan. Iar acum a sosit momentul potrivit. Voi, bărbaţi din această încăpere, aţi păstrat Credinţa, aţi cinstit Cuvântul în faţa persecuţiilor, în timp ce alţii s-au îmbogăţit. Acum este obligaţia noastră să vă răsplătim, să vă primim, iar la urmă, să împărţim darurile noastre cu voi. Asta vă propune învăţătorul meu.

— Este plăcut să auzi astfel de cuvinte, veni răspunsul prudent.

Faptul că omul era, în primul rând, un om al lui Dumnezeu, nu-l făcea naiv. Îşi ascunse gândurile cu cea mai mare grijă – traiul sub stăpânire comunistă îl învăţase să facă acest lucru – dar ceea ce părea că gândeşte era evident.

— Speranţa noastră este să unim întregul Islam sub acelaşi acoperământ, să-i adunăm împreună pe Credincioşi după dorinţa Profetului Mahomed, fie binecuvântarea şi pacea cu el. Suntem deosebiţi în privinţa locului, a limbii, adeseori a culorii, dar în Credinţă suntem una şi aceeaşi fiinţă. Suntem aleşii lui Allah.

— Deci?

— Deci dorim ca republica voastră să se alăture republicii noastre ca să fim ca una. O să ridicăm şcoli şi asistenţă medicală pentru poporul vostru. O să vă ajutăm să intraţi în stăpânirea pământului vostru, astfel încât ceea ce vă dăm noi se va răsfrânge asupra tuturor înzecit, iar noi vom fi ca fraţii, aşa cum a dorit Allah.

Un observator occidental oarecare ar fi putut să vadă că aceşti bărbaţi păreau cu toţii oameni simpli, datorită îmbrăcămintei care era departe de a fi bogată, felului lor firesc de a vorbi sau, pur şi simplu, faptului că stăteau aşezaţi pe podea. Dar nu era deloc aşa şi propunerea oaspetelui din Iran era aproape la fel de surprinzătoare ca o vizită de pe o altă planetă. Existau deosebiri între naţiunea sa şi cea de aici, între poporul lui şi al lor. Privitor, în primul rând, la limbă şi la cultură. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie, existase banditism şi tâlhărie, în ciuda celor mai aspre critici din Sfântul Coran în legătură cu conflictele armate dintre naţiunile islamice. Nu exista, de fapt, absolut nimic comun între ele, cu o singură excepţie. Aceasta putea fi socotită accidentală, dar adevăraţii Credincioşi nu credeau în accidente. Când Rusia, mai întâi sub ţari, apoi sub marxism-leninism, cucerise pământul lor (un proces îndelungat, nu o întâmplare), spoliase atât de mult! Cultura, de exemplu. Istoria şi tradiţia, totul în afară de limbă, o concesie faţă de ceea ce sovieticii numiseră stânjeniţi, timp de generaţii, „problema naţionalităţilor”. Ei aduseseră învăţământul menit, mai întâi, să distrugă totul, ca apoi să reconstruiască într-un chip nou, fără Dumnezeu, până când singura forţă unificatoare lăsată poporului fusese Credinţa, pe care ei se străduiseră s-o înăbuşe. Şi chiar şi acesta fusese un lucru bun, îşi ziceau cu toţii acum, deoarece Credinţa nu poate fi înăbuşită niciodată, iar asemenea încercări nu aveau darul decât să-i facă pe cei cu adevărat Credincioşi şi mai hotărâţi. Poate chiar… fusese un plan al lui Allah însuşi să le arate oamenilor că singura lor salvare nu putea fi decât Credinţa. Azi se întorceau la ea şi la conducătorii care ţinuseră flacăra aprinsă şi acum, gândeau toţi cei din încăpere, după cum îşi dădea seama şi oaspetele lor, Allah însuşi ştersese neînţelegerile lor mărunte ca să se poată uni aşa cum dorea

Dumnezeul lor. Era cu atât mai bine dacă se făcea asta cu făgăduiala bunăstării materiale, de vreme ce milostenia era unul dintre Stâlpii Islamului, de atâta timp refuzată de oameni ce se numeau pe ei înşişi credincioşi faţă de Cuvântul Sfânt. Şi acum, Uniunea Sovietică era moartă, iar statul care îi succedase era unul schilodit, în timp ce îndepărtaţii şi neiubiţii copii ai Moscovei erau de capul lor, fiind stăpâniţi, cu toţii, de vocile trecutului. Ce putea fi această ocazie care se ivise dacă nu un semn de la Allah? se întreba toată lumea.

Ei nu aveau de făcut decât un lucru ca să transforme asta în realitate. El era un necredincios şi Allah îl va judeca… prin intermediul lor.

— Şi, deşi nu pot spune că mi-a plăcut cum aţi tratat echipa Eagles de la Colegiul Boston în octombrie anul trecut, spuse Ryan zâmbindu-le campionilor fotbalului în cadrul N.C.A.A. de la Universitatea Oklahoma şi care se adunaseră la Norman – tradiţia voastră de măiestrie face parte din spiritul american.

Ceea ce nu fusese chiar o plăcere pentru Universitatea Florida la ultimul Orange Bowl cu rezultatul zdrobitor de 35 la 10.

Lumea aplaudă din nou. Jack a fost atât de încântat, încât aproape uită că discursul nu era, de fapt, al său. Zâmbetul lui, cu dinţii încleştaţi, lumină arena şi el făcu un semn cu mâna dreaptă, de data asta cu mai multă siguranţă. Diferenţa se putea observa pe camerele de luat vederi C-SPAN.

— Învaţă repede, spuse Ed Kealty.

El era obiectiv în legătură cu treburile astea. Politicienii sunt realişti, cel puţin în sens tactic.

— Nu uita că e foarte bine sfătuit, îi aminti mai-marelui său şeful personalului fostului vicepreşedinte. Nu sunt mulţi care să-l întreacă pe Arnie. Jocul nostru iniţial le-a atras atenţia, Ed, iar van Damm i-a pasat informaţia lui Ryan destul de ferm şi de rapid.

N-a mai fost nevoie să adauge că „jocul” lor nu prea mai înaintase după asta. Ziarele şi-au scris editorialele lor la început, dar, pe urmă, au stat puţin să se gândească şi au dat înapoi – nu în editoriale, căci rar se întâmplă ca presa să recunoască că a greşit, dar în ştirile provenite de la Sala de Conferinţe de Presă de la Casa Alba au încetat să folosească obişnuiţii termeni distrugători: nesigur, confuz, dezorganizat şi altele de acelaşi fel. O Casă Albă cu van Damm activând acolo niciodată nu poate să fie dezorganizată şi toate instituţiile Washingtonului ştiau asta.

Numirile importante făcute de Ryan în guvern schimbaseră lucrurile, dar, apoi, funcţionarii superiori începuseră, cu toţii, să-şi facă treaba. Adler era un alt iniţiat care îşi făcuse drum până la vârf; ca tânăr funcţionar, informase prea mulţi corespondenţi de politică

externă de-a lungul anilor pentru ca aceştia să se ridice împotriva lui – şi nu pierdea nici un prilej de a lăuda experienţa lui Ryan în politica externă. George Winston, deşi un nespecialist plutocrat, iniţiase o reexaminare „discretă" a întregului său departament şi Winston avea pe Rolodex-ul lui numele tuturor editorilor financiari de la Berlin la Tokio cărora le cerea părerea şi sfatul privind studiul său. Cel mai surprinzător dintre toţi era Tony Bretano de la Pentagon. Era un nespecialist cu gură mare şi, în ultimii zece ani, promisese comunităţii responsabile cu rapoartele de apărare că va face curat în templu sau va muri în lupta asta, spunând că Pentagonul era risipitor acum, aşa cum declarase tot timpul, dar că el, cu aprobarea preşedintelui, va face pe dracu-n patru ca să pună capăt corupţiei din procesele de achiziţie odată pentru totdeauna. Erau o adunătură de oameni total lipsiţi de farmec, toţi aceşti nespecialişti de la Washington, dar le ungeau ochii jurnaliştilor cât se poate de bine, discret, în anticamera puterii. Dar culmea culmilor, ziarul *Washington Post* – Kealty aflase asta de la un spion intern, mai devreme, în aceeaşi zi – pregătea o relatare completă despre activitatea lui Ryan la C.I.A. şi va apărea şi un articol fulminant despre nimeni altul decât Bob Holtzman. Acesta era întruchiparea iniţiaţilor în mediile de informare şi, din motive de nimeni cunoscute, îl agrea pe Ryan şi avea o sursă grozavă undeva în interior. Acesta era calul troian. Dacă articolul era publicat şi dacă era receptat la nivel naţional – ambele lucruri fiind posibile – de vreme ce va ridica prestigiul atât al lui Holtzman cât şi al ziarului *Washington Post*, atunci contactele lui cu presa vor slăbi rapid; va fi sfătuit în editoriale să-şi retragă plângerea spre binele naţiunii şi el nu va mai avea nici o putere, iar cariera lui politică se va sfârşi într-un eşec şi mai mare decât cel pe care îl acceptase el cu puţin timp în urmă. Istoricii care, poate, trecuseră cu vederea slăbiciunile lui personale îşi vor concentra atenţia, în schimb, asupra ambiţiei lui fără margini şi, în loc să o vadă ca pe conduită reproşabilă, o vor extinde asupra întregii sale cariere, punând sub semnul întrebării tot ceea ce făcuse el în viaţă, privindu-l într-o lumină diferită, nefavorabilă, la fiecare pas, spunând că lucrurile bune pe care le-a făcut erau acţiuni reprobabile. Kealty îşi şi vedea acum săpat mormântul politic sau, mai degrabă, se vedea condamnat pentru totdeauna.

— Ai uitat-o pe Callie, mormăi Ed, continuând să-i urmărească discursul, ascultând conţinutul şi dând atenţie felului în care rostea pe care îl considera impecabil, potrivit pentru spectatori selectaţi mai ales dintre studenţii care-l aplaudau pe acest Ryan de parcă ar fi fost un antrenor de fotbal sau cine ştie ce altceva.

— Un discurs de-al ei l-ar face şi pe micuţul Herman să arate ca un preşedinte, a fost de părere şeful personalului.

Asta era cea mai mare primejdie posibilă. Ca să câştige, Ryan nu

trebuia decât să apară ca un adevărat preşedinte, fie că era sau nu – şi bineînţeles că nu era, după cum insista mereu Kealty. Păi, cum putea să fie?

— Eu n-am spus niciodată că e prost, recunoscu Kealty.

Trebuia să fie obiectiv. Asta nu mai era un joc. Era ceva mult mai dur.

— Se va întâmpla curând, Ed.

— Ştiu. Dar el trebuia să împuşte ceva mai de soi, îşi spuse Kealty.

Era o metaforă ciudată pentru unul care în toată viaţa sa politică, susţinuse controlul armelor.

25
ÎNFLORIRE

Ferma fusese cumpărată împreună cu un hambar. Acum era folosit mai mult pe post de garaj. Ernie Brown lucrase în construcţii şi câştigase o mulţime de bani, mai întâi pe la sfârşitul anilor ’70 ca instalator la sediul sindical, apoi îşi pusese pe picioare propria afacere în anii ’80, luând parte la avântul construcţiilor din California. Deşi două divorţuri îi secaseră fondurile, vânzarea afacerii fusese făcută într-un moment potrivit; luase banii şi fugise, adică îşi cumpărase o bucată bună de pământ într-o zonă care nu era suficient de la modă pentru ca valoarea proprietăţii să fie săltată de tipii de la Hollywood. Ceea ce rezultase fusese un „segment” întreg, o milă pătrată de intimitate. De fapt, mai mult decât atât, căci fermele de animale din împrejurimi erau inactive în acest timp al anului, păşunile erau îngheţate, iar vitele din ţarcuri rumegau liniştite nutreţul de la siloz. Puteau trece câteva zile fără să vezi măcar o maşină pe drum, sau, cel puţin, aşa păreau lucrurile la Big Sky Country. Autobuzele şcolare nu se puneau la socoteală, îşi zicea el.

Un camion cu şasiu ce suporta cinci tone fusese vândut o dată cu ferma – avea un diesel destul de bun – împreună cu un rezervor subteran de două mii de galoane de combustibil, chiar lângă hambar. Familia care vânduse ferma, hambarul şi casa noului venit din California nu ştia că prilejuia înfiinţarea unei fabrici de bombe. Primul punct pe lista activităţilor lui Ernie şi Pete era punerea în funcţiune a vechiului camion. Asta se dovedi a fi o treabă de patruzeci de minute, fiindcă nu era doar vorba de o baterie descărcată, dar Pete Holbrook era un mecanic priceput şi, în curând, motorul camionului prinse viaţă huruind puternic, dând toate semnele că va funcţiona în continuare. Camionul nu avea autorizaţie, dar asta nu era ceva foarte neobişnuit în această zonă de proprietăţi uriaşe şi drumul lor de şaizeci de kilometri la nord, spre magazinul de aprovizionare a fermei, se petrecu fără incidente.

N-ar fi putut exista un indiciu mai bun al venirii primăverii. Venea vremea însămânţatului (erau mulţi plantatori de grâu prin preajmă) şi iată primul client serios pentru muntele de îngrăşăminte care tocmai fuseseră aduse de la depozitul distribuitorului din Helena la punctul de desfacere. Bărbaţii cumpărară patru tone, o cantitate deloc neobişnuită, pe care un autoîncărcător cu furcă acţionat cu propan îl depozită pe remorca joasă a camionului. Plătiră în bani peşin, apoi porniră la drum după un semn cu mâna şi un zâmbet.

— O să fie o treabă grea, spuse Holbrook atunci când se aflau la jumătatea drumului.

— Aşa-i şi o să facem totul singuri, răspunse Brown. Sau vrei s-aduci pe vreunul care poate fi turnător?

— Te-am auzit, Eernie, replică Pete, în timp ce o maşină a poliţiei statului trecu în direcţia opusă.

Poliţistul nici măcar nu întoarse capul, deşi cei doi canadieni îngheţaseră.

— Cât mai avem?

Brown făcuse socoteala de zeci de ori. Încă o încărcătură. Ce porcărie că marfa asta era aşa de grea. Vor face următoarea achiziţie a doua zi, la un punct de desfacere aflat la patruzeci şi cinci de kilometri sud-vest de fermă. În seara asta o să aibă multă treabă cu descărcatul în hambar. O treabă grozavă! De ce n-avea ferma un autoîncărcător cu furcă? se întreba Holbrook. Măcar când vor umple din nou cisterna de combustibil, treaba o va face compania petrolieră locală.

Era frig pe coasta chineză şi, din pricina asta era, mai uşor pentru sateliţi să observe o serie de eflorescenţe termale la două baze navale. De fapt, „marina chineză” era serviciul naval al Armatei de Eliberare a Poporului, un semn de dispreţ atât de grosolan faţă de tradiţie, încât navele occidentale ignorau numele corect în favoarea vechilor obiceiuri. Imaginile erau înregistrate şi transmise Centrului Comandamentului Militar Naţional de la Pentagon, unde ofiţerul superior de urmărire întoarse capul spre specialistul în informaţii.

— Chinezii au iniţiat vreun exerciţiu?

— După ştiinţa noastră, nu.

Fotografiile arătau că douăsprezece vase, aliniate unul după altul, aveau motoarele în funcţiune, în loc să folosească procedeul normal de alimentare cu energie electrică de pe platforma de încărcare. Dacă te uitai mai atent la fotografii, vedeai o jumătatea de duzină de remorchere mişcându-se şi ele în jurul portului. Specialistul în informaţii pentru această urmărire aparţinea Armatei. Chemă la el un ofiţer de marină.

— Nişte vase care navighează, arată, în mod clar, analiza.

— N-o fi vreun experiment tehnologic sau ceva de felul ăsta?

— Pentru asta nu le-ar trebui remorchere. Când are loc următoarea trecere? întrebă comandantul naval, referindu-se la trecerea de sateliţi şi verificând inscripţia privind timpul de pe fotografie.

Fusese făcută cu treizeci de minute mai înainte.

— Cincizeci de minute.

— Atunci, ar trebui să apară trei sau, poate, patru vase pornind spre mare la ambele baze. Asta o să ne ofere informaţii certe. Căci

exact acum există două din trei şanse ca ei să iniţieze o operaţiune majoră.

Făcu o pauză:

— E vreo festivitate politică în curs?

Ofiţerul superior de pază scutură din cap:

— Nu, nimic!

— Atunci sunt exerciţii ale flotei. Poate că cineva a hotărât să le verifice promptitudinea.

Vor afla mai multe dintr-o relatare de presă din Pekin, dar asta urma să apară în treizeci de minute, într-un viitor pe care ei nu-l puteau prezice, deşi pentru asta erau plătiţi.

Directorul era un om credincios, aşa cum era de aşteptat, cu toate că îndeplinea o funcţie atât de specială. Fusese un medic talentat, iar acum se ocupa de cercetare, specializat fiind în virusologie; trăia într-o ţară unde respectul politic se măsura după credinţa faţă de ramura şiită a Islamului, iar, în privinţa asta, nu exista nici o îndoială. Îşi făcea întotdeauna rugăciunile la timp şi-şi programa munca de laborator în funcţie de ele. Pretindea acelaşi lucru de la oamenii lui, căci credinţa lui era atât de mare, încât depăşea învăţămintele Islamului; fără, măcar, să-şi dea seama, modifica regulile care-i stăteau în cale, spunându-şi, în acelaşi timp, că nu încălcase niciodată Cuvântul Sfânt al Profetului sau Voia lui Allah. Cum ar fi putut el să facă asta? El ajuta întoarcerea lumii înapoi la Credinţă.

Prizonierii, subiecţii experienţelor, erau cu toţii oameni condamnaţi într-un fel sau altul. Chiar şi hoţii, infractori mai mărunţi, încălcaseră de patru ori Sfântul Coran şi poate că săvârşiseră şi alte nelegiuiri care, probabil, îşi spunea el, meritau moartea. În fiecare zi li se anunţa momentul rugăciunii şi, cu toate că îngenuncheau şi-şi plecau capul şi-şi murmurau rugăciunile, puteai să-ţi dai seama, dacă-i urmăreai pe monitor, că nu făceau decât să parcurgă ritualul şi că nu se rugau cu adevărat aşa cum o cerea Allah. Asta îi transforma pe toţi în apostaţi, iar apostazia era o crimă capitală în ţara lor – deşi doar unul fusese condamnat pentru această crimă.

Acesta era de religie Baha'i, o minoritate aproape exclusă, o structură a credinţei care se dezvoltase după Islam. Creştinii şi evreii erau, măcar, oameni ai Cărţii Sfinte; oricât erau de greşit îndrumate religiile lor, cel puţin ei recunoşteau acelaşi Dumnezeu al Universului, căruia Mahomed îi fusese cel din urmă sol. Credinţa Baha'i apăruse mai târziu, născocind ceva atât nou, cât şi fals care-i readucea pe oameni la stadiul de păgâni, negând Adevărata Credinţă şi atrăgând mânia guvernului lor. Era potrivit ca acest om să fie primul care să arate că experimentul avusese succes.

Era interesant că prizonierii erau atât de îndobitociţi de condiţiile în

care trăiau, încât izbucnirea gripei nu produse nici o reacţie la început. Echipa sanitară intra, ca întotdeauna, în haine de protecţie, ca să ia probe de sânge, iar unul dintre avantajele situaţiei prizonierilor era că deveniseră prea speriaţi ca să protesteze. Toţi se aflau în închisoare de câtva timp şi suportaseră o dietă deficitară care avea urmări asupra nivelului energiei lor, la care se adăuga un regim disciplinar atât de sever, încât nu îndrăzneau să se opună. Până şi prizonierii condamnaţi care ştiau că aveau moartea în faţă nu doreau deloc să accelereze acest proces. Toţi acceptau supuşi să li se ia sânge de către un personal medical cât se poate de atent. Eprubetele de teste au fost etichetate atent, conform numerelor paturilor şi sanitarii se retraseră.

În laborator, sângele Pacientului Trei a fost pus sub microscop înaintea celorlalte. Testul anticorpilor putea să dea unele rezultate pozitive false şi problema era prea importantă ca să se rişte o eroare. Deci, se pregătiră lamele care au fost plasate sub microscopul electronic, primul set la indicele 20.000 pentru cercetarea de ansamblu. Piesele fine ale instrumentelor erau manevrate de angrenaje mecanice de mare precizie, în timp ce lamelele se mişcau la stânga şi la dreapta, în sus şi-n jos, până când…

— Ah, spuse directorul.

El fixă obiectivul în câmpul vizual şi mări indicele la 112.000… Şi iată, proiecţia pe monitorul computerului în alb-negru. Educaţia directorului era încă tributară mentalităţii păstorilor, aşa încât denumirea „Toiagul Ciobanului” îi părea o descriere perfectă. În centru se afla ARN-ul, subţire şi curbat în partea de jos, cu buclele de proteine în vârf. Aceasta reprezenta cheia acţiunii virusului sau, oricum, asta era părerea tuturor. Funcţia lui precisă nu era clară şi asta îi făcea plăcere directorului în calitatea lui de expert în războiul biologic.

— Moudi, strigă el.

— Da, îl văd, răspunse doctorul mai tânăr, dând încet din cap în timp ce păşea spre o latură a camerei.

Ebola Zair Mayinga se afla în sângele apostatului. Făcuse şi el tocmai atunci testul cu anticorpi şi se uita cum mica mostră îşi schimbă culoarea. În cazul ăsta nu era un purtător fals.

— Se confirmă transmiterea prin aer.

— Aşa e.

Chipul lui Moudi nu-şi schimbă expresia. El nu era surprins.

— O să mai aşteptăm o zi… nu, două zile, pentru faza a doua. Şi atunci o să ştim.

Pentru moment, el trebuia sa facă un raport.

Anunţul de la Pekin luă Ambasada Americană prin surprindere. Era

exprimat în termeni obişnuiţi. Marina chineză va efectua un exerciţiu important în Strâmtoarea Taiwan. Vor fi câteva lansări reale de rachete sol-aer şi sol-sol la date încă nespecificate (condiţiile meteo rămâneau a fi clarificate, spunea anunţul). Guvernul Republicii Populare Chineze publica un anunţ către aviatori şi unul către marinari pentru ca atât avioanele cât şi companiile navale să-şi modifice rutele în consecinţă. În afară de asta, anunţul nu mai spunea nimic şi asta îl neliniştea oarecum pe adjunctul ambasadei de la Pekin. D.C.M.-ul contactă imediat ataşaţii militari şi şeful staţiei C.I.A., nici unul dintre ei neputând să ofere vreo informaţie, cu excepţia faptului că anunţul nu se referea deloc la guvernarea Republicii Chineze din Taiwan. Pe de o parte, astea erau veşti bune – nu se făcea nici o plângere despre continua independenţă politică a acelei provincii pe care Pekinul o socotea rebelă. Pe de altă parte, era o ştire proastă – anunţul nu spunea că acesta era un exerciţiu de rutină care nu urma să deranjeze pe nimeni. Anunţul se reducea la atât şi nu conţinea nici o explicaţie. Informaţia a fost transmisă serviciului N.M.C.C. de la Pentagon, Departamentul de Stat şi Centrului C.I.A. de la Langley.

Daryaei a fost nevoit să-şi scormonească în memorie ca să-şi aducă aminte chipul care purta acel nume, iar figura pe care şi-o amintea era, de fapt, o alta, cea a unui băiat din Qom, iar mesajul venise de la un bărbat în toată firea de la celălalt capăt al lumii. Raman… Da, da, Aref Raman, ce băiat isteţ fusese ăsta! Tatăl lui se ocupa cu vânzarea automobilelor de tip Mercedes pe care le oferea mai-marilor de la Teheran – fusese un om a cărui credinţă şovăise. Dar cea a fiului său, nu. Fiul său nici măcar nu clipise când aflase de moartea părinţilor, omorâţi într-un accident cauzat de armata şahului, fiindcă fuseseră prin locul nepotrivit la momentul nepotrivit, prinşi într-o agitaţie civilă cu care ei n-avuseseră nimic de a face. El şi învăţătorul său se rugaseră pentru sufletele lor. Omorâţi de mâna celui în care avuseseră încredere, asta era morala acestei întâmplări care nu fusese deloc necesară. Raman era deja un băiat cu o credinţă adâncă care se simţea jignit de faptul că sora lui se încurcase cu un ofiţer american, aruncând ruşinea asupra familiei ei şi a numelui fratelui. Şi ea dispăruse în timpul revoluţiei; fusese condamnată de un tribunal islamic pentru adulter şi, aşa, rămăsese doar fiul. Ei puteau să-l folosească în multe feluri, dar cel ales se datora lui Daryaei. Asociată cu doi oameni mai în vârstă, noua „familie” fugise din ţară cu averea familiei Raman; plecase mai întâi în Europa, apoi, aproape imediat, în America. Acolo n-au făcut nimic altceva decât să ducă un trai liniştit; Daryaei îşi imagina că muriseră între timp. Fiul, ales pentru misiune fiindcă stăpânea de mult engleza, îşi continuase studiile şi intrase în serviciul guvernului, îndeplinindu-şi datoria cu toată priceperea pe

care o dovedise în primele faze ale revoluţiei, când ucisese doi ofiţeri mai în vârstă din forţele aeriene ale şahului, în timp ce aceştia beau whisky la barul unui hotel.

De atunci, făcuse ce i se ceruse. Nimic. „Amestecă-te printre ceilalţi! Dispari! Aminteşte-ţi de misiunea ta, dar să nu faci nimic!”. Ayatollahului îi făcea plăcere că îl judecase corect pe băiat, căci acum ştia din mesajul scurt că misiunea fusese îndeplinită aproape complet.

Cuvântul asasin vine din *hashshash*, cuvântul arab care denumeşte haşişul, „instrumentul” folosit cândva de membrii sectei islamice Nizari ca să obţină, prin intermediul drogurilor, viziunea Paradisului, înainte de a se porni într-o misiune ucigaşă. De fapt, ei au fost eretici în raport cu felul de a gândi al lui Daryaei, iar folosirea drogurilor era o ticăloşie. Au fost slugile slabe la minte, dar eficiente ale mai multor mari terorişti, precum Hassan al Rashid ad-Din şi, într-un interval de timp care s-a întins pe două secole, serviseră echilibrului politic într-o regiune care se întindea între Siria şi Persia. Dar exista ceva strălucit în această idee care îl fascinase pe *mollah* de pe vremea când, băiat fiind, aflase de ea. Să strecori un agent de nădejde în tabăra duşmanului… Era o sarcină care avea să dureze ani de zile şi deci o sarcină impulsionată de credinţă. Eşecul sectei Nazari se datora faptului că erau eretici, rupţi de Credinţa cea Adevărată, capabili să recruteze câţiva extremişti la cultul lor, dar nu mulţimile, astfel că ei serveau un singur om şi nu pe Allah; aveau nevoie de droguri ca să se îmbărbăteze, asemenea necredincioşilor care au nevoie de băutură, idee strălucită care avea neajunsurile ei. Totuşi, o idee strălucită. Daryaei nu făcuse decât să o îmbunătăţească şi iată că acum avea un om în preajmă, un lucru pe care-l sperase, dar nu-l ştiuse. Ceea ce era şi mai bine, avea un om în preajmă care aştepta instrucţiuni, la capătul celălalt al drumului parcurs de un mesaj necunoscut, drum care nu fusese niciodată folosit, unde se aflau oameni care plecaseră în străinătate nu mai devreme decât cu cincisprezece ani în urmă, o situaţie cu mult mai bună decât cea pe care o pusese el la punct în Irak, căci, în America, oamenii ce puteau fi cercetaţi erau fie arestaţi, fie eliberaţi sau, dacă erau urmăriţi, asta dura doar puţin timp, până când urmăritorii se plictiseau şi se apucau de alte treburi. În unele ţări, când se întâmpla aşa ceva, urmăritorii se plictiseau, puneau mâna pe cei pe care-i urmăreau şi, deseori, îi ucideau.

Deci, fusese nevoie să aleagă momentul potrivit înainte ca Raman să-şi încheie misiunea şi, după aceşti ani, el continua să-şi muncească mintea, fără să se zăpăcească cu droguri şi să se lase condus de Marele Satan. Veştile erau prea minunate ca să le primeşti cu un zâmbet.

Apoi sună telefonul. Cel particular.

— Alo?

— Am veşti bune, spuse directorul. De la ferma pentru maimuţe.

— Ştii, Arnie, ai avut dreptate, spuse Jack în pasarela care ducea spre Aripa de Vest. A fost bine c-am scăpat naibii de-aici!

Şeful personalului observă pasul lui elastic, dar nu se ambală prea mult din cauza asta. Air Force-1 îl adusese pe preşedinte înapoi acasă pentru o cină liniştită cu familia lui, în loc să se supună rigorilor obişnuite implicate de trei sau patru asemenea discursuri, de orele nesfârşite de trăncăneală cu contribuabili importanţi şi de inevitabila noapte de patru ore care urma – şi aceea, de multe ori, în avion – după care făcea un duş rapid şi începea o zi de muncă prelungită artificial de petrecerile campaniei electorale. Era interesant, îşi zicea el, că orice preşedinte putea face orice treabă. Adevăratele îndatoriri ale funcţiei erau destul de grele şi acestea erau aproape întotdeauna subordonate activităţilor care însemnau doar puţin mai mult decât relaţiile publice, deşi erau necesare într-o democraţie în care lumea dorea să-l vadă pe preşedinte făcând ceva mai mult decât să stea la biroul lui şi să-şi facă... treaba. Preşedinţia era o slujbă pe care o puteai iubi fără să-ţi placă, o expresie aparent contradictorie până când veneai aici şi vedeai cu ochii tăi.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse van Damm. Transmisia TV a fost perfectă, iar fragmentul pe care N.B.C.-ul l-a dat cu soţia ta a fost şi el în regulă.

— Ei nu i-a plăcut. Nu crede că au prezentat-o în lumina cea mai bună, spuse Ryan încet.

— Putea să fie mult mai rău. „N-o întrebaseră despre avort”, gândi Arnie. Ca să prevină asta, el contactase postul N.B.C. şi se asigurase că Tom Donner va fi tratat cel puţin tot atât de bine ca un senator, poate chiar ca un membru al guvernului, în timpul zborului din ziua precedentă şi că va putea face înregistrări speciale cât se afla în avion. Săptămâna următoare, Donner va fi primul prezentator TV care va avea o întrevedere între patru ochi cu preşedintele în salonul de la etaj şi nu va fi nici un fel de tocmeală privitoare la aria întrebărilor, în sensul că Ryan va fi informat cu patru ore mai înainte ca să fie sigur că nu va face nici o gafă în calitatea lui de preşedinte. Dar, pentru moment, şeful personalului îi îngădui preşedintelui să se bucure de succesul unei zile destul de bune în Midwest al cărui scop real, în afară de a-l scoate pe Ryan din Washington şi de a-i da prilejul să simtă ce însemna, cu adevărat, preşedinţia, fusese să-l facă să prezinte ca pe un preşedinte şi să-l marginalizeze şi mai mult pe nenorocitul de Kealty.

Oamenii de la Serviciile Secrete erau la fel de veseli ca preşedintele căci, foarte adesea, ei imitau dispoziţia lui POTUS, răspunzându-i la

zâmbete şi la gesturi cu urări ca: „Bună dimineaţa, domnule preşedinte”, repetate de patru guri, în timp ce Ryan trecea pe lângă ei în drum spre Salonul Oval.

— Bună dimineaţa, Ben, spuse Ryan voios, păşind spre biroul lui şi aşezându-se pe scaunul lui turnant confortabil. Spune-mi ce mai e nou în lume!

— S-ar putea s-avem o problemă. Marina Republicii Populare Chineze se lansează la apă, spuse locţiitorul consilierului pe probleme de securitate naţională.

Serviciul Secret îi dăduse deja un nume de cod: TRIŞORUL.

— Şi? întrebă Ryan, plictisit că asta i-ar putea strica dimineaţa.

— Şi arată ca un exerciţiu naval important, iar ei spun că vor fi şi lansări de rachete. Până acum, nici o reacţie de la Taipei.

— Nu cumva au alegeri în curând sau altceva de genul ăsta? întrebă Jack.

Goodley dădu din cap că nu.

— Nu, abia peste un an. China a continuat să cheltuiască bani la O.N.U. şi se face, pe tăcute, trafic de influenţă în multe ţări, în vederea înaintării unei cereri de reprezentare, dar nici asta nu este ceva important. Taipei-ul îşi face jocurile pe lângă ţările occidentale şi nu face nici un fel de gălăgie care ar putea să deranjeze stabilitatea continentului. Relaţiile lor comerciale sunt stabile. Pe scurt, nu găsim nici un fel de explicaţie pentru acest exerciţiu.

— Noi ce avem în zona asta?

— Un submarin în Strâmtoarea Formosa, care stă cu ochii pe un S.S.N. chinez.

— Ceva portavioane?

— Nimic mai aproape; doar în Oceanul Indian. *Stennis* s-a întors la Pearl pentru o reparaţie la motoare, o dată cu *Enterprise* şi vor rămâne acolo o vreme. Suntem cam descoperiţi în zonă, îi aminti TRIŞORUL preşedintelui ceea ce acesta la rândul lui îi spusese preşedintelui său cu doar câteva luni mai înainte.

— Ce-ai de spus despre armata lor? îl mai întrebă preşedintele.

— Nici în privinţa asta n-am ceva nou. Avem nivele de activitate mai mari decât de obicei, după cum spun ruşii, dar asta durează de câtva timp.

Ryan se aplecă pe spate în scaun şi se uită la ceaşca de cafea fără cofeină. În timpul turneului său de discursuri descoperise că stomacul său se simţea, într-adevăr, mai bine aşa şi făcuse observaţia asta faţă de Cathy care se mulţumise să zâmbească şi să zică: „Ţi-am spus eu!”

— Bine, Ben, mai spune-mi ceva.

— Am stat de vorbă cu nişte chinezi la Departamentul de Stat şi la Agenţie, răspunse Goodley. Poate că militarii lor fac o manevră politică, de politică internă, vreau să spun, îşi ridică gradul de

pregătire ca să le arate celorlalţi din Biroul Politic din Pekin că ei sunt încă pe poziţii. În afară de asta, totul este pură speculaţie şi mie nu mi se poate cere să fac speculaţii aici, nu-i aşa, şefu'?

— Şi „nu ştiu" înseamnă ceva, nu? Era o întrebare retorică şi una dintre replicile preferate ale lui Ryan.

— M-aţi mai învăţat asta mai de mult, domnule preşedinte, recunoscu Goodley, dar fără zâmbetul care era de aşteptat. M-aţi mai învăţat ceva: să nu-mi placă ceea ce nu pot explica. Funcţionarul de la serviciul de informaţii naţionale făcu o pauză. Ei ştiu că noi o să ştim şi ştiu şi că vom fi interesaţi; ştiu şi că tu eşti nou în funcţia asta şi că nu ai nevoie de hărţuieli. Atunci, de ce s-o facă? întrebă Goodley, tot retoric.

— Da, consimţi preşedintele, pe un ton liniştit. Andrea! strigă el.

Ca de obicei, Price se afla în încăpere, prefăcându-se că nu dă nici o atenţie.

— Da, domnule.

— Unde se află cel mai apropiat fumător? întrebă Ryan, fără pic de ruşine.

— Domnule preşedinte, eu nu…

— Fir-ar să fie! Sigur că nu! Am nevoie de o ţigară.

Price dădu din cap şi dispăru în camera secretarelor. Ca oricine altcineva, ea recunoştea semnele. Trecuse de la cafea naturală la cafea fără cofeină, iar acum voia o ţigară. Într-un fel, era de mirare că durase atât de mult; asta-i spunea mai mult despre instrucţia serviciului de informaţii decât aflase din cuvintele doctorului Benjamin Goodley.

Era vorba de o fumătoare, descoperi preşedintele un minut mai târziu. Din nou, o ţigară subţire. Price aduse chiar şi un chibrit şi o scrumieră, o dată cu privirea ei dezaprobatoare. Se întreba dacă se procedase la fel cu Franklin Delano Roosvelt şi cu Eisenhower.

Ryan trase primul fum, pierdut în gânduri. China fusese partenerul inactiv din conflictul – îi era încă greu sa folosească cuvântul „război", chiar în gând – cu Japonia. Cel puţin aşa se presupunea. Totul avea sens şi totul se potrivea minunat, dar nu existau dovezi ca să se emită o E.S.I.N. – o Estimare a Serviciului de Informaţii Naţionale – şi încă şi mai puţin sa fie informată presa care, de cele mai multe ori, pretindea acelaşi grad de siguranţă ca un judecător deosebit de conservator. Deci… Ryan ridică receptorul.

— Cu directorul Murray…

Unul dintre lucrurile drăguţe legate de preşedinţie era folosirea telefonului.

— Vă caută preşedintele, o simplă frază rostită de o secretară a Casei Albe pe acelaşi ton folosit ca să comanzi o pizza, producea întotdeauna o reacţie rapidă, aproape de panică, la celălalt capăt al

oricărui fir folosit. Rar se întâmpla să dureze mai mult de zece secunde ca să se răspundă. De data asta dură şase secunde.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte.

— 'Neaţa, Dan. Am nevoie de ceva. Cum îl cheamă pe inspectorul ăla japonez de poliţie care-a fost pe-aici?

— Jisaburo Tanaka, răspunse prompt Murray.

— E bun de ceva? întrebă apoi Jack.

— Straşnic! La fel de bun ca oricare dintre oamenii care lucrează aici. Ce vreţi de la el?

— Îmi închipui că ei stau des de vorbă cu tipul acela, Yamata.

— La fel de bine puteţi presupune, fără să daţi greş, că un urs umblă cherchelit prin păduri, domnule preşedinte, reuşi să spună locţiitorul de director F.B.I., fără să izbucnească în râs.

— Vreau să ştiu câte ceva despre discuţiile lui cu China, mai ales cine era omul lui de contact.

— Da, asta putem face. Încerc să intru în legătură cu el chiar acum. Să vă sun pe urmă?

— Nu, informează-l pe Ben Goodley, iar eu am să discut cu cei din hol, spuse Ryan, folosind o veche vorbă de duh pe care o ştiau ei. Ben e acum aici în vechiul meu birou.

— Da, domnule preşedinte. Fac asta chiar acum. La Tokio e aproape miezul nopţii.

— Mulţumesc, Dan. Te salut.

Jack puse receptorul jos:

— Hai să-ncepem să lămurim treaba.

— S-a făcut, şefule, făgădui Goodley.

— Se mai întâmplă ceva în lume? În Irak ce se întâmplă?

— Aceeaşi situaţie ca ieri, sunt executaţi o mulţime de oameni. Ruşii ne-au informat despre povestea asta cu Republica Islamică Unită şi credem că aşa e, dar nu s-a petrecut nici o mişcare deschisă încă. Asta aveam de gând să fac astăzi; şi…

— Bine, atunci apucă-te de treabă!

— Bine, care-s instrucţiunile pentru treaba asta? întrebă Tony Bretano.

Lui Robby Jackson nu prea-i plăcea să facă lucrurile din zbor, dar asta era treaba proaspătului avansat J-3, director de Operaţiuni pentru Grupul de Şefi de Stat-Major. Săptămâna trecută începuse să se simtă ataşat de ministrul Apărării desemnat. Bretano era un tip dur, dar rânjetul lui era mai mult de ochii lumii şi ascundea o minte foarte solidă, în stare să ia hotărâri rapide. În plus, omul era inginer – ştia ce nu ştie şi era prompt când punea întrebări.

— Avem *Pasadena* – un submarin de atac rapid – în strâmtoare, care se ocupă deja de supravegheri de rutină. Îi vom întrerupe

activitatea curentă de filare a S.N.N.-ului Republicii Populare Chineze şi îl vom deplasa în nord-vest. Pe urmă, deplasăm încă două, trei vase în zonă, le stabilim arii de operare şi le lăsăm să stea cu ochii pe situaţie. Deschidem o linie de comunicaţii cu Taipei şi-i punem să ne transmită tot ce văd şi tot ce ştiu. O să marşeze. Aşa fac întotdeauna. În mod obişnuit, am fi deplasat un portavion ceva mai aproape dar, de data asta, nu avem nici unul foarte aproape şi, dacă nu există o ameninţare politică asupra Taiwanului, ar părea o exagerare. Plasăm un avion cu aparatură electronică de informaţii deasupra zonei de la Baza Forţelor Aeriene Anderson din Guam. Suntem dezavantajaţi de lipsa unei baze mai apropiate.

— Deci, în esenţă, colectăm informaţii şi nu facem nimic mai serios? întrebă ministrul Apărării.

— Colectarea de informaţii este ceva serios, domnule, dar, da, aveţi dreptate.

Bretano zâmbi:

— Ştiu. Eu am construit sateliţii pe care-i veţi folosi. Ce o să ne spună ei?

— O să recepţionăm, probabil, o mulţime de trăncăneli neconcludente venite din partea tuturor vorbitorilor de chineză pe care-i au la Fort Meade, ceea ce nu ne va spune mare lucru despre intenţiile lor, în general. Materialul operativ va fi util – o să ne spună multe despre capacităţile lor. Dacă-l cunosc eu bine pe amiralul Mancuso, el o să aranjeze ca vreo două vase de-ale lui să se vânture prin zonă ca să vadă dacă chinezii pot să-şi însuşească unul şi să dea naştere unui proces, dar nimic făţiş. Asta e una dintre opţiunile noastre, dacă nu ne place felul cum se desfăşoară exerciţiul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă vrei să bagi groaza într-un ofiţer de marină, trebuie să-l faci să înţeleagă că există un submarin prin preajmă, ceea ce înseamnă, domnule ministru, că trebuie să apară unul pe neaşteptate în mijlocul formaţiei tale şi să dispară imediat după aceea. Este un joc cu capul, un joc urât. Oamenii noştri se pricep să facă asta, iar Bart Mancuso ştie cum să-şi folosească vasele. Dacă nu era el, nu i-am fi bătut pe japonezi, spuse Jackson cu convingere.

— E chiar aşa de bun?

Mancuso nu era decât un nume pentru noul ministru al Apărării.

— Nimeni nu-i mai bun ca el. Este unul dintre aceia care vă trimit rapoarte. Tot aşa este şi Dave Seaton.

— Amiralul Demarco mi-a spus…

— Domnule, pot să vorbesc deschis? întrebă J-3.

— Jackson, aici nu se poate vorbi decât deschis.

— Bruno Demarco a fost făcut şef adjunct pentru Operaţiile Navale cu un scop.

Bretano pricepu imediat.

— Ah, da, ca să ţină discursuri şi să nu facă nimic care să-i deranjeze pe cei de la Marină, da?

Drept răspuns, Robby dădu din cap.

— Am notat, amiral Jackson.

— Domnule, eu nu mă pricep cine ştie ce la industrie, dar trebuie să ştiţi ceva despre această clădire. Există două feluri de ofiţeri la Pentagon, ofiţeri operativi şi birocraţi. Amiralul Demarco a lucrat aici mai mult de jumătate din cariera lui. Mancuso şi Seaton sunt ofiţeri operativi şi fac tot ce pot ca să se afle în afara acestei clădiri.

— Şi tu ai făcut acelaşi lucru, remarcă Bretano.

— Cred că, pur şi simplu, îmi place mirosul de aer sărat, domnule ministru. Eu nu trag spuza pe turta mea, domnule! Dumneavoastră decideţi dacă mă vreţi sau nu... ce naiba, am terminat, oricum, cu zborul şi asta m-am angajat să fac. Dar, la naiba, când o să vorbească Seaton şi Mancuso, sper să-i ascultaţi.

— Ce-i cu tine, Robby? făcu ministrul Apărării, subit îngrijorat. Ştia când avea de a face cu un bun angajat.

Jackson ridică din umeri!

— Sufăr de artrită. Am moştenit-o. Putea să fie şi mai rău, domnule. N-o să mă deranjeze la jocul de golf şi, oricum, amiralii nu trebuie să zboare foarte mult.

— Nu ţii să fii avansat, nu-i aşa?

Bretano avea intenţia să propună să i se acorde un nou grad pentru Jackson.

— Domnule ministru, sunt fiul unui predicator din Mississippi. Am venit la Annapolis, am zburat cu avioane de vânătoare timp de douăzeci de ani şi mai sunt încă în viaţă ca să pot vorbi despre asta.

Foarte mulţi dintre prietenii lui nu mai erau în viaţă şi Robby nu uita niciodată acest lucru.

— Pot să mă pensionez oricând vreau şi să-mi iau o slujbă bună. Îmi închipui că am devansat jocul, orice s-ar întâmpla. Dar America s-a purtat bine cu mine şi-i datorez şi eu ceva în schimb. Datoria mea, domnule, este să spun adevărul, să mă străduiesc să fac treabă bună şi să suport consecinţele faptelor mele.

— Deci, nici tu nu eşti un birocrat.

Bretano se întreba în ce-şi dăduse Jackson licenţa. Era clar că vorbea ca un inginer priceput. Până şi zâmbetul lui dovedea asta.

— Mai degrabă aş cânta la pian într-un bordel, domnule. E o treabă mai cinstită.

— Noi o să ne-nţelegem bine, Robby. Alcătuieşte un plan şi să-i monitorizăm pe chinezi.

— De fapt, treaba mea e doar să dau sfaturi şi...

— Atunci coordonează-ţi munca cu cea a lui Seaton. Îmi închipui că

o să te asculte şi pe tine.

Echipa de inspecţie O.N.U. se obişnuise atât de bine cu frustrarea, încât nu mai ştia cum să se poarte când avea o satisfacţie. Diferiţii funcţionari de la diferitele unităţi predaseră maldăre de hârtii, fotografii şi benzi video şi, pur şi simplu, alergau după inspectorii diferitelor secţii, scoţând la iveală aspectele importante ale activităţii, demonstrând adesea metoda cea mai simplă de dezafectare a laturilor celor mai negative. Exista problema minoră că diferenţa dintre o uzină de arme chimice şi o fabrică de insecticide era, în esenţă, nulă. Gazul care afectează nervii fusese descoperit accidental în timpul cercetărilor de distrugere a dăunătorilor (majoritatea insecticidelor sunt otrăvuri pentru sistemul nervos) şi în felul ăsta se ajunsese, de fapt, la ingredientele chimice numite „precursoare”. În plus, orice ţară cu resurse petroliere şi cu o industrie petrochimică producea, în mod obişnuit, tot felul de mărfuri specializate, majoritatea toxice, oricum, pentru om.

Dar jocul avea regulile lui şi una dintre reguli preciza că nu era de aşteptat ca oamenii cinstiţi să producă arme interzise şi iată că, peste noapte, Irakul devenise un membru cinstit al comunităţii mondiale.

Acest fapt a fost clar subliniat la Consiliul de Securitate O.N.U. Ambasadorul Irakului a vorbit la locul lui la masa rotundă, folosind hărţi ca să arate ce anume devenise deja accesibil echipelor de inspectori şi plângându-se de faptul că nu putuse să spună adevărul mai înainte. Ceilalţi diplomaţi din încăpere înţeleseră. Mulţi dintre ei minţeau atât de mult, încât abia dacă mai ştiau care era adevărul. Aşa că acum vedeau adevărul şi nu recunoşteau minciuna din spatele lui.

— În vederea respectării depline de către ţara mea a tuturor hotărârilor Naţiunilor Unite, cerem ca, luând în considerare nevoile cetăţenilor tării mele, embargoul pe produse alimentare să fie ridicat cât se poate de repede, spuse ambasadorul, în concluzie.

Până şi tonul lui era acum rezonabil, observară cu satisfacţie ceilalţi diplomaţi.

— Consiliul recunoaşte ambasadorul Republicii Islamice Iran, spuse ambasadorul Chinei care era atunci preşedinte, prin rotaţie, al Consiliului de Securitate.

— Nici o ţară din acest organism nu are mai multe motive să urască Irakul. Uzinele de arme chimice inspectate astăzi au produs arme de distrugere în masă care au fost apoi folosite împotriva poporului ţării mele. În acelaşi timp, considerăm că este de datoria noastră să recunoaştem noii zori care au răsărit pe cerul ţării vecine. Cetăţenii Irakului au suferit mult timp din cauza acţiunilor fostului lor conducător. Acest conducător a dispărut şi noul guvern dă pe deplin dovada reintrării în comunitatea naţiunilor. În această perspectivă,

Republica Islamică Iran va sprijini suspendarea imediată a embargoului. De asemenea, vom iniţia un transfer urgent de alimente pentru ajutorarea cetăţenilor irakieni. Iranul propune ca suspendarea să fie condiţionată de continuarea bunei-credinţe a Irakului. În acest scop, supunem proiectul de Rezoluţie Nr. 3659...

Scot Adler venise cu avionul la New York ca să ocupe locul ce revenea Americii la Consiliu. Ambasadorul american la Naţiunile Unite era un diplomat cu experienţă, dar, pentru unele situaţii, apropierea de Washington era cât se poate de potrivită, iar situaţia de faţă era una dintre acestea. Nu se poate obţine mare lucru din asta, îşi zicea Adler. Secretarul de stat nu avea de jucat acum nici o carte. Deseori, mişcarea cea mai bună în diplomaţie era să faci exact ceea ce-ţi cerea adversarul tău. Asta fusese temerea cea mai mare în 1991 – că Irakul ar fi putut, pur şi simplu, să se retragă din Kuwait, lăsând America şi pe aliaţii ei cu mâinile încrucişate şi cruţându-i pe militarii irakieni ca să poată să se lupte altă dată. Din fericire, fusese o opţiune prea isteaţă ca s-o poată alege Irakul. Dar cineva trăsese nişte învăţăminte din asta. Când cereai ca un anumit lucru să fie făcut de cineva, căci altfel i-ar fi fost interzis altceva de care avea nevoie, iar acea persoană se executa, ei bine, atunci nu-i mai puteai refuza ceea ce dorea, nu?

Adler fusese bine informat asupra situaţiei, deşi nu se ştie la ce-i servea asta. Era ca şi cum ai fi stat la un joc de pocher cu trei aşi după remiză, ca să afli apoi că adversarul tău are ful. O buna informare nu te ajuta întotdeauna. Singurul lucru care putea să întârzie lucrările era pasul împiedicat al Naţiunilor Unite şi chiar şi acesta avea limitele lui, atunci când diplomaţii se entuziasmau. Adler ar fi putut să ceară o amânare a votului ca să asigure aprobarea de către Irak a cererilor mai vechi ale O.N.U., dar Iranul rezolvase deja această situaţie, înaintând o rezoluţie specificând caracterul temporar şi condiţionat al suspendării embargoului. Iranul subliniase, de asemenea, foarte clar că va transporta alimente cu vapoarele, în orice caz – de fapt, făcuse deja acest lucru cu camioane, pe principiul că dacă faci ceva ilegal, în mod deschis, acel lucru devine acceptabil. Secretarul de stat se uită la ambasadorul său – fuseseră, ani de zile, prieteni – şi observă că acesta clipeşte din ochi ironic. Ambasadorul britanic se uita la o hârtie cu mâzgăliturі în creion. Rusul citea telegrame. De fapt, nimeni nu asculta. Nici n-aveau nevoie. Peste două ore, rezoluţia iraniană avea să fie aprobată. Ei bine, putea să fie şi mai rău. Cel puţin, va avea prilejul să se adreseze direct ambasadorului chinez şi să-l întrebe despre manevrele lor militare. Ştia răspunsul pe care avea să-l primească, dar nu ştia dacă acesta reprezenta sau nu adevărul. Bineînţeles! „Sunt secretarul de stat al

celei mai puternice naţiuni a lumii, îşi zise Adler, dar astăzi nu sunt decât un simplu spectator.”

26
BURUIENI

Puţine lucruri te întristează mai mult decât un copil bolnav. Numele ei era Sohaila, după cum îşi amintea doctorul MacGregor. Un nume drăguţ pentru o fetiţă drăguţă ca o silfidă. Tatăl ei o purta în braţe. Părea o brută – asta a fost prima impresie a lui MacGregor şi se obişnuise să aibă încredere în prima lui impresie, dar, dacă aşa era, asta se datora îngrijorării privitoare la copilul său. Soţia lui venea în urmă, împreună cu un alt bărbat îmbrăcat cu o jachetă şi care arăta ca un arab; în spatele lui venea un sudanez cu aer oficial. Medicul îi observă, dar se făcu că nu-i vede. Ei nu erau bolnavi. Sohaila era.

— Ei, bună ziua din nou, domnişoară, spuse el cu un zâmbet liniştitor. Nu te simţi deloc bine, nu-i aşa? Ne ocupăm noi de asta, bineînţeles. Veniţi cu mine! îi spuse el tatălui.

Era limpede că aceşti oameni erau consideraţi importanţi de cineva şi vor fi trataţi ca atare. MacGregor îi conduse spre camera de consultaţii. Tatăl o puse pe fetiţă pe masă şi se retrase, lăsând-o pe soţia lui să o ia de mână pe Sohaila. Bodyguarzii – adică acei bărbaţi – rămaseră afară. Medicul puse mâna pe fruntea copilului. Ardea – avea cel puţin 39 de grade. Bine. Se spălă bine pe mâini şi îşi puse o pereche de mânuşi pentru că se afla în Africa şi aici îţi luai toate măsurile de protecţie. Primul lucru pe care hotărî să-l facă a fost să-i ia temperatura în ureche: 39,4. Pulsul era accelerat, dar nu îngrijorător pentru un copil. O cercetare rapidă cu stetoscopul confirmă bătăile inimii normale şi nici un fel de problemă specială la plămâni, deşi respiraţia era şi ea accelerată. Pentru moment, avea febră, ceva ce se întâmpla destul de des la copiii mici, mai cu seamă la cei care au sosit de curând într-un nou mediu. Îşi ridică privirea.

— Care pare a fi problema cu fiica dumneavoastră?

De data asta, răspunse tatăl:

— Nu poate să mănânce, iar când face…

— Vomă şi diaree? continuă MacGregor cercetându-i, de data asta, ochii.

Nici ei nu păreau să indice ceva deosebit.

— Da, domnule doctor.

— Aţi sosit aici de curând, nu? se interesă, apoi se uită la el, văzând că răspunsul era o simplă ezitare. Trebuie să ştiu asta.

— Aşa-i. Am venit din Irak doar cu câteva zile în urmă.

— Şi fiica dumneavoastră este uşor astmatică, nimic altceva, n-are nici o altă problemă de sănătate, nu?

— Da, aşa-i. I s-au făcut toate injecţiile, tot ce trebuie. Niciodată n-a fost aşa de bolnavă ca acum.

Mama nu făcu decât să dea din cap. Era clar că tatăl îşi asumase întreaga responsabilitate, probabil ca să lase sentimentul că el reprezenta autoritatea în acea familie, impulsionând lucrurile, îşi închipui medicul. Pe el nu-l deranja asta.

— De când a venit aici a mâncat ceva neobişnuit? Vedeţi, explică MacGregor, călătoriile îi pot da peste cap pe unii oameni, iar copiii sunt deosebit de vulnerabili. S-ar putea să fie din cauza apei de aici.

— I-am dat doctoriile, dar îi merge şi mai prost, spuse mama.

— Nu-i din cauza apei, spuse tatăl cu convingere. Casa are propria fântână. Apa e bună.

Tocmai atunci, Sohaila gemu, se răsuci şi vomită peste masa de consultaţii pe podeaua cu dale. Culoarea nu era în regulă. Erau urme de roşu şi de negru. Roşu de la sângele proaspăt, negru de la cel alterat. Nu era vorba de rău de avion sau de apă nepotabilă. Putea fi ulcer? Intoxicaţie alimentară? MacGregor clipi din ochi şi controlă din instinct să vadă dacă avea mânuşile pe mâini. Mama căuta un şerveţel de hârtie ca să…

— Nu vă atingeţi de asta, spuse el blând.

Apoi luă tensiunea copilului. Era joasă, confirmând sângerarea internă. Sohaila, mă tem că o să petreci noaptea cu noi ca să te facem iar bine.

Puteau fi multe cauze, dar doctorul trăise în Africa destul de mult ca să ştie că trebuia să procedezi ca şi cum te aşteptai la ce-i mai rău. Tânărul medic se consolă cu ideea că nu putea fi chiar aşa de rău.

Nu era chiar ca pe vremuri, totuşi lui Mancuso îi plăcea munca. Trecuse printr-un război pe cinste… El se gândea la el ca la un război; submarinele lui făcuseră exact ceea ce trebuia să facă. După ce le pierduse pe A*sheville şi Charlotte* – acestea înainte de cunoscuta începere a ostilităţilor, nu mai pierduse nimic. Vasele lui atacaseră la fiecare misiune stabilită, slăbind forţa submarinelor inamice într-o luptă bine organizată, sprijinind o strălucită operaţie specială, ordonând lansări de rachete cu rază mare de acţiune şi, ca întotdeauna, colectând informaţii tactice vitale. Cea mai bună mişcare pe care o făcuse, gândi Mancuso, fusese să recheme marile vase din retragere. Erau prea mari şi prea greoaie ca să fie folosite pentru atacul rapid dar, la naiba, ele îşi făcuseră treaba. Acum se aflau toate la poalele dealului de lângă cartierul lui general, legate împreună, iar echipajele se plimbau ţanţoşe de colo-colo, prin oraş, în timp ce pânzele erau încă ridicate. Sigur, modestia îl obliga să admită că el nu era chiar Charlie Lockwood. Făcuse treaba pentru care fusese plătit. Iar acum avea alta.

— Deci, la ce ne putem aştepta de la ei? îl întrebă el pe şeful lui imediat, amiralul Dave Seaton.

— Nimeni nu pare să ştie.

Seaton venise să-şi arunce şi el o privire la faţa locului. Ca orice ofiţer bun, încerca să iasă din birou cât mai mult posibil, chiar dacă asta însemna doar să viziteze alt birou. Poate că nu e vorba decât de un exerciţiu al flotei, dar, acum că există un nou preşedinte, poate că vor să-şi umfle muşchii şi să vadă ce se întâmplă. Oamenilor în uniformă nu le plăceau astfel de examene internaţionale, de vreme ce ei erau aceia obişnuiţi cu acordarea gradelor.

— Îl cunosc pe tipul ăsta, şefule, spuse, pe un ton serios, Bart.

— Da?

— Nu chiar aşa de bine, dar aţi auzit despre *Octombrie Roşu.*

Seaton râse:

— Bart, dacă-mi spui vreodată povestea asta, unul din noi trebuie să-l strângă de gât pe celălalt şi eu sunt mai solid.

Istoria, una dintre cele mai bine păzite secrete din analele Marinei, continua să nu fie cunoscută, deşi zvonurile – pe astea nimeni nu le putea opri – erau multe şi felurite.

— Trebuie să ştiţi, domnule amiral. Trebuie să ştiţi chestiunea asta despre Autoritatea Comandei Naţionale. Eu am lucrat pe acelaşi vapor cu tipul ăsta.

Asta-l făcu pe amiral să-i arunce o privire severă lui Mancuso.

— Glumeşti.

— Ryan se afla pe vas ca şi mine. De fapt, el se urcase înaintea mea.

Mancuso închise ochii, încântat că putea, în sfârşit, să-şi spună povestea lui marinărească şi să uite de ea. Dave Seaton era comandant-şef şi avea tot dreptul să ştie ce fel de om trimitea ordinele de la Washington.

— Am auzit că a fost implicat în operaţia asta, chiar că s-a îmbarcat, dar credeam că asta s-a întâmplat la Norfolk, când au parcat-o la Docul 8-10. Vreau să spun că e spion, nu-i doar un nenorocit de pe la Informaţii…

— Nu chiar. A omorât un om – l-a împuşcat chiar în hala rachetelor – înainte de a mă îmbarca eu. El era la cârmă când am burduşit noi Alfa. Era mort de frică, dar nu s-a dat bătut; preşedintele ăsta al nostru a fost acolo şi a făcut treaba asta. În orice caz, dacă vor să-l verifice pe preşedintele nostru, eu mizez pe el cu toţi banii mei. Are două de-alea mari de bronz, Dave. Poate că nu se arată aşa la TV, dar eu am să-l urmez pe blestematu’ ăsta oriunde.

Mancuso se miră şi el de concluzia la care ajunsese. Era prima oară când se gândise bine la toate astea.

„E bine de ştiut”, îşi zise Seaton.

— Deci, care-i misiunea? întreba SUBPAC.

— J-3 vrea să organizăm o urmărire.

— Tu-l cunoşti pe Jackson mai bine decât mine. Care sunt parametrii?

— Dacă ăsta-i un exerciţiu al Marinei şi nimic altceva, noi vom face observaţii sub acoperire. Dacă lucrurile se schimbă, îi facem să-nţeleagă că asta nu ne e indiferent. Ai înţeles, Bart? Acum eu sunt cam descoperit.

Nu trebuia decât să se uite pe fereastră ca să vadă asta. *Enterprise şi John Stennis* erau amândouă scoase din uz. CINCPAC nu avea nici măcar un portavion pe care să-l desfăşoare şi nici nu va avea în următoarele două luni. Îl trăseseră pe *Johnnie Reb* pe două barje pentru reîntoarcerea în Mariane, dar, în momentul de faţă, vasul stătea lângă fratele său mai mare, cu găuri uriaşe care pătrundeau de la puntea de decolare până la nivelul primei platforme în aşteptarea fabricării de noi turbine şi reductoare. Portavionul era mijlocul obişnuit prin care Marina Statelor Unite făcea paradă de putere. Probabil că asta făcea parte din planul chinezesc: să vadă cum va reacţiona America atunci când o reacţie serioasă nu era posibilă; poate că aşa le păreau unora lucrurile.

— O să-mi asiguraţi acoperirea cu Demarco? întrebă Mancuso.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Bruno face parte din vechea şcoală. El crede că nu e bine să fii detectat. Eu, personal, cred că uneori asta poate fi un avantaj. Dacă vrei să zgâlţâi cuşca lui John Chinaman, el trebuie să audă cum se zguduie barele, nu-i aşa?

— Am să redactez ordinele în consecinţă. Cum conduci treaba, asta e problema ta. Pentru moment, dacă cineva transmite o conversaţie despre cum se face amor pe plajă, eu vreau să am asta pe bandă pentru colecţia mea.

— Dave, ăsta-i un ordin pe care orice om îl poate înţelege. O să vă dau chiar numărul de telefon, domnule.

— Nu putem face nimic, la naiba! spuse Cliff Rutledge, în chip de concluzie la ceea ce declarase.

— Grozav, Cliff! răspunse Scott Adler. Puteam să-mi închipui şi eu asta. Ideea era că subalternii îţi ofereau alternative în loc să le primească sau, în cazul de faţă, să-ţi spună un lucru pe care-l ştiai deja.

Avuseseră destul noroc până atunci. De la mass-media nu transpirase mare lucru. Washington-ul era încă prea speriat de bombe, oamenii mai tineri care ocupau posturi de funcţionari cu mai mare experienţă nu aveau încă destulă încredere în ei ca să lase să le

scape informaţii fără autorizaţie, în timp ce deţinătorii posturilor importante numiţi de preşedintele Ryan erau deosebit de loiali comandantului-şef, un avantaj neaşteptat al faptului că se aleseseră oameni din afară, care nu se pricepeau la politică. Dar asta nu putea să dureze, mai ales când era vorba de ceva atât de atrăgător ca o nouă ţară pe punctul de a fi formată din doi duşmani, amândoi responsabili de vărsarea de sânge american.

— Cred că oricând se poate să nu facem, pur şi simplu, nimic, remarcă Rutledge în treacăt, întrebându-se care va fi reacţia. Această alternativă se deosebea de aceea de a nu putea să faci nimic, o subtilitate metaforică care nu scăpa Washingtonului oficial.

— Adoptarea unei astfel de atitudini nu ar face decât să încurajeze evoluţiile contrare intereselor noastre, observă un alt vechi oficial pe un ton enervat.

— Spre deosebire de a ne recunoaşte neputinţa? replică Rutledge. Dacă spunem că nu ne place şi, pe urmă, nu reuşim să-i punem capăt, e mai rău decât dacă n-am fi luat nici o atitudine.

Adler se gândi că te poţi baza oricând pe un absolvent de la Harvard în privinţa gramaticii şi a firului de păr despicat în patru şi, în cazul lui Rutledge, nu pe mult mai mult decât atât. Acest funcţionar de carieră de la Externe ajunsese la al şaptelea etaj fiindcă nu călcase niciodată strâmb, cu alte cuvinte, nu condusese, în viaţa lui, un partener de dans. Pe de altă parte, avea sau avusese relaţii minunate. Cliff suferea totuşi de cea mai rea boală a unui angajat al Ministerului de Externe. Totul era negociabil. Adler nu gândea în felul ăsta. Trebuia să stai pe loc şi să lupţi pentru unele lucruri, căci dacă n-o făceai, celălalt tip decidea unde se afla câmpul de bătălie şi el stăpânea situaţia. Misiunea diplomaţilor era să împiedice războiul, o treabă serioasă, gândea Adler, pe care o îndeplineai dacă ştiai în ce privinţă să te ţii tare şi care erau limitele negocierii. Pentru secretarul de stat adjunct pentru probleme de politică externă, acesta nu era decât un dans fără sfârşit. Condus de altcineva. Din păcate, Adler nu avea încă destul capital politic ca să-l concedieze pe individ sau poate să-l numească ambasador într-un post care nu crea probleme. De fapt, el însuşi trebuia să fie confirmat de Senat.

— Deci, s-o numim doar o problemă regională? întrebă un alt vechi diplomat. Adler îşi întoarse încet capul. Construia, oare, Rutledge un consens?

— Nu, nu-i aşa ceva, declară secretarul de stat, exprimându-şi punctul de vedere în propria cameră de conferinţe. Este o problemă importantă de securitate a Statelor Unite. Am promis să le acordăm sprijin saudiţilor.

— Să ne aliniem pe nisip? întrebă Cliff. Nu e încă nevoie să facem

asta. Uitaţi, haideţi să fim rezonabili în privinţa asta, bine? Iranul şi Irakul fuzionează şi formează această Republică Islamică Unită. Perfect! Şi pe urmă? O să le trebuiască ani întregi ca să-şi organizeze noua ţară. Între timp, forţele care ştim că se dezvoltă în Iran slăbesc regimul teocratic care, pentru noi, e ca o ţeapă ascuţită-n fund. Asta nu e o afacere care merge într-o singură direcţie, nu-i aşa? Ne putem aştepta la asta din partea influenţei pe care elementele laice din societatea irakiană o vor avea cu siguranţă, în Iran. Dacă ne lăsăm cuprinşi de panică şi ne pierdem firea, îi facem viaţa mai uşoară lui Daryaei şi fanaticilor lui. Dar, dacă ne păstrăm calmul, atunci nu-i mai încurajăm să-şi înteţească retorica împotriva noastră. Noi nu putem împiedica această fuziune, nu-i aşa? continuă Rutledge. Deci, dacă nu putem, ce facem? O considerăm o ocazie de a deschide un dialog cu noua ţară.

Exista o oarecare logică în această propunere, remarcă Adler, observând şi semnele nesigure din cap făcute în jurul mesei de conferinţă. El cunoştea sloganurile potrivite. Oportunităţi. Dialog.

— Asta o să-i facă, într-adevăr, pe saudiţi să se simtă foarte mulţumiţi, obiectă o voce de la capătul mesei. Era a lui Bert Vasco, cel mai tânăr din adunare. Domnule Rutledge, cred că subestimaţi situaţia. Iranul a reuşit să asasineze…

— N-avem nici o dovadă în privinţa asta, nu?

— Păi nici Al Capone n-a fost vreodată condamnat pentru că a serbat Ziua Sfântului Valentin şi totuşi am văzut filmul despre asta.

Faptul că fusese chemat în Biroul Oval înviorase retorica funcţionarului de la Departamentul de Stat. Adler ridică o sprânceană, amuzat.

— Cineva orchestrează afacerea asta, începând cu împuşcarea oamenilor, continuând cu eliminarea, în primul rând, a înaltului comandant militar şi apoi cu distrugerea conducerii Partidului Baas. Pe urmă, asistăm la reînvierea religioasă care e acum în curs. Ceea ce văd eu acum este o identitate naţională şi religioasă reînnoită. Asta va atenua influenţele moderatoare la care v-aţi referit. Disidenţa internă din Iran va fi stopată pentru cel puţin un an de aceste evoluţii – şi nu ştim ce altceva se va mai întâmpla. Daryaei e un complotist şi încă unul bun. E răbdător, dedicat scopului şi un nemernic lipsit de milă…

— Care trage să moară, obiectă unul dintre aliaţii lui Rutledge din încăpere.

— Cine spune asta? replică Vasco. Treaba asta a reuşit-o grozav de bine.

— Are şaptezeci şi ceva de ani.

— Nu fumează şi nu bea. În toate înregistrările pe care le avem cu el în public arată destul de viguros. Dacă-l subapreciem pe omul ăsta facem o greşeală de genul celora pe care le-am mai făcut.

— A pierdut contactul cu propriul popor.

— Poate că el nu ştie asta. Deocamdată, a avut un an bun şi toată lumea îi admiră pe câştigători, spuse Vasco, în concluzie.

— Bert, poate că tu eşti, pur şi simplu, îngrijorat că-ţi pierzi pâinea când se formează Republica Islamică Unită, glumi cineva.

Era o lovitură sub centură, dată de un funcţionar mai în vârstă unuia mai tânăr şi se auziră râsete în jurul mesei, ca să aibă de ce-şi aminti. Liniştea care se aşternu îi dovedi secretarului de stat că se forma un consens şi nu acela pe care-l dorea el. Era momentul să preia iar controlul.

— Bine, să mergem mai departe, spuse Adler. F.B.I.-ul se va întoarce mâine ca să ne vorbească despre scrisoarea furată. Şi ghiciţi ce vor aduce?

— Televiziunea, din nou? gemu cineva. Nimeni nu observă cum întoarse Rutledge capul.

— Consideraţi asta un test de rutină pentru verificarea securităţii, le spuse secretarul de stat principalilor săi subalterni. Detectoarele de minciuni nu erau cu totul necunoscute bărbaţilor mai în vârstă de aici.

— Doamne, Dumnezeule, Scott! spuse Cliff, vorbind în numele celorlalţi. Ori au încredere în noi, ori nu. Mi-am irosit deja nişte ceasuri cu oamenii ăia.

— Ştii, n-au găsit nici scrisoarea de demisie a lui Nixon, spuse altul.

— Poate că Henry a păstrat-o la el, glumi un al treilea.

— Mâine. Începând cu ora zece. Vin şi eu, le spuse Adler. Şi el considera asta o pierdere de vreme.

Pielea lui era foarte deschisă la culoare, ochii cenuşii, iar părul avea o nuanţă roşcată, urmare, credea el, a existenţei unei englezoaice undeva în neamul lui, ori cel puţin, aşa se glumea în familie. Unul dintre avantaje era posibilitatea lui de a trece drept descendent al rasei caucaziene. Faptul că putea încă să facă acest lucru era un rezultat al prudenţei lui. În timpul puţinelor sale acţiuni „publice” îşi vopsise părul, purtase ochelari de soare şi-şi lăsase să-i crească barba, care era neagră, ceea ce dăduse naştere la glume în propria comunitate. „Stea de cinema”, spuneau ei. Dar mulţi dintre aceşti glumeţi erau morţi, iar el nu. Poate că israelienii aveau fotografii de-ale lui – nu puteai să ştii nimic despre ei – ceea ce se ştia însă era că ei nu-şi împărtăşeau informaţiile nimănui, nici măcar patronilor lor americani, ceea ce era o prostie. Şi nu puteai să-ţi faci griji despre toate, nici măcar despre fotografiile din vreun fişier al Mossadului.

Trecu prin Aeroportul Internaţional Dulles după un zbor din Frankfurt, ducând cele două valize indispensabile omului de afaceri serios care era, fără să aibă nimic de declarat decât un litru de whisky cumpărat într-un magazin german *duty-free.* Scopul vizitei sale în

America? Afaceri şi distracţii. Era riscant acum să te plimbi prin Washington? Ce lucru îngrozitor, a văzut reluarea la ştirile TV. Trebuie să se fi întâmplat de o mie de ori. Cumplit! Nu-i aşa? Adevărat? Situaţia s-a normalizat? Perfect! Maşina închiriată îl aştepta. Se duse la un hotel apropiat, fiind obosit după un zbor atât de lung. Acolo cumpără un ziar, porni computerul său portabil, conectându-l la telefonul de cameră şi accesă Internetul ca să-i spună lui Badrayn că se afla în ţară pentru misiunea sa de recunoaştere şi că era bine. Un program de reclame transformă un cod lipsit de sens într-o păsărească.

— Fiţi bineveniţi la bord! Numele meu este Clark, spuse John, adresându-se primului grup de cincisprezece oameni. Era mult mai dichisit decât de obicei: purta un costum elegant, cămaşă încheiată la toţi nasturii şi o cravată în dungi. Pentru moment, trebuia să-i impresioneze într-un anume fel. În curând, o va face în alt fel. Alcătuirea primului grup fusese mai uşoară decât se aşteptase. Dacă nu ţinea seama de Hollywood, C.I.A. este o agenţie populară printre cetăţenii americani, cu cel puţin zece cereri la fiecare curs şi nu fusese nevoie decât să se facă o examinare a cererilor pe computer ca să se găsească cincisprezece care satisfăceau parametrii fixaţi de Planul Albastru al lui Clark. Toţi erau ofiţeri de poliţie cu studii universitare, cu cel puţin patru ani de serviciu şi un dosar fără pată care avea să fie cercetat şi de F.B.I. Acum, toţi erau bărbaţi, poate că asta era o greşeală, îşi spuse John, dar, pentru moment n-avea importanţă. Şapte erau albi, doi negri şi unul asiatic. Cei mai mulţi erau din forţele de poliţie ale marilor oraşe. Toţi vorbeau cel puţin două limbi.

— Sunt ofiţer de Stat-Major de informaţii. Nici „agent”, nici „spion”, nici „ataşat secret”. Sunt ofiţer, explică el. Lucrez de mult timp în meseria asta. Sunt căsătorit şi am doi copii. Dacă vreunul dintre voi se gândeşte că o să aibă întâlniri cu o blondă suavă şi o să omoare oameni, e mai bine să-şi ia tălpăşiţa. Meseria asta este, de cele mai multe ori, plicticoasă, mai ales dacă eşti destul de deştept ca s-o faci bine. Sunteţi cu toţii poliţişti, deci ştiţi deja cât de importantă este treaba asta. Noi ne ocupăm de crima la nivel înalt şi treaba asta constă în strângerea de informaţii, astfel încât acele crime majore să fie oprite înainte de a fi omorâţi oameni. Facem acest lucru colectând informaţii şi transmiţându-le celor care au nevoie de ele. Alţii se uită la imaginile luate prin satelit sau încearcă să citească corespondenţa unora. Noi facem treaba cea mai grea. Noi obţinem informaţia de la oameni. Unii sunt oameni buni şi sunt bine motivaţi. Alţii nu sunt oameni chiar atât de buni; vor bani, vor să se răzbune sau vor să se simtă importanţi. Ce sunt aceşti oameni nu contează. Aţi lucrat cu toţii

cu informatorii de pe stradă care nu sunt toţi ca Maica Tereza, nu-i aşa? Acelaşi lucru se întâmplă şi aici. Informatorii voştri vor fi, deseori, oameni mai bine educaţi, mai puternici, dar nu se vor deosebi foarte mult de cei cu care aţi lucrat. Şi, la fel ca în cazul informatorilor voştri de stradă, trebuie să vă purtaţi loial cu ei, trebuie să-i protejaţi şi, din când în când, o să trebuiască să le suciţi gâturile sfrijite. Dacă rataţi, acei oameni vor muri şi, în anumite locuri unde veţi lucra, vor muri şi soţiile şi copiii lor. Dacă vă închipuiţi că glumesc, greşiţi, oameni buni! Veţi lucra în ţări unde procesul firesc al legii înseamnă ceea ce vrea o anumită persoană să însemne. Aţi văzut asta la televizor chiar în ultimele zile, nu-i aşa? întrebă el. Câteva dintre persoanele oficiale ale Partidului Baas împuşcate la Bagdad au apărut la ştirile TV din întreaga lume, cu obişnuitele avertismente privitoare la copii şi la persoanele sensibile, care oricum, au urmărit programele tot timpul. Toate capetele se aplecară cu gravitate.

— În cele mai multe cazuri, nu veţi fi înarmaţi pe teren. Veţi supravieţui datorită isteţimii voastre. Uneori vă veţi risca viaţa. Eu am pierdut prieteni în acţiune, unii în locuri pe care le cunoaşteţi, alţii în locuri pe care nu le cunoaşteţi. Lumea poate fi mai bună şi mai blândă acum, dar nu pretutindeni. Nu veţi fi trimişi în locurile plăcute, băieţi, le făgădui John.

În partea din spate a încăperii, Ding Chavez se străduia din răsputeri să nu zâmbească.

— Individul ăsta mic şi mieros era partenerul meu şi e logodit cu fetiţa mea.

N-avea nici un rost, îşi spuse Domingo, să punem oamenii pe fugă.

— Ce avantaje are slujba asta? Ei, bine, care-i avantajul de a fi poliţist? Răspuns: cu fiecare ticălos pe care-l băgaţi la răcoare salvaţi vieţile oamenilor de pe stradă. În slujba asta, dacă dai informaţia potrivită oamenilor potriviţi salvezi şi în felul ăsta, vieţi. Multe vieţi, sublinie Clark. Când facem treaba aşa cum se cuvine, evităm războaiele. În orice caz, fiţi bineveniţi la bord! Sunt profesorul şi supraveghetorul vostru. Veţi constata că instrucţia de aici este stimulatoare şi dificilă. Începe la opt şi jumătate mâine dimineaţă. Spunând asta, John coborî de pe podium. Chavez deschise uşa şi ieşiră amândoi afară, la aer curat.

— Grozav, Domnule C., eu unde mă înscriu?

— La naiba, Ding! Trebuia să spun ceva!

Fusese discursul cel mai lung rostit de John de câţiva ani de zile.

— Ce-a trebuit să facă Foley ca să-i urce pe răcanii ăştia la bord?

— Vânzoleala a început, băiete! Ce naiba, Ding, trebuia să pornim şi noi treaba, nu?

— Cred că trebuia să mai aştepţi câteva săptămâni. Foley nu e confirmat încă de Senat. E mai bine să aşteptăm, îşi zise Chavez. Dar

eu nu sunt decât un spion tânăr.

— Mereu uit cât de isteţ te-ai făcut.

— Deci, cine naiba mai e şi Ziang Han San ăsta? întrebă Ryan.

— E un om de cincizeci şi ceva de ani, dar arată tânăr pentru vârsta lui, are vreo zece kilograme în plus, un metru cincizeci şi ceva în înălţime, mediu în toate, aşa spune prietenul nostru. Dan Murray raporta, citind însemnările sale scrise. Liniştit şi meditativ şi i-a sucit gâtul lui Yamata.

— Zău? exclamă Mary Pat Foley. Cum aşa?

— Yamata era în Saipan când am preluat noi controlul situaţiei. El a dat un telefon la Pekin cu gândul de a o şterge într-un loc sigur. Domnul Ziang a reacţionat de parc-ar fi primit un telefon de la un mort. „Ce afacere? N-avem de făcut nici o afacere" îl imită directorul F.B.I. Iar după asta, n-au mai fost nici un fel de telefoane. Prietenul nostru japonez consideră că asta-i o trădare personală.

— Asta sună de parc-ar ciripi un canar, remarcă Ed Foley. Vi se pare ceva dubios în asta?

— Nu, răspunse Ryan. În cel de al doilea război mondial, toţi prizonierii japonezi pe care i-am luat au ciripit din plin.

— Preşedintele are dreptate, confirmă Murray. Chiar eu l-am întrebat pe Tanaka despre asta. El spune că e o chestiune de cultură. Yamata vrea să-şi pună capăt zilelor – în contextul lor cultural, asta-i soluţia cea mai onorabilă – dar e supravegheat ca să nu se sinucidă, nu i s-au lăsat nici măcar şireturile de la pantofi. Ruşinea pe care-a suferit-o e atât de mare pentru individul ăsta, încât nu mai are motive să păstreze secretele. Blestemată tehnică de interogare! În orice caz, Ziang e un presupus diplomat. Yamata spunea că el era, oficial, membru al unei delegaţii comerciale, dar Departamentul de Stat n-a auzit de el niciodată. Japonezii nu au acest nume înregistrat pe nici o listă diplomatică. Asta-nseamnă că-i spion, după părerea mea şi, deci...

Îşi ridică privirea spre soţii Foley.

— Eu am întâlnit numele ăsta. Dar cine poate şti dacă-i un nume real?

— Chiar dac-ar fi, interveni soţul ei, noi nu ştim prea multe despre oamenii lor de la informaţii. Dac-ar fi să ghicesc – ceea ce şi făcu – e un om politic. De ce? El a încheiat o învoială, ceva făcut pe tăcute, dar important. Forţele lor armate continuă să fie într-o mare stare de alertă şi de pregătire din cauza acelei îndoieli şi de-asta sunt ruşii încă agitaţi. Oricine ar fi tipul ăsta, pariez că este un jucător foarte serios. Ceea ce nu era chiar o dezvăluire cutremurătoare.

— Poţi face ceva ca să afli? întrebă Murray, delicat.

Doamna Foley scutură din cap:

— N-avem nici un fel de forţe la faţa locului, în orice caz nimic care poate fi folosit în cazul ăsta. Avem o echipă bună soţ-soţie la Hong Kong care pune pe picioare o mică reţea simpatică. Avem câteva achiziţii la Shanghai. La Pekin, avem câţiva agenţi de rang inferior în Ministerul Apărării, dar ei fac parte din planurile noastre pe termen lung şi dacă-i folosim în chestiunea asta nu ne alegem cu mare lucru decât că-i punem pe ei în pericol. Dan, problema noastră privitoare la China este că nu prea ştim cum funcţionează guvernul lor. Are unele nivele de complexitate pe care noi nu putem decât să le bănuim. Ştim cine sunt membrii Biroului lor Politic sau credem că ştim. Unul dintre marii lor mahări ar putea fi mort acum şi noi alergăm de peste o lună pentru trufandaua asta. Până şi ruşii ne anunţă când înmormântează oameni, sublinie doamna Foley, în timp ce-şi sorbea vinul.

Lui Ryan începuse să-i placă să-şi cheme consilierii la un pahar, după terminarea orelor obişnuite de serviciu. Nu-i trecuse prin cap că le prelungea ziua de lucru. În felul ăsta, îl evita pe consilierul lui de Securitate Naţională căci, deşi Ben Goodley era loial şi inteligent, Jack Ryan dorea să primească informaţii direct atunci când se putea.

Ed se oferi să explice:

— Vedeţi, sigur că noi credem că echipa politică de acolo ne e cunoscută, dar niciodată n-am avut de a face cu cei de la vioara a doua. Dinamica este simplă când stai să te gândeşti, dar ne-a trebuit destul de mult timp ca să o observăm. Acolo avem de-a face cu oameni bătrâni. Ei nu pot să se deplaseze prea mult. Au nevoie de ochi şi de urechi mobile şi, de-a lungul anilor, intermediarii ăştia au acumulat multă putere. Cine-i, de fapt, factorul de decizie? Noi nu ne dăm bine seama şi, dacă nu identificăm oamenii, nu putem afla.

— Eu pot să fac săpăturile astea, oamenii buni, mormăi Murray, întinzând mâna după bere. Când mă ocupam de Crima Organizată, uneori îi identificam pe capii Mafiei după cine ţinea uşa maşinii deschisă pentru cine. A dracului metodă de a-ţi face meseria.

Era lucrul cel mai nevinovat pe care soţii Foley îşi aminteau să-l fi auzit vreodată de la F.B.I. despre C.I.A. Securitatea operaţională nu-i o treabă chiar atât de grea, dacă stai un pic să te gândeşti.

— Asta-i un caz bun de studiat în Planul Albastru, spuse Jack.

— Ei bine, atunci o să vă facă plăcere să auziţi că primii cincisprezece au intrat deja în pregătire în momentul ăsta. Cred că John le-a prezentat discursul de primire acum câteva ore, anunţă reprezentantul D.C.I.

Ryan parcursese planul de reducere a forţelor C.I.A. prezentat de Foley. Ed avea de gând să strângă şurubul, reducând, în final, bugetul Agenţiei cu 500 de milioane de dolari pe o perioadă de cinci ani, mărind, în acelaşi timp, forţele de pe teren. Asta era ceva care-i mulţumea pe cei de pe Colină, deşi faptul că o mare parte din bugetul

real al C.I.A. se afla în partea neagră a cheltuielilor federale va fi cunoscut de puţini. Sau poate că nu, îşi zise Jack. Aşa ceva putea să transpire. Existau scurgeri. El le unse în toată cariera sa. Dar acum asta făcea parte din organizarea unui stat, nu-i aşa? reflectă preşedintele. Dar ce se aştepta lumea să gândească el? Că scurgerile erau bune acum când el era autorul lor sau cel care le tolera? La naiba! Nu era de aşteptat ca legile şi principiile să funcţioneze în felul ăsta. Pe ce anume trebuia să se sprijine el, pe ce idee sau ideal sau principiu?

Numele bodyguardului era Saleh. Era un individ cu un fizic robust, aşa cum o cerea meseria lui şi, ca atare, un om care încerca să nu-şi recunoască nici o boală sau disconfort de orice fel. Un om având poziţia lui în viaţă nu admitea, pur şi simplu, dificultăţile. Dar atunci când disconfortul nu dispărea, aşa cum se aşteptase el şi cum îi spusese doctorul, Saleh ştia că toată lumea era vulnerabilă la probleme de stomac şi, pe urmă, mai văzuse şi sânge în closet… Asta era, de fapt. Nu-i de aşteptat ca trupul omului să lase sânge, dacă nu te-ai tăiat la ras sau n-ai o rană de glonţ. În nici un caz de la mişcarea măruntaielor şi ăsta era genul de semn ce putea să-l descumpănească pe orice om, cu atât mai mult pe unul puternic şi, de obicei, plin de încredere. Ca mulţi alţii, era înclinat să amâne, cumva, întrebându-se dacă nu era o problemă temporară care va dispărea, dacă disconfortul nu va creşte şi apoi se va potoli, aşa cum se întâmpla, întotdeauna, cu simptomele gripei. Dar se simţea din ce în ce mai rău şi, în cele din urmă, frica îl copleşi. Părăsi vila înainte de răsăritul soarelui, luă maşina şi se duse până la spital. Pe drum, a fost nevoit să oprească ca să vomeze şi evită să se uite la ce lăsase pe caldarâm, înainte de a porni din nou. Cu fiecare minut, corpul său îşi pierdea puterile, iar drumul de la maşină la uşă păru să-i stoarcă ultimele fărâme din energia pe care-o mai avea. Aşteptă în ceea ce se numea aici camera de urgenţe în timp ce i se căută fişa. Ceea ce-l îngrozea era mirosul de spital, acelaşi miros de dezinfectant care face un câine să se oprească încremenit, să tragă îndărăt de lesă, să scâncească şi să se smucească, fiindcă ceea ce trăgea pe nas era asociat cu durerea. În cele din urmă, o soră îl strigă pe nume. Atunci se ridică, se strădui să fie demn şi liniştit şi păşi în aceeaşi cameră de examinare în care fusese şi mai înainte.

Cel de al doilea grup de zece infractori nu se deosebea prea mult de primul, numai că acum nu exista nici un apostat condamnat. Nu era greu să-ţi displacă, îşi zise Moudi, în timp ce se uita la grupul de oameni cu feţe palide şi cu un fel anume de a se furişa. Cel mai mult conta expresia lor. Arătau ca nişte criminali care nu ţi se uitau

niciodată drept în ochi ci-şi aruncau privirile într-o parte şi-n alta, părând să caute tot timpul o ieşire, o şmecherie, ceva de care să se agaţe, ceva necurat. Un amestec de frică şi brutalitate le întârzia pe chipuri. Nu se putea spune că erau oameni şi, deşi asta-i părea doctorului o observaţie puerilă, îi percepea ca fiind diferiţi de el însuşi şi de cei pe care îi cunoştea el şi, deci, purtători de vieţi care nu contau.

— Avem nişte oameni bolnavi aici, le spuse el. S-a hotărât să vă ocupaţi de ei. Dacă faceţi treaba asta bine, veţi fi instruiţi ca personal de spital folosit în închisoarea voastră. Dacă nu, o să fiţi trimişi din nou în celulele şi la ispăşirea sentinţelor voastre. Dacă vreunul dintre voi nu se poartă cum se cuvine, veţi primi o pedeapsă aspră, imediat. Dădură cu toţii din cap. Ştiau ce-nseamnă un tratament aspru. Închisorile iraniene nu se făcuseră cunoscute pentru comoditatea lor. Şi, se pare că nici pentru mâncarea bună. Aveau toţi pielea palidă şi ochii lăcrimoşi. Ei, bine, ce fel de solicitudine meritau astfel de oameni? se întrebă medicul. Fiecare dintre ei era vinovat de infracţiuni cunoscute, toate grave şi ce fărădelegi necunoscute erau ascunse în trecutul lor nu ştiau decât infractorii înşişi şi Allah. Puţina milă pe care o simţea Moudi pentru ei era o rămăşiţă, o urmare a pregătirii lui medicale, care îl obliga să-i vadă ca pe nişte fiinţe umane, orice-ar fi făcut. El putea să treacă peste asta. Erau, toţi, hoţi, pungaşi, pederaşti care încălcaseră legea într-o ţară unde legea era în mâna lui Dumnezeu şi deşi aspră, era, în acelaşi timp, dreaptă. Dacă felul în care erau trataţi era drastic după legile occidentale – europenii şi americanii aveau cele mai ciudate idei despre drepturile omului – ce se poate spune, atunci, despre drepturile victimelor unor astfel de oameni? „Asta era foarte prost”, îşi spunea Moudi, încercând să-şi distragă atenţia de la oamenii din faţa lui. Amnesty International încetase de mult să se mai plângă în legătură cu închisorile din ţara lui. Poate că ar fi fost bine să-şi îndrepte atenţia spre alte lucruri, precum tratamentul aplicat Credincioşilor de pe alte tărâmuri. Nu exista nici o soră Jean Baptiste printre ei, ea era moartă, aşa fusese scris; ceea ce rămânea de făcut era să se vadă dacă soarta lor fusese însemnată de aceeaşi mână în Cartea Vieţii şi a Morţii. Făcu un semn din cap spre paznicul-şef, care ţipa la noii „sanitari”. Lui Moudi i se păru chiar că aceştia aveau o atitudine insolentă. Ei, bine, o să aibă el grijă de asta.

Fuseseră pregătiţi în prealabil, dezbrăcaţi, trimişi la duş, raşi, dezinfectaţi şi îmbrăcaţi în halate verzi de chirurg, cu numere cu o singură cifră pe spate. Purtau papuci din pânză. Paznicii înarmaţi îi conduseră spre uşile cu pungă de aer, îndărătul cărora erau medicii militari, pe lângă care se afla un singur paznic înarmat, care păstra distanţa, ţinând un pistol în mâinile înmănuşate. Moudi se întoarse la

camera de securitate să urmărească sistemul TV. Privind la monitoarele alb-negru, îi văzu târşâindu-şi picioarele pe coridor, uitându-se cu ochi curioşi în dreapta şi-n stânga şi, cu siguranţă, căutând o ieşire. Toate privirile se opreau pe paznic, care nu era niciodată la mai puţin de patru metri distanţă. Pe parcurs, fiecărui nou-venit i se dădea o căldare din plastic cu câteva unelte simple înăuntru – căldările erau şi ele numerotate.

Tresăriseră uşor, cu toţii, văzându-i pe medici în echipamentele lor protectoare, dar continuară totuşi să se târască mai departe. La intrarea camerei de tratament se opriră. Poate că din cauza mirosului sau a ceea ce vedeau. Unul dintre ei, căruia îi era destul de greu să se lămurească ce se petrecea, pricepuse în sfârşit că, orice ar fi fost…

Pe monitor, un sanitar făcu un gest către unul dintre oameni, care încremenise în dreptul uşii. Omul ezită, apoi începu să spună ceva. O clipă mai târziu, îşi azvârli căldarea jos pe podea şi începu să-şi agite pumnul, în timp ce ceilalţi se uitau să vadă ce se va întâmpla. Apoi paznicul apăru din colţul imaginii, ridicând mâna în care ţinea pistolul. De la o distanţă de doi metri, ţinti – ce ciudat era să vezi împuşcătura fără s-o auzi – drept în faţa infractorului. Trupul se prăbuşi pe podeaua cu dale, lăsând un model de pete negre pe zidul cenuşiu. Sanitarul cel mai apropiat îi făcu un semn unuia dintre prizonieri, care ridică imediat căldarea căzută şi intră în cameră. Nu va mai fi nici o problemă de disciplină cu acest grup. Moudi îşi mută privirea spre următorul monitor. Acesta era un aparat color. Aşa şi trebuia. Putea prezenta şi o imagine panoramică şi transfocată. Moudi indică patul din colţ, primul pacient. Noul sosit, purtând cifra 1 pe spate şi pe căldare, rămase la început la capătul patului, cu căldarea în mână, neînţelegând ce vede. Exista un pick-up pentru această încăpere, dar nu funcţiona foarte bine, deoarece avea un singur microfon nondirecţional şi oamenii de la securitate îl închiseseră până la zero fiindcă sunetul era jalnic şi impresionant pentru cei ce-l ascultau – gemete, scâncete, strigătele unor oameni care-şi dădeau sufletul şi care, în mod obişnuit, nu ar fi părut atât de sinistri. După cum era de aşteptat, apostatul o ducea cel mai rău. El se ruga şi chiar făcea eforturi să-i consoleze pe cei la care putea ajunge de la el din pat. Încercase chiar să-i facă pe unii să se roage, dar ei aleseseră nişte rugăciuni nepotrivite, colegii lui de cameră fiind dintre aceia care nu se pot adresa lui Dumnezeu nici în cele mai potrivite împrejurări.

Sanitarul numărul 1 continuă să stea preţ de un minut cu ochii pe pacientul 1, un ucigaş condamnat care avea glezna prinsă cu un lanţ de pat. Moudi controlă imaginea şi o transfocă şi mai aproape ca să vadă că pielea fusese roasă de cătuşe. Asta lăsase o pată roşie pe saltea. Bărbatul – pacientul condamnat, se corectă Moudi – se zbătea uşor, aşa că sanitarul numărul 1 îşi aduse aminte ce i se spusese. Îşi

puse mânuşile de plastic, udă buretele şi şterse fruntea pacientului. Moudi se întoarse cu spatele la monitor. Ceilalţi făcură acelaşi lucru, unul câte unul şi sanitarii se retraseră.

Regimul de tratament al pacienţilor nu avea să fie unul temeinic. N-ar fi avut nici un rost, de vreme ce ei îşi îndepliniseră deja scopul în cadrul proiectului. Asta făcea viaţa tuturor mai uşoară. Nu se mai urmărea sistemul de conectări IV, nu se mai înfigeau ace – nu era nevoie să-ţi mai faci griji cu injecţiile. Contractând Ebola, ei confirmaseră că Mayinga se lua, într-adevăr, prin aer şi acum tot ce mai rămăsese de făcut era să se probeze că virusul nu slăbise în procesul de reproducere… şi că putea să fie transmis prin acelaşi proces de aerosoli care infectase primul grup de criminali. Majoritatea nou-veniţilor se vedea că fac ce li se spusese, dar prost, grosolan, ştergându-i cu buretele pe cei aflaţi în sarcina lor, cu mişcări iuţi, nedelicate. Câţiva păreau sincer compătimitori. Poate că Allah va observa milostenia lor şi le va arăta îndurare când va sosi clipa, la mai puţin de zece zile de acum.

— Notele de observaţie, spuse Cathy când Jack intră în încăpere.

— Bune sau rele? întrebă bărbatul ei.

— Uită-te şi tu, sugeră nevastă-sa.

„Of! Of!” gândi preşedintele, luându-i-le din mână. Totuşi, nu era chiar atât de rău. Paginile cu observaţii – fiecare profesor scria un mic paragraf în loc de calificativ – subliniau că temele de acasă fuseseră mai bine făcute în ultimele săptămâni… „deci agenţii de la Serviciile Secrete dădeau o mână de ajutor”, îşi spuse Jack. Dintr-un punct de vedere, era amuzant. Dintr-altul… nişte străini făceau ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl şi gândul ăsta îi provocă un mic junghi în stomac. Loialitatea agenţilor nu făcea decât să arate ceva ce el nu era în stare să facă pentru propriii copii.

— Dacă Sally vrea să intre la Hopkins, trebuie să dea mai multă atenţie orelor de ştiinţă, observă Cathy.

— Nu-i decât un copil. În ochii tatălui ei, ea va fi întotdeauna fetiţa care…

— Fata creşte şi, n-ai să crezi, o interesează un tânăr fotbalist, pe nume Kenny, un tip destul de rece, raportă CHIRURGUL. Nu i-ar strica o tunsoare. Are părul mai lung ca mine.

— La naiba! replică SPADASINUL.

— Mă mir că nu s-a întâmplat mai devreme. Eu am început să am întâlniri când aveam…

— Nu vreau s-aud aşa ceva…

— Dar m-am măritat cu tine, nu?

Pauză.

— Domnule preşedinte…

Jack întoarse capul spre ea:

— Asta a fost de mult.

— Cum putem ajunge şi noi în Dormitorul Lincoln? întrebă Cathy.

John se uită în jur şi văzu un pahar pe noptiera ei. Cathy băuse un păhărel, două. A doua zi nu opera.

— El n-a dormit niciodată aici, iubito. L-au numit aşa din cauza…

— Tabloului. Ştiu. Am întrebat doar. Îmi place patul, explică ea, cu un zâmbet.

Cathy puse jos însemnările privind pacienţii ei şi îşi scoase ochelarii de citit. Pe urmă ridică braţele în sus, aproape ca un ţânc care te roagă să-l iei în braţe şi să-l strângi la piept.

— Ştii, n-am făcut dragoste cu cel mai puternic bărbat din lume de… în orice caz, nu săptămâna asta.

— E un moment potrivit?

Cathy nu folosise niciodată pilula anticoncepţională.

— Ce-i cu momentul potrivit? răspunse ea. Corpul lui Cathy funcţionase întotdeauna ca un metronom.

— Nu mai vrei un…

— Poate că nu m-ar deranja prea mult…

— Ai patruzeci de ani, obiectă FLOTUS.

— Mulţumesc! N-am bătut încă recordul. Ce te îngrijorează?

Jack stătu o clipă să se gândească:

— Cred că nimic. Dar, ştii, vasectomia aia nu mi-am făcut-o.

— Nu, nici măcar n-ai stat de vorbă cu Pat despre asta, aşa cum spuneai că o să faci… şi dac-o faci acum, continuă FLOTUS cu un zâmbet destul de răutăcios… o s-apară în toate ziarele. Poate chiar la TV, pe viu. Arnie ţi-ar putea spune că asta ar da un bun exemplu celor ce susţin creşterea zero a populaţiei şi o să devii o pradă. Şi, dacă-i vorba de implicaţiile securităţii naţionale…

— Ce?

— Preşedintele Statelor Unite şi-a tăiat boaşele, aşa că nimeni n-o să mai respecte America, nu?

Jack era pe punctul de a izbucni în râs, dar se stăpâni. Cei de la unitatea de pe coridor ar putea să audă şi…

— Ce te-a apucat?

— Poate c-am început, în sfârşit, să mă obişnuiesc cu situaţia şi… şi poate că, pur şi simplu, vreau să faci amor cu mine, adăugă ea.

Tocmai atunci sună telefonul de lângă pat. Cathy se mulţumi să facă o strâmbătură, în timp ce întindea mâna după receptor.

— Alo. Da, doctor Sabo. Doamna Emory? Bine… nu, nu cred… Nu, sigur că nu, nu-mi pasă dacă-i agitată… abia, mâine. Dă-i ceva ca să poată dormi… orice. Să rămână bandajată până spun eu că nu mai e nevoie şi ai grijă să se treacă în fişă… prea-i place să se văicărească. Da. Noapte bună, doctore! Puse receptorul la loc şi mormăi: înlocuirea

de cristalin pe care am făcut-o zilele astea. Nu-i place să fie legată la ochi, dar dacă i se scot bandajele prea devreme...

— Stai un pic, spuse el.

— Au numărul nostru la Wilmer.

— Direct la reşedinţă? Asta evita chiar Unitatea, deşi şi ea, ca şi întreaga Casă Albă, avea microfoane ascunse. Sau probabil că avea. Ryan nu întrebase şi poate că nu voia să ştie.

— Aşa făceau şi când eram acasă, nu? îl întrebă Cathy. Eu sunt chirurg, tratez pacienţi, sunt profesor, pot fi chemată oricând când am pacienţi... mai ales pisălogi.

— Întreruperi, spuse Jack, întinzându-se lângă soţia lui. Chiar mai vrei un copil?

— Eu nu vreau decât să fac dragoste cu bărbatul meu. Nu mai pot să stau să mă gândesc la momentul potrivit, nu-i aşa?

— A fost chiar aşa de rău? întrebă el, sărutând-o uşor.

— Da, dar nu sunt supărată. Tu te străduieşti cât poţi. Mă faci să mă gândesc la noii mei doctoranzi... deşi sunt mai bătrâni. Ea îi mângâie faţa şi zâmbi. Dacă e să se-ntâmple ceva, se întâmplă. Îmi place să fiu femeie.

— Pot să spun că şi mie-mi place.

27
REZULTATE

Unii dintre ei aveau titluri în psihologie. Erau titluri obişnuite, necesare funcţionarilor care aplicau legea. Unii aveau chiar titluri înalte; un membru al Unităţii avea chiar un doctorat; disertaţia lui tratase subspecialitatea descrierii infractorilor. Toţi erau, cel puţin, amatori talentaţi în ştiinţa ghicirii gândurilor; Andrea Price era unul dintre ei. CHIRURGUL avea un pas elastic, în timp ce păşea spre elicopter. SPADASINUL o conduse până la uşa parterului şi o sărută la despărţire. Sărutul era un gest obişnuit, condusul şi ţinutul de mână nu erau sau nu fuseseră în ultima vreme. Price schimbă o privire cu doi dintre agenţii ei şi-şi ghiciseră reciproc gândurile, aşa cum pot s-o facă poliţiştii; socotiră că era o treabă bună; doar Raman făcu excepţie – el era la fel de isteţ ca toţi ceilalţi, dar ceva mai rigid. El era pasionat de sport, mai mult decât de orice altceva şi Price şi-l imagina stând în faţa televizorului în fiecare seară. Probabil că se pricepea chiar şi să-şi programeze aparatul video.

— Cum arată ziua de azi? întrebă POTUS, întorcând capul când BLACK HAWK se ridică în aer.

— „CHIRURGUL se află în aer”, auzi Andrea în casca ei. „Totul este în regulă”, raportară oamenii de la pază din locurile lor de pe clădirile guvernamentale din jurul Casei Albe. În decursul ultimei ore cercetaseră perimetrul, aşa cum făceau în fiecare zi. Ca întotdeauna, se aflau nişte oameni pe acolo, „obişnuiţii”, cunoscuţi din vedere de membrii Unităţii. Aceşti oameni îşi făceau tot timpul apariţia. Unii dintre ei erau pur şi simplu, fascinaţi de prima familie, oricare ar fi fost ea. Pentru ei, Casa Albă era adevăratul spectacol sentimental, un Dallas mai pregnant, iar atracţiile şi însăşi mecanica vieţii în această locuinţă, cea mai faimoasă dintre toate, îi atrăgea dintr-un motiv pe care psihologii Serviciului se chinuiau să-l înţeleagă, căci, pentru agenţii înarmaţi ai Unităţii, „obişnuiţii” erau un risc prin simpla lor existenţă. Aşa că trăgătorii de elită de la vechea clădire a Oficiului Administrativ şi a Trezoreriei îi cunoşteau pe toţi din vedere, observându-i prin binoclurile lor puternice şi chiar îi ştiau pe toţi după nume, pentru că acolo, pe teren, se aflau şi membri ai Unităţii deghizaţi ca şarlatani ai străzii sau trecători. La un moment dat, „obişnuiţii” fuseseră urmăriţi până la casele lor, identificaţi şi investigaţi discret. Aceia care se abăteau de la linie erau examinaţi pentru stabilirea tipului de personalitate – aveau toţi nişte excentricităţi – după care erau cercetaţi atent de membrii Unităţii care

lucrau pe teren la căutarea armelor – până la ciocnirea cu o persoană care făcea jogging, care-i pipăia ca un expert, în timp ce-i ajuta să se ridice în picioare şi se scuza pe un ton jenat. Dar acum, primejdia fusese depăşită.

— Nu v-aţi verificat programul aseară? întrebă Price, atât de distrasă din îndatoririle ei încât lăsă să-i scape o întrebare prostească.

— Nu, am urmărit ceva la televizor, minţi SPADASINUL, neştiind că ei descopereau minciuna. Price observă că nici măcar nu roşi. Ea nu-şi îngădui nici o schimbare a expresiei feţei. Chiar şi POTUS avea voie să aibă un secret, două sau măcar iluzia că le are.

— Bine, iată exemplarul meu, spuse ea, dându-i-l.

Ryan parcurse prima pagină, care se întindea până la prânz. Ministrul de Finanţe e pe drum ca să vină la micul dejun, imediat după TRIŞORUL.

— Ce nume i-aţi pus voi lui George? întrebă Jack, în timp ce intra în Aripa de Vest.

— AFACERISTUL. Îi place numele, raportă Andrea.

— Numai dacă-l pronunţi bine, spuse el, ceea ce nu era o replică proastă pentru ora 7.50 dimineaţa, îşi zise POTUS. Dar era greu de spus. Celor de la Unitate le plăceau toate glumele lui. Dar poate că nu voiau decât să fie politicoşi.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Goodley se ridică, aşa cum făcea de obicei când intra Jack în Salonul Oval.

— Bună, Ben. Ryan trânti programul pe birou, se uită rapid să vadă dacă erau ceva documente importante şi se aşeză. Dă-i drumul!

— Mi-aţi luat vorba din gură când v-aţi adresat echipajului aseară. Avem veşti privitoare la Domnul Ziang. Aş putea să vă prezint versiunea lungă, dar îmi închipui că aţi auzit-o deja.

Preşedintele îi făcu semn cu capul să continue.

— Bine, evoluţiile din Strâmtoarea Taiwan. Republica Populară Chineză are cincisprezece vase de suprafaţă la apă, două formaţii, una de şase, cealaltă de nouă. Cunosc şi amănuntele telefonice, dacă doriţi, dar toate sunt distrugătoare şi fregate. După cum ne spune Pentagonul, sunt desfăşurate în grupuri de escadre obişnuite. Avem un EC-135 care interceptează totul. Avem un submarin, Pasadena, plasat între cele două grupuri, cu încă două vase în drum din centrul Pacificului, programate să ajungă în zonă în treizeci şi şase şi respectiv cincizeci de ore. Amiralul Seaton se ocupă de expedierea şi instruirea unui set complet de supraveghere. Parametrii lui se află acum pe biroul ministrului Breton. Am discutat problema la telefon. Se pare că Seaton ştie ce are de făcut. Din punct de vedere politic, guvernul chinez nu ia nici o atitudine oficială privitor la exerciţiu. Au transmis o informaţie de presă în acest sens, dar militarii lor sunt în

contact cu ai noştri prin CINCPAC. O să avem oameni de-ai noştri în posturile lor de ascultare. Goodley se uită la ceas şi adăugă: poate că sunt deja acolo. Departamentul de Stat nu crede că asta e ceva foarte important, dar urmăreşte situaţia.

— Imaginea generală? întrebă Ryan.

— Poate fi doar o problemă de rutină, dar am fi dorit să-şi aleagă alt moment. Nu încearcă să forţeze nimic pe faţă.

— Dar, până se hotărăsc ce să facă, noi nu ne retragem. Bine, nu luăm nici o atitudine în legătură cu acest exerciţiu. Să fim discreţi în legătură cu evoluţiile noastre. Nu publicăm nimic în presă, nu dăm informaţii pentru mass-media. Dacă ni se pune vreo întrebare, nu ne facem mari probleme.

Goodley aprobă din cap:

— Asta-i planul, domnul preşedinte.

— Acum, Irakul, din nou. Avem puţine informaţii directe. Televiziunea locală se află într-o euforie religioasă. Ştirile TV sunt, aproape în întregime, bazate pe probleme religioase. Prezentatorii vorbesc ca nişte rapsozi. Execuţiile s-au terminat. Nu avem o cifră exactă cu privire la victime, dar sunt peste o sută. Treaba asta pare că s-a încheiat. Conducerea Partidului Baas a dispărut pentru totdeauna. Peştii mai mărunţi sunt în căldare. S-a transmis ceva despre cât de milostiv a fost guvernul provizoriu faţă de, citez: „vinovaţii mai mărunţi”. „Mila” este justificată religios şi se pare că unii dintre „vinovaţii mai mărunţi” s-au întors la Iisus, pardon, la Allah, în mare grabă. Există o imagine TV care-i arată stând alături de un imam şi discutându-şi greşelile.

Următorul indicator: putem vedea o activitate mai organizată în cadrul armatei iraniene. Au loc instrucţii de trupe. Am interceptat un circuit tactic radio. O simplă rutină, dar de mari proporţii. Au avut un om în tura de noapte la Foggy Bottom, care a înregistrat toate astea. Subsecretarul pentru probleme politice, Rutledge, a organizat treaba asta. Este clar că el a condus Informaţia şi Cercetarea destul de neglijent. Biroul de Informaţie şi Cercetare al Departamentului de Stat a fost ca un văr mai mic şi mai sărac al comunităţii informaţilor, dar acolo a lucrat o mână de analişti foarte pătrunzători a căror perspectivă diplomatică a dovedit un spirit de pătrundere care i-a lipsit comunităţii informaţiilor.

— Care-s concluziile? Vreau să spun ale omului din tura de noapte.

— Nici un fel de concluzii. Bineînţeles, ar fi putut adăuga Goodley, dar se abţinu. O să stau de vorbă cu el peste vreo oră.

— Fii atent ce au de zis Informaţiile şi Cercetarea. Fii foarte atent la…

— Bert Vasco. Da, încuviinţa Goodley. El face treabă bună, dar pot să pariez că etajul al şaptelea e o pacoste pentru el. Am stat de vorbă

cu el acum douăzeci de minute. El zice: să fiţi pregătiţi în patruzeci şi opt de ore. Nimeni nu e de acord cu asta. Nimeni! sublinie TRIŞORUL.

— Dar…?

Ryan, aplecat pe spate, se legăna în scaun.

— Dar eu n-aş paria contra lui, şefule. Deşi n-am nimic în sprijinul afirmaţiei sale. Oficialii de la C.I.A. nu sunt de acord. Departamentul de Stat nu-l sprijină… ei nici măcar nu mi-au transmis informaţia. O am direct de la Vasco, da? Dar, ştii, n-am de gând să spun că greşeşte.

Goodley făcu o pauză, dându-şi seama că nu vorbeşte asemenea colegilor lui.

— Trebuie să ne gândim la treaba asta, şefule. Vasco are instincte bune şi e şi un tip dur.

— O să ne lămurim destul de curând. Fie că are dreptate, fie că nu, sunt de acord că e omul cel mai bun de aici. Nu uita să-i spui lui Adler să stea de vorbă cu el şi zi-i lui Scott că nu vreau să-l calce pe bătături, indiferent de cum evoluează lucrurile.

Ben dădu din cap cu convingere, în timp ce-şi nota.

— Vasco se bucură de protecţie la nivel înalt. Asta-mi place, domnule preşedinte. Poate că asta o să-i încurajeze şi pe alţii să facă o declaraţie esenţială din când în când.

— Cu saudiţii ce-i?

— N-am auzit nimic despre ei. Parcă i-a lovit damblaua. Cred că se tem să ceară ajutor până nu au de ce s-o facă.

— Sună-l pe Ali până-ntr-o oră, ordonă preşedintele. Vreau să ştiu părerea lui.

— Da, domnule preşedinte.

— Şi dacă vrea să stea de vorbă cu mine, la orice oră din zi sau din noapte, spune-i că e prietenul meu şi că am oricând timp pentru el.

— Astea sunt ştirile de dimineaţă, domnule preşedinte. Se ridică şi zise: apropo, cine a hotărât să-mi dea numele de TRIŞORUL?

— Noi, răspunse Price de la celălalt capăt al încăperii. Ridică mâna stângă la cască. E în fişa dumneavoastră. Sigur că aţi jucat pocher straşnic de bine la casa fraternităţii studenţeşti.

— N-am să te-ntreb ce spuneau iubitele mele despre mine, spuse adjunctul consilierului de Securitate Naţională ieşind pe uşă.

— N-am ştiut asta, Andrea.

— A câştigat chiar ceva bani la Atlantic City. Toată lumea îl subapreciază din cauza vârstei.

Tocmai atunci sosea AFACERISTUL.

Ryan îşi cercetă agenda. Bine, asta era în legătură cu apariţia lui George în faţa Senatului. Preşedintele avu nevoie de un minut ca să-şi verifice lista întâlnirilor de dimineaţă, în timp ce un steward de la popota Marinei aduse tava cu un mic dejun uşor.

— Domnule preşedinte, ministrul de Finanţe, anunţă agenta Price la uşa laterală a coridorului.

— Mulţumesc, ne descurcăm singuri, spuse Ryan, ridicându-se de la birou, în clipa când intră George Winston.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse ministrul, în timp ce uşa se închidea încet.

Purta unul dintre costumele lui de comandă şi avea un pliant îmbrăcat în pânză sub braţ. Spre deosebire de preşedintele său, ministrul de Finanţe era obişnuit să poarte mai tot timpul sacou. Ryan îl scoase pe al lui şi-l zvârli pe birou. Se aşezară pe canapeaua dublă cu masa de cafea alături.

— Cum merg treburile peste drum? întrebă Ryan, turnându-şi nişte cafea, de data asta cu cofeină.

— Dacă eu mi-aş conduce agenţia de brokeraj aşa, Comisia de Securitate şi Schimburi mi-ar agăţa pielea pe uşa hambarului, mi-ar pune capul pe cuptor şi fundul în Leavenworth. Am de gând să... de fapt, ce naiba, am şi început să-mi aduc câţiva dintre oamenii mei de la administraţia din New York. Sunt prea mulţi acolo care n-au altă treabă decât să se zgâiască unul la altul şi să spună cât de grozavi sunt. Nimeni nu e răspunzător de nimic. La naiba, la Grupul Columbus noi luăm deseori hotărâri în comitet, dar Dumnezeu ştie că hotărâm la timp ca să poată să fie totul eficient. E prea multă lume, domnule pre...

— Poţi să-mi spui Jack, cel puţin aici. George, eu...

Uşa spre camera secretarelor se deschise şi fotograful intră cu Nikon-ul lui. Nu spuse nimic. Nu prea obişnuia. Începu doar să-şi ţăcăne aparatul şi regula era ca toată lumea să se poarte ca şi cum el nici nu era acolo. „Ar fi fost o slujbă grozavă pentru un spion”, gândi Ryan.

— Ei, bine, Jack, cât de departe pot să merg? întrebă AFACERISTUL.

— Ţi-am spus deja. E departamentul tău şi tu-l conduci. Deci, spune-mi tu ce se întâmplă!

— Atunci o să-ţi spun. Am de gând să reduc personalul. Am de gând să organizez departamentul ca pe o afacere. Făcu o pauză de o clipă. Şi am de gând să redactez un nou cod fiscal. Dumnezeule, am văzut cât de încurcată era treaba abia acum două zile. Am chemat câţiva jurişti din minister şi...

— Trebuie să fie neutri în privinţa veniturilor. Nu puteam să ne prostim cu bugetul. Nici unul dintre noi nu are încă expertiza şi până la reconstituirea Camerei Reprezentanţilor... Fotograful plecă, după ce-l prinsese pe preşedinte într-o poză grozavă, cu ambele mâini întinse deasupra tăvii cu ceşti de cafea.

— Jucătorul Numărul Unu al Lumii, spuse Winston cu un hohot puternic de râs.

Luă un corn şi-l unse cu unt.

— Am făcut planurile, continuă el. Efectul asupra veniturilor va fi neutru, pe baza cifrelor brute, Jack, dar va exista, probabil, o mărire generală a fondurilor folosibile.

— Eşti sigur? Nu trebuie să studiezi toate…

— Nu, Jack. Nu trebuie să studiez nimic. L-am adus pe Mark Gant în minister ca să lucreze ca director adjunct. El se pricepe la munca pe computer mai bine decât oricine dintre cei pe care-i ştiu eu. A petrecut săptămâna trecută rumegând… Nu ţi-a spus nimeni, niciodată? Cei de acolo cercetează tot timpul sistemul de impozitare. Să studiez, zici? Eu ridic receptorul şi, într-o jumătate de oră, am un document de o mie de pagini pe biroul meu, din care aflu ce se petrecea în 1952, cum opera codul fiscal de atunci în fiecare segment al economiei sau cum crede lumea că opera, în comparaţie cu ce credeau ei atunci că se întâmplă, sau în comparaţie cu ce spun studiile din 1960 în problema asta.

Ministrul de Finanţe făcu o pauză să muşte din corn.

— Linia de bază? Cei din Wall Street sunt mult mai complecşi; ei folosesc modele simple care se dovedesc eficiente. De ce? Fiindcă sunt mai simple. Şi am de gând să informez Senatul despre asta peste nouăzeci de minute, dacă-mi permiţi.

— Eşti sigur că nu te-nşeli în privinţa asta, George? întrebă POTUS.

Asta era una dintre probleme, poate cea mai serioasă. Preşedintele nu putea să controleze tot ce se făcea în numele său – până şi controlul a unu la sută ar fi fost o faptă eroică – dar era responsabil de toate. Conştientizarea acestui fapt îi condamnase pe mulţi preşedinţi la un faliment managerial minor.

— Jack, sunt destul de sigur ca să pariez banii investitorilor mei.

Două priviri se întâlniră deasupra mesei. Fiecare din cei doi bărbaţi ştia cât valorează celălalt. Preşedintele ar fi putut să spună că bunăstarea naţiunii era o chestiune de mai mare importanţă decât cele câteva miliarde de dolari pe care Winston îi administrase la Grupul Columbia, dar se abţinu. Winston îşi clădise agenţia de investiţii din nimic. Asemenea lui Ryan, era un om cu origine umilă care-şi crease o afacere, într-un mediu de o competitivitate feroce, datorită minţii şi integrităţii lui. Banii pe care i-i încredinţau clienţii trebuia să fie mai preţioşi decât ai lui şi, fiindcă aşa stătuseră lucrurile întotdeauna, se îmbogăţise şi acumulase putere, dar nu uitase niciodată cum şi de ce se fac lucrurile. Prima declaraţie politică publică importantă care urma să fie făcută de administraţia Ryan se va baza pe capacitatea şi onoarea lui Winston. Preşedintele stătu o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap şi spuse:

— Atunci porneşte treaba, AFACERISTULE!

Dar Winston avea şi el îndoielile lui. Era interesant pentru

preşedinte că până şi o figură atât de importantă ca ministrul de Finanţe îşi coborî o clipă privirea, după care spuse ceva mai încet şi mai puţin convins decât afirmase plin de încredere cu cinci secunde mai înainte:

— Ştii, din punct de vedere politic, asta o să…

— Ceea ce ai tu de gând să spui Senatului, George, e bine pentru ţară, în general?

— Da, domnule preşedinte, răspunse el, dând hotărât din cap.

— Atunci nu te mai văicări din pricina asta.

Ministrul de Finanţe se şterse la gură cu şerveţelul cu monogramă şi privi din nou în jos.

— Ştii, după ce se termină toate astea şi ne întoarcem la viaţa normală, trebuie neapărat să găsim un mijloc să lucrăm împreună. Nu sunt mulţi oameni ca noi, Ryan.

— De fapt, sunt, răspunse preşedintele, după ce stătu o clipă pe gânduri. Problema este că ei nu vin niciodată să lucreze aici. Ştii de la cine am aflat asta? De la Cathy, îi spuse Jack. Dacă ea încurcă treaba, orbeşte un om, dar nu poate să nu răspundă la apel, nu-i aşa? Închipuie-ţi că tu încurci treaba şi cineva îşi pierde vederea pe viaţă… sau moare. Cei care lucrează la camera de urgenţă sunt întotdeauna în alertă aşa cum au fost când Cathy şi Sally au suferit un şoc. Nu răspunzi la apel şi cineva se prăpădeşte. Asta-i o treabă importantă George, mai importantă decât să vinzi acţiuni, cum făceam noi. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu poliţiştii. La fel stau lucrurile şi cu soldaţii. Trebuie să răspunzi la apel imediat, altfel se întâmplă ceva groaznic. Dar genul ăsta de oameni nu vin aici, la Washington, nu? De cele mai multe ori, tipul ăsta de om se duce în locul unde trebuie să se afle, unde se desfăşoară adevărata acţiune, spuse Ryan, aproape melancolic. Cei cu adevărat buni se duc acolo unde e nevoie de ei şi se pare că întotdeauna ştiu unde e locul lor.

— Dar celor cu adevărat buni nu le place trăncăneala. Drept care nu vin aici? făcu Winston, după ce ascultase al o sută unulea discurs despre guvernare şi găsise că Ryan era un profesor de marcă.

— Unii vin. Adler la Departamentul de Stat. Şi am mai descoperit un tip acolo, pe nume Vasco. Dar ăştia sunt cei care se opun sistemului care lucrează împotriva lor. Pe ăştia trebuie să-i descoperim şi să-i protejăm. De cele mai multe ori, sunt oameni mărunţi, dar ce fac nu sunt lucruri mărunte. Ei ţin sistemul în picioare şi, de obicei, trec neobservaţi, fiindcă nu prea le pasă. Ce le pasă lor e să-şi facă treaba, să fie în serviciul oamenilor. Ştii ce mi-ar plăcea, într-adevăr, să fac? întrebă Ryan, dând la iveală, pentru prima oară, ceva din adâncul sufletului său.

N-avusese curajul să vorbească despre asta nici măcar cu Arnie.

— Să construiesc un sistem care să funcţioneze cu adevărat, un

sistem care-i recunoaşte pe cei buni şi îi răsplăteşte după cum merită. Ştii cât de greu e acest lucru în orice organizaţie? Era o luptă şi la agenţia mea, iar ministrul de Finanţe are mai mulţi administratori decât directorii executivi pe care-i aveam eu. Nici măcar nu ştiu cum să încep o treabă ca asta, spuse Winston.

El era în stare să priceapă cât de vast era visul lui, îşi spuse preşedintele.

— E chiar mai greu decât îţi închipui. Oamenii care muncesc, într-adevăr, nu vor să fie şefi. Ei vor să muncească. Cathy ar putea să fie administrator. I-au oferit catedra de la Şcoala de Medicină a Universităţii Virginia şi asta ar fi fost o treabă importantă. Dar i-ar fi redus la jumătate timpul afectat pacienţilor ei, iar ei îi place treaba pe care o face. Într-o bună zi, Bernie Katz de la Hopkins se va pensiona şi catedra lui i se va oferi ei, iar ea va refuza. „Probabil, îşi zise Jack. Dacă nu o conving eu să accepte."

— Asta nu se poate realiza, Jack, spuse AFACERISTUL, scuturând din cap. Totuşi, e o idee pe cinste!

— Grover Cleveland a reformat Serviciile Publice cu peste o sută de ani în urmă, îi aminti POTUS oaspetelui său de la micul dejun. Ştiu că nu putem face ceva perfect, dar putem face ceva mai bun. Tu încerci deja… tocmai mi-ai povestit. Mai gândeşte-te la asta.

— Aşa o să fac, făgădui ministrul de Finanţe şi se ridică. Dar, pentru moment, trebuie să pregătesc o altă revoluţie. Câţi duşmani ne putem permite să ne facem?

— Au existat întotdeauna duşmani. Iisus avea şi El duşmani.

Îi plăcea porecla „Star de cinema"; aflase de ea cu cincisprezece ani în urmă şi învăţase să profite de ea. Misiunea lui era de recunoaştere, iar arma folosită era farmecul. Avea, în repertoriul său, mai multe accente din care să aleagă. Fiindcă avea documente de călătorie germane, imita felul de a vorbi al unui om din Frankfurt, care se potrivea cu îmbrăcămintea lui nemţească până la pantofi şi la portofel, toate cumpărate cu bani care veneau de la un sponsor pe care-l găsise de curând Ali Badrayn. Compania de închiriat maşini îi oferise nişte hărţi excelente, înşirate toate pe scaunul de lângă el. Asta îl scăpa de grija de a învăţa pe dinafară toate drumurile, ceea ce era obositor şi-i irosea atât timpul cât şi memoria sa fotografică.

Primul popas a fost Şcoala St. Mary, situată la câteva mile în afara oraşului Annapolis. Era o şcoală religioasă, romano-catolică, ce mergea de la grădiniţă până la clasa a douăsprezecea şi avea ceva mai puţin de şase sute de elevi. Asta o făcea un caz limită în termeni economici. Steaua de cinema va face două, trei încercări, facilitate, oarecum, de faptul că şcoala se afla pe un teren ce fusese cândva o fermă mare pe care Biserica Catolică reuşise să o scoată din mâinile

unei oarecare familii bogate. Exista un singur drum de acces. Zona şcolii se termina la malul apei – exista un râu la capătul cel mai îndepărtat, dincolo de terenul de atletism. Pe o parte a drumului se aflau case, o zonă rezidenţială veche de vreo treizeci de ani. Şcoala avea unsprezece clădiri, unele masate împreună, altele mai dispersate. ACTORUL ştia vârstele persoanelor vizate şi, pornind de la asta, era destul de uşor de ghicit care erau clădirile unde îşi petreceau mult timp, dacă nu chiar tot timpul. Mediul tactic nu era favorabil şi se dovedi şi mai puţin favorabil când el descoperi paza. Şcoala dispunea de mult pământ – cel puţin două sute de hectare – ceea ce crea un perimetru mare de apărare, penetrarea căruia prezenta riscuri imediate. Observă, în total, trei vehicule mari, de culoare închisă, Chevy Suburban, care erau, cât se poate de evident, mijloacele de transport ale persoanelor vizate şi ale protectorilor lor. Câţi? Văzu doi bărbaţi stând la vedere, dar vehiculele trebuia să aibă cel puţin patru paznici fiecare. Maşinile trebuie să fi fost blindate şi echipate cu armament greu. Era o cale de acces, alta de evacuare. Era aproape un kilometru până la drumul principal. Dar lângă apă? se întrebă steaua de cinema, continuând să conducă până la capăt. Ah! Acolo se vedea o şalupă a Gărzii de Coastă, una mică, dar sigur că avea un radio şi asta o făcea mai puţin mică.

Opri maşina în fundătură şi se dădu jos ca să se uite la anunţul „De vânzare” din curte. Luă ziarul de dimineaţă din maşină, verificând atent pagina îndoită având numărul casei, după care se mai uită puţin împrejur. Trebuia să acţioneze rapid. Gărzile vor fi atente şi, deşi nu puteau să controleze totul – până şi Serviciile Secrete americane aveau limite privitoare la timp şi resurse, nu-şi puteau permite să piardă vremea. Primele lui impresii n-au fost deloc favorabile. Accesul era limitat „Atâţia elevi! Va fi greu să-i alegi pe cei doi!” Gărzile erau multe şi răspândite peste tot. Asta era partea proastă. Numărul lor conta mai puţin decât spaţiul fizic.

Apărarea cel mai greu de pătruns era cea în adâncime, fiindcă adâncimea însemna atât spaţiu, cât şi timp. Puteai să neutralizezi oricât de mulţi oameni în câteva secunde, dacă aveai armele potrivite şi dacă aceştia erau adunaţi toţi la un loc. Dar dacă aveau la dispoziţie mai mult de cinci secunde, priceperea lor va interveni. Gărzile erau, cu siguranţă, bine instruite. Aveau planuri, unele previzibile, altele, nu. Uite, şalupa aia a Gărzii de Costă putea să vină în vizită la mal şi să îmbarce persoanele vizate. Sau gărzile se puteau retrage cu cei din paza lor într-un loc izolat şi se puteau lupta de acolo, iar ACTORUL nu-şi făcea iluzii în privinţa capacităţii şi a devotamentului lor. Dacă dispuneau de nu mai mult de cinci minute, aveau să învingă. Vor chema ajutoare din partea forţelor de poliţie locale – care aveau chiar elicoptere, verificase el – şi forţa atacantă va fi zdrobită. Nu, ăsta nu

era un loc favorabil. Aruncă ziarul înapoi în maşină şi porni iar motorul. În drumul spre ieşire, se uită în jur să vadă dacă se afla vreun vehicul de acoperire. Erau câteva camionete parcate în pasaje, dar nici unul nu avea plastic închis la culoare la geamuri, ceea ce ar fi putut ascunde un om cu o cameră de filmat. Vederea lui periferică confirmă supoziţia. Nu era un amplasament bun. Ca să pună mâna pe persoanele vizate ar fi fost mai bine să facă asta din mers. Mai exact, pe drum. Dar nu cu mult mai bine. Acolo protecţia va fi, probabil, excelentă. Panouri kevlar, ferestre lexan. Anvelope speciale. Şi, fără îndoială, protecţie în aer asigurată de elicoptere. Nu mai punea la socoteală maşinile fără număr şi accesul rapid al întăririi suplimentare cu forţe de poliţie.

„Mişto!" îşi zise ACTORUL, folosind, în minte, un americanism de circulaţie universală. Grădiniţa cu program de zi Giant Steps, pe Ritchie Highway, mai sus de Joyce Lane. Acolo se afla doar o persoană vizată, dar una mai interesantă şi, probabil, spera el, un mediu tactic mai favorabil.

Winston lucrase într-o afacere în care se vânduse pe sine şi ideile sale mai mult de douăzeci de ani. În timpul ăsta îşi crease un fel de simţ al scenei. Şi, ceea ce era şi mai bine, tracul opera în ambele direcţii. Doar unul dintre senatorii din comisie avea o experienţă prealabilă şi el se afla în partidul minoritar – polaritatea Senatului se schimbase o dată cu prăbuşirea avionului 747 şi asta se întâmplase în interesul ideologiei lui. Prin urmare, bărbaţii şi femeile care-şi ocupară locurile în spatele scaunului din stejar masiv erau tot atât de nervoşi ca şi el. În timp ce el se aşeza şi-şi aranja hârtiile, şase oameni puneau pe o masă alăturată vrafurile de volume uriaşe cu coperţi groase. Winston nu-i băgă în seamă. Ceea ce nu făcură şi camerele de filmat C-SPAN.

Atmosfera se relaxa. În timp ce ministrul desemnat stătea de vorbă cu Mark Gant, al cărui computer portabil era deschis şi funcţiona în faţa lui, masa de la stânga lor porni şi se rupse, vraful de cărţi prăbuşindu-se pe podea, spre uimirea tuturor celor adunaţi în încăpere. Winston întoarse capul, surprins şi încântat. Curierii lui făcuseră exact ce le ceruse el, îngrămădind volumele selectate privitoare la Codul Fiscal al Statelor Unite, exact în mijlocul mesei, în loc să distribuie greutatea în mod egal.

— Oh, la naiba, George, şopti Gant, stăpânindu-şi râsul.

— Poate că Dumnezeu e totuşi de partea noastră. Sări de la locul lui să vadă dacă nu fusese lovit cineva. Nu, nimeni.

Primul geamăt de protest al mesei de stejar îi surprinsese pe oameni. Acum, paznicii securităţii năvăliră înăuntru ca să vadă că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Winston se aplecă deasupra

microfonului.

— Domnule preşedinte, îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar n-a păţit nimeni nimic. Putea începe fără întârziere?

Preşedintele bătu cu ciocănelul în masă ca să facă ordine, fără să-şi ia ochii de la dezastru. Un minut mai târziu, George Winston depusese jurământul.

— Aveţi o declaraţie de inaugurare, domnule Winston?

— Da, aveam, domnule.

Ministrul de Finanţe scutură din cap şi-şi stăpâni râsul, deşi nu reuşi prea bine.

— Cred că trebuie să cer scuze membrilor comitetului pentru micul nostru accident. Am dorit, prin asta, să ilustrez una dintre ideile mele, dar… ei bine… îşi aranjă din nou hârtiile şi-şi îndreptă mai bine spatele în scaun.

— Domnule preşedinte, domnilor membri ai comitetului, numele meu este George Winston şi preşedintele Ryan m-a rugat să-mi părăsesc afacerile ca să-mi slujesc ţara ca Ministru de Finanţe. Permiteţi-mi să vă spun câteva lucruri despre mine…

— Ce ştim despre el? întrebă Kealty.

— Multe. E deştept. E dur. E destul de cinstit. Şi e mai bogat decât Dumnezeu. Chiar mai bogat decât tine, gândi aghiotantul, fără să spună.

— A fost cercetat vreodată?

— Niciodată. Şeful lui de Stat-Major clătină din cap. Poate c-a patinat pe gheaţă subţire, dar… Nu, Ed, nici măcar asta nu pot să spun. Informaţiile despre Winston spun că joacă întotdeauna conform regulilor. Grupul lui de investiţii este bine cotat în privinţa performanţei şi integrităţii. A avut un agent incorect care a lucrat pentru el acum opt ani şi George, personal, a depus mărturie împotriva lui la tribunal. A recuperat şi banii şterpeliţi de individ din buzunarul său. Vreau să zic, din propriul buzunar. Patruzeci de milioane de dolari. Pungaşul a stat cinci ani la răcoare. E o bună alegere pentru Ryan. Nu e politician, dar se bucură de respect pe Wall Street.

— Domnule preşedinte, sunt multe lucruri de făcut.

Winston îşi puse declaraţia de inaugurare deoparte şi continuă să vorbească liber. Sau aşa dădea impresia. Îşi repezi mâna stângă spre vraful de cărţi.

— Uitaţi-vă la masa ruptă de acolo. Acesta este Codul Fiscal al Statelor Unite. Un principiu de drept comun spune că ignorarea legii nu constituie o apărare în faţa completului de judecată. Dar asta nu mai are nici un sens. Atât Departamentul Trezoreriei cât şi Serviciul

Venitului Intern promulgă şi aplică legea fiscală a ţării noastre. Vă rog să mă iertaţi, aceste legi sunt adoptate de Congres, după cum ştim cu toţii, dar ele apar mai cu seamă fiindcă departamentul meu supune examinării setul de reguli propuse, iar Congresul le amendează şi le ratifică, apoi noi le aplicăm. În multe cazuri, interpretarea codului pe care îl aprobaţi este lăsată pe seama oamenilor care lucrează în serviciul meu şi, precum ştim cu toţii, interpretarea poate fi la fel de importantă ca însăşi legile. Avem tribunale fiscale speciale menite să emită reguli în plus, dar până la urmă, ne alegem cu vraful de hârtie tipărită de acolo şi voi susţine în faţa acestui comitet că nimeni, nici măcar un membru experimentat al baroului nu e capabil să înţeleagă totul. Asistăm chiar la situaţia absurdă că atunci când un cetăţean aduce declaraţia de impozitare şi formularele completate la un oficiu al Serviciului Venitului Intern de asistenţă pentru aplicarea legii şi funcţionarii de la acel Serviciu fac o greşeală, atunci cetăţeanul care vine la guvern ca să fie ajutat este responsabil de greşelile făcute de guvern. Ei bine, când lucram în comerţ, dacă-i dădeam unui client un sfat greşit, trebuia să-mi asum responsabilitatea acestei greşeli. Scopul impozitelor este să creeze venituri pentru guvernul ţării, aşa încât guvernul să poată servi poporul. Dar, pe parcurs, am creat o întreagă industrie care extrage miliarde de dolari de la public. De ce? Ca să explicăm un cod fiscal ce devine din ce în ce mai complex cu fiecare an, un cod pe care nici măcar oamenii care-l aplică nu-l înţeleg şi în care nu au destulă încredere ca să-şi ia răspunderea unei impozitări corecte. Ştiţi deja sau ar trebui să ştiţi – de fapt ei nu ştiau – ce sume imense se folosesc pentru aplicarea codului fiscal şi ăsta nu prea e un lucru productiv. Se presupune că noi muncim pentru oameni, nu-i zăpăcim. Prin urmare, domnule preşedinte, există o serie de lucruri pe care sper să le îndeplinesc în timpul mandatului meu la Finanţe, în cazul în care comitetul consideră confirmarea nominalizării mele oportună. În primul rând, codul fiscal să fie complet refăcut, astfel încât să poată fi înţeles de către orice persoană normală. Vreau ca acest cod fiscal să aibă sens. Vreau un cod lipsit de breşe speciale. Vreau ca aceleaşi reguli să se aplice tuturor în mod egal. Sunt pregătit să prezint o propunere pentru a se realiza exact acest lucru. Vreau să lucrez cu un comitet care să transforme asta în lege. Vreau să lucrez cu dumneavoastră, doamnelor şi domnilor! Nu voi permite nici unui membru de corporaţie şi nici unei alte forme de *lobby* să intre în biroul meu ca să discute această chestiune şi profit de acest prilej ca să vă rog să faceţi acelaşi lucru. Domnule preşedinte, când începem să stăm de vorbă cu te miri ce Tom, Dick sau Harry care are o mică propunere privitoare la organizarea unui grup special cu nevoi speciale, uite unde ajungem! spuse Winston, arătând din nou masa spartă. Suntem cu toţii americani. E normal să lucrăm împreună şi,

până la urmă, tot ciupind din legile ţării în interesul fiecărui membru al unui *lobby* care are un birou şi o clientelă vom extrage, în final, mai mulţi bani de la fiecare. Legile ţării noastre nu trebuie să fie un program de *job*-uri pentru contabilii şi avocaţii din sectorul privat şi pentru birocraţii din sectorul public. Legile pe care le aprobaţi dumneavoastră şi pe care le aplică cei ca mine sunt menite să servească nevoile cetăţenilor, nu nevoile guvernului.

În al doilea rând, vreau ca departamentul meu să funcţioneze eficient. Eficienţa nu este un cuvânt pe care guvernul ştie să-l pronunţe şi, cu atât mai puţin, să-l aplice. Lucrurile trebuie să se schimbe. Ei bine, eu nu pot să schimb acest oraş, dar pot să schimb departamentul pe care preşedintele m-a însărcinat să-l conduc şi pe care sper că mi-l veţi acorda. Ştiu cum să conduc o afacere. Grupul Columbus deserveşte, practic, milioane de oameni, direct şi indirect şi eu am purtat această sarcină onorabil. În următoarele luni, voi supune spre aprobare un buget al Departamentului de Finanţe care nu are nici măcar un capitol excedentar.

Era o mare exagerare, dar totuşi, asta impresiona.

— În această încăpere s-au mai auzit astfel de declaraţii şi n-am să vă reproşez dacă vă îndoiţi de cuvintele mele, dar eu sunt un om obişnuit să-mi întăresc cuvintele cu realizări şi asta se va întâmplă şi aici. Preşedintele Ryan a trebuit să ţipe la mine ca să mă convingă să mă mut la Washington. Mie nu-mi place aici, domnule preşedinte! spuse Winston, adresându-se comitetului.

Acum îi cucerise.

— Vreau să-mi fac treaba şi să plec. Dar treaba va fi făcută, dacă mă lăsaţi s-o fac. Şi, cu asta, mi-am încheiat declaraţia de inaugurare.

Oamenii cei mai experimentaţi din încăpere erau reporterii din al doilea rând; primul rând era ocupat de soţia şi familia lui Winston. Ei ştiau cum se face treaba şi cum se vorbeşte despre asta. Era de aşteptat ca un funcţionar guvernamental să devină pompos în legătură cu onoarea de a i se îngădui să slujească, cu bucuria de a fi investit cu putere, cu răspunderea care va apăsa greu asupra umerilor săi.

„Nu-mi place că mă aflu aici?” Reporterii se opriră din însemnările lor şi întâi ridicară ochii la podium, ca apoi să schimbe priviri între ei.

Stelei de cinema îi plăcu ceea ce văzu. Deşi întâmpina o primejdie mai mare, riscul era echilibrat. Aici exista o şosea principală cu patru benzi, cu câţiva metri ocupaţi de obiectiv, de unde pornea o reţea infinită de drumuri secundare. Avantajul era că puteai să vezi aproape totul. Chiar în spatele obiectivului se afla un spaţiu împădurit destul de dens ca să nu poată găzdui un vehicul de ajutor. Trebuia să existe unul, dar unde...? „Hmm, acolo”, îşi zise el. Destul de aproape, se

vedea o casă cu un garaj lângă ea, chiar în faţa grădiniţei cu program de zi şi acolo... da! Exact în faţa casei erau parcate două maşini... De ce nu erau parcate înăuntru? Deci, probabil că Serviciile Secrete făcuseră un aranjament cu proprietarii. Era ideal, la cincizeci de metri de şcoala cu program redus şi cu faţa în direcţia potrivită. Dacă se întâmplă ceva neplăcut, se va da alarma şi vehiculul de ajutor va fi echipat imediat cu oameni, uşa garajului se va deschide şi vehiculul va porni ca un tanc, numai că nu era tanc.

Problema securităţii într-un astfel de caz era că trebuia să se întreprindă măsuri drastice şi, deşi angajaţii Serviciilor Secrete erau fără îndoială, oameni inteligenţi, aranjamentele lor trebuia să se înscrie în parametrii cunoscuţi şi previzibili. Se uită la ceas. Cum să-şi confirme bănuielile? Pentru început, avea nevoie de câteva minute de pauză. Exact peste drum de Giant Steps se afla un magazin unde va face un control, căci duşmanul avea cu siguranţă acolo un om, sau, poate, mai mulţi. Opri maşina acolo şi o parcă, după care intră, unde petrecu preţ de un minut vânturându-se de colo-colo.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă o voce.

Era o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, nu, era mai în vârstă, dar încerca să pară mai tânără. Asta se realiza dacă-ţi tăiai părul şi foloseai un pic de fard. ACTORUL se pricepea la treburi de-astea. Folosise şi el femei în acţiuni şi aşa le sfătuise. Întotdeauna oamenii mai tineri par mai puţin ameninţători, mai cu seamă femeile. Cu un zâmbet încurcat şi jenat, păşi spre tejghea.

— Caut nişte hărţi, spuse el.

— Chiar acolo, sub tejghea, arătă vânzătoarea, zâmbind. Era din Serviciile Secrete. Avea nişte ochi prea vioi ca să ocupe o slujbă atât de măruntă.

— Ach, spuse el, dezgustat, luând un teanc mare de hărţi în care precis că se găseau toate străzile rezidenţiale din district, din comitat, cum se spune în America. Îl ridică şi răsfoi paginile, trăgând cu ochiul peste drum. Copiii erau scoşi afară la locul de joacă. Cu ei erau patru adulţi. Doi ar fi ajuns, de obicei. Deci, cel puţin doi... trei, observă el, descoperind un om în umbră, care stătea aproape nemişcat. Un tip înalt, de vreun metru optzeci, îmbrăcat în haine obişnuite. Da, locul de joacă se afla în faţa casei cu garaj. Acolo trebuia să fie paznicii. Încă doi, sau, poate, trei se aflau, desigur, în clădire, tot timpul de pază. Nu va fi o treabă chiar uşoară, dar măcar ştia unde se aflau duşmanii lui. Cât costă harta?

— E scris chiar acolo, pe copertă.

— *Ach, ja,* scuzaţi-mă. Băgă mâna în buzunar. Cinci dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, îşi spuse el, căutându-şi mărunţişul.

— Plus taxa. Se uită pe tabel. Sunteţi străin de locurile astea?

— Da, sunt. Sunt profesor.

— Oh şi ce predaţi?

— Germana, răspunse el, încercându-şi norocul şi cântărindu-l. Aş vrea să ştiu cum sunt casele de pe-aici. Mulţumesc pentru hartă. Am o mulţime de treburi. Un salut scurt, european, punctă întâlnirea şi el plecă fără să se mai uite peste drum. Steaua de cinema simţi că îngheaţă subit. Vânzătoarea era, precis, genul poliţist. Acum se uita după el, notându-i, probabil, numărul de la maşină, dar dacă ea făcea, într-adevăr asta şi dacă Serviciul Secret urmărea numărul, aveau să afle că numele lui era Dieter Kolb, cetăţean german din Frankfurt, profesor de engleză, în prezent plecat din ţară şi, dacă nu insistau, acoperirea se va dovedi suficientă. O luă spre nord, pe Ritchie Highway, cotind la dreapta cu prima ocazie. Exista un colegiu comunitar pe o colină din apropiere şi în America toate instituţiile astea aveau spaţii de parcare.

Tot ce avea de făcut era să găsească un loc bun. Ăsta era. Pădurile din preajmă se vor îmbrăca în curând în semnele primăverii, blocând vederea spre Giant Steps. Spatele casei al cărei garaj adăpostea, poate, vehiculul de întăriri Chevy Suburban avea doar câteva ferestre care dădeau în această direcţie, dar erau acoperite de perdele. Acelaşi lucru se putea spune şi despre instituţia preşcolară însăşi. Steaua de cinema alias Kolb ridică la ochi un binoclu compact şi aruncă o privire. Nu era uşor cu atâtea trunchiuri de copaci între el şi obiectiv, dar, oricât de serios era Serviciul Secret american, oamenii lui nu erau perfecţi. Nimeni nu era perfect. Revenind la subiect, Giant Steps nu era locul potrivit pentru găzduirea unui copil atât de important, dar asta nu era de mirare. Familia Ryan îşi înscrisese toţi copiii aici. Educatorii erau, probabil, excelenţi, iar Ryan şi soţia lui, doctoriţa, poate că-i cunoşteau şi erau în termeni amicali cu ei, iar ştirile pe care el le copiase de pe Internet insistau asupra faptului că soţii Ryan doreau să-şi păstreze viaţa de familie nealterată. Foarte omenesc. Şi foarte imprudent.

Se uită la copii cum se ascundeau în locul de joacă ce părea a fi acoperit cu rumeguş de lemn. Cât de firesc era totul, mititeii înfofoliţi în haine voluminoase de iarnă – temperatura era de unsprezece sau douăsprezece grade, socotea el – alergând de colo-colo, unii cocoţaţi pe bare, alţii dându-se în leagăne, mai mulţi jucându-se în puţinele pete de noroi pe care le descoperiseră. Felul cum erau îmbrăcaţi arăta că aceşti copii erau bine îngrijiţi dar, în definitiv, tot copii erau. Cu excepţia unuia. Care, anume, nu putea să spună de la distanţa asta – o să fie nevoie de fotografii pentru asta, la timpul potrivit, dar acesta nu era deloc un copil. Acesta era o declaraţie politică pe care dorea s-o facă cineva. Cine va face această declaraţie şi de ce trebuia s-o facă nu era treaba actorului. El va rămâne în locul lui de observaţie câteva ceasuri, fără să se gândească câtuşi de puţin ce se va alege din

activităţile lui. Sau nu se va alege. Nu-i păsa. Îşi va scrie notele din memorie, va schiţa hărţile lui detaliate şi diagramele, după care îşi va scoate totul din cap. Trecuseră ani de când „Kolb” nu se mai sinchisea de toate astea. Ceea ce începuse cu fervoare religioasă pentru Războiul Sfânt eliberator al poporului său devenise, o dată cu trecerea timpului, o muncă plătită. Dacă, până la urmă, se petrecea ceva profitabil politic, cu atât mai bine, dar, într-un fel, asta nu se întâmplase niciodată, în ciuda tuturor speranţelor şi viselor şi a retoricii înfierbântate şi ceea ce îl susţinea era munca şi priceperea lui de a o îndeplini. Cât era de ciudat, gândi Steaua de cinema, că totul devenise astfel, dar cei mai mulţi dintre oamenii pasionaţi erau morţi, victime ale propriei devoţiuni. Făcu o grimasă, gândindu-se cât de absurd era totul. Adevăraţii credincioşi distruşi de propria pasiune, în timp ce aceia care susţineau speranţa poporului său erau aceia cărora… nu le mai păsa? Ăsta era adevărul?

— Multă lume va avea obiecţii faţă de ideea planului de impozitare pe care-l propui. Un plan cu adevărat corect este progresiv, continuă senatorul.

După cum era de aşteptat, el era unul dintre supravieţuitori, nu unul dintre nou-veniţi. Îşi încheie meditaţia:

— Asta nu pune o povară prea mare pe umerii americanilor care muncesc?

— Domnule senator, înţeleg ce spuneţi, răspunse Winston, după ce luă o sorbitură din paharul cu apă. Dar ce vreţi să spuneţi prin cuvintele „americani care muncesc”? Şi eu muncesc. Mi-am înălţat afacerea de la pământ şi, credeţi-mă, asta-nseamnă muncă. Prima Doamnă, Cathy Ryan câştigă cam în jur de patru sute de mii de dolari pe an, mult mai mult decât bărbatul ei, pot spune. Asta înseamnă că ea nu munceşte? Cred că munceşte. E chirurg. Am un frate care e medic şi ştiu câte ore munceşte. Bineînţeles că aceşti doi oameni câştigă mai mult decât americanul obişnuit, dar piaţa a decis de multă vreme că munca pe care o fac ei este mai valoroasă decât ceea ce fac alţi oameni. Dacă orbeşti, un muncitor auto sindicalist nu te poate ajuta; şi nici un avocat. Dar un medic, da. Asta nu-nseamnă că americanul nu munceşte, domnule senator. Înseamnă că munca asta cere o calificare mai înaltă şi un studiu mult mai îndelungat şi că, prin urmare, munca asta e mai bine retribuită. Ce putem spune despre un jucător de base-ball? Asta-i o altă categorie de activitate calificată şi nimeni din această încăpere n-are nimic împotriva salariului care i se plăteşte lui Ken Griffey Junior, de exemplu. De ce? Fiindcă e superb în munca pe care o face, unul dintre… cum să spun… cei mai buni primii patru sau cinci din lume şi e plătit din belşug pentru asta. Repet, aşa decide piaţa. Într-un sens mai larg, dacă vorbesc în calitatea mea de

simplu cetăţean şi nu de ministru desemnat, obiectez ferm faţă de dihotomia artificială şi în mare parte falsă în sensul că unii oameni de pe scena politică se plasează între funcţionari şi muncitori. Nu există altă cale de a-ţi câştiga cinstit traiul în ţara asta decât oferind un produs sau un serviciu publicului şi, în general, cu cât munceşti mai temeinic şi cu mai multă pricepere, cu atât câştigi mai mulţi bani. Problema e doar că unii oameni sunt mai pricepuţi decât alţii. Dacă există o clasă de trântori bogaţi, în America, cred că singurul loc în care-o s-o găseşti este în filme. Există oare cineva în această încăpere care, dac-ar putea să aleagă, n-ar vrea, imediat, să intre în pielea lui Ken Griffey sau Jack Nickaus? Nu visăm cu toţii să fim tot atât de pricepuţi la ceva? Eu aşa aş face, recunoscu Winston. Dar eu nu pot să izbesc atât de tare cu crosa. Ce-aţi zice despre un inginer de software cu adevărat talentat? Eu nici asta nu mă pricep să fac. Dar despre un inventator? Sau de un director care transformă o companie cu pierderi într-una care obţine profituri... Vă mai amintiţi ce spunea Samuel Gompers? Cea mai mare nereuşită a unui căpitan al industriei este să nu reuşească să raporteze un profit. De ce? Fiindcă o companie profitabilă e aceea care-şi face treaba bine şi numai acele companii îşi pot răsplăti muncitorii cum trebuie, restituind, în acelaşi timp, banii acţionarilor, aceştia sunt oamenii care-şi investesc banii în compania care a creat posturi pentru muncitorii ei. Domnule senator, noi uităm de ce ne aflăm aici şi ce încercăm să facem. Guvernul nu oferă posturi productive. Nu asta trebuie să facem noi. General Motors, Boeing şi Microsoft sunt aceia care angajează muncitori ca să realizeze produse de care au nevoie oamenii. Treaba guvernului este să protejeze oamenii, să aplice legea şi să se încredinţeze că lumea joacă respectând regulile, asemenea arbitrilor, pe un teren de joc. Cred că nu e treaba noastră să pedepsim lumea fiindcă joacă bine jocul.

Colectăm impozite pentru ca guvernul să poată să-şi îndeplinească funcţiile. Dar ne-am îndepărtat de asta. Trebuie să colectăm impozitele în aşa fel încât să facem cât mai puţin rău economiei, în general. Impozitele exercită, prin natura lor, o influenţă negativă şi nu putem evita acest lucru, dar ce putem face e măcar să structurăm sistemul de impozite astfel încât să provoace cât mai puţin rău posibil, ba poate chiar să stimuleze oamenii să-şi folosească banii, astfel încât să încurajeze funcţionarea întregului sistem.

— Ştiu unde vreţi să ajungeţi. Vreţi să vorbiţi despre reducerea impozitelor pe profitul de capital, dar asta aduce avantaje doar unei mâini de oameni, în detrimentul...

— Domnule senator, scuzaţi-mă că vă întrerup, dar asta, pur şi simplu nu-i adevărat şi ştiţi acest lucru, se repezi să-l mustre Winston. Reducerea ratei impozitelor pe profitul de capital înseamnă

următoarele: încurajarea oamenilor să-şi investească banii… Dar, nu, lăsaţi-mă să explic mai pe-ndelete. Să zicem că eu câştig o mie de dolari. Plătesc impozite pe aceşti bani, îmi plătesc ipoteca, mâncarea, cheltuielile de întreţinere a maşinii şi ce-mi rămâne investesc în, hai să zicem, Compania de Computere XYZ. XYZ îmi ia banii şi angajează pe cineva. Persoana aceea lucrează în serviciul lui aşa cum lucrez eu în al meu şi din munca pe care o îndeplineşte – el realizează un produs pe care publicul îl apreciază şi-l cumpără, nu-i aşa? – compania obţine un profit pe care îl împarte cu mine. Aceşti bani sunt impozitaţi ca venit regulat. Pe urmă, eu îmi vând acţiunile şi cumpăr altele la altă companie, aşa încât aceasta să poată angaja pe altcineva. Banii realizaţi din vânzarea acţiunilor reprezintă câştig pe capital. Lumea nu-şi mai pune banii sub saltea, le reaminti el şi nici noi nu vrem ca ei să facă asta. Noi vrem ca ei să investească în America, în concetăţenii lor.

Ei bine, eu am plătit deja impozite pe banii pe care i-am investit, aşa-i? Deci, în felul ăsta, eu contribui la oferirea unui loc de muncă unui concetăţean de-al meu. Acel loc de muncă produce ceva pentru societate. Şi, pentru că am contribuit la oferirea unui loc de muncă unui muncitor şi pentru că, prin mine, acel muncitor face ceva pentru societate, eu primesc o compensaţie modestă. Ăsta-i un lucru bun pentru muncitorul pe care l-am ajutat să se angajeze şi e un lucru bun şi pentru societate. Pe urmă, mă duc în altă parte şi fac acelaşi lucru. De ce să fiu pedepsit pentru asta? Nu e mai înţelept să încurajezi oamenii să facă aşa ceva? Şi, nu uitaţi, acei bani investiţi au fost impozitaţi deja o dată, oricum… De fapt, nu doar o dată. Asta nu e în interesul ţării. E destul de rău că luăm atât de mulţi bani, dar felul în care-i luăm este cât se poate de contraproductiv. De ce ne aflăm noi aici, domnule senator? Datoria noastră este să ajutăm să meargă treaba, nu să facem rău. Iar rezultatul net, fiţi atent, este un sistem de impozitare atât de complicat, încât e nevoie să colectăm miliarde ca să-l administrăm şi aceşti bani sunt total irosiţi. Să terminăm odată cu toţi contabilii şi avocaţii fiscali care-şi câştigă traiul din ceva ce societatea nu poate înţelege, spuse, în concluzie, ministrul de Finanţe. America n-are nimic în comun cu invidia. America n-are nimic în comun cu rivalităţile de clasă. În America, noi nu avem un sistem de clase. Nimeni nu-i spune unui cetăţean american ce poate să facă. Originea nu contează prea mult. Uitaţi-vă la membrii comitetului. Fiu de fermier, fiu de învăţător, fiu de camionagiu, fiu de avocat, dumneata, domnule senator Nikolides eşti fiul unui emigrant. Dacă America era o societate definită prin clase, atunci cum naiba aţi fi ajuns voi toţi aici? întrebă el.

Cel care-l interpela cel mai des era un politician de profesie, fiul unui alt politician, ca să nu mai spunem că era un fiu de căţea

obraznic, gândea Winston, care nu putea să fie clasificat. Fiecare dintre cei pe care-i numea se agita puţin pe locul lui pentru că îi venise rândul să fie filmat.

— Domnilor, haideţi să încercăm să facilităm lucrurile, ca să poată toţi să facă ceea ce am făcut noi. Dacă trebuie să schimbăm sistemul, atunci haideţi s-o facem în aşa fel încât să-i încurajeze pe concetăţenii noştri să se ajute între ei. Dacă America are o problemă economică structurală, asta vine de la faptul că noi nu creăm atât de multe oportunităţi pe cât ar trebui şi am putea să creăm. Sistemul nu este perfect. Bine, haideţi să încercăm să-l punem la punct într-un fel! De asta ne aflăm noi aici.

— Dar sistemul trebuie să pretindă ca fiecare să-şi plătească partea lui corect, spuse senatorul, încercând iar să ia cuvântul.

— Ce înseamnă „corect”? În dicţionar, asta înseamnă ca fiecare trebuie să facă ce fac şi ceilalţi. Zece la sută dintr-un milion de dolari este totuşi de zece ori mai mult decât zece la sută dintr-o sută de mii de dolari şi de douăzeci de ori mai mult decât zece la sută din cincizeci de mii. Dar „corectitudinea” în codul fiscal a ajuns să însemne că luăm toţi banii pe care-i putem lua de la oamenii de succes şi-i dăm de pomană... Dar, apropo, acei oameni bogaţi angajează avocaţi, persoane cu influenţă, ce se adresează celor din arena politică şi obţin un milion de derogări speciale care sunt introduse în sistem ca să nu fie jupuiţi de tot... şi nici nu sunt, ştim cu toţii asta... Şi cu ce ne alegem până la urmă? Winston făcu semn cu mâna la vraful de cărţi de pe podeaua camerei de întruniri. Ne alegem cu un program de posturi pentru birocraţi, contabili, avocaţi şi persoane care fac lobby şi, pe parcurs, cetăţeanul care plăteşte impozite este, pur şi simplu, uitat. Nu ne pasă că el nu pricepe sistemul care ar trebui să-l servească pe el. Nu trebuie să se petreacă lucrurile aşa.

Winston se aplecă peste microfon:

— Am să vă spun ce cred eu că înseamnă „corect”. Cred că înseamnă că noi toţi ducem aceeaşi povară în proporţii egale. Cred că înseamnă că sistemul nu numai că ne permite, dar ne şi încurajează să luăm parte la economie. Cred că înseamnă că noi trebuie să promulgăm legi simple, pe înţelesul tuturor, aşa încât oamenii să ştie cum stau. „Corect” înseamnă a avea un teren de joc plat pe care fiecare respectă regulile, iar Ken Griffey nu trebuie pedepsit pentru că loveşte la bară. Noi îl admirăm. Încercăm să-l imităm. Încercăm să-i semănăm. Şi ne ferim din calea lui.

— Să-i lăsăm să mănânce prăjitura? întrebă şeful personalului.

— Nu putem să spunem să mănânce hot-dogs, nu-i aşa? întrebă Kealty.

Apoi zâmbi larg. În sfârşit!

— În sfârşit, încuviinţă un alt consilier.

Rezultatele erau toate îndoielnice. Poligraful F.B.I. lucrase toată dimineaţa, dar fiecare set de înregistrări pe hârtia evantai era nesigur. Nu se putea face nimic. O şedinţă de o noapte, aşa-i spuseseră toţi, în care cercetaseră ceva important despre care el nu fusese informat. Asta trebuie să fi fost, bineînţeles, situaţia iraniano-irakiană. Putea şi el, ca oricine altcineva, să urmărească programele C.N.N. Oamenii pe care-i pusese să urmărească televizorul erau, cu toţii, obosiţi şi iritaţi şi câţiva fuseseră foarte agitaţi când spuseseră cum se numeau şi ce fel de servicii îndeplineau şi întregul exerciţiu fusese inutil. Probabil.

— Am trecut examenul? întrebă Rutledge, scoţându-şi banderola adezivă, ca unul care mai făcuse gestul ăsta.

— Ei, cred că ţi s-a mai spus asta…

— Ăsta nu-i un examen la care cazi sau treci, spuse, pe un ton obosit, subsecretarul de stat. Spune-i asta unuia care şi-a pierdut acreditarea după o şedinţă de urmărire a televizorului. Eu nu pot să sufăr treburile astea. Niciodată nu le-am putut suferi.

„Meseria asta e la fel de bună sau de proastă ca şi cea de dentist”, îşi spuse agentul F.B.I. şi, deşi el era unul dintre cei mai pricepuţi de pe acolo, în această magie neagră, în ziua aceea nu aflase nimic care putea fi de folos la cercetări.

— Şedinţa pe care ai avut-o noaptea trecută…

Rutledge i-o tăie scurt:

— Îmi pare rău, dar nu pot să vorbesc despre asta.

— Nu, am vrut doar să te întreb dacă treaba asta e ceva normal aici.

— Va fi pentru o vreme, probabil. Uite ce e, poate că ştii despre ce este vorba. Agentul dădu din cap şi subsecretarul de stat făcu acelaşi lucru. Perfect! Atunci ştii că e o chestiune importantă şi că noi avem de gând să petrecem câteva nopţi albe ocupându-ne de treaba asta, mai cu seamă oamenii mei vor face aşa. Deci, o să se consume o mulţime de cafea, o să se stea până la ore târzii şi oamenii o să-şi tocească nervii. Se uită la ceas. Grupul meu de lucru se întruneşte peste zece minute. Mai e ceva?

— Nu, domnule.

— Mulţumesc pentru aceste nouăzeci de minute plăcute, spuse Rutledge, îndreptându-se spre uşă. Era atât de uşor! Nu trebuia decât să ştii cum merg lucrurile. Ei aveau nevoie de subiecţi relaxaţi şi paşnici ca să obţină rezultatele dorite. Poligraful măsura mai ales tensiunea provocată de întrebări neplăcute. Deci, să facem aşa încât toată lumea să devină tensionată. Asta este destul de simplu. Şi, într-adevăr, iranienii îşi făceau treaba. Tot ce-i rămânea lui de făcut era să

întreţină puţin focul. Asta îl făcu să zâmbească în timp ce intra în lavaboul prezidenţial.

„Aşa!” Steaua de cinema se uită la ceas şi-şi mai făcu o însemnare în gând. Doi bărbaţi ieşeau din locuinţa particulară. Unul din ei întoarse capul să spună ceva, în timp ce închidea uşa. Porniră spre parcajul de la Giant Steps, rotindu-şi privirile într-un fel care-i plasa în categoria purtătorilor de uniforme şi arme. Autoturismul Chevy Suburban ieşi din garajul particular. O ascunzătoare bună, dar care sărea prea mult în ochi pentru un observator experimentat. Doi copii ieşiră împreună, unul din ei condus de o femeie, celălalt, de un bărbat… Da, era cel care stătuse în umbra uşii când ieşiseră afară pentru joaca de după-amiază. Un tip solid, formidabil. Două femei, una înainte, alta, în spate. Toată lumea întoarse capul şi-şi roti privirea împrejur. Conduseră copilul la o maşină obişnuită. Autoturismul Suburban se opri în faţa aleii şi celelalte maşini îl urmară pe şosea, după care veni o maşină a poliţiei – observă el – la cincisprezece secunde distanţă.

Va fi o sarcină dificilă, dar nu imposibilă, iar misiunea avea mai multe rezultate diferite, toate acceptabile pentru patronii săi. Ce bine că nu era sensibil la copii. Mai fusese implicat în astfel de misiuni şi înainte şi, pur şi simplu, nu-i putea deloc privi ca pe nişte copii. Fetiţa care fusese condusă de mâna zdravănă a bodyguardului ei era ceea ce el afirmase mai înainte, o declaraţie politică ce trebuia să fie făcută de altcineva. Allah nu ar fi încuviinţat asta. Steaua de cinema ştia. Nici o religie din lume nu aproba răul făcut unui copil, dar religiile nu erau instrumente ale artei guvernării, indiferent de ce-ar fi putut să creadă superiorul de atunci al lui Badrayn. Religiile căutau o lume ideală, dar realitatea nu era ideală. Deci, era nevoie să foloseşti mijloace neobişnuite ca să slujeşti scopurile religioase şi asta însemna… ceva la care el nici măcar nu se gândea. Era o afacere, afacerea lui, să vadă ce era de făcut, respectând, sau nu, nişte reguli, iar actorul nu era, câtuşi de puţin, făţarnic în privinţa asta şi, de aceea, îşi spunea el, se afla încă în viaţă, spre deosebire de alţii şi, dacă înţelegea el bine lucrurile, mai erau unii care li se vor adăuga.

28
...DOAR UN SCÂNCET

Politicienilor nu prea le plac surprizele. Deşi sunt încântaţi să le facă altora surprize – mai cu seamă altor politicieni, de obicei în public şi invariabil folosind toată atenţia şi planificarea necesare unei ambuscade în junglă – toţi detestă să fie obiectul unei surprize. Şi aceasta era exact genul de surpriză politică tipică unei ţări unde politica era o afacere destul de civilizată.

În Turkmenistan, lucrurile nu merseseră, încă, atât de departe. Premierul – avea o largă gamă de titluri din care să aleagă, dar acesta îi plăcea mai mult decât cel de „preşedinte” – se bucura de tot ce implica viaţa şi funcţia sa. Ca şef în cadrul semi-dispărutului Partid Comunist, ar fi trăit în restricţii personale mai mari decât cele de acum şi ar fi fost tot timpul la celălalt capăt al unei linii telefonice ce-l lega de Moscova, ca pe un peşte de pârâu la capătul unui canal lung. Acum însă nu mai era aşa. Moscova nu mai era accesibilă, iar el se făcuse un peşte prea mare. Era un om zdravăn, care se apropia de şaizeci de ani şi, aşa cum îi plăcea lui să glumească, era ataşat poporului. „Poporul”, în cazul de faţă, fusese o funcţionară atrăgătoare de douăzeci de ani care, după o cină bună şi câteva dansuri naţionale (la care el era mare meşter), îl distrase aşa cum numai o femeie tânără se pricepe s-o facă, iar acum el se întorcea cu maşina la reşedinţa lui oficială, sub un cer limpede, plin de stele, aşezat pe locul din dreapta, din faţă, al Mercedesului său negru, cu zâmbetul satisfăcut al omului care tocmai dovedise ceea ce era, în felul cel mai reuşit posibil. Poate că va izbuti să obţină o avansare a fetei... peste câteva săptămâni. El exercita, dacă nu puterea absolută, cu siguranţă, suficienta putere care-i trebuie oricărui om şi asta-i producea o mulţumire aproape desăvârşită. Popular în rândul maselor ca un conducător ce părea un om ca oricare altul, ştia cum să se poarte, cum să stea în mijlocul poporului, cum să strângă o mână sau să bată pe cineva pe umăr, mereu în faţa camerelor de filmat, ca să arate că era un om obişnuit. „Cultul personalităţii”, cum se zicea în vechiul regim, era o realitate şi el nu se îndoia de faptul că era propriu oricărei politici. El avea o mare responsabilitate de care se achita şi i se datora şi lui câte ceva în schimb. Mai întâi, automobilul său frumos nemţesc – intrarea lui în ţară prin contrabandă fusese, mai degrabă, un gest de fudulie, decât de corupţie – iar mai apoi să se întoarcă acum la patul ei, cu un zâmbet şi un oftat. Viaţa era frumoasă! El nu ştia că îi mai rămăseseră mai puţin de şaizeci de secunde.

Nu se complica de obicei cu o escortă a poliţiei. Poporul îl iubea. Era sigur de asta şi, pe deasupra, era târziu. Totuşi observă o maşină a poliţiei la o intersecţie, cu un girofar ce se rotea şi sclipea, care bloca drumul, chiar dincolo de strada perpendiculară. Un poliţist, care se dăduse jos, ridică o mână, în timp ce vorbea la radioul lui portativ, aproape fără să-i privească. Premierul se întrebă care putea fi problema. Şoferul, care era şi bodyguardul său, încetini Mercedes-ul, pufnind pe nas plictisit şi opri exact în intersecţie, asigurându-se că avea pistolul la îndemână. Abia se oprise maşina oficială, când auziră amândoi un zgomot în dreapta lor. Premierul întoarse capul în partea aceea şi nici nu apucă să caşte bine ochii când un camion Zil-157 îl izbi cu o viteză de patruzeci de kilometri pe oră. Bara de protecţie – înaltă, de tip militar, lovi chiar partea de jos a geamului uşii şi maşina oficială a fost aruncată zece metri la stânga, oprindu-se în peretele de piatră al unei clădiri de birouri. În acel moment, poliţistul se apropie de maşină, ajutat de alţi doi care apăruseră din umbră. Şoferul murise în urma fracturării gâtului. Poliţistul îşi dădu seama de asta după înclinarea capului şi unul dintre oamenii lui întinse mâna prin parbrizul spart ca să-l zgâlţâie, doar ca să se convingă. Dar premierul, spre uimirea tuturor gemea încă, în ciuda rănilor. După toată băutura pe care o înghiţise, trupul lui era moale şi prăbuşit. Ei bine, asta se putea rezolva uşor. Curcanul mai în vârstă porni spre camion, deschise capacul cutiei cu scule, scoase un levier, se întoarse şi izbi cu el tâmpla premierului, chiar deasupra urechii. Isprăvind cu treaba asta, aruncă unealta şoferului de camion. Premierul Turkmenistanului murise într-un accident auto. Ei, acum ţara lor trebuia să aibă alegeri, nu-i aşa? Asta va fi un fel de premieră şi va fi nevoie de un conducător pe care poporul îl cunoştea şi îl respecta.

— Domnule senator, a fost o zi încărcată, era de părere Tony Bretano. Şi eu am avut câteva săptămâni încărcate, tot încercând să văd cum se mişcă toate iţele şi participând la întâlniri cu oamenii, dar, ştii, organizarea e organizare şi Departamentul Apărării a dus lipsă de asta o lungă bucată de vreme. Sunt preocupat mai ales de sistemul de mediere. Ia prea mult timp şi costă prea mult. Problema nu este atât corupţia, cât încercarea de a impune un standard de corectitudine atât de exigent, încât – ca să dau un exemplu prozaic – dacă ai cumpăra alimente în felul în care Departamentul Apărării este silit să cumpere arme, ai muri de foame în supermarket până să te hotărăşti dacă să iei bere Libby sau Delmonte. T.R.W. este o companie de inginerie şi, după părerea mea, una foarte bună. Eu n-aş putea să-mi conduc compania în felul ăsta. Acţionarii mei m-ar linşa. Putem să facem treabă mai bună şi eu o să am grijă să se întâmple aşa.

— Domnule ministru, cât mai poate dura asta? întrebă senatorul.

— Tocmai am câştigat un război şi…

— Domnule senator, America oferă cea mai bună protecţie medicală din lume şi totuşi lumea continuă să moară de cancer şi de boli cardiace. Cel mai bun lucru nu e întotdeauna destul de bun, nu-i aşa? Dar, mai mult decât atât şi mai la subiect, putem face lucruri mai bune cu bani mai puţini. N-am de gând să mă prezint la dumneata cu o cerere de subvenţii generale mai mari. Sigur că subvenţiile pentru achiziţii trebuie să fie mărite. Instruirea şi starea de pregătire vor fi şi ele mai mari. Dar fondurile reale din apărare se duc pe costuri personale şi aici trebuie să modificăm ceva. Întregul departament are un exces de personal în locurile nepotrivite. Asta iroseşte banii contribuabililor. Eu ştiu asta. Plătesc şi eu o mulţime de impozite. Nu ne folosim oamenii eficient şi nimic, domnule senator, nu este mai păgubitor decât asta. Cred că îţi pot promite o reducere netă de doi sau trei la sută. Poate mai mult, dacă iau în mână sistemul de achiziţii. Pentru asta, am nevoie de ajutor statutar. Nu există nici un motiv pentru care să trebuiască să aşteptăm de la opt până la zece ani ca să punem în funcţie un nou tip de avion. Noi studiem lucrurile până la disperare. Cândva, asta avea drept scop economisirea banilor şi poate, pe vremea aceea, era o idee bună, dar acum cheltuim mai mulţi bani pe studiu decât pe cercetare şi dezvoltare. A sosit vremea să punem capăt inventării roţii la fiecare doi ani. Cetăţenii noştri muncesc pentru banii pe care-i cheltuim noi şi avem datoria faţă de ei să-i cheltuim inteligent.

Mai important decât orice altceva este ca atunci când America îşi trimite fiii şi fiicele în calea primejdiei, ei să fie forţele cel mai bine instruite, cel mai bine sprijinite şi cel mai bine echipate pe care le aruncăm în luptă. Problema este că noi putem face asta economisind, în acelaşi timp, bani printr-o mai mare eficientizare a procesului.

Cel mai bun lucru privitor la această nouă serie de senatori, reflectă Bretano, era faptul că ei nu ştiau ce înseamnă imposibilul. El n-ar fi reuşit niciodată să iasă basma curată după ceea ce afirmase cu un mai mult de un an în urmă. Eficienţa era un concept străin majorităţii agenţiilor guvernamentale, nu pentru că se putea reproşa ceva oamenilor, ci fiindcă nimeni nu le spusese vreodată cum să facă o treabă mai bună. Se puteau spune multe despre munca într-un loc unde se tipăreau banii, dar, tot aşa, se puteau spune multe despre îngurgitarea de prăjituri până-n ziua când ţi se blocau arterele. Dacă inima Americii ar fi fost guvernul ei, naţiunea ar fi sucombat de mult. Din fericire, inima tării lui se afla în altă parte şi supravieţuia folosind o hrană mai sănătoasă.

— Dar de ce avem nevoie de atâta apărare într-o vreme când…

Bretano i-o tăie din nou scurt. Era un obicei de care trebuia să se descotorosească şi de care era conştient chiar în clipa când îl practica,

dar asta era prea mult.

— Domnule senator, ai verificat clădirea de peste drum în ultima vreme?

Era amuzant să vezi cum omul îşi smuci brusc capul pe spate, în timp ce asistentul de la stânga lui Bretano tresări aproape la fel de brusc. Senatorul beneficia de un vot, atât în comisie cât şi în Senat, care continua să fie activ, acum că scoseseră fumul din clădire. Dar problema ajunsese la urechile majorităţii celorlalţi şi Ministrul Apărării era dornic să pună ordine în treaba asta. La momentul potrivit, preşedintele bătu din ciocănel, anunţând sfârşitul şedinţei şi programă votul pentru dimineaţa următoare. Senatorii îşi exprimaseră deja clar votul prin laudele aduse declaraţiei clare şi precise a lui Bretano, exprimându-şi dorinţa de a lucra cu el prin intermediul unor cuvinte aproape tot atât de naive ca ale lui şi, cu asta, o nouă zi se încheie undeva, lăsând locul alteia care avea să înceapă altundeva.

Abia se adoptase rezoluţia O.N.U., că primul vapor şi porni cu avânt spre portul irakian Bushire, unde aveau să fie descărcate instalaţiile uriaşe de aspirare şi, din acel moment, lucrurile merseră repede. Era prima dimineaţă de mulţi ani încoace când avea să se găsească pâine din belşug la masa de dimineaţă a fiecărui irakian. Programele TV de dimineaţă anunţară acest fapt tuturor – cu previzibilele filmări pe viu făcute la brutăriile din împrejurimi ce-şi vindeau marfa mulţimilor fericite, zâmbitoare – spunând, în încheiere, că noul guvern revoluţionar se întrunea în acea zi ca să discute alte cheltuieli de importanţă naţională. Aceste semnale au fost corect înregistrate la PALM BOWL şi STORM TRACK şi transmise mai departe, dar adevăratele ştiri ale zilei sosiră dintr-o altă sursă.

Golovko îşi spuse că premierul Turkmenistanului putea foarte bine să fi murit într-un accident. Înclinaţiile lui personale erau bine cunoscute Serviciilor Secrete şi accidentele auto nu prea lipseau în ţara lui, ca în oricare alta; de fapt, accidentele auto fuseseră foarte disproporţionate în Uniunea Sovietică, mai ales cele cauzate de băutură. Dar Golovko nu fusese niciodată omul care să creadă în coincidenţe, oricare ar fi fost ele, mai cu seamă în cele care surveneau într-un chip şi într-un moment nepotrivit pentru ţara sa. Nu-i servea la nimic faptul că dispunea de suficiente argumente pentru diagnosticarea problemei. Premierul era mort. Se vor organiza alegeri. Era limpede cine putea fi câştigătorul, căci politicianul dispărut fusese extraordinar de eficient în înăbuşirea opoziţiei politice. Şi, în plus, după cum observa el, unităţi militare iraniene se formau şi porneau în marş pe drumurile dinspre vest. Doi şefi de stat decedaţi într-un interval de timp atât de scurt şi pe o rază atât de mică, ambii

în ţări învecinate cu Iranul… Nu, chiar dac-ar fi fost o coincidenţă, el s-ar fi îndoit de ea. Şi, cu asta, Golovko îşi schimbă pălăria, după cum spune aforismul occidental şi ridică receptorul telefonului.

U.S.S. PASADENA era plasat între cele două grupuri de acţiune ale Republicii Populare Chineze, care funcţionau de obicei cam la o distanţă de doisprezece kilometri. Submarinul avea o încărcătură serioasă de arme, toate de război, dar, cu toate astea, era ca un poliţist solitar din Times Square la miezul nopţii în ajun de An Nou, care încerca să urmărească tot ce se întâmpla dintr-o ochire. Faptul că poliţistul avea o armă încărcată nu conta prea mult. O dată la câteva minute submarinul îşi ridica antena ESM ca să primească semnalele electronice răspândite în jur, în timp ce departamentul sonar furniza date grupului de urmărire din partea inferioară a centrului de atac; oamenii îngrămădiţi în jurul mesei acoperite cu hărţi apăsau de zor pe butoanele diferitelor contacte. Comandamentul ordonă coborârea vasului la trei sute de picioare, aşa că putea să petreacă măcar câteva minute examinând diagrama care devenise mult prea complexă ca s-o aibă doar în minte. După ce vasul se stabili la noua lui adâncime, făcu trei paşi spre pupa ca să arunce o privire.

Era un exerciţiu naval, dar acest tip de exerciţiu nu era chiar… obişnuit. Un grup se juca de-a „băieţii buni” împotriva unor prezumtivi „băieţi răi” din celălalt grup şi te puteai lămuri cum stăteau lucrurile după felul în care erau desfăşurate vasele. În loc să fie orientate unul spre celălalt, ambele grupuri erau orientate către est. Asta se numea „axa periculoasă”, indicând direcţia din care era de aşteptat să atace duşmanul. Spre est se întindea Republica Chineză, care cuprindea mai ales Insula Taiwan. Specialistul-şef de operaţii care supraveghea planul atinse stratul de acoperire din acetat şi imaginea deveni cât se poate de clară.

— Legătura cu sonarul, se auzi în receptor.

— Da, aveţi legătura, spuse căpitanul, luând microfonul.

— Două noi contacte, domnule, indicativ Sierra 20 şi 21. Ambele par a fi contacte de adâncime. Sierra 20, relevment 3-2-5, cale directă şi… se aude slab… nu întrerupeţi… în regulă, pare a fi un Han clasa SSN, transmisie bună pe linia 50, plus zgomot de instalaţie. Douăzeci şi unu, tot contact de adâncime la 3-3-0; începe să semene cu Xia, domnule.

— Un difuzor pentru frecvenţe într-un exerciţiu naval? se miră şeful.

— Cât de bună este transmisia la 21?

— Acum devine ceva mai bună, domnule, răspunse şeful sonarului.

Întregul echipaj al sonarului se afla în compartimentul său, exact în faţa centrului de atac la tribord.

— Zgomotul de instalaţie anunţă Xia, domnule căpitan. Han

manevrează spre sud, acum relevmentul este trei-doi-unu, are ritm de paletă... Să zicem o viteză de optsprezece noduri.

— Domnule? Şeful operaţiilor îşi făcu, pe loc, un plan speculativ. SSN-ul şi difuzorul pentru frecvenţe trebuia să fie în spatele grupului de suprafaţă dinspre nord.

— Altceva de la sonar? îl întrebă căpitanul.

— Domnule, începe să fie cam complicat cu toate pistele astea.

— Aş vrea şi eu să mă lămuresc, mormăi cineva de la masa de urmărire a pistelor, în timp ce făcea o nouă mutare.

— E ceva la est, insistă ofiţerul de comandă.

— Domnule, în partea de est avem şase contacte, toate clasificate ca circuit comercial.

— Le avem pe toate înregistrate aici, domnule, confirmă şeful operaţiilor. Încă nimic din partea marinei taiwaneze.

— Situaţia se va schimba, gândi căpitanul cu voce tare.

Nici generalul Bondarenko nu credea în coincidenţe. Mai mult decât atât, partea sudică a ţării, cunoscută cândva ca Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste nu era ceva atrăgător pentru el. Asta se explica prin perioada petrecută în Afganistan şi printr-o noapte agitată în Tadjikistan. În mod abstract, pe el nu l-ar fi deranjat divorţul total dintre Republica Rusă şi proto-naţiunile musulmane desfăşurate la graniţa de sud a ţării sale, dar lumea reală nu era o abstracţie.

— Deci, ce crezi că se petrece? întrebă generalul de corp de armată.

— Eşti informat în problema irakiană?

— Da, sunt, tovarăşe preşedinte.

— Atunci lămureşte-mă şi pe mine, Ghenadi Iosifovici, ordonă Golovko.

Bondarenko se aplecă deasupra mesei cu hărţi şi începu să vorbească, în timp ce-şi mişca degetul pe hartă.

— Aş spune că ceea ce te interesează pe dumneata este posibilitatea ca Iranul să ceară statut de superputere. Prin unirea cu Irakul şi-ar mări rezervele de petrol cu ceva în jur de patruzeci la sută. În plus, asta l-ar învecina cu Kuwaitul şi cu Regatul Saudit. Cucerirea acestor naţiuni i-ar dubla resursele; s-ar putea spune, fără putinţă de eroare, că naţiunile mai mici ar sucomba şi ele. Condiţiile obiective, în acest caz, vorbesc de la sine, continuă generalul, pe tonul calm al militarului profesionist care analizează un dezastru. Unite, Iranul şi Irakul întrec în populaţie numărul locuitorilor celorlalte state, într-o proporţie considerabilă, cinci la unu, tovarăşe preşedinte? Mai mult? Nu-mi amintesc exact, dar, cu siguranţă, avantajul forţei de muncă este decisiv şi asta va produce o cucerire directă, sau, cel puţin, o posibilă influenţă politică. Asta, înainte de orice, îi va da noii Republici

Islamice Unite o putere economică uriaşă şi posibilitatea de a întrerupe, oricând doreşte, furnizarea de energie Europei occidentale şi Asiei.

Ei, acum, despre Turkmenistan. Dacă asta nu este o coincidenţă, aşa cum bănuieşti, atunci vedem că Iranul vrea şi el să se deplaseze spre nord, probabil ca să înghită Azerbaidjanul – spuse el, mişcându-şi degetele pe hartă – Uzbekistanul, Tadjikistanul şi cel puţin o parte din Kazahstan. Asta îi va tripla populaţia, va adăuga o bază de resurse importantă Republicii Islamice Unite, iar apoi, după cum este de presupus, se vor anexa Afganistanul şi Pakistanul; atunci vom avea o nouă naţiune care se va întinde de la Marea Roşie până la Hindu Kush-niet, mai exact, de la Marea Roşie până în China şi, în cazul ăsta, frontiera noastră de sud va fi mărginită doar de naţiuni care ne sunt duşmane.

Spunând asta, îşi ridică privirile.

— Asta-i mult mai rău decât m-aşteptam, Serghei Nicolaici, spuse el, în concluzie, pe un ton serios. Noi ştim, chinezii râvnesc la ceea ce ne aparţine nouă la est. Acest stat nou ameninţă terenurile noastre petroliere din Transcaucazia; eu nu pot să apăr această graniţă. Sfinte Dumnezeule, apărarea contra lui Hitler a fost un joc de copii în comparaţie cu asta.

Golovko se afla de partea cealaltă a mesei acoperite cu hărţi. El îl chemase pe Bondarenko având un scop. Vechea conducere a armatei ţării sale era formată din deţinătorii posturilor dintr-o epocă mai veche, dar aceştia ajunseseră, în sfârşit, să moară şi Ghenadi Iosifovici făcea parte din noua generaţie, călită în bătăliile nefericitului război din Afganistan, destul de în vârstă ca să ştie ce însemna lupta – şi, în mod paradoxal, asta îl făcea pe el şi pe semenii lui superiori celor pe care aveau să-i înlocuiască în curând – şi destul de tânăr ca să-i lipsească bagajul ideologic al generaţiei precedente. El nu era un pesimist, ci un optimist, gata să înveţe de la Occident, unde tocmai petrecuse o lună şi ceva cu diferite armate N. A.T.O. de la care învăţase tot ce putuse, mai ales, după câte se părea, de la americani. Dar Bondarenko se uita în jos, la hartă, alarmat.

— Cât va dura? întrebă generalul. Cât va dura până să se organizeze acest stat nou?

Golovko dădu din umeri:

— Cine-ar putea spune? Trei ani, poate doi, în cel mai rău caz. În cel mai bun caz, cinci.

— Dă-mi cinci ani şi posibilitatea să reconstruiesc puterea militară a ţării noastre şi vom putea să… probabil… nu. Bondarenko scutura din cap. Nu pot să-ţi dau nici o garanţie. Guvernul nu-mi va da banii şi resursele de care am nevoie. Nu e în stare. N-avem bani de cheltuit.

— Ei şi atunci? Generalul îşi ridica privirea şi se uită drept în ochii

preşedintelui R.V.S.

— Atunci aş prefera să fiu ofiţerul de operaţii al părţii opuse. La est, avem de apărat munţii şi asta-i bine, dar nu avem decât două linii feroviare pentru sprijin logistic şi asta nu-i bine. În centru, ce se întâmplă dacă înghit tot Kazahstanul? Bătu cu palma pe hartă. Uite cât de aproape de Moscova ajung. Şi ce se poate spune despre alianţe? Poate cu Ucraina? Dar cu Turcia? Dar cu Siria? Întregul Orient Mijlociu va trebui să ajungă la o înţelegere cu acest stat nou… Noi suntem în pierdere, tovarăşe preşedinte. Putem să ameninţăm cu folosirea armei nucleare… dar cu ce ne putem alege din asta? China îşi poate permite să piardă cinci sute de milioane de oameni şi să continue să ne întreacă în privinţa populaţiei. Economia ei se întăreşte, în timp ce a noastră continuă să stagneze. China îşi poate permite să cumpere armament din Occident, sau şi mai bine, să obţină brevetul proiectelor ca să-şi poată fabrica propriile arme. Folosirea armelor nucleare de către noi este riscantă, atât tactic, cât şi strategic şi mai există şi latura politică pe care te las s-o judeci singur. Din punct de vedere militar, vom fi depăşiţi numeric la toate capitolele importante. Duşmanul va fi superior în privinţa armamentului, a forţei de muncă şi a poziţiei geografice. Posibilitatea lor de a stopa furnizarea de petrol către restul lumii reduce speranţa noastră de a ne asigura sprijin străin – presupunând că vreo ţară occidentală va avea o astfel de dorinţă. Ceea ce mi-ai demonstrat este distrugerea potenţială a ţării noastre. Faptul că îşi exprimase părerea calm era lucrul cel mai neliniştitor dintre toate. Bondarenko nu era un alarmist. El nu făcea decât să afirme un fapt obiectiv.

— Şi cum putem preveni asta?

— Nu ne putem permite să pierdem republicile din sud, dar, în acelaşi timp, cum să le păstrăm? Să preluăm controlul asupra Turkmenistanului? Să ducem războiul de gherilă care ar rezulta din asta, cu siguranţă? Armata noastră nu e în stare să poarte un astfel de război, nici măcar unul dintre ele şi nu va fi doar unul, nu-i aşa? Predecesorul lui Bondarenko fusese destituit din cauza eşecului Armatei Roşii – termenul şi amintirea nu se puteau uita uşor – de a lupta efectiv cu cecenii. Ceea ce ar fi trebuit să fie un efort relativ simplu de pacificare dovedise lumii că armata rusă era o simplă umbră a ceea ce fusese cu numai câţiva ani mai înainte.

Uniunea Sovietică operase pe principiul fricii şi amândoi ştiau asta. Teama de K.G.B. îi ţinuse pe cetăţeni la respect şi teama de ceea ce Armata Roşie putea şi reuşea să facă oricărei rebeliuni sistematice împiedicase izbucnirea unor tulburări politice pe scară largă. Dar ce se întâmplă când teama se risipea? Eşecul sovietic de a pacifica Afganistanul, în ciuda celor mai brutale măsuri imaginabile, fusese un semnal pentru republicile musulmane că teama lor era deplasată.

Acum se isprăvise cu Uniunea Sovietică şi ceea ce rămăsese era o simplă umbră, iar acum această umbră putea fi ştearsă de un soare mai puternic din sud. Golovko putea să vadă asta pe chipul oaspetelui său. Rusiei îi lipsea puterea de care avea nevoie. Cu toată gălăgia la care ţara sa putea încă să recurgă ca să sperie Occidentul – Occidentul nu uitase de Pactul de la Varşovia şi de spectrul uriaşei Armate Roşii, gata să mărşăluiască spre Golful Biscay – alte părţi ale lumii ştiau care era situaţia. Europa occidentală şi America îşi aminteau încă de pumnul de oţel pe care-l văzuseră, fără să-l simtă pe pielea lor. Cei care-l simţiseră ştiau din prima clipă când slăbea strânsoarea. Mai exact, ei ştiau ce se înţelegea prin slăbirea strânsorii.

— De ce o să ai nevoie?

— De timp şi de bani. De sprijin politic pentru reconstruirea armatei. De ajutor din Occident. Generalul continua să privească harta. Era ca şi cum ar fi fost vlăstarul unei familii capitaliste puternice, gândea el. Patriarhul murise, iar el era moştenitorul unei averi uriaşe – ca apoi să descopere că averea pierise, lăsând în urmă numai datorii. El se întorsese din America optimist, convins că găsise calea, că întrevedea viitorul, că descoperise un mijloc de a-şi asigura ţara şi de a o face aşa cum trebuia, o ţară cu o armată profesionistă formată din experţi cu state vechi de serviciu, uniţi prin spiritul de echipă, mândri apărători şi servitori ai unei naţiuni libere, aşa cum fuseseră cei din Armata Roşie în marşul ei către Berlin. Dar pentru o astfel de construcţie era nevoie de ani de zile. Şi, aşa cum stăteau lucrurile, dacă Golovko şi R.V.S. Aveau dreptate, atunci cea mai mare speranţă a lui era ca naţiunea lui să se unească aşa cum făcuse în 1941, să ofere spaţiu în schimbul timpului, ca în 1941 şi să se opună prin luptă, cum se petrecuse în 1942-1944. Generalul îşi spunea că nimeni nu putea să întrevadă viitorul; acesta era un dar care nu fusese hărăzit nici unui om. Şi poate că era mai bine aşa fiindcă trecutul, pe care-l cunoştea toată lumea, se repeta doar rareori. Rusia avusese noroc împotriva fasciştilor, dar omul nu putea să conteze pe noroc.

Omul putea conta pe un adversar şiret şi imprevizibil. Alţii se puteau şi ei uita la o hartă la fel ca şi el, puteau vedea distanţele şi obstacolele, puteau discerne corelaţia forţelor şi puteau să ştie că atuul se afla pe o foaie de hârtie tipărită, de cealaltă parte a globului. Formula clasică era ca, mai întâi, să-l paralizezi pe cel puternic, apoi să-l zdrobeşti pe cel slab ca, mai târziu, să te confrunţi din nou cu cel puternic la momentul potrivit. Bondarenko ştia asta, dar nu putea face nimic. El era cel slab. Avea şi el problemele lui. Naţiunea lui nu putea conta pe prieteni, ci numai pe duşmanii pe care se străduise atât de tare şi atât de mult timp să şi-i facă.

Saleh nu cunoscuse niciodată asemenea chinuri. El asistase la chinuri şi chiar le provocase pe vremea când lucrase în serviciile de securitate ale ţării sale, dar nu erau aşa, nu erau atât de groaznice. Era ca şi cum plătea în acest moment pentru toate aceste momente deodată. Trupul lui era chinuit de dureri din cap până-n tălpi. Forţa lui era formidabilă, muşchii îi erau puternici, rezistenţa lui personală era evidentă. Dar nu acum. Acum, fiecare gram din ţesuturile lui era dureros şi, când se mişca puţin ca să-şi potolească durerea, tot ce reuşea era s-o mute într-alt loc, la o distanţă foarte mică. Suferinţa era atât de mare, încât înlătura chiar şi frica ce-ar fi trebuit s-o însoţească.

Dar doctorul continua să se teamă. Ian MacGregor purta un echipament complet de chirurg, o mască pe faţă şi mânuşi în mâini şi numai concentrarea le împiedica să tremure. Tocmai îi extrăsese sânge cu cea mai mare grijă pe care o dovedise în viaţa lui, mai multă decât avusese vreodată faţă de pacienţii lui bolnavi de SIDA, folosind doi sanitari care-i strângeau braţul pacientului, în timp ce el lua probele. Doctorul nu mai văzuse niciodată un caz de febră hemoragică. Pentru el asta fusese doar un capitol dintr-un manual sau un articol în Lancet. Ceva interesant, din punct de vedere ştiinţific şi care te speria de la distanţă, cum sunt cancerul şi bolile africane, dar asta era aici şi acum.

— Saleh? îl strigă doctorul.

— … Da.

Un cuvânt, un geamăt.

— Cum ai venit aici? Trebuie să ştiu, ca să te pot ajuta.

Nu era o ezitare mentală, nu era vorba de păstrarea unui secret sau de o măsură de securitate. Pacientul făcu o pauză doar ca să tragă aer în piept, să-şi adune energia ca să răspundă la întrebare:

— Din Bagdad. Cu avionul, adăugă el, deşi nu era nevoie.

— Africa? Ai fost în Africa de curând?

— Niciodată.

Capul i se mişca la stânga şi la dreapta, cu mai puţin de un centimetru; ochii îi rămâneau strâns închişi. Pacientul încerca să fie curajos şi reuşea, în bună măsură.

— Prima oară în Africa.

— Ai avut relaţii sexuale de curând? Săptămâna trecută sau aşa ceva? preciză MacGregor.

Părea o întrebare atât de crudă! Teoretic, oricine putea să ia o asemenea boală prin contact sexual… Poate cu o prostituată locală? Poate că mai exista un caz asemănător la un alt spital de prin împrejurimi şi se ţinea secret…?

A fost nevoie de un moment pentru ca omul să înţeleagă ce întreba doctorul, apoi urmă o altă scuturare din cap:

— Nu, nu femei, de multă vreme.

MacGregor putea citi pe chipul lui: „Niciodată, eu niciodată n-am să mai…”

— Ai primit sânge în ultima vreme, vreau să spun ţi s-a administrat sânge?

— Nu.

— Ai intrat în contact cu cineva care a călătorit undeva?

— Nu, numai Bagdad, numai Bagdad, sunt gardă de securitate la generalul meu, cu el tot timpul, nimic altceva.

— Mulţumesc. O să-ţi dăm ceva contra durerii. Şi o să-ţi administrăm şi nişte sânge şi o să încercăm să-ţi răcim corpul cu gheaţă. Mă întorc îndată.

Pacientul dădu din cap şi doctorul părăsi încăperea, luând cu el eprubetele cu sânge pe care le ţinea în mâna înmănuşată. La naiba! mormăi MacGregor.

În timp ce infirmierele şi sanitarii îşi făceau treaba, MacGregor trebui să-şi vadă de munca lui. Împărţi în două una dintre probele de sânge, ambalându-le pe amândouă cu cea mai mare grijă, una pentru Paris, la Institutul Pasteur, iar cealaltă pentru Centrul de Control şi Prevenire a Bolilor de la Atlanta. Vor fi expediate prin avion expres. Restul a fost predat tehnicianului său şef, un sudanez priceput, în timp ce doctorul redacta un fax. Se spunea că era vorba, probabil, de un caz de febră hemoragică şi se menţiona ţara, oraşul şi spitalul… dar, mai înainte… Ridică receptorul şi întrebă de omul lui de legătură din Ministerul Sănătăţii.

— Aici? întrebă medicul guvernamental. La Khartoum? Eşti sigur? De unde vine pacientul?

— Da, aşa este, răspunse MacGregor. Pacientul spune că a sosit aici din Irak.

— Irak? Cum de a venit boala asta de acolo? Ai testat anticorpii potriviţi? întrebă funcţionarul oficial.

— Testul se face chiar acum, îi spuse scoţianul africanului.

— Cât durează?

— O oră.

— Înainte de a face orice înştiinţare, vreau să vin să văd, hotărî funcţionarul oficial.

Asta însemna „să supraveghez”. MacGregor închise ochii şi strânse receptorul şi mai tare. Acest medic prezumtiv, numit de guvern, era fiul unui vechi ministru şi cel mai bun lucru care se putea spune despre colegul lui de profesie era că, atâta timp stătea în biroul său confortabil, nu putea să pună în primejdie viaţa nici unui pacient. MacGregor trebui să facă un efort să-şi stăpânească nervii. Acelaşi lucru se întâmpla în toată Africa. Era ca şi cum guvernul local dorea să protejeze industria turistică, ceva care, în mod ciudat, îi lipsea

Sudanului, dacă-i excludem pe cei câţiva antropologi care făceau excavaţii în legătură cu omul primitiv în sud, lângă graniţa cu Etiopia. Dar era la fel peste tot în acest continent luxuriant. Departamentele sănătăţii din guvern negau totul şi, din acest motiv, SIDA era scăpată de sub control în Africa Centrală. Toţi negaseră şi iar negaseră şi vor continua să nege până când la ce procentaj al mortalităţii populaţiei se va ajunge? Zece? Treizeci? Cincizeci? Dar toată lumea se temea să critice guvernele africane şi pe birocraţii lor. Era atât de uşor să fii numit rasist... aşa că mai bine să nu spui nimic... şi să laşi oamenii să moară.

— Domnule doctor, insistă MacGregor, sunt sigur de diagnosticul meu şi am datoria profesională de a...

— Treaba asta poate aştepta până vin eu acolo, a fost răspunsul nepăsător.

„Ăsta era exact stilul african, îşi spuse MacGregor şi n-avea nici un rost să i te opui.” El nu putea ieşi învingător dintr-o astfel de bătălie. Departamentul sănătăţii sudanez i-ar fi putut ridica viza în câteva minute şi atunci cine-i va mai trata pacienţii?

— Foarte bine, domnule doctor. Vă rog să veniţi imediat!

— Am unele lucruri de rezolvat şi pe urmă o să vin. Asta însemna o zi întreagă sau chiar mai mult şi amândoi ştiau asta: Pacientul este izolat?

— S-au luat toate măsurile de precauţie, îl asigură MacGregor.

— Eşti un medic bun, Ian şi ştiu că pot să contez pe tine că vei avea grijă să nu se întâmple nimic grav. Legătura se întrerupse cu un mic pocnet. Abia apucase să pună receptorul jos, când telefonul sună din nou.

— Da?

— Domnule doctor, vă rog veniţi la 24, spuse o voce de infirmieră.

După trei minute el era acolo. Era vorba de Sohaila. Un sanitar scotea afară tava clismei. Se vedeau urme de sânge. „Şi ea venise aici din Irak, îşi spuse MacGregor. Ah, Dumnezeule!”

— Nici unul dintre voi nu are motive de îngrijorare.

Cuvintele acestea erau, întru câtva, liniştitoare, dar nu atât cât ar fi dorit membrii Consiliului Revoluţionar; *mollah-ii* iranieni spuneau, probabil, adevărul, dar coloneii şi generalii din jurul mesei luptaseră împotriva Iranului în calitate de căpitani şi maiori şi nimeni nu-şi uită vreodată duşmanii de pe câmpul de luptă.

— Avem nevoie de voi să preluaţi controlul asupra armatei ţării voastre, continuă reprezentantul mai în vârstă. Ca urmare a colaborării voastre, vă veţi păstra posturile. Tot ce vă cerem este să juraţi credinţă faţă de noul vostru guvern în numele Domnului.

Se mai puteau spune şi alte lucruri. Vor fi urmăriţi îndeaproape.

Ofiţerii ştiau cu toţii asta. Dacă făceau un singur pas greşit, aveau să fie împuşcaţi. Dar nu aveau nici o posibilitate de opţiune, în afară doar de a fi scoşi afară şi împuşcaţi în după-amiaza aceea. Execuţia sumară nu era chiar necunoscută în Iran şi nici în Irak; era un mod eficient de a-i trata pe disidenţi, reali sau imaginari, în ambele ţări. Felul de a întâmpina asta era foarte diferit într-o parte şi în cealaltă. De partea armelor, apărea ca un fel rapid, eficient şi definitiv de a pune lucrurile la punct în avantajul personal. De cealaltă parte, era o nedreptate la fel de mare ca prăbuşirea unui elicopter – aveai exact timpul necesar pentru ca mintea ta să strige: „Nu!”, până când pământul care se apropia în goană ştergea totul, o dată cu mirarea şi atrocitatea faptului. Numai că, în acest caz, exista un fel de posibilitate de alegere: moartea sigură acum sau posibilitatea morţii mai târziu. Ofiţerii mai în vârstă, supravieţuitori ai armatei irakiene schimbau priviri furişe. Ei nu aveau sub control armata ţării lor. Militarii, soldaţii erau de partea poporului sau a ofiţerilor companiei lor. Cei dintâi erau încântaţi să poată mânca mai mult, pentru prima oară în aproape zece ani. Ceilalţi erau mulţumiţi şi ei să vadă că a sosit o nouă zi pentru ţara lor. Ruptura de vechiul regim era totală. Acum nu mai era decât o amintire tristă şi nu mai exista cale de întoarcere. Bărbaţii din această încăpere puteau restabili controlul doar prin bunele oficii ale foştilor duşmani care stăteau la capătul mesei, arborând acel zâmbet liniştit care însoţea victoria, care însemna că aveau în mâinile lor darul vieţii, aşa cum ai mărunţişul din buzunar, obţinut uşor şi cheltuit tot atât de uşor. De fapt, ei nu ofereau nici o alternativă.

Conducătorul titular al consiliului dădu din cap în semn de supunere, urmat, după câteva secunde, de toţi ceilalţi şi, cu acest gest, identitatea ţării lor se pierdu în istorie.

Din acel moment, nu mai rămânea decât să dea câteva telefoane.

Singura surpriză era faptul că aceasta nu se petrecea la televiziune. De data asta, posturile de ascultare de la STORM TRACK şi PALM BOWL au fost depăşite de analiştii din altă parte. Camerele de luat vederi se aflau la locul lor, aşa cum avea să se vadă mai târziu, dar, mai întâi, o afacere era în curs şi asta era înregistrat prin satelit.

Primii iranieni de dincolo de graniţă se aflau în unităţi motorizate, care goneau pe şosele, fără să se audă nimic la radio, dar asta se petrecea ziua şi pe cer treceau doi sateliţi KH-11 care-şi încrucişau semnalele către avioanele de comunicare şi, de acolo, spre punctele de recepţie. Cele mai apropiate de Washington se aflau la Fort Belvoir.

— Da, spuse Ryan, ridicând receptorul la ureche.

— Aici, Ben Goodley, domnule preşedinte. Acţiunea este în curs. Trupe iraniene traversează frontiera, fără să întâmpine nici o opoziţie, după câte vedem noi.

— Vreun anunţ?

— Până acum, nici unul. Se pare că, mai întâi, vor să ia situaţia sub control.

Jack se uită la ceasul de pe noptieră.

— Bine, o să ne ocupăm de asta la informarea de dimineaţă.

N-avea nici un rost să-şi strice somnul. Avea oameni care vor lucra noaptea pentru el, îşi spuse Ryan. Şi el făcuse treaba asta de multe ori.

— Da, domnule.

Ryan puse jos receptorul şi reuşi să adoarmă din nou. Asta era una dintre deprinderile prezidenţiale pe care se obişnuia să şi le însuşească. Poate, gândea el, în timp ce se cufunda din nou în somn, poate că o să învăţ să joc golf în timpul unei crize… asta n-ar fi…

După cum era de aşteptat, omul era unul dintre pederaşti. El se ocupase de unul dintre infractori – acesta era un ucigaş – şi-şi făcuse treaba bine, judecând după benzile video şi asta accelerase procesul. Moudi avusese grijă să spună corpului medical să-i supravegheze pe noii infractori îndeaproape. Aceştia îşi luaseră măsurile de precauţie obişnuite, îşi puseseră mânuşi, se spălaseră cu atenţie, păstraseră încăperea curată, ştergând toate scurgerile. Această ultimă sarcină devenise din ce în ce mai grea, o dată cu avansarea procesului de îmbolnăvire din primul grup de subiecţi expuşi. Gemetele lor colective pătrundeau prin pick-up-ul sonor cu destulă claritate pentru ca el să-şi poată da seama prin ce treceau, mai ales din cauza lipsei de calmante, o încălcare a regulilor musulmane de îndurare pe care Moudi le nesocotise. Cel de al doilea grup de subiecţi făcea ceea ce i se ceruse, dar nu li se dăduseră măşti şi asta avea o explicaţie.

Pederastul era un om tânăr, probabil de vreo douăzeci de ani şi ceva şi fusese surprinzător de atent la munca lui. Poate din înţelegere pentru suferinţa criminalului, sau doar ca să pară demn de îndurare el însuşi, nu avea importanţă. Moudi luă o imagine transfocată. Epiderma omului era roşie şi uscată, mişcările lui erau lente şi chinuite. Medicul ridică receptorul telefonului. Un minut mai târziu, unul dintre sanitarii militari apăru în imagine. El schimbă repede câteva cuvinte cu pederastul, apoi îi vârî un termometru în ureche, după care părăsi încăperea şi ridică receptorul unui telefon de pe coridor.

— Subiectul Opt are o temperatură de treizeci şi nouă cu două linii şi se plânge de oboseală şi dureri în extremităţi. Are ochii roşii şi umflaţi, raportă, brusc, sanitarul. Era de aşteptat ca personalul medical să nu simtă acelaşi grad de empatie pentru nici unul dintre subiecţii testaţi cum se întâmplase faţă de sora Jean Baptiste. Deşi aceasta fusese o necredincioasă, măcar fusese o femeie virtuoasă.

Acest lucru nu se putea spune, bineînţeles, despre oamenii din încăpere şi lucrurile deveneau, astfel, mai simple pentru toată lumea.

— Mulţumesc.

Deci, era adevărat, îşi spuse Moudi. Specia Mayinga se putea, într-adevăr, transmite prin aer. Acum, rămânea doar de văzut dacă se transmitea în întregime, dacă această nouă victimă va muri din pricina asta. Când jumătate din noul grup va arăta simptomele ştiute, oamenii vor fi mutaţi dincolo de hol, într-o cameră de tratamente specială, iar primul grup – care era în totalitate afectat în mod fatal de Ebola – va fi lichidat pe cale medicală.

Moudi ştia că directorul va fi mulţumit. Cea din urmă fază a experimentului fusese la fel de reuşită ca şi cele precedente. Acum era din ce în ce mai sigur că aveau în mână o armă pe care nimeni nu o folosise până atunci. „Nu-i minunat?” îşi spuse medicul.

Zborul de întoarcere era întotdeauna mai uşor într-o misiune. Steaua de cinema trecu prin detectorul de metale, se opri, bagheta magică a fost plimbată pe corpul lui, cu momentul penibil obişnuit pricinuit de stiloul său de aur Cross, după care porni spre sala de aşteptare de la clasa întâia, fără măcar să-i caute cu privirea pe poliţiştii care, dac-ar fi fost acolo, l-ar fi oprit imediat, pe loc. Dar ei nu erau acolo şi nu-l opriră. Valiza lui de mână avea în ea o clemă legată în piele, dar el nu o scoase încă. Zborul a fost anunţat la momentul potrivit şi el porni spre avionul cu reacţie, găsindu-şi repede locul în partea din faţă a aparatului 747. Avionul avea pasageri doar pe jumătate din locuri şi situaţia devenea, astfel, foarte avantajoasă. Abia apucă aparatul să se ridice de la sol, că el îşi şi scoase carnetul şi începu să-şi noteze toate lucrurile pe care nu dorise încă să le încredinţeze hârtiei. Ca de obicei, memoria lui fotografică i-a fost de ajutor şi el a lucrat trei ore bune până când, deasupra mijlocului Atlanticului, a cedat ispitei somnului. Presupunea, pe bună dreptate, că va avea nevoie de odihnă.

29
ÎN PLINĂ FORŢĂ

S-ar putea să fie ultimul glonţ pe care-l trage, îşi zise Kealty, folosind în minte o metaforă asociată cu armamentul. Absurditatea remarcei rămase neînregistrată. Avea lucruri mai importante de făcut. În seara din ajun îi convocase pe cunoscuţii săi din presă, pe cei de încredere. Alţii se distanţaseră din cauza neîncrederii lor, dar, în privinţa majorităţii lor, nu era chiar atât de greu să le atragi atenţia, iar întâlnirea lui de două ore de la miezul nopţii fusese anunţată prin cuvinte şi expresii-cheie care era de aşteptat să le trezească instinctul profesional. După asta, tot ce-i rămânea de făcut era să stabilească regulile. Totul era chestiune de principiu, nu o imputare, nu ceva ce poate fi citat. Reporterii au fost, bineînţeles, de acord.

— Este destul de alarmant. F.B.I.-ul a luat în primire întregul etaj superior al Departamentului de Stat şi i-a supus pe toţi testelor cu detectorul de minciuni, le spuse el.

Era ceva despre care ei auziseră, dar care nu fusese confirmat încă. Aceasta va avea valoare de confirmare.

— Dar, ceea ce este şi mai alarmant, uitaţi-vă la politica ce se practică acum! Apărarea se organizează sub conducerea individului ăstuia, Bretano, un individ care s-a format în mediul industriei de apărare. Tipul spune că vrea să termine cu toate garanţiile din sistemul de intermediere, vrea să reducă neglijenţele Congresului. Cât despre George Winston, el ce vrea să facă? Să distrugă sistemul de impozitare, să-l dea înapoi, să pună punct câştigurilor de capital… şi de ce? Ca să arunce întreaga povară a impozitelor ţării pe clasa muncitoare şi pe cea mijlocie şi să dea frâu liber mahărilor – asta vrea el.

— Niciodată n-am văzut în Ryan un profesionist, un om capabil să ocupe postul de preşedinte, dar, trebuie să vă spun, nu m-am aşteptat la asta. Este un reacţionar, un om cu totul conservator… Nu ştiu cum l-aţi numi voi.

— Sunteţi sigur de ceea ce se întâmplă în Senat? întrebă reprezentantul ziarului New *York Times*.

Kealty aprobă din cap:

— Sigur, sută la sută. Vrei să spui că voi n-aţi… Ei, haide, doar vă faceţi meseria, nu? făcu el, plictisit. Când criza din Orientul Mijlociu e în toi, pune F.B.I.-ul să-i hărţuiască pe oamenii cei mai vechi pe care-i avem, încercând să-i acuze că au furat o scrisoare care n-a fost niciodată acolo unde se crede.

— Iar acum, interveni, fără să-şi respecte rândul, şeful Statului-Major al lui Kealty, *Washington Post* e gata să scrie cuvinte prin care să-l canonizeze pe Ryan.

— Staţi puţin, interveni omul de la *Washington Post*, îndreptându-şi spinarea, ăsta a fost Bob Holtzman, nu eu. Eu le-am spus şefilor că nu era o idee bună.

— Cine-a lăsat să transpire lucrurile?

— Habar n-am! Bob nu lasă niciodată să se afle ce nu trebuie. Ştiţi asta…

— Deci, ce face Ryan la C.I.A.? Vrea să tripleze Directoratul Operaţiunilor… format din spioni. Asta-i trebuie acum ţării, nu? Ce face Ryan? întrebă Kealty retoric. Întăreşte apărarea. Scrie o nouă versiune a codului impozitelor în interesul bogaţilor. Şi împinge C.I.A.-ul în trecut, de parcă am fi pe vremea Războiului Rece. Ne întoarcem la anii ’50… De ce? De ce face el toate astea? Ce-i în capul lui? Sunt, oare, eu singurul om din oraşul ăsta care-şi pune astfel de întrebări? Când aveţi de gând să vă faceţi meseria? Încearcă să intimideze Congresul şi reuşeşte, iar presa ce face? Cine protejează poporul?

— Ce vrei să spui, Ed? întrebă reprezentantul ziarului *Times*.

Gestul de frustrare a fost făcut cu o pricepere desăvârşită.

— Aici mă aflu în propriul mormânt politic. N-am nimic de câştigat din asta, dar nu pot să stau aşa şi sa nu fac nimic. Chiar dacă Ryan are toată puterea guvernului în spatele lui, nu pot, pur şi simplu, să-l las pe el şi pe amicii lui să încerce să concentreze întreaga putere a guvernului nostru în mâinile câtorva oameni, să-i facă mai dibaci în a ne spiona, să împovăreze sistemul impozitelor în aşa fel încât să-i îmbogăţească şi mai mult pe oamenii care nu şi-au plătit niciodată cinstit partea lor, să răsplătească industria apărării… Ce mai urmează, distrugerea legilor privind drepturile civile? Îşi trimite nevasta la serviciu cu elicopterul în fiecare zi şi voi nici măcar n-aţi observat că aşa ceva nu s-a mai pomenit niciodată. Asta este o preşedinţie cu pretenţii imperiale, la care Lyndon Johson nici n-a visat, iar Congresul nu intervine în nici un fel. Ştiţi cu cine avem de-a face aici şi acum? îi chestionă Kealty şi lăsă un moment de pauză. Cu Regele Jack I. Cineva ar trebui să se preocupe de asta. Cum se face că n-o faceţi voi?

— Ce ştiţi despre articolul lui Holtzman? vru să afle reprezentantul lui *Boston Globe.*

— Ryan are un trecut aventuros în C.I.A. a omorât nişte oameni.

— James Bond cel grozav, spuse, la ţanc, şeful Statului-Major al lui Kealty.

Reporterul de la *Post* se simţi atunci obligat să apere onoarea publicaţiei sale.

— Holtzman nu spune asta. Dacă vă referiţi la momentul când

teroriştii au venit la…

— Nu, nu de asta e vorba. Holtzman va scrie despre treaba cu Moscova. Nu Ryan a organizat asta, ci judecătorul Arthur Moore, când lucra la D.C.I. Ryan a fost omul din prima linie. În orice caz, e destul de regretabil. A fost un amestec în treburile interne ale vechii Uniuni Sovietice şi nu i-a dat nimănui prin cap că poate asta n-a fost o idee prea grozavă… Vreau să zic, ce naiba, să-ţi bagi nasul în afacerile guvernului unei ţări cu zece mii de focoase nucleare îndreptate împotriva noastră… Ştiţi, asta se poate numi un act de provocare la război, nu? Şi de ce? Ca să-l scape pe un mare bandit al lor de pedeapsă, pentru ca noi să putem descoperi un grup de spioni în C.I.A. Pot să pariez că el nu i-a spus asta lui Holtzman.

— Eu n-am auzit asta, recunoscu reporterul de la *Post.* Eu am auzit, doar, câteva lucruri.

Aproape că merita să zâmbeşti. Sursele lui Kealty de la ziar erau mai bune decât cele ale vechiului reporter politic.

— Spui că Ryan a ucis oameni, ca James Bond. Argumentează-ţi declaraţia, spuse el pe un ton egal.

— Acum patru ani. Îţi aminteşti că bombele căzute în Columbia au ucis nişte membri în cartel? întrebă Kealty, aşteptând un semn de aprobare. Asta a fost o operaţie a C.I.A. Ryan s-a dus în Columbia… Şi ăsta a fost un alt act de provocare la război, oameni buni. Astea-s doar două, adică acelea pe care le ştiu eu.

Pe Kealty îl amuza faptul că Ryan contribuia cu atâta pricepere la propria distrugere. Operaţiunea PLANUL ALBASTRU din cadrul C.I.A.-ului făcea deja valuri în Directoratul Informaţiilor în care mulţi dintre angajaţii mai în vârstă aveau în perspectivă fie o pensionare prematură, fie reducerea imperiului lor birocratic şi multora dintre ei le plăcea să tragă sfori. Era uşor pentru ei să creadă că erau indispensabili pentru securitatea ţării lor şi, considerând asta, trebuia să facă ceva, nu? Mai mult decât atât, Ryan călcase multă lume pe bătături la Langley şi venise vremea să plătească, cu atât mai mult cu cât acum era o ţintă mai importantă decât fusese vreodată, iar sursele i se adresau, în definitiv, fostului vicepreşedinte al Statelor Unite – poate chiar adevăratului preşedinte, se putea spune – şi nu presei, lucru de importanţă politică vitală.

— Cât de sigur sunteţi de asta? întrebă reprezentantul ziarului *Globe.*

— Posed unele date. Vă aduceţi aminte când a murit amiralul James Greer? El a fost mentorul lui Ryan. Probabil că a organizat operaţia de pe patul de moarte. Ryan nu a fost prezent la înmormântare. Se afla în Columbia atunci. Ăsta este un fapt şi-l puteţi verifica, insistă Kealty. Poate că de asta s-a sinucis James Cutter…

— Eu credeam că a fost un accident, spuse reporterul de la *Times.*

Plecase de acasă ca dă facă jogging şi…

— Şi s-a nimerit să păşească în faţa unui autobuz de tranzit? Să fie clar, eu nu spun că cineva l-a ucis pe Cutter. Eu spun că era implicat în operaţiunea ilegală pe care o conducea Ryan şi nu se simţea în stare să înfrunte furtuna. Asta i-a dat lui Jack Ryan şansa de a-şi acoperi urmele. Ştiţi, spuse Kealty în concluzie, eu l-am subestimat pe individul ăsta, pe Ryan. Manipulant mai abil decât el n-a cunoscut oraşul ăsta de la Allen Dulles, poate de la Bill Donovan… Dar vremurile alea au trecut. Nu avem nevoie de un C.I.A. Cu un număr de spioni de trei ori mai mare. N-avem nevoie să aruncăm mai mulţi dolari pentru apărare. N-avem nevoie să redactăm un nou cod al impozitelor, ca să-i protejăm pe milionarii cu care s-a înhăitat Ryan. Sigur că nu avem nevoie de un preşedinte care să considere că perioada anilor ’50 a fost grozavă. El provoacă ţării noastre daune pe care noi nu le putem îngădui. Nu ştiu ce să spun, zise el, cu un alt gest de frustrare, poate că trebuie să mă ocup de treaba asta singur. Ştiu că risc să-mi distrug reputaţia pe vecie dacă adopt poziţia asta… dar, la naiba, cândva am depus un jurământ faţă de Constituţia acestei ţări… Atunci, prima oară, continuă el pe un ton meditativ, când am obţinut un loc în Parlament… apoi în Senat. Şi, mai târziu, când Roger m-a rugat să fiu vicepreşedintele lui. Ştiţi, astfel de lucruri nu se uită… şi… poate că nu sunt omul cel mai potrivit ca să facă asta, nu? Da, am făcut o groază de nebunii, mi-am înşelat nevasta, m-am lăsat în patima băuturii atâţia ani! Poate că poporul american merită un om mai bun decât mine care să se ridice şi să facă ce se cuvine… Dar eu sunt aici şi nu pot… nu pot să-mi calc cuvântul faţă de cei care m-au trimis în acest oraş, oricât m-ar costa lucrul ăsta. Ryan nu este preşedintele Statelor Unite. Şi el ştie asta. Care ar fi, altfel, motivul pentru care încearcă să facă atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt? De ce încearcă să-i terorizeze pe oamenii mai vechi din Departamentul de Stat ca să-i facă să mintă? De ce se joacă cu legile privind avortul? De ce se joacă cu impozitele prin plutocratul ăla, Winston? Încearcă să impună situaţia asta. O să continue să terorizeze Congresul până când îmbuibaţii o să vrea să-l aleagă rege sau mai ştiu eu ce. Problema este cine reprezintă poporul în momentul ăsta…

— Eu n-am impresia asta despre el, Ed, răspunse reporterul de la *Globe*, după câteva secunde. Politica lui se plasează destul de mult spre dreapta, dar e clar că este un om sincer.

— Care-i prima regulă a politicii? întrebă, râzând, reprezentantul ziarului *Times.* Apoi continuă: Ascultaţi-mă pe mine, dacă poveştile astea despre Rusia şi Columbia sunt adevărate, oho-ho! Este ca-n anii ’50, când ne amestecam în treburile altor guverne. Nu e momentul să facem aşa ceva, în nici un caz la nivelul ăla!

— Niciodată n-aţi avut parte de lucruri de-astea de la noi şi nu

puteţi să dezvăluiţi sursa de la Langley. Şeful Statului-Major le arată casetele. Dar există destule date verificabile aici în sprijinul a tot ce v-am spus noi.

— O să avem nevoie de câteva zile, spuse reporterul de la *San Francisco Examiner,* punând mâna pe casetă şi uitându-se la colegii lui.

În acel moment, începu cursa. Fiecare reporter din încăpere ar fi vrut să fie el primul care să dea ştirea la iveală. Procesul avea să înceapă cu audierea benzilor în maşinile lor, în drum spre casă, iar cel care stătea cel mai aproape era şi cel mai avantajat.

— Domnilor, tot ce vă pot spune este că asta-i o ştire importantă şi trebuie s-o trataţi cu tot profesionalismul de care sunteţi în stare. Eu n-o fac pentru mine, spuse Kealty. Aş vrea să pot găsi pe cineva să facă asta, cineva cu un trecut mai bun... Dar nu reuşesc. Nu fac asta pentru mine... O fac pentru ţară şi asta înseamnă că voi trebuie să jucaţi cât mai corect posibil.

— Aşa vom face, Ed, îi făgădui reporterul de la *Times.*

Se uită la ceas. Era aproape 3.00 dimineaţa. O să muncească toată ziua ca să fie gata la limita de timp, la ora 22.00. Până atunci, va trebui să verifice, să reverifice şi să discute cu redactorul-şef adjunct ca să se asigure că i se va rezerva partea de sus a primei pagini. Ziarele de pe Coasta de Vest erau avantajate – trei ore în plus, datorită fusului orar – dar el ştia cum să lovească unde trebuie. Ceştile de cafea au fost puse pe masă şi ziariştii se ridicară, vârându-şi reportofoanele personale în buzunarele de la jachete, fiecare ţinându-şi caseta în mâna stângă, în timp ce dreapta bâjbâia după cheile maşinii.

— Spune-mi ceva, Ben, ordonă Jack cu vreo patru ore mai târziu.

— Încă nu se dă la televiziunea locală, dar am primit materiale transmise pentru programele care urmează.

Goodley făcu o pauză, în timp ce Ryan îşi luă locul în spatele biroului.

— Calitatea e prea proastă ca să-ţi pot arăta ceva, dar avem acum direcţiile de emisie. În orice caz şi-au petrecut toată ziua consolidându-şi puterea. Mâine vor face declaraţii publice. Probabil că se vorbeşte deja despre asta, iar materialul oficial va fi pentru restul lumii.

— Isteaţă treabă! remarcă preşedintele.

— De acord, răspunse Goodley, dând din cap. Un nou atu. Premierul Turkmenistanului a înghiţit găluşca, se pare că a fost vorba de un accident auto. Golovko m-a sunat chiar după cinci, cred ca să ne anunţe. Nu s-ar putea spune că zburdă de veselie în momentul ăsta. El crede că Irakul şi Turkmenistanul fac parte din acelaşi joc...

— Avem ceva în sprijinul acestei teorii? întrebă Ryan, legându-şi cravata; era o întrebare prostească.

— Glumeşti, şefule? N-avem absolut nimic, nici măcar zvonuri pe care să ne bazăm, în cazul ăsta.

Pentru o clipă, Jack rămase cu ochii la tăblia biroului său.

— Ştii, se spun atâtea despre puterea C.I.A.-ului şi…

— Ai uitat că şi eu lucrez aici? Slavă Domnului că există C.N.N.-ul! Da, ştiu. Avem ştiri bune: ruşii ne spun cel puţin câte ceva din ceea ce ştiu ei.

— Sunt îngroziţi, remarcă preşedintele.

— Foarte, încuviinţă reprezentantul informaţiilor naţionale.

— Bine, Iranul preia puterea în Irak. Un conducător din Turkmenistan este mort. Ce se poate concluziona? întrebă Jack.

— De data asta, n-am să-l contrazic pe Golovko. Cu siguranţă că el are agenţi la faţa locului şi se pare că se află în aceeaşi situaţie în care suntem şi noi. Poate să urmărească lucrurile şi să se frământe, dar nu are nici un fel de posibilităţi de intervenţie. Poate că e vorba de o coincidenţă, dar spionii nu prea cred în astfel de lucruri. Absolut sigur Serghei nu crede. El e de părere că e vorba de unul şi acelaşi lucru. Eu cred că asta-i o posibilitate clară ca lucrurile să stea aşa. O să discut şi cu Vasco despre asta.

„El spune că lucrurile încep să capete o turnură alarmantă. Astăzi o să avem ştiri şi de la saudiţi. Iar Israelul n-o să rămână în urmă”, îşi zise Ryan.

— Dar China? întrebă, apoi, preşedintele.

Poate că în cealaltă parte a lumii lucrurile stăteau ceva mai bine. Dar nu era aşa.

— Face exerciţii majore. Operaţiuni pe apă, de suprafaţă şi de adâncime, nimic în aer, deocamdată, dar sateliţii arată că se organizează baze de luptă…

— Stai o clipă…

— Da, domnule preşedinte. Dacă este un exerciţiu planificat, de ce nu sunt gata să-l înceapă? O să vorbesc cu cei de la Pentagon despre asta la 8.30. Ambasadorul a avut o mică discuţie cu un tip, ministru de Externe. Informaţiile ne indică faptul că nu-i mare lucru, ministrul nici nu ştia despre asta… Exerciţii de rutină…

— Aiureli.

— Poate. Taiwanul continuă să nu dea importanţă faptului, dar va trimite câteva vase acolo astăzi, adică la noapte. Avem indicii care privesc zona asta. Taiwanezii acţionează conform regulilor, cooperează perfect cu observatorii noştri din posturile de urmărire. În curând ne vom întreba ce vom face: intervine varianta „A” sau „B”? Trebuie să ne gândim la asta. Pentagonul spune că Republica Populară Chineză nu are posibilităţi să lanseze o invazie la fel ca

aceea din ’96. Forţa aeriană R.O.C. este mai puternică acum decât în trecut. Deci nu cred că lucrurile vor duce la un rezultat. Poate că este, într-adevăr, un simplu exerciţiu. Poate că vor să vadă care este reacţia noastră, adică a dumneavoastră.

— Adler ce zice?

— El spune că nu trebuie să dăm nici o atenţie. Cred că are dreptate. Taiwanul nu joacă tare. Cred că şi noi facem acelaşi lucru. Noi facem manevre cu vapoare, mai ales cu submarine, dar nu le scoatem la vedere. CINCPAC pare să se ocupe bine de asta. Îl lăsăm să-şi facă treaba pentru moment?

Ryan încuviinţă din cap, adăugând:

— Cu aprobarea ministrului Apărării, da. În Europa ce se întâmplă?

— Linişte şi pace, la fel în emisfera noastră şi în Africa. Ştiţi, dacă chinezii nu sunt, ca de obicei, decât nişte indivizi care vor să ne facă viaţa grea, atunci singura problemă reală este Golful Persic şi adevărul este că am fost acolo şi am făcut ce trebuie, domnule. Le-am spus saudiţilor că n-avem de gând să-i lăsăm baltă. Vorbele astea o să se afle şi de cealaltă parte, nu după mult timp, iar respectivii vor sta să se gândească înainte de a-şi face planuri să meargă mai departe. Mie nu-mi place ideea de Uniune a Republicilor Islamice, dar cred că putem să ne descurcăm şi în privinţa asta. Iranul este fundamental instabil; poporul ţării doreşte mai multă libertate şi, când o să-i prindă gustul, acea ţară se va schimba. Putem să le ţinem şi lor piept.

Ryan zâmbi şi-şi turnă o ceaşcă de cafea fără cofeină.

— Văd că devii destul de încrezător, domnule Goodley.

— Mă plăteşti ca să gândesc. Deci, sunt dator să-ţi spun ce se petrece în lume, şefule.

— În regulă, vezi-ţi înainte de treabă şi informează-mă şi pe mine! Trebuie să găsesc un mijloc astăzi pentru reorganizarea Curţii Supreme.

Ryan începu să soarbă din cafea, aşteptând să intre Arnie. Treaba asta nu era chiar atât de grea, nu? Cu condiţia să ai o echipă bună care să lucreze pentru tine.

— Este o chestiune de seducţie, spuse Clark, adresându-se chipurilor noi, strălucitoare din sală, observând zâmbetul lui Ding care-i risipi avântul.

Filmul de instruire pe care tocmai îl urmăriseră prezentase şase cazuri importante. Existau doar cinci copii ale filmului şi acesta se derula tocmai în acest moment ca să fie trimisă înapoi, la depozit. De două din aceste cazuri se ocupase chiar el. Unul dintre agenţi fusese executat în subsolurile din Piaţa Dzerjinski nr. 2, după ce fusese turnat de un om din K.G.B. infiltrat la Langley. Celălalt avea o mică fermă în zona împădurită cu mesteceni din nordul New Hampshireului şi poate

că mai dorea încă să se întoarcă acasă... Dar Rusia era la fel ca înainte şi felul îngust în care priveau înalta trădare nu era doar o invenţie a fostului regim. Asemenea oameni rămâneau, pe vecie, nişte orfani... Clark întoarse pagina şi continuă urmărindu-şi însemnările.

— Trebuie să căutaţi oameni cu probleme. Veţi arăta înţelegere pentru acele probleme. Oamenii cu care veţi lucra nu sunt perfecţi. Toţi se vor plânge de ceva. Unii dintre ei vor veni la voi. Nu-i nevoie să-i iubiţi, dar trebuie să vă purtaţi cinstit cu ei. Ce vreau să spun prin „seducţie"? Fiecare persoană din această încăpere a făcut uz de ea, nu? Trebuie să asculţi mai mult decât să vorbeşti. Trebuie să dai din cap. Să fii de acord. Sigur că sunteţi mai deştepţi decât şeful vostru... îl ştiu şi eu, avem şi noi neisprăviţi din ăştia în guvernul nostru. Am avut şi eu un asemenea şef cândva. E greu să fii om cinstit în acest gen de guvern, nu-i aşa? Fără îndoială, onoarea este, într-adevăr, importantă. Când ei au spus aşa ceva, poţi fi sigur că vor bani. Perfect! le spuse Clark. Ei nu se aşteaptă niciodată să primească atât cât cer. Bugetul poate să plătească tot ce vor ei... dar, ceea ce este important, e să-i prindem în laţ. De îndată ce-şi pierd virginitatea, nu şi-o mai pot recăpăta, oameni buni. Agenţii voştri, oamenii pe care-i recrutaţi, vor deveni dependenţi de ceea ce fac. E distractiv să fii spion. Chiar şi oamenii cei mai puri din punct de vedere ideologic pe care-i recrutaţi, vor izbucni în râs din când în când fiindcă ştiu lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştie. Fiecare are un cusur. Cei mai idealişti sunt, adeseori, cei mai proşti. Ei au un sentiment de culpă. Sunt beţivi. Unii pot chiar să se ducă pe la preot... Aşa ceva mi s-a întâmplat şi mie. Unii încalcă legile pentru prima oară şi-şi închipuie că ele nu mai contează. Sunt oameni care se dau la orice fată pe care-o întâlnesc în calea lor şi riscă orice. Manipularea agenţilor este o artă. Pentru ei eşti mamă, tată, preot şi profesor. Trebuie să-i potoleşti. Trebuie să le spui să aibă grijă de familiile lor şi să se păzească singuri... Asta se aplică mai ales recruţilor din punct de vedere ideologic „buni". Sunt dependenţi de tot felul de lucruri şi unul dintre ele este că se implică prea mult. Mulţi dintre aceşti agenţi sunt înclinaţi spre autodistrugere. Se pot transforma în cruciaţi. Puţini dintre cruciaţi, continuă Clark, au murit de bătrâneţe. Agentul care vrea bani este, adesea, cel mai de încredere. El nu riscă prea mult. Vrea, eventual, să lucreze în afară, să ducă o viaţă bună la Hollywood, să facă dragoste cu o starletă sau aşa ceva. Un aspect bun privind agenţii care lucrează pentru bani: ei vor să apuce să trăiască pentru a-i putea cheltui. Pe de altă parte, când vrei ca treaba să se facă repede, când ai nevoie de cineva care să-şi asume un risc, poţi să te foloseşti de tipul care vrea bani, dar trebuie să fii şi pregătit să te descotoroseşti de el a doua zi! Mai devreme sau mai târziu, el o să considere că a făcut destul şi va cere să fie eliberat.

Ce să vă mai spun? Nu există reguli stricte şi neclintite în afacerea asta. Trebuie să vă puneţi mintea la contribuţie. Trebuie să-i evaluaţi corect, să ştiţi cum sunt ei, cum se poartă, cum gândesc. Trebuie să aveţi o sinceră înţelegere faţă de agenţii voştri, fie că vă plac sau nu. Majoritatea nu vă vor fi pe plac, le făgădui el. Aţi văzut filmul. Fiecare cuvânt era adevărat. Trei dintre aceste cazuri s-au sfârşit cu moartea unui agent. Unul s-a sfârşit cu moartea unui ofiţer. Nu uitaţi asta. În regulă, acum facem pauză. Domnul Revell se va ocupa de voi la ora următoare.

Clark îşi adună însemnările şi se îndreptă spre fundul încăperii, lăsându-i pe studenţi să rumege noile cunoştinţe în linişte.

— Hei, domnule C., asta înseamnă că seducţia e o treabă bună? îl întrebă Ding.

— Numai când eşti plătit pentru asta, Domingo…

Întregul Grup Doi era bolnav acum. Era ca şi cum s-ar fi desfăşurat totul după cronometru. Într-un interval de zece ore, începuseră toţi să se vaite de febră şi de dureri… Simptomele gripei… După cum observă Moudi, unii ştiau sau, mai sigur, bănuiau ce se întâmplase cu ei. Unii dintre ei continuau să-i ajute pe bolnavii care le fuseseră daţi în grijă. Alţii îi strigau pe sanitari ca să se plângă sau, pur şi simplu, stăteau pe podeaua camerei de tratamente şi nu făceau altceva decât să se lase copleşiţi de propria suferinţă, temându-se că vor deveni şi ei precum cei pe care-i vedeau în faţa lor. Şi de data asta, condiţiile trecutului lor de încarcerare şi alimentaţie proastă acţionau împotriva lor. Cei înfometaţi şi slăbiţi sunt mai uşor de stăpânit decât cei sănătoşi şi bine hrăniţi.

Situaţia grupului originar se înrăutăţea în ritmul prevăzut. Durerile se înteţeau atât de mult, încât frământarea lor se potolea, fiindcă era mai chinuitor să te mişti decât să stai pe loc. Unul părea foarte aproape de moarte şi Moudi se întrebă dacă nu cumva, ca în cazul lui Benedick Mkusa, inima victimei era neobişnuit de vulnerabilă la soiul Ebola Mayinga – poate că această varietate a virusului avea o predilecţie necunoscută pentru ţesuturile cordului. Era un lucru interesant de ştiut din punct de vedere teoretic, dar el mersese mult mai departe decât analiza teoretică a bolii.

— Nu câştigăm nimic dacă vom continua faza asta, Moudi, remarcă directorul, în timp ce stătea lângă colegul său mai tânăr şi se uita la monitoare. Pasul următor.

— Cum doreşti.

Doctorul Moudi ridică receptorul telefonului şi vorbi un minut, două.

Le trebuiră cincisprezece minute ca să pună lucrurile în mişcare, apoi sanitarii apărură în imagine, scoţându-i pe cei nouă membri ai celui de al doilea grup din încăpere şi, apoi, pe coridor, spre o altă

cameră mare de tratament unde, pe un set diferit de monitoare, medicii văzură că fiecăruia i se dădu un pat şi i se administrară medicamente care, în doar câteva minute, îi adormiră pe toţi. După aceea, sanitarii se întoarseră la primul grup. Jumătate dintre oameni adormiseră, oricum şi toţi ceilalţi erau amorţiţi, incapabili să reziste. Mai întâi, au fost ucişi cei treji cu injecţii cu Dilaudid, un narcotic sintetic puternic, care acţiona indiferent de vena în care ar fi fost introdus. Execuţiile durară doar câteva minute şi, până la urmă, au fost un gest de milă. Trupurile au fost încărcate, unul câte unul, în cărucioare şi transportate la incinerator. Apoi, saltelele şi aşternuturile au fost strânse în baloturi, pentru a fi arse şi nu mai rămaseră decât cadrele de metal ale paturilor. Acestea, împreună cu restul încăperii, au fost dezinfectate cu chimicale caustice pulverizate asupra lor. Camera va fi sigilată pentru câteva zile, apoi dezinfectată încă o dată, iar atenţia colectivă a personalului se va muta asupra Grupului Doi, nouă infractori condamnaţi, care dovediseră, sau aşa se părea, că Ebola Zair Mayinga putea fi transmisă prin aer.

Înaltul funcţionar de la Departamentul Sănătăţii avu nevoie de o zi întreagă ca să ajungă, bineînţeles, cu întârziere, presupunea doctorul MacGregor, privind teancul de hârtii de pe biroul său, după o cină bună şi o noapte cu cine ştie ce femeie – lucruri ce constituiau sarea şi piperul vieţii sale obişnuite. Şi poate că hârtiile erau încă acolo, pe biroul său, îşi spuse scoţianul.

Cel puţin cunoştea precauţiile care trebuia luate. Medicul din slujba guvernului abia dacă intră în acea încăpere – trebuia să mai facă un pas, în silă, ca să se poată închide uşa în urma lui, dar nu se mişcă mai departe, rămânând acolo, cu capul aplecat într-o parte şi încordându-şi privirea, ca să observe mai bine pacientul de la doi metri distanţă. Luminile din cameră fuseseră micşorate ca să nu-l doară ochii pe Saleh. Cu toate astea, paloarea pielii lui era evidentă. Cele două unităţi de sânge grupa 0 şi instilaţia de morfină spuneau totul, împreună cu foaia de observaţie pe care funcţionarul guvernamental o ţinea în mâinile lui înmănuşate, care tremurau.

— Probele de anticorpi? întrebă el calm, făcând uz de demnitatea sa oficială.

— Pozitive, răspunse MacGregor.

Vestea primei epidemie de Ebola atestate de documente – nimeni nu ştia cât de departe în trecut se întindea boala, câte sate din junglă distrusese, poate, cu o sută de ani în urmă, să zicem – ajunsese la personalul spitalului celui mai apropiat cu o viteză atât de mare, încât cadrele medicale părăsiseră instituţia în panică. Şi, în mod absurd, asta pusese capăt epidemiei mai repede decât ar fi făcut-o continuarea tratamentului – victimele muriseră şi nimeni nu se

apropiase destul de mult de ele ca să se molipsească. Medicii africani ştiau acum ce măsuri de precauţie să adopte. Toată lumea purta mască şi mănuşi, iar metodele de dezinfecţie erau impuse cu deosebită stricteţe. Cu toată nepăsarea şi neglijenţa de care erau în stare multe cadre medicale africane, asta fusese o lecţie pe care o învăţaseră bine şi, o dată ce căpătaseră acea senzaţie de siguranţă, asemenea personalului medical din întreaga lume, făcură tot ce puteră.

În ceea ce-l privea pe acest pacient, nu puteau să facă mare lucru. Şi foaia de observaţie era o dovadă.

— Din Irak? întrebă funcţionarul.

Doctorul MacGregor aprobă din cap:

— Aşa mi-a spus el.

— Trebuie să verific la autorităţile competente.

— Domnule doctor, trebuie să fac un raport, insistă MacGregor. Poate fi vorba de o epidemie şi…

— Nu.

Funcţionarul oficial scutură din cap:

— Nu înainte de a şti mai multe. Când facem un raport, dacă-l facem, trebuie să menţionăm toate informaţiile necesare pentru ca alerta să fie, într-adevăr, folositoare.

— Dar…

— Dar asta este responsabilitatea mea şi e de datoria mea ca această misiune să fie dusă la îndeplinire cum trebuie.

Făcu semn către pacient cu foaia de observaţie. Acum, că stabilise că el avea autoritate în privinţa cazului, mâna nu-i mai tremura.

— Are familie? Cine ne poate spune mai multe despre el?

— Nu ştiu…

— Am să verific, răspunse medicul guvernamental. Pune-ţi oamenii să facă copii după toate rapoartele şi trimite-mi-le imediat.

După ce dădu acest ordin cu un aer sever, reprezentantul Departamentului Sănătăţii avu sentimentul că-şi făcuse datoria faţă de profesia sa şi faţă de ţară.

MacGregor aprobă, supus, din cap. Astfel de momente îl făceau să urască Africa. Ţara lui fusese prezentă aici de peste un secol. Un alt scoţian ca el, pe nume Gordon, venise în Sudan, se îndrăgostise de locurile astea – fusese, oare, nebun? se întreba MacGregor – şi murise chiar în acest oraş cu 120 de ani în urmă. Apoi, Sudanul devenise protectorat britanic. Se formase un regiment local de infanterie care luptase bine şi cu curaj sub comanda ofiţerilor britanici. Dar după aceea Sudanul redat sudanezilor – prea repede, fără timpul şi banii necesari pentru crearea infrastructurilor care puteau transforma un pustiu tribal într-o naţiune viabilă. Aceeaşi poveste se desfăşurase în acelaşi fel pe întregul continent, iar populaţia Africii continua să

plătească preţul acelui deserviciu. Ăsta era încă unul dintre lucrurile pe care nici el, nici vreun alt european, nu le putea pomeni cu voce tare decât între ai lor – şi, uneori, nici măcar aşa – de frica să nu fie făcuţi rasişti. Dar, dacă ar fi fost rasist, de ce ar fi venit aici?

— O să le primiţi în două ore.

— Foarte bine.

Funcţionarul ieşi din încăpere. Sora şefă a unităţii îl va conduce la zona de dezinfecţie şi, ca să se ducă acolo, reprezentantul oficial va urma unele ordine, ca un copil sub privirile unei mame severe.

Pat Martin sosi cu o servietă burduşită din care scoase paisprezece pliante, pe care le aşeză pe masa de cafea în ondine alfabetică. De fapt, erau etichetate de la, A la M, fiindcă preşedintele Ryan ceruse, în mod expres, să fie numite de la început.

— Ştii, m-aş simţi mult mai bine dacă nu m-ai fi investit cu toată puterea asta, spuse Martin, fără să ridice privirea.

— De ce? întrebă Jack.

— Eu nu sunt decât procuror, domnule preşedinte. Un procuror destul de bun, bineînţeles, iar acum conduc Departamentul de Cercetare Penală şi asta-i bine, dar eu sunt doar…

— Dar eu cum crezi că mă simt? îl întrebă Ryan, după care îşi mai înmuie tonul. Nimeni, după Washington, n-a fost atât de potrivit pentru această slujbă şi ce te face să crezi că eu ştiu cum ar trebui să procedez? La naiba, eu nu sunt nici măcar jurist, ca să pot înţelege toate problemele astea fără indicaţii.

Martin îşi ridică privirea, zâmbind pe jumătate:

— Bine, am meritat-o.

Dar Ryan stabilise regulile. În faţa lui se afla o listă a judecătorilor federali cu vechime. Fiecare dintre cele paisprezece dosare conţinea un raport profesional privitor la un judecător al Curţii de Apel a Statelor Unite, începând cu cel din Boston şi sfârşind cu cel din Seattle. Preşedintele îi dăduse lui Martin şi oamenilor lui ordinul de a selecta judecători cu nu mai puţin de zece ani vechime, cu nu mai puţin de cincizeci de importante hotărâri scrise (spre deosebire de chestiuni de rutină ca, de pildă, care parte a câştigat într-un proces privind responsabilitatea), dintre care nici una să nu fi fost respinsă de către Curtea Supremă – sau, dacă una sau două au fost respinse, ele să fi fost reabilitate prin casare ulterioară la Washington.

— Este o selecţie bună, spuse Martin.

— Dar pedeapsa cu moartea?

— Nu uita că este special menţionată în Constituţie. Amendamentul 5, cită Martin din memorie: „Nimeni nu va fi acuzat pentru aceeaşi infracţiune de două ori, nu îi va fi pusă sub ameninţare viaţa sau integritatea corporală; nu va fi obligat să depună mărturie împotriva

propriei persoane şi nici nu va fi lipsit de viaţă, libertate sau proprietate fără a beneficia de cuvenitul proces legal.” Deci, prin cuvenitul proces, poţi lua viaţa unui om, dar nu-l poţi judeca decât o dată pentru asta. Curtea a stabilit criteriile respective într-un număr de procese în anii ’70 şi ’80 – proces pentru culpă urmat de proces penal, faza penală depinzând de circumstanţe „speciale”. Toţi aceşti judecători au sprijinit această dispoziţie – cu câteva excepţii. Judecătorul *D* a casat un proces din Mississippi pe motiv de deficienţă mintală. Asta a fost o sugestie bună, deşi crima fusese îngrozitoare – Curtea Supremă a decis asta fără comentarii sau audieri. Domnule preşedinte, problema sistemului nu poate fi rezolvată de nimeni. Asta este natura legii. Multe principii legale se bazează pe decizii luate în cazuri neobişnuite. Există o vorbă şi anume că procesele grele creează legi proaste. Ca procesul acela din Anglia, îţi aminteşti? Doi copii mici au ucis un copil şi mai mic. Ce naiba poate face un judecător când inculpaţii au opt ani şi sunt vinovaţi de omor calificat? Ce poţi să faci într-un asemenea caz decât să te rogi ca alt judecător să preia cazul. Într-un fel sau altul, noi toţi încercăm să facem din toate astea o doctrină legală coerentă. De fapt, nu este posibil, dar noi nu renunţăm să facem asta.

— Îmi închipui că i-ai ales pe cei duri, Pat. I-ai ales şi cinstiţi? întrebă preşedintele.

— Îţi aminteşti ce-am spus acum un minut? Că nu am nevoie de genul ăsta de putere? N-am îndrăznit să mă împotrivesc. Cel din dosarul *E* a schimbat o condamnare pe care unul dintre cei mai buni oameni ai mei o pronunţase pe o bază temeinică – o problemă de admisibilitate – şi, când el a făcut asta, noi toţi ne-am enervat foarte tare. Era o problemă de corupţie până la limită. Inculpatul era cât se poate de vinovat, nu exista nici o îndoială. Dar judecătorul… El a studiat argumentele şi, probabil, a făcut sugestia optimă, iar aceasta regulă face parte acum din orientările F.B.I.-ului.

Jack privi dosarele. I-ar fi luat o săptămână să le citească. Aşa cum îi spusese Arnie cu câteva zile mai înainte, ăsta ar fi cel mai important act al lui ca preşedinte. Nici un preşedinte, de la Washington încoace nu fusese confruntat cu necesitatea de a numi întreaga Curte Supremă şi chiar şi asta se întâmplase într-o vreme când consensul naţional privind legea exista şi era ferm şi mai profund decât ceea ce exista acum în America. Pe vremea aceea, „o pedeapsă crudă şi neobişnuită” însemna roata de tortură şi arderea pe rug – ambele folosite în America prerevoluţionară – dar în dispoziţii mai recente asta însemna absenţa cablului de televizor şi interzicerea operaţiilor de schimbare a sexului sau, pur şi simplu, supraaglomeraţia din închisori. Ei bine, închisorile sunt prea aglomerate, îşi zise Ryan; atunci de ce să fie eliberaţi criminali periculoşi pentru societate de

teamă de a nu fi cruzi faţă de cei ce au ajuns în închisori din cauza crimelor lor?

Acum stătea în puterea lui să schimbe lucrurile. Tot ce avea de făcut era să-i aleagă pe acei judecători care aveau o atitudine la fel de aspră ca şi el faţă de crimă, o poziţie despre care aflase ascultând, din când în când, vorbăria tatălui său privitoare la vreo crimă neobişnuit de crudă sau la vreun judecător cu minte de găină care nu văzuse niciodată o scenă criminală şi deci nu ştiuse niciodată, cu adevărat, ce însemnau problemele astea. În cazul lui Ryan, intervenea elementul personal. El fusese o victimă a unui atentat criminal, la fel ca şi soţia şi copiii lui. Ştia despre ce era vorba, cunoştea atrocitatea de a te confrunta cu faptul că existau oameni care puteau să ia viaţa cuiva tot atât de uşor cum ar fi cumpărat bomboane la o prăvălie, care hăituiau oameni ca pe un vânat, iar astfel de lucruri se cereau pedepsite. Îşi amintea cum îl privise în ochi pe Sean Miller nu o dată, fără să vadă nimic, absolut nimic. Nici omenie, nici înţelegere, nici sentimente – nici măcar ură, atât de mult se îndepărtase de ceea ce era uman, încât nu mai exista cale de întoarcere…

Şi, totuşi…

Ryan închise ochii, amintindu-şi momentul când ţinea un pistol Browning încărcat în mâna, în timp ce sângele-i fierbea în vine, deşi mâinile-i erau ca de gheaţă, momentul rar în care ar fi putut să pună capăt vieţii unui om care dorise atât de mult s-o sfârşească pe a lui… şi pe a lui Cathy şi pe a lui Sally şi pe a micului Jack, încă nenăscut. Privindu-l în ochi, văzuse, în cele din urmă, frica străbătând carapacea lipsei de omenie… Dar de câte ori nu-l mulţumise el lui Dumnezeu cel iertător că nu apăsase pe trăgaciul pistolului său? Ar fi făcut-o… Dorise să facă asta, mai mult decât orice în viaţa lui şi-şi amintea cum trăsese trăgaciul şi se mirase că acesta nu se mişcase… Apoi, momentul trecuse. Jack îşi amintea că ucisese şi el. Teroristul din Londra… Cel din barca de la baza stâncii… Bucătarul de pe submarin… Cu siguranţă că-i mai ucisese şi pe alţii… în noaptea aceea îngrozitoare din Columbia, după care avusese coşmaruri ani de zile. Dar cu Sean Miller fusese altceva. În cazul lui, nu fusese necesar. Cu el se făcuse dreptate într-un fel, el se aflase acolo şi reprezentase legea şi, Dumnezeule, cât de mult dorise să pună capăt acelei vieţi inutile! Dar nu făcuse asta. Legea care pusese capăt vieţii acelui terorist şi a colegilor lui fusese bine chibzuită, cu răceală şi detaşare… aşa cum se cuvenea… Şi, pentru acest motiv, el trebuia să-i aleagă pe cei mai buni oameni cu putinţă pentru a reface Curtea, fiindcă hotărârile pe care le vor lua nu vor fi acelea ale unui om înfuriat care încearcă să-şi apere familia şi să o răzbune, în acelaşi timp. Ei vor stabili ce însemna legea pentru toată lumea şi asta nu va avea nimic de a face cu dorinţele personale. Ceea ce oamenii numeau civilizaţie

era ceva mai mult decât patima unui om. Aşa şi trebuia să fie. Şi era de datoria lui să se asigure că aşa va fi, alegându-i pe oamenii cei mai potriviţi.

— Da, spuse Martin, ghicind gândurile preşedintelui. E o treabă serioasă, nu-i aşa?

— Stai o clipă, spuse Jack, ridicându-se şi pornind spre biroul secretarelor. Care dintre voi fumează? întrebă el.

— Eu, răspunse Ellen Sumter.

Era de vârstă lui Jack şi probabil că încerca să se lase de fumat, după cum pretind, cel puţin, toţi fumătorii de acea vârstă. Fără să pună nici o întrebare, îi întinse preşedintelui o Virginia Slim – aceeaşi marcă pe care i-o dăduse femeia din echipajul avionului, observă Jack şi o brichetă care funcţiona cu butan. Preşedintele dădu din cap în semn de mulţumire şi plecă spre biroul său, în timp ce-şi aprindea ţigara. Înainte de a închide uşa, doamna Sumter alergă după el cu o scrumieră luată din sertarul biroului ei.

După ce se aşează, Ryan trase adânc un fum, cu ochii spre covorul care reprezenta Marele Sigiliu al Preşedintelui, unele părţi fiind însă acoperite de mobilă.

— Cum naiba de s-a gândit lumea că un om trebuie să aibă atâta putere? întrebă Jack simplu. Vreau să spun, ce caut eu aici…

— Da, domnule preşedinte. E ca şi cum ai fi James Madison, nu-i aşa? Alegi oamenii care hotărăsc ce va reprezenta, cu adevărat, Constituţia. Sunt toţi oameni de peste patruzeci-cincizeci de ani, aşa că vor deţine posturile astea o vreme, spuse Martin. Nu te-ntrista! Cel puţin ăsta nu-i un joc pe care să-l joci tu. Dar măcar tu faci treaba asta aşa cum trebuie. Nu alegi femei, fiindcă sunt femei, sau negri, fiindcă sunt negri. Eu ţi-am oferit o combinaţie bună, de culoare şi de tot ce trebuie, dar toate numele au fost modificate şi nu vei reuşi să spui cine ce este dacă nu le vei urmări trecutul, ceea ce, probabil, că nu vei face. Vă dau cuvântul meu, domnule preşedinte, că toate sunt cazuri interesante. Mi-a luat mult timp ca să vă alcătuiesc lista. Indicaţiile dumneavoastră m-au ajutat, au fost indicaţii bune. În general, sunt oameni care gândesc ca dumneavoastră. Oamenii cărora nu le place puterea, mă îngrozesc, spuse juristul. Oamenii buni se gândesc mult la ceea ce fac, înainte de a trece la acţiune. Să alegi judecători adevăraţi care au luat unele hotărâri dificile… Ei bine, citiţi-le deciziile! O să vedeţi ce mult au muncit până au realizat ceva.

Alt pufăit. Jack bătu cu mâna pe dosare.

— Nu cunosc legile destul de bine ca să înţeleg tot ce se spune aici. Nu ştiu mare lucru despre legi, decât că nu trebuie să le încalci.

De data asta, interveni Martin:

— Dacă te gândeşti bine, nu-i rău să porneşti din punctul ăsta.

N-a fost nevoie să meargă mai departe. Nu toţi ocupanţii acestui

birou priviseră lucrurile la fel. Ambii bărbaţi ştiau asta, dar nu era genul de lucru pe care-l puteai spune preşedintelui în funcţiune.

— Eu îmi dau seama când nu-mi place ceva. Ştiu care sunt lucrurile pe care-aş vrea să le văd schimbate dar, fir-ar să fie – Ryan îşi ridică privirile, deschizând ochii mari – de data asta am eu dreptul să iau o astfel de hotărâre?

— Da, domnule preşedinte, fiindcă Senatul trebuie să vi se uite peste umăr, ştiţi asta, nu? Poate că nu vor cădea de acord asupra unui punct sau altul. Toţi aceşti judecători au fost verificaţi de F.B.I. Sunt toţi cinstiţi. Sunt toţi deştepţi. Nici unul dintre ei n-a dorit sau nu s-a aşteptat vreodată să ajungă în Curtea Supremă, poate doar prin delegaţie specială. Dacă nu alegi nouă care să-ţi convină, o să mai căutăm şi alţii... e mai bine decât să pui pe altcineva să facă asta. Şeful Secţiei pentru Drepturi Civile e şi el un om destul de bun... Este cam de stânga, dar e un om care gândeşte.

„Drepturile civile”, gândi Jack. Trebuia, oare, să creeze o politică guvernamentală şi în privinţa asta? De unde să ştie el care ar fi metoda cea mai bună de a trata oamenii care ar putea sau nu să fie puţin mai altfel decât ceilalţi? Mai devreme sau mai târziu, îţi pierzi obiectivitatea şi atunci intervin convingerile tale... Şi, în cazul ăsta, practici o politică bazată pe prejudecăţi personale? De unde poţi să ştii ce e bine şi ce nu? Iisuse!

Ryan trase pentru ultima oară din ţigară şi o stinse, răsplătit, ca de obicei, de viciul reluat, cu un ţiuit în urechi şi cu ameţeli.

— Ei, cred că am de citit o mulţime de lucruri.

— M-aş oferi să vă ajut, dar poate că-i mai bine să încercaţi să faceţi asta singur. În felul ăsta, nimeni nu influenţează procesul... Vreau să zic mai mult decât am făcut-o eu deja. E bine să nu se uite asta. Poate că nu sunt omul cel mai potrivit pentru o asemenea treabă, dar m-aţi rugat s-o fac şi am făcut tot ce am putut.

Şeful Secţiei pentru Drepturi Civile a Departamentului Justiţiei al Statelor Unite era un funcţionar politic numit pe vremea preşedintelui Fowler. Anterior, fusese jurist sindical şi făcuse *lobby* – asta se plătea mult mai bine decât slujba de profesor pe care o avusese înainte de prima sa numire într-o funcţie politică – fusese activ din punct de vedere politic dinaintea admiterii sale la Drept şi, asemenea multora cu poziţii politice, se identificase nu atât cu postul său, cât cu ceea ce vedea el în acest post. Avea o circumscripţie electorală, deşi nu fusese ales în nici un post şi, deşi slujba lui la guvern fusese intermitentă, o serie de posturi din ce în ce mai înalte fuseseră facilitate de apropierea lui de centrul puterii din acest oraş – prânzurile cu oameni importanţi, petrecerile, vizitele oficiale făcute ca reprezentant al unor persoane de care se simţea, sau nu, ataşat, căci

un jurist are obligaţia să servească interesele clienţilor săi şi clienţii îl alegeau pe el, nu invers. Era mereu nevoie de retribuţiile celor puţini pentru a servi nevoilor celor mulţi – ceea ce reprezenta, de fapt, propria filosofie privind guvernarea. Astfel, fără să ştie, ajunsese să exprime dictonul lui Ben Jonson: „Serveşti interese divergente şi peste toate, legea". Dar nu-şi pierduse niciodată pasiunea faţă de drepturile civile şi nu militase niciodată pentru nimic care să se opună acestei credinţe adânci – bineînţeles că nimeni, după anii '60 nu militase împotriva drepturilor civile în sine şi el îşi spunea că asta era un lucru important. Fiind un alb a cărui familie era cunoscută încă de dinaintea Războiului de Independenţă, el se adresase tuturor forurilor competente şi asta-i câştigase admiraţia oamenilor cu păreri politice asemănătoare cu ale lui. Din acea admiraţie se năştea puterea şi era greu de spus care dintre aspectele vieţii sale le influenţa mai mult pe celelalte. Datorită primilor lui ani de muncă în Ministerul Justiţiei, îşi atrăsese atenţia unor figuri politice. Fiindcă muncise cu pricepere, atrăsese şi atenţia unei puternice firme de avocatură din Washington. Părăsise guvernul ca să înceapă munca la acea firmă, îşi folosise legăturile politice ca să-şi practice profesia mai bine şi, datorită acestui lucru, obţinuse şi mai multă credibilitate în lumea politică, o mână spălând-o, tot timpul, pe cealaltă, până când nu mai ştia nici el care pe care. Pe parcurs, cazurile pe care le susţinea deveniseră propria identitate într-un proces evolutiv şi, aparent, logic, încât el abia dacă-şi dădea seama ce se întâmplase. El era întruchiparea cauzei pentru care se luptase de-a lungul anilor.

Acum, exact asta era problema. El îl cunoştea şi-l admira pe Patrick Martin ca pe un talent juridic moderat care făcuse progrese în Justiţie, lucrând exclusiv în tribunale – nu fusese nici măcar un adevărat procuror al Statelor Unite (acestea erau numiri politice, făcute mai cu seamă de senatori pentru statele lor de baştină), ci, mai ales unul dintre profesioniştii apolitici care făceau adevărata muncă pentru procese, în timp ce şeful lor în funcţie se ocupa cu redactarea discursurilor, managementul proceselor şi ambiţiile politice. Adevărul era că Martin era un tactician juridic talentat, bine cotat în procesele lui şi chiar şi mai bine văzut ca administrator juridic şi îndrumător al tinerilor procurori. Dar el nu prea se pricepea la politică, considera şeful de la Drepturile Civile şi, din acest motiv, nu era omul potrivit ca sfătuitor al preşedintelui Ryan.

El avea lista. Unul dintre oamenii lui îl ajutaseră pe Martin s-o alcătuiască şi oamenii lui erau loiali pentru că ştiau că adevărata cale spre avansare în acest oraş era să lucrezi, pe rând, în diverse locuri, aşa cum făcuse patronul lor care, printr-un simplu telefon, putea să le facă rost de o slujbă la o firmă mare, astfel că unul dintre ei îi înmână lista şefului, cu numele încă nesubliniate.

Şeful Secţiei pentru Drepturile Civile nu trebuia decât să citească cele paisprezece nume. Nu era nevoie să cerceteze şi documentarea privind procesele lor. Le cunoştea pe toate. Acest judecător, la Tribunalul IV din Richmond, respinsese decizia unui tribunal local şi redactase un lung raport care punea în discuţie constituţionalitatea acţiunii afirmative – o dizertaţie excesiv de bună care convinsese Curtea Supremă să ia o hotărâre fermă cu cinci contra patru. Fusese un caz singular şi aprobarea lui la Washington fusese tot singulară, dar şefului nu-i plăceau nici un fel de fisuri în sistem.

Un alt judecător din New York afirmase poziţia guvernului într-o altă zonă, dar, făcând asta limitase aplicabilitatea principiului şi acest caz nu ajunsese departe, rămăsese lege pentru o parte a ţării.

Aceşti oameni era prost aleşi. Viziunea lor asupra puterii juridice era prea limitată. Cedau prea mult în faţa Congresului şi a legislaturilor de stat. Viziunea lui Pat Martin asupra legii era diferită de a sa. Martin nu considera că judecătorii aveau datoria de a îndrepta răul – cei doi dezbătuseră adeseori problema în conversaţiile lor din timpul prânzului, care erau aprige, deşi, întotdeauna, binevoitoare. Martin era un om plăcut care ştia destul de bine să dezbată o problemă, dar era greu să-l clinteşti de pe poziţia lui, fie că avea dreptate, fie că nu şi, deşi asta îl făcea să fie un procuror capabil, nu avea, pur şi simplu, temperamentul necesar şi o viziune corectă asupra lucrurilor, aşa că alesese judecătorii în consecinţă, iar Senatul s-ar putea să fie destul de stupid ca să aprobe această alegere şi aşa ceva nu era de îngăduit. Pentru genul ăsta de putere, trebuia să alegi oameni care ştiau cum să o exercite în felul cel mai bun.

Nu avea, într-adevăr, nici o alternativă. Vârî lista într-un plic pe care-l îndesă în buzunarul jachetei. Apoi dădu un telefon ca să fixeze un prânz cu una dintre nenumăratele lui relaţii.

30
PRESA

Făcură anunţul la ştirile de dimineaţă, căci influenţa televiziunii pătrunsese peste tot. Astfel se definea, se schimba şi se anunţa realitatea. Răsăriseră, cu siguranţă, zorile unei noi zile. Spectatorului nu i se lăsa prea mult prilej de îndoială. Un nou steag atârna în spatele prezentatorului: un fond verde, culoarea Islamului, cu două stele mici aurii. Începu cu o adaptare din Coran, apoi trecu la chestiunile politice. Se născuse o nouă ţară. Numele ei era Republica Islamică Unită. Va fi compusă din fostele naţiuni Iran şi Irak. Noua naţiune va fi condusă după principiile islamice ale păcii şi frăţiei. Va exista un parlament ales, numit *majlis.* Alegerile, promise prezentatorul, vor avea loc spre sfârşitul anului. Între timp, va acţiona un consiliu revoluţionar format din figuri politice din ambele ţări, proporţional cu populaţia – ceea ce-i acorda Iranului întreaga putere, lucru pe care prezentatorul nu-l spuse; nici nu era nevoie.

Nu existau motive, continuă el, pentru ca vreo ţară să se teamă de R.I.U. Noua ţară îşi proclama deschiderea faţă de naţiunile musulmane şi faţă de toate naţiunile care aveau relaţii prieteneşti cu fostele părţi ale noului stat. Faptul că această declaraţie era contradictorie în multe privinţe nu era comentat. Celelalte ţări ale Golfului, toate islamice, nu se bucuraseră, cu adevărat, de relaţii prieteneşti cu nici unul din cele două state. Desfiinţarea fostelor fabrici de producere a armelor irakiene va continua cu rapiditate, astfel încât să nu se pună problema unor ostilităţi îndreptate împotriva comunităţii internaţionale. Condamnaţii politici vor fi eliberaţi imediat…

— Acum pot face loc pentru alţii noi, remarcă maiorul Sabah la PALM BOWL. Deci, s-a făcut treaba.

N-avea de telefonat nimănui. Transmisiile TV erau vizionate în întregul Golf şi în fiecare încăpere în care se afla un televizor în funcţiune singurul chip fericit era acela de pe ecran; apoi imaginile se schimbau şi erau prezentate demonstraţii spontane la diferite moschei unde lumea îşi făcea rugăciunile de dimineaţă, ca apoi să iasă în stradă şi să-şi exprime bucuria.

— Salut, Ali, spuse Jack.

Stătuse şi citise dosarele pe care i le lăsase Martin, ştiind că va primi acest telefon, chinuindu-se din nou cu o durere de cap care părea că-l apucă doar pentru că intra în Salonul Oval. Era de mirare că saudiţii avuseseră nevoie de atât de mult timp pentru a autoriza

apelul telefonic al prinţului lor, ministru fără portofoliu. Poate că speraseră, pur şi simplu, să-l evite, o caracteristică nu chiar rară în acea parte a lumii.

— Da, tocmai mă uitam la televizor.

La capătul de jos al ecranului, asemenea anunţului de recepţie defectuoasă, se afla un spaţiu de dialog cu un text transmis de specialiştii în informaţii de la Agenţia de Securitate Naţională. Retorica era puţin cam înfloratã, dar conţinutul era clar pentru toţi cei din încăpere. Adler, Vasco şi Goodley veniseră de îndată ce începuse programul, scutindu-l pe Ryan de lectura lui, dar nu şi de durerile de cap.

— Asta-i alarmant, dacă nu deosebit de surprinzător, spuse prinţul la telefonul lui codificat.

— E inevitabil. Îmi dau seama cum par lucrurile pentru dumneavoastră, înălţimea Voastră, spuse preşedintele pe un ton obosit.

Ar fi putut să bea o cafea, dar voia să se aleagă cu câteva ore de somn în noaptea aceea.

— Avem de gând să alertăm armata pentru extremă urgenţă.

— Doriţi să vă ajutăm în vreun fel? întrebă Ryan.

— Pentru moment, aş vrea doar să ştiu că mai pot conta pe sprijinul vostru.

— Bineînţeles. V-am mai spus asta şi altă dată. Angajamentul nostru de protecţie a regatului rămâne acelaşi. Dacă vreţi să facem ceva ca să vă dovedim asta, suntem gata să întreprindem orice acţiune care vă pare rezonabilă şi oportună. Vreţi să…

— Nu, domnule preşedinte, nu avem cereri formale în acest moment.

Această declaraţie a fost făcută pe un ton care-l făcu pe Jack să-şi ridice ochii dinspre receptorul telefonului şi să le arunce o privire oaspeţilor săi.

— În acest caz, pot să sugerez să ordonaţi ca un grup de oameni de-ai dumneavoastră să discute unele opţiuni cu câţiva dintre oamenii mei?

— Trebuie să fim discreţi. Guvernul meu nu doreşte să întărite lucrurile.

— Vom face ce vom putea. Îl puteţi contacta pe amiralul Jackson – el are gradul de J-3 în…

— Da, domnule preşedinte, l-am cunoscut în Camera Estică. Am să spun echipei mele de lucru să-l contacteze astăzi, ceva mai târziu.

— Sigur. Dacă ai nevoie de mine, Ali, eu voi fi întotdeauna disponibil.

— Mulţumesc, Jack. Sper că vei dormi bine. O să ai nevoie de somn. Toţi avem.

Şi convorbirea se sfârşi. Ryan apăsă tare pe butonul telefonului ca să se asigure.

— Ce părere aveţi?

— Ali vrea ca noi să facem ceva, dar regele nu s-a hotărât încă, spuse Adler. Primul lor impuls va fi să se înceapă un dialog, să facă o mică afacere. Saudiţii vor lua comanda. Cred că şi Kuwaitul şi restul statelor mai mici îi vor lăsa să se ocupe ei de contacte; o să aflăm despre ei în curând, probabil de la televizor.

— Avem un ambasador bun în Kuwait? întrebă preşedintele.

— Will Bach, răspunse Adler, dând adânc din cap. Diplomat de carieră. Un om bun. Nu prea are imaginaţie, dar e foarte muncitor, cunoaşte limba şi cultura lor şi are o mulţime de prieteni în familia lor regală. E şi un tip cu spirit comercial. A fost destul de util ca mediator între oamenii noştri de afaceri şi guvernul lor.

— Îl ajută un adjunct de misiune bun, continuă Vasco, iar ataşaţii de acolo sunt excelenţi, spioni toţi şi foarte buni.

— Bine, Bert, spuse Ryan, scoţându-şi ochelarii de citit şi frecându-şi ochii. Spune-mi ce se va întâmpla în continuare.

— Întreaga parte de sud a Golfului e speriată de fac pe ei. Pentru ei, ăsta-i un coşmar care-a devenit realitate.

Ryan dădu din cap şi-şi schimbă direcţia privirii:

— Ben, vreau evaluarea C.I.A. privind intenţiile R.I.U. şi mai vreau să-l suni pe Robby şi să stabiliţi ce fel de opţiuni avem noi. Implică-l şi pe Tony Bretano în treaba asta. El a vrut să fie ministru al Apărării, iar eu vreau să-l văd că începe să se ocupe de partea neadministrativă a slujbei lui.

— Langley nu e prea lămurit în chestiunea asta, remarcă Adler. Nu e vina oamenilor, dar asta-i situaţia. Deci, evaluarea lor va prezenta o serie de opţiuni potenţiale, începând cu perspectiva războiului nuclear – Iranul ar putea să aibă totuşi arme nucleare – şi sfârşind cu Apocalipsa, cu alte trei, patru opţiuni intermediare, fiecare dintre ele cu justificarea ei teoretică.

În felul ăsta, ca de obicei, preşedintele avea ocazia s-o aleagă pe cea mai proastă şi cine altul avea să fie vinovat, dacă nu el?

— Da, ştiu. Scott, hai să vedem dacă nu putem să stabilim câteva contacte cu R.I.U.

— Să le întindem ramura de măslin?

— Ai ghicit! recunoscu preşedintele. Credeţi cu toţii că ei au nevoie de timp ca să-şi consolideze puterea, înainte de a face un pas radical?

Unii dădură din cap, aprobându-l pe preşedinte, dar nu toţi.

— Domnule preşedinte! spuse Vasco.

— Da, Bert… Apropo, ai făcut o sugestie bună. N-ai ghicit prea bine momentul, dar, la naiba, ai avut dreptate!

— Mulţumesc, domnule preşedinte. În legătură cu problema

consolidării – asta priveşte populaţia, nu?

— Bineînţeles!

Ryan şi ceilalţi dădură din cap.

— Consolidarea unui guvern nu înseamnă decât că poporul s-a obişnuit cu noul sistem de conducere şi îl acceptă, continuă Jack.

— Domnule preşedinte, dacă vă gândiţi la numărul oamenilor din Irak care trebuie să se obişnuiască cu acest nou guvern, comparaţi acest număr cu populaţia statelor Golfului. Este o mare diferenţă în privinţa distanţei şi a teritoriului, dar nu în privinţa populaţiei, spuse Vasco, amintindu-le că, deşi Arabia Saudită era mai mare decât întreaga Americă la est de Mississippi, avea o populaţie mai mică decât zona metropolitană a Philadelphiei.

— Ei nu au de gând să facă ceva imediat, obiectă Adler.

— S-ar putea să facă. Depinde ce înţelegi prin „imediat”, domnule ministru.

— Iranul are prea multe probleme interne, spuse Goodley.

Lui Vasco începuse să-i placă faptul că avea trecere în faţa preşedintelui şi se hotărî să ia cuvântul.

— Nu subestimaţi aspectul religios, îi avertiză el. Acesta este factorul care poate să şteargă sau, cel puţin, să atenueze problemele lor interne. Steagul lor e o dovadă. Numele ţării e altă dovadă. Oamenilor din întreaga lume le plac învingătorii. Sigur că Daryaei apare acum ca un învingător, nu-i aşa? Şi încă ceva…

— Despre ce-i vorba, Bert? întrebă Adler.

— Aţi observat steagul? Cele două stele sunt destul de mici, spuse Vasco, pe un ton meditativ.

— Ei; şi?

Cel care vorbise fusese Goodley. Ryan se uită din nou la ecranul televizorului şi la prezentator. Steagul continua să se afle acolo, în spatele lui şi…

— Deci, este destul loc pentru mai multe.

Visase mult la acest moment, dar împlinirea unui astfel de vis este întotdeauna mai fericită decât aşteptarea ei, fiindcă acum uralele erau adevărate, izbindu-i urechile din afară, nu din interior. Mahmoud Haji Daryaei venise cu avionul înaintea zorilor şi, la răsăritul soarelui, păşise în moscheea centrală, după ce-şi scosese pantofii şi se spălase pe mâini şi pe antebraţe, căci omul trebuia să fie curat în faţa Dumnezeului său. Ascultase plin de umilinţă incantaţiile muezinului care-i chema pe credincioşi la rugăciune şi astăzi lumea nu se întorcea pe partea cealaltă în pat ca să încerce să mai apuce câteva ceasuri de somn. Astăzi porneau cu toţii din blocurile înconjurătoare spre moschee, într-un gest de devoţiune care-l mişcă pe oaspetele lor până-n fundul sufletului. Daryaei nu se instală într-un loc anume; el

aprecia unicitatea momentului şi lacrimile începură să şiroiască de-a lungul obrajilor săi oacheşi, adânc brăzdaţi, din pricina copleşitoarei emoţii din acel moment. Îndeplinise prima dintre sarcinile sale. Îndeplinise dorinţele Profetului Mahomed. Redase Credinţei unitatea, primul pas în sfânta sa căutare. În tăcerea pioasă care urmă încheierii rugăciunilor de dimineaţă, se ridică şi ieşi în stradă unde lumea îl recunoscu. Spre panica disperată a gărzii sale de corp, merse de-a lungul străzii, răspunzând saluturilor oamenilor care fură întâi uimiţi, pentru ca apoi să fie cuprinşi de extaz la vederea fostului duşman al ţării lor, păşind printre ei ca oaspete.

Nu existau camere de filmat pentru înregistrarea momentului. Nu se cuvenea ca acea clipă să fie poluată de publicitate şi, deşi primejdia exista, el o accepta. Ceea ce făcea el acum avea să-i spună multe. Îi va vorbi despre puterea Credinţei sale şi despre credinţa renăscută a acestor oameni, îi va spune dacă avea sau nu binecuvântarea lui Allah în această încercare, căci Daryaei era, într-adevăr, un om umil care făcea ceea ce trebuia să facă, nu pentru el, ci pentru Dumnezeul său. Altfel de ce ar fi ales o viaţă de primejdii şi renunţări, se întreba el adesea. În curând, grupurile de pe trotuare se prefăcură în mulţime şi apoi într-o mare de oameni. Oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată se oferiră să fie păzitorii lui, făcând o pârtie pentru el printre trupuri şi urale, în timp ce picioarele lui bătrâne mergeau înainte şi ochii săi negri, acum liniştiţi, priveau la stânga şi la dreapta, întrebându-se dacă se va ivi primejdia, dar negăsind altceva decât bucurie care reflecta propria lui bucurie. Privea mulţimea şi gesticula către ea aşa cum un bunic şi-ar fi întâmpinat nepoţii, fără zâmbet, dar liniştit, acceptându-i iubirea şi respectul şi făgăduind, cu ochii săi blânzi, lucruri şi mai mari, căci adevăratele împliniri trebuia să fie urmate de altele şi mai importante, iar clipa era cea potrivită.

— Deci, ce fel de om este el? întrebă steaua de cinema.

Zborul lui la Frankfurt fusese urmat de un altul la Atena şi, de acolo, la Beirut, după care urmase Teheranul. Îl cunoştea pe Daryaei doar din reputaţia pe care o avea.

— Ştie ce înseamnă puterea, răspunse Badrayn, ascultând zgomotul demonstraţiilor de afară.

Îşi închipuie că era vorba despre pace. Războiul dintre Irak şi Iran durase aproape zece ani. Mulţi copii fuseseră trimişi la moarte. Rachetele aruncaseră în aer oraşe din ambele ţări. Costul în vieţi omeneşti nu va putea fi niciodată evaluat pe de-a întregul şi, cu toate că războiul se încheiase cu ani în urmă, acum i se pusese capăt cu adevărat; era ceva ce ţinea mai mult de suflet decât, poate, de legi. Sau, ceva ce ţinea de legile lui Dumnezeu, care erau altele decât cele

ale omului. Euforia care urmase o simţise şi el cândva. Dar acum ştia mai multe. Asemenea sentimente erau arme ale artei guvernării, ce trebuia folosite. Afară se aflau oameni care, cu puţin timp în urmă, se înfuriau din cauza a ceea ce aveau şi a ceea ce le lipsea, care puneau la îndoială înţelepciunea conducătorului lor, care se iritau din pricina lipsei de libertate, atât cât puteau face asta într-o societate bine ţinută în frâu, cum era aceasta. Toate astea se sfârşiseră acum şi aşa vor rămâne lucrurile pentru… cât timp? Asta era întrebarea şi, din pricina asta, astfel de momente trebuiau folosite cum se cuvine. Iar Daryaei era conştient de situaţie.

— Deci, spuse Badrayn, închizând sonorul de la demonstraţia credincioşilor – ce ai aflat?

— Cele mai interesante lucruri le-am aflat uitându-mă la televizor. Preşedintele Ryan este bine, dar are probleme. Guvernul nu e încă pe deplin funcţional. Camera inferioară a parlamentului lor nu a fost încă înlocuită, respectivele alegeri vor începe luna viitoare. Ryan este popular. Americanilor le place să se aleagă unii pe alţii, explică el. Ei cheamă lumea la telefon şi pun întrebări – doar câteva mii, uneori nu atât de multe şi pe baza lor se informează unii pe alţii ce gândeşte fiecare.

— Iar rezultatul care-i? întrebă Badrayn.

— O mare majoritate pare să fie de acord cu ceea ce face el… Dar, de fapt, el nu face altceva decât să continue. Nici măcar n-a ales încă un vicepreşedinte.

Badrayn ştia asta, dar nu cunoştea motivul.

— De ce? întrebă el.

Steaua de cinema izbucni în râs.

— Am pus şi eu întrebarea asta. Plenul parlamentului trebuie să aprobe acest lucru şi plenul parlamentului nu a fost încă format. Şi nici nu va fi pentru o perioadă. În plus, există problema cu vicepreşedintele. Individul ăla pe numele de Kealty care pretinde că el este preşedintele… Şi acest Ryan nu l-a băgat la închisoare. Sistemul lor legislativ nu se ocupă deloc de trădare.

— Şi dacă am reuşi să-l ucidem pe Ryan?

Steaua de cinema scutură din cap.

— E foarte greu. Am petrecut o după-amiază întreagă plimbându-mă prin Washington. Securitatea de la palat este foarte severă. Nu este deschis vizitelor publice. Strada din faţa clădirii e închisă. Eu am stat pe o bancă o oră, citind şi am urmărit tot ce se petrecea la faţa locului. Puşcaşii sunt instalaţi pe toate clădirile. Cred că am putea avea o şansă într-una dintre călătoriile lui oficiale, dar asta va necesita o planificare serioasă şi nu avem timpul necesar pentru aşa ceva. Prin urmare, nu ne rămâne decât…

— Copiii lui, remarcă Badrayn.

— Iisuse, abia dacă-i mai văd.

Tocmai ieşise din lift, urmat de Jeff Ramn şi se uita la ceas. Trecuse puţin de miezul nopţii. Fir-ar să fie! Reuşise să stea la o cină grăbită cu ei şi cu Cathy înainte de a goni iar îndărăt jos ca să-şi continue lectura şi întâlnirile, iar acum… toată lumea dormea.

Coridorul de sus era un loc singuratic, prea lung pentru intimitatea unui cămin adevărat. Se vedeau trei agenţi, „stând la post”, cum se zice, împreună cu ofiţerul de serviciu, cu aşa-numitul „Football” plin de codurile lui nucleare. Era linişte acum, la miezul nopţii şi impresia generală era aceea a unei capele funerare somptuoase, nu a unei case care găzduia o familie. Nici un fel de dezordine, nici urmă de jucării pe covor şi nici pahare goale în faţa televizorului. Prea curat, prea ordonat, prea rece. Mereu era cineva prin preajmă. Raman schimbă priviri cu agenţii ale căror gesturi din cap însemnau „Bine, totul e-n ordine”. Nu-i nimeni cu arme prin preajmă, îşi zise Ryan. Perfect!

Aici, sus, dormitoarele erau plasate prea departe unul de altul. O luă spre stânga, îndreptându-se, mai întâi, spre odaia lui Katie. Deschizând uşa, o văzu pe fiica lui cea mai mică, care fusese avansată de curând de la pătuţ de copil la un pat normal, dormind pe o parte, cu un ursuleţ cafeniu pufos alături de ea. Încă mai purta papuci cu degete desenate pe ei. Jack îşi amintea de vremea când Sally purta şi ea aşa ceva şi cât de drăgălaşi arătau copii cu papucii ăştia în picioare! Dar acum Sally visa la ziua când îşi va cumpăra lucruri de la Victoria’s Secret, iar micul Jack – care începuse să aibă obiecţii împotriva acestei etichete în ultima vreme – insista să poarte pantaloni de boxer, fiindcă asta era noua modă la copiii de vârstă lui şi trebuia să-i tragi cât mai jos, pentru că „moda” era să rişti să-ţi cadă în vine. Totuşi, era încă un ţânc. Jack se apropie de pat şi rămase acolo un minut, privind-o doar pe Katie şi bucurându-se de statutul de tată. Se uită în jur şi din nou i se păru că încăperea era nefiresc de ordonată. Toate erau la locul lor. Nici măcar un singur lucru aruncat pe podea. Hainele ei pentru a doua zi erau aranjate frumos pe un umeraş de lemn. Până şi şosetele albe erau împăturite alături de adidaşii cu desene de animale din filme. Era asta o viaţă normală pentru un copil? Părea ca un film cu Shirley Temple, de pe vremea când mămica şi tăticu’ erau copii, ceva aparţinând clasei superioare care-l făcea mereu să se întrebe: „Au trăit, într-adevăr, vreodată oamenii aşa?"

Nu oamenii obişnuiţi, ci doar cei din familia regală şi cei din familia omului condamnat la preşedinţie. Jack zâmbi, dădu din cap şi ieşi din încăpere. Agentul Raman închise uşa în urma lui, nelăsându-l pe POTUS să facă nici măcar atâta lucru. Într-un alt loc din încăpere,

Ryan era convins de asta, o masă de informaţie electronică arăta că uşa fusese deschisă şi închisă, probabil nişte senzori indicau că cineva intrase în încăpere şi apoi cineva îi contactase prin legătura radio, pe oamenii de la Serviciile de securitate care raportaseră că SPADASINUL o învelise pe NISIPARNIŢĂ.

Îşi vârî capul pe uşa camerei lui Sally. Fiica lui mai mare dormea şi era, visând, cu siguranţă, cu vreun băiat sau altul din clasa ei... Unul pe care-l chema Kenny sau aşa ceva, nu? Un băiat care se purta foarte rece. Podeaua dormitorului micului Jack era, pur şi simplu, invadată de prezenţa unor comicsuri, totuşi cămaşa lui albă era călcată şi stătea agăţată, pe alt umeraş, în timp ce pantofii îi fuseseră lustruiţi de cineva.

„Încă o zi irosită”, gândi preşedintele. Se întoarse spre bodyguardul său şi-i spuse:

— Noapte bună, Jeff.

— Noapte bună, domnule preşedinte, îi răspunse agentul Raman din pragul dormitorului principal.

Ryan făcu un semn de despărţire către însoţitorul său şi Raman aşteptă până se închise uşa. Apoi, se uită în dreapta şi în stânga către ceilalţi agenţi din unitatea lui. Mâna lui dreaptă pipăi pistolul de serviciu de sub jachetă, în timp ce ochii îi zâmbiră într-un fel tainic la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla atât de uşor. Nu primise încă răspunsul. Ei bine, omul lui de legătură era, cu siguranţă, prudent, aşa cum trebuia. Îndatorirea lui Aref Raman din acea noapte era aceea de supraveghetor al unităţii lui. Porni în sus, pe coridor, făcând semne din cap agenţilor din posturi, puse o întrebare fără importanţă, apoi o luă spre liftul ce ducea la Etajul Departamentului de Stat, după care ieşi afară să ia puţin aer, să-şi întindă oasele şi să privească posturile de pază din perimetru, unde domnea aceeaşi linişte. Se vedeau nişte protestatari în Parcul Lafayette de peste drum, la acest ceas din noapte strânşi unii într-alţii, mulţi dintre ei fumând, n-ar fi putut spune ce anume fumau, dar avea unele bănuieli. Poate haşiş? se întrebă el cu un zâmbet enigmatic. N-ar fi fost caraghios? Dincolo de ei nu se auzeau decât zgomotele circulaţiei, o sirenă în depărtare spre est şi oameni care stăteau la posturile lor, încercând să se ţină treji vorbind despre baschet sau hochei sau despre antrenamentele de primăvară pentru base-ball, în timp ce ochii lor sfredeleau în jur, căutând primejdii în umbrele oraşului. Nu se uitau acolo unde trebuia, îşi spuse Raman, în timp ce făcea cale întoarsă spre postul de comandă.

— Este posibil să-i răpim?

— Pe cei doi mai mari, nu, e prea dificil, prea complicat, dar pe cel mai mic, e posibil. Oricum, este riscant şi costisitor, îl avertiză ACTORUL.

Badrayn încuviinţă din cap. Asta însemna că trebuie să aleagă oameni de mare încredere. Daryaei avea asemenea oameni. Se dovedise din ceea ce se petrecuse în Irak. Privi diagramele în tăcere câteva minute, în timp ce oaspetele său rămăsese în picioare şi se uita pe fereastră. Demonstraţia continua încă. Acum scandau „Moarte Americii!” Mulţimile şi şefii de coloană care-i organizau aveau o lungă experienţă în densitarea acelei mantra[12] speciale. Apoi omul lui de la informaţii se întoarse.

— Care exact este misiunea, Ali? întrebă steaua de cinema.

— Misiunea strategică va fi de a împiedica America să se amestece în treburile noastre.

Badrayn îşi ridică privirile. Cuvântul „noastre” înseamnă acum ceea ce dorea Daryaei să însemne…

„Toţi nouă”, îşi zise Moudi. Făcu el singur testele cu anticorpi. De fapt, le făcu pe toate de trei ori şi testele ieşiră toate pozitive. Toţi erau infestaţi. Pentru motive de siguranţă li se dădură medicamente şi li se spusese că o să se simtă bine – ceea ce se şi întâmplă până când se constată că boala fusese transmisă cu toată virulenţa ei, neatenuată de reproducerea ce dăduse la iveală o nouă generaţie de virusuri în setul de purtători. Li se administra mai ales morfină, ca să fie mai uşor să-i menţină liniştiţi şi amorţiţi. Deci, mai întâi Benedict Mkusa, apoi sora Jean Baptiste, după care zece infractori, iar acum alţi nouă. Douăzeci şi două de victime, dacă se punea la socoteală şi sora Maria Magdalena. Se întreba dacă Jean Baptiste se mai ruga încă pentru el în paradis şi clătină din cap.

„Sohaila”, gândi doctorul MacGregor, privindu-şi însemnările. Era bolnavă, dar se stabilizase. Temperatura îi scăzuse cu un grad întreg. Uneori era vioaie. La început, se gândise că era vorba de urmările călătoriei cu avionul, apoi, apăruse sânge în vomă şi în fecalele ei, dar se oprise… Intoxicaţie alimentară? Asta păruse să fie diagnosticul potrivit. Probabil că mâncase aceleaşi lucruri ca întreaga familie, dar se putea să fi fost o bucăţică de carne alterată, sau poate că făcuse ceea ce face fiecare copil: mâncase ce nu trebuia. Practic, asta se întâmplă în fiecare săptămână, în fiecare cabinet de consultaţie al oricărui doctor din întreaga lume şi era ceva obişnuit mai ales în comunitatea occidentală din Khartoum. Dar şi fetiţa era din Irak, întocmai ca pacientul Saleh. Doctorul făcuse din nou testul de anticorpi al acestuia şi nu mai era nici o îndoială. Bodyguardul era foarte bolnav şi dacă sistemul său imunitar nu se mobiliza…

---

12 MANTRA, *mantra,* s. f. Formulă sacră cu valoare magică şi educativă, în unele practici şi religii orientale (yoga, budism, hinduism, tantrism).

MacGregor îşi amintea, oarecum surprins, de asociaţia de concepţie conform căreia copiii au sisteme imunitare puternice, mai bun decât al adulţilor. Fiecare părinte ştia că orice copil putea contracta o boală şi putea face temperatură mare în câteva ore, dar explicaţia era, pur şi simplu, că pe măsură ce creşteau, cei mici erau expuşi la tot felul de suferinţe fizice pentru prima oară. Orice organism îi putea ataca pe copii şi, în fiecare dintre aceştia, sistemul imunitar dădea o luptă, producând anticorpi care anihilau definitiv acel duşman special (pojarul, oreionul şi toate celelalte) ori de câte ori apărea din nou – învingându-l aproape în totalitatea cazurilor şi aşa se explica cum un copil putea să se lupte cu o temperatură ridicată într-o zi şi să iasă afară să se joace, a doua zi, o altă caracteristică a copilăriei care, mai întâi, îi îngrozea şi, după aceea, îi contraria pe părinţi. Aşa-zisele boli ale copilăriei erau acelea pe care le învingeai în copilărie. Un adult care se expunea lor pentru prima oară se afla într-o situaţie mult mai proastă – oreionul putea să transforme un om sănătos într-un impotent; vărsatul de vânt, o neplăcere a copilăriei, putea să-i ucidă pe adulţi, pojarul dusese la dispariţia unor popoare întregi. De ce? Pentru că, în ciuda fragilităţii lui aparente, copilul este unul dintre organismele cele mai rezistente din câte se ştie că există. Vaccinurile pentru bolile copilăriei fuseseră inventate nu pentru salvarea celor mulţi, ci a celor puţini care, din nu se ştie ce motiv, probabil genetic – lucru care continua să fie cercetat – erau deosebit de vulnerabili. Chiar şi poliomielita, o boală neuro-musculară distrugătoare, a adus neajunsuri ireversibile doar unei părţi din victimele sale – dar acestea au fost, în majoritatea lor, copii, iar adulţii îi protejau pe copii cu o fervoare pe care o asociem, de obicei, cu regnul animal – şi aşa şi trebuia să fie, gândea MacGregor, căci intelectul uman este programat să se poarte plin de solicitudine cu copiii, ceea ce explică de ce s-au făcut atât de multe eforturi ştiinţifice în studierea bolilor copilăriei de-a lungul anilor. Ce concluzie se impunea? se întreba doctorul. Foarte adesea mintea lui se dezlănţuia de la sine, de parcă rătăcea printr-o încrengătură de gânduri căutând relaţia, legătura potrivită…

Saleh venise din Irak.

Sohaila venise tot din Irak.

Saleh avea Ebola.

Sohaila acuza simptome de gripă, de intoxicaţie alimentară sau…

Dar Ebola apărea iniţial ca gripă…

— Dumnezeule! oftă MacGregor.

Se ridică de la masa şi de la însemnările lui şi porni spre camera ei. Pe drum, luă o seringă şi nişte eprubete în vid. Ca de obicei, copilul scânci din cauza înţepăturii, dar MacGregor avea o mână uşoară şi totul se terminase până să înceapă ea să plângă, problemă pe care el

o lăsă în grija mamei ei care petrecuse noaptea în aceeaşi încăpere.

„De ce n-am făcut acest test mai devreme?!” se înfurie doctorul pe sine însuşi. „La naiba!”

— Oficial, nu sunt aici, îi spuse funcţionarul de la ministerul de Externe reprezentantului Ministerului Sănătăţii. Care-i, de fapt, problema?

— Pare să fi contractat virusul Ebola.

Asta îi trezi atenţia celuilalt bărbat. Clipi repede din ochi şi se aplecă peste birou.

— Eşti sigur?

— Destul de sigur, confirmă medicul sudanez, dând din cap. Am văzut datele testului. Doctorul care se ocupă de caz este Ian MacGregor, unul dintre oaspeţii noştri englezi. De fapt, este un practician bun.

— A fost anunţat cineva?

— Nu, spuse doctorul, dând din cap cu putere. Nu există motive de panică. Pacientul este complet izolat. Personalul spitalului îşi cunoaşte meseria. Obligaţia noastră este să facem anunţurile cuvenite la Organizaţia Mondială a Sănătăţii, să-i informăm în legătură cu cazul şi…

— Eşti sigur că nu există nici un risc de epidemie?

— Nici unul. Aşa cum am spus, s-au luat măsuri de izolare completă. Ebola este o boală riscantă, dar noi ştim cum să procedăm cu ea, răspunse medicul plin de încredere.

— Atunci de ce trebuie informată O.M.S.?

— În astfel de cazuri, organizaţia trimite o echipă să supravegheze situaţia, să dea sfaturi în legătură cu procedurile şi să caute sursa centrală a infecţiei, aşa încât…

— Tipul ăsta, Saleh, n-a contractat boala aici, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dacă noi am avea problema asta aici, eu aş fi informat imediat, îşi asigură el gazda.

— Deci, nu există riscul răspândirii bolii; el a adus-o cu el, aşa că nu se pune problema că sănătatea ţării noastre este în primejdie?

— Exact!

— Înţeleg.

Funcţionarul oficial întoarse capul ca să se uite pe fereastră. Prezenţa foştilor ofiţeri irakieni în Sudan continua să fie un secret şi ţara sa avea interesul ca acest lucru să rămână un secret. A ţine un secret înseamnă a-l păstra departe de toată lumea. Funcţionarul întoarse iar capul.

— Nu veţi anunţa Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Dacă prezenţa acestui irakian în ţara noastră ar deveni publică, noi ne-am afla într-o situaţie de jenă diplomatică şi…

— Asta ar putea fi o problemă… Doctorul MacGregor e tânăr şi idealist şi…

— Anunţă-l! Dacă obiectează, o să pun pe altcineva să vorbească cu el, spuse funcţionarul oficial, ridicând din sprâncene.

Astfel de avertismente, spuse aşa cum trebuie, reuşeau, aproape întotdeauna, să reţină atenţia celui în cauză.

— Cum doriţi.

— Individul ăsta, Saleh, o să supravieţuiască?

— Probabil că nu. Rata mortalităţii este, în genere, de opt din zece, iar simptomele avansează rapid.

— Ai vreo idee cum a contractat boala?

— Nu. Neagă că ar fi fost vreodată în Africa, dar astfel de oameni nu spun întotdeauna adevărul. Pot să mai stau de vorbă cu el.

— Ar fi bine.

„Preşedintele îi vrea pe conservatori la Curtea Supremă”, aşa suna titlul articolului. Casa Albă nu doarme niciodată, deşi acest privilegiu este, din când în când, acordat lui POTUS. Exemplare ale diferitelor ziare sosiră, în timp ce restul oraşului dormea şi membri ai personalului luau câte unul dintre aceste exemplare să-l frunzărească în căutarea unor subiecte de interes special pentru guvern. Asemenea articole erau decupate, lipite şi fotocopiate pentru *Early Bird*, o publicaţie neoficială care le îngăduia celor puternici să afle ce se întâmpla… sau, cel puţin, ce gândea presa că se întâmpla, ceea ce era, uneori, adevărat, alteori, fals şi, de cele mai multe ori, nici aşa, nici aşa.

— Avem o scurgere importantă de informaţii, spuse unul dintre ei, care folosea un cuţit X-Acto ca să taie articolul din Washington Post.

— Aşa se pare. Şi se pare că ia amploare, încuviinţă colega care se ocupa de *Times*.

„Un document intern al Ministerului de Justiţie prezintă o listă a judecătorilor care sunt trecuţi în revistă de administraţia Ryan pentru a fi, eventual, numiţi în cele nouă posturi vacante din Curtea Supremă.

Fiecare dintre juriştii menţionaţi este un vechi judecător al Curţii de Apel. Lista este o înşiruire de nume ale unor judecători foarte conservatori. Nici un singur candidat de pe vremea preşedinţilor Fowler şi Durling nu se află printre ei.

De obicei, astfel de candidaţi sunt, în prealabil, supuşi cercetării de un comitet al Asociaţiei Juriştilor Americani, dar, în acest caz, lista a fost alcătuită în interior de către vechi oficiali de carieră de la Ministerul Justiţiei, supravegheaţi de Patrick J. Martin, procuror de carieră şi şef al *Diviziei Criminale*”.

— Presa nu apreciază asta.

— Crezi că asta-i rău? Citeşte editorialul. Doamne, ce repede au reacţionat de data asta.

Niciodată nu munciseră atât de mult la ceva. Misiunea se transformase în zile de câte şaisprezece ore, nu prea multă bere seara, mese făcute la repezeală din semipreparate şi doar un aparat de radio ca distracţie. Acesta trebuia pus să meargă tare în acel moment. Puseseră plumb la topit. Instalaţia mecanică era asemenea celei folosite de sudori, o cisternă de propan cu o duză în vârf, ca o rachetă cu fundul în sus, care era testată static, iar mai sus se afla o oală de metal plină cu plumb ţinut în stare lichidă de flăcările care duduiau. În oală se afla o lingură cu care se lua metalul ce era apoi turnat în matriţe de glonţ. Acestea erau de calibrul 58, de 505 grame, făcute pentru puşti cu încărcare printr-un orificiu, cam cum sunt acelea pe care muntenii de altă dată le duseseră în vest prin anii ’20. Fuseseră comandate prin cataloage. Erau zece matriţe, cu câte patru cavităţi fiecare.

Până acum, îşi zise Ernie Brown, lucrurile merseseră bine, mai ales în privinţa securităţii. Fertilizantul nu era o substanţă controlată. Şi nici combustibilul diesel nu era. Nici plumbul. Fiecare achiziţie fusese făcută într-un alt loc, astfel încât nici o achiziţie să nu fie atât de mare, încât să trezească comentarii.

Totuşi, era o muncă umilă, care lua mult timp, dar, după cum observase Pete, Jim Bridger nu venise în vest cu elicopterul. Nu, el călătorise pe această distanţă călare, desigur cu un cal, doi, de povară şi făcând, probabil, douăzeci şi cinci, treizeci de kilometri pe zi, mai prinzând câte un castor în laţ, făcând totul cu greu, de unul singur, dând, din când în când, peste altul ca el şi tocmindu-se pentru un clondir de băutură sau pentru nişte tutun. Deci ceea ce făceau continua tradiţia unor oameni ca ei. Asta era important.

Se încadrau în timpul programat. Pete făcea treaba cu lingura şi, din momentul când turna în primul set de matriţe, până turna în ultimul, primul se întărise destul încât, când era cufundat în apă şi deschisă piesa din două părţi, proiectilele de tipul minisferă erau perfect formate şi solide. Acestea erau aruncate într-un butoi gol, iar matriţele erau puse iar în cutiile lor. Ernie adună plumbul risipit şi-l aruncă iar în oală, ca să nu se irosească nimic.

Singura treabă complicată era cum să faci rost de camionul de ciment, dar, după cercetarea ziarelor locale, găsiseră o vânzare la licitaţie a unui antreprenor care părăsise afacerile şi, în schimbul a numai douăzeci şi una de mii de dolari, cumpăraseră un vehicul produs cu trei ani în urmă, cu o caroserie de camion Mack, cu nu mai mult de o sută de mii de kilometri parcurşi şi într-o stare destul de bună de funcţionare. Îl aduseseră aici noaptea, bineînţeles şi acum

era parcat în şopron, la o distanţă de şase metri, cu farurile urmărindu-i ca nişte ochi.

Munca era monotonă, dar chiar şi asta era un avantaj. Pe peretele şopronului se vedea o hartă a centrului Washingtonului şi, în timp ce amesteca în plumb, Ernie întoarse capul să se uite la ea, mintea lui suprapunând pe imaginea plată a hârtiei, reflectarea ei mentală. Cunoştea toate distanţele şi distanţa era factorul principal. Serviciile Secrete se credeau foarte deştepte. Închiseseră Pennsylvania Avenue cu scopul clar de a ţine bombele departe de casa preşedintelui. Doamne, tare deştepţi mai erau! Nu neglijaseră decât un singur şi mic amănunt...

— Dar trebuie să fac asta, spuse MacGregor. Suntem obligaţi să...

— N-ai s-o faci, îi spuse funcţionarul oficial al Ministerului Sănătăţii. Pacientul Index a adus boala cu el. Aţi luat măsurile necesare de izolare. Personalul îşi face treaba – i-ai instruit bine, Ian, adăugă el, ca să detensioneze atmosfera. Ţării mele nu i-ar conveni să se afle ceva. Am discutat asta la Ministerul de Externe şi nu trebuie să se afle. E clar?

— Dar...

— Dacă insişti, o să fim nevoiţi să-ţi cerem să părăseşti ţara.

MacGregor se făcu roşu la faţă. El avea o figură palidă, de tip nordic, iar chipul său reflecta prea uşor stările sale emoţionale. „Nenorocitul ăsta ar fi în stare şi putea chiar să dea încă un telefon ca să-i spună unui poliţist – aşa li se spunea şi aici, deşi nu erau, bineînţeles, din genul acela civilizat, prietenos pe care-l cunoscuse el la Edinburgh – să se ducă la mine acasă şi să mă anunţe să-mi fac bagajul şi să pornesc spre aeroport.” I se mai întâmplase aşa ceva unui londonez care moralizase, puţin prea aspru, un funcţionar guvernamental despre riscurile SIDA. Şi dacă pleca şi-ar fi lăsat în urmă pacienţii şi ăsta era punctul lui vulnerabil; funcţionarul ştia asta, iar MacGregor ştia că el ştia. Era tânăr şi devotat şi-şi îngrijea pacienţii aşa cum trebuia s-o facă un doctor, deci nu-i era uşor să-i lase în grija altuia, mai ales aici şi acum, când existau prea puţini medici într-adevăr competenţi pentru atâţia pacienţi.

— Cum se simte pacientul Saleh?

— Mă îndoiesc că va supravieţui.

— Asta-i păcat, dar nu se poate face nimic. Avem vreo idee despre cum a fost expus omul acesta bolii?

Bărbatul mai tânăr roşi din nou şi spuse:

— Nu şi asta-i problema.

— O să vorbesc eu cu el.

Era un lucru al naibii de greu de făcut de la o distanţă de trei metri, îşi zise MacGregor. Dar altele îl preocupau pe el acum.

În ceea ce-o privea pe Sohaila, testul pe anticorpi ieşise pozitiv. Dar fetiţa se simţea mai bine. Temperatura îi scăzuse cu încă o jumătate de grad. Sângerarea i se oprise. MacGregor mai repetase câteva teste şi stabilizase altele. Funcţia ficatului era aproape normală. Era sigur că va supravieţui. Într-un fel, fusese expusă Ebolei şi o învinsese cumva, dar, necunoscând primul element, nu putea decât să ghicească cauza celui de-al doilea. Se întreba într-o oarecare măsură, dacă Sohaila şi Saleh fuseseră expuşi în acelaşi fel... Dar nu, nu credea că se întâmplase la fel. Oricât de extraordinar ar fi fost sistemul imunitar al unui copil, nu era atât de puternic, comparat cu al unui adult sănătos, iar Saleh nu arăta probleme de sănătate ascunse. Dar adultul avea să moară cu siguranţă, în timp ce copilul va trăi. De ce oare?

Ce alţi factori se ascundeau în cele două cazuri? Nu exista o epidemie de Ebola în Irak – nu existase niciodată într-o ţară atât de dens populată ca aceea – dar nu avea, oare, Irakul un program pentru războiul biologic? Era posibil să fi avut o epidemie şi s-o fi ţinut ascunsă? Dar nu, guvernul acelei ţări se afla într-un moment de criză. Aşa anunţa canalul Skynews la care era conectat prin cablu televizorul din apartamentul său şi, în asemenea împrejurări, secrete ca acestea nu puteau fi ţinute. S-ar fi creat panică.

MacGregor era medic, nu detectiv. Doctorii care puteau face ambele lucruri erau angajaţi la Organizaţia Mondiala a Sănătăţii, la Institutul Pasteur de la Paris şi la C.D.C., în America. Nu erau mult mai inteligenţi decât el, dar erau mai experimentaţi şi altfel instruiţi.

Sohaila... Trebuia să se ocupe de cazul ei, să continue să-i testeze sângele. Putea ea încă să infecteze alţi oameni? MacGregor trebuia să cerceteze ce se scrisese despre asta. Singurul lucru de care era sigur era că un sistem imunitar pierdea bătălia, în timp ce altul o câştiga. Dacă voia să descopere ceva, trebuia să continue cercetarea cazului. Poate că, mai târziu, va putea vorbi despre asta, dar trebuia să rămână aici ca să poată realiza ceva.

În plus, fără să spună nimănui, trimisese probele de sânge la Pasteur şi la C.D.C. Birocratul ăsta înfumurat nu ştia asta şi apelurile telefonice, dacă apăreau, vor veni la acest spital, pentru MacGregor. Putea să transmită ştiri despre caz. Putea să le spună care era problema care părea să aibă şi implicaţii politice. Putea să pună unele întrebări şi să transmită altele. Trebuia să se supună, deocamdată.

— Cum doriţi, domnule doctor, îi răspunse el funcţionarului. Veţi urma, bineînţeles, procedurile necesare.

31
MAREEA ŞI VALURILE

În dimineaţa aceasta sosise scadenţa şi preşedintele Ryan avu de suportat din nou corvoada machiajului şi a aranjării părului.

— Ar trebui măcar să avem un scaun normal de bărbier, remarcă Jack, în timp ce doamna Abbot îşi făcea datoria.

Abia cu o zi înainte, aflase că frizerul prezidenţial venea în Biroul Oval şi-şi făcea treaba în faţa scaunului turnant al preşedintelui. „Trebuie să fie o adevărată distracţie pentru Serviciul Secret, îşi zicea el, să aibă de a face cu un om cu foarfece şi cu brici ascuţit la doi centimetri de artera lui carotida.”

— Okay, Arnie, ce trebuie să fac cu domnul Donner?

— În primul rând, el pune orice întrebare doreşte. Asta înseamnă că trebuie să te gândeşti la răspunsuri.

— O să încerc, Arnie, zise Ryan, încruntându-se.

— Subliniază faptul că eşti cetăţean, nu politician. Poate că pentru Donner nu contează, dar va conta pentru cei care urmăresc interviul astă-seară, îl sfătui van Damm.

— Aşteaptă-te la o lovitură în problema justiţiei.

— Cine-a făcut să transpire treaba asta? întrebă Ryan enervat.

— N-o să ştim niciodată şi dacă încerci să afli n-o să reuşeşti decât să semeni cu Nixon.

— Cum se întâmplă că, orice aş face, cineva… Fir-ar să fie…

Ryan oftă în timp ce Mary Abbot termină cu aranjatul părului.

— I-am spus asta şi lui George Winston.

— Văd că-ţi înveţi lecţia. Dacă ajuţi o bătrânică să treacă strada, o să se găsească o feministă care să spună că ai făcut un gest care n-a pornit din inimă, care e doar condescendent. Dacă n-o ajuţi, o altă organizaţie va spune că eşti indiferent la nevoile bătrânilor. Toate grupurile de interese care există au programele lor, Jack şi acele programe sunt cu mult mai importante pentru ele decât eşti tu. Ideea este să ofensezi cât mai puţină lume posibil. Asta este cu totul altceva decât să nu ofensezi pe nimeni. Dacă încerci să faci asta, vei ofensa pe toată lumea, îi explică şeful personalului de la Casa Albă.

Ryan căscă ochii mari.

— Am găsit! O să spun ceva care să enerveze pe toţi şi atunci voi fi iubit de toată lumea.

Arnie nu era convins.

— Şi orice glumă pe care o vei spune va irita pe cineva. De ce? Umorul reprezintă o cruzime şi, întâi de toate, unii oameni, pur şi

simplu, n-au umor.

— Cu alte cuvinte, există persoane care ţin să se enerveze, iar eu sunt ţinta principală.

— Văd c-ai început să pricepi, spuse şeful de personal, dând grav din cap.

— Avem nave maritime pregătite la Diego Garcia, spuse Jackson, atingând punctul respectiv de pe hartă.

— Ce dispozitive sunt acolo? întrebă Bretano.

— Tocmai am reorganizat T.O.E...

— Asta ce mai este? întrebă Ministrul Apărării.

— Tabloul Organizării şi Echipamentului. Generalul Michael Moore a fost şeful de stat-major al armatei. A comandat o brigadă a Diviziei 1 Blindate în războiul din Golful Persic. Capacitatea este suficientă pentru ceva mai mult de o brigadă, o brigadă normală, la care se adaugă proviziile necesare pentru operaţiunile de luptă pe o lună. În plus, avem câteva unităţi în Arabia Saudită. Echipamentul este nou aproape în întregime, tancuri de luptă Ml A2, Bradley, MLRS. Noile linii de artilerie vor fi transportate pe apă în trei luni. Saudiţii, adăugă el, ne-au ajutat cu ceva fonduri. O parte din echipament este, tehnic, al lor; pare a fi vorba despre echipament de rezervă pentru armata lor, dar noi îl întreţinem şi tot ce avem de făcut este să-i transportăm pe oamenii noştri cu avioanele ca să-l scoată din depozite.

— Cine ar pleca mai întâi, dacă ne cer ajutor?

— Depinde, răspunse Jackson. Probabil întâi va pleca un regiment de blindate AER. În caz de urgenţă, vom transfera pe calea aerului personalul Regimentului 10 din Deşertul Negev. Este o treabă care poate fi făcută într-o singură zi. Pentru exerciţii, Regimentul ACR 3 din Texas şi Regimentul 2 din Louisiana.

— Un ACR, domnule ministru, este o formaţiune bine echilibrată, de mărimea unei brigăzi. Dinţi zdraveni, dar coadă scurtă. Ştie să se descurce şi cine are de a face cu el trebuie să se gândească bine înainte de a se ambala, explică Mickey Moore, adăugând: Totuşi, înainte de a se desfăşura pentru o staţionare mai îndelungată, au nevoie de un batalion de sprijin – trupe de aprovizionare şi de întreţinere.

— Mai avem încă un portavion în Oceanul Indian, se află la Diego, cu restul grupului de luptă, ca să acorde echipajelor un concediu pe coastă, continuă Jackson. Asta aproape că a acoperit tot stolul acela de soldaţi, dar n-a fost o treabă rea. Măcar au putut să bea o bere, două, să-şi mai dezmorţească picioarele şi să joace ceva base-ball. Avem o unitate aeriană F-16 – de fapt mai mult decât una – în Neghev, în cadrul angajamentului nostru privind securitatea Israelului. Unitatea aceea şi Regimentul 10 sunt destul de bune. Misiunea lor

este să se antreneze şi asta-i ţine ocupaţi.

— Soldaţilor le place să se antreneze, domnule ministru. Preferă să facă asta decât orice altceva, adăugă generalul Moore.

— Trebuie să mă duc să văd şi eu cum merg treburile astea, remarcă Bretano. De îndată ce se stabileşte bugetul... sau sunt pornite lucrurile în problema asta. Pare insuficient, domnilor.

— Aşa este, domnule, fu de acord Jackson. Nu-i destul ca să duci un război, dar, probabil, destul ca să descurajezi unul.

— Va mai avea loc un război în Golful Persic? întrebă Tom Donner.

— Nu văd motive ca să mă aştept la aşa ceva, îi răspunse preşedintele.

Cel mai greu îi era să-şi stăpânească vocea. Răspunsul fusese prudent, dar cuvintele lui trebuia să sune categoric şi reconfortant. Era doar o altă formă de a minţi, deşi declararea adevărului putea să schimbe ecuaţia. Acesta era rostul „devierii", un joc atât de fals şi de artificial, încât devenea un fel de realitate a tuturor. Să spui ceva neadevărat ca să serveşti adevărul... Churchill spusese cândva: „În vremuri de război, adevărul este atât de preţios încât trebuie păzit de minciuni." Dar în vreme de pace?

— Dar relaţiile noastre cu Iranul şi Irakul nu au fost de prietenie o vreme.

— Trecutul e trecut, Tom. Nimeni nu-l poate schimba, dar poate învăţa din el. Nu există nici un motiv serios de animozitate între America şi ţările din acea regiune. De ce să fim duşmani? făcu preşedintele.

— Deci ne vom adresa Republicii Islamice Unite? întrebă Donner.

— Pe noi ne interesează întotdeauna să ne adresăm oamenilor, mai ales în interesul dezvoltării relaţiilor de prietenie. Golful Persic este o regiune de mare importanţă pentru întreaga lume. Este în interesul tuturor ca acea regiune să rămână paşnică şi stabilă. A fost destul război. Iranul şi Irakul au luptat... Cât timp? Opt ani, cu sacrificii umane enorme pentru ambele ţări. Apoi, toate conflictele acelea dintre Israel şi vecinii lui... Ajunge! Acum se naşte o nouă naţiune. Noua ţară are multe de făcut. Cetăţenii ei au necesităţile lor şi, din fericire, au şi resursele care pot satisface acele necesităţi. Le dorim binele. Dacă putem să-i ajutăm, îi vom ajuta. America a fost întotdeauna dornică să-şi întindă, prieteneşte, mâna.

Urmă o scurtă pauză, probabil pentru o reclamă. Interviul se va transmite în seara aceea la ora 21.00. Apoi, Donner se întoarse spre colegul lui mai în vârstă, John Plumber, care preluă fragmentul următor.

— Deci, vă place să fiţi preşedinte?

Ryan înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— Tot timpul îmi spun că nu am fost ales, am fost condamnat la funcţia asta. Vreţi să vă spun cinstit? Muncesc multe ore; ceea ce fac este mai greu decât mi-am închipuit vreodată, dar am fost destul de norocos. Arnie van Damm este un geniu al organizării. Personalul de aici, de la Casa Alba, este deosebit. Primesc zeci de mii de scrisori de sprijin de la oamenii de dincolo de Beltway şi aş vrea să folosesc acest prilej ca să le mulţumesc şi să le spun că asta mă ajută cu adevărat.

— Domnule Ryan – Jack se convinse că titlul lui de doctor nu mai conta – ce lucruri aţi dori să schimbaţi? îl întrebă Plumber.

— John, depinde ce înţelegi prin „a schimba”. Sarcina mea principală este să menţin guvernul în funcţiune. Deci eu nu încerc să „schimb” ci să „restabilesc”. Încă nu avem un Congres – şi nu vom avea până nu se reorganizează Camera reprezentanţilor – deci nu pot să înaintez un buget. Am încercat să aleg nişte oameni buni care să preia departamentele principale ale guvernului. Sarcina lor este să conducă eficient acele departamente.

— Ministrul de Finanţe, George Winston, a fost criticat pentru graba lui de a schimba codul federal al impozitelor, spuse Plumber.

— Tot ce pot spune este că îl sprijin pe ministrul Winston fără rezerve. Modalitatea de percepere a impozitelor este nejustificat de complicată şi acest lucru este fundamental nedrept. Ceea ce vrea el să facă este independenţa de venit. De fapt, s-ar putea să fie o idee cam pesimistă. Efectul net va fi mărirea veniturilor guvernamentale prin economisiri administrative în alte domenii.

— Dar s-au făcut multe observaţii nefavorabile despre caracterul regresiv…

Ryan ridică o mână:

— Stai puţin, John, una dintre problemele acestui oraş este că limba folosită de oameni a fost denaturată. A impozita pe toată lumea la fel nu este un lucru regresiv. Acest cuvânt înseamnă un pas înapoi, a impozita pe săraci mai mult decât pe bogaţi. Noi nu vom face asta. Când foloseşti acest cuvânt într-un mod greşit, induci lumea în eroare.

— Dar aşa au înţeles oamenii sistemul de impozite de ani de zile.

Lui Plumber nu i se pusese la încercare de mult exprimarea.

— Asta nu pune lucrurile la punct, zise Jack. În orice caz, după cum am mai spus, eu nu sunt politician, John. Eu nu ştiu decât să vorbesc pe şleau. Dacă impozităm pe fiecare în acelaşi fel respectăm definiţia cuvântului „nepărtinitor”, aşa cum apare în dicţionar. Haide, John, tu ştii care sunt regulile jocului. Tu şi cu Tom câştigaţi o grămadă de bani – mult mai mult decât mine – şi, în fiecare an, avocatul şi contabilul vostru verifică totul. Probabil că aveţi investiţii care au rostul de a vă reduce impozitele, nu? Cum au apărut aceste portiţe de scăpare? Simplu: politicienii au convins Congresul să schimbe puţin legea. De ce? Fiindcă bogaţii i-au plătit să facă asta. Deci, ce se întâmplă?

Sistemul aşa-zis „progresiv” este manipulat în aşa fel, încât ratele mai ridicate pentru bogaţi nu se aplică, de fapt, fiindcă avocaţii şi contabilii lor le spun cum să ocolească sistemul de impozitare şi ei reuşesc să facă asta, în schimbul unui onorariu. Deci impozitele mai mari pe care le plătesc sunt o minciună, nu? Politicienii ştiu toate astea când aprobă legile. Ştii unde ne duc toate? Nicăieri, John. Nu ne duc nicăieri. Este un joc gigantic, asta-i tot. Doar un joc care iroseşte timp, induce publicul în eroare şi face o groază de bani pentru oamenii care lucrează în sistem – şi de unde vin aceşti bani? De la cetăţeni, de la oamenii care plătesc totul. Deci George Winston vrea să schimbe sistemul – şi noi suntem de acord – şi atunci ce se întâmplă? Cei care participă la acest joc şi conduc sistemul folosesc aceleaşi cuvinte ce induc în eroare ca să pară că noi facem ceva părtinitor. Aceşti oameni din interiorul sistemului formează cel mai periculos şi pernicios[13] grup cu interese speciale care-a existat vreodată.

— Şi nu vă place asta, zise John, zâmbind.

— În fiecare serviciu pe care l-am avut, ca agent de bursă, profesor de istorie şi altele, a trebuit să spun adevărul cât am putut mai bine. N-am de gând să mă schimb acum. Poate că unele lucruri trebuie să fie schimbate şi am să vă spun unul dintre ele: Fiecare părinte din America îi spune copilului său, mai devreme sau mai târziu, că politica este o treabă murdară, care implică multă duritate, o treabă scârboasă. Şi tatăl tău ţi-a spus la fel. Şi tata mi-a spus mie, iar noi acceptăm asta ca pe ceva care are sens, ca pe ceva normal şi firesc. Dar nu este aşa, John. Sistemul politic este modalitatea prin care conducem ţara, prin care adoptăm legile pe care trebuie să le respectăm cu toţii, prin care impunem impozitele. Toate astea sunt lucruri importante, nu-i aşa? Dar, în acelaşi timp, acceptăm în sistem oameni pe care nu ne-ar face plăcere să-i invităm la noi acasă, în care n-am avea încredere să-i lăsăm în apropierea copiilor noştri. Nu te miră asta, nu e ceva cam ciudat, John?

— Le permitem să intre în sistemul politic unor oameni care şi-au creat o rutină din distorsionarea faptelor, care manipulează legile ca să le convină patronilor ce furnizează bani de campanii. Unii dintre aceştia te mint în faţă. Şi noi acceptăm asta. Voi, cei din mediile de informare, acceptaţi asta. Dar n-aţi accepta acest fel de comportare în profesia voastră, nu-i aşa? Sau în medicină, în ştiinţă, în afaceri, în aplicarea legilor... Ceva nu-i în regulă aici, continuă preşedintele, aplecându-se şi începând să vorbească cu patimă. Acum vorbim despre ţara noastră şi nivelul de comportament pe care-l pretindem

---

13 Care cauzează un rău, care este periculos (în special pentru sănătate); vătămător, dăunător.

de la reprezentanţii noştri nu trebuie să fie mai scăzut, trebuie să fie mai ridicat. Trebuie să pretindem inteligenţă şi integritate. Ăsta-i motivul pentru care am rostit discursuri în toată ţara. John, eu sunt un independent declarat. Nu sunt afiliat nici unui partid. Nu am un program politic, doresc doar ca lucrurile să meargă bine pentru toată lumea. Am depus un jurământ în sensul ăsta şi-mi iau jurămintele în serios. Ei bine, am aflat că asta îi supără pe unii şi-mi pare rău, dar n-am de gând să-mi modific convingerile ca să mă pun bine cu fiecare grup, cu o armată de politicieni plătiţi. Eu mă aflu aici ca să slujesc pe toată lumea, nu doar pe aceia care fac cea mai mare gălăgie şi oferă cei mai mulţi bani.

Plumber nu se arată încântat de această izbucnire.

— Bine, domnule preşedinte, pentru început, ce credeţi despre drepturile civile?

— Constituţia nu ţine seama de culoare politică, în ceea ce mă priveşte. Discriminarea aplicată oamenilor după felul cum arată, cum vorbesc, la ce biserică se duc sau din ce ţară vin strămoşii lor contravine legilor acestei ţări. Aceste legi vor fi aplicate. Se presupune că suntem cu toţii egali în faţa legilor, fie că le respectăm, fie că le încălcăm. În cel de-al doilea caz, acei oameni trebuie să-şi facă griji în privinţa Ministerului Justiţiei.

— Nu-i un punct de vedere cam idealist?

— Ce-i rău cu idealismul? replică Ryan. În acelaşi timp, ce-aţi zice de puţin bun-simţ, din când în când? În loc de o mulţime de oameni în căutare de avantaje pentru ei înşişi şi pentru cine ştie ce grup pe care-l reprezintă, de ce nu putem lucra cu toţii împreună? Nu suntem americani înainte de orice altceva? De ce să nu ne străduim mai mult să lucrăm împreună şi să găsim soluţii rezonabile pentru problemele noastre? Această ţară n-a fost înfiinţată pentru ca fiecare grup să se repeadă la beregata altui grup.

— Unii ar spune că de-asta ne zbatem ca să fim siguri că fiecare îşi primeşte partea care i se cuvine, remarcă Plumber.

— Şi, între timp, corupem sistemul politic.

Trebui să se oprească pentru schimbarea benzilor din aparatele de filmat. Jack se uită cu jind la uşa către biroul secretarelor, dorindu-şi o ţigară. Îşi frecă mâinile, încercând să pară relaxat, dar, deşi i se dăduse ocazia să spună lucruri pe care de ani de zile dorise să le spună, prilejul de a face acest lucru îl făcu şi mai tensionat.

— Camerele de luat vederi sunt închise, spuse Tom Donner, sprijinindu-se puţin de spătarul scaunului. Credeţi cu adevărat că puteţi realiza toate astea?

— Dacă nu încerc, ce mai reprezint eu? spuse Jack cu un oftat. Guvernul este o mizerie. Ştim cu toţii asta. Dacă nu încearcă nimeni să-l pună pe picioare, o să se deterioreze şi mai mult.

Donner încercă aproape un sentiment de milă pentru invitatul său. Sinceritatea tipului era evidentă, de parcă inima lui Ryan bătea chiar acolo, iar el era capabil să simtă asta. Dar nu putea să priceapă. Nu putea spune că Ryan era un băiat rău. Era doar depăşit de evenimente, aşa cum spunea toată lumea. Kealty avea dreptate şi, din această cauză, Donner avea această treabă de făcut.

— Gata! spuse producătorul.

— Curtea Supremă, spuse Donner, preluând întrebările de la colegul său. S-a spus că studiaţi acum o listă de posibili judecători pentru a fi propuşi în faţa Senatului.

— Da, aşa este, răspunse Ryan.

— Ce ne puteţi spune despre asta?

— I-am cerut ministrului de Justiţie să-mi trimită o listă de judecători cu experienţă pentru Curtea de Apel. Am primit lista şi o studiez acum.

— Ce căutaţi, de fapt? întrebă Donner.

— Caut judecători buni. Curtea Supremă este principalul nostru garant al Constituţiei. Avem nevoie de oameni conştienţi de această responsabilitate şi care vor interpreta legile corect.

— Specialişti care respectă legea în cel mai strict mod?

— Tom, Constituţia spune că Congresul stabileşte legea, latura executivă aplică legea şi Curtea explică legea. Asta se cheamă verificări şi balanţe.

— Dar, din punct de vedere istoric, Curtea Supremă a fost o forţă importantă a schimbării în ţara noastră, remarcă Donner.

— Dar nu toate aceste schimbări au fost bune. Dred Scott a dezlănţuit Războiul Civil. Plessy vs. Ferguson a fost o ruşine care ne-a dat ţara îndărăt cu şaptezeci de ani. Te rog nu uita că în ceea ce priveşte legile, sunt un profan…

— Ăsta-i şi motivul pentru care Asociaţia Americană de Avocatură face o verificare de rutină a numirilor de judecători. Veţi depune spre examinare lista dumneavoastră la A. A. A.?

— Nu, răspunse Ryan, scuturând din cap. Mai întâi, toţi aceşti judecători au reuşit să sară peste obstacole ca să ajungă unde sunt. În al doilea rând, A.A.A.-ul este şi un grup de interese, nu? Perfect, are dreptul să caute să satisfacă interesele membrilor, dar Curtea Supremă este organul guvernamental care hotărăşte legea pentru toţi, iar A. A. A. este organizaţia care foloseşte legea ca pe un mijloc de trai. Nu se creează un conflict de interese când grupul care foloseşte legea selectează oamenii care stabilesc legea? În orice alt domeniu aşa s-ar întâmpla, nu?

— Nu vede toată lumea lucrurile în acest fel.

— Da şi A.A.A. are un sediu mare aici, la Washington, care este plin de politicieni, spuse preşedintele. Tom, funcţia mea nu-mi cere să

servesc grupurile de interese. Funcţia mea înseamnă menţinerea, protejarea şi apărarea Constituţiei cât mai bine cu putinţă. Ca să pot face asta, încerc să gândesc la fel ca mine: că jurământul înseamnă ceea ce declară: fără jocuri trişate.

Donner se întoarse spre colegul său:

— John?

— Aţi petrecut mulţi ani la Agenţia Centrală de Investigaţii, spuse Plumber.

— Da, aşa este, fu de acord Jack.

— Şi ce-aţi făcut acolo?

— Am lucrat mai mult în Directoratul Informaţiilor. Cercetam informaţiile provenite din diverse surse, încercând să le descifrez şi, apoi, pasându-le altora. După un timp, am condus Directoratul Informaţiilor, apoi, sub preşedintele Fowler am devenit director adjunct. Pe urmă, după cum se ştie, am fost consilier pe probleme de securitate naţională pentru preşedintele Durling, zise Jack, încercând să ducă discuţia mai mult spre viitor, decât spre trecut.

— Pe parcurs, aţi ieşit vreodată şi pe câmpul de luptă? îl întrebă Plumber.

— Da. Am lucrat pe postul de consilier al echipei de negocieri pentru controlul armamentelor şi am participat la multe conferinţe, răspunse preşedintele.

— Domnule preşedinte, conform unor rapoarte aţi făcut mai mult decât atât, aţi participat la operaţiuni care au dus la moartea... unor cetăţeni sovietici.

Jack ezită o clipă, destul de mult ca să-şi dea seama ce impresie produce asupra spectatorilor acelui program „special”.

— John, un principiu al guvernului nostru, timp de mulţi ani, a fost că nu trebuie să comentăm asupra operaţiunilor de informaţii. Nu intenţionez să schimb acest principiu.

— Poporul american are dreptul şi dorinţa să ştie ce fel de om se află în această funcţie, insistă Plumber.

— Această administraţie nu va discuta niciodată despre operaţiunile de informaţie. Scopul acestui interviu este să se vadă ce fel de om sunt. Ţara noastră trebuie să păstreze unele secrete. Aşa trebuie să faci şi tu John, spuse Ryan privindu-l pe comentator drept în ochi. Dacă dezvălui sursele, îţi pierzi serviciul. Dacă America face acelaşi lucru, oamenii au de suferit.

— Dar...

— Subiectul este închis, John. Serviciile noastre de informaţii operează sub controlul Congresului. Eu am sprijinit întotdeauna această lege şi voi continua să o susţin şi asta-i tot în legătură cu acest subiect.

Ambii reporteri clipiră nervos la auzul acestor vorbe şi, cu siguranţă

– îşi spuse Ryan – acel fragment de bandă nu va fi transmis în seara aceea.

Badrayn trebuia să selecteze treizeci de oameni şi, în timp ce numărul şi devotamentul cerut nu creau probleme deosebite, ceea ce conta era inteligenţa. Avea contactele necesare. Dacă exista ceva din belşug în Orientul Mijlociu, aceasta erau teroriştii, oameni ca el, deşi mai tineri, care-şi închinaseră viaţa Cauzei pe care o vedeau pălind chiar sub ochii lor. Şi asta le făcea mânia şi devoţiunea şi mai puternice. Dacă stătea să se gândească bine, nu-i trebuia decât douăzeci de oameni inteligenţi. Restul nu trebuia să fie decât credincioşi cauzei şi să aibă unu, doi supraveghetori deştepţi. Toţi trebuiau să asculte de nişte ordine. Toţi trebuiau să fie gata să moară sau, cel puţin, să rişte să moară. Ei bine, nici asta nu era o problemă. Hezbollahul avea încă destui oameni dispuşi să-şi lege bombe de trupurile lor şi mai erau şi alţii.

Acest lucru făcea parte din tradiţia regiunii – lucru pe care Mahomed poate că nu l-ar fi aprobat cu totul, dar Badrayn nu era deosebit de religios şi operaţiunile teroriste erau specialitatea lui. De-a lungul istoriei, arabii nu au fost soldaţii cei mai buni din lume. Fiind într-o mare parte a istoriei lor membri ai unor triburi nomade, tradiţia lor militară consta în raiduri, numite, mai târziu, tactici de gherilă, mai mult decât în bătălii pe un câmp de luptă, aceasta fiind, de fapt, invenţia grecilor, trecută, apoi, romanilor şi de la aceştia naţiunilor apusene. După cum arată istoria, o singură persoană se oferea să se sacrifice – în tradiţia vikingilor acea persoană se numea „berzerker”, în timp ce în Japonia existau corpurile speciale de atac, numite şi kamikaze. Pe câmpul de bătălie îţi învârteai sabia vitejeşte şi ucideai cât mai mulţi duşmani care aveau să-ţi devină slujitori în paradis. Aşa se întâmpla şi în cazul Jihadului, războiului sfânt, al cărui scop era slujirea intereselor Credinţei. În cele din urmă, se dovedea că Islamul, ca orice altă religie, putea fi corupt de slujitorii săi. Pentru moment, Badrayn avea mai mulţi oameni gata să facă ceea ce le cerea el să facă, instrucţiunile lui venind de la Daryaei, care le va spune şi el că acesta era un serviciu adus Jihadului prin care-şi vor afla intrarea într-o eternitate glorioasa.

Îşi făcuse lista. Dădu trei telefoane. Convorbirile fură receptate şi în alte puncte, astfel că în Liban şi în alte locuri, începură să se facă planuri de călătorie.

— Deci, cum ne-am descurcat, domnule antrenor? întrebă Jack, zâmbind.

— Gheaţa s-a subţiat destul de tare, dar cred că nu te-ai udat, spuse Arnie van Damm cu vizibilă uşurare. Ai lovit destul de zdravăn

în grupurile de interese.

— Nu-i grozav să devastezi interesele speciale? Mai fac şi alţii asta!

— Depinde de ce grupuri şi de interesele în joc, domnule preşedinte. Toţi au purtători de cuvânt şi unii dintre ei pot apărea ca Maica Tereza, exact înainte de a-ţi tăia gâtul cu un satâr. Şeful personalului de la Casa Albă făcu o pauză. Totuşi, te-ai descurcat destul de bine. N-ai spus nimic pe care ei să-l poată întoarce împotriva ta prea agresiv. O să vedem cum aranjează banda pentru astă-seară şi, pe urmă, ce spun Donner şi Plumber la sfârşit. Ultimele câteva minute contează cel mai mult.

Eprubetele sosiră la Atlanta într-un container securizat numit „cutia de pălării" din cauza formei ei. Era, în felul lui, un dispozitiv foarte sofisticat, menit să păstreze materialele cele mai periculoase în siguranţă totală, cu mai multe sigilii şi învelişuri ca să reziste la impacturi violente. Era acoperit cu etichete de avertizare de pericol biologic şi era tratat cu mare respect de cei care-l manipulau, inclusiv de distribuitorul federal care-l predase în acea dimineaţă la ora 9.14.

„Cutia de pălării" fu transportată la un laborator de maximă securitate unde partea exterioară fu cercetată ca să se vadă dacă nu fusese deteriorată, fu tratată cu un dezinfectant chimic puternic, apoi deschisă după o metodă specială. Documentele însoţitoare explicau de ce era necesar acest lucru. Cele două fiole de sânge erau bănuite că conţin virusuri ce provocau febra hemoragică. Asta putea însemna oricare dintre mai multe boli de acest fel din Africa – continentul de origine indicat – care trebuiau evitate. Un tehnician care lucra într-o boxă etanşeizată făcea transferul după ce examina containerele pentru eventuale scurgeri. Nu observă scurgeri şi ca să fie mai sigur, folosi încă puţin spray dezinfectant. Sângele va fi testat pentru anticorpi şi comparat cu alte mostre. Documentaţia fu trimisă la biroul doctorului Lorenz de la Secţia Specială de patologie.

— Gus, aici Alex, auzi doctorul Lorenz în receptor.

— Încă n-ai pescuit nimic?

— Poate la sfârşitul ăsta de săptămână. Există un tip de la neurochirurgie cu o barcă şi suntem, în sfârşit, bine pregătiţi.

Doctorul Alexandre se uita pe fereastra biroului său din zona de est a Baltimoreului. Se putea vedea portul care ducea spre Golful Chesapeake unde se părea că existau peşti de recif.

— Ce se întâmplă, întrebă Gus în clipa când secretarul lui intră cu un dosar.

— Facem cercetări în legătură cu epidemia din Zair. Ceva nou?

— Nimic, slavă Domnului! Momentul critic a trecut. De data asta a fost ceva rapid. Am fost foarte…

Lorenz se opri când deschise dosarul şi-şi aruncă ochii pe prima foaie.

— Stai puţin. Khartoum?! murmură el către sine însuşi.

Alexandre aşteaptă răbdător. Lorenz era omul care citea totul încet, cu grijă. Fiind un om mai în vârstă decât Ralph Forster, făcea lucrurile fără grabă, ceea ce explica faptul că era un om de ştiinţă strălucit. Rar i se întâmplă lui Lorenz să facă un pas greşit. Prea cumpănea mult înainte de a se mişca.

— Tocmai am primit două probe de la Khartoum. Pagina întâia este de la medicul MacGregor de la Spitalul Englez din Khartoum: doi pacienţi, un bărbat adult şi o fetiţă de patru ani, probabil, cazuri de febră hemoragică. Probele sunt acum la laborator.

— Khartoum? Sudan?

— Aşa scrie…

— Destul de departe de Congo, omule.

— Există avioane, Alex, remarcă Lorenz.

Dacă era ceva care-i speria pe epidemiologi, aceasta era circulaţia aeriană internaţională. Foaia nu spunea multe, dar dădea nişte numere de fax şi de telefon.

— În regulă, vom face testele şi vom vedea.

— Dar despre probele precedente ce poţi spune?

— Am terminat diagrama ieri. Ebola Zair, subdiviziunea Mayinga, identic cu probele din 1976, până la ultimul aminoacid.

— Cel ce se ia prin aer, murmură Alexandre, cel pe care l-a luat George Westphal.

— Asta nu s-a clarificat niciodată, îi aminti Lorenz.

— George a fost prudent, Gus. Ştii asta. Tu l-ai instruit.

Pierre Alexandre se frecă la ochi. Durerile astea de cap! Avea nevoie de o nouă lampă de birou.

— Să mă anunţi ce indică probele acelea. Bine?

— Sigur că da. Eu nu mi-aş face prea multe griji. Sudanul este un mediu sordid pentru nenorocitul ăsta mic. Climă fierbinte, uscată, mult soare. Virusul nu rezistă două minute în aer liber. În orice caz, o să vorbesc cu şeful meu de laborator. O să văd dacă pot să fac o micrografie astăzi, mai târziu… Nu, mai degrabă, mâine dimineaţă. Am o întâlnire de serviciu peste o oră.

— În regulă. Iar eu trebuie să mănânc ceva. Vorbim mâine, Gus.

Alexandre, care ar fi răspuns, mai curând, la titulatura de „colonel” decât de „profesor”, puse receptorul jos şi ieşi din încăpere, îndreptându-se spre bufet. Fu încântat s-o vadă pe Cathy Ryan din nou la coadă, însoţită de bodyguardul său.

— Vă salut, doamna profesoară!

— Cum merge treaba cu microbii? îl întreabă ea zâmbind.

— La fel. Am nevoie de o consultaţie, zise el, alegându-şi un

sandviş de pe tejghea.

— Nu mă ocup de virusuri.

Totuşi, se ocupa destul de mult de pacienţii ei cu SIDA ale căror probleme de ochi erau un efect secundar al bolii lor principale.

— Care-i problema?

— Durerile de cap, spuse el în drum spre casă.

— Da?

Cathy se întoarse şi-i luă ochelarii de pe nas. Îi ridică în lumină.

— Încearcă să-i ştergi din când în când. Ai cam două dioptrii minus, un astigmatism destul de mare. Cât a trecut de când nu ţi s-a mai verificat reţeta?

Îi înapoie ochelarii, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Ah, trei…

— Ani. Nu prea eşti cuminte. Spune-i secretarei tale s-o sune pe secretara mea şi am să te consult. Stai cu noi?

Aleseră o masă lângă fereastră, împreună cu Roy Altman, cercetând încăperea şi observând faptul că membrii Detaşamentului de Pază făceau acelaşi lucru. Totul era în regulă.

— Ştii, ai putea fi un bun candidat pentru noua noastră tehnică cu laserul. Am putea să-ţi reformăm corneea şi să te aducem până la 20-20, îi spuse ea.

Ea pusese şi acel program pe picioare.

— E fără riscuri? o întrebă profesorul Alexandre cam îndoit.

— Singurele proceduri riscante pe care le fac sunt în bucătărie, îi răspunse profesoara Ryan ridicând o sprânceană.

— Am înţeles, doamnă, spuse Alex cu un zâmbet.

— Ce mai e nou în branşa dumitale?

Totul depindea de redactare. Ei, de fapt, mai mult de redactare, îşi zise Tom Donner, în timp ce lucra la computerul său personal. Va adăuga propriul său comentariu, explicând şi clarificând ce dorise Ryan să spună cu vorbele lui aparent sincere. Aparent? Cuvântul îi ţâşnise în minte de la sine, uimindu-l pe reporter. Donner lucra în acest domeniu de câţiva ani şi, înainte de a fi promovat prezentator de program, fusese angajat la Washington. Scrisese despre toţi şi îi cunoştea pe toţi. În Rolodex-ul lui bine garnisit exista un cârd cu toate numele şi numerele importante din oraş. Ca orice bun reporter, avea multe relaţii. Putea să ridice telefonul şi să intre în contact cu oricine, căci, la Washington, regulile de comportare cu mediile de informare erau simple şi elegante: erai ori o sursă, ori ţintă. Dacă nu te pricepeai să colaborezi cu mediile de informare, vor găsi repede un duşman de-al tău care se pricepea. Într-un alt context, termenul tehnic folosit ar fi fost „şantaj”.

Instinctul îi spunea lui Donner că nu mai întâlnise niciodată un om

ca preşedintele Ryan, cel puţin nu în viaţa publică… Dar era, oare, adevărat? Fraza „sunt de-al vostru” putea fi întâlnită chiar şi la Iuliu Cezar. Era întotdeauna o stratagemă, o prefăcătorie, ca să-i faci pe alegători să creadă că tipul era, într-adevăr, la fel ca ei. Dar, de fapt, el nu era niciodată aşa. Oamenii normali nu ajungeau atât de departe în nici un domeniu. Ryan avansase la C.I.A. jucând politica Agenţiei la fel ca toată lumea; aşa era firesc. Îşi făcuse duşmani şi aliaţi, ca toată lumea şi dăduse din coate ca să avanseze. Cât despre informaţiile neoficiale privitoare la comportamentul lui Ryan la C.I.A… le putea folosi? Nu în acest program special. Poate într-un show informativ conţinând ceva atractiv care, pe lângă taxa TV, face lumea să urmărească emisiunea.

Donner ştia că trebuia să fie prudent în problema asta. Nu te legi de un preşedinte doar ca să te distrezi. Dar, de fapt, asta nu era adevărat, nu? A te lega de un preşedinte era cea mai mare distracţie, dar trebuia să respecţi unele reguli ca s-o faci. Trebuia să ai informaţii destul de solide. Asta propunea surse multiple şi bune. Donner va trebui să ducă informaţiile unui funcţionar mai vechi al departamentului de ştiri, cineva va trebui să le scarmene, pe urmă vor citi ciorna articolului său şi-i vor permite să-l transmită.

„Un om oarecare.” Dar acesta nu lucra pentru C.I.A. şi nu practicase meseria de spion. Cu siguranţă că Ryan era primul spion care ajunsese până în Salonul Oval… Era bine să spună asta?

Erau atâtea necunoscute în viaţa lui. Întâmplarea de la Londra. El omorâse pe cineva acolo. Teroriştii care-i atacaseră casa… Ucisese cel puţin pe unul dintre ei. Acea poveste incredibilă când furase un submarin sovietic şi când – după cum spunea sursa lui – omorâse un marinar rus. Şi altele. Era el persoana pe care o dorea poporul american la Casa Albă?

Şi totuşi, el încerca să se prezinte drept… un om oarecare. „Bun-simţ. Asta spune legea. Eu îmi iau jurămintele în serios.”

„Este o minciună, îşi spuse Donner. Trebuie să fie o minciună!”

„Eşti un ticălos destul de isteţ, Ryan”, gândea prezentatorul de program.

Şi dacă el nu era decât un tip isteţ şi dacă totul era o minciună, atunci…? Schimbarea sistemului de impozitare. Schimbări în Curtea Supremă. Schimbări în numele eficienţei… Activităţile Ministrului Bretano la Apărare… La naiba!

În imaginaţia lui se mai născu o idee: C.I.A.-ul şi Ryan jucaseră un rol în accidentul de la Capitol… Nu, asta era prea nebunesc! Ryan era un oportunist. Toţi erau oportunişti, toţi despre care Donner scrisese în toată cariera lui profesională, încă de pe vremea primului său angajament la reţeaua afiliată la *Des Moines,* unde articolele lui îl băgaseră la închisoare pe un comisar local, aşa încât Donner fusese

remarcat de directorii reţelei de la 30 Rock. Figuri politice... Donner scria relatări despre tot felul de evenimente, de la avalanşe la războaie, dar pe el politicienii îl interesaseră, ca profesie şi ca hobby.

De fapt, toţi erau la fel. Dacă erai la locul potrivit la timpul potrivit, îţi şi făceai un program. Donner nu ştia dacă învăţase vreodată ceva, dar asta învăţase. Se uită pe fereastră şi ridică telefonul cu o mână, în timp ce cu cealaltă răsfoia Rolodex-ul.

— Ed, aici Tom. Spune-mi, cât de bune sunt acele surse şi cât de repede le pot contacta?

Nu putea să perceapă zâmbetul de la celălalt capăt al firului.

Sohaila putea acum să stea aşezată. Astfel de situaţii dezvăluiau un aspect care îl îngrozea întotdeauna pe tânărul doctor. Medicina era cea mai solicitantă dintre toate profesiile, considera MacGregor. În fiecare zi, într-o măsură mai mare sau mai mică, se juca cu Moartea. El nu se gândea la sine însuşi ca la un soldat sau ca la un cavaler pe un cal de luptă, căci Moartea era un duşman care nu se arăta niciodată, deşi era mereu prezentă. Fiecare pacient pe care-l trata avea acel duşman în el sau undeva prin preajmă, iar misiunea lui de doctor era să-i descopere ascunzătoarea, să scoată de acolo şi să distrugă, iar victoria se vedea pe chipul pacientului şi-ţi aducea, de fiecare dată, bucurie.

Sohaila era încă bolnavă, dar asta va trece. Se hrănea acum cu lichide pe care le tolera. Era încă slăbită, dar se întrema. Temperatura era scăzută. Toate reacţiile ei vitale erau fie stabilizate, fie se îndreptau spre normal. Era o victorie. Moartea nu-şi va mai revendica acest copil. Dacă totul decurgea normal, fetiţa va creşte, se va juca, va învăţa, se va mărita şi va avea proprii ei copii.

Dar era o victorie cu care MacGregor nu se putea lăuda, cel puţin nu în întregime. Îngrijirea pe care o acordase el copilului fusese mai mult de sprijin, nu de însănătoşire. Asta o ajutase. Probabil, îşi zise el. Puteai să tragi o linie între ce s-ar fi putut întâmpla de la sine şi ce schimbase lucrurile. Medicina ar fi cu mult mai uşoară dacă cei ce o practică ar avea acel grad de înţelegere, dar nu-l aveau încă şi poate că nu-l vor avea niciodată. Dacă n-ar fi tratat-o... ei bine, în acest climat ar fi putut să se sfârşească doar din pricina temperaturii înalte sau, desigur, a deshidratării sau a unei infecţii secundare. De multe ori, oamenii nu mureau din pricina bolii lor iniţiale, ci din alt motiv care apărea din cauza slăbirii generale a organismului. Da, îşi va atribui sieşi această victorie, cu atât mai mult cu cât era vorba de viaţa unei fetiţe atât de dulci şi drăgălaşe care, în curând, se va deprinde iar să zâmbească. MacGregor îl luă pulsul, bucurându-se de atingerea pacientei şi, de această dată şi de contactul îndepărtat cu o inimă care va continua să bată peste o săptămână şi, în timp ce o

privea, fetiţa adormi. Îi puse mâna înapoi pe pat şi întoarse capul.

— Fiica dumneavoastră o să-şi revină complet, le spuse el părinţilor, confirmându-le speranţele şi risipindu-le temerile cu câteva cuvinte şi un zâmbet.

Mama trase aer în piept ca după o lovitură, deschise gura şi din ochi îi ţâşniră lacrimi, în timp ce-şi acoperea faţa cu mâinile. Tatăl primi ştirile într-un fel pe care el îl credea mai bărbătesc, cu faţa nemişcată, dar cu expresie mai liniştită în ochii ce i se ridicară spre tavan, arătând uşurare. Apoi, apucă mâna doctorului, iar ochii lui negri se aţintiră în cei ai lui MacGregor.

— N-am să uit lucrul acesta, îi spuse generalul.

Apoi, veni momentul să-l vadă pe Saleh, un lucru pe care-l amânase intenţionat. MacGregor părăsi încăperea şi porni pe coridor. Afară, îşi puse un alt fel de echipament. Când intră, văzu o înfrângere. Omul era legat. Boala îi atinsese creierul. Demenţa era un alt simptom al Ebolei, un rezultat, poate, îndurător. Ochii lui Salah, lipsiţi de expresie, erau aţintiţi asupra petelor de apă de pe tavan. Infirmiera de serviciu îi întinse diagrama pe care erau scrise doar lucruri de rău augur. MacGregor se uită pe ea, se strâmbă şi scrise o prescripţie pentru mărirea morfinei. Sprijinul dat în acest caz nu conta câtuşi de puţin. O victorie plus o înfrângere – iar dac-ar fi fost să aleagă el pe cine să salveze şi pe cine să-l lase să moară, aşa ar fi scris el povestea asta, căci Saleh era om mare şi avusese, cât de cât, o viaţă… Acelei vieţi îi mai rămăseseră doar cinci zile şi MacGregor nu putea face nimic ca s-o salveze, în afară de câteva lucruri mărunte ca să facă ultimele momente mai puţin grele pentru pacient… Şi pentru personal. Cinci minute, mai târziu părăsi încăperea, îşi scoase echipamentul protector şi porni spre biroul său, cu chipul încruntat şi plin de gânduri.

De unde venise? De ce unul rezista şi altul murea? Ce nu ştia el şi ar fi trebuit să ştie? Doctorul îşi turnă o ceaşcă cu ceai şi încercă să gândească dincolo de victorie şi de înfrângere ca să găsească informaţia ce hotărâse ambele alternative. Aceeaşi boală, acelaşi moment. Două rezultate foarte diferite. De ce?!

Sfârşitul volumului 1

CUPRINS

MULŢUMIRI....9
Prolog ÎNCEPÂND AICI....10
1 ÎNCEPUTUL....32
2 ÎNAINTEA ZORILOR....54
3 PRIVIRE SCRUTĂTOARE....70
4 OJT....93
5 ARANJAMENTE....110
6 EVALUAREA....128
7 IMAGINEA PUBLICĂ....143
8 SCHIMBARE DE CONDUCERE....163
9 URLETE DIN DEPĂRTARE....185
10 POLITICĂ....201
11 MAIMUŢE....218
12 PREZENTAREA....241
13 NĂSCUT PENTRU UN ANUMIT SCOP....260
14 SÂNGE ÎN APĂ....277
15 EXPEDIERI....294
16 TRANSFER IRAKIAN....318
17 RENAŞTEREA....337
18 ULTIMUL AVION ÎN CURSĂ....364
19 REŢETE....387
20 O NOUĂ ADMINISTRAŢIE....405
21 RELAŢII....422
22 FUSE ORARE....446
23 EXPERIMENTE....464
24 DIN ZBOR....481
25 ÎNFLORIRE....501
26 BURUIENI....517
27 REZULTATE....536
28 ...DOAR UN SCÂNCET....560
29 ÎN PLINĂ FORŢĂ....577
30 PRESA....597
31 MAREEA ŞI VALURILE....614
CUPRINS....631